ACILARIN HÜKÜMDARI

Wisteria
2

ADORA YAĞMUR

Wisteria Diyarı, İmparatoriçe Irithel Asano ve İmparator Drystan Asano tarafından barış içinde yönetiliyordur ancak ortaya çıkan bir kâhin tüm diyarın huzurunu bozmaya kararlıdır. İmparatorluk ise kâhinin ortaya çıktığı Ocreya Krallığı'nı yakından izlemeye başlar.

Ocreya Krallığı, Vaseva ailesi tarafından yönetiliyordur. Krallığın vârislerinden biri olan Euria Vaseva, annesini ve küçük kız kardeşini kaybettikten sonra onların intikamını almak üzere yıllar boyunca en usta dövüşçüler tarafından eğitilmiş, kendini bir suikastçı haline getirerek on sekiz yaşında Ocreya Krallığı'nın en ünlü suikastçısı olan Gümüş Firari kimliğine bürünmüştür.

Hedefine çok yaklaştığı sırada babası Kral Halrod, Gümüş Firari denen suikastçının yakalanmasını emredince Euria kendini intikamı ile tahtı arasında son derece zor bir durumun ortasında bulur. Bir seçim yapması şarttır. Ya suikastçı kimliğini terk edip tahta geçecektir ya da intikam peşinde koşarken tacından olacaktır.

THG
0218780
VLG

Yetişkin Okurlar İçindir!

ISBN: 978-625-6772-36-6

indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Kapak İllüstrasyon: Ahmet Uzun

ADORA YAĞMUR

ACILARIN HÜKÜMDARI

Wisteria 2

İNDİGO KİTAP

Ninova

Ninova

Hayatın zorluklarına karşı başını hep dik tutanlara...

ZM

Duzenleme
Ny.ozlem

Uyarı: Şiddet, ölüm ve taciz gibi tetikleyici unsurlar içermektedir.

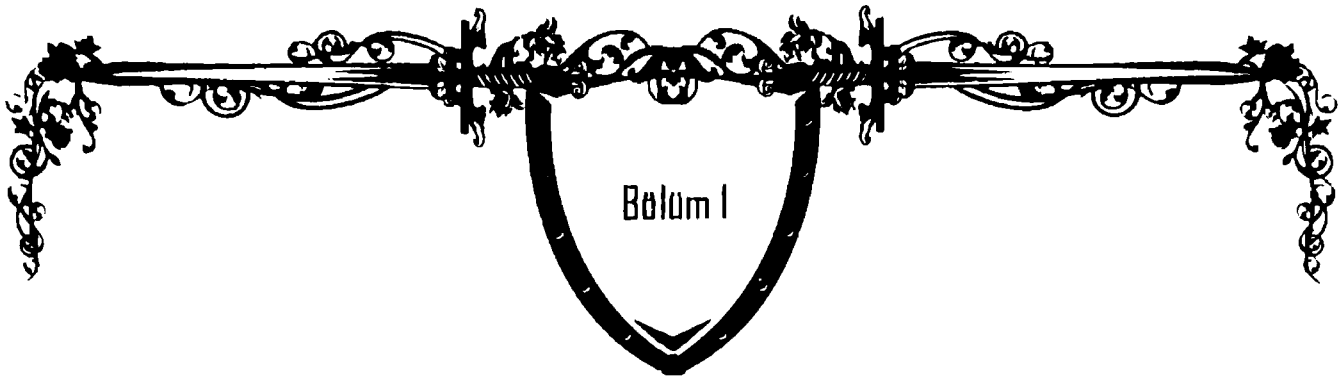
Wisteria Diyarı'nda geçireceğiniz yepyeni bir macerada size eşlik edebilecek şarkılar:

Ely Eira – Out of the Shadows
Duncan Laurence – Arcade
Phasewave – Veteran
Karmina ft. on Reign – All the King's Horses
Isabel LaRosa – Eyes Don't Lie
Can't Help Falling in Love (Dark Version)
ANIKDOTE, Clarx, Shiah Maisel – Numb the Pain
Sting – What Could Have Been
Gravitational Forces (Slowed + Reverb)
Tommee Profitt ft. Nicole Serrano – One Last Breath (Cinematic Creed Cover)
Hiroyuki Sawano (Attack on Titan) – Zero Eclipse
Eldrvak – ...and the Sky Turned Black
Ruelle – Slip Away

ÖLÜMÜN DOĞUŞU

Odasına girdiğimde görmeyi beklediğim şey kesinlikle ablamın sallanan cesedi değildi. Tavana kalın, demirden yapılmış bir zincirle asılı olan avizenin kollarından birine oldukça sağlam görünen bir halat geçirmiş, ardından da bunu boynuna dolamıştı. Ablam. Ayaklarının hemen altında devrilmiş bir iskemle vardı. Önce iskemlenin üstüne çıkmış, ardından avizeye nasıl geçirdiğine dair hiçbir fikrimin olmadığı halatla kendini sallandırmıştı.

Yüzü bembeyazdı ablamın. Ama bu beni onun ölü olduğuna ikna etmek için yeterli değildi. O her zaman beyazdı. Tıpkı benim gibi beyaz tene, beyaz saçlara sahipti. Zayıf bir vücudu vardı, bu yönden de benziyorduk; yalnızca ben ondan biraz uzundum. Göz renklerimizin farklılığı sayesinde bizi rahatlıkla ayırt edebilirdiniz. Benimkiler açık maviyken o açık mor renkli gözlere sahipti ve bu çok nadir olduğu için küçükken hep gözlerini kıskanırdım. O kıskandığım gözler bir daha açılmamak üzere kapanmıştı artık.

GÜMÜŞ FİRARİ

Kırk iki gün. Eira'nın kendini asmasının üzerinden tam kırk iki gün geçmişti ve ben tüm bu zaman boyunca tam kırk iki can almıştım. Çektiğim acıyı yatıştırmamışlardı. Gerçi onları öldürme sebebim kendi acımı azaltmak değildi. Başkalarının canı yanmasın diyeydi.

Vaseva ailesinin hayatı ölüm tarafından çevrelenmişti. Ben sekiz yaşındayken dört yaşındaki küçük kız kardeşimiz Elna, haydutlar tarafından yakalanıp öldürülmüştü. Bizden istedikleri şeyi ailem onlara vermemişti. Buna karşılık en küçük kız kardeşimi, yani Elna'yı aldılar. Bundan altı sene sonra Eira on sekiz, ben on dört yaşındayken ise annemiz aynı çete tarafından öldürüldü. Eira, Kraliyet Okulundan henüz dönmüştü o zamanlar. Ağzını bıçak açmıyor, hiçbir şey güldüremiyordu onu. Kraliyet Okulu imparator ve imparatoriçeleri seçtiği sene büyük bir vahşet yaşanmıştı. Yirmi dört krallık kendi vârislerini bir ölüm oyununa göndermişti. En güçlü olanın, hayatta kalanın hükümdar olacağı bir oyundu bu. Eira ölmemişti, öldürülmemişti ancak oyunu kaybetmenin dışında dostlarını, sevdiklerini de onlara ihanet ederek kaybetmişti. Ve belki de bazı geceler, gözlerini ayırmadan yıldızları izlerken öldürülmüş olmayı diliyordu.

İhanetin omuzlarına yüklediği yük yüzünden kendi kabuğuna çekilmişti, annemizin ölümü ise onu daha da kötü hale getirmişti. Ve dört yıl sonra, yirmi iki yaşındayken Eira Vaseva kendi canına

Ninova

kıymıştı. Biricik ablam yaptıklarının ağırlığını kaldıramamış, yaşamına son vermişti. Artık yalnızca babam ve ben kalmıştık.

Yön değiştiren rüzgârın uğultusuyla beraber pencereme koştum. Baş muhafız, babamın biricik askeri Nathan'ın sesi havada çınladı. "Atlara su vermeyi unutmayın!" O ve ekibi günler sonra saraya dönmüştü. Nathan doğduğundan beri bu saraydaydı, bir muhafız olarak yetiştirilmişti. Babası muazzam bir ordu komutanıydı ve babamın çok yakın bir dostuydu, bu sebeple Nathan'la neredeyse beraber büyüdüğümüz söylenebilirdi. Benden üç yaş büyüktü, Eira'nın yaşıtı sayılırdı ancak hiçbir zaman Eira'yla anlaşamamıştı. Eira kendini prenses olmaya adamış biriydi, ben ise prenseslikten kaçacak yer arıyordum. Elbiseler ve politika bana göre değildi. Tahtı reddetmezdim, babamı asla bu şekilde hayal kırıklığına uğratmazdım fakat önce yerine getirmem gereken bir görevim vardı. Tüm o prenseslik işleri biraz daha bekleyebilirdi. Eira prenseslik görevini fazlasıyla yerine getirirken benim onun gibi olmayışım kimsenin umurunda değildi; ablam bu konuda bana büyük bir iyilik yaptığını hiç fark etmemişti.

Nathan'ın çevik bir hareketle atından indiğini görünce kendi kendime gülümsedim. Onu özlemiştim. Bu saraydaki tek dostum oydu, olayların son bulmadığı hayatımda sığındığım evimdi Nathan. Ortalamaya göre uzun sayılabilecek koyu kahverengi saçları rüzgâr yüzünden darmadağın olmuştu. Görev boyunca kesemediği sakalları neredeyse görünür bir hal almıştı. Nathan sakallarını kısacık kesmeye her zaman özen gösterirdi, ben de görünüşüyle bu kadar ilgilendiği için onunla sık sık dalga geçerdim. Benden neredeyse üç karış uzun boyu sayesinde bana üstten bakmaya çalışır, Vaseva'nın iki numaralı vârisi olduğumu kısa süreliğine unuttururdu. Tabii artık iki numaralı değil, krallığımın tek vârisiydim.

"Beni çok mu özledin Ayışığı?" Başını kaldırmış, bana bakarak gülüyordu. Güldüğünde gamzeleri daha da çok ortaya çıkıyordu. Ona kafamı hafifçe yana yatırarak cevap verdim. Yeni kalkmıştım ve hizmetkârlarımın odaya dalıp beni hazırlamaya başlaması an meselesiydi.

"Neler olup bittiğini öğrenmek için can atıyorum," diye seslendim aşağı doğru.

Nathan başını arkaya doğru atıp saçlarını gözlerinin önünden çekti. Atının dizginlerini onu almak için gelen adamın ellerine bıraktıktan sonra zırhını düzeltti. "Kahvaltı yapmaya ne dersin?"

Gülümseyerek kafamla avluyu işaret ettim, orada buluşabileceğimizi anlatmam için yeterliydi. Bu bir rutindi bizim için. Babam zaten benimle kahvaltı yapmaya yanaşmazdı pek. Kraliyet işleriyle uğraşmaktan vakti kalmıyordu, bunun için onu suçlamıyordum. Hatta Eira'nın ölümünün ardından babamı görmek istediğimi de zannetmiyordum. Harika bir baba olması bana acı veriyordu. Onu her gördüğümde ailemin artık bir bütün olmadığını hatırlıyordum.

Çok geçmeden hizmetkârlar odaya daldığında yıllardır alışkın olduğum şeyi yapmalarına izin verdim. Önce sıcak bir banyo zamanıydı, aslında birkaç saat önce şehirden geldiğimde yıkanmıştım ancak elbette bunu hiçbiri bilmiyordu. Tenime bulaşmış kan lekelerini temizlemek için uykumdan olsam da Ocreya'nın en ölümcül suikastçısı olmak kolay değildi.

Evet, doğru: Ben Euria Vaseva, tahtın yasal vârisi ve veliaht prensesi, ablam Eira'nın tahta geçeceğinden emin olduğumdan yıllarımı bir dövüşçü olmak için aldığım eğitime adamıştım. Bu kararı Elna öldürüldüğü gün vermiştim çünkü kimse o küçük, dört yaşındaki masum kızın katilini bulamamıştı. Kimse, annem ve babam bile bulamadı benim kardeşimin canını alan adamı. Aramalarına rağmen başaramadılar. Ondan korktular ve intikam almaktansa saraya sığınmayı tercih ettiler. Böylece olayın üstü kapanıvermişti.

O gece anneme gidip, "Anne, ben suikastçı olmak istiyorum," demiştim. Ağlamasını durduramayan annem ise söylediklerimi umursamamıştı bile. Ertesi gün Nathan'a gidip planımı anlatmıştım. Genç muhafız, o zamanlar yalnızca on bir yaşında olmasına rağmen bana yardım etmeyi kabul etmişti. İlk olarak babasına, Ocreya'nın ordu komutanına gitmiştik. Babası isteğimi sevecenlikle karşılamış ve hemen beni eğitmeye başlamıştı.

Ninova

Aradan yıllar geçtiğinde tek başıma geceleri şehre inmeye, istihbarat toplamaya, Ocreya'nın yeraltı dünyasının önemli isimlerini öğrenmeye ve cezasız kalmış tüm suçluları bir bir yeryüzünden silmeye başladım. Aldığım her can, her ölüm beni kız kardeşimin ve annemin katiline bir adım daha yaklaştırıyordu.

Yıllar sonra kraliyette bir isim yayılmaya başladı. Gümüş Firari dediler ona. Peçesinin ve pelerininin altından görebildikleri birkaç tutam beyaz saç yüzünden almıştı bu ismi. En azından ben öyle düşünmüştüm ancak tamamen tesadüf de olabilirdi. Sonuç olarak suikastçı kimliğimin bir ismi olmuştu ve Gümüş Firari tüm suçluların kâbusu haline gelmişti.

O gün bugündür yorgun hissetmediğim her gece şehre iniyor, çeteler hakkında bilgi topluyor ve ailemi benden alan adama bir adım daha yaklaşıyordum. Kimse kimliğimi öğrenmeden önce o adamın canını alacak, sonra da Gümüş Firari'yi tarihten silecektim. Tahta geçtiğimde intikamım alınmış olacaktı ve kraliçe bir suikastçı olmayacaktı.

"Pawrin?" diye seslendim benimle en çok ilgilenen hizmetkârıma. Ona hizmetkâr gözüyle bakmaktan hoşlanmıyordum aslında, bana asla bir çalışan gibi gelmemişti. Orta yaşlı, hafif kilolu, sevecen bir kadındı Pawrin. Elna'nın ölümünden sonra benimle daha da fazla ilgilenmeye başlamış, annemin ölümünden sonra ise benim için neredeyse anne yarısı haline gelmişti. Her işime koşturur, her derdimi dinlerdi. Diğerleri gibi sırf prensesim diye beni haklı bulmazdı, aksine dürüst davranırdı. Ona seslendiğimde benim için elbise ayarlamaya bir saniyeliğine de olsa ara verip tombul yanaklarıyla döndü. "Buyurun prenses?"

"Kahvaltımı avluda, Nathan'la yapacağım. Mutfağa haber verir misin, oraya getirsinler."

Pawrin bir anlığına duraksadı. Karşı çıkmak ister gibi bir hali vardı. "Üzgünüm ama babanız, Kral Halrod bu sabah sizi de kahvaltıya davet etti. Sanırım sizinle konuşmak istediği bazı konular var. Emri kesindi."

Bu aniden aklıma yüzlerce fikir düşürdü. Babam neden benimle konuşmak istiyordu? Konu ne olabilirdi? Yoksa tahta geçmemi mi

isteyecekti? Daha da kötüsü, evlenmemi istiyor olabilir miydi? Konu evlilikse kesinlikle şaşırmazdım. Artık on sekiz yaşındaydım ve çok yakında tahta geçmem gerekecekti. Elbette tahta layık bir hükümdar olarak bir eşe ihtiyacım olacaktı.

Hizmetkârlara acele etmelerini söyledim, bir an önce merakımı gidermek istiyordum. Bugünkü elbisem en kaliteli ipekten, masmavi bir elbiseydi. Pürüzsüz kumaşı suyun içindeymişim gibi hissettiriyordu. Elbise giyerek büyüdüğüm için bana hiç garip gelmiyordu ancak geceleri giydiğim suikastçı takımlarını kesinlikle elbiseye tercih ederdim. Onlar vücuduma oturuyor, kendimi daha güçlü ve yenilmez hissetmemi sağlıyordu. O dar pantolonu ve ceketi giydiğim anda hiç kimsenin beni göremeyeceği hissine kapılıyordum. Gölgelere karışıyor, ayışığının değmediği karanlıklarda kayboluyordum.

Son dokunuşların ardından hazır olduğumu anladığımda odamdan fırlayıp hızla salona doğru koşturmaya başladım. Bembeyaz koridor aydınlıktı. Sarayın dışı gibi içi de beyaz, gümüş ve altın renklerle dekore edilmişti. Hafifçe omzumun üzerinden baktığımda Pawrin'in de hemen iki adım arkamdan koştuğunu fark ettim. Zavallı kadının ağzı açıktı, nefes nefese kalmıştı.

Salonun hemen dışındaki geniş koridor, ellerinde tepsilerle koşuşturan hizmetkârların yarattığı esintilerle doluydu. Mermer duvarlara eşit aralıklarla yerleştirilmiş şamdanların mumları da bu yüzden hafifçe titreşiyordu. Salonda babam ve hizmetkârlar haricinde kimse yoktu. Bu da yalnızca ikimizin bulunacağı, gergin bir aile kahvaltısı demek oluyordu. Dudaklarımı tedirgin bir şekilde kemirerek devasa masaya ilerledim. Babam çoktan masanın baş köşesinde yerini almış, beni bekliyordu.

"Umarım seni bekletmedim," dedim babama sakin bir ses tonuyla. Üç kat aşağı koşmuştum ancak antrenmanlı olduğum için biraz olsun yorulmamıştım.

Babam nazikçe gülümsedi. "Ben de yeni oturmuştum zaten." Onun sesi de gergindi ama tebessüm ederek çaktırmamaya çalışıyordu. Masanın diğer ucuna oturmak yerine hemen yanındaki sandalyeyi çektim. Babam buna tepki vermek yerine birkaç lokma yemeyi

tercih etti. "İyi uyudun mu?" diye sordu lokmalarının arasından, konuya girmeden önce ısınmaya çalışıyor olmalıydı.

"Evet," diye yanıtladım sorusunu ama gözüme uyku girmemişti elbette. Üstelik Nathan'la konuşmak için can atıyordum, bu yüzden tüm görgü kurallarını bir kenara bırakarak babamın elini tutuverdim. "Pawrin bana benimle konuşmak istediğin bir şey olduğunu söyledi baba."

Babamın lokmaları boğazına dizildi. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Ah, şu konu..." dedi unutmuş gibi. Bu şapşal halleri beni sık sık güldürürdü, koskoca krallığa hükmetmeyi başarabiliyordu ama kızıyla oturup ciddi bir konuşma yapamıyordu işte.

"Euria, biliyorsun ki artık küçük bir kız değilsin." Ciddi bir konuşma döneceğini anlayan hizmetkârlar yavaş yavaş yanımızdan ayrılarak bizi yalnız bırakıyordu. Babam devam etti. "Çok yakında taç giyme törenin olacak. Eira'dan sonra krallığımız çok yıprandı. Halk umudunu kaybetti ve tepki göstermeye başladı. Onları biraz olsun sakinleştirebilmek için töreni yapmak zorundayız ve bu gerçekleşmeden önce sana biraz daha vakit tanımak istiyorum." Bu hiç de kötü bir şey değildi. Hatta tam olarak istediğim şeydi.

Gözlerimin irileştiğini gören babam konuşmama izin vermedi. "Ama," dedi uyarıcı bir tonla, "bu zamanı kendine bir eş bulmak için harcamanı istiyorum. Senin için bir eş seçmeyeceğim. İstediğin kişiyi seçebilir, onunla beraber tahta geçebilirsin ancak taç giyme törenine kadar vaktin var. O zamana kadar birini getirmezsen senin yerine ben seçmek zorunda kalırım. Kız kardeşin için yas tuttuğunu biliyorum, bu sebeple seni zorlamayacağım ama birkaç hafta sonra bir balo düzenleyeceğim. Belki de diğer krallıklardan gelecek olan vârislerle tanışıp kendine bir eş bulabilirsin, ne dersin?"

Konunun buraya geleceğini zaten az çok tahmin etmiştim ve bu konuşma çok daha kötü geçebilirdi. Çoktan seçtiği birini bana dayatmadığı için babama minnettardım çünkü genelde böyle olurdu. Çocukların fikirleri ve istekleri önemsenmez, krallık için iyi olan neyse o yapılırdı. Babam ise bana bir seçme şansı sunuyordu. Tabii ben bu süreyi eş seçmek yerine şehre inmek ve ailemi mahveden

katili bulmak için kullanacaktım ancak babamın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Elbette baba. Teşekkür ederim, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım!" Ve bunu söylerken ciddiydim de.

Tam o sırada, bu keyifli aile anımız baş muhafızın odaya girmesiyle bölündü. Nathan temizlenmeye bile vakit bulamamış, doğrudan yanımıza gelmişti. Acil bir durum olmalıydı, kralın karşısına bu kadar berbat bir şekilde çıkmasının başka açıklaması olamazdı. Başını öne eğerek önce babama, ardından bana selam verdi. "Kral Halrod, Prenses Euria," dedi koyu kahve tutamların arasından kaçamak bir bakış atarak. "Beni çağırmışsınız efendim."

"Evet Nathan. İvedilikle geldiğin için teşekkür ederim. Son raporları almak istiyorum senden." Babam biraz geri çekilmiş, omuzlarını geriye atmıştı. Saniyeler içinde baba rolünden çıkarak tekrar hükümdar kimliğine bürünmüştü.

Nathan anladığını belirtircesine başını salladı. "Efendim, tüm aramalarımız ne yazık ki sonuçsuz kaldı. Şehri didik didik etmemize rağmen Gümüş Firari'ye ait hiçbir iz, hiçbir bilgi bulamadık."

Bu ismi duymamla kusma noktasına gelmem bir oldu. "Gümüş Firari mi?" diye sordum zar zor yutkunarak. Ancak ne Nathan ne de babam sorumu dikkate aldı. Duyduğu haberler ve gelişmeler babamı sinirlendirmişti. Hışımla ayağa kalktığında oturduğu sandalye de gürültüyle devrildi. Yere çarpan ahşap sandalyenin gürültüsü tüm salonu inletirken Nathan kılını bile kıpırdatmadı.

"Nasıl olur?" diye sordu babam öfkeyle. "Hayalet değil ya bu, katil bozması ucubenin biri. Kendini halkın şarlatanı haline getirmiş. Bir şeyler başardığını zanneden işe yaramaz adamın teki olduğuna eminim. Nasıl hiçbir iz bulamadınız Nathan? Açıkla!"

Nathan rahatsız bir şekilde yutkundu. "Majesteleri, bunun kalabalık bir grupla gitmemizden kaynaklandığını düşünüyorum. Muhtemelen Firari'nin geldiğimizden haberi vardı. Bu sefer farklı bir planım var. İzin verirseniz gerçekleştirmek isterim."

Babam öfkeyle burnundan soludu. Kaşlarını o kadar çatmıştı ki neredeyse gözleri görünmüyordu. "Dinliyorum."

"Bırakın göreve tek başıma çıkayım efendim. Gümüş Firari'nin peşine yalnız düşeyim. Tek olursam geldiğimi anlamayacaktır. Onu tuzağa düşürür, size getiririm." Nathan her zaman bir görev adamı olmuştu. Küçüklüğünden beri muhafız olarak yetiştirilmenin getirdiği bir özellik olmalıydı bu. Görevine, krallığına her şeyden daha fazla önem verirdi. Babamın ağzından çıkacak her şeyi can kulağıyla dinler, onun emrini yerine getireceği zaman asla şakaya almazdı. Ciddi Nathan olurdu ve emin olun Ciddi Nathan, korkutucu bir Nathan'dı.

"Bunun işe yarayacağına emin misin?" diye sordu babam. Onun da Nathan'a karşı ayrı bir güveni vardı. Diğer insanlara emirler yağdırıp geçerdi ancak Nathan'ın fikirlerine her zaman önem verirdi. Uygulamaya koymayacak olsa bile dinlerdi onu. Baş muhafızın her zaman kendini açıklamaya ve yeni bir plan yapmaya fırsatı olurdu, üstelik şu zamana kadar bir kere bile başarısız olduğunu görmemiştim. Aklına koyduğunu başarırdı.

"Pekâlâ Nathan, ikinci ve son bir şans veriyorum sana. Bana Gümüş Firari'yi getir; ölü ya da diri fark etmez. O aptalın daha fazla krallığımın sokaklarında dolaşmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?" Sesi toktu. Hem kendinden hem de emir verdiği adamdan emindi babam. Olmalıydı da. Verdiği görevin yerine getirileceğini biliyordu.

Nathan sertçe başını salladı ve ciddi bir ifadeyle selam verdikten sonra topuklarının üzerinde dönerek salonun çıkışına yöneldi. Aceleyle kalkmak için babamdan izin istedim. "Konuşmak istediğin başka bir şey var mıydı baba?" Şaşkın şaşkın bakınsa da kafasını iki yana sallayınca yanağına bir öpücük kondurup Nathan'ın peşine düştüm. O sırada babamı en son ne zaman öptüğümü hatırlamadığımı fark ettim.

Eira kendi canını aldığından beri aramıza bir soğukluk girmişti. Bunun büyük bir kısmı, Eira'nın ölümünden az da olsa kendimi sorumlu tuttuğum içindi belki de. Onunla daha fazla konuşsaydım, onu daha fazla teselli etseydim belki de iyileşecekti. Onu odasında

↳ Saçmalama ya, mal idi zaten. Boşver :)
kendini sallandırmış şekilde bulmak yerine tarih kitapları okurken görecektim. Yaşadıklarını paylaşması için bir adım atmamıştım hiç ve bunun vicdan azabını çekiyordum. Çünkü artık hepsi için çok geçti. Ancak Eira'nınki intikam alabileceğim bir ölüm olmasa da annemin ve Elna'nın intikamını almaya çok yaklaşmıştım. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmiş, bu kadar savaştıktan sonra Nathan'ın beni engellemesine izin veremezdim.

Peki nasıl Nathan'ı durdurabilir, kendime zaman kazandırabilirdim? Nathan asla onu engellemek için yapacağım şeylere kanmazdı. Ona gitme desem de gider, bulma desem de bulurdu çünkü kralın sözü onun için en önemli şeydi. Belki de onunla gidebilir, Gümüş Firari'yi arama macerasında onu farklı taraflara yönlendirebilirdim. Peki bunu nasıl yapacaktım? Babamın Nathan'la göreve gittiğimden haberi bile olmazdı ancak Nathan'ı buna ikna etmek biraz zor olacaktı. Ona ayak bağı olmamı istemeyebilirdi. Dövüşebildiğimi ve kendimi savunabileceğimi biliyordu ama bir suikastçıyla karşı karşıya kaldığımda ölmem işten bile değildi. En azından Nathan öyle zannediyordu.

"Bir şey mi diyecektin Euria?" diye sordu Nathan bir kasırga gibi dönen düşüncelerimi bölerek.

"Şu görev hakkında..." diye mırıldandım ikimiz beraber koridora adım atarken. Pürdikkat beni dinliyor, yorgun gözlerle benimkilere bakıyordu. "Gümüş Firari'nin peşinden gideceksin, öyle değil mi?" diye sordum biraz daha konuşmasını sağlamak amacıyla.

Başıyla onayladı. "İşinde çok iyi. Fazla iyi. Peşinden bir orduyla gitmek aptallıktı. Ama bu sefer elimden kaçamayacak." Muzırca gülümsedi. Dudakları bir tarafa kıvrılırken içe göçen gamzesi içimi ısıttı.

"Peki ben de gelsem nasıl olur sence?"

Nathan birkaç saniye gözlerini kırpıştırarak bana baktı, ardından gürültülü bir kahkaha kopardı. "Benimle..." Kahkahaları yüzünden cümlesini tamamlayamıyordu. Sinirle kollarımı göğsümde bağlayarak yürümeyi bıraktım. Nathan derin bir nefes aldı. "Benimle suikastçı avlamaya mı geleceksin? Sen mi?" diye sordu parmağıyla kabarık mavi elbisemi işaret ederek, ardından tekrar gülmeye başladı.

Seni bir gıdıklıyım, gülmeyesin

Gözlerimi kıstım. "Bu halde gelmeyeceğim elbette! Hadi ama Nathan, çok yakında taç giyme törenim olacak ve evlenmek zorundayım. Tahta geçmeden önce son bir kez maceraya atılmama izin ver. Babamın haberi olmayacak, olsa bile seni zorladığımı söylerim. Lütfen?" Yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirerek gözlerinin içine baktım. Evleneceğimi duyduğu anda gülmeyi kesmiş, kaşlarını çatarak daha dikkatli dinlemeye başlamıştı.

"Tehlikeli olacak," dedi emin olmamı sağlamaya çalışıyormuş gibi.

Başımı salladım. "Hiç sorun değil."

"Pis yerlerde uyuman gerekebilir, saatlerce yürümek zorunda kalabiliriz." Vazgeçeceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

"Biraz spor yapmaya ihtiyacım vardı zaten."

"Israr etme. Güvenliğin için sarayda kalmalısın. Hangi prenses suikastçı peşinde koşturur?" Gülümseyip kendi sorusunu yanıtladı. "Hiçbiri."

"Lütfen Nathan..." diye direttim dudaklarımı büzerek. "Bana iyi geleceğinden eminim. Söz veriyorum planı bozacak bir işe kalkışmayacağım."

"Dediğin gibi olsun Ayışığı ama yetki bende olacak. Senden geride durmanı istersem bunu yapmak zorundasın. Her zamanki fırtına bulutu haline bürünüp ortalığı yakıp yıkamazsın, anlaştık mı?" Bana taktığı ismi kullanması gülümsememe neden oldu. O da istiyordu ona eşlik etmemi, bunu ses tonundan anlayabiliyordum. Eski dostlar olarak bir göreve çıkacak, krallığımızın en ölümcül suikastçısını yakalamaya çalışacaktık. Bundan daha eğlenceli ne olabilirdi ki?

O gece şehre inmedim. Gümüş Firari'nin birkaç günlüğüne ortadan kaybolması belki de daha iyi olacaktı. En azından Nathan'ın sürebileceği izler azalacak, bu da bana ihtiyacım olan vakti kazandıracaktı. Ertesi gün ihtiyacım olan kıyafetleri ve malzemeleri ayarlayarak kendimi yormaya çalıştım. Bedenim o kadar antrenmanlı, dinlenmemeye o kadar alışıktı ki sıradan günlerde uykuya dalma konusunda bir hayli zorluk çekiyordum.

Önce elbiselerimi ayıkladım. Pantolonları ve dar yelekleri seçtim. Kabarık ve renkli olan hiçbir şeyi çantama yerleştirmedim. İki tane pelerin aldım; birini giderken giyecektim, diğeri acil durumlara karşı bir teminattı. Peçemi de aldım elbette. Gümüş Firari'ye büründüğüm gecelerde yüzümün gözükmesine izin veremezdim. Yüzümü görseler bile Prenses Euria olduğumu anlayabileceklerini zannetmiyordum gerçi. Halkın gözünün önündeki prenses her zaman Eira olmuştu. Veliaht olduğu için sorunları halleden, insanlarla konuşan ve şehre inen prenses her zaman ablamdı. Benim ise onun sayesinde bolca kendime ayırabileceğim vaktim olmuştu. Eira politik sorunlarla ilgilenirken ben kılıç dersleri almıştım. Eira görgü kuralları konusunda kusursuz bir prenses olma yolunda ilerlerken benim önümde çok daha farklı yollar açılmıştı.

Silahlarımın bulunduğu dolaba yönelerek yanıma neler alacağıma karar vermeye çalıştım. Hiçbir zaman ok ve yay kullanmayı sevememiştim. Balta ve mızrak tarzı kaba, büyük silahlar da bana göre değildi. Ben daha küçük olanlara düşkündüm. Vücudumun bir parçası haline getirebildiğim, kolaylıkla yönlendirebildiğim parçaları severdim. Bıçaklar ve hançerler en çok hoşuma gidenlerdi, sırayı çift kılıçlar çekiyordu. Sırtıma yerleştirdiğim kılıçların beni kaç kere zor durumlardan kurtardığını sayamazdım bile. Savaş esnasında her zaman bir yedeğiniz, yedeğinizin yedeği, hatta mümkünse onun bile bir yedeği daha olması şarttı.

Ertesi sabah uyanır uyanmaz büyük bir neşeyle yataktan kalktım. Aklımdan geçen ilk düşünce çıkacağımız görev olmuştu. İçimde bir heyecan vardı. Nathan'la uzun zamandır vakit geçirmediğim için miydi yoksa kendimi avlamaya çıkacağım için miydi bilmiyordum ancak kahvaltımı hızlı hızlı yapıp avluya koşmama yetmişti. Pawrin saçımı örmek ve biraz daha *düzgün* kıyafetler giydirmek konusunda oldukça ısrarlı davranmıştı. Ona bir göreve çıktığımı ve bu şekilde gözükmem gerektiğini anlatamamıştım. Şehre indiğimizde halktan birileri gibi görünmeliydik, soylu olduğumuz anlaşılmamalıydı.

Avluya vardığımda Nathan oradaydı; çamurlu çizmelerini ayağına geçirmiş, kılıcını simsiyah pelerinin altına gizlemişti bile. Koyu

Ninova

kahverengi dağınık saçları, hafifçe uzamış sakalları ile halkın arasına kolaylıkla karışabilecekti. Beyaz saçlarla gezen benim içinse aynı şeyler söylenemezdi. Nathan da bunun farkına varmış olmalıydı çünkü *Günaydın!* demek yerine şunu söylemeyi tercih etti: "Saçlarını çamurla kahverengiye boyayabilir miyim?" Gözlerimi devirdiğimde gülümsemesi genişledi. "Orman kestanesi kabuğuna ne dersin? Biraz daha doğal durur." Kaşlarımı çatarak yanıt verdiğimde kalın sesiyle hafifçe kıkırdadı. "Tamam tamam, neyse ki krallıktaki tek beyaz saçlı insan sen değilsin. Böyle de gelebilirsin."

Eyeri atına sıkıca yerleştirirken terleyen alnı güneşin altında parıldadı. Onur ve Miras'ı çoktan ahırdan çıkarmış, yolculuğa hazır hale getirmişti. Onur, Nathan'ın atıydı. Nathan ilk göreve geldiğinde babam hediye etmişti. Ona verildiği günden beri bebeği gibi bakıyordu Onur'a. Miras ise benim atımdı. Onur'un koyu kahverengine karşın Miras'ın simsiyah tüyleri vardı. Gözlerinin parıltısı olmasa karanlıkta rahatlıkla kaybolabilirdi. Çoğu kişi beyaz bir at seçmem gerektiğini düşünmüştü. Eira'nın ve annemin atı beyazdı. Ama ben daha ilk gördüğüm anda Miras'a âşık olmuştum. Çok güçlü nefesleri, kuvvetli kasları vardı kızımın ama en önemlisi kendi ışığıyla parıldayan gözleriydi.

"Her şey hazır değil mi?" diye sordu Nathan. "Umarım kahvaltı yapmışsındır, sıradaki öğünümüzün ne zaman olacağını bilemiyorum ve aç olduğun için ağlamanı istemiyorum." Nathan'ın elinden Miras'ın dizginlerini alırken başımı salladım. "Benim hakkımda endişelenmeyi bırak Nathan, sana ayak uydurabilirim."

Nathan gülümsedi. "Pekâlâ Ayışığı." Ve tek hamleyle atına yerleşti. Onun boyundaki ve cüssesindeki bir insana göre fazlasıyla kıvrak hareketlere sahipti. Devasa bedenine rağmen rüzgâr gibi davranabiliyordu. Avının peşinden koşturan bir aslanın aksine avına sessizce yaklaşan, neredeyse görünmez bir yılan gibiydi.

Dikkatle Miras'ın sırtına yerleştim ve sırtımı dikleştirdim. Nathan kısa bir süreliğine hazır olmamı bekledi. Ardından yola koyulduk. Gümüş Saray'dan şehre giden patika ormanın içinden geçiyordu. Fazla uzun bir patika olmamasına rağmen geceleri tehlikeli bir hal alıyordu çünkü orman her iki yanında uzanıyordu.

Ninova

Ormanın ilk başladığı yerde biraz daha kısa ağaçlar bulunuyordu. Birkaç metre içeri girdiğinizde ise asıl ormana adım atıyordunuz. Ağaçların kökleri tamamen gölgelikti. Uzun gövdeleri ve devasa yaprakları yüzünden toprağa güneş ışığı düşmüyordu. Bu sebeple de yerde pek fazla bitki yetişmiyordu. Patikada ilerlemeye devam ederken atlarımızın adımlarını biraz daha sıklaştırmak konusunda Nathan'la sessiz bir anlaşma yaptık. Gündüz olmasına rağmen vahşi hayvanlara denk gelme olasılığımız vardı.

Defalarca ağaçları arasında yürüdüğüm bu orman her defasında gözüme daha farklı görünmeyi başarıyordu. Ağaçlara yakından bakınca içlerinde sonsuz bir bilgi birikimi ve büyülü bir hava barındırdıklarını görebiliyordunuz. Birkaç kez antrenman yapmak için ormanda vakit geçirmiştim ancak her seferinde karşı konulmaz bir ürpertiyle ayrılmıştım. Sisin bir pelerin gibi örttüğü bu orman, tahmin ettiğimizden çok daha derindi.

Bu düşüncelerle yeniden o rahatsızlık hissi sardı bedenimi ve elim belimdeki hançere gitti. Nathan bunu fark ederek atını benimkine yaklaştırdı. "Varmamıza az kaldı," dedi kısık bir sesle, ardından gülümsedi.

"İlk hedefimiz neresi?" dedim hiç çekinmeden. Nathan'ın planını ne kadar iyi bilirsem, onu o kadar yanlış yönlendirebilirdim.

"Son cinayetin işlendiği gece Gümüş Firari'ye benzeyen birinin, Siren'in Çağrısı isimli bir handa görüldüğünü öğrendim. İlk gideceğimiz yer orası."

Başımı onaylar şekilde salladıktan sonra içimden bir küfür savurdum. Bu doğruydu. Peşimdeki adamlara izimi kaybettirmek için birkaç saatimi o handa, tek yataklı bir odada geçirmiştim. Ancak bu bilginin doğru olması çok da büyük bir sorun olamazdı, değil mi? Sonuçta yalnızca bir konum bilgisiydi.

"Peki sonra ne yapacağız?" diye sordum merakla. Miras'ın dizginlerini o kadar sıkı tutuyordum ki avuçlarımın acımaya başladığını hissedebiliyordum.

Nathan bir süreliğine düşündü. "Hanın sahipleriyle konuşur, odayı araştırırız."

"Bunu neden daha önce yapmadın? Madem biliyordun, ilk görev sırasında araştıramaz mıydın?" diye sordum merakla.

Nathan bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Tek amacım Gümüş Firari'yi bulmak değildi Ayışığı, birini daha arıyordum."

"Kimi?" Sesim beklediğimden biraz daha yüksek çıkmıştı. Bu Nathan'ın komik bir ifadeyle bana bakmasına neden oldu. Tam o esnada önümüze devrilmiş bir ağaç çıktı. Üstünden atlayıp geçmek için Miras'ı yönlendirmiştim ki gövdesinde bir kâğıt parçası olduğunu fark ettim. Nathan yola devam ederken sessizce Miras'ın üzerinden indim ve kâğıt parçasına dokunmadan yalnızca üzerinde yazanları okumaya çalıştım.

Bir çizim yoktu elbette. Kimse neye benzediğimi bilmiyordu. Bedelimin 42.000 dakra olması ise biraz sinirimi bozmuştu. Kellemin değeri bu kadarcık mıydı?

Bu düşünceyi bir kenara bıraktığımda asıl dikkatimi çeken şeye odaklandım. Yazıların üstüne, kırmızı renkli bir boyayla devasa bir çarpı atılmıştı ve yine kırmızı renkli ince bir fırçayla altına not düşülmüştü.

Gümüş Firari'nin peşine düşen karşısında bizi bulur...

—Görünmeyenler

Görünmeyenler, Ocreya'nın en belalı çetelerinin başını çekiyordu. Kimse çetenin kaç kişiden oluştuğunu bilmiyordu ancak liderlerini herkes tanıyordu çünkü her işin altından onlar çıkıyordu. Elna'yı ve annemi bu çetenin öldürdüğünden neredeyse emindim ama onlar beni mi koruyordu? İyi de neden?

"Bu ilanları siz mi astınız?" diye sordum önden ilerleyen Nathan'a seslenerek.

"Gümüş Firari için olanları mı? Evet, bizim ekip astı," diye yanıtladı. Aceleyle kâğıdı ağacın gövdesinden alıp buruşturdum ve cebime tıkıştırdım. Ardından yeniden Miras'ın üzerine atlayarak Nathan'a yetiştim.

"Şu aradığın diğer suçludan bahsediyordun." Ağzını aramaya dönmüştüm ancak Görünmeyenler'in notu zihnimi bir süre terk etmeyecekti.

"Bir suçlu olduğunu söylemedim ki," dedi Nathan başını hafifçe yana yatırıp bana bakarak. Sabırsız biri olduğumu bildiği için açıklamaya koyuldu, aksi takdirde söylenmeye başlayacağımı biliyordu. "Bir kâhinin peşindeydim. Wisteria'nın geleceği hakkında hiç duyulmamış kehanetlerde bulunan bir kadın."

"Neden arıyordun onu?" Bu konu ilgimi çekmişti, aksini iddia edemezdim. Felaket senaryolarına her zaman bayılırdım.

"İmparatorluktan gelen bir emirdi. Baban kimseye söylemeden halletmemizi istedi ancak kadın ortadan kaybolmuş. Buhar olup uçmuş sanki, onu bulamadım. En sonunda da baban bunu imparatorluğa bildirdi ve Asano ailesi kendi adamlarını göndereceğini söyleyerek beni görevden aldı."

İmparatoriçe Irithel Asano ve İmparator Drystan Asano konuyla bu kadar yakından ilgilendiğine göre bahsi geçen kâhinin gerçekten bildiği şeyler olmalıydı yoksa kimse bu kadar zahmete girmezdi. Daha doğrusu hiçbir hükümdar önemsiz biri için kendi özel adamlarını göndermezdi.

"İlgini çekti bakıyorum da," dedi gözlerimin parıldadığını fark eden Nathan.

"Sarayda o kadar çok sıkılıyorum ki anlatacağın her şey ilgimi çekebilir."

"O halde biraz da seni götüreceğim handaki orman meyveli bonbonlardan bahsedeyim," dedi ve yolun kalanı boyunca yuvarlak, yumuşak, kabarık bir tür tatlıyı anlatmaya koyuldu.

Ninova

Şehrin girişine vardıktan sonra hanı bulması kolaydı. Binalar âdeta labirent gibi dizilmiş olmasına rağmen Wisteria Diyarı'ndaki en küçük krallıklardan birine sahiptik, bu nedenle bütün yolları ezberlemek o kadar da zor değildi. Özellikle de çatılarda gezdiğinizde aradığınız yeri elinizle koymuş gibi buluyordunuz. Ancak elbette Nathan'layken çatılarda gezemezdim. Hatta şehri çok iyi bildiğimi bile belli edemezdim. Yalnızca baş muhafızı izlemek, o nereye giderse takip etmek düşüyordu bana.

Siren'in Çağrısı isimli hana ulaşmamız yaklaşık yarım saat sürdü. Miras ve Onur hiç yorulmamıştı ancak yine de onları ahıra bırakarak ikisinin bakımı için yarım dakra verdiğimizde atlarla ilgilenen genç çocuğun gözleri kocaman oldu. Nathan'la göz göze geldik. Halka karıştığımızda nasıl para harcayacağımıza dair ikimizin de fikri yoktu çünkü ikimiz de fazlasıyla varlıklıydık. Çocuğa verdiğimiz dakra bizim için hiçbir şeydi ama onun için belki de günlerce üç öğün yemesini sağlayabilecek yemek parasıydı.

Çocuk hâlâ bir bize bir elindeki dakraya bakarken Nathan beni omuzlarımdan tutarak hanın girişine yönlendirdi. "Yalnızca gülümse ve başını salla," dedi, ben de öyle yaptım. Pelerinimin başlığını indirmeye iznim yoktu çünkü beyaz saçlarımın dikkat çekmesini istemiyordu. Haklı olduğu için itiraz etmemiştim. Ben de ilgi odağı olmaya meraklı değildim doğrusu.

Siren'in Çağrısı gündüz saatleri olmasına rağmen fazlasıyla kalabalıktı. İkili, üçlü, dörtlü ve beşli gruplar halinde mekâna dağılan ter kokulu adamlar, etrafa saçtıkları biralardan kalanları içiyor, fazlasıyla kirli olan zemini biraz daha kirletiyorlardı. Kahkahalar hanı dolduruyordu. Barmenin benim yaşlarımda görünen, siyah uzun saçlı bir çocuk olduğunu fark ettim. Saçlarını tıpkı benim gibi kafasının arkasında toplamıştı. Parmaklarında bir sürü yüzük ve kulağında altın rengi küpeler vardı.

"Konuşacağımız kişi şu mu?" diye sordum Nathan'a, çocuğu işaret ederek.

Nathan ona baktıktan sonra kafasını indirerek kulağıma fısıldadı. "Ondan pek bir şey öğrenebileceğimizi zannetmiyorum ancak

deneyelim." Bilerek Nathan'a o çocuğu göstermiştim çünkü geldiğimde onunla karşılaşmamıştım. Firari'nin burada kaldığına dair bilgisi olsa bile benimle yüz yüze görüşmemiş, sesimi duymamıştı.

Barmen çocuk elindeki havluyla bardakları kuruluyor, bir yandan da hemen önünde oturan iki kızla muhabbet ediyordu. Kızlara öylesine odaklanmıştı ki bizi fark etmemişti bile. O sırada yanımızdan geçen garson kızlardan birinin taşıdığı tepsideki çorbanın kokusunu aldım. Gümüş Firari olarak geldiğim gece de aynı çorba servis edilmişti. Kokusundan tanımıştım.

Kızların yanına geçip oturduk. Nathan da ben de ter kokuyorduk. Çizmelerimiz çamur içindeydi. Kızlar bize iğrenen gözlerle baktıktan sonra birer sandalye uzağa kaydılar. Onların suratlarını fark eden barmen elindeki havluyu omzuna atıp bize döndü. "Nağasıl yardım edebilirim size?"

Çocuğun aksanını duyduğum anda kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Çevre köylerden geliyor olmalıydı çünkü şehirde kimse böyle konuşmazdı.

"İki bira alabiliriz öncelikle, ardından da biraz bilgi," diye yanıtladım taşralı çocuğu.

Nathan kaşlarını çatıp bana döndü. "Görev başındayız Ayışığı, bira içemeyiz."

Elimi Nathan'ın kafasındaki başlığı indirmek için kullandıktan sonra arkama yaslandım. "Rahatla biraz Nathan." Sesim yatıştırıcı bir tondaydı. "Suikastçının peşine düşmek için günlerimiz var. Beraber vakit geçirmekten zarar gelmez."

Han birbirleriyle muhabbet etmeye doyamayan insanların gürültüsüyle dolu olduğu için konuşurken sesimizi yükseltmek zorunda kalıyorduk. Biralarımız servis edildiğinde Nathan barmeni durdurdu ve parmaklarıyla yaklaşmasını istedi. Çocuk bir anlığına kızların yanına gitmekle burada kalmak arasında seçim yapmaya çalıştı ardından kalmaya karar verdi. Bunun sebebinin Nathan'ın korkutucu bakışları olduğuna şüphem yoktu.

"Sana birkaç soru soracağız, sen de dürüstçe cevap vereceksin, anlaştık mı?" diye sordu Nathan, ardından masanın üzerine üç dakra bıraktı. "İşimize yararsan bunlar senin."

Taşralı çocuk heyecanla başını salladı. "Ne isterseniz cevaplağarım, tüm bilgim sizindir efendim." Gözleri kocaman olmuş, pürdikkat Nathan'ın ağzından çıkacakları bekliyordu.

"Gümüş Firari'yi tanıyor musun?" diye sordu Nathan. Gerginlikle biramdan büyük bir yudum aldım. Tadı iğrençti.

Barmen başını onaylar şekilde salladı. "Şu ünlü suikağastçıyı diyorsunuz siz. Tağanırım tabii ki."

"Duyduğuma göre son cinayetin işlendiği gece burada kalmış. Onunla konuştun mu? Boyu, ses tonu, kilosu hakkında bilgi verebilir misin bana?"

Barmen başını iki yana salladı. "Hağayır, burağada kaldığı doğru ama onu hiğiç görmedim. Bir oda isteyip yerleşmiş, sağabah ise ortadan kaybolmuş. Kimse görmemiş. Sanki buhağar olup uçmuş."

"Ona odayı hazırlayan kimdi peki? Kim çalışıyordu o gece?" diye sordu Nathan sinirli bir ses tonuyla.

Çocuk omuzlarını silkmekle yetindi. "Doğrusu o saağatte kimse yoktur burada. Bir tek hağanın sahibi olur, o da yeni tatlar bulağbilmek için seyahate çıktı. Birkağaç hafta gelmez."

Nathan başını salladı. "Bize bu gece için o odayı ayarlayabilir misin?" diye sordu. Barmen onayladığında üç dakrayı uzatıp gitmesine izin verdi. Ardından bıkkın bir nefes verip bana döndü. Gergin bir hali vardı. Yerimde bir başkası olsa bunu fark edemezdi ancak onu yıllardır tanıyordum. Ne zaman gergin, ne zaman keyifli olduğunu adım gibi bilirdim.

"Bu kadar çabuk moral bozarsan işimiz var." İçmesi için bira bardağını ona doğru ittim.

Nathan hiç duraksamadan bardağı kafasına dikti, ardından ağzının kenarını koluyla sildi. "Elimdeki en iyi ipucu burasıydı. Hancı tam da seyahate çıkacak vakti bulmuş," diye söylendi ancak ben han sahibinin gezmeye gittiğinden pek emin değildim. Bu

Görünmeyenler'in işi olabilirdi. İçimden bir ses, arkamda bıraktığım izleri yok ettiklerini söylüyordu ama sebebini çözemiyordum. Belki de bu gece biraz keşif yapmaya çıkabilirdim.

"Gece burada mı kalacağız?" diye sordum heyecanla.

Nathan başını onaylar şekilde salladı. "Odayı araştırır, başka bir ipucu veya iz bulup bulamayacağımıza bakarız. Ona göre de ava devam ederiz. Hazır buraya gelmişken dinleniriz hem. Senin de dediğin gibi vaktimiz bol, biraz eğlenmeye hakkımız var." Hemen sonrasında bardağını benimkiyle tokuşturup gülümsedi. Biramdan bir yudum daha alırken izleniyormuşuz gibi hissettim. Tüylerim ürperdi.

Hanın kapısı çarpılarak açıldığında çoktan ikinci biralarımıza geçmiştik. "Selam Goodwin, hemen bir bira alayım. İçip acil olarak işe koyulmam gerekiyor." Goodwin, demek ki barmenin adı buydu. Peki içeri giren bu adam kimdi?

"Günağaydın Edwin, ne bu ağacele?" Birasını hızla doldurup tezgâhta orta yaşlı adama doğru kaydırdı. Merakıma yenik düştüğüm için başlığımı biraz daha yüzüme doğru indirerek kulaklarımı ikilinin konuşmasına kabarttım.

"Yine şu Görünmeyenler. Dün gece limanı patlatmışlar."

Goodwin'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ne diyorsun, doğu limağan mı?"

Edwin onaylar şekilde başını salladı. "Gidip oraya bir bakmam gerekiyor. Nereden türediler bir türlü anlamıyorum ki! Koskoca krallık neden bu konuda bir şey yapmıyor? Kral Halrod kızını kaybettiğinden beri oturmaktan başka bir şey yapmıyor. Hükümdar olduğunu unutmuş olmalı."

Bir anda tüm öfkemin vücudumu ele geçirdiğini hissettim. Kimse, *hiç kimse* babam hakkında bu şekilde konuşamazdı. Elim direkt olarak belime sabitlediğim hançerin kabzasını buldu. Ayağa kalkmak için hamle yaptığım sırada beni durduran Nathan'ın sıcak dokunuşuydu. Elini hançeri kavrayan elimin üzerine koymuş hafifçe bastırıyor, gözlerimin içine bakıyordu.

Ninova

"Olay çıkaramazsın Euria. Lütfen yerine otur." Ona bakmadım. Yalnızca kulaklarımda atan nabzımı duyabiliyordum. "Euria," diye adımı söyledi Nathan bir kere daha. Bu sefer baktım gözlerine. Güven veriyordu. Doğru olanın ne olduğunu açık bir şekilde gösteriyordu. Derin bir nefes alarak hançerimi bıraktım. Tekrar oturduğumda Nathan bana gülümsedi. "Sana kötü bir söz söyleyen herkesin üzerine yürüyemezsin," diye takıldı nazikçe.

Ona sert bir bakış attım. "Bana kötü söz söylemesinde sorun yok, istediğini söylesin ama kimse..." *Sevdiklerim hakkında ileri geri konuşamaz.*

Nathan bakışlarım ve ses tonumdaki değişimi yeni fark edebilmişti. "İstersen biraz şehri gezebiliriz," diye öneride bulundu ortamı yumuşatmak için.

İkinci biramın son yudumunu da alıp boş bardağı masaya bıraktım ve elimi nazikçe koluna yerleştirdim. "Nathan, Gümüş Firari'yi bulamazsak ne olur?" diye sordum biraz fazla yüksek bir sesle. Sanırım biranın etkisi yavaş yavaş vücudumu ele geçirmeye başlamıştı.

"Ne demek istiyorsun Ayışığı?" diye sordu. Gözlerimin içine bakma konusunda bir hayli ısrarcıydı.

"Sonuçta bu suikastçı iyi insanları öldürmüyor; suçluları, gerçekten ölmeyi hak edenleri hedef alıyor. Belki de onun varlığı kraliyet için daha iyidir." Cümlemi soru sorar gibi bitirmiştim.

Baş muhafız gözlerini kıstı. "Bana bir katili mi savunuyorsun şu anda Euria?" diye sordu şaşkınlıkla.

Panikle yanıtladım. "Hayır, asla! Ama belki de onu rahat bırakmamız gerektiğini söylüyorum."

Nathan bir süre daha yüzüme bakıp boş bardağı önümden çekti. "Sanırım sana bu kadar bira yeter. Bir suikastçının öyle elini kolunu sallayarak birilerini öldürmesine göz yumamam. Özellikle de bu görev bana bizzat baban tarafından verilmişken. Benim vazifem bana verilen görevi yerine getirmektir. Aksi düşünülemez."

"Ah tabii," diye mırıldandım ters ters. "Babama ne kadar düşkün olduğunu unutmuşum."

Nathan uysalca gülümsedi. "Krala değil Ayışığı, krallığıma düşkünüm. Görevime sadığım ve bir muhafızın yapması gerektiği gibi bana verilen emri yerine getiririm."

Yanımızdaki kızların önündeki tabaktan birkaç çerez aldım ve ağzıma atıp yavaş yavaş çiğnedim. Kızlar şaşırsalar da seslerini çıkarmadılar, pelerinim yüzünden zaten bana bakamıyorlardı bile. Ardından yeniden Nathan'a dönüp gülümsedim ve gözlerimle boş bardaklarımızı işaret ettim. "Bir tur daha?"

Ninova

SUİKASTÇININ SEÇİMİ

Nathan'ı seviyordum. Pek çok insandan daha anlayışlı, daha gerçekti. Onunla dost olduğuma şükrediyordum. Tüm hayatım boyunca yanımda olmasaydı başa çıkmak zorunda kaldığım bütün acılar karşısında ne hale gelirdim düşünemiyordum bile. O da annesini küçük yaşta, hastalıktan kaybetmişti. İntikam arzumu anlayamayacağına sevinsem de kaybın getirdiği acıyı paylaşıyorduk.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Nathan enerjik bir ses tonuyla, "birlikte ne kadar güzel vakit geçirdiğimizi unutmuşum."

Gülümseyerek içkimden bir yudum aldım. "Kesinlikle katılıyorum ve burada geçirdiğimiz vakitten hoşlananlar yalnızca ikimiz değiliz."

Nathan tek kaşını kaldırarak neyi kastettiğimi sordu. Ben de bardağımla bizden iki masa ötede oturan siyah saçlı, kırmızı dudaklı kızı işaret ettim. "Geldiğimizden beri senden gözünü alamıyor," diye fısıldadım ve istemsizce kıkırdadım. Kızın üzerinde tıpkı bizimkiler gibi sade kıyafetler vardı. Garson değildi; buraya erkekleri tuzağa düşürmek için gelen kızlardan biri kesinlikle değildi.

Nathan ona doğru baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Yanında başka bir adam var Ayışığı. Muhtemelen erkek arkadaşı ve senin yüzünden ona baktığım için gelip kavga çıkaracak."

Başımı hafifçe öne düşürdüm. "Erkek arkadaşı falan değil, bence yalnızca arkadaşlar. Hem neden hemen çıkarımda bulunuyorsun ki? Oldukça güzel bir kıza benziyor. Bence gidip bir şansını dene."

Ninova

Nathan bir kere daha masaya bakıp bana döndü. "Hayır."

"Neden?" Dudaklarımı birbirine bastırıp sırıttım. "Yoksa görevdeyken kadınlarla da mı ilgilenmemen gerekiyor?"

Söylediğim ona komik gelmiş olmalıydı ki güldü. "Daha çok sen engel oluyorsun." Sesi neredeyse çıkmamıştı.

"O ne demek?" diye sordum. Normalde söylediği şeyi anlamadığım için uzun uzun laf anlatırdı ama bu kez beni öylece kafamda soru işaretleriyle bırakmıştı.

Tam o sırada bir lavtanın* sesi duyuldu handa. Masaların tam ortasında duran genç bir çocuktan geliyordu. Uzun kızıl saçları vardı. Buranın şarkı çalınan bir han olduğundan haberim yoktu ama biraz müziğe hayır demezdim. Lavtalı kızıl, şarkısına giriş yaparken handaki gürültü biraz olsun duruldu. Artık odayı dolduran sesler homurtulardan oluşmuyordu, yumuşak bir ezgi geziyordu masaların arasında.

Nathan bunu fırsat bilip elindeki bardağı bırakarak benimkini de parmaklarımın arasından kapıverdi. "Dans et benimle."

Ona karşı çıkmalıydım. Göze batmamamız gerekiyordu ve iki gizemli yabancının hanın ortasında dans etmesi bu plana fazlasıyla ters düşüyordu. "Çok dikkat çekeriz." Müziğin kalbimi hızlandıran ve iyi hissetmemi sağlayan melodisi biraz daha hızlanarak sesimi bastırmıştı.

"Haklısın," dedi Nathan ve dans etmeleri için diğer insanları teker teker kaldırmaya başladı. Bir grup çocuk handa tepiniyormuş gibi herkes ayakta, lavta eşliğinde etrafta dönüyor, zıplıyor, dans ediyordu. Müzisyen aldığı bu tepki sayesinde daha da heyecanlanmış görünüyordu. Bir sonraki parçasını çok daha yüksek tempolu seçerek kimsenin karşı koyamayacağı bir ortam oluşturdu. Onun parmakları tellerin üzerinde gezinirken bizim ayaklarımız bira lekeleriyle dolu yapış yapış zeminde dolaşıyordu.

Nathan bir kere daha uzattı elini. Bir kere daha davet etti beni dansa ve bu sefer kabul ettim. Herkes eğleniyordu. Herkes mutluydu.

* Gövdesi ulan küçük olan bir telli çalgı. (ed.n.)

İki yabancının varlığı onları rahatsız etmeyecekti. Bir eliyle belimden yakalayarak zıplaya zıplaya boşluğa doğru sürükledi beni. Ayaklarımız yorulana, ikimiz de nefes nefese kalıp devam edemeyecek hale gelene kadar dans ettik. Nathan'ın kahverengi saçlarının arasından minik ter damlacıkları süzülüyordu. Bunu fark ettiğimde durmamız gerektiğini anladım. Dengemi kaybedecek gibi olduğumda Nathan belimden daha güçlü ittirerek beni ayakta tuttu. Ona gülümsedim ve yerimize geçerken herkesin ne kadar da mutlu göründüğünü fark ettim. Ancak siyah saçlı kız pek de mutlu görünmüyordu. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Sanırım onun hakkında konuştuğumuzu çok fazla belli etmiş, bizden rahatsız olmasına sebep olmuştuk.

"Eğlenceliydi," dedi Nathan soluk soluğa. İçkisini kafasına diktikten hemen sonra elini saçlarında gezdirerek koyu tutamları gözlerinin önünden çekti.

"Belki de sarayı falan bırakıp sıradan biri olarak yaşamalıyız, ne dersin?" diye sordum şakayla karışık.

Başta gülümsese de ardından yüzü düştü. "Euria, şu evlenme konusundan bahsetsene bana biraz. Baban biriyle evlenmen için mi zorluyor seni?" O bunu söylerken içkimi tazelemesi için Goodwin'e el kol yapıyordum.

"Hayır," dedim ve Goodwin'in kızlarda olan dikkatini biraz olsun çekmek için elimi havada devasa bir sinek varmış gibi sallamaya başladım. "Benim birini seçmemi istiyor." Sonunda Goodwin beni görmüştü.

Nathan boğazını temizledi. "Senin seçmeni mi? İyi de saraydan doğru düzgün çıktığın bile yok. Nasıl biriyle tanışıp onu hayatının kalanını geçireceğin adam olarak seçeceksin ki?"

Goodwin içkimi tekrardan doldurduğunda içimden bağırdım: *Sonunda!* Kocaman bir yudum aldıktan hemen sonra Nathan'a cevap verdim. "Bir balo düzenlenecekmiş. Diğer krallıklardan vârisler ve soyluların da katılacak olduğu bir balo. Onların arasından birini seçeceğim." Boğazımdan bir şeylerin geçmesi çok iyi hissettirmişti çünkü dans ederken o kadar nefes nefese kalmıştım ki zar zor konuşuyordum. Ağzımın içi ve boğazım tümüyle kurumuştu.

Ninova

"O halde illa bir vâris olması gerekmiyor mu?" diye sordu Nathan.

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim çünkü babamın tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum. Mutlu olmamı isterdi ve bunun yolunun soylu veya vâris olmayan biriyle evlenmekten geçtiğini söylesem muhtemelen kabul ederdi. İlk başta karşı çıkma olasılığı yok değildi çünkü hükmümü garanti altına almamı tercih ederdi. Ancak en sonunda, kalan tek kızının istediği neyse onu onaylama konusunda zorluk çıkarmazdı. Nathan'a bakıp başımı iki yana salladım. "Böyle bir şart koştuğunu hatırlamıyorum."

Genç muhafız ifadesiz bir şekilde başıyla onayladı. "Peki sen nasıl birini düşünüyorsun?" Umurunda değilmiş gibi bir oraya bir buraya bakarak soruyordu sorularını. Neden böyle davrandığını çözememiştim. Normalde her zaman, her konuda birbirimizle rahatça konuşurduk.

"Şu anda kimseyi düşünmüyorum," diye yanıtladım. "Tek istediğim şey bu sürecin mümkün olduğu kadar yavaş ilerlemesi. Daha on sekiz yaşındayım ve kendimi koca bir krallığı yönetebilecekmiş gibi hissetmiyorum. Bilmiyorum. Politik görüşmeler, kritik kararlar, her zaman etrafında senin ağzından çıkacak sözleri dinleyen insanlar... Bunlar beni korkutuyor. Düşüncesi bile dehşete düşmem için yeterli. Eira bunun için biçilmiş kaftandı, bu yüzden tahta geçeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Anlıyorum," dedi Nathan yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Eira'nın ölümünden sonra her şey çok hızlı gerçekleşti. Ne kadar oldu, bir ay mı?"

"Kırk üç gün."

"Kırk üç gündür yalnızca ablanın değil, hayalini kurduğun geleceğin de yasını tutuyorsun. Bir şeylerin yavaş ilerlemesini istiyorsan yalnızca söyle. Eminim Kral Halrod buna itiraz etmeyecektir." Elini nazikçe bileğime dokundurdu. Gözlerimin içine şefkatle baktı. *Buradayım,* der gibiydi. *Ne zaman ihtiyacın olursa buradayım.*

Ancak bunu zaten biliyordum. O Nathan'dı. Benim Nathan'ımdı ve ne zaman ihtiyacım olsa orada olurdu.

Ninova

Günün kalanının büyük bir kısmını Nathan'ı eğlendirerek ve onu Gümüş Firari'yi bulma fikrinden uzaklaştırmaya çalışarak geçirdim. Goodwin'in bu konuda pek yardımı olduğu söylenemezdi, biranın bile ondan daha çok faydası olmuştu. Her şeye rağmen birkaç saatimizi yalnızca muhabbet ederek geçirmeyi başarmıştık, ta ki karanlık çökene ve odaya çıkma vakti gelene dek. O noktadan itibaren benim için panik saatleri başlamıştı.

Bizim için ayrılan oda, hemen camın önündeki ahşap masanın üzerinde duran mumlarla aydınlanıyordu. Çöken karanlık sebebiyle pencereden yalnızca diğer evlerdeki sarı ışıklar ve gökyüzündeki yıldızlar görünüyordu. Lacivert ve sarının muhteşem birleşimiydi.

Kapının hemen sağ tarafında küçücük bir dolap bulunuyordu. Masanın önündeyse bir iskemle vardı ve hepsi bundan ibaretti. Oda o kadar boştu ki yatağın etrafında oldukça geniş, eşyasız bir alandan başka hiçbir şey yoktu. Kapının hemen sol tarafındaki yatağı hatırlıyordum. O gece dinlendiğim yataktı bu. Elbette odayı da hatırlıyordum ancak zaten bu tür hanların tüm odaları birbirine benzemez miydi?

"Bir sorunumuz var sanırım," diye mırıldandı Nathan rahatsız bir ses tonuyla. Ona dönüp tek kaşımı kaldırdım. Gözleriyle yatağı işaret etti. Bir yatağa bir Nathan'a baktım. Ne demek istediğini anlayamıyordum, bu yüzden tekrardan kaşımı kaldırarak başımı salladım. Nathan anlayamadığım için sinirlenmişe benziyordu. Bu sefer daha öfkeli bir şekilde gözleriyle yatağı işaret etti. Ben de bu sessiz oyunu devam ettirmeye karar vererek ellerimi iki yana açtım. Nathan başını geriye atarak ofladığında kahkahamı bastırmak çok zor olmuştu. Onunla uğraşmak beni gerçekten de çok eğlendiriyordu ama bu kez sahiden ne demek istediğini anlamamıştım.

Başını utana sıkıla yana yatırdı. "Yatak tek kişilik Euria."

Tükürüklerimi püskürtmemek için uğraşarak gülmeye başladım. "Zaten araştırma yapmak için istemedik mi bu odayı? Uykumuz geldiğinde bir oda daha talep ederiz olur biter." Nathan'ı teselli etmeye çalışıyordum ancak boynu çoktan kızarmaya başlamıştı bile.

Ninova

"Gel," dedim odanın ortasına doğru ilerleyip elimi uzatarak. "Neye bakacaksak bakalım, sonra da yatalım çünkü ben çok yoruldum."

Nathan beni dinleyerek kapıyı kapattığında odayı didik didik aramaya koyulduk. Dolabın içini, üstünü, yatağın altını, masanın çekmecelerini, halının altını bile aradık ancak hiçbir şey bulamadık. Elbette ben bulamayacağımızı biliyordum çünkü ardımda iz bırakmamaya özen göstermiştim ancak Nathan kolay kolay pes etmezdi. Yerdeki tüm tahta parçalarına teker teker vurarak altlarında boşluk olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Odanın genişliği göz önünde bulundurulduğunda bu pek de kısa sürmeyeceği için yatağa uzanmaya karar verdim.

Nathan diz çöküyor, parmaklarını kıvırarak her parçayı tıklatıyor ardından bir sonrakine geçiyordu. Esnedim. Esnememin sesini duyan Nathan hızla başını bana çevirdi. "Keyfin yerinde bakıyorum Ayışığı." Tonu iğneleyiciydi.

Gülümsedim ve ellerimi başımın arkasına koyarak bir ayağımı diğerinin üstüne attım. "Fazlasıyla."

Nathan bıkkın bir ifadeyle yeniden tahtaları kontrol etmeye koyuldu. İşi şaşırtıcı derecede o kadar uzun sürmüştü ki uyuyakaldığımı fark etmemiştim bile. Uykum hiçbir zaman hafif olmamıştı ancak ne Nathan'ın odadan çıktığını duymuştum ne de çizmelerimi çıkardığını hissetmiştim. Üstelik uyandığımda bir battaniyenin altındaydım. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum ancak hâlâ geceydi. Diğer evlerin ışıkları sönmüş, sokaktaki ruhlar dinlenmeye çekilmişti. Geceye uçsuz bucaksız bir sessizlik hâkimdi. Handa da dışarıda da hiç ses yoktu.

Nathan'ın beni yatırdıktan sonra kendine başka bir oda bulduğunu varsayarak kapıyı kilitledim. Kimse içeri giremeyecek, bunu deneyenler ise hâlâ uyuduğumu düşünecekti. Çantamdan diğer pelerinimi ve peçemi çıkardım. Dağılmış saçlarımı düzgünce atkuyruğu yaptıktan sonra önce pelerinimi değiştirdim, ardından da yalnızca açık mavi gözlerimi açıkta bırakacak şekilde peçemi taktım.

Ninova

Bir sonraki adım olarak silahlarımı kuşanmam gerekirdi normalde ama Nathan hiçbirini üzerimden çıkarmamıştı. Sanırım bedenime fazla yakın oldukları için çekinmişti. Boynumda bağlı olan pelerinime bile dokunmamıştı. Çıkardığı çizmelerimi tekrardan ayağıma geçirip sıkıca bağladım. Birazcık uyku zihnimin açılması için yetmiş, hatta artmıştı bile.

Amacım Görünmeyenler'in son işinin gerçekleştiği yere gitmek ve onlar hakkında bilgi toplayıp toplayamayacağıma bakmaktı. Ardından aralarından birini tuzağa düşürmeyi, kalanları ise teker teker avlamayı planlıyordum. Hepsine karşı aynı anda kazanamazdım. Gümüş Firari bile koca bir çeteyi tek başına yenemezdi.

Her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra çantamı odada bırakarak pencereyi ardına kadar açtım ve bulunduğum ikinci kattan ahırın çatısına atladım. Miras'ın kişnemesi kulaklarımı doldurdu. "Şşş!" diye seslendim ona ama beni dinlemeyerek daha yüksek sesle kişnedi. "Susar mısın Miras? *Gizlice* kaçmaya çalışıyorum." Dalga geçer gibi bir nefes verdikten sonra tekrardan sessizliğe büründü kızım. Ahırın çatısından saman balyalarını kullanarak yere indim ve yönümü denize göre belirledim. Uslu durduğu için Miras'ın burnuna bir öpücük kondurdum. Liman çok uzakta değildi. Gidip alanı araştırıp güneş doğmadan dönecek kadar vaktim olmalıydı.

Pelerinimin başlığını kafama geçirdim ve boş sokaklarda bir hayalet gibi hareket ederek limana doğru ilerlemeye başladım. Bu sokakların karanlığında fazlasıyla tecrübe edinmiş olsam da yine de limana bir türlü ulaşamamıştım. Muhtemelen yerden gitmeye alışkın olmadığımdandı. Tekrar kafamı toplamaya çalışırken yürümeye de devam ettim. Aptalca bir hata yapamazdım. Hem kraliyet muhafızları hem en yakın dostum hem de Ocreya'nın yeraltı çetesi peşimdeydi.

Yarım saat geçti. Bu süre boyunca yürümeme rağmen hiçbir yere varamamıştım ve bu durum artık beni sinirlendirmeye başlamıştı. En karanlık sokaklardan birine adım attığımda artık tedirgin hissetmeye başlamıştım. Zihnim bana oyunlar oynuyor olmalıydı. Acaba biranın getirdiği sersemliğin izleri miydi bu? Bu yüzden mi defalarca gittiğim o limana varamıyordum?

Karanlık sokakta ilerlemeye devam ederken etrafı kolaçan etmeyi de ihmal etmedim. Bir farenin peşinden koşan kirli, cılız bir kedi dışında hareket eden hiçbir şey yoktu sokakta ama nedense içimden bir his adımlarımı yavaşlatmam gerektiğini söylemişti. Gergin bir şekilde adım atarken sürekli ileri bakıyor, bir şeyler görmeye çalışıyordum ancak sokak zifiri karanlıktı. Kendimi güvene alabilmek için elim belimdeki hançere gitti ancak aynı zamanda birinin sesini işittim.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Hemen arkamdan gelen sesi sertti, emir vermeye alışkındı sanki. Tahminimce otuzlu yaşlarında bir erkekti. Adımlarını duyamadığıma göre ya gerçekten minyondu ya da bu işi iyi biliyordu ve hafif adımları vardı. Hızlıca zihnimden bir harita çizmeye karar verdim. Başka bir sokağa dalabilir miydim buradan? Bu sokağın nereye çıktığını bilmediğimden pek de güvenilir bir seçenek değildi bu. Kendimi savunabilir miydim peki? Muhtemelen evet. Arkamdaki her kimse, tahminimce yalnızdı ve yalnız olmasına rağmen beni tehdit ettiğine göre oldukça da aptaldı.

"*Yavaşça* arkanı dönmeye ne dersin?" diye sordu ses. Aramızda yaklaşık iki metrelik bir mesafe olmalıydı. Kılıçla saldıramazdım ama onu gördüğüm anda hançerimi fırlatıp etkisiz haline getirebilirdim. Çocuk oyuncağı olacaktı.

Söylediğine uyarak ağır hareketlerle arkamı döndüm. Ellerimi görünür yerde tutuyordum. Karşımda görmeyi beklediğim minyon adamın yerine oldukça uzun boylu ve atletik bir figürle karşılaştım. O da benim gibi simsiyah kıyafetler içindeydi. Tıpkı benim gibi bir pelerin takıyordu. Ancak peçesi yoktu. Peçesi olmadığı için açık yeşil gözlerini, alnına düşen gri ile koyu sarı arası bir renkteki saçlarını, kemikli yüzünü görebiliyordum. Yüzündeki sert ifade onu olduğundan büyük gösteriyordu. Elmacıkkemikleri beyaz teni sayesinde oldukça belirgindi. Daha da kötüsü, ellerinde kan vardı. Ancak asıl dikkatimi çeken şey bana doğrultmuş olduğu oktu.

Demek ki düşündüğüm kadar aptal değildi. Ben hançerimi çekip ona fırlatana kadar oku serbest bırakır, boğazımı parçalayıp geçerdi.

Ninova

Kendime zaman kazandırmam gerekiyordu. Kaşlarımla ellerini işaret ettim. "Kan mı o?" diye sordum oraya baksın diye. Gözlerini kaydırırsa hançerimi çekecek vaktim olurdu. Ama oyunuma kanmadı.

"Endişelenme, benim değil."

Açık renkli dudakları yan gülüşle kıvrıldığında gözlerimi devirdim. "Çok rahatladım." Derin bir nefes verdim. "Pekâlâ, beni rahat bırakmak için ne istiyorsun gizemli çocuk? Para? Bilgi? Sadece ne istiyorsun söyle, ikimiz de yolumuza devam edelim. Bu gece çok işim var."

Hafifçe gülümsedikten sonra sorumu yanıtladı. "*Seni* istiyorum Gümüş Firari."

Bir anlığına afalladım. Düşüncelerim zihnimde fıldır fıldır dönüyordu. Kim olduğumu biliyordu. Bu da iki seçenek dışında geriye başka seçenek bırakmıyordu: Ya beni öldürmek için gelmişti ya da kaçırmak için. Bu noktadan sonra benim öylece gitmeme izin vermesi ihtimaller dahilinde değildi. Ama amacı öldürmek olsaydı çoktan kafama bir ok saplamış olurdu. Kesinlikle bunu yapamayacak birine benzemiyordu. O halde geriye yalnızca bir seçenek kalıyordu.

"İşte o biraz zor." Hançerimi kaparak çocuğun üzerine tüm gücümle fırlattım. Büyük bir risk almıştım ancak biliyordum, karşımdaki Görünmeyenler'den biriydi ve beni sağ istiyordu. Beni istediğine göre, sırf kafasına hançer fırlattım diye beni öldüremezdi. Bazı riskler alınmalıydı.

Ama yine de oku serbest bırakmayı seçti. Oku kulağımı sıyırıp geçerken hançerim omzunun hemen üstünden süzülüp gitti. *Tüh,* diye düşündüm. *O hançeri seviyordum.* Saplansaydı en azından geri alabilirdim. Dengesini kaybettirmenin verdiği avantajla hızla ileri atıldım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Yayına bir ok daha yerleştirmişti ki yayı altından kavrayarak yukarı doğru çevirdim. Serbest bıraktığı ok gökyüzüne doğru uçarak özgürlüğüne kavuştu.

Yayı tüm gücümle kavradıktan sonra çevirip bileklerini de döndürmeye zorlayarak serbest bırakmasını sağladım. Ardından yayla omuzlarına bastırarak ona bir çelme taktım. İkimiz birden sert zemine yapışırken bedenini kendi düşüşümü hafifletmek için kullandım.

Ninova

Bacaklarını ağırlığımla sabitledim, ellerini ise omuzlarına bastırdığım yayla hareketsiz bıraktım. Yalnızca başını oynatabiliyordu. Yine de darbelerime rağmen oldukça güçlü devam ettiğini söyleyebilirdim. Hâlâ altımda hareket ederek kaçmaya fırsat arıyordu.

"Kıpırdamaya devam edersen bacaklarını hançerlerimle hareketsiz bırakmak zorunda kalacağım." Sözlerim keskin ve tehditkârdı.

Dengesizce göz teması kurmaya çalıştı. Ama net olarak bakamıyordu, kafasını çarpmış olmalıydı. "Bunu yaptığına pişman olacaksın Firari." Son kelimesi ağzından bir küfür gibi çıkmıştı. Kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldı. Ardında var gücüyle bağırdı. "Daha ne kadar izleyeceksiniz?"

Kime seslendiğini bilmiyordum, öğrenmeye de niyetim yoktu. Etkisiz hale getirdiğim çocuğa sert bir yumruk atarak onu bayılttım ve var gücümle geldiğim tarafa doğru koşmayı düşündüm ancak bunun için çok geçti. Önümde ve arkamda ikişer siluet belirdi aniden. Çatılardan atlarken hiçbiri çıt çıkarmamıştı.

Görünmeyenler.

Dörde karşı tektim, kazanamayacaktım. Direndim, ellerimi etrafımda savurdum ama dördünü birden alt etmeyi başaramadım. En sonunda onlar başıma siyah bir kumaş parçası geçirirken zarar görmemek için karşı koymadım. Saniyeler sonra sert bir darbeyle bilincimi yitirdim.

Zihnim aydınlandığında gözlerim hâlâ karanlıktaydı. "Şehrimiz için büyük bir tehdit o, patron. Sözüne güvenemeyiz," diye mırıldandı bir kız sesi.

Ardından başka biri konuştu. "Ben size diyorum, öldürelim gitsin. Boşuna zahmet ediyoruz." Bu gizemli okçu çocuğun sesiydi. Gözlerimi açmaya çalışıyordum ancak üzerlerindeki baskı bana engel oluyordu. Gözlerimi bağlamış olmalıydılar. Aynı şekilde ellerim de oturduğum sandalyenin sırtının arkasına sabitlenmişti.

"Uyandı," dedi bir tanesi.

"Tekrar bayılt," diye ekledi ilk duyduğum kız sesi ama daha tok, daha gür bir ses onu durdurdu.

Ninova

"Bırak kalsın. Kararımı verdim. Gözlerini açın."

Küçük bir odada olduğumuzun farkına vardım gözlerimi açtıklarında. Karşımda altı kişi duruyordu. Gizemli çocuk, tok sesli adam ve dört kişi daha. Adam haricindekilerin hepsi gençti, benim yaşlarımda olmalıydılar ancak bu adam onların aksine oldukça yaşlıydı. Aralarında griler olan beyaz saçlarına, yüzündeki kırışıklıklara ve beyaz sakallarına bakılırsa ellili yaşlarında olmalıydı. Ama onun yaşındaki bir adamın sahip olamayacağı kadar devasa bir cüsseye ve kaslara sahipti. Neredeyse benim kafam kadar olan kolları ona tehditkâr bir görüntü kazandırıyordu. Tabii bir de ürkütücü gözü vardı. Sol gözünün etrafında, yıldırım çarpmış gibi koyu kırmızı izler vardı. Gözünün yerindeyse mavi parlak bir taş. Sodalit taşı. Yara izlerinden anlayabildiğim kadarıyla biri bu adamın gözünü şişlemiş, içeride ne var ne yoksa çıkarmıştı. O da kaybettiği gözünün yerine bir doğal taş yerleştirmişti. Zevk sahibi olduğunu itiraf etmeliyim, ona farklı bir hava katıyor, herkese kim olduğunu açıklıyordu. Ben de gördüğüm bu manzara karşısında onun kim olduğunu direkt olarak anlamıştım. Karşımda duran, Ocreya'daki yeraltı dünyasının en güçlü adamı, Görünmeyenler'in lideri Malthazar'dan başkası değildi. Başkası olsa görüldüğü an tanınmamak için olabildiğince sıradan gözükmek adına elinden geleni yapardı ama o Malthazar'dı. Şimşek gibi görünen izlerle çevrili gözünün yerine lanet olası bir sodalit taşı koymuştu.

"İncelemeyi bitirdin mi?" diye sordu bana bakarak. Kaşlarımı çattım. "Seni bayıltmak zorunda olduğumuz için kusura bakma ama başka şekilde ikna olmayacağını varsaymakta haklıydık bence."

"Nazikçe sorsaydınız gelirdim," dedim sakince.

Malthazar güldü. Gülüşü bile korkunçtu. "Komik kızsın."

"Eee? Bu kadar zahmete girdiğinize göre bana söyleyecekleriniz vardır herhalde. Dinliyorum."

Malthazar onaylar şekilde başını salladıktan sonra hemen önüme, karşı karşıya durabileceğimiz şekilde bir sandalye çekti ve oturdu. O otururken sandalye yardım çığlıkları atıyor, devasa adamı taşıyamayacağını anlatmaya çalışıyordu.

"Gümüş Firari, Gümüş ya da Firari mi demeliyim? Sanırım Firari diyeceğim, kulağa daha doğru geliyor. Nerede olduğunu biliyor musun Firari?"

Başımı onaylar şekilde salladım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu itiraf edersem aleyhimde kullanabileceklerini düşündüm. Malthazar devam etti. "O halde benim kim olduğumu da biliyorsundur." Bu sefer soru bildiğim yerden gelmişti. Bir kere daha başımı onaylar şekilde salladım. Malthazar memnuniyetle gülümsedi. "Direkt sadede geleyim Firari, seni ekibimize almak istiyorum. Birliklerimden birinde olmanı, bizimle çalışmanı istiyorum."

Hafifçe kıkırdadım. Şaka yapıyor olmalıydı. Güldüğümü fark ettiğinde Malthazar'ın suratı düştü. "Komik olan nedir?" diye sordu sert bir tavırla.

Biraz daha kıkırdadım. "Senin himayen altında çalışacağımı düşünmen..." Başımı iki yana salladım. "Gerçekten peşinde olduğun kişiyi hiç araştırmamışsın."

Sözlerime karşılık Malthazar başını hafifçe arkaya doğru attı. "Kraliyetin hemen arkanda olduğunu biliyoruz Firari. Tüm krallık seni ararken sağ kalman son derece zor bir ihtimal. Üstelik tek başınasın. Bırak seni koruyalım. Sana kalacak yer ve beraber çalışacağın bir takım vereyim, sen de karşılık olarak sana verdiğim görevleri yerine getir. Her iki taraf da mutlu olsun."

O sırada durumun ciddiyetini kavradım. Altısı birden bana bakarken düşünmeye çalıştım. Elna ile annemin katilini ararken kendimi resmen sözkonusu çetenin ortasında bulmuştum. Tekliflerini kabul edersem mükemmel bir fırsata adım atmış olacaktım. Yeraltı dünyası ve işlerini nasıl yürüttükleri hakkında dışarıdan öğrenemeyeceğim bilgilere ulaşabilirdim. Malthazar hakkında birçok şey öğrenebilir, bunları hem kendimi korumak hem de onu yıkmak için kullanabilirdim. Daha da iyisi, neredeyse tamamen bundan sorumlu olduklarına emin olsam da kız kardeşimi ve annemi gerçekten onların öldürüp öldürmediğini öğrenebilirdim. Yıllardır kendimi eğittiğim o ana bu kadar yaklaşmışken reddedip gitmek mantıklı değildi.

Ninova

Ama tekliflerini kabul edersem prenses kimliğime kısa süreliğine de olsa veda etmem gerekecekti. Nathan sabah uyanıp odama gelecek, beni bulamadığında tüm krallığı ayağa kaldıracaktı. Zaten Gümüş Firari için tetikte olan muhafızlar, bu sefer kayıp prensesleri için tüm şehri yerle bir edecekti. Kaçırıldığımı, hatta öldürüldüğümü bile düşünebilirlerdi. Bu da babamı çok ama çok üzerdi. Peki tüm bunlar ailemin katili bulmama değer miydi?

Ben düşünmeye devam ederken gizemli çocuk odanın diğer ucundan bir sandalye aldı ve sağ eliyle sürükleyerek duvarın kenarına götürüp oturdu. Sandalyenin sırtı duvara dayanırken hafif bir gıcırtı duyulmuştu. Gizemli çocuk kendi kendine homurdandı, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "O karar verene kadar üç hükümdar değiştireceğiz," diye söylendi.

"Kabul," dedim Malthazar'a dönerek. Vahşi adamın gözleri, yani *gözü* parıldadı. Dudakları bana yaptıracağı vahşet dolu fikirlerle şeytani bir şekilde kıvrılırken diğerleri yalnızca izliyordu.

"Bunu söylemene sevindim Firari," dedi düz bir ses tonuyla ve ardından ekledi. "Bu arkamda gördüğün ekip Safir Birliği. Onlarla çalışacaksın. Görevlere beraber gidecek, aynı üste kalacak ve tüm planları beraber yapacaksınız. Liderleri Fenris, sana üssü gezdirip seni herkesle tanıştıracaktır. Benim işim burada biter." Ayağa kalktığında gizemli çocuk da onunla beraber ayaklandı. İçimden, *Lütfen Fenris o olmasın...* diye dua ederken buldum kendimi. Malthazar tam odadan ayrılacakken duraksadı. "Fenris'in bana hakkında vereceği rapor olumsuz olursa seni gözümü bile kırpmadan öldürteceğime dair kuşkun olmasın Firari." Kafamı salladığımda Malthazar başıyla gizemli çocuğa işaret verdi. "Tüm yetki sende Fenris."

İçimden küfrettim. Sözde liderim olacak adamla çoktan ters düşmüş, onu yumruklayarak bayıltmış ve kafasına bir hançer fırlatmıştım. Daha iyi bir başlangıç düşünülemezdi.

"Delhin, ipleri çözer misin lütfen?" diye sordu Fenris. Açık kahverengi saçlı, yumuşak bir surata sahip olan güzel kız bana yaklaşıp bileklerimdeki halatları çözmeye koyuldu. O sırada sarı saçlı, diğerlerine göre çok daha küçük duran güler yüzlü, çilli çocuk

Ninova

Malthazar'ın önüme çektiği sandalyenin üzerine zıpladı. Boyu benim boyum kadardı. Onun da açık yeşil gözleri vardı ancak Fenris'inkiler tehlikeli bir yılanın yeşiliyken onunkiler bana güvenli bir ormanı anımsatıyordu. Önüme zıplamasıyla yarattığı esinti yüzümü okşayıp geçti, o sırada elmacıkkemiğimin sızladığını fark ettim.

"Demek şu ünlü suikastçı sensin," dedi çilli çocuk ellerini beline koyup bana doğru eğilerek. Yüzümü ve vücudumu inceliyordu. Bir süre üzerimde gezdirdiği gözlerini saçlarıma sabitlediğinde bakışları büyüdü. "Beyaz saç..." dedi düşünceli bir şekilde. Delhin hâlâ haladarı kesmeye çalışırken sandalyenin üzerinden zıplayarak yanıma kondu çilli çocuk. "Saçından birkaç tel alabilir miyim?" diye sordu heyecanla.

Ben ne diyeceğimi bilemezken Fenris söze girdi. "Kızı rahat bırak Zedy. Alıştıktan sonra istediğin kadar uğraşırsın. İlk başta korkutup kaçırmayalım, değil mi?" Hınzırca gülümsedi.

Hemen sonra ellerim serbest kaldı. Delhin elindeki halatı toparlarken sağ elini boşalttı ve bana uzattı. "Ben Delhin." Gülümsedi. Açık kahverengi gözleri bir ceylanı andırıyordu. Cildi neredeyse pürüzsüzdü. Bir çete üyesi olmak için fazla güzel görünüyordu. Çete üyelerinin zamanla büyük acılarla açılmış izleri olurdu. Fenris'in gözünde bir yara izi vardı mesela.

"Seni ekiple tanıştırayım Firari, ardından da kalacağın yeri gösteririm." Elini, beni sandalyeden kaldırabilmek için davetkâr bir şekilde uzattı. Elini sertçe ittirdikten sonra ayaklarımın üzerinde dikilip üstümü silkeledim. Omuzlarımı gerdim ve sırtımı rahatlattım. Sert sandalye üzerinde oturmaktan kalçam ağrımıştı.

Fenris elini ittirdiğim için sinirli bir nefes verse de takılmamaya çalıştı ve eliyle ilk olarak çilli çocuğu gösterdi. "Bu Zedy. Ekibimizin en küçüğü. Henüz on altı yaşında. Onu dışarıdaki görevlere çıkarmıyoruz, daha çok merkezde kalıp bizim için silah veya patlayıcı geliştirmekle uğraşıyor. Bu kadar tatlı ve güler yüzlü olduğuna bakma, onu sinirlendirirsen tüm üssü havaya uçurabilir."

Zedy, Fenris'in onun hakkında söylediği şeylerden memnun kalmış gibi gülümsüyordu. Bir elini karnına, diğerini sırtına götürerek

Ninova

önümde bir centilmen gibi eğildi. "Tanıştığıma memnun oldum Gümüş Firari."

Fenris oyalanmadan diğer üyeye geçti. Bu iki kızdan diğeriydi. "Bu Kalisa." Kalisa'nın koyu mor saçları ve mor gözleri vardı. Eira'nınki gibi açık renkli, saf bir mordan ziyade koyu, büyüleyici bir mordu bu. Vücut yapısı benimkiyle benzerdi. İkimiz de uzun boylu ve yapılıydık. Delhin bize göre biraz daha minyon kalıyordu. "Kalisa'nın uzmanlık alanı zehirler. İyi dövüşüyor, hatta fazlasıyla iyi dövüşüyor ama yorulmamayı tercih ediyor," dedi Fenris biraz daha bilgi vererek.

Kalisa'nın suratı asık, kalın dudakları çizgi şeklindeydi. Çatık kaşları insanı onunla konuşmaktan alıkoyuyordu. "Hoş geldin," dedi dümdüz bir sesle. Pek de hoş bulduğumu sanmıyordum.

"Bu da Kalisa'nın sevgilisi ve Delhin'in ikiz kardeşi Dane," diyerek bir sonraki üyeye geçiş yaptık. Delhin'in ikizi olduğunu söylemese bile anlardım. Aynı saç rengi, aynı gözler ve aynı bakışlara sahiptiler. Yalnızca Dane, Delhin'den daha uzundu. Saçlarının ense kısmında farklı renklerde iplerle örülmüş tutamlar vardı. Bunu kimin yaptığını bilemiyordum ancak berbat bir iş çıkardığı belliydi. "Dane, grubun bilgi toplayıcısıdır. Her görevden önce alanı araştırır, insanlarla konuşur ve ihtiyacımız olan her şeyi öğrenmemizi sağlar."

Dane'in bileklerinden ellerine uzanan metal parçaları işaret ettim. "Onlar ne?"

Dane gülümsedi ve Fenris'in yerine cevap verdi. "Bunların ismi kıskaç. Nasıl çalıştığını görmek ister misin?" Başımla onayladığımda gülümsemesi daha da genişledi ve sağ kolunu kaldırıp duvarı hedef aldı. Tüm bileğini saran metalik parça kaşla göz arasında parmak kısımlarından açılmıştı. İki küçük bıçak büyük bir gürültüyle duvara çarptığında hafifçe irkildim. Herkes hayran olmamı bekler gibi bana bakıyordu. Umursamaz bir tavırla duvara saplanan küçük bıçaklara ulaşıp yakından inceledim. Birer parmak boyutundaydılar ancak asıl ölümcül tarafları, saplandıktan sonra etrafa doğru açılan diğer kesici kısımlardı. Bu bir insanın vücuduna yapışsaydı tüm alanı parçalamadan çıkarmanız imkânsızdı. Hayran kalmıştım ancak elbette bunu belli edecek değildim.

"Fena değil."

Dane hâlâ gülümsüyordu. Ellerini indirirken başıyla hafifçe çilli çocuğu işaret etti. "Zedy'nin icadı."

Ona döndüğümde Zedy'nin büyük bir gururla sırıttığını, ağzımdan çıkacak her lafı büyük bir dikkatle beklediğini gördüm ancak konuşmak yerine Fenris'e bakmayı tercih ettim. "Senin rolün ne peki?" diye sordum ve ardından ekledim. "Grubun lideri, Malthazar'ın yalakası ve büyük bir göt olmak haricinde yani?"

Kalisa hariç herkes bu lafıma gülmüştü. "Neden göt olduğumu düşünüyorsun?"

"Bana ok fırlattığın için olabilir mi?" Sesim iğneleyici bir tondaydı.

Fenris güldü. "Sen de bana hançer fırlattın. Bence berabere sayılırız."

Ekiple tanışmamın ardından Fenris beni üste gezintiye çıkardı. Üs diye adlandırdıkları yer birkaç yatak odası, bir salon ve salona bağlı dar bir mutfaktan oluşuyordu. Mutfağın yanında da minik bir banyo vardı ve gerçekten de hepsi buydu. İçerisinde bulunduğumuz odanın camı olmadığı için yeraltında olduğumuzu düşünmüştüm ve gezintimiz bu düşüncemi kanıtlamıştı. Önce küçük odadan ayrılarak büyük salona giriş yaptık. Salonda geniş, fazlasıyla yumuşak görünen bir koltuk vardı. Hemen önünde bir masa duruyordu. Koltuğun arkasında geniş bir boşluk, boşluğun ardında ise mutfağın girişi bulunuyordu.

Koltuğun çevresinden dolanarak salondan ayrıldık ve geniş bir koridora girdik. Küf kokuyordu ve havasızdı, içeride boğulacakmış gibi hissediyordum. Daha da kötüsü burada da pencere yoktu. Üsten kaçmam gerekirse ilk olarak odamı terk etmem, salonu geçip ilk bulunduğum küçük odaya ulaşmam ve oradan da dengesiz merdivenleri aşarak aydınlığa ulaşmam gerekiyordu.

Fenris koridora girdiğimizde sağ ve sol odaları gösterdi. "Buralar boş." Ardından bir sonraki sağ kapıyı işaret etti. "Burası Kalisa'nın odası. Karşısındaki Delhin'in." Birkaç adım daha atıp yine karşı

Ninova

karşıya olan iki kapının ortasında durduk. "Sağdaki benim odam." Sonra dönüp soldaki odanın kapısını açtı. "Burası da artık senin." Tahta kapı büyük bir gıcırtıyla açılırken çekine çekine içeri girdim. Odada neredeyse hiçbir şey yoktu: ahşap bir askılık, küçük yuvarlak bir masa, onun önünde bir adet iskemle ve yatak. Tahmin ettiğim üzere cam da yoktu. Böylece buradan sessizce kaçma planım da suya düşmüştü. Olay çıkarmak zorunda kalacaktım.

"Gel, diğer odaları da göstereyim,"dedi Fenris ve beni yeniden koridora çıkarırken *odamın* kapısını ardından örttü. Sıradaki karşılıklı kapılara vardığımızda ise benim yanımdaki odanın Dane'e, karşısındakinin Zedy'ye ait olduğunu öğrendim. Ancak kapılar bu kadarla bitmiyordu. Koridorun en sonunda iki oda daha vardı ve diğerlerinden daha gösterişli olan kapılarıyla farklı bir enerji yayıyorlardı. Bir tanesinin kapısı koyu renkte mücevherlerle işlenmişti. Güneş ışığı girmediğinden parıldayamasalar da bu onlara daha kasvetli bir hava veriyordu. İlk olarak mücevherli kapıdan girdik ve ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Oda genişti, fazlasıyla hem de ve tüm duvarları camdan dolaplarla kaplıydı. Koca bir orduya yetecek kadar silah bu cam dolapların içinde sergileniyordu. Odanın tam ortasındaki masa bile camdandı ve onun içinde de farklı türde silahlar vardı: Bıçaklar, hançerler, kılıçlar, ok ve yaylar, Dane'in kıskaç adını verdiği tuhaf eldivenler ve adını bilmediğim birçok silah daha mükemmel bir şekilde dizilmişti. Camın üzerinde tırnağımı gezdirerek hayranlıkla baktım silahlara. O kadar temiz, o kadar kusursuz muhafaza edilmişlerdi ki hiç kullanılmamış gibi görünüyorlardı.

"Beğendin mi?" diye sordu Fenris kibirli bir şekilde. İçimden ona diklenmek geliyordu ancak o kadar çok çeşit silah vardı ki büyülenmiştim. Sanki zihnim düşünce üretmeyi durdurmuş, yalnızca kesici aletlere odaklanmıştı.

"Bu kadar silahı nereden buluyorsunuz?"

Fenris düşünceli bir nefes verdi. "Aslına bakarsan bilmiyorum. Malthazar bu tarz bilgileri kimseyle paylaşmıyor. Diğer birliklerden

Ninova

haberimizin olmamasının sebebi de bu." Şaşırmıştım. Yalnızca kendi ekibini ve Malthazar'ı tanıyor ama kalan kişileri bilmiyorlar mıydı?

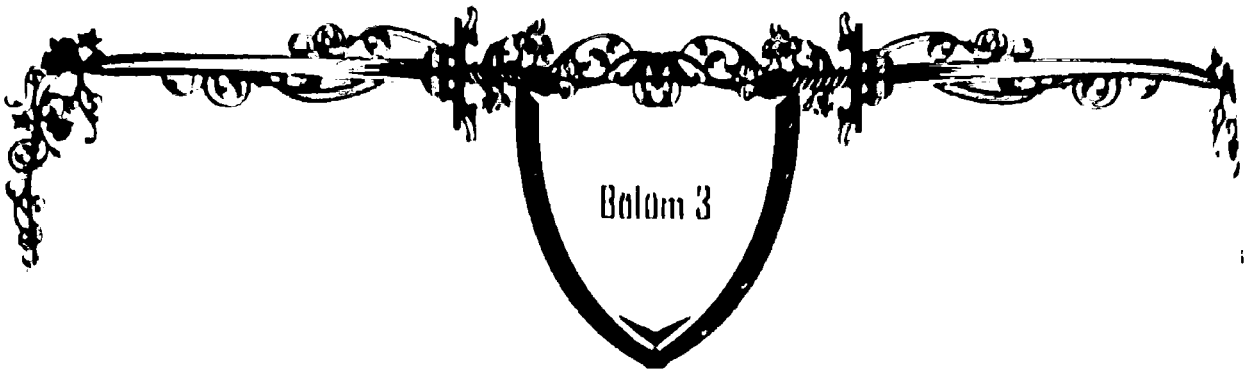
"Nasıl yani, sadece bu ekibi mi tanıyorsun? Ya beraber savaşmanız gerekse ya da daha fazla insana ihtiyacın olsa o zaman ne yapıyorsunuz?"

Cevap olarak omuzlarını silkti. "Şu ana kadar öyle bir durumla karşı karşıya gelmedik ama gelecek olursak Malthazar tüm ekiplerini açık etmek yerine ölmemize izin verecektir. O koridorun başındaki iki boş odayı hatırlıyor musun? Bir zamanlar dolulardı." Acı bir gülümseme yerleşti dudaklarına. Gerçeği söyleyip söylemediğinden emin olamıyordum. Söylediği her şey tamamen bir yalandan da ibaret olabilirdi ama doğru olduğunu varsaymaktan başka şansım yoktu.

"Diğer odada ne var?" diye sordum, girmediğimizi kastederek.

Fenris ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde döndü ve koridora doğru ilerledi. "O oda Zedy'nin çalışma alanı. Deneylerini ve icatlarını orada gerçekleştiriyor. İstersen girebilirsin ama öncesinde Zedy'den izin almanda fayda var. Eşyalarına izinsiz dokunulduğunda o tatlı çocuğun yerini bir canavar alabiliyor." Bunu zihnimin bir köşesine not ettim. "Delhin kahvaltı hazırlamaya başlamış olmalı. Aç mısın?" diye sordu. Başımı onayladıktan sonra silah dolu odayı terk ettik.

İkili hayatımın karışık olduğunu düşündüğüm günleri zihnimden geçirip güldüm. O zamanlar zor olduğunu zannediyordum. Ama zor kısım asıl şimdi başlıyordu.

MASUMUN KANI

"Hâlâ doymadın mı?" diye sordu Delhin, Zedy'ye bakarak.

Zedy dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümsedi. Ağzı Delhin'in hazırladığı sandviçlerle dolu olduğu için yanakları şişmiş, dudakları dışarı doğru kıvrılmıştı. Başını hayır dercesine salladıktan sonra sandviçinden büyük bir ısırık daha aldı. Günlerce aç kalmışçasına yiyor, asla doymuyor gibi gözüküyordu. Bu kadar iştahlı olmasına rağmen boyu çok uzun değildi. Fiziği ise güçlü görünmesine rağmen oldukça inceydi. Karnı neredeyse benimki kadardı. Bacakları da Fenris ve Dane'inkine kıyasla oldukça cılız kalıyordu.

Delhin bana dönerek elindeki küçük, az malzemeli sandviçi uzattı. "Bir tane daha ister misin?" İçerisindeki malzemelerin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım ancak et olmadığı halde et kokuyordu. Yumurtanın ise alışık olmadığım griye çalan bir rengi vardı. Diğer malzemeleri seçemiyordum bile. Peynirin ne yollardan geçerek bu sandviçin içine yerleştiğini tahmin edemiyordum. Bu yüzden bir tane daha yemeyi midemin kaldıramayacağını düşünerek, "Doydum," diye yalan söyledim. Delhin yalan söylediğimi anlamış gibi dudaklarını sarkıttı. Alınmış görünüyordu. İfadesi uzun süre yüzünde kalmasa da onu gücendirdiğimi düşündüm.

Ne yazık ki üste bir masa yoktu. Mutfakta küçük bir masa vardı ancak yalnızca üç kişinin sığabileceği büyüklükteydi. Bu yüzden yemekler geniş, kahverengi koltukta yeniyordu. Bu şekilde yayıla

Ninova

yayıla yemek yemeye pek alışık değildim. Onlar arkalarına yaslanarak ya da bağdaş kurarak yıkamadıkları elleriyle sandviçlere saldırırken şaşkınlıkla izlemiştim.

Tüm bunların yanında dışarıyı göremediğimiz için saatin kaç olduğunu anlayamıyordum ve bu durum zaman algımı yitirmeme sebep oluyordu. "Neden üste cam yok? Nasıl havalandırıyorsunuz burayı?" diye sordum yerimde kıpırdanarak. Onlar alışmış olmalıydı ancak benim nefesim her geçen saniye daralıyordu.

"Camımız var. Sen oraları patlatıp kaçma diye kapattık," diye yanıtladı kıs kıs gülen Kalisa.

Şaşkınlıkla diğerlerine baktım. Hepsinin suratında suçlu bir ifade vardı, bu da Kalisa'nın doğruyu söylediğini gösteriyordu. Tek kaşımı kaldırdım. "Yeraltı dünyasının en güçlü adamlarından birinin birliğinde olduğunuzu düşünecek olursak pek de beklediğim gibi bir hayat sürmüyorsunuz."

Fenris kendini beğenmiş bir ifade takındı. "Sen nasıl bir şey isterdin leydim?"

Dişlerimi sıktım. "En azından biraz daha iyi bir konumda kalmanızı mesela. Yerin altında değil."

Kalisa tabağını yanına bırakıp sırtını dikleştirdi. "Hepimiz sokaklardan geldik, sokakları hor görmeyiz. Senin burun kıvırdığın yerler bizim evimiz. Sen çatılarda geziyor olabilirsin ama hiç inmediğin o çıkmaz sokaklar bize ait. Nasıl başardığını bilmiyorum ama belli ki bizden daha zengin bir hayat sürmüşsün. Yeni düzenine alışman gerekiyor. Üstelik şehrin merkezinde olmamıza rağmen kimse bulamıyor burayı. Her yerde kraliyet muhafızları gezerken mükemmel bir saklanma noktası."

Kalisa'nın vurucu, iğneleyici sözlerinden sonra gruba bir sessizlik çöktü. Yalnızca Zedy'nin gürültülü çiğneme sesleri duyuluyordu. Ona dönen Kalisa çocuğu resmen gözleriyle delik deşik etti. Zedy ise son derece mutlu bir şekilde sandviçini yemeye devam ediyordu.

Tam o sırada kuvvetli bir gök gürültüsü patlayarak yeri sarstı ve hemen ardından başlayan sağanak yağmurun sesi duyuldu.

Ninova

Gözlerimi hafifçe tavana kaldırdım. Bazı yerlerden daha az, belli bir bölgeden çok daha net duyuluyordu üstümüze damlayan yağmurun sesi. Tam olarak yerini belirleyemesem de camların olabileceği yerlere dair tahminlerde bulunarak bunu zihnime kaydettim.

Dane ortamdaki gerginlikten sıkılmış gibi aniden ayağa kalkarak herkesin tabaklarını toplamaya koyuldu. Önce Kalisa'nın tabağını aldı, alırken de sevgilisinin yanağına yumuşak bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Anladığım kadarıyla ilişki dinamiklerinde öfkeli taraf Kalisa, onu sakinleştiren ise Dane'di.

Benimkini de almak için uzandığında tabağıma sıkı sıkı sarıldım. "Ben götürürüm." Amacım ters davranmak değildi, mutfağı kurcalamak istiyordum. Kaç tane bıçakları olduğunu, erzaklarının miktarını, her şeyi nasıl taze tuttuklarını görmek istiyordum. *Ya da nasıl taze tutamadıklarını.*

Dane tatlı bir şekilde gülümsediğinde açık kahve gözleri kısıldı. "Lütfen," dedi tabağı tutarak. "Artık sen de bizden birisin." İtiraz etmeme izin vermeden nazik hareketlerle tabağımı alarak mutfağa gitmeye koyuldu. Arkasından bakakaldım, beni aralarına fazla hızlı kabul etmişler gibi hissediyordum. Kalisa pek öyle davranmıyordu tabii ancak onun da düşmanca bir tavrı olduğu söylenemezdi. Herkese karşı böyleydi gözlemleyebildiğim kadarıyla. Dane bir istisnaydı elbette.

Beni bu kadar hızlı kabul etmiş gibi görünseler de tek yanlışımda üzerime çullanacaklarına neredeyse emindim. Teker teker hepsini alt edebilirdim ancak bir takım olarak onları yenmem imkânsızdı. Kaç yıldır birlikte çalıştıklarını bilmesem de içimden bir ses beraber büyüdüklerini söylüyordu. Bir birlikten öteydiler, anladığım kadarıyla bir aile olmuşlardı. Ve bunun farkında olan kişi yalnızca ben değildim. Beraberlerken onlar için bir tehdit oluşturmamın sözkonusu olmadığını biliyorlardı.

"Sana Firari diye mi sesleneceğiz?" diye sordu aniden Kalisa.

Dane'den gözlerimi ayırarak ona döndüm. "Ne diye seslenmek istiyorsun?"

Ninova

Kalisa omuzlarını silkti. "Bir adın yok mu? Ya da belki de sana bir isim takmalıyım. Kurabiye'ye ne dersin? Senin gibi tatlı, savunmasız ve kırılgan."

Bir süre ona baktım. Yalan söylesem anlayacakmış gibi içime işliyordu keskin gözleri. Belki de bana düşmanca davranmadığını düşünürken yanılıyordum. Dudaklarımı ısırıp gülümsedim. "Dikkat et de bu kurabiye seni zehirlemesin." Bu iş böyle olacaksa küçük oyununa ben de eşlik edebilirdim.

Fenris rahatsızca yerinden kalkıp omuzlarını esnetti. "Hadi kalk Firari. Deneme görevine çıkma vakti."

"Deneme görevi mi?"

Başıyla onayladı ama o açıklama fırsatını yakalayamadan Zedy atıldı. "Seni deneyecekler! Bir görevin olacak ve başarırsan takımdan biri olmaya net olarak hak kazanacaksın. Yeterli ve yetenekli olduğunu kanıtlamış olacaksın yani."

Başımı bir kez sallamakla yetinince Zedy, "Olur da başaramazsan ne olacağını sormayacak mısın?" diye sordu. Yüzünde benim yüzümde olmasını dilediği türden bir merak vardı. Bu sefer başımı hayır anlamında salladım. Başarısız olmayacaktım. Zedy kısa bir süre tavana baktıktan sonra yanıtladı. "Yine de söyleyeyim: Başarısız olursan sanırım Fenris boğazına bir ok saplayacak."

Yatağımın üzerine birkaç parça kıyafet bırakılmıştı. Kokuları fena değildi ve giyilmiş gibi de görünmüyorlardı. Tam bedenime göre olan kıyafetlerin önceden ayarlanmış olması içimde belli belirsiz bir rahatsızlığa sebep olsa da giyinmekten başka çarem yoktu. Üstümdekiler çoktan kısmen adrenalin, kısmen de havasızlık yüzünden ter kokmaya başlamıştı.

Yüzümü buruşturarak vücuduma tam oturan kıyafetlerimden kurtulup yeni verilen siyah takıma bir göz attım. Siyah renkli bir pantolon ve siyah renkli, uzun kollu bir üst ayarlanmıştı. Bir de elbise gibi tasarlanmış pelerin vardı bunların arasında. Başlığı ve uzun

Ninova

etekleri sıradan pelerinleri andırsa da bunun bel kısmında bağcıklar vardı ve kollarınızı içinden geçirebiliyordunuz. Giydiğimde son derece rahat ve kullanışlı olduğunu fark ederek aydınlanmış gibi hissettim. Bu zamana kadar neden böyle bir pelerinim olmadığını sorgularken kapım tıklatıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Fenris.

"Gelebilirsin," diye yanıtladım. Yalnızca silahlarımı yerleştirme işi kalmıştı geriye. Fenris kapıyı ağır ağır açarak içeri girdi. "Peçeye ihtiyacım var."

"Şart mı?" diye sordu başını hafifçe yana yatırarak. Başımla onayladığımda Fenris daha fazla soru sormadı. "Sen salonda bekle beni, ayarlayıp geliyorum."

Koridordan salona geçtiğimde diğer üyelerin hiçbirinin hazırlanmadığını fark ettim. Dane, Kalisa'nın arkasına geçmiş kızın saçlarını minik minik örerken elleri geldiğimden beri hiç görmediğim kadar kibar hareket ediyordu. Zedy ise Kalisa'nın hemen yanına oturmuş, elindeki çok da büyük olmayan bir defterden sayfalar çevirerek ona sorular soruyordu. Zedy'nin elleri ince ve zarifti, bu yüzden deri ciltli defter oldukça kaba görünüyordu. Kulak kabarttığımda farklı zehir çeşitlerini ve bunları nasıl daha etkili hale getirebileceklerini konuştuklarını fark ettim. Kalisa bu konuda Zedy kadar hevesli görünmüyordu. Çilli çocuğun sorularına yalnızca *hı hı* veya *hayır* diye cevap veriyordu. Dane saçlarını öptüğünde ise nazikçe gülümseyip ardından somurtmaya devam ediyordu. *Belki de gülümsemek için gerekli olan kaslara sahip değildir,* diye düşündüm. Bu kadar asık suratlı olmak bir yetenekti.

"Siz gelmiyor musunuz?" diye sordum cevabı bariz olsa da. Üçü de bana baktı.

"Gündüz saatlerinde kalabalık gezmeyiz," dedi Dane saç örmeye devam ederek. "En fazla ikişerli gruplarla çıkarız. Zaten görevi yerine getirecek kişi sensin. Bizim de gelmemize ihtiyaç yok."

Başımı onaylar şekilde salladım. "Fenris'i öldürüp ortadan kaybolsam hiçbirinizin ruhu duymaz yani."

Dane tepki vermek veya en azından başını kaldırmak yerine yalnızca gülümsedi. "Hayır. Yalnızca Fenris kendini korurken seni öldürdüğü için cesedini saklamak zorunda kalırız."

Liderlerinin becerisine olan güvenlerini takdir ettim. Beraber çalıştığın insanlara bu şekilde güvenmek güzel bir his olmalıydı. Ancak Fenris'i daha önce yenmiş, onu etkisiz hale getirmeyi başarmıştım ve bunu rahatlıkla tekrar yapacağımdan emindim. Ama o sırada aklıma farklı bir fikir düştü: Fenris bilerek onu yenmeme izin vermiş olabilir miydi? Kaçabileceğimi düşünmemi sağlamasının sebebi bunu deneyip denemeyeceğimi görmek istemesiydi belki de. Belki de avantaj sağlamak için kendini daha zayıf göstermişti gözüme.

"Uslu durun."

Bu ses ona aitti. Tıpkı benim gibi simsiyah kıyafetlere bürünmüştü. Suratı hariç hiçbir yeri görünmüyordu. Belinde hançer vardı, kılıç almamıştı, oklarıyla yayını da göremiyordum ancak sırtına ustaca gizlemiş olduğunu tahmin ettim. Benimle sokağa savunmasız çıkacak kadar aptal olduğunu sanmıyordum.

Önce salondan küçük odaya geçtik. Küçük odanın kapısını kapattıktan sonra merdivenleri gösterdi. "Dışarıda yağmur yağıyor, dinmesini bekleyemez miyiz?" diye sordum bıkkın bir şekilde.

Fenris başını iki yana salladı. "Zaten yağmur yağdığı için şimdi çıkıyoruz, aksi takdirde geceyi beklerdik. Öldürmek için fırtınadan daha iyi bir zaman var mı?"

Öldürmek için. Benden birini öldürmemi isteyecekti. Olacaklardan habersiz, yağmurdan sakınmak için hızlı adımlarla yürüyen ya da sakince içeceğini içen birini.

Karşı çıkmak yerine ahşap, her adımla gıcırdayan, dengesiz merdivenleri çıktım ve yukarı doğru açılan kapağı ittirdim. Yağmur damlaları çarptı önce yüzüme, ardından zayıf gün ışığı. Daha saatler geçmiş olmasına rağmen kendimi günlerdir yeraltında kapalı kalmış gibi hissediyordum.

Nathan'ı ve Miras'ı düşündüm. Nathan orada olmadığımı öğrendiği an aklını kaybedecekti. Muhtemelen önce handaki herkesi

Ninova

teker teker sorgulayacak, çok geçmeden de kimsenin birden ortadan yok olmama dair bilgisi olmadığını anlayacaktı. Ardından odamı arayacaktı. Eşyalarımı odada bıraktığım ve pencere açık olduğu için oradan bilerek çıktığımı anlayacaktı. Bir sonraki adımı Miras'ı kontrol etmek olacaktı. Kısacık bir yürüyüş için olsa dahi dışarı çıkarken Miras'ı bırakıp gitmeyeceğimi biliyordu, bir şeylerin ters gittiğini düşünecekti. Son olarak tüm adamlarına prensesi kaybettiğini, ilk iş olarak onu bulmaları gerektiğini ve tüm şehri didik didik aramalarını söyleyecekti. Belki de çoktan bunlardan birkaçını yapmıştı bile.

Sonunda ikimiz de çıktığımızda hayretle etrafıma bakındım. Ocreya'nın standartlarına göre oldukça dar bir sokaktaydık. Sokağın neredeyse her yerinde tahta kalaslar, kullanılıp atılmış sepetler, çürümenin de ilerisine geçmiş tuhaf görünüşlü meyveler vardı. Üssün girişini, neredeyse çöplük olarak kullanılan bir çıkmaz sokağın dibine yapmışlardı. İğrençti, orası kesindi ama akıllıcaydı.

Sokağı terk ettiğinizde ise asıl kargaşa başlıyordu. Her nereye gideceksek bu fırtınada çatılardan yürümemiz imkânsızdı. Bu sebeple büyük bir koşuşturma içindeki insanların arasından geçmeliydik. Seyyar satıcılar ürünlerini yağmurdan korumaya çalışıyor, kuytu bir yer arıyorlardı. İnsanlar evlerin girişlerine sığınmış, yağmurun dinmesini sabırsızlıkla beklerken atlar huzursuzlanıyor, sahipleri onları sakinleştirmeye uğraşıyordu. Herkesin derdi kendi olmuşken, hiç göze batmadan ilerleyebiliyorduk.

Fenris önden gidiyor, ben onu izliyordum. Yaklaşık yirmi dakika boyunca ilerledikten sonra şehir meydanının biraz üst tarafında kalan ufak bir binanın altındaki fırına ulaştık. İçeride üç adet masa vardı ancak kimse yoktu. Yalnızca tonton, hafif kilolu, altmışlı yaşlarında bir kadın bizi gördüğüne memnun olduğunu belli eden bir gülümsemeyle girmemizi izledi. Kısa boylu, koyu tenli bir kadındı.

İçeri girdiğimizde bir şeyler alıp çıkacağımızı zannettim ancak Fenris eliyle oturmamı işaret etti. "Görevimize devam etmemiz gerekmiyor mu?" diye sordum sandalyelerden birini çekerken.

Fenris de karşıma geçti. Başlığını indirip kafasını sallayarak saçlarını düzeltti. "Gökyüzü yerden ayrılmaya karar verene dek burada bekleyebiliriz."

Arkama yaslanırken soğuktan ürperdim. Sırılsıklam olduğum ve kat kat giyindiğim için ıslaklık tüm vücuduma yavaşça yayılıyordu.

"Sıcak bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Fenris beni şaşırtarak. Onun karakterinde garip duracak kadar iyi davranıyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Fırının sahibi olduğunu tahmin ettiğim kadın, müşteri gördüğüne heyecanlanmış gibi kısa ama hızlı adımlarla yanımıza gelip terleyen ellerini önlüğüne sildi. "Yavrularım, çok üşümüşsünüzdür!" Sesi tatlı ve endişeli çıkmıştı. "Siz yorgun yolculara sıcak çorba ve birkaç bonbon ikram etmemi ister misiniz?" Gülümseyerek büyük yanaklarındaki derin gamzeleri ortaya çıkardı.

Fenris de aynı şekilde karşılık verdi tebessümüne. "Lütfen."

Sipariş almanın ve anlaşılan o ki birilerini doyuracak olmanın mutluluğuyla yeniden fırının arka taraflarına doğru ilerleyen kadın bizi yağmurun yatıştırıcı sesiyle baş başa bıraktı. Anlatmayacağına inansam da, "Sen nasıl Malthazar'ın yanına düştün peki?" diye sordum sessizliği bozarak. Fenris bir anlığına duraksadı. Anlatıp anlatmayacağını tartıyordu. O karar verene kadar sessizce bekledim.

En sonunda masaya doğru eğilip bana yaklaştı. "Başkalarının olduğu yerlerde patronun adını ağzına almamalısın."

"Neden?" diye sordum. Herkes Malthazar'ın varlığından da isminden de haberdardı. Adı, insanların korktuğu bir kelime haline gelmişti. Bunu *kendisi* istemişti. "Utanıyor mu?"

Fenris gözlerini devirdi. "Malthazar'ın her yerde düşmanları var Firari. Onun ismi geçtiği an insanlar kulak kesilir ve onu tanıyıp tanımadığımızı sorgular. Tanıdığımızı anladıklarında ise boku yeriz. O yüzden bir daha ismini söyleme, bu konuda başını belaya sokarsan da seni korumak için etrafta olacağımı düşünme. Kendi başlattığın işten kendin kurtulursun. Kızların hayallerinde kurdukları o centilmen, koruyucu, kahraman adamlardan biri değilim ben."

Cümlesi henüz bitmeden kanımın çoktan ısındığını ve boynumu yakarak yukarı yükseldiğini hissettim. Bacak bacak üstüne atarak başımı hafifçe öne eğdim. "Keskin bir bıçağım varken beni koruyacak bir adam aradığımı düşünmen büyük küstahlık," dedim tıslarcasına. "Senin için bile."

Geniş bir tepsiyle yeniden yanımıza doğru gelen fırıncı kadın bizi sessiz kalmaya mecbur etti. Tepsideki geniş kâseleri masaya bırakırken Fenris ona bakıp içtenlikle gülümsedi ve teşekkür etti. Bazen tam bir göt olsa da gerektiği anlarda nazik davranabiliyordu anlaşılan. Burnu havada tavırlarını üste bırakmış olmalıydı. Beni küçümsemesinden hoşlanmadığım için bu yeni hali biraz daha anlaşılabilir görünüyordu.

Biraz havadan sudan sohbet ettik. Bana aileme neler olduğunu, neden suikastçıya dönüştüğümü sordu. Aklıma gelen tüm yalanları arka arkaya sıralamaya karar verdim. "Annemle babam denizciydi. Üçümüz denizlere açılırdık ancak bir gün beni arkalarında, evde bıraktılar. Uzun bir yolculuk olacağını, güvende kalmamı istediklerini söylemişlerdi. Kedim Misha'yla günlerce onların dönmesini bekledik. Sonra günler haftalara, haftalar aylara döndü ve bir fırtınaya yakalandıklarını öğrendim. Mürettebattan geriye kimse kalmamış, hepsi ölmüştü. Annemle babam dahil. Ardından bir kılıç ustası beni yanına aldı. Bana dövüşmeyi, kendimi savunmayı öğretti. Ben de bir teşekkür olarak onun canını alıp hayatımı suikastçı olarak geçindirmeye karar verdim."

Fenris bu yalanların tümünü yutmuş olacaktı ki düşünceli bir şekilde başını salladı. Bir yandan buharı tüten baharat kokulu çorbasından yudumlar almaya devam ediyordu. "O halde masum insanları öldürmekle ilgili bir sorunun yok?"

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Yok. Bu yüzden bana boşuna iyi davranmaya çalışma."

Fenris rahatsız bir şekilde önüne döndü. Hikâyeme inanmıştı belli ki ama yüzünde garip bir kendini beğenmişlik yatıyordu. Sanki açığımı yakalamış ve bundan hoşlanmıştı. Kıkırdadığında bir şeyleri yanlış yaptığımı fark ettim.

"Neden gülüyorsun?"

"Hiç," dedi muzırca gülümsemeye devam ederek. "Görevinin bize bu lezzetli sıcak çorbaları ikram eden kadını öldürmek olduğunu söylediğimde bana karşı çıkacağını düşünmüştüm sadece. Nedense yufka yürekli bir tarafın olduğu izlenimine kapılmıştım. Ama anlaşılan sandığımdan daha acımasızmışsın. Git. Fırının arka tarafı dar, kuytu bir sokağa açılıyor. Kadın biraz sonra çöpleri çıkarmak için o kapıdan çıkacak. Önce yemek artıklarıyla bir köşedeki kedileri besleyecek, ardından yavru olanları sevecek ve içeri dönecek. Canını almak için yaklaşık otuz saniyen olacak. Seni çatıdan izliyor olacağım." Son bir yudum daha aldı çorbasından, zevkle yutkundu. Gözlerinde acımasız bir zaferin ışıltısı vardı.

Ona öfkeli bir bakış attım. Beni bilerek fırtınada çıkarmıştı. Bilerek buraya getirmişti. Kadından çorba istememiz, ona nazik davranması; hepsi planın bir parçasıydı. "Suçu ne?" diye sordum çünkü pek de kötü niyetli birine benzemiyordu kadıncağız. Yalnızca fırınını işletiyor, dört gözle müşterilerini bekliyordu.

Fenris dudaklarını ıslattı. "Patron senden bir şey istiyorsa soru sormazsın Firari. Yalnızca yaparsın." Arkadan tıkırtılar duyulduğunda gülümsedi. Kadın çöpü boşaltmak için çıkarıyor olmalıydı. "Süren başladı."

Aceleyle ayağa kalkıp yavaş ve dikkatli adımlarla arka tarafa doğru ilerledim. Hemen şimdi buradan kaçabilir, arkama bile bakmadan sarayın yolunu tutabilirdim. Bir şeyler uydurup eski hayatıma dönebilirdim ama bunu yapmayacaktım. Elna ve annemi düşündüm. Öldürülmelerinden sorumlu kişiyi ve sebebini öğrenmek zorundaydım. Huzur bulabilmemin tek yolu buydu. Fenris'i dinlemem gerekiyordu ve dinleyecektim de çünkü başka çarem yoktu.

Fazla uzatmadan Fenris'in yanından ayrıldım ve kadının kediler için sıcak sütle ısıtılmış mama hazırladığını fark ettim. Fırının en arka tarafındaydı. Küçük kaplara ayrı ayrı, cıvık görünüşlü etli lapalar dolduruyordu. Son bir kez Fenris'e bakarak beni durdurmasını bekledim ama durdurmadı. Aksine başıyla selam verip dışarı çıktı. Çatıya çıkacak, tıpkı az önce söylediği gibi her adımımı izleyecekti.

Ninova

Elimi çabucak hançerime attım ve kadın dışarı çıkarken küçük koridordan ilerleyerek gösterişsiz fırının arka çıkışına ulaştım. Kadın tabakları kapının biraz ilerisine, yağmurun çatının çıkıntısı sayesinde daha az geldiği bir noktaya yerleştiriyordu. Etraf sessizdi. Kimse yoktu.

Başlığımı çekip kafamı örttüm ve birinin görme ihtimaline karşı peçemle de yüzümü kapattım. Yalnızca gözlerim açıktaydı artık. Kadın kedileri sevmeyi bıraktığı anda yanına ulaştım ve arkasından yaklaşarak onu kapana kıstırdım. Bir elimi göğsüne sarıp diğer elimle çektiğim bıçağı boğazına dayadım. Kadın korkuyla bir nefes alıp elindeki çöp kovasını bırakıverdi. Aldığı nefesin yarattığı hareketi boğazına dayamış olduğum hançerde hissedebiliyordum. Bağırmaması için hançeri iyice bastırdım.

"Sessiz ol."

Kadın yutkundu. Göğsü korkuyla inip kalkıyordu.

"Malthazar neden ölmeni istiyor?" diye fısıldadım kulağına. Yağmur işime yarıyordu sonunda, Fenris bizi bir yerden izliyor olsa bile bu sağanakta bizi duyamaz, hareketlerimi net bir şekilde göremezdi. Ancak konuşmaya harcadığım her saniye, bıçağımın neden çoktan bu kadının derisinin altına geçmediğini ve kadının neden henüz yere düşmediğini sorgulamasına sebep olurdu.

Kadın bir kere daha yutkunduktan sonra titreyen bir sesle konuştu. "Kızımı istedi. Kızım daha beş yaşında, onu Malthazar'a veremezdim."

"Neden? Kızının ne özelliği var?"

Başını iki yana salladı. "Yaraları iyileştirebildiğini zannediyor. Ama o daha küçük bir çocuk, ne dediğinin farkında bile değil. Hayal dünyası çok geniş. Lütfen, beni öldürecekseniz öldürün ama ona dokunmayın. O yalnızca ne dediğini bilmeyen bir çocuktan başka bir şey değil."

Başımı salladıktan sonra dişlerimi sıktım. Dediklerinin doğru olup olmadığını kestiremiyordum elbette ancak Malthazar'la bu çaresiz kadının sözleri arasında bir seçim yapacak olsam kadını seçerdim. Üstelik gerçekten istediği biri olsaydı, bunu yeni gelen elemana

değil, güvendiklerine yaptırırdı. Bu iş için seçilmemin sebebi Malthazar'ın yanılmış olması ve yalnızca bunu bilen insanların ortadan kalkmasını istemeseydi belki de. Belki de yalnızca o iriyarı adamın keyfi öyle istediği için hançerim bu kadının boğazındaydı şimdi.

Hafifçe yukarı bakıp Fenris'i görmeye çalıştım. Karşı binanın bacasının hemen yanında bir karartı vardı ancak bunun Fenris olup olmadığından emin olamıyordum. Devasa yağmur damlaları ve bana yardım etmek için elinden geleni yapan rüzgâr Fenris'i görmeme engel oluyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandım kadının kulağına, ardından boğazındaki hançerin baskısını hafiflettim. "Seni öldürmeyeceğim ama izlendiğim için öldürdüğümü zannetmeleri gerekiyor. Boğazını keser gibi yapıp kendi kolumu keseceğim. Göreceğin kan seninki olmayacak yani, korkma ama senden istediğim bir şey var. Bunu yaptığım anda bedenini serbest bırakıp yere yığılacaksın. Anladın mı?"

Kadın belli belirsiz başını salladı ancak anladığından emin olmam gerekiyordu. "Anladığını söyle lütfen," dedim nazik bir tonla. Rahat hissetmesi için hançeri biraz daha hafiflettim.

"Anladım, yere yatacağım, kandan korkmayacağım. Ama bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü ben kötü biri değilim," diye yanıtladıktan sonra dişlerimi sıktım. Hançerin uç kısmını kolumun içine doğru çevirdikten sonra kolumu boydan boya, ince bir şerit şeklinde kestim. Akan kanla beraber kadın az önce boğazı kesilmiş gibi, ruhu bedeninde hiç konaklamamış gibi bıraktı kendini. Bedeni sert zemine çarparken vücuduna ve yere akan kanım yağmurun suyuyla bulanıklaştı. Kafamı kaldırıp dikildiğim yerde karşı binanın bacasına döndüm. Fenris olduğunu düşündüğüm karartı da ayağa kalktı. Başını onaylar şekilde salladıktan sonra uzun adımlarla ortadan kayboluverdi.

Saniyeler sonra tekrar fırına adım attım. Kolumun kesik kısmını bulduğum bir havluyla sildikten sonra pelerinin kol kısmını iyice çekip açıklığı kapattım. Siyah olduğu için yırtık çok fazla belli olmuyordu. Hızlı adımlarla yeniden masaya döndüğümde Fenris çoktan geri gelmişti.

Ninova

"Tebrikler Firari," dedi elindeki bardağı uzatarak. Bardaktan buhar yükseliyordu. "Artık bizden birisin."

Ona saf nefretle baktım. "Benden suçsuz bir kadını öldürmemi istedin."

"Suçsuz olduğunu söylemedim. Şu iyilik takıntını bir kenara bırakman şart. O kadın Malthazar'a ihanet etti ve ölmesi gerekiyordu. Bu kadar. Şimdi git, bedeninden kurtul. Gündüz vakti sokakta ceset bırakamayız, ardından benimle iki sokak aşağıdaki tavernada buluş. Şu üstündeki kan kokusundan da arın bir şekilde." Sıcak içeceğinden bir yudum daha aldı. Tek gözünü kırptıktan sonra başlığını kafasına geçirdi ve sokağa çıktı.

Kadının yanına bir daha gitmedim. Sesimi duymasını, gözlerime bakmasını istemiyordum. Az önce yaşadığı panik ve korku yüzünden olanları çok da anımsayabileceğimi sanmıyordum ama ne kadar az şey hatırlarsa o kadar iyiydi. Yeterli süre bekledikten sonra tezgâha bırakılmış çöreklerden bir tanesini ağzıma attım ve yaramı birkaç kez daha kuruladım. Kan kokusundan kurtulmam için artık çok geçti ancak en azından kanamayı mümkün olduğu kadar durdurabilirdim.

Fenris'in beni beklediği taverna diğerleri kadar dolu değildi ancak içeride çalışan insanların dış görünüşleri afallatıcıydı. Kadın çalışanlardan birinin tıpkı benim gibi beyaz saçları vardı ancak tek bir tarafını kazımış, oraya yeşil sarmaşık dövmesiyle birkaç kuş kondurmuştu. Cesur bir görünümü vardı. Neden burada çalışmayı seçtiğini düşünürken masada oturan Fenris'i fark ettim.

"Neden üsse dönmüyoruz?" diye sordum yanına otururken. Beni oradan oraya sürüklüyor, her dediğini yaptırıyor ancak asla sorularıma cevap vermiyordu. Tam gözlerini devirdiği anda yine sorumu görmezden geleceğini fark ettim. Sabrım taşmıştı. Bıçağımı çekip iki parmağının arasındaki pelerinin kumaşına sapladım. Fenris irkilirken masaya saplanan bıçağın tok sesi çalışanları da yerinden zıplatmıştı. Birkaç saniye bizi izledikten sonra işlerine döndüler.

Fenris kaşlarını çattı. "Çıkar şunu."

Başımı tehditkâr bir şekilde yana yatırdım. "Önce cevap istiyorum, lider bozuntusu. Bana neden Malthazar'la çalıştığını anlat.

Beni neden koruduğunuzu, neden takımınızda olmamı istediğinizi de. Ardından bu bıçağı geri mi çekeceğime yoksa daha yumuşak bir yerlere mi batıracağıma karar vereceğim."

Fenris gülümsedi ve gözleriyle çalışanları işaret etti. "En azından bir şeyler içebilir miyiz?"

Parmaklarım belli belirsiz karıncalanıyor ve avcum hafifçe kaşınıyordu. Bir süre ikimiz de arkamıza yaslanıp içeceklerimizi yudumladık. Fenris'in ellerinden biri hâlâ masaya sabitlenmiş haldeydi ancak bunu dert ediyor gibi görünmüyordu. Tehlike geçince ve beni yatıştırınca keyfi yerine gelmişti. İçeceğinden büyük bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes verip gülümsedi. "İlk soruyu alayım."

"Malthazar'la çalışmaya nasıl başladın?"

Fenris'in yüz ifadesi kayıtsızdı. "Ben on yaşındayken evimize haydutlar girdi. Babamın borçları olduğunu, hemen ödemezse bizden başlayarak herkesi öldüreceklerini söylediler. Annem, kız kardeşimle beni korumak için arkasına almış, arka odalara doğru geri geri ilerlemeye çalışmıştı ancak haydutlar tüm evimizi ateşe verdi. Eşyalarımızı yakıp yıktılar. Babamı dövdüler. Ardından da annemi. Kız kardeşimi alıp götürmeye çalıştılar ancak onlara karşı çıktım. Mutfaktan kaptığım bıçaklardan biriyle haydutlardan birinin ayağını yaraladım. Acıyla bağıran adam yüzüme bir tokat indirince bilincimi kaybettim. Alevlerin nasıl söndüğünü bilmiyorum ancak gözlerimi açtığımda yalnızca küller vardı. Tüm eşyalarımız, sahip olduğumuz her şey yanmıştı. Daha da kötüsü, kaybettiğim tek şey evimiz değildi. Annemin ve babamın cesedi gözlerimin önünde yatıyordu."

"Peki ya kız kardeşin?" diye sordum çekine çekine.

Başını iki yana salladı. "Kaçırılmış. Ya da kendisi kaçmış. Yıllarca onu bulmaya çalıştım ancak hiç izine rastlamadım. Henüz yedi yaşındaydı. Belki de yardımsever bir aile onu yanına almıştır diye düşünerek kendimi avuttum yıllar boyunca. Onun iyi ve huzurlu olduğunu düşünmek delirmemi engelliyor. Her neyse, tüm bu olanlardan sonra sokakta yatıp kalkmaya başladım. Soylulardan para çalıp kendimi doyurdum. Bunu başaramadığım günlerde ise fırınların çöplerini karıştırdım. Sonra bir gün Malthazar'ın adamları beni buldu.

Ninova

Soylu bir adamın dakralarını profesyonel bir şekilde çaldığımı fark edip yetenekli olduğumu düşünmüşler. Beni Malthazar'ın asıl merkezine götürdüler, orada eğitmeye başladılar. Kalisa gittiğimde çoktan oradaydı. Ardından Zedy geldi. Son olarak ise Dane ve Delhin. Hepimiz yıllarımızı bize ayrılan eğitmenlerle merkezde geçirdik. Yalnızca birbirimizle konuşmaya iznimiz vardı. Aile olarak büyüdük. Sonrasında olanları da az çok tahmin edebiliyorsundur zaten."

"Görevlere çıkmaya mı başladınız?"

Fenris başıyla onayladı ve içeceğinden bir yudum daha aldı. "Önce Malthazar bizi küçük, basit görevlere gönderdi. Bireysel olarak çıkıp, görevi yerine getirip üsse dönüyorduk. Ardından tek başımıza başarılı olduğumuzu gördüğünde ikişer ikişer çıkmamızı sağladı. İlk görevime Dane'le çıktım. Ardından sırayla Delhin, Zedy ve Kalisa'yla. En kötüsü kesinlikle Kalisa'yla çıktığım görevdi. O kız hayatımda gördüğüm en yetenekli dövüşçülerden biri ama canı tehlikede olmadığı sürece kıçını kaldırmıyor."

Başımla onayladıktan sonra bir soru daha sordum. "Kıyafetleriniz, yiyecek ihtiyaçlarınız gibi konuları nasıl hallediyorsunuz? Hedef seçme yöntemleriniz ne?"

Fenris'in dudakları tek tarafa kıvrıldı. "Fazla mı meraklısın sen? Ne diye soruyorsun bu kadar soruyu?"

"Sonuçta bundan sonra ekibinizin bir parçası olacağım, öyle değil mi? Bunları bilmeye hakkım var."

"Gayet makul," dedi lider bozuntusu ve içeceğinden büyük bir yudum aldı. "Haftada bir Malthazar'a veya bize gönderdiği adama ihtiyaçlarımızın, tedarik etmesini istediğimiz silah türleri gibi eşyaların yazdığı bir liste veriyoruz. En kısa sürede elimize geçmiş oluyor. Görevlere neden çıktığımız, hedefimizi neye göre belirlediğimiz ise her zaman bilgimiz dahilinde olmuyor. Malthazar sebeplerini çok nadir açıklar, bunu da planımızı sağlıklı bir şekilde oluşturabilmemiz için yapıyor. O bilgilere ihtiyacımız yoksa bunu asla bizimle paylaşmaz."

"Seninle de mi paylaşmaz?" diye sordum iğneleyici bir tonla. Belli ki Fenris düşündüğüm kadar önemli bir adam değildi Malthazar için. Onun korumasına sığınan bir diğer piyondu yalnızca.

"Bu seni ilgilendirmez," diye yanıtlayıp gözleriyle bıçağı işaret etti. "Şu lanet şeyi çekecek misin yoksa herkesin içerisinde bir kere daha dövüşmek mi istersin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Gülümsedim. Bıçağı sapladığım yerden çekip tekrar belime yerleştirdim. "Seninle bir kere daha dövüşmeyi çok isterdim ancak iki yenilgiyi birden kaldırabileceğini sanmıyorum. Lider egona biraz zarar verebilir. Malthazar'ın kıymetli Fenris'ine zarar vermek istemem."

Fenris'in yüz ifadesi biraz daha sinirli bir hal almıştı şimdi. "Ben kimsenin Fenris'i değilim."

Tam ona bir cevap yapıştıracaktım ki tavernanın kapıları büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriye yaklaşık bir düzine muhafız akın etti. Tavernadaki bağrışmalar ve küfürler yerlerini sessizliğe bırakırken ilk giren muhafız, diğerlerinin yanına gelmesi için durup bekledi. Etrafı dikkatli bakışlarla incelerken kaşları çatıktı. Rahatsız bir şekilde yavaş yavaş sandalyeme gömülüp başlığımı daha da yüzüme çektim ve buraya gelmelerinin beni ilgilendirmeyen bir sebebi olması için dua ettim.

Muhafız etrafına bakınıp gür bir sesle tavernaya seslendi. "Herkes yerinde duracak. Buraya birini aramaya geldik. O değilseniz endişelenmeniz gereken bir durum yok."

Ona en yakın masaların birinde oturan yaşlı bir adam ayağa kalkıp muhafıza bir küfür savurdu. "Sen kimsin de bizi sorguluyorsun muhafız? Ne aradığınızı söylemezseniz size yardımcı olmayız." Öyle sarhoştu ki yaşlı adam, muhafızın kollarına devrilmesi an meselesiydi.

Muhafız öfkeyle burnundan soludu ve yaşlı adama ters bir bakış attı. "Prenses Euria Vaseva bu sabah kayboldu. Şehirde bir yerlerde olduğunu ve fazla uzaklaşmadığını tahmin ediyoruz. Şimdi hepiniz yerinizde oturun. Sakin kalırsanız çok geçmeden sizi bu bayat eğlencenizle yalnız bırakırız."

Dudaklarımı ısırdım. Nathan yokluğumu fark etmişti. Kraliyete çoktan haber vermişti ve tüm Ocreya kayıp prenseslerini arıyordu. Buradan hızla uzaklaşmam gerekiyordu ancak harekete geçmeden önce kaba muhafızın suratını zihnime kaydettim. Ocreya

muhafızı olmak için fazla sinirli davranıyordu. Böyle muhafızlara benim krallığımda yer yoktu. Eve döndüğüm gibi onu görevden alacaktım.

"Yüzün daha fazla beyazlaşamaz sanıyordum ama yanılıyormuşum Firari. Ne oldu? Küçük dilini mi yuttun yoksa? Muhafızlardan pek hoşlanmıyorsun herhalde," diye fısıldadı Fenris. Rahatsızlığımdan keyif alıyordu çünkü zayıf bir noktamı bulduğunu zannediyordu.

"Gitmemiz lazım," dedim sesimi en kısık haline getirerek.

"Neden? Muhafızlar ne Görünmeyenler'in ne de senin yüzünü biliyor. Endişelenmene gerek yok. Suratına bakıp Euria olmadığını anladıkları anda bizi rahat bırakıp gidecekler."

Endişelendiğim konunun tam olarak bu olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Elbette olmayacaktı. Kim Euria Vaseva'nın hemen her gece penceresinden kaçıp şehirde suikastçılık oynadığına inanırdı ki? Ben inanmazdım.

"Fenris," dedim ciddi bir tonla. "Hemen şimdi bu tavernayı terk etmezsek başımız çok büyük bir belaya girecek." Pelerinimin başlığının altından yavaşça kapı tarafına bir bakış attım. Çoktan herkesi teker teker kontrol etmeyi yarılamışlardı ve hızla buraya ilerliyorlardı. Tavernadaki en köşede duran masada oturmamızın avantajını yaşıyorduk. Dezavantajı ise tüm kapılara çok uzakta olmamızdı. Beni en çok korkutan şeylerden biri, muhafızların tüm başlıkları indirerek ilerlemesi olmuştu. Bu işten sıyrılmam imkânsızdı. Hemen kaçmak zorundaydık. Hemen kaçmak zorundaydım.

"Sakin olsana biraz, böyle davranarak tüm ilgiyi üstümüze çekiyorsun."

Fenris'in fısıltısının hemen ardından kaba bir kahkaha duyuldu. "Şuna bakın," dedi tavernaya ilk giren muhafız. "Burada utangaç bir çiftimiz var ve inatla çenelerini kapatmıyorlar." Son hece ağzından çıktığı anda yanındaki masaya sert bir yumruk indirdi. Çıkan gürültü yüzünden yerimden sıçradım. Gergin bir şekilde yutkunup Fenris'e baktım. Gözlerimle ona bir şeyler anlatmak istiyordum. *Hadi, çıkalım buradan, gitmemiz gerekiyor, başımız derde girecek, bir şey-*

Ninova

ler yap... Ama Fenris bunların hiçbirini anlamıyordu. Yalnızca soru işaretleriyle dolu gözleriyle beni süzüyor, bu kadar endişelenmemin sebebini anlamaya çalışıyordu.

Muhafız bize doğru yürümeye başladığında harekete geçmem gerektiğini anladım. Başımla girdikleri kapıyı değil de diğerini işaret ettim Fenris'e. Doğrusunu söylemek gerekirse buradan sağ çıkması birazcık bile umurumda değildi ancak ilk görevimden Görünmeyenler liderinin ölüsüyle dönmem pek hoş olmazdı. Bu sebeple onu da düşünmek zorundaydım. Öfkeli bir nefes verdim. İlla son dakikaya kadar benimle inatlaşmak zorundaydı sanki.

Ona kapıyı işaret ettiğimde bakışları o yönü buldu ve bana bakıp gözlerini kırptı. Ne demek istediğimi anladığını umarak derin bir nefes aldım ve harekete geçtim. Hançerlerimden ikisini çektiğim anda Fenris de pelerinini savurdu ve yayını kaptı. Saniyeler içinde okunu muhafızların üzerine yöneltmişti.

"Geri durun!" diye bağırdı. Kapıya doğru ilerleyebilmek için küçük adımlar atmaya başladık. Sırtımı Fenris'in sırtına dayadım ve onun muhafızların tarafını almasına izin verdim.

"Kraliyet muhafızını tehdit etmek, öyle mi? Buna pişman olacaksın seni sokak veledi." Ne yaptığını göremiyordum ancak saniyeler sonra sesini tekrar duydum. "Şu ikisini istiyorum."

Fenris'in ağzından dolu bir küfür duyduğum anda artık saklanmamın bir anlamı olmadığını anladım. Fenris'in omzuna tutunarak masalardan birinin üstüne atıldım. Çizmemin topuğu masadaki biralardan birini devirdikten hemen sonra yere akan biranın sahibinin kızgın sesini duydum. Üstümüze yürüyen bir düzine kraliyet muhafızıyla savaşmamıza imkân yoktu. Fenris ilk okunu saldıktan sonra yayına bir tane daha yerleştirdi ancak taverna dardı ve muhafızların üstlerinde zırh vardı, onun okları ve yayları bizi kurtaramazdı. Yakasından tuttuğum gibi Fenris'i arka kapıya doğru sürüklemeye başladım. Bedeni bana doğru eğilmiş olmasına rağmen muhafızların üstüne ok yağdırmaya devam ediyor, onu bir kalkan gibi kullanmama izin veriyordu. Kendimizi masalarla dolu labirentten kurtardığımız anda yağan yağmurun sesini daha net duymaya başlamıştım.

Ninova

Kafamı hızlıca çevirip arkamızda kaç tane muhafız olduğuna baktım. Fenris yalnızca iki tanesini devirebilmişti ve kalanların üstümüze çullanmasına yalnızca saniyeler vardı. Arka kapının önündeki kovaları devirdikten hemen sonra kapıyı bir tekmeyle açtım. Karşımda bomboş bir sokak vardı ve taşlar şiddetli yağmurla yıkanıyordu. Fenris'i de çekerek bağırdım. "Hadi!"

Ardından hızla boş sokağa atıldık. Yokuş yukarı çıkmamız ikimizin de hedef alması için daha kolay olacaktı. Köşeyi dönene kadar uzun, dik bir yokuş bizi bekliyor olsa da başka çaremiz yoktu. "Bu tarafa," diye yönlendirdim Fenris'i. Muhafızlar da hemen arkamızdan koşuyorlardı.

Etrafa bakındığımda buradan daha önce geçtiğimi fark ettim. Yaralı olduğum bir gece, hemen yokuşun sonundaki geniş, üç katlı binanın çatısında konakladığımı hatırlıyordum. Çok kötü yaralandığım bir gün olmuştu, ertesi gün sarayda hasta taklidi yapmak zorunda kalmıştım çünkü hizmetkârların korse giydirirken karnımda kocaman bir yarık olduğunu görmesi benim için büyük bir sorundu.

Ocreya muhafızlarının en büyük sorunlarından biri ne zaman pes edeceklerini bilmemeleriydi. Aynı sendromdan Nathan da mustaripti. Asla ama asla bir işi bitirmeden bırakmazdı. Her zaman sonuna kadar ilerlerdi. Şimdi peşimizde bir deste muhafızla sağanak yağmur altında yokuş yukarı koşuyor olmamızın tek sebebi Nathan'ın görev bilinciydi. Ama Görünmeyenler'in inine de onun sayesinde sızmıştım. Hakkını yiyemezdim.

"Ne halt edeceğiz?" diye söylendi Fenris, arada bir arkasını dönüp muhafızların üzerine oklar gönderiyor, onları yavaşlatıyordu.

"En başında beni dinleseydin bunların hiçbiri olmayacaktı," diye söylendim.

Fenris öfkeyle homurdandı. "Ya tabii, hem sebeplerini söyleme hem de seni dinlememi bekle. Gerçekten de fazla mantıklı birisin Firari."

Başımı iki yana sallayıp koşmaya devam ettim ancak o sırada muhafızların arayı kapattığını fark ettim. Köşeyi dönmemiz ve bir yere gizlenmemiz gerekiyordu, aksi takdirde bize yetişeceklerdi. Fenris

Ninova

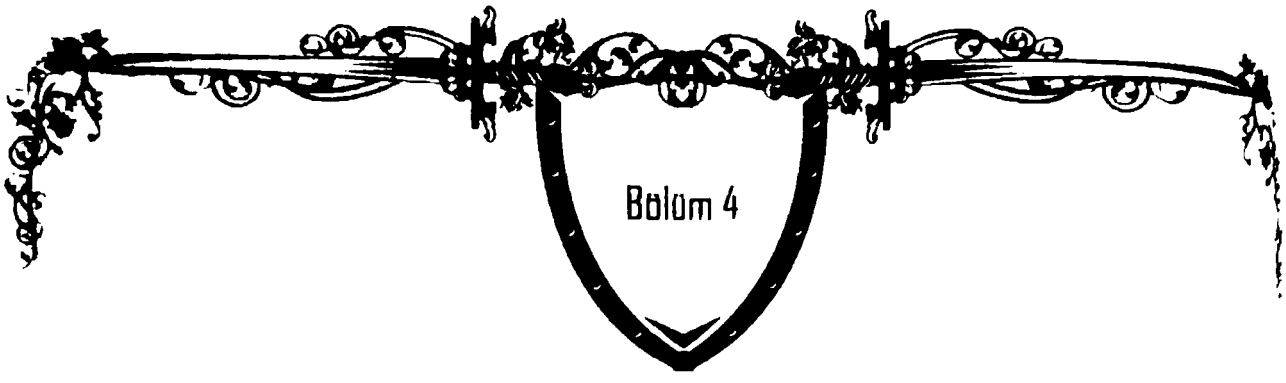
önüme geçti, uzun bacakları yüzünden benden çok daha hızlı koşuyordu. Elini uzattığında içimden tutmak gelmemişti ancak sıyrılmamız için davetini kabul ettim. Tuttuğu elimi iyice sıkarak beni yukarı doğru taşımaya başladı. Tam sokağın sonunda, sağ ve sola doğru bir çatala denk geldik. Karar vermek için vakit yoktu. Fenris beni sola doğru çekiştirdiğinde ben sağa yöneldim ve bir anlığına güçlerimiz birbirini eşitledi. Ona ters bir bakış attığımda onun da aynı şekilde bana baktığını fark ettim.

"Üs bu tarafta!" dedi sinirle.

Ben de ona aynı tonla karşılık verdim. "Muhafızları üsse yönlendiremeyiz seni dâhi." Bir anlığına gözlerini kırpıştırdı ancak haklı olduğumu anlamış olacaktı ki yüzü kırıştı. Sağ tarafa yöneldiğimiz anda sırtımda iki el hissettim. Muhafızlardan biri biz tartışırken yetişmişti.

Önce Fenris'in elini bıraktım, sonra da beni tutan ellerden sıyrılmak için çırpındım. Kalbim duracak gibi hissediyordum. Tekmeler savurdum, kollarımı dengede kalmak için kullandım ve en sonunda bedenimi kavrayan güçlü parmaklardan kurtuldum. Tam sevinip Fenris'e ulaşmak için bir adım atarken muhafız bir kere daha bana doğru atıldı. Elini tüm gücüyle ileri savurduğunda parmakları başlığımı buldu, hem pelerinimin başlığını hem de peçemi hızla çekip indirdi. Dehşetle onları yerine yerleştirmeye çalışırken muhafızla çok kısa bir anlığına göz göze geldik ve şok içinde bana baktı. Hareket bile edemiyordu. Ağzından güçbela iki kelime çıktı.

"Prenses Euria?"

İNTİKAM YOLU

İçine düştüğüm lanet bir durumdan kurtulmak için yalan söylemek konusunda hatırı sayılır tecrübem olduğu söylenebilirdi. Özellikle son zamanlarda bu konuda geliştiğimi bile iddia edebilirdim. Küçükken Eira neden yorgun uyandığımı sorduğunda doğru olmayan çeşitli bahaneler bulurdum, şimdi de neden cinayet işlediğim hakkında yalanlar uyduruyordum. Annem vücudumdaki yaraların nasıl oluştuğunu sorardı, şimdi ise annemin nasıl öldüğünü bilmek istiyorlardı. Eskiden neden diplomatik derslere katılmadığım merak edilirdi, şimdi neden bir suikastçı olduğum merak ediliyordu. Ve ben, konu ne olursa olsun her zaman söyleyecek bir yalan buluyordum.

"Prenses Euria?"

Yağmur ikimizin de yüzüne şiddetle çarpıyordu. Muhafızın afallayışı metrelerce öteden görülebilir boyuttaydı. Şaşkınlığını fırsat bilerek ona güçlü bir tekme attığımda dengesini kaybetti. Gözlerindeki dehşet dolu ifade düşene kadar benimkilerden ayrılmadı. Yokuştan aşağı yuvarlanarak diğer muhafızları durduran adamı hızla arkamda bırakarak Fenris'in yanına ulaştım.

Fenris bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı elbette. Orada muhafızla gerekenden daha uzun süre durduğumu ve afalladığımı fark etmiş olmalıydı. Ya da belki anın heyecanı ve şiddetli yağmur sayesinde bunların hiçbiri dikkatini çekmemişti. İki türlü de bana bakmadı. Bir şey sormadı ve yalnızca elimi tutup koştu.

Ninova

Kısa evlerin bulunduğu, uzun hanların bacalarını tüttürdüğü veya seyyar satıcıların çaresizce mallarını yağmurdan korumaya çalıştığı türlü sokaktan geçtik. Bulabildiğimiz tüm köşeleri dönerek izimizi kaybettirmeye çalıştık. Fenris tüm yol boyunca yüzüme bakmadı. En sonunda dinlenmek ve biraz olsun soluklanmak için dar ve ıssız bir sokak bulduk. Nefes nefese ellerimi dizlerime dayayıp öksürdüm. Soğuk içime işlemişti, bacaklarım yorulmuştu ve endişeyle bulanıklaşan zihnimin biraz zamana ihtiyacı vardı. Antrenmanlıydım ancak yağmurun altında yapılan bu kadar uzun bir koşu bana bile fazlaydı.

Fenris benden yalnızca birkaç adım ileride duruyordu ve o da elleri belinde soluklanıyordu. Dağılmış saçlarındaki ıslak tutamlar alnına düşmüş, koşmaktan elmacıkkemikleri hafifçe kızarmıştı. Isırdığını düşündüğüm dudakları normalde olduğundan çok daha renkli görünüyordu. Kısa bir süre etrafı izledi. Evlerin camlarına, bacalarına baktı. Ardından yayına bir ok yerleştirip hızla boğazıma doğrulttu. "Kimsin sen?"

Gülümsedim. Demek ki muhafızın söylediğini duymuş veya dudaklarını okumuştu. İki türlü de boku yemiştim. Gerçeği öğrendiğini birazcık bile belli edersem işim biterdi. "Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun Altın Çocuk," dedim rahat bir ses tonuyla. Eh, rahatlatabildiğim kadarıyla en azından. Baskı altında yalan söyleme konusunda tecrübeliydim ancak hiç bu kadar büyük bir yalan söylediğimi hatırlamıyordum. Fenris de ikna olmuşa benzemiyordu. Aksine gözleri kocaman açılmış, kaşları çatılmıştı ve pürdikkat beni izliyordu. Sanki nefes alsam oku serbest bırakacaktı.

Yutkunup doğruldum. "Çek şu oku suratımdan," dedim sertçe. Davranışlarını saçma bulduğumu göstermeye çalışıyordum. Çünkü eğer saçmaladığını ve komik duruma düştüğünü düşünürse bu işten sıyrılmam kolaylaşırdı.

"Hayır." Burnundan derin bir nefes aldı ve okunu birazcık bile oynatmadan konuştu. "Sen Prenses Euria'sın." Kendi kendini ikna etmeye çalışır gibi bir hali vardı. İçimden söylendim çünkü yağmurun, muhafızın sesini biraz olsun bastırmış olduğunu, Fenris'in duymadığını umut etmiştim.

Umursamaz bir şekilde omuzlarımı silktim ve yüz ifademi rahatlattım. "Çoğu kişi benzetiyor zaten. Beyaz saçlarım yüzünden. Ve sanırım belki de onun yaşlarında bir kız olduğum için ama biraz dürüst ol Fenris. Sence prensese benzer bir halim var mı?"

Tereddüt etmedi. "Uzaktan yakından alakan yok. Ama o muhafızı duydum Firari. Ve şimdi hatırlıyorum. O muhafızı duyduktan sonra bazı detayları hatırladım ve taşlar yerine oturdu. Gözlerimin önüne Prenses Eira geldi, sonra da kardeşi Euria Vaseva. Halkın arasına pek çıkmayan, vaktini genelde sarayda geçiren Euria Vaseva. Ama nasıl? Nasıl hem bir sarayda büyüyüp hem de bir suikastçı olabilirsin?"

Az sonra söyleyeceklerimin yalnızca kendim için değil, tüm amaçlarım için ciddi sonuçları olacaktı. Kelimelerimi dikkatli seçmem gerekiyordu, aksi takdirde tüm planım suya düşebilirdi. Malthazar'la kurduğum iletişimim kesilebilir, izini yeniden kaybedebilirdim. Ama bu kadar yaklaştığım, yıllarca hayalini kurduğum o intikama veda etmeyecektim.

"Çok basit," diye yanıtladım. Ses tonumun ölçülü ve rahat olmasına özen gösteriyordum. Gergin olduğumu anlamamalıydı. "Ben Euria değilim. Aklını peynir ekmekle mi yedin sen? Yoksa sabahki sandviçlerin içine birileri bir tür akıl sulandırıcı mı kattı? Nasıl aynı kişinin hem bir prenses hem de bir suikastçı olduğunu düşünebilirsin?" Kıkırdadım. Yapmacıktı. Gerçek bir gülüşten çok, çok uzaktı. Anlamamasını umut ettim.

Fenris inkâr edercesine başını iki yana salladı. "Yalan söylüyorsun." İfadesi hâlâ sert ve sabitti. Onu hiç bu kadar tehditkâr görmemiştim. Beni yakaladığı gün bile bundan daha rahat bir tavır sergilemişti. Kendini tehdit altında hissediyor olmalıydı çünkü köşeye sıkışmış bir hayvan gibi çırpınıyordu. En kötüsü beni de köşeye sıkıştırmış olmasıydı.

Gözlerimi devirdim. "Yalan falan söylemiyorum. Kendi kendine duyduğun şeyler üzerinden fikir yürütüp beni tehdit ediyorsun. Gerçek olmayan bir şeyi itiraf ettirmeye çalışıyorsun. Üstelik kendini de küçük düşürüyorsun. Koskoca Malthazar'ın birliğinden sorumlu

Ninova

olan adam bu kadar aciz mi gerçekten? Bir suikastçının prenses olduğunu düşünecek kadar aptal mı? Hem saatlerdir beni bir oraya bir buraya sürüklüyorsun, yoruldum ve acıktım. Dinlenmeye, sıcak bir yere ihtiyacım var. Artık üsse dönebilir miyiz?"

Ona arkamı dönerek yürümeye başladım. Hemen arkamda, hâlâ oku gerili bir şekilde beni izlediğini biliyordum. Kulak kesildim. Serbest bırakacak olursa ok beni bulmadan duymak zorundaydım. Bir adım attım. Ardından bir adım daha. Her adımla aramızda Fenris'in okunun beni bulması için daha ideal bir mesafe açtığımı biliyordum. Ve tam da beklediğim ama aksinin olmasını dilediğim şekilde bağırdı.

"Euria! Arkanı dön yoksa bu oku sırtına saplamaktan başka çarem kalmayacak."

Derin bir nefes alarak yavaşça arkamı döndüm. Dişlerimi sıkıyordum artık ve sebebi tamamen öfkeydi. Kendime mi, muhafıza mı yoksa Fenris'e mi öfkeli olduğumu çözemiyordum ancak öfkeyle kaynıyordum. Düşündüm. Kaçabilirdim; Fenris'i yenebilir, kendimi kurtarabilirdim ama Malthazar'a bu kadar yaklaşmışken dönmek istemiyordum.

"Fenris..." diye söze başladım.

Tok ve sert sesiyle cümlemi yarıda kesti. Gırtlağından konuşuyor gibi hırıltılı çıkıyordu sesi. Ya da uzun süredir koştuğumuz için boğazı kurumuş da olabilirdi. "Beni aksine inandırmaya çalışma Euria. Gerçeği bildiğimi kabul et. Ablanı defalarca şehir gezilerinde gördüm ve benzerliğinizi inkâr edemezsin. Sen Euria Vaseva'sın. Söyle, canını hemen şimdi almamam için doğruyu söyle bana."

Başımı temkinli bir şekilde, ona güven vermek amacıyla öne doğru eğdim. "Mantıklı düşün Fenris. Beni indiremezsin. Senden çok daha iyi bir eğitimim var. Bire bir dövüşte beni yenmen imkânsız."

"Neden suikastçı oldun? Malthazar'dan ne istiyorsun Firari? Neden bizimle çalışmayı kabul ettin?" Soruları büyük bir hararetle arka arkaya sıralıyordu ama benden korkuyor gibi bir hali yoktu. Az önceki dehşet içindeki davranışları eriyip gitmişti sanki. Biraz daha meraklı bir tavrı vardı. Verdiğim cevaplar, gerçekten onu ikna edebilirdi belki de.

Ninova

"Kız kardeşimin öldürüldüğünü biliyor musun?" diye sordum ona doğru bir adım atarken. İşler o raddeye gelirse yakın dövüşmeliydim.

Başıyla onayladı. "Onu bilmeyen yoktur herhalde. Elna Vaseva, ailenizin en küçük üyesiydi. Dört yaşında küçücük bir kızın öldürülmesinin ardından tüm kraliyetin derin bir yasa boğulduğunu gayet iyi hatırlıyorum."

Gülümsedim. Artık geri dönüş yoktu. "İşte, burada olmamın sebebi o."

Fenris içini çekti. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkarken kaşlarını çattı. "Onun katilini arıyorsun," dedi düşünceli şekilde. Başımla onayladığımda yayını biraz olsun gevşetti. "Ve o kişinin Malthazar olduğunu düşünüyorsun."

"Neredeyse eminim," diye yanıtladım. *Gerçekleri öğrense ne olur ki?* diye düşünüyordum. En iyi ihtimalle ona bir sürü para veya unvan teklif eder, kimliğimi saklamasını isterdim. En kötü ihtimalle ise bana güvenmezdi ve bunun sonucunu canıyla öderdi. İki türlü de Fenris benim için bir tehdit değildi. Hiçbir zaman olmayacaktı.

"O halde benim patronumu öldürmeye çalışacaksın, öyle değil mi Firari?" diye sordu iğneleyici bir tonla. Gözlerini hiç kırpmadan benimkilere bakıyordu. Titreyen gözbebeklerinden kafasında yüzlerce düşüncenin döndüğünü anlayabiliyordum. Fenris'in politik eğitimi ve becerisi olmayabilirdi ama yıllardır strateji konusunda kendini geliştirmiş olmalıydı. Akıllıca, kendisinin işine yarayacak bir çözüm bulmaya çalışıyor olabilirdi. Veya iyi hesaplanmış bir tuzak kuruyor da olabilirdi. Yine de beni yenemeyeceğinden emindim.

"Tamamdır," dedi okunu yayından tamamen çıkarıp sırtına takarak. Bana doğru iki adım attı ve aramızda yalnızca üç karışlık bir mesafe bıraktı. "Anlaşma şu prenses; gerçekleri öğrenmene yardımcı olacağım, Malthazar'ı öldürmene yardım edeceğim ve ihtiyacın olan bilgileri sağlayacağım."

Kafa karışıklığımı belli etmedim. Bunların hepsi işime gelen kurallardı. İşime gelmeyen kısmı duymak için sabırsızlandığım söylenemezdi. Fenris dudaklarını tek yöne kıvırarak gülümsedi. Tek kaşı-

mı kaldırdı. "Sen de Malthazar öldükten sonra elindeki tüm kraliyet muhafızlarını, orduyu, emrinde kim varsa hepsini kız kardeşimi bulmak için kullanacaksın. Onu bulmama yardım edecek, ardından da ikimize bir ömür boyu yetecek para ve konaklama sağlayacaksın. Nasıl fikir?"

Kendi amaçlarıma ulaştıktan sonra Fenris ve kız kardeşine bir ev bulmak, onları yaşatmak hiç de zor bir iş olmazdı. Aksine onlara bir gelecek vermek oldukça kolay bir görev sayılırdı. Bu kadar basit bir şart sunduğuna inanamıyordum ancak sokaklarda büyümüş bir çocuk olarak hayallerinin bu kadar kısıtlı olması anlaşılabilirdi. Ne de olsa hayatlarını gri sokaklarda sefalet içinde geçiren insanların hayallerinde bile renklere pek rastlanmazdı.

Gözlerimi kırpıştırdım ve elini sıkmak için kolumu uzattım. "Anlaştık. Ancak en ufak bir şeyden şüphelenirsem boynunu kırarım Altın Çocuk."

Fenris soğuk elimi kavrarken gülümsemesi genişledi. "Hislerimiz karşılıklı prenses."

Başımı hayır dercesine salladım. "Prenses demek yok. Euria demek de yok. Unut bu isimleri, olur da ağzından kaçırırsan kız kardeşinle mutlu mesut yaşamaya da veda edersin."

Fenris elini yanmış gibi hızla geri çekti. "Ağzımdan çıkan kelimeleri kontrol edebilirim Firari."

Gözlerimi onun üzerinden ayırmamayı aklımın bir köşesine yazdım. Fenris, Nathan gibi değildi. Nathan dürüsttü, onurluydu ve sadıktı ancak Fenris'in patronunu satması bir dakikasını bile almamıştı. Daha iyi bir anlaşmayla beni de satabilir, üstelik kimliğimi açığa çıkabilirdi. Ama bu, almaya hazır olduğum türden bir riskti.

Birlikte dar sokakları aşarak üsse doğru ilerlemeye başladık. Ocreya'nın her köşesi çıkmaz sokaklarla doluydu. İlk zamanlar bu çıkmaz sokaklara geldiğimde çok sinirlenir, tükenmiş hissederdim. Daha sonrasında ise her çıkmaz sokağın bana başka bir şey kattığını, beni doğru yolu bulmaya bir adım daha yaklaştırdığını fark ettim. İki saat kadar sonra üsse varmıştık. Fenris aşağı doğru açılan kapıyı tutarak önden geçmem için yol verdi, hemen ardından etrafı kolaçan

Ninova

ederek arkamdan içeri atladı.

Delhin, Dane, ve Kalisa koltukta oturmuş muhabbet ediyorlardı. İçeri girdiğimiz anda merakla kapıya baktılar. Umursadıkları şey benim görevi geçmiş olmam değildi, ortak çıkacağımız görevlerde onlara yardımcı olup olamayacağımı, iş görüp görmediğimi merak ediyorlardı.

Fenris üçlünün sessizlikten ibaret meraklı bakışlarını görünce omuzlarını silkti ve bana baktı. "Firari bizimle kalıyor."

Hiçbiri şaşırmış gözükmüyordu ama Kalisa oflayarak başını geri atarken Delhin ona dirsek atıp daha nazik olmasını öğütledi. Dane ise hafif bir tebessüm eşliğinde başıyla selam verdi. "Ekibe hoş geldin Firari."

Ona aynı gülümsemeyle yanıt verdim. Sokaklarda büyümüş ve Malthazar'ın adamları tarafından eğitilmiş biri olarak nasıl bu kadar centilmen olduğunu çözemiyordum. Nezaketi benim için bile fazlaydı. O sırada üssün arka tarafından, koridorun sonundan hafif bir patlama sesi duyuldu. Korkuyla yere eğilip başımı ellerimin arasına alsam da bu şekilde tepki veren tek kişi bendim. Diğerleri gayet rahat görünüyordu, istiflerini hiç bozmamışlardı.

"Zedy ve asla çalışmayan icatları," diye bilgilendirdi beni Delhin. "Biz alıştık artık."

Arka kapının büyük bir gıcırtıyla açıldığını duydum. Hemen sonrasında sarışın, çilli çocuk seke seke yanımıza geldi. Fazlasıyla dengesiz, birkaç kez parçalanmış ve yeniden yapıştırılmış gibi görünen, kocaman bir gözlük takıyordu. Eskiden sarı olan saçlarının ön tarafı dikilmiş ve siyaha dönmüştü. Yüzünde ise gri lekeler vardı. Koltuğun köşesine ulaştığında daralmış gibi bir tavırla gözlüğü çıkarıp fırlattı. Kafasını iki yana sallayıp kendine geldi. "Neredeyse oluyordu!" dedi hayal kırıklığıyla dolu bir sesle.

Kalisa gözlerini devirip bana baktı. "Bu yaklaşık üç bininci 'neredeyse'." Sözleri duyunca Zedy'nin dudakları büküldü. Saniyeler içinde bana bakıp gülümsedi. Sürekli değişen yüzü ve hızlı mimikleri ruh halini anlama konusunda beni zorluyordu.

"Nasıl geçti Firari? Buraya canlı döndüğüne göre kabul edildiğini düşünüyorum!" diye cıvıldadı. Başımla onayladığımda zıplayarak üç adımda yanıma geldi ve iki kolunu birden bedenime sararak neşeyle, "Biliyordum!" diye bağırdı. "Ölmediğine çok memnunum, sevdim seni." Ancak kucaklamasına karşılık vermediğimi fark ettiğinde aceleyle geri çekilip kaşlarını endişeli bir şekilde yukarı kıvırdı. "Özür dilerim. Yakın temastan hoşlanıp hoşlanmadığını sormam gerekirdi. Bunu en son Kalisa'ya yaptığımda tek yumrukta bayıltmıştı beni. Sınırlarını aştıysam kusura bakma."

"Hayır, sorun değil," dedim aceleyle. Zedy'nin diğerlerine göre çok daha masum, samimi bir kalbi vardı ve her ne kadar kalp kırmaktan çekinmesem de ona hassas davranmak istiyordu içimdeki bir taraf. Nedense bu heyecanlı ve neşeli tavırları bana Elna'yı hatırlatıyordu.

Sorun etmediğimi anlayan Zedy memnun bir şekilde gülümsedi ve arkasını dönüp koltuğun üzerindeki gözlüğü aldı. "O halde ben çalışma odama dönüyorum. Patlama sesleri gelirse korkmayın ve akşam yemeğine kadar orada kalırsam endişelenmeyin."

Dane gülümseyerek bana baktı. "Senin için söylüyor."

Hızla başımla onayladım neşeli çocuğu. Anladığımı gördüğünde sekerek koridorun karanlığında kayboldu. Biraz titremeye başlamıştım ki Fenris'le göz göze geldik. O kadar uzun süredir yağmur altındaydık ki soğuk vücudumun her katmanına işlemişti. Bu şekilde biraz daha beklersem hasta olacaktım. Fenris de bunun farkında olduğu için banyoya önce benim girmemin daha iyi olacağını söyledi.

Delhin beni banyoya götürerek her şeyin yerini ve nasıl işlediğini öğrettikten sonra temiz kıyafetlere ihtiyacım olup olmadığını sordu. Buraya yalnızca Nathan'ın yanından ayrıldığım giysilerle gelmiştim, bu sebeple başımı salladım.

"Tamamdır sen çıkana kadar ben ayarlarım," dedi ve kapıyı ardından kapatıp çıktı. Sonunda biraz kafa dinleyebilecek olmamın rahatlığıyla kirli kıyafetlerimden, vücut kemerlerimden ve diğer tüm parçalardan teker teker kurtuldum. Küvet sıcacık suyla tüm odayı buhara boğarken buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Ninova

Geniş bir küvetti. Duvarları destek alarak yavaş hareketlerle içine girmek üzere ayağımı sıcak suya uzattım. Çizmelerimin içinde soğuk suyla hapis kalmış parmaklarımı hissetmiyordum bile, bu yüzden aşırı sıcak olmayan bu su bile ayağıma kaynar sular dökülüyormuş gibi gelmiş ve ayağımı yakmıştı.

Derin bir nefes alıp yerimde birkaç kere zıpladım ve vücudumu ısıtmaya çalıştım. İkinci sefer denediğimde küvete girmek daha kolay olmuştu. Küvetin iki tarafı da eğimliydi. Kapıya dönük tarafına sırtımı vererek yerleştim. Saraydaki küvetim çok daha pürüzsüzdü, bu yüzden buradaki küvetin verdiği batma hissini garipsedim. Delhin'in gösterdiği sabunlardan birini alarak tüm vücudumda gezdirirken küvet köpüklerle doldu. Saçlarımın dibine yerleşmiş teri yağmur bile silip atamamıştı. Kolumdaki yarık ise korkunç durumdaydı. Kestiğim parça kabarmış, pelerinimin iplikleri kurumuş kana yapışmıştı. Onları teker teker temizledikten sonra banyodaki dolaplarda sargı aradım.

Beklemediğim ama aslında beklemem gereken kadar çok sargı türüyle doluydu dolapları. Yünden ve ketenden sargılar ince ve kalın olarak iki ayrı gruba ayrılmış, ustalıkla düzenlenmişti. Bunun yanında çeşit çeşit bitki yaprakları da üzerlerinde notlarla beraber gruplandırılmıştı. Papatya yaprağı, ıhlamur yaprağı, bir de adını bilmediğim mavi renkli bir bitki türü... Yanına bir not da eklenmemişti, üstelik daha önce de gördüğümü zannetmiyordum. Omuzlarımı silkerek keten sargıdan bir tomar aldım ve enfeksiyon kapma riskini alamayacağım yaramı sıkıca sardım.

Yarayı sarma ve saçlarımı arındırma işleminin ardından bir süre sıcak suda rahatlamaya karar verdim. Çok yorgun hissediyordum ancak bu kaslarımdan veya yaramdan kaynaklanan bir yorgunluk değildi, daha çok zihin yorgunluğuydu. Fenris'le yaptığımız sözde anlaşmanın ne kadar güvenilir olduğunu tüm dönüş yolu boyunda düşünmüş, başımın ağrımasına sebep olmuştum. Tabii bir de Nathan ve ekibi beni bulmadan önce ne kadar vaktimin kaldığı sorusu vardı. Ya Nathan beni bulacaktı ya da ben onu çünkü Nathan'ın amacına ulaşana dek vazgeçmeyeceğini biliyordum. Hele

Ninova

konu benim kaybolmamsa Ocreya'nın altını üstüne getirir, tüm deliklere bakar, sınır geçişlerini bile kontrol eder ve eninde sonunda beni bulurdu.

Kapı tıklatıldığında, "Evet?" diye seslendim. Kafam hâlâ küvetin sert kenarına dayalı, bedenim köpüklerin altındaydı.

"Benim," diye seslendi Delhin kapıyı açmadan önce. Elinde birkaç parça kıyafetten daha fazlası vardı. "Yarın ve hatta ondan sonraki birkaç gün yeter diye düşünüyorum. Odana fazladan tuttuğumuz, seninkine benzer çizmeler de bıraktım."

Başımla onayladıktan sonra elindeki kıyafetlerin hepsinin siyah olduğunu fark ettim ve istemsizce gülümsedim. Kahverengi saçlı ve aynı renkte gözlere sahip kızın ifadesi yumuşadı. Yanımda gergin hissettiğini düşünüyordum, belki de benden korkuyordu.

"Birazdan Dane ve Fenris'le akşam yemeğini hazırlamaya koyulacağız. Dilersen o zamana kadar biraz dinlen. Ben odana gelip uyandırırım seni."

Elindeki kıyafetleri küvetin yanındaki iskemlenin üzerine bıraktı. "Teşekkür ederim Delhin."

"Rica ederim Firari." Ardından oyalanmadan banyodan çıktı.

Vücudumu arındırdıktan sonra küvetten çıktım ve kurulanırken Delhin'in bıraktığı yığının içinden siyah bir gecelik çıkarıp geçirdim üstüme. Temiz kokusu beni rahatlatmış, uyuma isteğimi artırmıştı. Hiçbir şeyi umursamadan çekeceğim kısa ama tatlı bir uykuya belki de düşündüğümden bile fazla ihtiyacım vardı. Diğer parçaları ve çıkardıklarımı da alarak odamın yolunu tuttum. Ardından kendimi sert yatağımın kollarına bıraktım. Son düşüncem, bundan sonraki hamlemin ne olacağı yönündeydi. Uykuya dalarken Miras'ın, babamın ve Nathan'ın ne yaptıklarını merak ettim.

Üç kapı tıklatması. İlk ikisi hafif, üçüncüsü daha tok ve güçlü. Dane olsa muhtemelen üçü de hafif olurdu. Zedy olsa üç tıklatma da şiddetli olurdu muhtemelen. Kalisa kapıyı çalmaz direkt girer,

Ninova

Delhin ise ilk tıklatmanın ardından dalardı içeriye. O halde geriye yalnızca Fenris kalıyordu.

"Efendim?" diye seslendim. Çok uzun süre uyuyamamış, doğru düzgün dinlenememiştim ama çektiğim kısa uyku bile toparlanmama oldukça yardımcı olmuştu. Esnerken kollarımı yukarıya doğru uzatıp gerindim.

"Benim," dedi Fenris. "İçeri gelebilir miyim?" diye sordu. Her ne kadar göt gibi davransa da sınırlara önem vermesini takdir ediyordum. Ayrıca kimin geldiğini yalnızca kapı tıklatılmasından anladığım için keyfim yerindeydi, çok kısa sürede hepsinin karakterine ait az çok gözlem yapabilmiştim.

"Gelebilirsin," diye yanıtladım ve ayaklarımı yataktan sarkıtıp geceliğimi düzelttim. Fenris içeri girdiği gibi gözle görülür şekilde afalladı. Onun bu şekilde duraksamasına sebep olan şeyin ne olduğunu bilemiyordum, birçok şey olabilirdi. Saçımı ilk defa açık ve beni ilk defa gecelik içinde masum bir gençten başka bir şey değilmişim gibi görmesi ya da yalnızca akan salyalarımın yanağımda oluşturduğu iz olabilirdi.

Kendine gelmesi için bir süre beklesem de konuşamayacağını fark ettiğimde kaşlarımı kaldırarak kendine gelmesini sağladım. Fenris gözlerini kırpıştırıp boğazını temizledi. "Delhin, seni yemeğe çağırmamı istedi."

"Tamam," diye yanıtladıktan sonra ayağa kalktım. Fenris'in çıkmasını bekliyordum ancak bunun yerine kapıyı kapatmayı tercih etti.

"Öncesinde biraz konuşabilir miyiz?" Başımla onaylayıp yeniden yatağıma geçtim. Fenris ise hemen masanın yanındaki iskemleyi çekerek nazikçe oturdu. Genelde hareketleri pek ağır olmayan Fenris, belli ki diğerlerinin bizi duymasını istemiyordu. "Şu anlaşma hakkında. Biraz daha netleştirmemiz gereken kısımlar olduğunu düşünüyorum," dedi. İçimden, *Şükürler olsun*, diye düşündüm. Ben de onunla konuşmayı çok istiyordum çünkü zihnimde dönen onlarca soru işareti tarafından yenilmeme çok az kalmıştı.

"İlk olarak, kardeşimi bulabileceğinden emin olmam gerekiyor," dedi dirseğini masaya dayayarak. Kolay yerden gelen bir soruydu bu

Ninova

benim için. Ama yine de elimden bir şeyler gelemeyebileceği ihtimaline inanması karşısında nasıl hissetmem gerektiğinden emin olamadım.

"Ah, hiç merak etme. Baş Muhafız Nathan Dharva bu kraliyetin en iyi muhafızıdır ve ona bir görev verdiğinde onu yerine getirmek için canı pahasına uğraşır. Ona gerekli bilgileri verdikten sonra kız kardeşini bulması an meselesi olur. Yani onu bulmamız konusunda en ufak bir şüphen olmasın. Günler, en kötü haftalar içinde kız kardeşine kavuşursun." Söylediklerimin hepsinde ciddiydim ve her birinde dürüst davranmıştım. İnsanlara yalan söyleme konusunda bir çekincem olmasa da adil bir anlaşma sözkonusuysa karşı tarafı kandırmazdım.

Fenris bana rahatlamış olduğunu düşündürten bir nefes verdi, ardından hafifçe gülümsedi. İğneleyici, karşısındaki insanı küçümseyen veya bir adım önde olduğunu belli eden türdeki gülümsemesi değildi bu. Gerçekten gülümsemişti, söylediklerim onu mutlu etmişti. Kız kardeşini bulma ihtimali bile bir anda gözlerini parlatmaya yetmişti. Kalbinin tamamen taştan oluşmaması ne kadar içimi ısıtsa da gardımı indirmedim.

"Peki ya Malthazar konusunda nasıl bir yol izlemeyi planlıyorsun? Beni işe bu kadar rahatlıkla çektiysen kayda değer bilgilerin ve fikirlerin olduğunu tahmin ediyorum."

Gülümsedi ve arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Beni hafife alma *prenses*," dedi gülerek. "Bu konuma rasgele seçilmediğimi biliyorsun. Bu yüzden öyleymişim gibi davranmayı bir an önce kesmelisin." Özgüvenli ifadesi odayı donduruyor, düşüncelerimi engelliyordu. Ama gerçekten de yalnızca mimikleri ve bilmiş tavırlarıyla beni kandırabileceğini mi zannediyordu? O nasıl rasgele Malthazar'ın güvendiği adamlardan biri olmadıysa ben de şans eseri Gümüş Firari olmamıştım. İkna olmak için fazlasına, çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes aldı konuşmaya başlamadan. "Detayları henüz belli olmayan bir görev var. Liman görevi. Ve tüm üssün korunmasız kalacağı, Malthazar'ı yalnız yakalayabileceğin türden bir fırsat

Ninova

sunacak bize. Onunla tek başına dövüşmen de gerekebilir, yardım da alabilirsin. Şu anda kesin bir şey söyleyemiyorum. Ancak o zamana kadar birkaç göreve çıkmamız gerekebilir. Sen de bu sırada hem Malthazar'ın hem de grup üyelerinin güvenini kazanmaya bakabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Neden güvenlerini kazanmam gereksin ki? Nasıl olsa sen benim tarafımdasın ve Malthazar'a rapor verecek olan da sensin. Diğerleri beni ilgilendirmiyor."

"İşte bu konuda yanılıyorsun prenses. Evet, Malthazar'la konuşan, ondan hedef ve görev bilgisi alıp karşılığında rapor veren kişi benim. Ancak Kalisa, Dane, Delhin ve Zedy'nin sana güvenmediğini, seni sevmediklerini düşün. Sence böyle bir senaryoda benim kelimelerim seni koruyabilir mi? Hayır. Dörde karşı bir olacağı için Malthazar onları dinler ve beni yok eder. Yalnızca güvenini kaybetmekle kalmaz, muhtemelen kellemi de kaybederim. İkimiz birden kaybederiz. Bu sebeple uyum sağlamaya, bizden biri gibi davranmaya odaklansan iyi olur."

"Liderlik vasıfların çoğunluğun karşısında bir işe yaramıyor yani. Bu kadar böbürlenmene şaşırmamalı. İçindeki şüphe ve kaygıyı fazla özgüvenle kapatmaya çalışıyorsun."

Fenris'in dudakları tek yöne kıvrıldı, göz teması kurarken bakışları kilitlendi. Az önce söylediklerimi duymazdan geldiği belliydi. "Malthazar'ı devirmek istemem bir istisna değil. Her hükümdar devrilebilir Euria ve emri altında çalıştığı kişiyi devirmek isteyen benim gibiler her zaman olmuştur. Tüm liderlerin arkasında onların yerine geçmeyi bekleyen en az bir kişi vardır. Liderler için yenilmek yalnızca an meselesidir. Hepimiz bu oyundayız, yalnızca bulunduğumuz taraf farklılık gösterebilir. Sen bir suikastçı olarak doğdun ama ihtiyacın olan şey bir pelerin ve hançerken başına bir taç kondurdular. Bu iki tarafta da olmak ne demek en iyi sen bilirsin. Ama biz, olması gerekenden öteki tarafa sürüklenmiş diğerlerimiz, ait olduğumuz tarafa geçmek için savaşmak zorundayız. Hayat sana neye ihtiyacın olduğunu sormaz, çoğunlukla yalnızca eline verdikleriyle yetinip yetinemeyeceğine bakar. Ya da bazen..."

"Bazen ne?"

Gözlerinden tehlikeli ve kararlı bir parıltı geçti. "Bazen de senin verilenle yetinmediğini, dönüşmeni zorladığı şeye dönüşmeyip ona karşı koyduğunu ve meydan okumaya cüret ettiğini görmek ister."

Fenris bütünüyle haksız sayılmazdı ama benim bir suikastçı olarak doğduğumu düşünmekle yanılıyordu. Bir savaşçı olarak doğmadım. Güçsüz, savunmasız bir prenses olarak geldim bu dünyaya çünkü belli ki hayatın olmamı istediği şey buydu.

Anlaşılan bir noktada hem Malthazar'ı yenmem hem de Fenris'i ve kendimi bu bataktan çıkarmam gerekiyordu. Zor kararlar ve ölümcül amaçlar vardı önümde. Ben düşünürken Fenris iskemleden kalktı. Masanın yanında dikilip bir süre beni izledi. Gözündeki yara daha kırmızılaşmıştı sanki şimdi, yara izi daha belirgindi. Nabzı hızlandığı için olabilir miydi? Yoksa altın çocuğu heyecanlandırıyor muydum?

Bana doğru bir adım atıp sıcak elinin dış yüzeyini yanağıma uzattı. Eli yaklaştıkça kolunu tutup Fenris'i odanın öteki tarafında savurma isteğini bastırmaya çalıştım. Neden bana dokunmaya çalışıyordu ve neden bunu yaparken gözlerini benimkilerden çekmiyordu? Sıcaklığını yanağımda hissettiğimde hafifçe irkildim ancak bunu fark ettiğini zannetmiyordum. Hiçbir tepki vermeden bana bakmaya devam ediyordu. Ardından yüzüme düşen beyaz tutamlardan birini avcunun içine alıp nazikçe elini aşağıya kaydırdı ve hızla geri çekti. "Açık hali sana daha çok yakışıyor."

Gözlerinde bir dalgalanma, boğazında bir hareket fark ettim. "Teşekkür ederim," diye yanıtladım ve aceleyle ayağa kalkıp en yakındaki tokayı kaptım. Sıkı bir şekilde tepemde atkuyruğu yaparken Fenris'in gözlerine baktım. "Desene, artık hep toplamak zorundayım."

Güldü. "Tüm tokaları saklamak beni zorlar mı sanıyorsun Firari?"

Fenris odadan çıkıp gittiğinde vücudumdaki sıcaklık da yavaş yavaş solmaya başladı ve yerini belli belirsiz hissedilen, soğuk bir endişeye bıraktı. İçimden bir ses Fenris'le olan ortaklığımın akıllıca

Ninova

olduğunu ve işe yarayacağını söylüyordu ancak tedbiri elimden bırakmamalıydım. Gözlerimi kırpıştırıp derin bir nefes aldım. Karnımın gurultusu dikkatimi dağıttığında artık gidip yemeğe katılmam gerektiğini düşündüm ve koltukta yiyeceğimiz gerçeği bile iştahımı kaçırmaya yetmedi.

Çoktan prenses kimliğimi kaybetmiş, intikam arayan karakterimi kendime mühürlemiştim. Gümüş Firari amacına ulaşmadan ölmeyecek, Prenses Euria Vaseva o zamana kadar bulunmayacaktı. Korumam gereken insanların azlığı planım hakkında endişemi hafifletiyordu. Zihnimden sevdiğim ve hâlâ nefes alan insanların bir listesini yaptım.

İlk sırada elbette babam vardı. Ve başımı ne kadar büyük bir belaya sokarsam sokayım, kimsenin kralı öldürecek kadar ileriye gideceğini düşünmüyordum. Bu sayede babamı koruma konusunda o kadar da endişelenmem gerekmiyordu.

İkinci sırada Nathan geliyordu. Ne kadar tehlikeli durumlara düşmesi olası olsa da Nathan gayet iyi bir dövüşçü ve dikkatli bir savaşçıydı. Muhafız konumu onun duygularıyla hareket etmesine engel oluyordu, bu nedenle benim yüzümden tehlike içeren bir duruma düşemezdi.

Ardından Miras vardı. Benim güzel, güçlü kızım. Şimdiden Miras'ı çok özlemiştim, ona elma yedireceğim günleri düşünmek bile gülümsememe yetiyordu. Düşünüldüğünde Miras da benim için bir zayıf nokta değildi çünkü onun benim için bu kadar değerli olduğunu bilen kişiler yalnızca sarayda yaşayan insanlardı.

Son olarak ise sanırım listeme Pawrin girerdi. Annemden, Elna'dan ve Eira'dan sonra her zaman yanımda olmuş, yeri geldiğinde annemin, yeri geldiğinde ablamın yerini almıştı. Ne olursa olsun Pawrin'in hakkını ödeyemezdim. Ona defalarca kez emeklilik teklif etmiş, hayatı boyunca harcayıp bitiremeyeceği kadar dakra sağlayacağıma söz vermiştim. Ama kadında keçi inadı vardı. Gitmek istemiyor, sarayda mutlu olduğundan bahsediyordu sürekli. Kızı da sarayda büyümüş, şifacıların yanında eğitim almaya başlamıştı. Belki de bir gün kızı, benim kızıma dost olurdu.

Ninova

Yemek için bu akşam yengeç çorbası hazırlanmış, yanında ise balık pişirilmişti. Sarayda yediğim bullı bıldırcınları ve şarapta yatırılmış tavşan etlerini düşündükçe iştahım açılıyor. buradaki tabağıma baktıkça içimden dönüp yemeğimi orada yemek geliyordu. Ancak bunu onlara belli edemez, yemekleri beğenmediğimi gösteremezdim.

Midem bulanmasına rağmen çorbayla başladım yemeğe. Çok kötü olmadığı için memnun olarak bir kaşık daha aldım. Nezaket kurallarına dikkat ederek yemeye çalıştığım halde Zedy'nin kaşığı bırakıp tüm kaseyi ağzına dikmesiyle buna pek de gerek olmadığını fark ettim. Dudağının kenarındaki çorbayı sildikten sonra keyifli bir nefes verdi. Seke seke mutfağa ilerlediğini görünce daha fazlasını almak üzere gittiğini tahmin ederek istemsizce gülümsedim. Komik bir çocuktu Zedy. Bu kadar iştahlı olmasına ve görevlere gitmemesine rağmen nasıl zayıf kaldığı ise merak ettiğim bir konuydu.

Çorbayı bitirdikten sonra Dane içme hızımdan memnun kalmış bir ifadeyle bu sabahki görevin nasıl geçtiğini sordu. Fenris bana bakıp muzip bir şekilde gülümsedi, ardından konuştu. "Eh," dedi söyleyeceği yalanları planlayarak. "Sandığımızdan çok daha acımasız olduğu kesin. Gidip ona hiç tanımadığı bir kadını sebepsiz yere öldürmesini söyledim ve gözünü bile kırpmadan yaptı. Üstelik cesedini temizlemeye gönderdiğimde dahi itiraz etmedi. İyi bir katil olduğu kadar son derece de inatçı. Aklına koyduğu şeyi yapacağına şüphe yok." Orada değilmişim gibi konuşması hoşuma gitmese de diğer ekip üyelerine karşı zayıf görünmemem için söylediği şeyler hoşuma gitmişti. Balığımdan bir parça attım ağzıma ve lezzetin keyfini sürdüm.

"Nedense buna inanmakta oldukça zorluk çekiyorum. O kadar şeker bir yüzün var ki âdeta bir melek gibi görünüyorsun. Acımasız bir katilin tam tersi bir görüntü," dedi Kalisa gülümseyerek.

Gülümsediği anlar nadir olduğu için aceleyle ona döndüm. "Acımasız katiller nasıl görünür peki?"

Kalisa omuzlarını silkti. "Cehennemden sürünerek çıkmış gibi görünürler hayatım, cennetten inmiş gibi değil."

Ninova

"Bana böyle iltifat etmeye devam edersen şımarırım ama Kalisa. Sahada gör bakalım bir de beni. Şeytan mıyım melek mi?"

Kalisa balığının içinden uzun bir kılçık çıkarıp dudaklarının arasından geçirerek etlerini sıyırdı. Ardından parmağındaki kalan kısmı yaladı. Dane onu izlerken kendinden geçmiş gibi görünüyordu. "Belki de bunun için sahaya çıkmayı beklememeliyiz," dedi Kalisa ve tabağını Dane'e uzattı.

"Nasıl yani?" diye sordum. O kadar kararlı ve tehditkâr bir şekilde kalkmıştı ki beni odaya kapatıp sabaha kadar dövecekmiş gibi bir hali vardı. Duruşu ne kadar uzun olduğunu bir kere daha hatırlamama sebep oldu. Erkek arkadaşından bile daha uzundu, kolları kaslı ve beli inceydi Kalisa'nın. Baldırları kalın, bacakları uzundu. Üzerinde sıradan kıyafetler varken bile savaşçıdan başka bir şeye benzemiyordu.

"Bir düelloya ne dersin?"

Gözlerimi devirdim. "Şu an mı? Daha yeni yemek yedik Kalisa, parmaklarında hâlâ balıkların yağı duruyor."

Kalisa başıyla onaylayıp vahşice gülümsedi. Benimle dövüşme fikri zihnini açmış, gözlerini parlatmıştı. "Başın belaya girdiğinde de düşmanlarına böyle nazlanıyor musun Kurabiye?" İğneleyerek beni harekete geçirmeye çalışıyordu. Bana güçsüz olduğum imasında bulunarak aksini kanıtlamaya çalışmamı istiyordu ancak kelimelere ancak siz güç verirseniz güçlü olurlardı. Kalisa'nın sözleri benim için bir hiçti.

Yine de ona bir ders vermenin çok da fena olmayacağını düşündüm. Bir yılanı korkutmayı başarırsanız bir fareden farkı kalmazdı. Kalisa'nın ihtiyacı da tam olarak buydu. Acımasız, vahşice bir yenilgi.

Diğerleri çoktan hazırmış gibi ortalığı toplamaya ve son lokmalarını boğazlarından aşağı sokuşturmaya başladılar. "Nasıl bir dövüş tercih edersin? Kılıç, hançer veya yumruk?" diye sordum koltuğu duvara doğru iterken. Alanda geniş bir boşluk oluşturmaya çalışıyordum.

"Kılıç olsun," dedi Kalisa, ardından tek kaşını kaldırıp beni izledi. "Ne yapıyorsun?"

"İkimize yer açıyorum."

Dane, Delhin ve Zedy hafifçe güldüğünde bir şeyi yanlış yaptığımı anladım. Komik duruma düşmüştüm ama neden? Bu soruma yanıt veren kişi Delhin oldu. "İdman odamız var Firari."

Ardından Fenris'in eskiden ekip arkadaşlarına ait olduğunu söylediği odalardan birini açtı. Tamamen boş, geniş bir odaydı. Yalnızca küçük bir alanda, ölümcül bir yara alınması ihtimaline karşı birkaç sargı ve minik şişeler bulunuyordu. Bunların hızlı müdahale eden ilaçlar olduğunu tahmin ettim.

Etkilenmiş bir şekilde dudaklarımı büküp başımı onaylarcasına salladım. "Burayı yeni gelecek olan ekip üyeleri için kapalı tuttuğunuzu düşünmüştüm," dedim dürüst bir şekilde.

Fenris sert adımlarla yanımıza geldi. "Bu ekibe başka kimse katılmayacak Firari. Sen sonuncusun."

O sırada Kalisa kıkırdadı. "Yeteri kadar hayatta kalabilirsen tabii."

Derin bir nefes alıp boynumu, kollarımı ve bacaklarımı esnettim. Etrafa bakındığımda odanın diğerlerinden çok daha geniş olduğunu fark ettim. Burayı idman alanı yapmaları mantıklıydı. Üstelik diğer odaların aksine bu odanın tavanında bir pencere vardı. Bu sayede odayı etrafa yayılan ter ve kan kokusundan hızla arındırıyor olmalılardı.

Alışkanlık edindiğim ve Nathan'ın bana öğrettiği üzere ikili savaş sırasında her zaman ilk hamleyi yapmak için öncesinde rakibimi gözlemler, zayıf ve güçlü yönlerini çözmeye çalışırdım. Onlara karşı küçümseyici bir tavır takınırdım. Çünkü kendinize güvendiğiniz anda karşı tarafta korkunun oluşmaya başladığını görebilirdiniz. Bu güvenin gerçek veya sahte olması önemli değildi, yalnızca göstermeniz yeterliydi. Karşı taraf artık kendine güvenmediğinde ise... kavga hemen hemen bitmiş sayılırdı.

Ancak Kalisa gibi biriyle karşı karşıya geldiğinizde işler bu şekilde işlemiyordu. Kalisa soğuk bir insandı ve zayıf noktalarını rakibine

Ninova

göstererecek kadar aptal değildi. Hatta zayıf noktalarının olup olmadığından bile emin değildim. Fiziksel olarak ne kadar iyi dövüştüğünü bilmiyordum çünkü onu iş üstündeyken hiç görmemiştim. Yapılı olmasının hareketlerini yavaşlattığını tahmin ediyordum ancak elbette yanılıyor olabilirdim. Davranışlarının temkinli ve sakin olması beni kendi silahımla vuruyor, neredeyse ondan çekinmeme sebep oluyordu.

Neredeyse.

Ama ben onunla keyifli bir düello yapacak olmanın heyecanıyla eriyordum. Doğru zamanı yakaladığımda birden indirebileceğim türden bir rakip değildi Kalisa. Arkamdan birinin yumuşak adımlarla geldiğini hissettiğimde dönüp koridora baktım. Gelen kişi Zedy'ydi ve tıpkı tahmin ettiğim gibi kılıçlarımızı getirmişti. İki kılıç da aynı renkte, aynı boyda, aynı ağırlıktaydı. Yine seke seke ilerleyen Zedy önce kılıçlardan birini bana uzattı, ardından odanın köşesine geçmiş olan Kalisa'nın yanına gitti. Kalisa kılıcını kavradıktan sonra metalin tanıdık, huzur verici tınısını duydum. Zedy aynı şekilde sekerek odanın kenarında, ikimizi rahat bir şekilde izleyebileceği bir noktaya geçti.

"Evet sayın seyirciler, lütfen yerinizi alın!" diye seslendi neşeyle Kalisa. Delhin ile Dane de hızla Zedy'nin yanına geçti.

"Kimi tutuyorsunuz? Bahisleri alalım," dedim ortamı biraz olsun neşelendirmek için. Aramızdaki gerilim onları da endişelendirmiş gibi görünüyordu ancak masum bir düello yapacaktık yalnızca.

"Arkadaşlarım arasında seçim yapamam," diye mırıldandı Delhin ancak sesinin tonundan seçim yapmaya korktuğunu anladım. Kalisa'yı seçse benim, beni seçse Kalisa'nın öfkesiyle yüzleşeceğini zannediyordu. Kalisa'yı bilemiyordum ancak benim kinci biri olduğum söylenebilirdi. Yine de böyle bir oyunda Delhin'e bilenecek kadar çocuk değildim.

"Ben Firari'yi tutuyorum!" diye cıvıldadı Zedy neşeyle. "Seni çok sevdim ve Kalisa'yı yendiğini görmeyi çok isterim."

Zedy'ye gülümsedim. Gülümsemem karşısında çimen yeşili tatlı gözleri parladı çocuğun ve ağzı kocaman bir tebessümle açıldı.

Ardından Fenris'in konuşmadığını fark ederek ona döndüm. "Ya sen kimi tutuyorsun?"

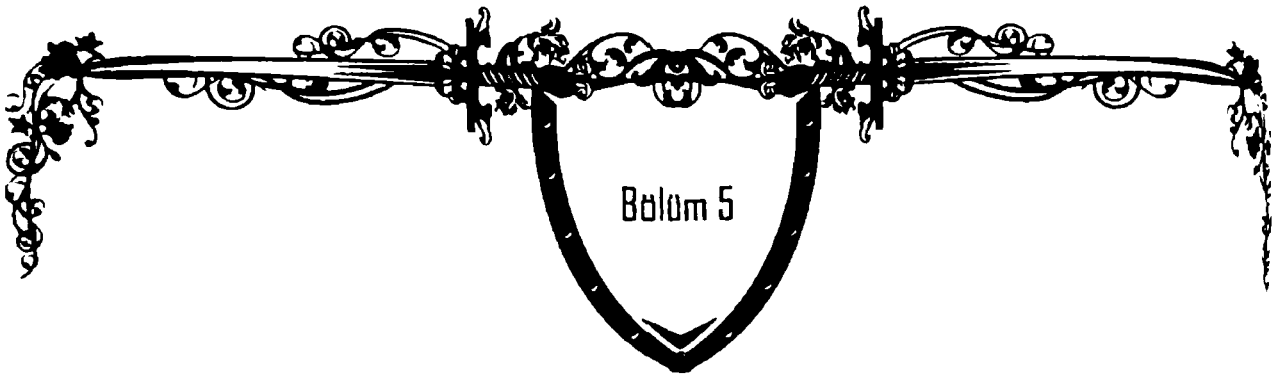
Fenris yoğun biçimde soğuk, kayıtsız ifadesiyle bir bana, bir Kalisa'ya baktı ve derin bir nefes verdi. Bıkkın, cansız bir nefesti. "Bu saçmalığı izlemeyeceğim," dedikten hemen sonra kimsenin cevap vermesine fırsat vermedi. Hızla kapıya ilerleyip kendini dışarı attı ve kapıyı ardından gürültüyle kapattı.

"Bu neydi şimdi?" diye sordum. Diğerleri ise yalnızca birbirlerine bakıp omuz silkmekle yetindi. Anlaşılan Fenris'in ara sıra bu şekilde çıkışları oluyordu ve hepsi buna alışmıştı. Umursamamaya karar vererek Kalisa'ya döndüm. "Hazır mısın?"

Kalisa gülümsedi ve başını hafifçe öne doğru eğdi. "Fazlasıyla." Kapı tarafını ben, tam karşımdaki duvarın dibini Kalisa almıştı. İkimiz de birer gölge gibi hareket ederek yerimizi aldık. Kalisa mor renklerde karanlık bir gölgeyken ben saçlarım yüzünden daha çok bir hayaleti andırıyor olmalıydım.

Kalisa tek kelime etmeden kılıcını bileğinde çevirdi ve dizlerini kırıp kusursuz bir pozisyon aldı. Benim pozisyonuma geçmeme bile izin vermemiş, dövüşün başladığını duyuran bir davranışı olmamıştı. Doğrudan saldırıya geçtiğinde hızla düşünüp savunmaya geçtim. Kılıcının darbesini büyük bir ustalıkla karşıladım, kontrolünü kaybettirmeyi hedef alarak darbemi savurdum ve kılıcın kabzasını Kalisa'nın çenesine geçirdim.

Dudağı patlamıştı. Beni hafife almasının basit bir bedeliydi bu yalnızca. Elinin tersiyle dudağındaki kanı silip gülümsedi. "Bu sandığımdan daha eğlenceli olacak."

GÖLGELERİN SESSİZLİĞİ

Kılıcımı ona savurduğumda Kalisa bir adım geri sıçradı. "Sandığımdan daha iyi dövüşüyorsun Firari." Tükürükleriyle boğuşan kelimeler boğazından zar zor çıkmıştı.

"Ona boşuna Ocreya'nın en ölümcül suikastçısı demiyorlar," diye seslendi Zedy uzaktan. Sesi kulağa mutlu geliyordu. Kazanacağımı düşünmesi veya umut etmesine memnun oldum. Bana karşı bir hayranlık duymaya başladığını düşünüyordum ve şikâyetim yoktu. Başarıyla tamamladığım işlerimin övülmesi hoşuma giderdi.

Öte yandan Kalisa'nın dikkatimi dağıtmak için bana laf attığını biliyordum. Bu nedenle karşılık vermeyecektim. Yalnızca dövüşü kazanmaya odaklandım ve üstüne gitmeyi tercih ettim. Ondan daha iyi kılıç kullandığımı iddia etmiyordum, edemezdim de zaten. Bir suikastçı olarak ağırlık verdiğim silah kılıç değildi, tecrübem yalnızca Nathan ve babasıyla aldığım eğitimden oluşuyordu. Buna rağmen sık sık Nathan'la antrenman yaptığımız için elim soğumamıştı.

Kılıç kullanmak üzerindeki yeteneklerimin yeterince gelişmemiş olduğunu sık sık Nathan'a itiraf ederdim. Bir defasında ona hançer gibi daha küçük silahlarda ustalaşmak istediğimi itiraf ettiğimde gülmüştü. "Bir şövalye gibi dövüşmek için kılıç elini geliştirmelisin prenses, hançer işe yaramaz."

Ninova

Ona ok ve yay kullanmayı da öğreneceğimi söylediğimde ise kahkahası tüm diyarda duyulmuştu. Bu olay, Nathan'a gidip Elna'nın intikamını almak için suikastçı olmak istediğimi söylememden yıllar sonra gerçekleşmişti. Nathan çoktan kinle dolu o küçük kızı unutmuş olmalıydı. Ama ben o kızın içimde hâlâ yaşadığından, her geçen gün daha da çok beslenerek büyüdüğünden emin olmuştum.

"Baban bile bu kadar talim yapmıyordu," diye belirtmişti Nathan'ın babası, Sör Dharva. "Onun gibi güçlü bir adamın böylesine kararlı, pes etmeyen bir kızı olması gurur verici."

Cevap olarak Sör Dharva'ya gülümsemiş, selam vermiş, Nathan'ı gözlerinin önünde yenerken bizi izlemesine izin vermiştim. Kılıcın ağırlığı ve uzunluğundan hiçbir zaman güven almamıştım. Talim yaptıkça gelişiyor olsam da en başından beri kılıcın bana göre bir silah olmadığından emindim. Kılıç kullanarak suikastçı olamazdınız. Çatıdan bir adamın üzerine atladığınızda boğazını kesmeniz için kılıç kullanmak akıllıca bir seçim değildi. Çok daha kısa, keskin ve üzerine ışık değmedikçe gözlere görünmez olan bir silahtı ihtiyacınız olan.

Yerdeki Nathan'ın haline karşılık Sör Dharva gülmüştü. "İnanılmaz. Eğittiğim en iyi adamlardan bile daha iyi olma potansiyeline sahipsin. Ocreya Muhafızları ile bir yarışma yapmalıyız belki de. Tüm muhafızların prenses tarafından yenildiğini görmeyi çok isterim. Nathan eğitime ilk başladığında çok daha tedbirsiz, çabuk sıkılan bir savaşçıydı. Bir an önce talimin bitmesini, seninle muhabbet etmek üzere saraya gitmeyi isterdi. Ama sen öyle değilsin. Vücudundaki her nokta terle kaplanana, her yerin sızlayana ve kolların silah kaldıramayacak hale gelene kadar dövüşmeye devam ediyorsun Prenses Euria. Gördüğüm tüm azimlerin en yücesi bu."

Az kalsın Elna için bu kadar uğraştığımı itiraf edecektim. Ama böyle bir gerçeği gün yüzüne çıkarmak başıma çok büyük belalar açabilirdi. Sör Dharva'nın yalnızca dövüşmeyi seven ve daha iyi olmaya çalışan bir prensesten ibaret olduğumu düşündüğünü biliyordum. Böyle zannetmeye de devam etmeliydi. Tüm saray halkı, tüm ailem, tüm krallık ben Elna'nın katilini bulup canını alana kadar

Ninova

bundan haberdar olmayacaktı. İntikamımı alabilmek için tüm bedelleri ödemeye hazırdım. Bunun için annemi üzmek, babamı hayal kırıklığına uğratmak ve Eira'ya yalan söylemek zorunda kalsam da, tahtımı ve tacımı kaybedecek olsam da kararımı yıllar önce vermiştim.

Sör Dharva yanıma gelerek kasılmaktan titreyen elimdeki kılıcı aldı. "Belki bir gün, beni bile yenecek kadar güçlü olabilirsin. Anne ve babanın seninle gurur duyduğuna eminim." Sonrasında terden beyaz saçlarımın yapıştığı alnımı bir bezle sildi. "Annen beni seni bulmam için gönderdi. Derslerinden birine geç kalmışsın yine, hadi gidelim."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkür ederim. Nathan, akşamüstü taze ekmekler eşliğinde günbatımını izlemek ister misin?"

Nathan hâlâ yerde, toprağın üzerinde soluklanıyordu. Ama teklifimi duyduğu gibi yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

Sör Dharva beni dersime götürürken çaktırmadan zırhından kaptığım ince hançeri belime bastırarak adım atmaya devam ettim. *Ocreya'nın en korkulan suikastçısı olacağım*, diye hatırlattım kendi kendime. İçimdeki kinle dolup taşan küçük Euria'nın ateşini harladım.

Kalisa ile olan dövüşümüz ikimizin de uzatmaya niyetli olduğu bir dövüştü. İkimiz de ileri geri hareket ediyor ama ağırdan alıyorduk. Keyifli bir talimdi. Hamlelerimizi savuştururken göz göze geldiğimiz anlarda Kalisa gülümsemekten asla geri durmuyordu.

Yorulmaya başladığımı hissettiğimde Kalisa'nın da nefes nefese kaldığını gördüm. Bana karşı güçlü bir hamle savurmayı denedi bu sefer ve karşılığında koluma şiddetli bir ağrı girdi. Bu kızın kasları sandığımdan çok daha kuvvetliydi ancak beni yenebilecek kadar değildi. En azından gösterdiği kadarıyla bu sonuca varabilirdim. Avantaj hâlâ bendeydi, bunu kullanarak Kalisa'yı köşeye sıkıştırmaya karar verdim. Darbelerimin baskısını artırdım ve kaçabileceği, rahat hareket edebileceği boşlukları engelleyerek ona daha da yaklaştım. Artık yalnızca geriliyor, savunma yapıyordu.

Kendi etrafında daireler çizerek beni geri adım atmaya zorladı-

Ninova

ğında yüzündeki gülümseme benimkine geçmişti. Bedenimi arkaya iterek kılıcını hızla döndürdü, dengemi kaybetmemi sağladı ve karnımı sıyırıp geçti kılıcı. Yalnızca birazcık daha uzatsaydı tenimi keseceğinden şüphe yoktu. Yavaştan almak başlarda bana ne kadar keyifli geldiyse de artık yorulmaya ve sinirlenmeye başlamıştım. Kılıcı kavrayan parmaklarımı iyice sıktım.

Darbelerimi zihnimde planlayıp sıralandırdım ve hepsini arka arkaya savurmaya başladım. Kalisa birini engelledi, ikinciyi karşıladı, üçüncüden kaçtı derken en sonunda darbelerimden birine yakalandı ve şiddeti yüzünden diz çökmek zorunda kaldı. Sırtı duvara yaslanmıştı. Kılıcı hâlâ parmaklarında olmasına rağmen yenildiğini kabul etmesi gerekiyordu.

Dövüş bitmişti. Adil bir düellonun sonuna gelmiştik ve kazanan bendim. Diz çökmüş olan Kalisa'ya kılıcımın kabzasını uzatıp zaferimi ilan ettim. "İyi dövüştü."

Kalisa karşılık olarak yarım yamalak bir gülümseme sergiledi ancak sinirli görünüyordu. Kendi istediği savaşın sonunda yenilmenin hüsranını yaşıyor, ekip arkadaşlarının önünde rezil olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bu yüzden daha fazla üstüne gitmek ve zaferimi abartmak yerine yalnızca odadan çıkmaya karar verdim.

Arkamı dönüp koridora açılan kapıya doğru ilerlerken Delhin, Dane ve Zedy'nin yanından geçip gittim. Üçlünün gözleri fal taşı gibi açıktı ve dudakları aralanmıştı. Şaşkın oldukları kadar komik göründükleri söylenebilirdi. Gidip biraz daha yengeç çorbası içmeye karar vermiştim çünkü dövüş karnımı acıktırmıştı. Harcadığım enerjiyi geri topladıktan sonra sabaha kadar yatağımdan çıkmaya niyetim yoktu. Tüm bu olanlar bugünlük yeterliydi.

Kapının kolunu sıcacık bir çorbanın ve yumuşacık yatağımın hayaliyle kavradım. Kapıyı açtım ve tam o sırada omzumun üzerinde sert bir acı dalgası hissettim. Ağır, güçlü bir darbe tüm sol kolumun karıncalanmasına sebep olmuştu. İstemsizce ağzımdan kopan bir feryatla arkamı döndüm. Kalisa oradaydı. Kılıcının kabzasını tüm gücüyle omzuma geçirmişti ama neden?

Kalisa gülümsedi. "Biz hiçbir zaman adil savaşmayız tatlı Kura-

Ninova

biyc. Bizden biri olacaksan bunu bilmek zorundasın." Sonra önüme geçti. Kılıçların ikisini de Zedy'ye geri fırlatıp kapıyı nazikçe açtı. Elini davetkâr bir şekilde koridora doğru uzattı. "Önden buyur."

Ona nefret dolu bir bakış attıktan sonra koridora adım attım. Bu yaptığı yanına kalmayacaktı. En düşünmediği anda intikamımı almaya yemin ettim. Ve zihnimdeki intikam listesine bir kişi daha eklenmiş oldu. Listem sürekli kabarıyor ancak isimler asla silinmiyordu.

Dayan, diye fısıldadım içimden kendime. *Annen için dayan. Elna için dayan. İntikam için dayan.*

Sabah olduğunda üste derin bir sessizlik vardı. Yorgunluğum sonucunda zihnim uzun süre kendine gelmeyecek kadar derinlere batmış, kendime gelmem uzun sürmüştü. Üs sürekli karanlık olduğu için saatin kaç olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Zaman dilimleri birbirine giriyor, algımı bulanıklaştırıyordu.

Bir süre yatağımda oturdum ve duvara baktım. Kendime geldiğimde elimi yüzümü yıkayıp içinde biraz daha rahat hissettiğim kıyafetlere geçmek üzere ayağa kalktım. Önce Delhin'in bana verdiği kıyafet yığınından siyah bir pantolonla ince kumaşlı bir üst kapıverdim. Kemerlerimi takmayacaktım çünkü ihtiyacım olacağını sanmıyordum. Hiçbir zaman adil savaşmayan bu insanların arasındayken bile kahvaltıya silahlarımla katılmam son derece tuhaf bir görüntü yaratırdı.

Diğerlerinin benden önce uyandığını tahmin etmiştim ancak kimse kalkmış gibi görünmüyordu. Üsteki tek uyanık kişi olmak beni gerse de zaten çok yakında uyanacaklarını varsayarak kendimi önce koridora, oradan da banyoya attım. Yüzümü bol suyla iyice yıkadıktan sonra saçlarımı atkuyruğu şeklinde sıkıca topladım. Sonrasında midem bana gürültülü bir şekilde küfrettiği için yiyecek bir şeyler hazırlamak üzere mutfağın yolunu tuttum.

Mutfakta kimsenin olmayacağını düşündüğüm için orada otur-

muş bir bardak süt içen Dane'i gördüğümde irkildim. "Günaydın," dedi hafifçe gülümseyerek. Mutfağın kenarındaki küçük, iki kişilik masada oturuyor ve yorgun görünüyordu.

"Günaydın."

Süt dolu sürahiyi uzattı. "Biraz ister misin? Bitkin görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyerek sürahiyi elinden kaptım ve bir bardak süt de kendime doldurmaya karar verdim. Sütün kıvamı normalde alışmış olduğumdan daha akışkan bir yapıya sahipti ve pek de taze kokmuyordu. Yine de bulduğumla yetinmekten başka çarem olmadığı için bardağımdaki sütü yudumlamaya başladım.

"Kalisa'ya kızma," dedi Dane aniden. Ona baktığımda oturmam için karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Davranışlarında düşmanca bir tavır görmediğim için davetini kabul ettim. Tahta iskemlenin üzerine çökerken Kalisa'nın dün gece vurduğu yerin sızladığını hissederek yüzümü buruşturdum.

"Geçmişte neler yaşadığını, hayatın seni nasıl buraya getirdiğini bilmiyorum Firari. Ancak Kalisa şu ana kadar tanıştığım insanlar arasında en karanlık geçmişe sahip olanlardan biri. Onun yaşadıklarını yaşayıp hayatta kalan insan sayısı azdır. Kalisa'nın yerinde başkası olsa muhtemelen defalarca kez acının yanı sıra kalan diğer her şeyi de sonlandırmak için çabalardı. Ama o başına gelen kötü şeylerin hepsini kendini güçlendirmek için kullandı. Duygularını göstermiyor, sert bir mizacı var. Bazen fazla sinirli veya gerektiğinden daha kaba davranabiliyor, bunu biliyorum. Buna katlanmak zorunda da değilsin, kimse değil. Ancak ileride ona kızacak olursan veya ondan nefret etmeye karar verirsen en azından bu kadarını bil istedim."

Başımla onayladım. "Yalnızca bir dövüş ve birkaç iğneleyici sözdü Dane. Nefretimi kazanmak bu kadar kolay olsaydı Ocreya nüfusu yarıya inerdi."

Dane buna karşılık sesli bir şekilde kıkırdadı. "Bana kalırsa, seni sevdiğini bile söyleyebilirim."

İşte buna inanmazdım. Dane'in söylediği diğer tüm şeyler doğ-

Ninova

ru olsa bile Kalisa'nın beni seviyor olması imkânsızdı, bunu biliyordum. O kızın sevdiği tek kişi Dane'di. Belki biraz da Zedy'yi seviyor olabilirdi ama hepsi buydu. Bana karşı bir duygusu varsa da sevgi değildi.

Birkaç dakika boyunca mutfakta sessizce süt içmeye devam ettik. Dane birkaç kere muhabbet etmeye çalışsa da birçoğunu cevaplamadım veya yuvarlak yanıtlarla geçiştirdim. Bu ekibin hiçbir üyesiyle bağ kurmak istemiyordum çünkü Malthazar'ın karşısına çıktığımda onu kimin koruyacağını bilmiyordum. İçlerinden biri beni engellemeye çalışırsa sırf daha önce biraz muhabbet ettik veya anılarımızı paylaştık diye hançerimi tutan elim tereddüt edemezdi. Böyle bir lüksüm yoktu. Tek çarem yoluma çıkan herkesi teker teker yok etmekti.

O sırada homurtulu sesler eşliğinde iki kapının daha açıldığını duydum. Çok kısa bir sürenin ardından Zedy ile Delhin kol kola girmiş bir şekilde sekerek yanımıza geldiler. "Rüyamda buluta benzeyen bir tür cihaz yapıyordum," dedi Zedy neşeyle. "Onu kullanarak havada yükselebiliyor ve tüm Ocreya'nın üzerinde gezebiliyorduk."

Delhin kolunu Zedy'ninkinden çıkarıp dudaklarını büktü. "Birer bardak süt içecek vaktiniz vardı ama ikiniz de kahvaltı hazırlamaya kalkışmadınız öyle mi?" diye sinirle azarladı bizi.

Benden kahvaltı hazırlamamı bekleyecekleri kadar benimsendiğimi bile düşünmemiştim. Ayak uydurmaya karar verdim. "Ben hiçbir şeyin yerini bilmiyorum."

Delhin başını anlar gibi salladı. "Gayet geçerli bir sebep. Peki ya sen sevgili kardeşim? Sen niye kıçını kaldırıp Firari'nin yardımıyla bize güzel bir sofra kurmadın?"

Dane sütünden hızla son yudumunu alıp bardağını masaya bıraktı ve ayağa kalktı. Geri geri yürüyerek mutfaktan kaçmaya çalışıyordu. "Senin elinin lezzeti apayrı oldu için." Tüm gücüyle gülümsüyor, ağır ağır geri adım atmaya devam ediyordu. Delhin sinirli bir nefes verip arkasını döndüğünde bana hafifçe fısıldadı. "Canını seviyorsan hemen kaç buradan."

Delhin'in açlıkla harmanlanmış öfkesiyle yüzleşmektense Dane'i

Ninova

dinlemenin daha mantıklı olacağına karar verdim. Aynı şekilde mutfaktan tüyerken Delhin hâlâ söyleniyordu.

Dane şüpheli bir şekilde Fenris'i süzdü. Fenris bu gece çıkmamız gereken görevi açıklarken hepimiz pürdikkat onu dinliyorduk ancak detay vermekten özellikle kaçınması yalnızca beni rahatsız etmemişti. "Sana verdikleri bilgi bu kadar mı yani?" diye sordu gözlerini Fenris'in üzerinden kaçırmayan Dane.

Fenris başını iki yana salladı. "Sizin bilmeniz gereken bu kadar. Tüccarlar gece yarısı anlaşma yerine gelecekler, dolayısıyla günbatımının hemen ardından saklanma yerlerimize ulaşmış olmamız gerekiyor. Ardından bekleyecek birkaç saatimiz olacak. Tüccarların da önden adam yollaması ihtimaline karşı tetikte olacağız. Anlaşma ve konuşma işini elbette Delhin yapacak."

Delhin anladığını belirten bir şekilde başıyla onayladı. İlk tanıştığımız sırada anlaşmaları tatlı ve güven verici yüzünden dolayı Delhin'e yaptırdıklarından bahsetmişlerdi. Kızın nazik sesi yılanı bile deliğinden çıkarır, karşısına kim gelirse gelsin onu yumuşatmayı başarırdı. Üstelik bunu defalarca yapmış olmasıyla beraber kazandığı tecrübe de vardı. Delhin insanın kanına girmeyi çok iyi biliyor ve bunu mükemmel bir doğallıkla beceriyordu.

"Biz savunma olacağız," diye açıklamaya devam etti Fenris. "Bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı Delhin'i koruyacağız."

"Onlardan istediğimiz şey ne peki?" diye araya girdim aniden. Yaptığımız lezzetli kahvaltı sayesinde zihnimdeki bulanıklık gitmiş, yerini dört dönen tilkilere bırakmıştı. Artık çok daha iyi düşünebiliyordum.

Fenris düşünceli bir şekilde elini alnına gezdirdi. "Bu bilgi gizli Firari. Başarıyla tamamlarsak o zaman öğreniriz. Aynı zamanda Malthazar bu görevin çok önemli olduğunu ve tüm talimatları uygulamamız gerektiğini söyledi. Onun için değerli bir görev olması, ciddiye almamız gerektiği anlamına geliyor. Normalde görevlerde

eğlenmeye izin vardır ancak bu sefer tek odağınız anlaşma olsun."

Herkes teker teker başıyla onaylarken Zedy'ye döndüm. "Sen geliyor musun?"

Zedy tatlı gözlerini kısıp bacaklarını kendine doğru çekti. "Hayır. Ben eğlenceli görevlere bile gelmiyorum. Ciddi olana hayatta götürmezler."

Diğerleri başıyla onayladığında Zedy'ye gülümsedim. "O halde döndüğümüzde tüm detayları sana anlatacağıma söz veriyorum." Bir anlığına o kadar mutlu oldu ki gözlerindeki parıltıda Elna'yı görür gibi oldum. Kısılan gözleri ve çilli burnu da bir o kadar kız kardeşimi andırıyordu. En azından büyüme şansı olsaydı muhtemelen Zedy gibi bir karakteri olurdu. Her zaman neşeli, mutlu ve her şeye pozitif tarafından bakabilen türden biri olurdu.

Kalisa hızlı bir şekilde nefes verdikten sonra ayaklandı. "Saat neredeyse öğlen oldu. Silahlarımızı kuşanıp hızlı bir şekilde yola koyulsak iyi olacak. Buluşma, bahsettiğin marangozun orada yapılacaksa yürümemiz gereken uzun bir yol var." Dane'e göz kırptı. Kalkıp Kalisa'nın peşinden gitmesi gerektiği anlamına geldiğini tahmin ettiğim bu göz kırpışın hemen ardından Dane tam olarak bunu yaptı.

Zedy sessizce içini çekti. "Ben de siz hazırlanırken burada bekleyeyim bari."

"Aslında Zedy, benim kıskaçların bazıları tutukluk yapıyor, biz çıkana kadar onlara bir bakabilir misin?" dedi Dane. Zedy'nin ikinci bir emre ihtiyacı yoktu. Heyecanla zıpladı ve kendine yapacak bir iş bulmanın mutluluğunu kendine saklayamayarak Dane'le odasına doğru ilerledi.

Fenris, Delhin ve ben kalmıştık geriye. "Bir şeye ihtiyacın var mı Firari? Eksiğin varsa Delhin'e söyleyebilirsin."

Gözlerimi kısıp Delhin'e baktım. "Aslına bakarsan bir isteğim var."

Delhin gülümsedi ve Fenris, "İşte yeter," dedi.

"Burada tüm angarya işleri Delhin'e yaptırıyormuşsunuz gibi bir

Ninova

haliniz var. Banyoyu o hazırlıyor, kıyafet bulma ve yıkama tarzı işleri o hallediyor. Üstelik yemekleri bile ona hazırlatıyorsunuz. Bu gece görev başarılı giderse yarın sabah kahvaltıyı sen hazırlayacaksın." Hırsla gülümsedim Fenris'e.

Delhin ise şaşkınlıkla bir Fenris'e bir bana baktı. "Buna gerek yok..." diyecekken Fenris sözünü kesti. "Sorun değil, seve seve hazırlarım."

Gülümseyip elimi Delhin'e uzattım. "O halde biz de hazırlanmaya gidelim."

Küçük ama nazik, uzun parmaklarıyla benimkileri kavradı ve kolumdan güç alarak yerinden kalktı. Koridora doğru ilerlerken Delhin dönüp Fenris'e bakmamıştı ancak ben kendime engel olamadım. Hafifçe omzumun üzerinden başımı çevirdiğimde Fenris'i koltuğuna yaslanmış, bacak bacak üzerine atmış bir şekilde beni izlerken gördüm. Halinden memnun görünüyordu, onunla atışmam hoşuna gitmişti. Eh, bu kasvetli üsse biraz renk getirmenin vakti gelmişti.

Tam Delhin'den ayrılıp odama girecekken Delhin elimi bırakmak yerine beni kendine doğru çekti. "Firari," dedi gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Sıcak gülümsemesine yarım yamalak bir karşılık verdim. "Önemi yok, biz kızlar birbirimizi kollamalıyız."

Birkaç saat geçtikten ve görev saati geldikten sonra kendime dar, siyah bir pantolon seçtim. Üzerinde hiçbir nakış ve işleme olmamasına özellikle dikkat etmiştim. Gece yarısı pusu kuracaksak gölgelerle bir olmamız gerekiyordu. Çizmelerimi de koyu kahverengi renkli olanlar yerine Delhin'in verdiği siyah olanlarla değiştirdim. Neredeyse dizimin altına gelen bağcıklı çizmeleri sıkı bir şekilde bağladığımda bacaklarımla âdeta bir oldular. Çizmelerimi bağlarken omzumun sızladığını hissederek dişlerimi sıktım. *O kadar sert vurmak zorundaydı sanki,* diye düşündüm. Sağ değil sol omzumu hedef almıştı, dövüştüğüm kolum olsaydı büyük bir zorluk çekmeme sebep olabilirdi. Yine de acı acıydı ve ne yazık ki bir süre görmezden gelmem gerekecekti.

Üstüme de yine siyah, kemerli bir ceket aldıktan sonra en üste

Ninova

geniş başlıklı pelerinimi geçirdim. Ardından elbette silahlarımı yerleştirdim teker teker. Nathan burada olsaydı bu kadar fazla hançeri ve bıçağı aynı anda vücudumda bulundurduğum için benimle dalga geçerdi muhtemelen. *Önemli olan taşıdığın silah sayısı değil, onları ne kadar verimli kullandığındır*, derdi. Haklı olduğunu biliyordum ancak temkinli bir yapım vardı. Risk almadan önce ihtimalleri düşünmeye çalışır, yedek silah bulundurmaya çalışırdım. Hangi bıçağa hangi pozisyonda ihtiyaç duyacağım belli olmazdı.

Odamdan ayrıldığımda Fenris'le burun buruna geldim. O da tıpkı benim gibi siyahlara bürünmüştü. Pelerini yoktu ama bir başlığı vardı. Ceketi benimki gibi dar olmasına rağmen vücudunu hiç de zayıf göstermiyordu. Kaslarının her kıvrımını mükemmel bir şekilde sarmıştı ceket. Ellerinde siyah, dar eldivenler vardı. Ok kullanırken parmakları çok aşınıyor olmalıydı. Saçları ise başlığı yüzünden yukarı doğru kabarmıştı. Hiç tereddüt etmeden grimsi sarı tutamlara daldırdım parmaklarımı ve sağa sola hafifçe ittirerek normal haline dönmesini sağladım.

Fenris irkilmemiş veya geri çekilmemiş, yalnızca rahat bir şekilde düzeltebilmem için kafasını hafifçe öne doğru eğmişti. O sırada saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Bu çete üyesinin saçları bir prense aitlermiş gibi yumuşacıktı ve buna fazlasıyla şaşırmıştım. Fenris bana bakıp hafifçe güldü. "O kadar mı korkunç durumdalar?"

Aceleyle elimi çekip başımı hayır anlamında salladım ve konuyu değiştirmek için çabaladım. "Atınız var mı yoksa yürüyecek miyiz?"

"Atımız var ama ahır buradan yokuş aşağı on beş dakika yürüme mesafesinde. Üstelik oraya vardıktan sonra atları geri götürecek biri de yok, bu sebeple yürüyeceğiz. Merak etme, senin sevdiğin yolları kullanacağız." Muzip bir şekilde gülümsedi.

Benim sevdiğim yollar... Yani çatılar.

"Firari," dedi hırıltılı, kısık bir sesle. Hafifçe yüzüme doğru eğildi. Vücudumun tamamını kaplayan bir gölgeyi andırıyordu âdeta. Karanlık bir hikâyeden fırlayan kötü adamı akla getiriyordu tavırları. Yara izi, yeşil gözleri ve sarı-gri saçlarıyla benzersiz bir karakterdi.

Ninova

"Bu gece kendi kafana göre iş yapmaya kalkışma sakın. Fırsat bulduğunu zannettiğin bir an sandığından çok daha tehlikeli olabilir."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan derin bir nefes verdim. "Neyi ne zaman yapacağımı ben bilirim. Kendini bu ekibin lideri olarak görüyor olabilirsin ancak baş başayken kim olduğumu unutma. Bana üstünlük taslama hatasına düşme." Tehdit eder gibi başımı hafifçe yana yatırıp kaşlarımı çattım.

Gülümsedi. "Düşündüğün kadar korkutucu olmadığını biliyor muydun prenses?"

Yüzüm onunkine çok yakındı. "Senin olabileceğimi düşündüğünden çok daha korkutucu olabilir ve yapabileceğime inandığından çok daha kötü şeyler yapabilirim Fenris. Aklında bulundurman gereken de bu. Kendini benden üstün görmek gibi bir hataya düşmene göz yummayacağım."

Kapı sesi geldiğinde aceleyle geri çekilip aramıza makul bir mesafe koydu. Kalisa odasından çıkmıştı. Wisteria'nın güneylilerine benzediğini saçlarını topladığında fark ettim. Onlar gibi renkli gözleri, renkli saçları ve yuvarlak bir suratı vardı. Ailesinin veya kendisinin nasıl Ocreya'ya geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ancak bu krallığın ona mutluluk getirmediği barizdi. Kaşları çatık bir şekilde bizi izlerken gözlerini devirdi. "Buna da âşık olacağını söyleme lütfen Fenris..."

Fenris sinirle kafasını çevirip susmasını işaret eder bir bakış attı ancak çok geçti. "*Buna da* ne demek?" diye sordum cevabı biraz olsun tahmin edebilsem de. Omzumdaki acı öfkemle birlikte nüksetmişti. Söylemeye çalıştığı şey bir yana, benden "bu" olarak bahsetmesi de göstermemesi gereken bir cüretti. Her geçen dakika bu kıza olan öfkem ve ölümcül dürtülerim biraz daha ısınıyordu.

Kalisa ağzını açtı ancak Fenris başını yana yatırdığında tekrardan sustu. "Hiçbir şey. Sadece takılıyorum." Asık suratını hiç bozmadan aramızdan yürüyüp geçti.

Tek kaşımı kaldırıp Fenris'e baktım. Derin bir iç çektikten sonra omuzlarını geriye doğru attı. Gülümseyerek elini davetkâr bir

Ninova

şekilde kapıya doğru uzattı. "Anlatırım ama şimdi değil. Söz veriyorum daha sonra konuşacağız."

Başımla onayladıktan sonra Kalisa'nın yanına ulaştım. Delhin ile Dane de hazırdı. Koridorda ilerlerken Dane, Delhin'in pelerinini çekiştirip başlığını suratına doğru çekti ve Delhin yanıt olarak ikizine çelme taktı. Çelmeyi kolaylıkla atlatan Dane ise Delhin'in çırpınışlarını kıkırdayarak izledi. Ekip tamamlandığında ve Fenris pelerinin başlığını kafasına geçirdiğinde biz de aynı şekilde başlarımızı örttük. Peçemi nazikçe kulaklarımın üzerinden taktım. Temiz peçemin yaydığı güven kokusunu özlemiştim. En son çıkmak için diğerlerinin önümden ilerlemesine izin verdim ve kaygılı bir şekilde peşlerine düştüm.

Zedy icatlarıyla uğraşıyor olmalıydı, bizi uğurlamaya gelmemişti. Ya da sık sık göreve çıkıldığı ve o geride bırakıldığı için bunu normalleştirmiş de olabilirdi.

Gece Ocreya'nın üzerine bir sis gibi çökmüş, tüm sokakları kuşatmıştı. Halk karanlığa boyun eğmiş ve evlerine dönmüştü. Çatıların tepelerinde gezdiğimizi duyamayacakları kadar yorgun olmalıydılar. Ocreya halkı her zaman çalışkan olmuştur. İnsanlar hiç boş durmaz, hayatları boyunca çalışır, emekliliğinde ise genelde sarayın arkasında kalan dağlara yerleşirlerdi.

Sessizlik ve sokakların boşluğu bu düşüncelerimi kanıtlıyordu. Bazen evlerin camlarından mırıltılar duyuluyor veya birkaç köpek havlaması bozuyordu karanlık suskunluğu. Fenris bir süre sonra bizi eliyle durdurarak parmak uçlarında yükseldi ve etrafa bakındı. "Burası," dedi sokağı işaret ederek. "İnsanlar gelmeden aşağı inip yerini alsan iyi olur Delhin."

Delhin başıyla onayladıktan sonra sessiz ama kıvrak bir kedi gibi çatının köşesindeki borudan aşağı indi. Sinsi adımlarla karşıya geçerek bir dükkânın önündeki taş merdivenlere önce ayağını yerleştirdi, ardından kendisi oturdu. Masum bir görüntü çizebilmek için görünürde silah taşımıyordu. Kendini geceden korumak istiyormuş gibi pelerinin başlığı hâlâ kafasındaydı.

Kalisa derin bir nefes aldı. "Ben karşı çatıya geçiyorum." Delhin'e en yakın olan konumu seçmişti. Fenris başıyla onayladığında tereddüt etmeden harekete geçti.

"Ben de onunla gideyim," diyerek aceleyle Kalisa'nın ardından adım attım ancak Fenris'in buna izin vermeye niyeti yoktu.

"Dur bakalım Firari. Bu ilk toplu görevin. Gözümün önünden ayrılmaman gerekiyor."

Bilerek yapıyordu. Dane'in önünde ona karşı çıkamayacağımı, sözlerini dinlemek zorunda kalacağımı biliyordu. Bu nedenle emrini üçümüzün de duyabileceği bir şekilde verdi. Ancak bu emirleri boğazından aşağı sokacağım zamanı tahmin etmiyordu.

"Elbette," dedim yeniden çatının merkezine ilerleyerek.

Fenris ise bu sefer Kalisa'nın bir arkasındaki, tam sokağın karşısındaki binayı işaret etti. "Dane senin konumun da orası. İşler ters giderse yapman gerekeni biliyorsun."

"Tabii ki patron. İyi şanslar Firari. Fenris'in seni korkutmasına izin verme, gece su gibi akıp gidecek." Gülümsedi. Ben de ona karşılık verdikten sonra bizi yalnız bıraktı. Sokak boş olmasına rağmen çizmeleriyle neredeyse hiç ses çıkarmadan yerini aldı. Delhin ve Kalisa'nın da ses çıkarmadığını fark etmiştim. Ya adımlarını birazcık bile ses çıkarmayacak şekilde eğitmişlerdi ya da göreve çıkarken giydikleri çizmelerde özel materyaller kullanılmıştı.

Görülme şansımızın olup olmadığını kontrol etmek amacıyla etrafıma bakındım. Şehrin ve sokağın bu kesiminde dükkânlar çoğunlukta olduğu için ışığı olan ev sayısı bir elin parmağını geçmiyordu. Işıksız pencerelerin birçoğu ise kepenklerle kapatılmıştı. Çok sayıda insanın kimseye görünmeden anlaşma yapabilmesi için daha iyi bir yer bulunamaz gibiydi.

"Fazla mı ciddisin yoksa bana mı öyle geliyor prenses?" diyerek düşüncelerimi böldü Fenris.

"Bana prenses demeni istemediğimi söylemiştim." Ona bakmadım. Sokağı izlemeyi ve olayların ters gitmesi ihtimaline karşı tetikte

Ninova

olmayı tercih ediyordum. "Diğerlerinin de sana bir şeyleri sürekli hatırlatması gerekiyor mu böyle?"

"Prenses, Firari, Kurabiye, Euria... Çok fazla ismin var. Konusu açılmışken Euria'nın anlamı ne?" Kafasındaki pelerinin başlığını geriye atarak sırtını evin çatısına yasladı ve bacaklarını öne doğru uzattı. Hareketlerinden anladığım kadarıyla tüccarların buraya gelmesi için daha vaktimiz vardı. Ne de olsa gece uzundu.

"*Merhamet*. Eski Perin dilinde merhametli bir kraliçe veya merhametli bir hükümdar anlamına geliyor."

Fenris şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Eski Perin mi? Annen Perin'den mi geliyor?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır ama büyükannesi bu dile hâkimmiş ve annem bize isim koyarken hem anlamlarının güzel olmasını hem de birbiriyle uyumlu olmalarını istemiş."

"Kız kardeşlerinin isimlerinin anlamı ne?"

"Elna, ışık huzmesi anlamına geliyor. Kişiliğine bakıldığında bunun ona çok yakıştığını söyleyebilirim. Gözlerinin her an parladığını, gülümsemesinin ışık saçtığını hiçbir zaman unutamıyorum. Ailemizin neşesiydi. Bir çocuğun her zaman mutlu göründüğünü zannedersin ama Elna yalnızca mutlu görünmüyordu, etrafındaki insanları da mutlu ediyordu. Saraydaki herkes ona bayılıyordu, onu çok seviyorlardı. Bu yüzden sık sık Elna'yı kıskandığımı hatırlıyorum."

Bu anıyı hatırlayınca hafifçe gülümsedim. Küçücük bir kızı benden daha fazla seviliyor diye kıskanmam saçmalıktı. Keşke Elna dönseydi ve tüm dünya benden nefret etseydi.

"Eira ise..." diye devam ettim derin bir nefes aldıktan sonra. "Eira'nın anlamı kar. Sanırım annem ilk Eira'ya isim koyduğu için pek derin düşünmemiş. Beyaz saçlı diye bu ismi koymuş olabilir."

Fenris hafifçe güldü. "İnan kar bile benim ismimin anlamından daha iyi."

Ona baktım. Daha önce hiç Fenris isimli birini tanımamıştım. Zaten çok fazla kişiyi tanıdığım da söylenemezdi. İşin garip tarafı,

okuduğum kitaplarda da bu ismin geçtiğini hatırlamıyordum. Hatta hangi dile ait olduğunu bile bilmiyordum. Adının anlamının ne olduğunu sordum.

Fenris'in gülümsemesi soldu. İsminden ve anlamından hazzetmediği barizdi. Bir şekilde bu ismi koydukları için ailesine kızmış gibi, "Vahşi canavar anlamına geliyor," dedi.

Onu bu ruh halinden kurtarmak için umursamaz bir tavırla güldüm. "Senden olsa olsa vahşi bir rakun olur."

"Gri-sarı saçlarım olduğu için mi yoksa zeki bir avcı olduğum için mi?"

"İlki," diye yanıtladığımda Fenris sessiz bir kahkaha attı. Burnundan çıkan tuhaf ses yüzünden hızla ona doğru atılıp elimle hem ağzını hem de burnunu kapatmak zorunda kaldım. Kalisa ile Dane'e baktığımda ikisinin de bu tarafa dönmediğini fark ederek rahatladım. Neyse ki duymamışlardı.

"O kadar da komik değildi." Kaşlarımı sinirle çattım elimi çekerken. Fenris gülmeyi kesmişti ancak dudaklarında hâlâ bir tebessümün izi vardı.

Kalçamın üzerinde geriye doğru kayarak tekrardan çatının kenarına geldim. Başımı hafifçe dışarı çıkardım ve sokağın ilerisini görmeye çalıştım. Ne bir at arabası ne tüccarı korumak için gelen bir ekip ne de herhangi bir ışık kaynağı vardı.

"Hâlâ vaktimiz var," dedi Fenris ellerinden birini dizinin üzerine yerleştirerek.

"Pekâlâ o zaman," diyerek hem Delhin hem de Fenris'i görebileceğim bir şekilde çöktüm. "Anlatma sırası sende."

"Sor bakalım prenses."

"Kalisa bugün ne demek istedi?" Yüzündeki düşüş bir şeyler sakladığını belli ediyordu. Kalisa onu geri çekmek, benimle yakınlaşmasına o sözlerle engel olmak istemişti. Ama neden? Fenris'e zarar vereceğimi düşünüyor olabilir miydi?

"İki sene önce..." diye anlatmaya başladı Fenris, "...ekibimizde bir kız daha vardı. İsmi Serys'ti. Ekiptekilerin tümünün arasında en

Ninova

güvendiklerimden ve en sevdiklerimden biriydi. Mavi gözleri zekâyla parlıyordu, küçük bedenine rağmen akıllara gelmeyecek bir güç sergileyebiliyordu. Bir iş yapılacağı zaman ilk zıplayan, her şeyin ilki olmaya çalışan çok kurnaz bir kızdı. Malthazar onu ekibe dahil etmek istediğinde başıma bela olacağını biliyordum ama itiraz edemedim. O parlak, akıllı gözleri nasıl reddedebilirdim?"

"Ve ona âşık oldun," dedim yutkunarak. Bu hikâyenin nereye gideceği belliydi.

Fenris gözlerimin içine bakıp başıyla onayladı. "Ona âşık oldum. Bir gün Nothersea sınırında bir göreve gitmemiz gerekiyordu ve şafakta yola çıktık. Hedefe ulaştığımızda ve herkesin ikili gruplara ayrılmasını söylediğimde Serys benimle kaldı. Bana bir şey olmasından korktuğunu ve beni koruyacağını söylemişti. Farklı yollar kullanarak ve başımız aşağıda sokaklarda ilerlemeye koyulduk. İzlenmediğimizi tahmin ediyordum. Ama yanılmıştım.

Peşimizde Malthazar'dan intikam almaya çalışan bir grup haydut vardı. Kavga çıkacağını anlayan insanlar aceleyle alanı terk etmişti ve biz haydutlarla karşı karşıya kalmıştık. Beşe karşı ikiydik. Kalisa, Dane veya Delhin bize yardım edemezdi. Buluşma yerine gidene kadar durmamak üzere sözleşmiştik." Derin bir nefes alarak bir anlığına duraksadı. Sanki kelimeler boğazında takılıp kalıyordu. Konuşurken acı çekiyor, göğsü hızla inip kalkıyor ve sesi titriyordu. Ama tüm yaşadıklarına rağmen acısını belli etmemek için büyük bir çaba sarf ettiği de belli oluyordu.

"Anlatmak zorunda değilsin." İlk defa onu zorladığım için pişman olmuştum. Fenris sevdiği birini kaybetmişti ve bunu tekrar hatırlamasını istemiştim ondan. Eira'nın adını duyduğumda bile kalbime saplanan bıçakları onunkine saplıyordum belki de şu an.

Ama Fenris cümlemi umursamadı. Yutkunduktan sonra başını gökyüzüne çevirdi. "Haydutlar onları Malthazar'a götürmemizi istedi. Elbette reddettik, ona asla ihanet etmezdik. Böylece kavga başladı. Serys senin kadar iyi bir suikastçı, benim kadar usta bir nişancı değildi ama çok hızlı hareket ederdi. Su gibi kıvrılır, şekil alır ve akıp giderdi. Bu şekilde adamlardan ikisini birbirine vurdurarak yenmeyi

başardı. Ben de ikisini yendiğimi biliyordum ama sonuncu adamın üzerime geldiğini görmedim.

Adamın sırtıma saplamaya çalıştığı hançerle aramda kalkan oldu Serys. Aynı anda adama sapladığı bıçakla onu saniyeler içerisinde öldürmüştü. Ancak ne yazık ki Serys'in ruhu yavaş yavaş terk etti bedenini. Can verirken kollarımdaydı. Güneşin batışıyla beraber gözlerindeki çok sevdiğim ışığın sönmesini izledim."

Hafifçe burnunu elinin tersiyle silip konuşmaya devam etti. "Beni Serys'in bedenine sarılmış bir halde bulduklarında sabah olmuştu. O gün bana aymadı. Ekip beni bulduğunda kimse şaşırmış görünmüyordu. Muhtemelen saatler geçtiği için akıllarına tüm kötü senaryoları getirmiş, kendilerini her türlü ihtimale hazırlamışlardı. Serys'in bedeni soğumuş, üzerime akıttığı kan kurumuştu. Ter ve kan içerisindeydim ancak gözyaşı yoktu. Ağlamamıştım. Sanırım şoktaydım. Serys'in bedenini de alarak tekrar Ocreya'ya doğru yola çıkmadan önce kıyıda yıkandım. Dane'le Delhin, Serys'in bedenini bulabildikleri kumaşlarla örterken Kalisa yıkanmama yardım etti. Bana nereden bulduğunu hâlâ bilmediğim temiz bir gömlek verdi ve hiç konuşmadı. Beni teselli etmedi. İhtiyacım olan sessizlikte boğulmama izin verdi.

"Temizlendikten sonra yaralarımı sarmasına izin verdim. Şanslı değildim çünkü yağmur bastırmıştı. Yağmurun altında, kıyının kenarında vücuduma atılmış küçük sıyrıkları sarmasına izin verdim. Belimin arkasında, diğerleriyle karşılaştırıldığında biraz daha derin bir kesik olduğunu Kalisa söylediğinde fark ettim. Kanamaya devam eden yarayı temizleyip sardı.

"Ölümün neden Serys'i alıp beni geride bıraktığını düşündüm. Serys'in beni, kendini benim için feda edecek kadar sevdiğini düşündüm. Ölümünün sebebinin bana duyduğu sevgi olduğunu anladığımda ise asıl sorun zihnimde bir yıldırım gibi çaktı. Sevgi zayıflıktı. Her zaman öyle olacaktı.

"Sonra Ocreya'nın ormanına vardık. Sarayın güney tarafındaki geniş alanda diğerlerinden bana izin vermelerini rica ettim. Beni dinlediler. İyi olmadığımı bilmelerine rağmen kararıma saygı duydular.

Ninova

Serys'in cesedini kucakladım. Ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Kendi ellerimle küçük bedeninin sığabileceği bir mezar kazdım. Benim için ölen, sevgisi için canını feda eden kızı toprağa bıraktım. Sonra da biraz ilerdeki çalıların arasına girdim ve Serys'in mezarına bakarak bitkin düşene kadar ağladım."

Fenris'e karşı ilk defa sempati duyduğum anlar bana karanlık, neredeyse korkutucu gelmişti. O masumları öldüren bir adam için çalışıyordu. Ailesini kaybetmiş olmasına rağmen başka insanların ailelerini almaktan geri durmuyordu. Aksiydi. Ne iyi ne de kötüydü. Çok acı çekmiş olması gözyaşlarını bitirmiş, kalbini yontmuş gibi görünüyordu ama hâlâ bir kalbi vardı. Hatta belki iyileştirilebilir bir kalpti bu. Ama onu iyileştirecek kişi ben değildim. Ekibi, Malthazar veya Serys de değildi. Onu iyileştirecek kişi, içindeki kırgın Fenris'e ulaşabilecek tek kişi kız kardeşiydi.

Ona ilk defa gerçekten de hayattan koparılmış ve tekrardan bağlanmaya çalışan bir erkek gözüyle baktım. Grimsi saçları ayışığıyla biraz daha maviye çalıyordu. Gözlerinde akmayan yaşların acısı süzülüyordu. Dudaklarında dökülmeyen kelimelerin emareleri vardı.

Nefesleri arada bir kesiliyordu. Anlatmanın canını yaktığı belliydi ve bana bundan fazlasını anlatmayacaktı. Bildiğim tek bir şey vardı, o da Fenris'in dışarıya göstermeye çalıştığı kadar acımasız olmadığıydı.

Sevginin zayıflık olduğunu düşündüğü için sevgisini göstermiyordu. Canının acıyacağını bildiği için umursamıyormuş gibi yapıyordu. Çok iyi yalan söyleyen biri olarak onun yalanlarının arkasını görebiliyordum. Fenris duygularını maskeliyordu, ben kalbimdeki boşlukları. Sonuç olarak ikimizin de bizi asla bırakmayacak acıları vardı.

"Vay be, Gümüş Firari'nin bile nutku tutulduğuna göre sağlam bir hikâyem varmış." Yanağı hüzünle hareketlendi. Kederle tebessüm etti dudakları.

"Seni hüzünlü görmek pek alışık olduğum bir durum değil, kusura bakma." Rahatsız bir şekilde, cevap vermesini beklemeyerek başımı çevirdim. Sonra Fenris'in tok sesi havayı doldurdu.

"Hüzün umursayanlar içindir prenses, ben umursamayı çok uzun süre önce bıraktım."

"Bir keresinde," diye söze girdim. "Ben çok küçükken ve Elna henüz iki yaşındayken Eira yanıma gelip Elna'yı mı yoksa onu mu daha çok sevdiğimi sormuştu. Ona ikisini de eşit sevdiğimi söylediğimde ise bana hangimiz ölürse daha çok üzüleceğimi sordu. Biri ablam, diğeri küçük kardeşimdi; cevap vermek istemedim. Eira buna çok sinirlendi ve Elna'yı da alarak bizi en üst kata kadar çıkardı. Balkonun kenarına oturduktan sonra Elna'yı da yanına oturtup düşmemesi için elini arkasına koydu ve tekrar sordu. 'İkimizden birini balkondan aşağı atacağım Euria, kimin kalmasını istiyorsun?' Ağzım açık bir şekilde onu izlerken hâlâ seçemiyordum.

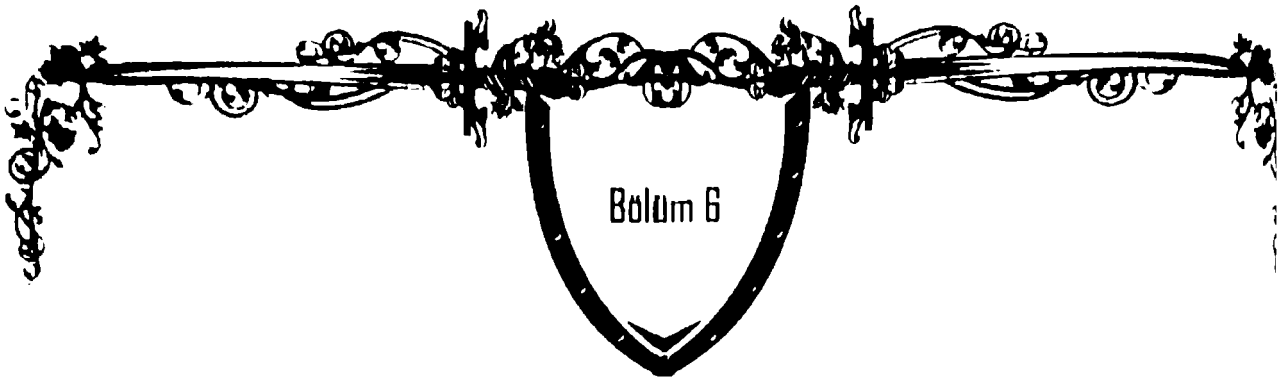
O anda Eira'nın özel hissetmek için her şeyi yapabileceğini anladım. Eira zayıf bir kızdı, sevilmeye ve ilgi görmeye muhtaçtı. Elna'ya zarar vermesinden korktuğum için ne yapacağımı bilememiştim ve ağlamaya başladım. Bunu neden yaptığını sordum. Bana söylediği ise şuydu: 'Birini gerçekten kaybedene kadar onu ne kadar çok sevdiğini anlayamazsın.' Elini Elna'nın arkasından çektiğinde korkudan bayılacakmış gibi hissettim. Sırf bu oyunu bırakması için Eira'nın adını söylediğimde gülümsedi. Elna'yı kucağıma verdi ve yanağıma bir öpücük kondururken, 'Biliyorum kardeşim,' dedi."

Fenris tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ablanın bir ruh hastası olduğunun farkındasındır herhalde?"

Hafifçe güldüm. "Evet dengesiz davranışları vardı ama anlatmak istediğim şey..."

"Şşş," dedi Fenris aniden ve bacaklarını kendine doğru çekip tek dizininin üzerinde doğrularak kulak kesildi. Tek eli çok yavaş bir hareketle sırtındaki oku bulurken gözlerimin içine bakıyordu. Sessiz bir şekilde, nefes bile almadan birbirimize bakmak dışında kılımızı bile kıpırdatmadık. Ardından bir atın kişnemesi duyuldu. Fenris aceleyle bacanın arkasına saklanırken beni de yanına geçmem için kolumdan tutarak sürükledi ve fısıldadı,

"Geliyorlar."

HAKİKATİN KÜLLERİ

Sokak, güneşin yüzünü göstermesine saatler olduğu için hâlâ karanlıktı. Dane uzun kollarını bulunduğu çatıdan aşağı doğru yöneltmişti. Kıskaçları hazırdı, Delhin'e zarar gelmesine izin vermeyecekti. Hedefe odaklı yumrukları son derece tehditkâr görünüyordu. Kalisa ise silahlarını çıkarmaya zahmet etmemişti ancak pürdikkat taş yolu izliyordu. Belli belirsiz ayışığı mor gözlerinden sekip vahşi bir parıltı saçıyordu.

Çok kısa bir süre sonra sislerin ardında ağır şekilde yol alan tüccarların atları göründü. Dikkatimi çeken ilk şey, en öndeki tüccarın ağzındaki, bu mesafeye ve sise rağmen görünen siyah renkli yara iziydi. Arkasındaki atlılara göz gezdirmeden önce liderleri olduğunu varsaydığım adamı iyice inceledim. İnce dudakları, çenesinin bir kısmı ve burnunun altı yanmış gibi deforme olmuşa benziyordu ancak yanan deri böyle görünmezdi. Zehirlenmiş olabilir miydi? Hangi türde bir zehir insanın yüzünü bu hale getirebilirdi?

Tüccarın tavırlarına ciddiyet hâkimdi, atı ileriye doğru adımlar atarken adam buluşma yerini süzmekle meşguldü. Delhin'in konuşacağı yetkili kişinin o olduğu kesindi. Atından yaylanarak rahat bir hamleyle indikten sonra kollarını havaya kaldırarak sırtını gerdi. Bacaklarını öne doğru uzatarak dans ediyormuş gibi salladı. "Saatlerce ata binmekten nefret ediyorum," diye söylendi adamları onu onaylarken.

Ninova

Çok geçmeden gölgelerin arasındaki dar bir noktadan Delhin ortaya çıktı. Kısa boylu olmasına rağmen tüccar uzun olmadığı için aralarındaki boy farkı bir karıştan fazla görünmüyordu. Delhin sırtını bize doğru dönerek tüccarların önünde durdu. Artık sokağın doğu çıkışı tüccar kafilesi tarafından kapatılmıştı, batı tarafında ise Delhin duruyordu ve Delhin'in arkasından ilerleyen sokak saraya giden yollara bağlanıyordu.

En azından bulunduğumuz noktadan her şeyi rahatlıkla, kimse bizi fark etmeden izleyebiliyorduk. Kiremitlerden değil de taş bir düzlükten oluşan çatı da işimizi oldukça kolaylaştırıyordu. Delhin, başlığını açarak gülümsedi ve tatlı kestanerengi gözleri geceyi aydınlattı. "Hoş geldiniz."

Tüccarın küçümseyen bakışları Delhin'in üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdi. Hemen sonrasında ise birini arar gibi etrafına bakındı. Gözleri sokağın karanlık ucunu süzdükten sonra tekrar Delhin'i bulduğunda yalnızca liderlerinin emirlerini bekleyen adamlarından hiç ses çıkmıyordu. "Cadre diyebilirsin küçük hanım. Malthazar nerede?"

Delhin önce başıyla onayladıktan sonra neşeyle konuştu. "Malthazar bu gece bize katılamayacak. Onun yerine en güvendiği adamlardan birini, beni gönderdi." İkna edici bir şekilde omuzlarını kaldırıp indiriyor, vücut dilini verdiği her mesajı destekler şekilde kullanıyordu.

Az önce adının Cadre olduğunu öğrendiğim adam, Delhin'in cevabı karşısında rahatsız edici bir kıkırdama sergiledi. Ardından Delhin'e doğru bir adım attı. Gözlerimi kısarak biraz daha dikkatli incelemeye koyuldum kafileyi. Adamların güvenilir görünen hiçbir yanı yoktu. İçimden bir ses beklenmedik bir harekette bulunacaklarını söylüyordu ve genelde içgüdülerim haklı çıkardı. En azından bu konularda yanıldığımı anımsamıyordum.

İşlerin ters gitme ihtimalini göz önünde bulundurduğumda bunun tahmin ettiğimizden çok daha büyük bir olasılık olduğuna karar verdim. Uyarılan koruma içgüdülerim yüzünden hemen bir dizimin üzerinde doğruldum. Sokağa atlamaya hazır hale gelen

pozisyonumu fark eden Fenris hızla kafasını çevirdi. Gözlerimin içine bakarken sakin olmamı söylediği anlaşılıyordu. Dudakları kapalıydı ama bakışları zihninde dolaşanın ne olduğunu anlamam için yeterliydi. Onu dinlemek istemesem de en azından şimdilik uslu durmaya ve yeniden beklemeye koyuldum.

Gözlerimi bir kez daha adamların üzerinde gezdirdim. Cadre'nin hemen sol arkasındaki atlı pek de tüccara benzemiyordu. Diğerleri gibi gömleklerle ve kat kat kumaşlarla sarılı değildi bu adam. Belinden yukarısı çıplaktı ve tamamen kastan oluşuyordu. Sıradan bir adama kıyasla çok daha yapılı, uzun boylu ve kesinlikle savaşmayı bilen birine benziyordu. *Bir paralı asker olabilir,* diye düşündüm. Cadre'yle çalışıyorsa sık sık dövüşmek zorunda kalıyor olmalıydı. Adamın görüntüsünden bile kendine bela aradığı belli oluyordu. Boynunda, kollarında yara izlerine benzer tuhaf şekiller vardı.

Kalanlar ise paralı askerin aksine bol sakallı ve kıllıydılar. Vücutları sıskaydı. Biraz kasları olmasına rağmen sağlıksız görünüşlere sahiplerdi. Bakışları kötülük saçıyordu. Kıyafetleri kirliydi ve nefeslerinin koktuğuna bu mesafeden dahi yemin edebilirdim. Daha çok acemi yol kesenleri veya bağımsız çalışan haydutları andırıyorlardı. Birini öldürürken gözlerini bile kırpmayacaklarından emin olduğum kadar iyi dövüşemediklerini de biliyordum. Bu tarz haydutlar genelde sayı üstünlüğüyle hayatta kalırdı, iyi silah kullandıkları için değil.

Cadre, Delhin'in yanına doğru birkaç adım atıp ellerini kızın açık kahve saçlarının arasında gezdirdiğinde gerildiğimi hissettim. "Ben Ocreya'nın yeraltı dünyasının kralına o çok istediği mektubu getiriyorum ve kendisi buluşmaya gelmeye tenezzül bile etmiyor, öyle mi? Sadece güzel suratlı, pembe yanaklı, masum bir kızı gönderip takasın gerçekleşeceğine mi inanıyor? Ondan daha iyisini beklerdim doğrusu."

Bir mektup. Basit bir mektup için mi çıkmıştık bu göreve?

Cadre çarpık bir gülümseme sergilediğinde midem bulandı. Ama Delhin rahatsızlığını biraz olsun belli etmiyordu. Tavrını korudu. "Gece kısa ve daha gidecek çok yolunuz var. Bence her iki taraf da karşının isteğini yerine getirmeye hazır." Kaşlarını masumiyetini belli

Ninova

edercesine havaya kaldırdı. "Malthazar beni kızı gibi sever ve geç kalırsam benim için endişelenir. Onu sinirlendirmek istemezsiniz, öyle değil mi Bay Cadre?" Hâlâ tebessüm etmeye devam eden Delhin'in sesi yumuşaktı. Korkuyor olsa bile bunu birazcık olsun çaktırmıyordu. Yatıştırıcı tonu biraz olsun Cadre'yi ikna etmişe benziyordu.

Cadre'nin sırıtışı iyice yayıldı. "Şunu söylemeliyim ki küçük hanım, şu ana kadar gördüğüm en vasıfsız ama bir o kadar da güzel bir kadınsın. Üstelik bahsi geçen sayı hiç de az değil." Elini havaya kaldırıp parmaklarını iki kez içe doğru kıvırdı. "Biriniz bu tatlı hanıma istediğini getirsin."

Paralı asker olduğunu tahmin ettiğim geniş cüsseli adam hızla bu emri üstüne alındı ve sert tavırlarla atını terk etti. Ardından Cadre'nin zayıf, çelimsiz atına geçirilmiş bez çantanın içine soktu elini. Zavallı atın iyi beslenmediği ortadaydı, kemikleri sayılıyordu. Biri Miras'a bu şekilde baksa hiç düşünmeden onları işinden alıkoyardım. Hiçbir hayvan böyle bir muameleyi hak etmezdi.

Birkaç saniye oyalandıktan sonra kırmızı iple bağlanmış, mühürlenmiş parşömen parçasını Cadre'nin avcuna bıraktı. "İşte," dedi Cadre parmaklarını sarı kâğıdın üzerinde gezdirerek. "O çok kıymetli mektubunuz burada." Tırnaklarının kısa ve kirli olduğunu bulunduğum mesafeden bile görebiliyordum. O sırada bir şey daha fark ettim. Boncuklu bileklikleri, kollarındaki deri parçaları ve bileğinin hemen üstündeki dövme, Cadre'nin sıradan bir tüccar olmadığını gösteriyordu. Elbette, çünkü Cadre bir tüccar değildi. Kimbilir hangi krallıklardan topladığı belli olmayan bilgileri Malthazar'a satmaya gelmiş bir korsandı.

Fenris bir anda ne düşündüğümü anlamış gibi konumunu değiştirip çatının denize bakan, yani tüccarların geldiği yöne doğru ilerledi. Güneşin doğacağı tarafa doğru bakarken fark etmediğim bir şeyin onu huzursuz ettiğini düşündüm. Elbette fazla temkinli davranıyor da olabilirdi.

Delhin parşömeni almak için elini uzattığı sırada Cadre elini hızla geriye çekti. "O kadar kolay değil güzellik," dedi ve mektubu kiremit rengi gömleğinin içerisine yerleştirdi. Yerleştirirken göğüs

Ninova

kıllarını gördüm ve bir anlığına gözlerimi kapatıp başka bir tarafa bakmayı istedim. Ardından Cadre'nin sesi yeniden duyuldu. Yalnızca tonlaması bile hastalıklı bir gülümsemesi olduğunu hayal etmeme yetiyordu.

"Önce bana ve adamlarıma bu kadar yol gelip ihtiyacın olan şeyi sağladığımız için bir teşekkür etmen gerekiyor."

Delhin tereddüt ederek yutkundu ve güldü. "Çok teşekkür ederim hepinize," dedi Cadre'nin omzunun üzerinden arkasındaki kokuşmuş adam topluluğuna bakarak. Ardından yeniden önündeki adama doğru yükseldi gözleri. "Özellikle de size Bay Cadre."

Ama Delhin'in cevabına paralı asker olduğunu düşündüğüm adam hariç herkes kahkaha atarak yanıt verdi. Öylesine bir kahkaha tufanıydı ki bu akıllarından geçen şeyi direkt anladım. Boğazımın tıkandığını ve göğsümün sıkıştığını fark ettim. Diğerleri de anlamış olmalıydı çünkü ortamın gerginliği hissedilebilir duruma gelmişti.

Gülmesi kesildi Cadre'nin. "Sözlerle değil, bedeninle edeceğin bir teşekkürden bahsediyoruz tatlım. Aksi takdirde Malthazar niye bize bu kadar tatlı bir kızı yollasın? Adamlarım ve ben çok uzun bir yoldan geliyoruz ve anlarsın ya, biraz rahatlamaya ihtiyacımız var. Hepimize yeteceğini düşünmüyorum ama ilk benimle başlayabilirsin."

Delhin geriye doğru bir adım atarken karşı çatıdaki Kalisa ile Dane'in her an saldırmaya hazır bir şekilde konum aldıklarını fark ettim. Hepimizin göğsü sinir ve endişeyle inip kalkıyordu. Ellerimin sinirle titremesini engellemek için derin nefesler alıp verdim ama vücudum çoktan harekete geçmişti.

İki elimi bacaklarımın arasına sıkıştırarak durdurmaya çalıştım ama işe yaramadı. Fazla öfkeliydim ve o korsan bozuntularının hepsini teker teker haklamak istiyordum. Fenris'le göz göze geldiğimde elini nazik bir hareketle kaldırıp indirdi. Sakin olmamı işaret ediyordu. Derin nefesler alıp vererek yeniden aşağıya bakıp Delhin'le korsanlara odaklandım.

"Hayır, yanlış anladınız, ben buraya yalnızca mektubu almak için geldim," dedi Delhin. Eski yatıştırıcı cümlelerinden eser kalmamıştı. Yumuşacık sesi dehşet içindeydi artık.

Cadre ise yanıt olarak Delhin'e doğru bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "O halde çok yazık." İki kolunu elleriyle sertçe kavradığında Delhin nefesini tuttu. Sabrımın sınırını aşmıştı. Artık harekete geçmek için bekleyemezdim.

"Dur Euria," diye fısıldadı Fenris ama her şey için çok geçti. Delhin'e güveniyor olabilirlerdi ancak bu kızın taciz edilmesine izin verecek kadar olmamalıydı. O parşömende yazan şey her ne haltsa buna değmezdi. Üstelik Delhin'in yardım almadan o korsanların arasından sıyrılmasına imkân yoktu.

"Hayır," diye fısıldadı Fenris. Gözleri âdeta aşağı inmemem için yalvarıyordu. Sanki bir planı vardı. Ona güvenmemi istiyor, Delhin'i o pislik adamların elinde bırakmam için fısıldıyordu. Ama ben böyle biri değildim. Hiç olmamıştım. Yardımıma ihtiyacı olan bir insana asla arkamı dönmezdim.

Başımı iki yana salladığımda Fenris bana doğru atıldı. Beni yakalamak için açtığı kollarından ustalıkla sıyrılmamın hemen ardından geri çekildim. Bir daha deneyeceğini bildiğim için bekledim ve onun hamlesiyle beraber ayağa kalktım. Hızla çatıdan aşağı inen boruyu kavradım. Fenris'in hemen peşimden gelmesini engellemek için boruyu çatının en üstüne, yani durduğumuz düzlüğe sabit olan yerinden kopardım. Paslanmış metal boru, ağırlığımla bükülerek teker teker binaya bağlı olduğu parçalarından ayrıldı. Paslanmış parçalar ortalığa saçılırken nazikçe Delhin'in hemen arkasına kondum.

Tüccar kafilesi benim geldiğimi görmeden önce çoktan çatırdayan borunun sesini duymuştu. Fazla gürültü çıkarmış olmasam da sessiz sokakta duyulan tek şey yere inerken çıkardığım gıcırtılardı. Sesler sona erdiğinde ve tutunmayı bıraktığımda boru da tüm parçalarından ayrılıp büyük bir gürültüyle yere çarptı.

"Destek getirmişsin." Cadre hızla belinden kenarı yamulmuş, ucuz görünüşlü ama bir o kadar da parıltılı bir bıçak çıkardı. Delhin'i tek eliyle çevirip kolunun altında hapsetti, boğazına dayadığı bıçağı tehditkâr bir şekilde bastırdı.

Peçemle başlığımın arasından keskin bir bakış attım. Paralı asker bozuntusu çoktan Cadre'nin arkasında yerini almıştı. Gözlerinde bir

Ninova

hayaleti andıran, bomboş bir bakış vardı. Adam hayattaydı ama yaşamıyordu. Nefes alıyordu ama canlı değildi. Ve bu o kadar belliydi ki ölmek onun için bir kurtuluş olurdu.

Cadre'nin gözlerinde Malthazar'ın gözlerini andıran bir parıltı belirdi. Acımasızlığın parıltısıydı bu. Delhin'i gözü kırpmadan öldüreceğini söylüyor gibiydi ancak asıl benim canımı almak istediğine dair on bin dakraya bahse girerdim. Eğlencelerini bozmuştum. Gecelerini de bozacaktım.

"Kız kardeşimi hemen şimdi serbest bırakacaksınız. Mektubu da ona verecek, ardından arkanıza bakmadan geldiğiniz cehenneme döneceksiniz." Tok sesim boş sokaktaki binaların arasında yankılandı. Kulağa korkusuz geliyordum ve karşımda bu adamlar yerine başkaları olsaydı isteğimi hemen yerine getirebilirlerdi. Ama Cadre ve ekibi, belaya da tehlikeye de alışkındı.

Cadre boğucu bir kahkaha attı. "Bunun için geçerli bir sebebimiz var mı peki?"

"Yaşamak istediğinizi varsayıyorum. Aksi takdirde sabah uyanıp işe gitmeye çalışan Ocreya halkını bir avuç korsan cesediyle baş başa bırakmak zorunda kalırım."

"Sen nasıl..." Cadre nihayet tereddüt etti. Delhin'i daha çok sıkarak kaşlarını çattı. Aynı anda adamlarından ikisi Cadre'nin sağına ve soluna geçmişti.

Öte yandan ben kılımı bile kıpırdatmıyordum. İç çekip eldivenlerimden birini çıkardım ve elimdeki hançerle tırnaklarımın kenarlarını düzeltmeye koyuldum. "İnan bana Cadre, birbirimizi öldürmemiz için hiçbir sebep yok. Buraya mektubu teslim etmek için geldiniz. Mektubu teslim edin ve gidin. Aletlerinizle düşünmeyi de bırakın yoksa çok yakında onun yüzünden canınızdan olacaksınız."

İki adam daha Cadre'nin yanında yer alırken beş adet korsanla karşı karşıya kaldığımı fark ettim. Tek başlarına beni alt edemeyeceklerini bilecek kadar kafaları çalışıyordu ve sayıları artıyordu. Sokağın arkasında hâlâ atlılar olduğunu biliyordum ve daha da kötüsü, karanlık yüzünden kaç tane olduklarını sayamıyordum. Aşağı inerek

Ninova

büyük bir risk almıştım. Fenris, Dane ve Kalisa yardıma gelmezse işim çok zor olacaktı. Ve gelip gelmeyeceklerini bilmiyordum.

Cadre, Delhin'i de itekleyerek bir adım daha öne çıktı. "Sen de bu küçük hanım kadar güzelsen ikinizi de götürmememiz için bir sebep göremiyorum. Ama bu gizem neden? Yoksa suratını böcekler mi yedi tatlı kız?"

Tırnağımı düzeltmeyi bıraktım, tekrar Cadre'nin gözlerine baktım. Korsanların hırıltılı solumalarını, bileklik ve kolyelerinden gelen uğursuz şıngırtıları duyabiliyordum. Karşımdaki adamların gözlerinden, zihinlerindeki iğrenç düşünceler dışında hiçbir ifade okunmuyordu. Benimkilere ise yalnızca ölümün yansıdığına emindim. Bir süreliğine ölümcül sessizliğin ortasında durdum ve Cadre'nin gözlerine baktım. Ona gözdağı vermekten başka hiçbir şey yapmıyor, kan dökmeden görevi tamamlamayı bekliyordum. Ama inatçı Cadre pek de pes edeceğe benzemiyordu.

"Kazanamazsın," dedi Cadre en sonunda ve paralı askerine kafasıyla bir işaret verdi. Öne bir adım atan devasa adam bana doğru yürümeye koyuldu. Koyu kahverengi gözleri vardı ve saçları yoktu. Kafa derisi buruş buruştu ve griydi. Bir şapka ya da bir başlık giymeyi tercih etmeyen adamın gözlerinde soğukkanlı bir bakış vardı. Gizlenmek için uğraşmamıştı ve beli çeşit çeşit kesici aletlerle doluydu. Alışılmış kılıç haricinde sapanı, orak kılıcı ve kukrisi* sallanıyordu kemerinden. Hangisiyle savaşacağını tahmin edemiyor ama kılıç olmasını umut ediyordum. Kukri kullanmaya karar verdiği takdirde hançer kullanarak darbelerini karşılamam çok zor olacaktı.

"Ya silahlarını bir kenara bırak ya da bu kelleuçuranın seni tatlı kız kardeşinin gözlerinin önünde öldürmesine izin vereyim."

"Adamına yazık olur," diye karşılık verdim Cadre'ye. Adamda yoktan var edilmiş bir özgüven vardı. Adamlarının sayısına mı güveniyordu yoksa başka bir planı mı vardı kestiremiyordum, yine de iki türlü de aptalın teki olduğu söylenebilirdi. Yıkılan bir krallığın tahtına oturduğunda kendini kral zannedecek türden birine benziyordu.

* Kavisli tasarıma sahip bir tür bıçaktır. (ed.n.)

Ninova

"Hey, kelleuçuran," diye seslendi Cadre ancak kelleuçuran arkasını dönmeden bana bakmaya devam ediyordu. Cadre'nin ona ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Onun için üzülürken buldum kendimi. Onu bu hale getiren, bu kadar boş bakmasına sebep olan hayata küfrettim. *Kötü biri olsaydı zevk alarak can alırdı,* diye düşündüm. Ama o keyifli bulduğu için değil zorunda kaldığı için Cadre'yle çalışıyordu. Gözlerinde tüm görebildiğim buydu. "Tatlı ablamızın peçesini sıyırmaya ne dersin, o güzel suratını bir görelim."

Hızla geriye adım attım. "Bunu yaparsanız göreceğiniz son surat benimki olur."

Ancak paralı askerin veya Cadre'nin deyişiyle kelleuçuranın kaçmaya niyeti yoktu. Cadre olayı inada bindirmişti ve kendini tatmin edene dek bizi rahat bırakmayacaktı. *Eh,* diye düşündüm. *Onu yeterince uyardım, gitmesi için fırsat verdim. Bundan sonrasında olacaklardan sorumlu biri varsa o ben değilim.*

Derin bir nefes alarak pelerinimi omuzlarımdan geri attım. Başlığımı çıkarmadım ama biraz geriye doğru çekerek benden bir hayli uzun olan adamı görebilecek hale getirdim. Pis pis sırıtırken belimdeki diğer hançeri de çektim ve ellerimde oluşturdukları güven verici hisle derin bir nefes aldıktan sonra kelleuçuranın gözlerine bir kez daha baktım. "Kellenin uçması sahiden de ironik olacak."

Gözlerimi kapatıp açtım ve içimdeki Euria'yı derinlere gömüp Gümüş Firari'nin bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Dudaklarım heyecanla bir kenara kıvrılırken kelleuçuranın ilk darbeyi indirmesini bekliyordum. Yüzünde mimik oynamayan tuhaf adam kukriyle saldırmayı seçti. Kukrinin ucuyla değil, gövdesiyle dövüşülen bir silah türü olduğunu biliyordum ama dövüşmeye alışık olduğum tarzda bir bıçak değildi. Daha da kötüsü o kadar güçlü bir silahtı ki hançerle karşılamaya çalışırken bileğimi kırabilir, parmaklarımı parçalayıp geçebilirdi.

Kalisa'nın vurduğu yerin sızladığını ve omzumdaki kemiklerin gıcırdadığını hissedebiliyordum. Ancak şu zamana kadar hiçbir dövüşten kaçmamıştım ve şimdi de geri durmayacaktım. Kelleuçuranın

Ninova

ilk darbesini ondan kaçarak engelledim. Benim darbe indirmeme izin vermeyerek bir hamlede daha bulundu ve bir kere daha kaçtım. Onu iki metre kadar arkamda duran ahşap kapıya çekmeye çalışıyordum. İki hançerle ve devasa adama kıyasla kısa olan boyumla ona öldürücü bir darbe indirmeme imkân yoktu.

Cadre'ye göz ucuyla baktığımda Delhin'i birazcık serbest bıraktığını fark ettim. Bıçak artık boğazında durmuyordu çünkü bizi izlerken fazla heyecanlanmış, bıçağı kızın omzuna doğru indirip bileğini ona dayamıştı.

Kelleuçurana indirmeye çalışıyormuş gibi yaptığım kasti beceriksiz darbelerin en sonunda adamı istediğim yere doğru çekmeyi başardım. *Sakin ol Firari,* diye geçirdim aklımdan. *Tahmin ettiğinden de kolay olacak.* Dişlerimi sıkarak vücudumu hazır hale getirdim. Kelleuçuranın benimle uğraşmaktan bıktığı belli oluyordu. Genelde benden büyük ve muhtemelen daha yavaş hareket eden hedeflerle çalıştığını tahmin ediyordum.

Pozisyon aldığımda bir darbe daha savurmasını bekledim ve kelleuçuran tam olarak ondan istediğim şeyi yaptı. Kukrisini karnımı deşip geçecek bir açıyla savururken zıplayıp kapının üzerindeki süs için yapılmış çıkıntıyı sol elimle kavradım. Kendimi yukarı çektiğim sırada kukriyi ayaklarımla karşıladım ve kelleuçuranın gücünü kendi lehime kullanarak hızlandım. Bacaklarımı, duvardan destek alarak omuzlarına bindirdim ve baldırlarımı sıkarak dengemi sağladım. Afallayan kelleuçuran beni indirmek için boştaki elini yukarı kaldırsa da yeterince hızlı değildi.

Hançerimle boğazını yararken kelleuçuranın vücudu titredi. Kukrisini fırlatıp kocaman elleriyle boğazındaki kanamayı durdurmaya çalışırken ayışığıyla parlayan koyu kırmızı sıvı parmaklarının arasından sızıyordu. Hemen ardından önce dizlerinin üzerine düştü, sonra da tüm bedeni yerle bir oldu. O düşerken ben ise son derece rahat bir şekilde zıpladım. Elime sıçrayan ve hançerime bulaşan kanı pelerinime silerken Cadre'ye bakıp gülümsedim. "Sıradaki kim?"

"Seni kaltak!" diye bağırdı Cadre ve ağzından nefret dolu tükürükler saçıldı. Yüzü bir anda o kadar çirkinleşmişti ki ona bakmak

Ninova

zorlaştı. "Sen kimsin? Kelleuçuranımı nasıl bu kadar hızlı öldürebilirsin?"

"Ah, demek ki söylentiler her nereden geldiyseniz oraya uğramamış," dedim sakin bir sesle.

Artık Delhin de gülümsüyordu. Cadre'nin gardını indirdiğini biliyordu. "O, Gümüş Firari," dedi haz dolu bir tonla.

Cadre şaşkınlıkla bana bakmaya devam ederken sinirle titredi. Bıçağı tutan elini bana doğru uzattı. "Öldürün şunu!" diye bağırdı ancak büyük bir hata yaptığını çok geç fark etti. Kollarından kurtulan Delhin aceleyle Cadre'nin gömleğinin içine uzandı ve saniyeler içinde mektubu çekip aldı. Ben de bu sırada onu korumak için hızla yanına koştum. Adamları benim yerime Delhin'i hedef alırsa hem mektubu hem de Delhin'i kaybedebilirdik.

Delhin de benimle aynı şekilde düşünmüş olmalıydı çünkü o da bana doğru koşarken karşımızda yalnızca bir düzineden fazla şaşkın korsan ve onlardan daha şaşkın bir korsan lideri vardı. Adamların biri arbalet doğrulttuğu sırada vaziyetin çok daha kötü bir hal aldığını düşündüm. Ama onlar harekete geçmeden ve Cadre'nin safını terk etmeden önce hiçbiri Delhin'i yakalamak gibi bir hamlede bulunmamıştı. Delhin mektubu cebine sıkıştırıp arkamda yerini alırken üzerinden yeni kan temizlediğim hançerlerimi çekip korsanların karşısında pozisyon aldım.

"Yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksiniz." Ellerini iki tarafa açtı Cadre, *saldırın* demekti bu.

Fenris, Dane ve Kalisa aramıza inmek için canımızdan olmamızı bekliyordu belli ki. İntikam isteyen ve buraya en başından beri uzlaşma için gelmeyen korsanlara karşı iki kişi savaşmamızı bekliyorlardı. Dane ile Kalisa'nın, özellikle de Dane'in yanımıza ineceğini tahmin ediyordum. Sözkonusu ikiz kardeşi olsa bile gelmiyordu çünkü Fenris inmelerini istemiyordu. Ama neden bizi böyle bir kapanda bırakmayı tercih ediyordu? İstediği şey bizi öldürtmek miydi?

"Bu kadar suratsız olma Cadre," dedim. "Bu kadar kaosa inan gerek yok. Buraya dürüst bir anlaşma yapmak için geldin, az hasarla

Ninova

ayrılabilirsin. İstediğimizi aldık. Hep birlikte arkanızı dönün ve Ocreya'yı terk edin. Bu size son uyarımdır."

Cadre burnundan soluyordu. Eski neşesi uçup gitmişti âdeta. "Onu adamımı öldürmeden önce düşünecektin."

Hafifçe kıkırdadım. "Önce sen beni öldürmek istedin."

Cadre derin bir nefes aldı. "Çünkü bizi tehdit ettin."

"Eh, kardeşime dokundunuz ve anlaşmayı iptal ettiniz." Alaycı bir ses tonuyla telaffuz etmiştim bu cümleyi. Neler yapabileceğimi gördükten ve kaybedeceklerini anladıktan sonra en azından biraz olsun geri basmalarını bekliyordum. Ama Cadre, aptal adam, biraz olsun yenilgi belirtisi göstermeyen bir tavırla bize bakmaya devam ediyordu.

"O da bu kadar tatlı olmasaydı."

Gözlerimi devirdim. Gerçekten de kısa bir zevk uğruna hem adamlarını hem alacağı parayı hem de gayet iyi dövüşen paralı askerini gözden çıkarıyordu. Aptallığına şaşırmamak elde değildi çünkü bu kadarı için gerçekten de ayrı bir çaba sarf ediyor olmalıydı.

"Bizimkiler yardıma gelmeyecek sanırım," diye mırıldandı Delhin omzunun üstünden.

"Ne halt yedikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama buradan sağ çıkarsak sağlam bir bahane sunsalar iyi olur," dedim sinirle. Gerçekten de hâlâ çıkmamalarının altında yatan sebep neydi? Onları bu kadar süre boyunca bekleten başka bir emir mi almıştı Fenris? Çünkü benim de aşağı inmemi engellemeye ve Delhin'i yalnız bırakmaya çalışmıştı. Delhin'i test ediyor olabilir miydi? Bunca zaman sonra? Öyle olsa bile kimse bu şekilde test edilmeyi hak etmezdi.

Cadre'nin adamları yavaş adımlarla bize doğru ilerlemeye başladı ama tavırları fazlasıyla çekingendi. Bazıları diğerlerinin önden ilerlemesini sağlamaya çalışıyor, bir yandan da korkuyla hareketlerimi izliyorlardı. "Şu mektuba sıkı tutun," dedim Delhin'e kafamı çevirmeden. Delhin'in başını salladığını tahmin ediyordum ama kulağıma gelen tek ses koca bir yutkunmaydı.

Ninova

Adamlar ağır hareketlerle üzerime doğru gelmeye devam ettiler ve silahlarını çektiler. İkisinde arbalet, birinde pala, öteki ikisinde de kılıç vardı. Arkadaki adamlar ise henüz atlarından inmemiş, bekliyorlardı. *Lanet olsun,* diye düşündüm içimden. *Yakın dövüşü balletsem bile arbalet kullananlar bizi delik deşik edecek.*

Yakın dövüşe geçecek adamlardan ilki ayaklarını sürüye sürüye birkaç adım attı. Kolunu zehir dolu bir kuyuya sokmak üzereymiş gibi tir tir titriyordu. Öfkeyle yutkundum. "İşimiz duman Delhin. Ben onları oyalarken kendini kurtarmanın bir yolunu bul. Gerekirse sokağa doğru koş. Arkana bile bakma."

"Sen ne olacaksın?" diye sordu Delhin. Sesindeki korkuyu gizlemeye çalışıyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"En iyi yaptığım şeyi yapıp birkaç delik açacağım."

Pala tutan adam aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. Neden arbaletlerle saldırmak yerine ilk olarak yakın silah kullanan adamlarını göndermeyi tercih ettiklerini merak etsem de uzun süre sorgulamadım. Adamların yaptığı işte mantık aramak yalnızca vakit kaybıydı. Adam palayı savururken geri zıplayıp, "Git!" diye bağırdım Delhin'e. Ama Delhin kaçmak yerine sırtını benimkine dayamış, belinden benimkinden biraz daha uzun, ince bir hançer çıkarmıştı.

"Görünmeyenler birbirini yalnız bırakmaz Firari. Kaybedeceksek beraber kaybedeceğiz."

Tam o sırada kılıç kullanan iki adam da etrafımızda yerini almıştı. Palayı savuran adamın ikinci darbesiyle beraber irkildim. Gözleri tuhaf bir ışıkla parlayan korsanın ağzından bir zevk nidası kaçtı. Bir kere daha ileri sıçradığında mutfağını basmış sıçanlardan kurtulmaya çalışıyormuş gibi kontrolsüzce salladı palasını. Delhin'in de kılıçlı adamlardan biriyle dövüştüğünü çıkan çarpışma seslerinden anlamıştım.

Pala savuran adam haykırarak bana saldırdığında yüzümü buruşturdum. Dövüşürken bu kadar sesli olmaya gerek var mıydı gerçekten? Palayı tutuşu sıkı olsa da fark ettiğim üzere silahının üzerindeki kontrolü son derece azdı. Zavallı, dramatik korsanı yere sermek için birkaç darbem yeterli gelmişti. Dengesini kaybeden adamın bedeni

Ninova

yerdeki kan damlalarıyla buluştuğunda Delhin'e yardım etmek için hızla arkamı döndüm.

İkinci adamı da devirdikten sonra Delhin yorgun bir şekilde geriye sendeledi. Üçüncü adamı bitirme işini bana bırakarak karnını tuttuğunda yaralandığını fark ettim. Eli ve karnı kırmızıydı ama hâlâ ayakta duruyordu. Yeterince iyi olduğunu ve kesiğin derin olmamasını umut ederek topuklarımın üzerinde dönerek sonuncu adamı da üç hamlede yere serdim. Delhin'i kollarından kavrayarak ayakta kalmasına yardımcı oldum.

"İyi misin?" Delhin acıyla yüzünü buruşturdu ama bir yandan da kafasını onaylar şekilde sallamayı ihmal etmedi. Aceleyle kızın pelerininden büyük bir kumaş parçası kesip karnına yerleştirdim. Titreyen ellerini de kumaş parçasının üzerine koyduktan sonra nazikçe fısıldadım. "Buraya bastır ve çok fazla hareket etmemeye çalış."

Cadre ve adamları kıkırdamaya başlamıştı. Bazıları yalnızca gülümsüyor, bazıları ise üç adamlarını haklamış olmamıza rağmen Delhin yaralandığı için tezahürat ediyordu.

Duyduğum hafif bir çatırtı çatıya doğru bakma isteği uyandırdı içimde ve sessiz kalarak kulak kesildim. Başka bir ses daha duyulduğunda bunu hayal etmediğimden emindim. Yukarıda bir tartışma dönüyordu ve tartışmanın bizimkilerin arasında olduğuna şüphe yoktu. Delhin, kanlı elini toplamadığı saçlarının arasında gezdirirken onun da benimle aynı şeyleri duyup duymadığını anlayabilmek adına yüzüne baktım ancak hiçbir tepki yoktu.

O sırada aklıma korkunç bir ihtimal düştü. Ya Fenris, Dane ve Kalisa'nın bu kadar süredir yanımıza gelmeme sebebi kendi kararları değilse? Çatıdan pusuya düşürülmüş ve bu yüzden yardıma inememiş olabilirler miydi? Ama bu gerçekleşseydi dövüşme seslerini duymamız gerekirdi. Yine de başlarına hiçbir bela gelmediği anlamına gelmiyordu bu.

Bu gecenin altında yatan daha derin bir oyun varsa, o halde birkaç bıçak darbesinden çok daha büyük bir riske atılmıştım. Konumumun tehlikesi ve kimliğimin gizliliği sebebiyle herkesten daha dikkatli olmam gerekirken arkadaşlarını kurtarmak için onların

Ninova

yerine ben atılmıştım. Bunun karşılığında ise ne bir yardım ne de bir destek almıştım. Delhin'i kurtarmak için aldığım risk kendi hayatıma mal olabilirdi. Ya da çok daha kötüsüne mal olacaktı: kimliğimin gizliliğine.

Bir diğer yanda ise sözkonusu mektup vardı. Malthazar'ın korsanlar gibi ulaşılması ve iletişim kurması zor insanlarla ne işi vardı? Korsanların ağırlıkta olduğu kraliyetler her zaman doğu Wisteria olmuştu ancak onlara gidecek kadar umutsuz olduğuna göre hem önemli hem de elde edilmesi zor bilgiler istiyor olmalıydı. Görevi düzenlemek ve onu rapor etmek için uğraşan Fenris'e bile söylemediğine göre gerçekten de kıymetli olduğu söylenebilirdi ancak madem bu kadar önemliydi neden kendisi de gelmemişti?

O sırada Cadre'nin öfkeyle homurdandığını duydum. "Senin bir kız olmana imkân yok. Bir kız bu kadar iyi dövüşemez, adamlarımdan dördünü yıkmayı başaramaz. Sen yalnızca minyon görünümlü bir erkeksin. Ve seninle işim bittiğinde bize hiç bulaşmamış olmayı dileyeceksin." Ardından arbaletli adamlarına baktı. *Sıra sizde* der gibiydi bakışı ve bu, boku yediğimiz anlamına geliyordu.

İki arbalet bizi hedef alırken bedenimi Delhin'e siper olarak kullandım. Hançerlerimle bir, hatta iki oku durdurabilirdim, bize zaman kazandırabilirdim ancak hızlıca plan yapmak zorundaydım.

O sırada hiç beklemediğim bir şey oldu. Önce Cadre'nin sağ tarafındaki adamın boğazına ardından da sol tarafındaki adamın gözüne yalnızca birer saniye arayla ok saplandı. Fenris'in oklarını hemen tanıdım.

"Hele şükür."

Başımı hızla yukarı kaldırdım. Fenris çatının kenarından aşağı kaydı ve yanımıza gelene kadar atlaya atlaya ilerledi. Kaçışım sırasında boruyu kopardığım için uzun yolu tercih etmesi gerekmişti. Vücudumdan bir keyif dalgasının geçmesine engel olamadım, içinden bana söylendiğine adım kadar emindim.

Cadre ve adamları ise şaşkınlıkla okların geldiği yöne çevirmişti başlarını. Çatının üzerine baktığında hiçbir şey görememişti elbette. Fenris bir gölge kadar hızlı hareket ederek okları serbest bıraktığı

Ninova

anda konumunu terk etmişti. Cadre şaşkınlıkla etrafa bakmaya devam ederken Fenris'in Cadre'nin sol arka çaprazından ortaya çıktığını fark ettim. Hiçbir şey görmemiş gibi davranmaya çalışırken dikkatleri üzerime çekmek için hızla karar verdim.

"Cadre, görüyorsun ki Ocreya'nın hayaletleri bile bizim safımızda."

Sesim âdeta cıvıltılı çıkmıştı ama Cadre bana bakmadı. O sırada sağ tarafımdan bir sürünme sesi geldi. Yaklaşan hafif metalik sesten bunun Dane olduğunu anladım. Ardından sert adımlarıyla Kalisa'nın da yanımıza inmeye çalıştığını fark ettim. İkisi ağır ağır aşağı inerken Cadre'nin görebildiği tek adam olduğumdan emin olmaya karar verdim. Kalisa ile Dane sessiz kalma çabası içinde değildi anlaşılan çünkü hızla yanımıza zıpladıklarında gerekli dikkati çekmeye başardık.

"Lanet olası hamamböcekleri gibi ürüyorsunuz," diyen Cadre kılıcını çekti. Kendi işini kendi halletmeye çalışan komik bir kaptana benziyordu artık. Ne planını ne de aptallığını gizleyebiliyordu.

Cadre ortalığa küfürler ederken Dane aceleyle Delhin'in yanında diz çöktü. "Delhin?" diye endişeyle seslendi.

"Neden daha erken gelmediniz?" Delhin'in sesi hayal kırıklığıyla doluydu. Onun yaralanmasına izin vermeyeceğini düşündüğü kardeşi yüzünden hüzünlüydü. Onu suçlayamazdım. Kimse suçlayamazdı.

Dane ise başını iki yana sallamakla yetindi. "Fenris planda olmayan bir şey gördüğünü ve onu dinlememiz gerektiğini söylediğinde başka bir şey yapamadık. Ona güvenmemizi söyledi."

"Ve şimdi kardeşinin karnında koca bir kesik var ve her geçen saniye kan kaybediyor," dedim. Çünkü Delhin'in söylenmesi gerekenleri ortaya dökmeyeceğini biliyordum. Ama haklı olsam da Dane'in üzerine gitmek istemedim çünkü o da oldukça üzgün görünüyordu. Yüzünden düşen bin parçaydı ve Delhin'i pişmanlıkla inceliyordu. Sanki onunla beraber acı çekiyordu.

Kalisa ise sessiz kalmayı tercih etmişti, ta ki Fenris gölgelerin arasından çıkana kadar. Heyecanla aldığı nefes Dane, Delhin ve

Ninova

benim de baktığı tarafa dönmemizi sağladı. Fenris gölgelerin arasında ilerleyerek Cadre'yi vurmak için uygun bir nokta arıyordu. Kalbimin güm güm kulaklarımda attığını hissettim ve ellerim karıncalanmaya başladı. Oku serbest bırakması için pürdikkat onu izlerken Cadre bir an bile olsa arkasına dönmeyi akıl edemedi.

Vücudumu saran kıkırdama dürtüsünü yutkunarak geçirmeye çalıştım. Yeni katıldığım ekibimin şimdiden tam bir ruh hastası olduğumu düşünmesini istemezdim. Derin bir nefes aldıktan sonra gülme isteğimin geçtiğini anladım ve bir kez daha Fenris'e baktım. İki binanın arasında bekliyordu. Yayını germişti, ok bırakılmaya hazırdı. Ağır bir arbalet veya kasıntı bir yay kullanmadığı için hedefi vuracağı kesindi.

Fenris'in kullandığı oklar ve yaylar tam da keskin bir nişancıya uygun şekilde yapılmıştı. Okları orduda kullanılanlardan çok daha kısaydı ve yayının hassasiyeti gözlemleyebildiğim üzere muazzamdı. Ölümcül bir darbe vurması işten bile değildi. Fenris'in yerinde daha az eğitim almış biri olsa işe yaramaz bir silaha dönüşecek bu ikili, onun ellerinde ölümcül bir silaha dönüşüyordu.

Menzili kısaydı. Okunun Cadre'nin boğazını delip geçmesi için heyecanlandım ve parmak uçlarımın üzerinde doğruldum. Bunu yaptığım sırada aldığım darbeler yüzünden belimde bir seğirme hissetsem de umursamadım. Sol ayağıma verdiğim ağırlığım sayesinde daha iyi bir görüş alanı kazandım ve Fenris'in pelerininin altındaki keskin gözlerini gördüm.

O sırada bir gök gürültüsü hepimizi yerinden sıçrattı ve Fenris oku bıraktı. Saniyeler içinde gerçekleşen bu muazzam saldırı Cadre'nin gök gürültüsü yüzünden sendelemesi ve iki adım geriye çekilmesi yüzünden başarısız oldu.

"Hay lanet!" diye kükredi Kalisa ve beni kenara itip kılıcını çekti.

Cadre, Fenris'le yüz yüze gelebilmek için hızla başını döndürdü ve ilk defa, kısa bir anlığına dahi olsa Fenris'in bocaladığını fark ettim. Fenris hızlı reflekslere ve çok keskin bir nişancılığa sahip olabilirdi ama şimdi yalnızca bir yay ve oklarıyla korsan ordusunun ortasında kalmıştı. Güvenilmez ışık sayesinde kendini tekrar

Ninova

çatıya çıkarmaya vakti olabilirdi ve bu sayede zarar görmeden yanımıza gelebilirdi.

"Fenris!" diye seslendi Kalisa ancak Fenris dönüp bakmadı bile. Dikkatinin dağılmasına izin vermeden hesaplama yapmaya çalışıyordu.

"Herkes olduğu yerde kalsın!"

Karanlığın içinden gelen bu ses hepimizi duraksattı. Kimin seslendiğini anlayamadığımız için birbirimize saldırmayı bırakarak yalnızca etrafımıza bakındık. O sırada arkamızdan elinde meşale tutan bir adamın çıktığını fark ettim. Karanlığın içinden sert adımlarla görünür hale gelen adam orta yaşlı, kaslı, uzun boyluydu ve elinde uzun bir kılıç vardı. Ancak asıl kötü olan şey, bu adamın üzerinde bir kraliyet muhafızı zırhı olmasıydı. Kraliyet muhafızının hemen arkasından iki tane daha muhafız çıktığında başlığımı iyice suratıma doğru çektim. Bizi nasıl bulmuşlardı?

Yaşça daha büyük görünen muhafız bir kere daha söze girdi. Sesinde güçlü bir otorite vardı. "Baş Muhafız Nathan Dharva'nın bana verdiği yetkiyle hepinizi tutukluyoruz."

Yanındaki diğer iki muhafız da kılıçlarını çektiğinde dudaklarımı ısırmaya başlamıştım. Ancak Nathan'ın burada olmaması büyük bir şanstı benim için. Nathan olmadığı sürece sıyrılmanın bir yolunu her türlü bulabilirdim.

Bir süre boyunca sokaktaki kimse hareket etmedi. Muhafızlar ellerinde kılıçları ve meşaleleriyle dikilmeye devam ederken Delhin hâlâ iki büklüm arkamda duruyordu. Dane ise onun üzerine eğilmişti, Kalisa ve ben de silahlarımız elimizde duruyorduk. Fenris fazlasıyla minik adımlarla bize doğru gelmeye çalışırken korsanlar da kaçmakla savaşmak arasında bir seçim yapmaya çalışıyordu.

Bir plan yapmaya çalıştım. Muhafızlarla korsanları birbirine düşürmeyi başarırsak onlar savaşırken aradan sıyrılıp kurtulabilirdik. Ancak çok sayıda olduğumuz için kaçtığımız fark edilirdi, o halde bizden birilerinin de savaşta yer alması gerekiyordu. Peki kendi kıçımı kurtarmak için Görünmeyenler'den birilerini feda eder miydim? Evet, özellikle de ilk ateşe atacağım isim Kalisa olurdu ancak

Ninova

planlarımdan ilki bu olmamalıydı. Önce hepimizin güvenli bir şekilde ayrılacağı yolu bulmam gerekiyordu. Elbette böyle bir şey mümkünse.

"Bir siz eksiktiniz," diye söylendi Cadre ve adamlarına doğru palasını savurdu. Havada tam bir daire çizdikten sonra kalan adamları da atlarından inerek Cadre'nin arkasında pozisyon aldı. "Biz yalnızca mal teslim etmeye geldik. Buralı değiliz ve şimdi ekibimle lanet krallığınızı terk edeceğiz. İlk başta gelmemiz hataydı."

"O kadar kolay değil Kaptan Cadre," dedi ilk konuşan muhafız. "Biz neden burada olduğunuzu, anlaşmanızın şartlarını ve yargılanmanız gerekip gerekmediğini anlayana kadar sözümüzü dinleyeceksiniz."

Cadre başını iki yana sallarken hiçbir şey demedi. "Biz kanunlara saygılı, kurallara uyan korsanlarız! Bizi böyle acımasızca suçlamanız terbiyesizlik!" Adam gerçekten de kafayı kırmıştı.

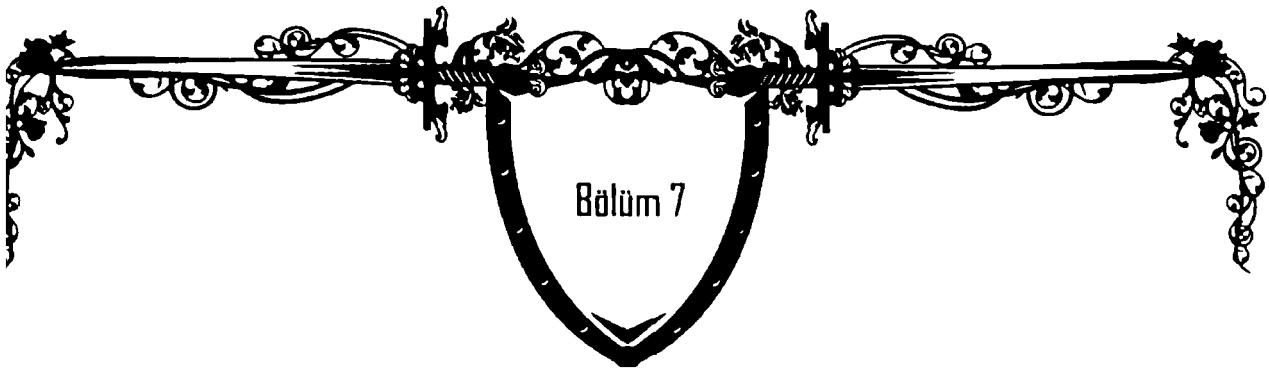
"Bağırmanıza gerek yok Kaptan Cadre, sizden yalnızca saraya kadar bizimle gelmenizi istiyoruz."

Cadre'nin ismini bilmeleri, bir kaptan olduğundan haberdar olmaları işlerin sandığımdan çok daha ileri gittiğini fark etmemi sağladı. Nathan araştırmasını çok iyi yapmıştı ve bizi tuzağa düşürmeyi başarmıştı. İyi ama neden kendisi yönettiği bu kumpasa katılmamıştı? Ne halt dönüyordu da bugünkü anlaşmaya liderlerin hiçbiri gelmiyordu?

"Sorarım size kraliyet köleleri bizim gibi..." diye söylenmeye devam ediyordu ki Cadre'nin sesi soluğu bir anda kesildi. Durdu ve muhafız grubunun arkasındaki karanlık sisin içinden yükselen atlının sesine döndü. Yüzündeki hayret ifadesiyle sokak yeniden sessizliğe gömüldü. Atının adımları yavaşlayan muhafız diğerlerini de geçerek daha ileride durdu. Onlardan daha yetkili biri olduğu belliydi. Atının boynunu okşayan muhafızın zırhı sayesinde onun da aynı bölükte olduğunu anlamıştım. Miğferini ağır ağır çıkardı ve karşımda o tanıdık surat belirdi.

Nathan.

Ninova

YALANLARIN KILICI

"Hayır," diye mırıldandım. İçimde tuhaf bir duygu yükseldi. Eski bir dostu görmenin mutluluğunu yaşıyordum ancak aynı zamanda ona söylediğim yalanların ağırlığıyla savaşıyordum. Geçmişimde olan dostum, ona gitmesini söylemediğim sürece şimdim de geleceğimde de arkamda duracağını söyleyen kadim dostum karşımdaydı. Olmasını istediğim son yerdeydi. Ve benden nefret etmesini engelleyen tek şey aramızda asılı duran simsiyah bir kumaş parçasından ibaretti. Neye karar verirsem vereyim, bu gece herkes için bir şeyler değişecekti.

Nathan onurlu ve gururlu bir muhafızdı. Onun görevi, şerefiydi ve buraya hangi amaçla geldiğini bilmesem de ona ulaşana kadar savaşacağından emindim. Korsanları ve Görünmeyenler'i tutuklamaya geldiyse bunu yapacaktı. Aradığını bulacak, ihtiyacı olan bilgileri söke söke alacaktı. Çok hızlı bir şekilde buradan kaçmanın ve ekibi de muhafızlara, özellikle Nathan'a zarar vermeden üsse geri sürüklemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Şu an düşman konumunda olsalar bile onlar benim muhafızlarımdı. Benim askerlerimdi. Kraliyete çalışan sadık savaşçılardı ve onlara zarar gelmesini istemiyordum.

Belki de buraya yalnızca korsanları yakalamaya gelmişlerdi. Amaçlarının beni, Ocreya'nın kalan son vârisini aramak olduğu kesin değildi. Belki de Nathan peşimi bırakmış ve yeni görevlere

Ninova

odaklanmıştı. Ama hayır, bu doğru olamazdı. Babam ona beni aramayı bırakmasını söylemediği sürece pes etmeyecekti. Babamın da kalan son vârisini aramaktan vazgeçmeyeceğine emindim.

Gözlerimi stratejik bir çıkış bulabilmek için sokağın iki tarafında da gezdirdim. Sisin geldiği batı çıkışını muhafızlar kapatmıştı. Nathan'ın kaç adamla geldiğini sis yüzünden göremiyordum ama temkinli bir adam olarak ihtiyacından daha fazlasını aldığına emindim. Muhtemelen iyi askerleri almıştı yanına ama bir düzineden fazlası olduğunu da sanmıyordum. Çok kalabalık gelmeleri durumunda baskın yapmaları zorlaşırdı.

Doğu çıkışı ise korsanlar tarafından tutulmuştu. Vahşi korsanların dövüşmek yerine kaçması daha olası duruyordu ancak onlar kaçmaya çalışırsa bu sefer muhafızların tek yemi biz olurduk.

Herkes tıpkı benim gibi bir çıkış yolu arıyormuş gibi sessizliğe bürünmüştü. Gözlerimi Delhin'e kaydırdığımda kanamasının durmadığını fark ettim. Koyu kırmızı sıvı parmaklarının arasından yol bularak sokağın soğuk zeminine damlarken kafamı kaldırıp Fenris'e baktım. Gözleri herkesin üzerinde teker teker dolaşarak bir çıkış yolu arıyordu. Kaostan yararlanarak yanımızda yerini almıştı. Bir arada olmamız hem savunma açısından hem de iletişim kurabilmemiz için iyiydi. Fenris'in oku yayına takılıydı ama belirli bir hedefi yoktu. Göz göze geldiğimizde onun da zihninin bu geceden bile daha karanlık olduğunu fark ettim.

Nathan elini havaya kaldırdığında, *Hayır,* diye söylendim içimden. *Bu aptallığı yapma.* Ama Nathan iç sesimi duymadı. Keskin gözlerini kısıp elini biraz daha yükseltti ve tok sesi boş sokakta yankılandı.

"Hepsini yakalayın."

Cadre sırıtarak beni şaşırtmayı başardı. O ve adamları dövüş pozisyonu alırken muhafızlar sağ taraftan, korsanlar ise sol taraftan üzerimize doğru gelmeye başladı. Dane en hızlı ve en mantıklı kararı vererek aceleyle Delhin'i kaldırdı ve kucağına aldı. Delhin acıyla gözlerini yumarak kafasını Dane'in göğsüne bastırdı. Güçsüz kalan kollarını ikizinin boynuna sararak canını kardeşine emanet etti.

Nathan'ın savaşa katılıp katılmayacağına bakarak karar verebilirim, diye düşündüm ama bu gece şans kesinlikle benden yana değildi. Nathan çoktan atından inmişti. Atının her zaman beraber gezdiği Onur olmadığını anladığımda biraz olsun rahatladım. Onur beni kokumdan tanıyabilir, yaklaştığım anda yüzümü yalamaya ve ceplerimden elma çıkarmaya çalışabilirdi. Nathan muhtemelen bunun tehlikeli bir görev olduğunu düşünerek farklı bir at seçmişti.

Genç muhafız ayışığında parlayan uzun, görkemli kılıcını çekti. Dikkatli baktığımda bunun da her zamanki kılıcı olmadığını fark ettim. Çok daha parlak ve ince işlenmiş kılıç, belki de şu ana kadar gördüğüm en detaylı kılıçlardan biriydi. Bir o kadar keskin olması da cabasıydı. Babam yine kraliyet ordusu için dökümhanenin yolunu tutmuş gibi görünüyordu, kızının bulunması için yeni kılıçlara ihtiyaçları olduğunu düşünmüş olmalıydı. Çok tatlı ama bir o kadar da hüzünlü bir davranıştı. En azından yeni kılıcının ağırlığı yüzünden Nathan'ın darbeleri yavaş olacaktı. Güçlü ama yavaş.

Korsanlar, aptallık eden ilk grup olarak bağırıp koşmaya başladılar. Muhafızların üzerine doğru vahşice ilerlerken muhafızlar da hızla savunma pozisyonuna geçti. Dövüşün ortasında kalmamak için çabucak sokağın kenarına doğru çekilerek korsanların ve muhafızların birbirine girmesine izin verdik. En azından biz bir çıkış yolu bulana kadar birbirlerini yormalarını ve dikkati üzerimizden çekmelerini umuyordum.

Fenris'in kaşları sinirle çatılmıştı. Bir yandan söylenirken diğer yandan kollarını örten pelerinini savurdu ve çoktan takılı olan yayını kalabalığa doğru gerdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Dane öfkeyle. Sorusunu pekâlâ mantıklı buldum. Kaçmak için fırsatımız varken kalıp savaşmak ahmaklık olurdu.

"Buradan sıyrılabilmemiz için bir boşluk yaratıyorum," diye yanıtladı Fenris, yeşil gözlerinden birini kapatarak. Keskin okun ucunu Nathan'a doğrulttu. Göz açıp kapayıncaya kadar o metal okun ucunun Nathan'ın boğazını bulacağını biliyordum. Fenris kolay kolay hedef şaşırmazdı ve Nathan bu tarafa dönüp bakmayacak kadar meşguldü.

Ninova

Göğsüm aldığım keskin bir nefesle aniden şişerken Fenris'in ver diği derin nefesle inen göğsünü fark ettim. Parmakları gevşedi. Her saniye kıymetliydi, bu sebeple hızla harekete geçmem gerekiyordu. Ağırlığımı kollarıma verdim. Ellerimle yere çarpmamı yumuşatarak var gücümle soğuk zeminin üzerinde geniş bir yay çizdim. Bedenim tam da ondan istediğim şekilde kıvrıldı.

Bacaklarım Fenris'in dizinin arkasını buldu. Sendeledi, dengesini kaybetti ve ok gitmesi gereken hedefi şaşırdı. Serbest kalan ok boşluğa uçtuğunda zaferle gülümsedim. Afallayan Fenris'in fal taşı gibi açılan yeşil gözlerinden ihanete uğramış hissettiği anlaşılıyordu.

"Firari?" Onu engellemiş olmamın dehşetini yaşamaya devam ederken yayına hızla bir ok daha taktı. Yorgun bedenimi kollarımdan güç alarak ayağa kaldırdım. Kendimi okun ucuyla Nathan'ın arasında bir kalkan gibi yerleştirdim.

"Dur. O oku fırlatmadan önce beni dinle."

"Ne yani iyi niyetini ortaya çıkarmak için bu anı mı buldun? Çekil önümden Firari yoksa hepimizi öldürteceksin." Çekilmemi işaret edercesine yayını bir sağa bir sola salladı ama okunu serbest bırakacak olsa bile bu beni kıpırdatmak için yeterli değildi.

"Yanlışlıkla bile olsa Nathan Dharva'yı öldürecek olursan karşında beni bulursun." Yutkundum. Söylediklerimi doğru anladığından emin olmaya çalışıyordum. Bir anlığına duraksayıp omzumun üzerinden dövüşe baktı. Neyse ki diğerleri bu saçma kavganın bir parçası olmak yerine akıllarını kullanarak uzak durmayı tercih etmişti.

Kenarda kalmamızı fırsat bilen Kalisa bizi umursamayarak belinden bir avcun yarısı boyutlarında cam bir şişe çıkardı. Şişenin içerisinde bulanık, mor renkli bir sıvı vardı. "Nefesinizi tutun," diye mırıldandıktan sonra bir adım atarak kolunu ileriye doğru savurdu.

Dövüşün tam ortasında yere düşen şişe patlayarak ortalığa mor renkli bir bulut yayarken buna maruz kalan adamların hepsi şiddetle öksürmeye başladı. Ciğerlerin duyulan feryatları işiten Kalisa zevkle gülümsedi. "İşte kahrolası fırsatınız."

Fenris emir vermekte geç kalmadı. Gruba dönerek yayını tek eline aldı. "Dane, sen ve Delhin korsanların bulunduğu yolu kullanın." Dane anladığını belli edercesine dizlerinin üzerine bıraktığı Delhin'i yeniden sıkı sıkı kucakladı. Fenris bu kez Kalisa'ya döndü. "Onları koru. Gerekirse üsse dönmek yerine limandaki sığınma yerine gidin, ilk işiniz Delhin'in kanamasını durdurmak olsun."

Limandaki sığınma yeri. Demek ki tek üssün yaşadığımız yer olmadığını düşünmekte haklıydım. Şehrin farklı yerlerinde, farklı görevler için hazırda tuttukları saklanma yerleri vardı.

"Peki ya siz?" diye sordu Kalisa belinden bir şişe daha çıkararak.

Fenris önce bana baktı, ardından doğu çıkışını buldu gözleri. "Biz Firari'yle dikkat dağıtacağız. Üste görüşürüz."

Kalisa ile Dane bir kere daha başlarıyla onayladılar ve arkalarını dönerek korsanların çoğunun bulunduğu yolu tuttular. Kalisa'nın Dane'le Delhin için dövüştüğünü gördüğümde bir kere daha kızın gücüne hayran kaldım. Bir fırtına bulutu gibi yolunda hiçbir şey bırakmadan ilerliyordu.

Fenris bana elini uzattı ve yayını kolundan geçirip sırtına taktı. "Şu kıymetli muhafızına zarar vermeden gidelim buradan." Sesi sinirli değildi artık. Eh, kız kardeşini bulmak için Nathan'a da ihtiyacımız olduğunu anlamış olmalıydı.

Pelerinin eteklerinin arasından çıkan siyah eldiveni buldu parmaklarım ve duvarların dibinden koşarak muhafız ordusunu aşmaya çalıştık. Korsanların olması işimizi fazlasıyla kolaylaştırmıştı. Hem sayılarının fazlalığı hem de dövüşürken çılgınlar gibi davranmaları ihtiyacımız olan tüm karışıklığı karşılamıştı. Muhafızlar onları zapt etmekle o kadar meşguldü ki çok sürmeden ve hiçbir engelle karşılaşmadan kendimizi savaş alanından kurtarıp sislerin arasına atmayı başardık.

Korsanlar bizim gözümüzde hayduttan başka bir şey değildi. Adil savaşmazlar ve anlaşma yapmazlardı. Hileye başvurur, pislik gibi davranır, günün sonunda da yaptıkları hiçbir şeyi umursamazlardı. Kendimi ve ekibimi onlardan üstün görmüş, onları küçümsemiştim ve muhafızların bizim hakkımızda, yani Görünmeyenler hakkında

Ninova

aynı şeyleri düşündüklerine emindim. Aradaki tek fark korsanların saklanmak için hiçbir çaba sarf etmemesiydi. Herkes bir alt tabakayı kendinden düşük görüyor, küçümsemeye hazır davranıyordu. Ve en sonunda kibrimizin kurbanı oluyorduk.

Sokağı kaplayan sis havadan daha yoğundu ve neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Normalde buradan sarayın tepesini görür veya en azından ağaçlık yolu kestirebilirdiniz ama bunların hiçbiri görüş alanımızda değildi. Önümden koşan Fenris'in kafasını bile zar zor görüyordum. Kıvrımlı sokağın neredeyse sonuna geldiğimizde ayışığının kalın sisi oklar gibi delip geçtiğini ve yerdeki su birikintilerinden yansıdığını fark ettim.

Sanki canlı bir şehir değildi burası. Tenha olduğu için burayı seçtiğimizi biliyordum ama yalnızca hayaletlerin yaşadığı bir kasabanın yollarında gibi hissediyordum kendimi. Öldüğümüzde gittiğimiz bir yer varsa aşağı yukarı buna benziyor olmalıydı. Issız, sessiz, uçsuz bucaksız ve korkunç bir yer.

"O kadar kolay değil sizi küçük lağım fareleri," dedi tanımadığım bir ses ve güçlü bir el beni arkamdan kavradı. Çekmesiyle pelerinin ipleri nefesimi kesti. Parmaklarım onunkilerden hızla ayrılırken Altın Çocuk beni yakalamak için umutsuz bir çaba sarf etmişti.

Bir sonraki hamlesi yayını omzuna geçirmek oldu ama peşimizdeki muhafız sayısı bir değil, ikiydi. Daha da kötüsü muhafızlardan biri Nathan'dı ve Fenris yayına uzanamadan önce suratına güçlü bir yumruk indirmişti. Hızlı düşünmem gerekiyordu. Nathan ve diğer muhafız bizi sislerin arasındaki hiçliğe kadar takip etmişti ancak başka kimse gelecek gibi durmuyordu. İkiye karşı ikiydik. Fakat Nathan'la Fenris'in savaşmasına izin verirsem ikisinden biri çok ağır bir darbe almadan ya da daha kötüsü, biri ölmeden durmazlardı.

Pelerinimi yakalayan muhafız beni sert bir hareketle döndürdüğünde iki kolumdan tuttu. Ellerimi sırtımın arkasından birleştirmeye çalışırken bir yandan da hareketlerimi zapt etmeye çalışıyordu. Tutuşu tahmin ettiğimden daha güçlüydü. Elleri büyüktü ve kollarımı rahatlıkla kavrayabiliyordu. Hareketleri karşısında güçsüz kalmış gibi davranmaya çalıştım. Bir kız olduğumu anlamış olmalıydı ve

Ninova

erkekler her zaman bir kızı yenebileceklerine inandıkları için henüz hiçbir şey bitmemişken gardlarını düşürürlerdi.

Yanılmadığım muhafızın hareketlerinin ağırlaşmasından belliydi. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle ve ardından ekledi. "Yalnızca bizimle saraya gelmen gerekiyor."

Yutkunup başımla hafifçe onayladım. Uzlaşmaya varılacağını düşünürse elinden daha çabuk kurtulabilirdim. Miğferi olmayan muhafızın gözleri düşüncemi haklı çıkarır bir şekilde yumuşadı. Artık uysal davranacağımdan emin olmuşa benziyordu. Kollarımı iyice serbest bıraktıktan sonra peçemi indirme amacıyla elini çeneme yaklaştırdı. Parmaklarının ucu kumaşın kenarını bulduğu gibi tüm gücümle adama kafa attım.

Burnunun çıtırtısı kulağıma müzik gibi gelmişti. Alnım sızlıyordu ama şimdi nazlanmanın vakti değildi. Nathan'ı kendi üzerime çekmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Dövüşmeye devam eden ikilinin üzerine koştum ve sokağın kenarındaki evlerden birinin merdivenlerini kendimi yükseltmek için kullandım. Elimdeki hançerlerin ucunu bileklerime doğru çevirdim, kazayla Nathan'ı yaralamak istemiyordum.

Koşarak sırtına atladım ve dengesini kaybetmesini sağladım. Fenris'le bakıştığımız çok kısacık bir anda kafamla diğer muhafızı işaret ettim. Beni Nathan'la yalnız bırakarak diğer muhafızı engellemesini istiyordum. Ölümcül bir zarar vermemesi gerektiğini aklının bir köşesine yazmış olmalıydı artık. Gözleri yeşil yeşil parlayan Fenris verdiğim işareti hemen anlamıştı. Pelerini savurarak güvende olduğumdan emin olmak ister gibi bir kere daha gözlerimin içine baktı. Ardından Nathan'la beni yalnız bırakarak kendine gelmiş, burnundan kan sızan muhafızı indirmeye gitti.

Baş muhafız keskin bir hamleyle kendi etrafında döndü. Acımasızca vücudumu sert zemine savurdu ve kılıcını sağ eline alıp sıkıca kavradı. Yere yuvarlandığım sırada dengemi çabucak sağlayıp hızla toparlandım. Dizlerimin üzerinde doğrulduğum sırada pelerinimin

Ninova

başlığını iyice yüzüme doğru çektim. Peçemin sağlam olduğundan emin oldum. Karanlık ve sis sayesinde gizlenmem daha kolaydı. Sesimi çıkarmadığım sürece beni tanımayacaktı.

Ama işimi garantiye almam gerekiyordu. Bu yüzden Nathan'ın gözleri yerine ayaklarına bakmaya karar verdim. Kılıcının ilk güçlü darbesini hançerlerimle engelledim ve geriye doğru bir adım attım. Nathan pes etmeyerek bir kere daha atağa geçti. Önce adım attı, sonra vurdu. Bir daha ve bir daha. Silahının ölümcül bir şekilde savururken geri durmuyordu. O sırada bizi saraya götürüp yargılatmak için o kadar da meraklı olmadıklarını fark ettim. Ölmemiz onlar için bir sorun değildi çünkü asıl aradıkları şey adalet değildi. En azından Nathan genel halinden çok daha öfkeli ve tükenmiş hareketler sergiliyordu.

Hançerlerimi onun silahını düşürmek için kullanmaya çalıştım. Ne yazık ki ataklarım fazlasıyla acemi kalıyordu. Hem ona bakmadan hem de ona zarar vermemeye çalışarak dövüşmek beni tahmin ettiğimden daha fazla yoruyor, vücuduma şu ana kadar aldığım eğitimi ve ezberlediği hareketleri unutturuyordu. Ben bedenimi ölümcül olması için eğitmiştim. Görmediğim bir hedefi ona dokunmadan etkisiz hale getirmek uzmanlık alanlarımdan biri değildi.

Nathan bir daha atağa geçti ve karşılık olarak yalnızca kaçmayı başarabildim. Kılıcını bir sağa bir sola savururken elimden gelen tek şey geri adımlar atmaktı. Nathan bir kere daha kılıcını savurduğunda pelerinimi çok fazla çektiğim için hamlesini yeterince hızlı fark edemedim. Koluma inen kılıcın acısıyla sendeledim ve yere devrildim. Fenris'in bunu görmediğinden emin olmak için onlara doğru baksam da sokağın bu bölgesinde sis, diğer her noktasındakinden çok daha yoğun olduğundan fazla geride kaldıklarını fark ettim. Ben onu göremiyordum, bu da demek oluyordu ki o da beni göremiyordu. Yeniden ayağa kalktığımda kalçamın ve dizlerimin sızısıyla yüzümü buruşturdum. Bazı yerlerin moraracağı kesindi.

"Pes et Görünmeyen," dedi Nathan. Sesi öylesine otoriter, öylesine öfkeliydi ki bambaşka birine dönüşmüştü sanki. Her zaman

görev başındayken çok daha ciddi biri olduğunu biliyordum, bana ne kadar nazik davransa da düşmanlarına karşı o kadar da iyi niyetli olmadığından emindim. Ama benimle hiç bu kadar nefret dolu konuşmadığı için bir anlığına afallamıştım. Elbette beni yalnızca düşmanlarından biri olarak gördüğünün farkındaydım, yine de kalbimde bir şeylerin kırıldığını hissetmiştim.

Yutkunup pozisyon aldım. Bu sefer Nathan'a doğru atılarak göremediğim hamlelerini karşılamak yerine ona saldırmayı seçtim. Hançerim kılıcıyla bir, iki, üç, dört kez buluşurken sonuncuyu indiremeyeceğimi fark ederek geri çekilmeye çalıştım. O sırada aklıma bir fikir düştü. Nathan'ı bilinçsiz bırakırsam kolaylıkla kaçabilirdim ve ikimiz de zarar görmezdik. Belki uyanınca Nathan'ı korkunç bir baş ağrısı beklerdi, hepsi bu.

Bu dâhiyane fikrimin sonucunda Nathan'ın sendelemesini sağlayacak kadar sert darbelerin ardından hızla geri çekildim ve genç muhafız beni yenmek için öne atıldığı sırada bir kere daha kenara kaçtım ve onun eğildiği anı kendi lehime kullanarak zıpladım. Sırtına yapıştığım muhafızın arkasında kendimi ileriye eğip bacaklarımı boğazının etrafına sardım. Bir yandan ellerimi bir yandan da bacaklarımı kullanarak Nathan'ın nefessiz kalmasını sağlamaya çalıştım. Yeterince nefesini kesebilirsem bayılacak, ayıldığında kiminle savaştığı konusunda en ufak bir fikri olmayarak prensesi aramaya devam edecekti.

Nathan bir anda dönüp benden kurtulmaya çalışmak yerine geri geri koşmaya başladı. Yapmaya çalıştığı şeyi anlayana kadar çok geçti. Hızlanarak bedenimi taş evlerden birinin duvarına yapıştırdı. Sarsıntıyla nefesimin kesildiğini hissettim ve boğazına uyguladığım tüm gücü kaybettim. Yalnızca kendime gelmeye çalışırken Nathan bu sefer omuzlarına uzandı ve iki eliyle yakaladı vücudumu. Bedenimi kendisininkinden kopardı ve sokağın karanlık çıkışına doğru fırlattı. Metrelerce öteye uçarken yere defalarca çarptıktan sonra yolun kıvrıldığı yerdeki evlerin duvarlarından birine toslayarak durdum.

Taş zeminde sayamadığım kadar çok sekmişti vücudum. Dizlerim yırtılmış, kolumdaki yarık genişlemişti. Yutkunmaya

Ninova

çalıştığımda ağzıma kan tadı geldi. Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım. İlk başta bulanık olan görüntü yavaş yavaş netleşti ama yalnızca bir gözüm işe yarıyordu. Diğeri muhtemelen kanla doluydu.

Yavaşça sol tarafıma doğru ağırlık vererek peçemin çene kısmını biraz kaldırdım ve ağzıma dolan kanı tükürdüm. Ardından bir daha serbest bıraktım kendimi. Hançerlerimi düşürmüştüm. *Lanet olsun,* diye söylendim içimden. Göremiyor, tat alamıyordum. Burnuma da yalnızca kanın acı, metalik kokusu geliyordu. Pelerinim ve peçem biraz yamulmuş olsa da hâlâ yerindeydi ama benim dövüşecek halim kalmamıştı.

Zar zor, bir elimi duvardan güç almak için kullanarak önce tek dizimin üzerinde doğruldum. Acınası haldeydim ama kimsenin bana acımasına ihtiyacım yoktu. Ayağa kalkmayı başardım başarmasına ama ben ayağa kalkana dek Nathan çoktan yanıma varmıştı. Beni koltuk altlarımdan kavrayarak yeterince hırpalamamış gibi havaya kaldırdı ve duvara çarptı. Her yerim o kadar sızlıyordu ki çarpmanın etkisini fark edememiştim. Bir elini çekerek boğazıma dayadı ve ayaklarım yerden kesilirken nefesim de bedenimi terk etti. Boştaki ellerimle Nathan'ın bileklerini kavrayarak kendimi soluk alabilecek konuma getirmeye çalıştım.

Neyse ki yüzümü kaplayan kan Nathan gözlerimin içine baksa bile beni tanınmayacak hale getirmişti. Şu an ölümün kıyısında olan, tek gözü kör, görünen diğer kısımlarsa toprak ve kire bulanmış sıradan bir hayduttan başka bir şey değildim onun gözünde. Bu haydudun kokusu, duruşu, hatta bakışları bile Euria'ya ait değildi.

Nathan beni hafifçe sarstı ve bağırdı. "Prenses Euria'yı siz mi kaçırdınız?"

Bildiği, tanıdığı Euria olmasa da bir başka Euria'nın tam karşısında durduğunu nereden bilecekti ki?

Konuşamazdım. Cevap vermeye çalıştığım anda anlardı kim olduğumu. Zaten boğazımı o kadar sıkı tutuyordu ki istesem bile konuşabileceğimi sanmıyordum. Yanıt alamayan muhafızın kaşları çatıldı ve bir kere daha bağırdı.

"Sen Gümüş Firari'sin!" Bunu söylerken gözleri sağ şakağımdaydı. Saçım dövüş yüzünden biraz olsun dağılmış olmalıydı. Ve şimdi beyaz saçlı bir suikastçı olduğuma şüphe yoktu. Prenses Euria, Gümüş Firari, sıradan bir haydut... Hepsinin gümüş saçları olabilirdi ama Nathan zekiydi. Daha fazla nokta birleştirmemesi için dua ederek gözlerimi yere çevirdim.

Nathan da bakışlarımla beraber hafifçe eğildi ve başlığımın altından gözlerimi bulmaya çalıştı. "Bana Prenses Euria'yı teslim ederseniz gitmenize izin veririm. Özgürlüğün senin olur."

Sana istediğin Euria'yı verirsem asıl o zaman özgürlüğüm benim olmayacak. Şimdilik görebileceğin tek Euria bu.

Geri çekilerek boğazımı konuşabileceğim kadar serbest bıraktı ve ayakta durmama izin verdi. Her an saldırmaya hazır bir şekilde kılıcını tutuyordu, tetikteydi. Ağzımdan çıkacak en ufak bir kelimeyi bile öyle heyecanla bekliyordu ki gözleri kocaman olmuştu. Sessiz kalmaya devam ettim. Sabrı taşan muhafız boğazımı tamamen serbest bırakarak elini kafamın üzerinden, sırtımla bitişik haldeki duvara dayadı. Yavaş hareketlerle üstüme eğildi.

Et ve kemikten oluşturduğu kafes yüzünden onun bedeni dışındaki hiçbir şeyi göremiyordum. "Söyle"' diye bağırdı ama bu sefer o kadar şiddetli değildi.

Dudakları kulaklarımın hemen üstünü bulmuştu. Hızlı, yorgun nefes alış verişleri peçemi dalgalandırıyor, yanağımı yalayıp geçiyordu. Belli belirsiz, fısıltıyla karışık bir, "Lütfen..." kelimesi çıktı ağzından.

Yüreğimin daraldığını hissettim. Çaresizlik hissi Nathan'a ilk defa bulaşmış olmalıydı. Hayatında ilk defa bir görevi bu kadar umutsuzca başarmaya çalışıyordu. Her şeyi göze almıştı. Öldürülmeyi bile.

Ona daha dikkatli baktığımda göz altlarının ve yanaklarının çökmüş olduğunu fark ettim. Sakalları uzamamıştı ama daha sertleşmiş gibiydiler. Sağlıklı beslenmiyor olmalıydı. Hatta belki de doğru düzgün uyumuyordu. Bu haline alışık değildim. Ona üzülmemek için dişlerimi sıkarak gözlerimi bir kere daha kaçırdım. Pelerini ve peçeyi çıkarıp eve dönmesini söylememek için kendimle

Ninova

çatışıyordum. Nathan suskunluğumu devam etmesi için bir işaret olarak algıladı.

"Gümüş Firari." Sesi sakindi. Artık bağırıp çağırmıyor, fevri hareketlerde bulunmuyordu. Bu her nasılsa daha kötü hissettiriyordu bana kendimi. "Kral seni bulup kelleni almam için görevlendirdi beni. Günlerdir peşindeyiz. Tüm kraliyet askerleri seni öldürmek için Ocreya sokaklarında dolaşıp seni arıyor. Eninde sonunda yakalanacaksın, nihayetinde cesedin kralın ayaklarının dibinde olacak."

Derin bir nefes aldıktan sonra geri çekildi ve aramızda hatırı sayılır bir mesafe bıraktı. "Ama ben sana kurtulman için bir fırsat veriyorum. Prensesin yerini söyle, bana bilgi ver. Onu nasıl kurtaracağımı anlat ya da nerede olduğunu biliyorsan beni ona götür. Bana prensesi teslim edersen, kılına bile zarar gelmez. Peşini bırakırım. Ortadan kaybolman, krallığı terk etmen için ihtiyacın olan tüm parayı, bütün zamanı veririm. Her şeyi ayarlarım. Nereye gitmek istediğin umurumda değil ama buna ihtiyacım var Firari. Bana prensesimi geri vermene ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldım. *Bunları söylemek onu zayıf düşürdü*, diye düşündüm kendi kendime. *Beni özlüyor, iyi olduğumdan emin olmak istiyor ve bu onu tüketiyor. Güvenliği için kendini feda edeceği prensesi çorbaya çevirdiğinden haberi bile yok.*

Başımı yukarıya kaldırdım. Nathan'ın gözleri neredeyse dolmuş gibi görünüyordu. Saldırmak için tam sırasıydı. Diğerine nazaran biraz daha sağlam olan bacağımı Nathan'ı itmek için kullanarak kendimi oluşturduğu kafesten sıyırdım ve hızla atıldım. Ancak muhafız zannettiğim kadar savunmasız kalmamıştı. Refleksleri en az benim kadar gelişmiş olan antrenmanlı Nathan'ın gücünü ve hızını hafife almıştım. Kaçabileceğimi zannetmiştim ancak beni yanıltmayı başarmıştı.

Kılıçsız eliyle beni yakalayıp bir kere daha artık gücü kalmayan vücudumu pelerinimden tutarak yere savurdu. Pelerinim artık o kadar çekiştirilmişti ki bu darbeye karşı koyamadı. Siyah kumaş parçası kıyafetimde kurtularak Nathan'ın elinde kaldı ve peçem de onunla

beraber yırtılıp düştü. Başımı yerde tuttum. Saçlarım açılmıştı, onları kullanarak yüzümü perdeleyebilirdim.

Ama Nathan elindeki pelerini bir kenara fırlattı ve bana doğru adım attı. Nemli zeminde çıkardığı rahatsız edici sesi duyabiliyordum. *Lütfen*, diye düşündüm içimden. *Tam şimdi birileri gelsin ve tüymem için bir fırsat çıksın.*

Savurduğu sürpriz tekmeyle bir kere daha yuvarlandım. Darbenin etkisiyle inlerken göğüskafesimdeki acı yüzünden kaburgalarımın kırıldığını düşündüm. Nefesim kesildiği için bir elimle karnımı tuttum. İki büklüm olurken yüzümü Nathan'a dönmek zorunda kalmıştım. Nathan hiç tereddüt etmeden boğazımın sol tarafına dayadı kılıcını ve hareket edememem, kaçamamam için bastırdı. Güçsüz kaldığımı fark etmiş olmalıydı ama yine de temkinli davranıyordu.

Ardından gözlerim onunkilerle birleşti. Nathan'ın bakışları taştan bir maske gibiydi. Gözleri gece kadar karanlık bakıyordu ve dudakları ölü bir adamınkiler gibi hafifçe aralanmıştı. Artık bakışlarının ardında yanan o alev alev öfke sönmüş, yerini hayal kırıklığına bırakmıştı. Hüzün, ihanet ve ona söylediğim yalanların acısı yüzüne vuruyordu. Savaşçı Nathan'dan eser kalmamıştı. Savaş sırasında moloz yığınına dönen bir şehirden farksızdı yüz ifadesi. Gerçekler yüzünden yerle bir olmuş duyguları mavimsi bir renkle parlıyordu.

"Ayışığı?'" dedi Nathan. Bu isim canımı acıttı. Aldığım tüm darbelerden, açılan tüm yaralardan daha fazla yandı bedenim.

Prenses Euria değil.

Gümüş Firari değil.

Sıradan bir haydut değil.

Ayışığı.

Görevi gereği babamın istediğini arıyordu. Prenses Euria'yı arıyordu ama bulmayı umduğu Ayışığı Euria'ydı. Ve onu da en bulmayı ummadığı yerde bulmuştu işte.

Bana karşı olan bakışları öylesine dehşet vericiydi ki... Yıllardır güvendiğim dostumu kaybettiğimi biliyordum. Arkadaşlığımız müthiş bir darbe almıştı, bu inkâr edilemezdi ve beni asla affetmeyecekti.

Ninova

Kralın verdiği görev, ona olan sadakati bana olan sevgisine ağır basacaktı.

Nathan bitkin bir sesle konuştu. "Onlarca insanı sen mi öldürdün?" diye sordu. Sanki midesi bulanıyordu. Bana bakmak ona dayanılmaz bir acı veriyormuş gibi görünüyordu. Boynuma dayalı kılıcını hâlâ çekmemişti ve kıpırdamama izin vermiyordu. Korku, hayal kırıklığı ve yorgunlukla büyümüş kocaman kahverengi gözleriyle bana ve etrafına bakındı.

Rahatsız bir şekilde yutkunduğumda kılıcın ucunun sivriliğiyle irkildim. Bastırmaya çalıştığım tüm duygularla mücadele ederek hafifçe öksürdüm. Boğazım hâlâ kan doluydu. "Masum kimseye dokunmadım."

Nathan söylediklerimi inkâr edercesine başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır, inanmıyorum," dedi. Derin derin nefes alıp verirken alnından damlayan küçük ter damlacıkları ayaklarımın etrafına konuyordu. "Benim Euria'm böyle biri değil." Bir kere daha salladı başını.

Başımın dönmeye başladığını ve çok geçmeden bayılıp kalacağımı düşündüm. Tüm vücudum sızlıyordu. Yaralarımdan kan sızıyordu ve kafama ağır bir darbe almıştım. Boğazımı hâlâ sıyırmaya devam eden kılıcının dayalı olduğu kısım yavaş yavaş açılmaya devam ediyordu.

"Nathan, izin ver açıklayayım," dedim kılıçtan uzaklaşmaya çalışarak ama Nathan kılını bile kıpırdatmadı. Uzaklaşmama izin vermeyeceğini belli ederek kılıcı daha da çok bastırdı. Sıcak kanımın boğazımdan çıkıp enseme doğru aktığını hissedebiliyordum.

"Bana zarar vermezsin," dedim. Ancak yapabildiğim en iyi şey konuşmaktı. Canımı emanet edeceğim adamın ne yapacağından emin olamıyordum şimdi. Gerçekten de o kılıcı boğazımdan geçirir miydi? Ona yıllardır söylediğim yalanlar benden bu kadar nefret etmesi için yeterli miydi? Peki ya aldığım canlar, onlar için beni affedebilir miydi?

Ağır ağır bacaklarımdaki hissi kaybetmeye başladığımı hissettim. Kalçamdan aşağısı karıncalanıyordu ve bacağımı hareket ettiremiyor

olmam nereden ağır yaralar aldığımı anlamamı zorlaştırıyordu. Dişlerimi sıkarak ellerimi yumruk haline getirdim.

Nathan'ın gözlerimin önünde yıkıldığını, acı çektiğini biliyordum. Kalbimdeki sızı onunkinin yanında hiçti ama bu benim acımı azaltmıyordu. "Nathan..." dedim hırıltılı bir ses tonuyla. Midem her konuştuğumda ağzıma geliyordu. "Bırak gideyim."

Tek görebildiğim şey puslu bir gökyüzü, karanlık bir sokak ve Nathan'ın hüzünlü gözleriydi. Devasa vücudu karşımda dikiliyordu. Beni hırpalamasına çok izin vermiştim ve bunun cezasını çekiyordum. Kaçıp gitmeye çalışsam bile saniyeler içerisinde beni yere indirmeyi başarırdı. Onu ikna etmeyi denemeliydim yoksa başarısız olurdum.

Keşke Kalisa'nın şu morumsu zehrinden alsaydım yanıma, diye düşündüm. Onu Nathan'a karşı kullanabilseydim en azından zarar vermeden etkisiz hale getirir, kendini toparlayana kadar da beni bulamayacağı kadar uzaklaşırdım.

Nathan şaşkınlıktan dilini yutmuşa benziyordu. Sadece beni izliyor, hiçbir şey söylemiyordu. Ne yapacağına karar vermeye çalıştığına emindim, bu yüzden konuşmaya devam ettim. "Beni serbest bırakman gerekiyor Nathan."

"İnsanları öldürüyorsun," diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

Başımı iki yana sallamak istiyordum ama lanet olası kılıç beni engelliyordu. "Yalnızca hak edenleri öldürüyorum. Masum insanların canını alanları, çocuk kaçıranları, tecavüzcüleri, haydutları, suçluları öldürüyorum."

"İyi ama neden Euria? Onları öldürmek senin görevin değil. Benim tanıdığım Euria'nın değil. Sen bir *canavar* değilsin."

Canavar. Hakkımda böyle mi düşünüyordu gerçekten?

"Belki de beni yeterince iyi tanımıyorsundur," diye mırıldandım. Yıllardır beraber büyüdüğüm muhafız, bir anda başka bir insana bakıyormuş gibi konuşmaya başlamıştı. Ona yalan söylediğimin, duygularıyla oynadığım ve kalbini kırdığımın farkındaydım ama beni tanıyordu. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Babası beni

Ninova

kızı gibi sevmiş, benim babam da ona karşı her zaman şefkatli davranmıştı. Annelerimizin yokluğu bizi birbirimize yakınlaştırmıştı. Eira'nın cesedini bulduğum zaman ilk koştuğum kişi Nathan olmuştu. Ama artık onun gözünde aynı Euria değildim. Hiçbir zaman olmayacaktım.

"Benimle saraya gelmelisin Euria. Bu kadar oyun yeter. Başına ne tür belalar aldığını bilmiyorum ama artık bitirme zamanı. Gümüş Firari kimliğini arkanda bırakmak zorundasın." Omuzlarını geriye atıp derin bir nefes verdi. Sonunda bir karara varmıştı ve bu benim istediğim yönde bir karar değildi. Beni serbest bırakmazsa son gücüme kadar dövüşmek zorunda kalacaktım.

Hamle yapacağımı anlayan Nathan kılıcını daha da derine batırdığında başım sağdaki kaldırım taşıyla Nathan'ın kılıcı arasında sıkışıp kaldı. Daha fazla ilerletmeye devam ederse bu minik sıyrık ölümcül bir yara haline gelecekti. "Saldırmaya kalkışma Euria. Sakince kalk ve benimle saraya dön."

Bunun Nathan için ne kadar sarsıcı bir gece olduğunu anlayabiliyordum fakat onu teselli etmeye vakit yoktu. Nispeten görebilen gözümle onunkilere baktım ve onunla gelmeyeceğimi anlamasını sağladım. Eh, bir canavara dönüşmüş de olsam sonuç olarak yılların verdiği tecrübe hâlâ duruyordu.

Ama beklemediğim bir şekilde Nathan kalkmama izin vermedi, aksine kılıcı biraz daha ittirdi. Artık kanın çok daha hızlı bir şekilde vücudumu terk ettiğini hissedebiliyordum. Beni öldürmek mi istiyordu?

"Nathan," diye mırıldandım nefesimin kesildiğini hissederek. "Fazla ileri gidiyorsun."

Ama genç muhafız bedenini terk etmiş ve boş kalan bedenine ondan başka, daha acımasız biri gelmiş gibiydi. Gözlerinde insanlıktan eser olmayan bir şekilde yalnızca kılıcına ve boğazıma bakıyordu. Ayışığı altında sinirle parlayan bakışlarını fark ettim. Haklıydım, bu Nathan değildi. Nathan bana zarar vermezdi ve bu kişi şu anda tam olarak bunu yapıyordu. Canavarın ben olduğumu sanıyordu ama yanılıyordu.

Ninova

Gerçeğin yıkıcılığı ona tahmin ettiğimden de fazla gelmiş olmalıydı. Gözümden bir damla yaşın süzüldüğünü hissettim. Bunu fark eden muhafız hemen duraksadı. Kılıcını hızla geri çekti ve yüzündeki ifadeye belli belirsiz bir şefkat yayıldı. Kaşları nazikçe yukarı kalkarken dudakları aralandı. Tam bir şey söyleyecekti ki bir ok omzunun arkasına isabet ediverdi.

Kılıcını düşüren Nathan dehşet içinde zırhının aralığından giren ve köprücükkemiğinin önünden çıkan oka bakıp afalladı. Bir sonraki inilti gecikmedi. Ok bu sefer baldırına saplandığında muhafız acıyla dişlerini sıktı.

Dizlerinin üzerine çökerken hemen arkasında sislerin ardından fırlayan Fenris'i fark ettim. Şakağında bir miktar kan vardı ama onun dışında iyi görünüyordu. Uzun bacakları sayesinde çabucak yanıma geldi. Nathan'ın etkisiz hale geldiğinden emin olarak yavaşladı. Ardından gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Seni iyi pataklamış," dedi gülümseyerek ve elini nazik bir şekilde uzattı. "Yürüyebilir misin?"

Doğruldum ama Fenris'in elini tutmadım. "Ona zarar vermeyeceğine söz vermiştin!" diye bağırdım öfkeyle.

Fenris şaşırmadığı gibi elini de geri çekmedi. Onun yerine yalnızca yere yığılmış olan muhafıza bakıp yeniden bana döndü. "Öldürmeyeceğime söz verdim ve şu an gayet yaşıyor." Nathan'ın vücudundan acı dolu bir inilti yükseldiğinde Fenris gözlerini hafifçe kısıp omuzlarını silkti. "Sayılır yani."

Ayağa kalkmaya çalışırken yalpaladım ve Fenris beni belimden yakalayarak ayakta durmama yardımcı oldu. Pelerinimi işaret ettiğimde düşmeyeceğimden emin oldu. Getirdiği kumaş parçasından peçemi alıp suratıma taktım ve pelerinimin eteklerinden geniş bir parça kestim. Boğazıma iki tur doladım kumaşı. En azından üsse varana kadar kan kaybından bayılmak istemiyordum.

"Başka derin bir yaran var mı?" diye sordu Fenris. Kıyafetlerimiz simsiyah olduğu için vücudumuzdaki ölümcül darbeleri görmemiz de zorlaşıyordu. Ama başka derin bir kesiğim olduğunu sanmıyordum. Daha çok ezikler ve çürükler vardı.

Ninova

"Muhafızınla dost olduğunuzu zannediyordum," diye mırıldandı Fenris, bir kolunu omzuna atarken. Her harekette canım yanıyordu.

Lütfen biri durdursun şu acıyı, diye düşündüm içimden. "Öyleydik."

Fenris ise hafifçe güldü. "Sanırım artık değilsiniz."

"Yeniden dost olacağız. Yalnızca şu an neden bu hale geldiğimi anlamıyor. Neden yalan söylediğime dair hiçbir fikri yok. Tek bildiği ona devasa yalanlar söylemiş olduğum."

Derin bir nefes alıp beni yürümeye zorladı. "Seni bu hale getirmesine rağmen hâlâ onu savunuyorsun." Başımla onayladım ama Fenris buna misilleme olarak başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Sana söylemiştim prenses. Sevgi zayıflıktır."

Sesi kederli ve acı dolu çıkmıştı. Omzunun üzerindeki elime yumuşak bir şey dokundu. Fenris eldivenini çıkarmış, elimi tutuyordu. Nazik dokunuşu kendimi kaybetmemi engelleyerek adım atmaya devam etmemi sağladı.

Beni anlayacak, diye düşündüm kendi kendime. *Tüm bunlar bittiğinde Nathan'a her şeyi anlatacağım. Neden en başından beri bir suikastçı olmaya çalıştığımı açıklayacağım. Ona yalan söylememin sebeplerini sıraladığımda bana hak verecek ve tüm bunlar geçmişte kalacak. Sonra Gümüş Firari olarak yaşadığım şeyleri, atıldığım maceraları dinlemek isteyecek. Ben de onun Gümüş Firari'yi ararken ne kadar da komik duruma düştüğünü söyleyeceğim ve tüm bu yaşananlara güleceğiz. Yeniden en yakın dostum olacak.*

"Hey!" diye bağırdı bir anda Fenris. Gözlerimi kapattığımı bile fark etmemiştim o açmamı sağlayana kadar. Hafifçe sarsarak başını yana çevirip bana bakmaya çalıştı. "Toparla kendini prenses."

Başımı onaylar şekilde salladıktan sonra birkaç adım daha attım ancak yeniden gözlerimin kapandığını hissediyordum. Henüz çok fazla kan kaybetmemiştim ama kafadan yediğim darbe bile bu kadar sersemlememe yetiyordu. Fenris'in belimde duran elini daha da sıktığını fark ettim. Dokunduğu yerler acıyordu ama en azından yü-

rümeye devam etmemi sağlıyordu.

Babam... diye düşündüm. *Acaba Nathan bunu babama söyler mi? Sırrımı geçerli bir sebep sunana kadar saklayacaktır. Nathan sebeplere önem verir, önce beni dinlemek ister. Onunla bir kere daha yüz yüze gelene kadar benim Euria olduğumu kimseye anlatmayacaktır. Ya da Firari olduğumu. Firari bir suikastçı olduğumu... Her ikisi de olduğumu.*

"Euria!" diye seslendi Fenris bir kere daha ve omzuna düşmüş olan başımı nazikçe ittirdi. Sonra kendi kendine mırıldandığını duydum. "Bu böyle olmayacak."

Ağırlığımı ona vermemi sağladığı sırada ayaklarımın yerden kesildiğini fark ederek irkildim. Düştüğüm rüyadan uyanıyormuş gibi bir anda gözlerimi açtım ve Fenris'in endişeli gözlerini gördüm. Bakışlarını hemen değiştirdi.

"Sakin ol. Sadece bir türlü yürüyemediğin için seni kucakladım. Kendini üsse taşıttığın için bana lezzetli bir yemek borcun var." Beni kucağına almıştı ve üstten üstten bakıyordu. Gülümsedi ve gözünü kırptı. Beni güldürmeye çalıştığını biliyordum. Veya sarsıntı geçirmediğimden emin olmak istediği için konuşturmaya çalışıyor da olabilirdi. Hangisi olduğunu kestiremesem de iki türlü de başarısız olduğu kesindi.

"Yürüyebilirim," diye mırıldandım kucağında kıpırdanarak.

"Elbette yürüyebilirsin ancak üsse gitmek için günlerimiz yok prenses. Güneş doğana dek varmış olmamız gerekiyor." Beni taşıdığı ritme bakılırsa oldukça hızlı yürüdüğü söylenebilirdi. İyi olsaydım bu kadar hızlı yürüyebilirdim, hatta onu geçebilirdim ancak bu şekilde imkânsızdı. Bu nedenle gözlerimi yeniden kapatmaya karar verdim.

Fenris'in göğsündeki kasların kıvrımlarını yanağımda hissedebiliyordum. Nefesleriyle hareket eden göğsü kafamı da uyumlu bir şekilde itiyordu. Belli belirsiz bir şeyler fısıldadığını duyabiliyordum ancak ne söylediğini anlayamıyordum. Sanki sesi uzaktan, çok uzaktan geliyordu.

Yavaş yavaş vücudumdaki acının azaldığını fark ettim. Dövüşten

Ninova

kurtulmuştum ve Nathan iyi olacaktı. *O iyi olacak*, diye hatırlattım kendi kendime. *Ağır yaralanmadı. Bu tür yaralara alışık. Hızlıca toparlar.*

Artık canım eskisi kadar yanmıyordu. Yalnızca Nathan'ın yüzünde gördüğüm o hayal kırıklığıyla dolu ifadenin anısı dolaşıyordu zihnimde. O manzarayı hayatım boyunca unutamayacaktım. Bana nasıl bir canavarmışım gibi baktığını, başka biriymişim gibi davrandığını. Kâbuslarıma malzeme olacaktı.

Şu ana kadar defalarca kez dövüşmüştüm. Sokaklarda aldığım yaraların haddi hesabı yoktu. Antrenmanlar sırasında bile ne kadar dikkatli olursam olayım sık sık bir yerim kesilirdi. Yaralanmaktan ve kanamaktan oldum olası korkmamıştım. Vücudumdaki izlerin hiçbiri beni duygusal açıdan yaralamamıştı ve ben hiçbirinin varlığını umursamamıştım. Ölümden korkmayı ise uzun süre önce bırakmıştım. Sürekli etrafımda dolaşan, peşimi asla bırakmayan bir şeydi ölüm, ondan korkmamak benim için bir zorunluluk haline gelmişti. Bu yüzden artık korkmuyordum ve canım neredeyse yanmıyordu.

Ama Nathan'ın boğazımda, boynumun sol tarafında açtığı yara, yaptığı diğer tüm şeylerden daha acı verici gelmişti. Beni metrelerce öteye fırlatsa da boğazlasa ya da yumruklasa da bunların hiçbirini Euria'ya yapmamıştı. Ancak o kılıç darbesi, ben *ben* olduğum için inmişti. Boynumdaki o yara Euria olduğumu bildiği halde açılmıştı ve geri çekilmemişti.

Bunu hatırlamak bile yeniden üzülmeme yetmişti. Vücudumun titrediğini hissedebiliyordum ama nedenini anlayamıyordum. Bir tür şok mu geçiriyordum yoksa hava soğuk muydu? Soğuk canımı bu kadar yakabilir miydi?

Düşünmeden kendimi Fenris'in göğsüne biraz daha sokulurken buldum. Onunsa buna karşılık olarak beni itmek yerine daha çok kendine çektiğini hissettim. Kollarını daha sıkı sardı. Daha kuvvetli kavradı bedenimi. Karnından yayılan sıcaklık beni de ısıtıyordu şimdi.

"Az kaldı," diye mırıldandı Fenris. Bu sefer ne dediğini daha ra-

Ninova

hat anlamıştım çünkü eğilerek konuşuyordu. "Çok yakında yatağında mışıl mışıl dinleniyor olacaksın," diye de ekledi. Sesi yeniden kaygılı bir hale bürünmüş gibiydi.

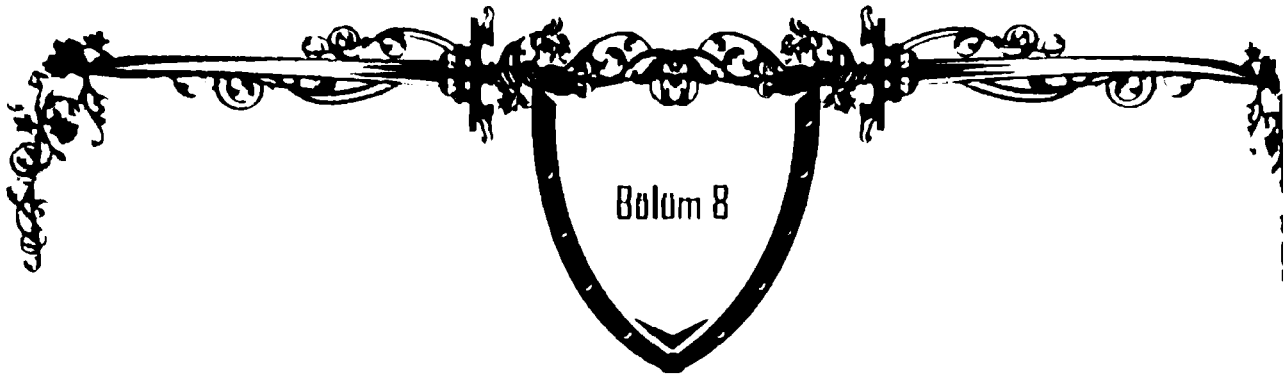
Kendimi hafifçe gülerken buldum. "Sen benim için endişeleniyor musun yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordum. Cümlemi tamamladığım gibi öksürdüm.

Öksürüklerimin arasında Fenris'in güldüğünü duymayı beklemiştim ama bu duyulmadı. Tek duyduğum şey kulağıma doğru mırıldandığı cümle oldu. "Gözlerindeki ışığın sönmesi fikrinden nefret ediyorum Euria."

Başımla onayladım. Endişelenecek bir şeyi olmadığını söylemek istiyordum ama bunu başaramadım. Zihnim yavaş yavaş kapanırken çok da önemli olmadığını düşündüm. Zaten çok yorulmuştum. Hem de fazlasıyla...

Burnumun dibinde Fenris'in kokusu ve ağzımdaki kan tadıyla gözlerimi sıkıca kapattım. Zihnim karanlık boşluğa dalarken düşünmeyi bıraktım.

Ninova

HÜKMÜN BAŞLANGICI

Uzun bir süre boyunca yatağımdan hiç çıkmadım. Delhin'in inlemelerini ve onun için telaşla ortalıkta koşturmalarını dinledim. Çarpan kapıların gürültüsüyle irkildim. Zayıf ışıklı odamın içinde uçuşan minik toz parçalarını izledim. Düşüncelerimi kapatmak ve duygularımı kısa bir süreliğine bile olsa bastırmak için uyumaya çalıştım. Saatler boyunca, her uyandığımda beni gerçeklikten koparıp götüren o boşluğa yeniden düşmek için çabaladım.

Üstümdeki battaniyeyi fırlatmamla vücudumun her noktası sızladı. Masamın kenarındaki mum, oluşturduğum esinti yüzünden zayıfça titreşti. Üsse nasıl geldiğimi, yatağıma nasıl yatırıldığımı ve o mumu kimin yaktığını hatırlamıyordum. Boynumdaki yaraya bir bez parçası sarılmıştı ve çizmelerim çıkarılmıştı ancak başka hiçbir yerime dokunulmamıştı.

Silahlarımdan kalanlar bile belimde asılı duruyor, huzur içinde uyumamı engelliyordu. Derin bir nefes aldım. *Birkaç kadeh şarap olsa fena olmazdı,* diye düşündüm. *Ya da belki iki düzine.*

Odanın herhangi bir yerine içecek bırakılıp bırakılmadığını kontrol etmek için doğrulmayı denedim. Omzumun ve sırtımın sızlamasıyla bu girişimim başarısız oldu. Şarap bulmak gibi bir umudum yoktu elbette ancak bir bardak su hiç fena olmazdı.

Titremelerle ve engelleyemediğim terlemelerle dolu birkaç saatin sonunda bilincim artık uyumayı reddediyordu. Saatler boyunca

Ninova

mahkûm olduğum yatağımdan çıkmanın zamanının geldiğini biliyordum ama bunu istemiyordum. Dün gece yaşanan her şeyin bir rüya olmasını dilerken aslında öyle olmadığını biliyordum.

Nathan'ın hayal kırıklığıyla dolu yüzünü ve bana zarar verdiği anları unutmak için birçok şeyi feda edebilirdim. Ancak ne yazık ki hayat böyle işlemiyordu. Unutmak istediğiniz şeyler, size ebedi bir acı vermek için peşinizden asla ayrılmıyor, hayat bunları size hatırlatmanın bir yolunu hep buluyordu.

Zonklayan ve sızlayan bacaklarımı oynatmaya çalıştığımda taş kadar sert olduklarını fark ettim. Ellerimle tutup ovmaya ve biraz olsun rahatlatmaya çalışsam da bu sefer soyulmuş avuçiçlerim yaktı canımı. Tam bir harabeye dönmüştüm.

Yıkanmaya, yaralarımı temizlemeye ve onları sarmaya ihtiyacım vardı. Hatta biraz merhemleri varsa kullanmak bana iyi gelebilirdi. Ama ayağa kalkmaya bile gücüm yoktu. Kalisa'ya seslenebilmek için boğazımı temizlemeye çalıştım ama bunu beceremedim. Elbette dün geceden kalan kan hâlâ boğazımdaydı ve kurumuş, yapış yapış bir hal almıştı. Öksürünce tükürüğümle saçılan kanın yatağı kirletmemesi için yana döndüm. Bir yandan da sızlayan karnımı tutarak dizlerimi kendime doğru çekmeye çalıştım. *Biri şu acıyı durdursun lütfen.*

Tanrılar sesimi duymuş gibi bir anda kapının tıklatıldığını duydum. Her kimse içeri gelebilmesi için bir şeyler söylemeye çalıştım ancak bir kere öksürerek başarısız oldum. Ardından kapının arkasından tatlı bir ton duyuldu. "İçeri giriyorum Firari," dedi Fenris.

Çok geçmeden ahşap kapıyı iterek açtı ve bana baktı. Yorgun görünüyordu. Ama en azından savaş kıyafetlerinden arınmıştı ve daha günlük bir görünüme sahipti şimdi. Yavaş yavaş sürüdüğü ağır adımlarla yanıma geldi. Bir gölge kadar akışkan ve bir o kadar sessizdi. Yüzünde farklı bir ifade vardı. "Eminim şu an berbat hissediyorsundur," dedi nazikçe gülümseyerek. Ondan nezaket görmek pek alışık olduğum bir şey değildi.

Kafamı yeniden yastığa bırakıp gözlerimi devirdim. "Berbat kelimesi hafif kalır. Delhin nasıl?"

Ninova

"İyi olacak," diye yanıtladı Fenris. "Geniş bir yarası var. Boydan boya kesilmiş ama derin değil. Çok geçmeden kendine gelecektir."

Başımı sallayarak onayladım. Delhin tam olarak dostum sayılmazdı ama yine de zarar görmesini istemezdim. O da hepimiz gibi hayata tutunmaya çalışıyordu yalnızca.

"Seni temizlememiz gerekiyor," dedi Fenris burnunu kırıştırarak. Ardından dudakları bir yana kıvrıldı. "Yaraların iltihaplanmaya fazlasıyla müsait ve leş gibi kokuyorsun."

Zar zor kafamın altındaki yastığı çekip Fenris'e fırlattım. Yastık Fenris'in yüzüne erimiş peynir gibi yapıştı, ardından yere düştü. Kolum fazlasıyla yanmış olsa da Fenris'in yüzündeki bıkkın ifade buna değerdi. "Sensin leş gibi kokan," diye söylendim.

Başını iki yana salladı. "Mis gibi kokuyorum prenses. Senin aksine ben üsse geldikten sonra yıkandım. Zaten üstümde kendiminkinden çok senin kanın vardı. Senden çok daha iyi bir dövüşçü olduğum için açık yaram yoktu. Aldığın kötü kokunun tümü kendinden geliyor."

"Benden daha iyi bir dövüşçü demek? Bunu iyileştikten sonra kanıtlamanı çok isterim." Tahmin ettiğimden daha öfkeli çıkmıştı sesim. Kötü savaştığım için bu halde değildim, Nathan'ın zaafım olmasına izin verdiğim için bu haldeydim. Fenris'in sevginin zayıflık olduğuna dair sözleri aklıma geldi.

Fenris yeşil gözlerini üzerimde yavaş yavaş gezdirdi. Saçlarım kuru kan yüzünden kırmızıya ve siyaha boyanmış olmalıydı. Ve elbette yüzümün yarısı da. "Hadi Firari, tüm nevresimleri kullanılamaz hale getiriyorsun. Temizlenmen gerekiyor." Kollarını göğsünde bağlayıp bir ayağını diğerinin önüne attı. Sırtıysa kapıya dayalıydı şimdi. Söylediklerini kabul edene kadar gideceğini sanmıyordum.

Bakalım kim daha inat. Yerimden kıpırdamadım. "Ne yani koskoca Görünmeyenler ekibi birkaç parça kumaş için mi endişeleniyor?" Boğazım hâlâ berbat bir halde olduğundan kelimeler ağzımdan tam olarak çıkamıyordu. Yine de mümkün olduğu kadar anlaşılabilir bir şekilde telaffuz etmeye çalışıyordum.

Derin bir nefes alıp gözlerini devirdi. Daha yeni bağladığı kollarını bıkkın bir şekilde serbest bıraktı. "Malthazar seni başıma bela ol diye vermiş anlaşılan. Kalkmayı düşünüyor musun yoksa seni banyoya kadar taşımak zorunda mı kalacağım?"

Elimi hızla havaya kaldırıp olduğu yerde kalmasını işaret ettim. "Kalkışma bile Altın Çocuk. Önce birkaç parça temiz kıyafet bulayım."

Bacaklarımı büyük bir çabayla yatağın kenarından sallandırdıktan sonra odanın köşesindeki kıyafet yığınına baktım. Aramızdaki mesafe o kadar fazla geliyordu ki oraya kadar yürümek, eğilmek ve temiz kıyafetler seçmek imkânsız gibiydi. Bir süre kıyafet yığınına bakarak derin nefesler aldım. Ayağa kalktığım ilk saniye çok acı verecekti. Bunu biliyordum ve kendimi acıya hazırlamaya çalıştım.

Tam o sırada Fenris aklımı okumuş gibi gözlerimi diktiğim kumaş yığınına ilerleyip tüm parçaları kucakladıktan sonra yatağın kenarına bırakıp yeniden birkaç adım geri attı ve ellerini cebine yerleştirdi.

Giyilebilecek kadar temiz olanları bulabilmek adına tüm kıyafetleri teker teker koklamaya koyuldum. İç çamaşırlarını bir kenara ayırdım. Ardından temiz ama daha önce giymediğim bir pantolon sıyırdım aralarından. Delhin'in bıraktığı parçalardı bunlar. Bu sırada bir de elbise bulmuştum. Kumaşı sert görünüyordu ama bacaklarımı tamamen sarmayacak, vücudumu biraz olsun rahat bırakabilecek kıyafetler giymek daha mantıklı geldiği için pantolon yerine bu elbiseyi seçtim. Ardından elbiseyle uyumlu olup olmadığını umursamayarak çizmelerimi elime aldım, böylece artık banyoya gitmeye hazırdım.

Fenris'in hâlâ pürdikkat beni izlediğini fark ettiğinde ayırdığım parçaları kucakladım. "Banyonun ne tarafta olduğunu biliyorum."

Dudakları bir kez daha kıvrıldı. "Bildiğini biliyorum prenses, yalnızca yolun ortasında kusup bir de yerleri mahvetmeni istemiyorum."

"Emin ol midemde çıkaracak hiçbir şey kalmadı." Yatakta hafifçe yaylandım ve tüm acıya rağmen ayağa kalkıp durmayı başardım. Kıyafetlerime sıkı sıkı tutunarak bir adım attım. Başımın hafifçe

Ninova

dönmesiyle ikinci adımımı da attım ancak ondan sonra bir anda her şey karanlığa gömüldü. Vücudumun kontrolünü kaybettiğim sırada Fenris'in bana doğru atıldığını ve yere yapışmadan hemen önce beni yakaladığını hissettim.

Görüşüm hızla yerine geldi. "İyiyim," dedim beni tutan kollara doğru.

Hafifçe güldü Fenris, dalga geçiyor gibiydi. "Ne demezsin." Beni son derece nazikçe biraz daha sıkı kavradı ve kucağına aldı. Bedenine yaklaştırdığı sırada bir süre yüz yüze kaldık. Gözlerini, çıkık elmacıkkemiklerini, içe çökmüş yanaklarını ve dişlerini sıktığı zaman hareket eden şakaklarını inceledim.

Dişlerini sıkıyordu. Zorlanıyor olabilir miydi? "O kadar da ağır değilim Fenris," dedim alayla, sessizliği bozmaya çalışarak. "Belki de biraz daha kol çalışman gerekiyordur." Homurdanarak ahşap kapıyı açmaya çalışırken beceriksizliğine kıkırdamadan edemedim. Gülmek canımı acıttı.

Koridora çıktığımızda burnuma biber ve balık kokusu geldi. Daha yeni yapılıyor gibi taptaze bir kokuydu bu. Kanla dolu midemin guruldamasına sebep olmuştu. Rahatsız bir şekilde karnıma bastırdım. En son ne zaman yediğimi hatırlamıyordum ama gücümü toparlamak için birkaç gün boyunca beslenmeme fazlasıyla dikkat etmem gerekiyordu. Sarayda yaşarken beslenme konusunda hiçbir zaman sorun yaşamamıştım çünkü yemek istemesem bile bana zorla yedirirlerdi. Elbette bunun yanında her gün farklı çeşit bir yemek çıkması, üstelik aşçıların da fazlasıyla becerikli olması da vardı.

Ortalıkta kimse yoktu. Fenris beni banyoya taşırken kimsenin bizi görmemesi nedense beni rahatlatmıştı. Biri tarafından taşınacak kadar zayıf düşmüş olmayı kendime yediremiyordum belki de. Hiçbir iyi savaşçı kendine içinde bulunduğum durumu yakıştıramazdı.

Banyoya vardığımızda Fenris beni nazikçe içeriye soktuktan sonra bacaklarımı indirdi. Belimden desteklemeye devam ederek dengede duracağımdan emin oldu, ardından kapıyı kapatıp iskemlelerden birini küvetin kenarına çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum gözlerimi kocaman açarak.

"Yardım ediyorum." Tek kaşını kaldırarak sorumu ne kadar saçma bulduğunu belli etti.

"Yıkanmak eylemi, kıyafetler üzerimdeyken yapılmıyor, bunun farkındasın değil mi?" Ne yapmaya çalıştığını anlamak için gözlerimi üzerinden ayırmadım ama Fenris kıpırdamıyordu.

Hafifçe güldü. "Sen soyunurken gözlerimi kapatacağım Firari. Saçların kir içerisinde ve kolunu bile kaldıramıyorsun. Üstelik hem boynundaki hem de alnındaki yaranın dikişe ihtiyacı var. Kendi kendini dikmeyi mi düşünüyorsun?"

Afallamıştım. Bu yüzden bir süre açık kalan ağzımı toparlamak zor oldu. "Diğerlerine nazaran seninle daha yakın olduğumuzun farkındayım Altın Çocuk ama sınırlarına ve benim sınırlarımı aşmamaya dikkat etsen iyi olur."

Fenris anlayışla başını salladı. Yine ondan beklemediğim bir şekilde nazik davranıyordu. "Sen üstündekileri çıkarırken suyun iyice köpürdüğünden emin olacağım. Böylece yalnızca boynunla ve kırmızı suratınla ilgileneceğim. Anlaştık mı?"

Başımla isteksizce onayladım. Kendimi onun ellerine emanet etmek konusunda kesinlikle rahat hissetmiyordum ama bir konuda haklıydı. Kollarımı kaldıramadığım için saçımı yıkamam fazlasıyla zor olacaktı. Üstelik alnımı dikebileceğimi de pek sanmıyordum.

Fenris sabunu eline aldı. Üzerindeki siyah gömleğin bol kollarını omzuna kadar çekmek yerine doğrudan gömleğini çıkardığında aceleyle arkasına geçtim. Üzerimdeki kıyafetleri birer birer sıyırırken Fenris'in suyu köpürtmesini izledim. Dokunduğum her yer sızlıyor, tüm kaslarım acı içinde bağırıyordu, bu nedenle hem dikkatimi dağıttığı için hem de yanımda olduğu için ona minnettardım. Çünkü tüm hayatım boyunca ilk kez *yalnızdım* ve *yalnız* kalmak istemiyordum.

"Hazırım," dediğimde Fenris yüzünü koluna gömerek gözlerini kapattı. Diğer elini ise küvete su damlatarak havaya uzattı. Tutunmam, kayıp düşmemem veya yüksek ihtimalle suyla temas edince bayılmamam içindi bu hareketi. Reddetmedim. Artık onunla savaşacak gücüm de yoktu zaten.

Ninova

Davetkâr elini sertçe yakalayıp önce bir ayağımı ılık suya daldırdım, ardından diğerini. Elini alabildiğine güçlü bir şekilde tutuyordu. Dengemi kaybetsem bile geri sağlayabilecek kadar sabitti. Hemen sonrasında ise kafam Fenris'in oturduğu tarafa gelecek şekilde su dolu küvete girdim. Tam olarak yeterli düzeydeydi su. Isısı kaslarımı yumuşatıp ağrıyı biraz azalttığında ağır ağır arkama yaslanıp Fenris'in elini bıraktım.

"Gözlerimi açabilir miyim?" diye sordu tereddütlü ve rahatsız bir ses tonuyla. Mırıltıyla onu onayladığımda yeniden eline beyaz sabunu aldı. Karışmış, kuru kan yüzünden düğümlenmiş ve topak topak olmuş saçlarımı nazikçe ovalamaya koyuldu. Onun bu yumuşak davranışları hizmetkârlarımı hatırlamama sebep olmuştu. Buharlı, köpüklü, içinde uykuya dalabileceğim kadar rahat olan kendi küvetimi anımsadım.

Çok yakında, diye düşündüm kendi kendime. *Amacını yerine getirecek ve eski hayatına döneceksin.*

Fenris ılık suyu başımdan aşağı dökerken içinde bulunduğum tüm köpükler yavaş yavaş kırmızıya döndü. Alnımdaki yaranın dokunuşumun ardından sızlamasıyla parmaklarımı geri çektim. Ellerim daha açık bir kırmızıya boyanmıştı şimdi. Yaram açılmış, yeniden kanamaya başlamış gibiydi.

Acım hâlâ yoğundu. Vücudum sızlıyor, başım zonkluyordu ve düşüncelerim yüzünden kendimi o kadar sıkmıştım ki rahatlayamıyordum. Fenris parmak uçlarını nazikçe alnımda, kaşımın üzerinde ve gözlerimin kenarında gezdirdi saçlarımı toplamaya çalışırken. O kadar yorgun düşmüştüm ki kendimi eline bırakmaktan geri duramadım. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

"Uyuyamazsın prenses, sık dişini," dedi Fenris nazikçe şakağımı okşayarak.

Gözlerimi bir kere daha yaralarımda gezdirdim. Boynumdakini göremiyordum ama görmek de istemiyordum zaten. Kolumun kenarında bir kesik vardı. Bir de elbette ilk görevden kalan kesik vardı bileğimde. En azından artık onu saklamaya çalışmak zorunda değildim. Onun dışında açık bir yaram yoktu. Sol omzum hareket

ettirdiğimde acıyordu. Göğsüm ve kaburgalarım da aynı şekilde. Kalçamın da son derece rahatsız olduğu söylenebilirdi. Bunların hepsi Nathan beni defalarca yere çarptığında oluşan morluklardı. Gerçi morluk demek yanlış olabilirdi, çok geçmeden neşeli lekelermiş gibi rengârenk olacaklarına emindim.

Acılarımı saymaktan vazgeçtim. Zaten sürekli yenisi ekleniyordu. Ama hiçbirinin üzerimde öldürme gücü yoktu. Olmayacaktı da. Bir kere izin vermiştim buna. İlk ve sondu.

Bir süre sonra Fenris iskemlesini yerde sürüyerek geri çekildi ve dolapların birinden sargı beziyle mavi renkli tuhaf merhemi çıkardı. Bu merhemi hatırlıyordum. Kolumu kestiğim zaman sargı bezi ararken karşıma çıkmıştı. Rengini ve kokusunu tanıyamadığım tuhaf bir merhemdi.

"Nedir o?" diye sordum Fenris bir şerit bez açarken.

"Bu," diye açıklamaya koyuldu ama gözlerini iş üstündeki ellerinden ayırmıyordu. "Nuhan'dan getirttiğimiz özel bir merhem. Yaraları çok hızlı iyileştiren mavi renkli bir bitkiden yapılıyor. İsmi *lora*. Ama yasadışı. Batı diyardan çıkması da satılması da kullanılması da yasak. Çok güçlü olduğu için savaş sebebi bile olacağı düşünülüyor yıllardır. Hatta bir efsane olduğunu, böyle bir bitkinin var olmadığını söyleyenler bile var."

Hafifçe güldüm. "Bunu içinde bulunduğun kraliyetin vârisine anlatman ne kadar doğru Fenris? Hükümdar olduğumda seni bu yüzden tutuklatacağımın farkındasın değil mi?"

Fenris'in dudakları kıvrıldı. "Beni tutuklatabileceğin çok fazla sebep var. Ben bir suçluyum, hırsızım, haydudum ve katilim." Başımla onayladım. Söylediklerinde yanlış tek şey yoktu. Fenris gerçekten de bunların hepsiydi.

Alnımdaki yarayı dikmek için arkamdan kalktı ve iskemlesini yüz yüze bakabileceğimiz konuma getirdi. Bir dizini küvetin kenarına yaslayarak yaklaştı ve başımı nazikçe istediği pozisyona getirdi. Elindeki iğne ve iplikle ilgilenirken yaramı hissetmiyordum bile. O dikmeye odaklanmışken ben de yara izleriyle dolu karnını dikizlemeye koyuldum. Dışarıdan göründüğünden çok daha güçlü ve kaslıydı.

Ninova

"Manzaran iyi mi prenses?" diye sordu muzip bir ses tonuyla. Verdiği nefesler burnumu okşayıp geçiyordu.

Sözü biraz olsun bile utandırmamıştı beni. Zaten hiçbir zaman düşündüklerini saklayan biri olmamıştım. "Seni ilk gördüğüm zaman güçsüz ve sıska olduğunu düşünmüştüm."

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı biraz daha sakin bir ses tonuyla, işine ara vermeden.

"Aksini."

Yaraları taze olmadığı için Fenris'in bedenindekiler benimkiler kadar korkunç gelmiyordu gözüme. Küçük kesikler, birkaç bıçak yarası vardı göğsünde. Hiçbiri simetrik değildi, estetik oldukları da söylenemezdi ama çirkin de değillerdi. Garip bir şekilde onun karakterinin haritası gibiydiler. Onun parçalarıydılar. Onu o yapan parçalar.

Kendiminkilere bakmaktansa onunkileri incelemeyi tercih ederdim. Bu yüzden Fenris alnımın kenarındaki yarayı dikene kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Merhemin soğukluğunu hissettiğimdeyse işinin bittiğini anladım.

"Burayı sarmaya gerek yok. Sürekli dokunup oynama yeter," dedi Fenris. Ardından biraz geri çekilip arkasına yaslandı. "Ama..." Parmağıyla boynumu işaret etti, "...burayı ve kolunu sarsak iyi olacak. Boynunu tamamen sarmak yerine kolunun altından çapraz dolandırırız, böylece seni rahatsız etmez."

Başımla onayladığımda elini uzatıp biraz daha doğrulmama yardım etti. Dileğine boyun eğerek sırtımı dikleştirdim ve sağ kolumu kaldırıp hem merhemi sürmesine hem de sargıyı etrafımda döndürmesine izin verdim. Çok geçmeden hepsi sıkıca temizlenmiş, dikilmiş ve sarılmıştı.

Büyürken her zaman Eira'nın tahta geçeceğini biliyordum. Ne kadar istesem de hiçbir şekilde hükümdarın ben olmayacağımı biliyordum. Bu nedenle şehre kaçmak, biriyle tanışıp halkımdan uzak bir şekilde yaşamak hayallerimi süslerdi. Liderlik etmeyi seviyordum, insanlara haddini bildirmeyi, güçlü hissetmeyi ve adaleti

sağlamayı da ama bu sevginin eninde sonunda sona ereceğini de biliyordum.

Yavaş yavaş hem Euria'dan hem de Gümüş Firari'den uzaklaştığımı, ikisinin arasında ama ikisine de hiç benzemeyen birine dönüştüğümü hissediyordum. Bu üçüncü kişi olarak sevdiğim insanlara yalan söylüyor, onları kandırıyor ve bencil davranıyordum. Yeni tanıştığım bu ekiple gerektiğinden daha fazla yakınlaşıyordum. Zedy, Elna'nın erkek versiyonunun büyümüş hali gibiydi. Delhin arkadaş olmakta asla zorlanmayacağım biriydi. Dane ise tıpkı bir prens gibi nazik ve centilmendi. Fenris ise... O hiç alışık olmadığım bir şeydi.

Tahta geçtiğimde hâlâ çok genç olacaktım. Savaşçı yönüm sayesinde zinde ve hatırı sayılır derecede güzel bir kraliçe olacaktım. Ancak artık bir yara izim vardı. Boynumun kenarında yarım ayı andıran, büyükçe bir yara izi. Elbette mavi renkli tuhaf merhemin izi düzeltme ihtimali vardı ancak buna bel bağlayamazdım. Boynumu o yara hiç gerçekleşmemiş gibi gösterebilecek kadar güçlü bir ilaç olduğunu zannetmiyordum.

Kraliçelerinin nasıl böyle bir yaraya sahip olduğunu merak eden halkıma ne diyecektim? Hakkımda çıkan dedikodulara nasıl cevap verecektim? Daha da kötüsü, tahta geçtiğimde Nathan ne olacaktı? Ya da saraya döndüğümde? Ya da Nathan beni bir kez daha gördüğünde? Bu kadar çok soruya rağmen karşılığında verecek hiç cevabım yoktu.

"Ne düşünüyorsun" diye sordu ve kollarını önünde birleştirdi Fenris. Gözlerinin altı biraz morarmıştı sanki. Bakışları farklıydı. Benimle gurur duyuyor gibi bir hali vardı.

"Nathan'ın tüm bunları nasıl yapabildiğini düşünüyordum," diye dürüstçe yanıtladım sorusunu.

"İyi ama senin *sen* olduğunu bilmiyordu ki prenses." Ellerini birbirine kenetleyerek ilgili bir şekilde öne eğilip gözlerimin içine baktı.

"Biliyordu," dediğimde yüzünün aldığı şaşkınlık ifadesi neredeyse komikti. "İlk başta anlamadı ama sen onu vurduğunda peçesiz ve pelerinsiz olduğum halde kılıcını biraz olsun uzaklaştırmadı benden."

Ninova

"Ben yüzleştiğinizi zannediyordum," dedi Fenris kaşlarını çatarak. Başımı umutsuz bir ifadeyle iki yana salladım. Konuşmanın canımı sıktığını anlamış olacak ki birden ayaklandı. Düşünceli bir şekilde sargı bezlerinden kalanları ve merhemi tekrardan dolaba kaldırdı.

"Sargına dikkat et. Sık sık merhemi yeniler, tekrardan sararız. Temiz tutmayı unutma," diye mırıldandı bana bakmadan. Ardından kenara bıraktığımız elbiselere baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı? Benden rahatsız oluyorsan Kalisa'yı çağırabilirim. Ama dikkat et, benim kadar nazik davranmayacaktır."

"Gerek yok. Yardımın için teşekkür ederim Fenris ama bundan sonrasını ben hallederim." Hafifçe gülümsedim.

Fenris başını salladı. Etrafa bir kere daha bakındı. Unuttuğu bir şey olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. Ya da söylemek istediği şeyleri tutuyor gibi. "Pekâlâ o halde," dedi ve gözlerini kapıya çevirdikten sonra kurulanıp giyinebilmem için beni yalnız bıraktı.

Aynayla karşı karşıya gelmekten özellikle kaçınarak kıyafetlere hoşnutsuzlukla baktım. Kumaşlar tenime sürtünürken canımın eskisi kadar yanmadığını fark ettim. Sıcak su sayesinde kaslarım gevşemiş, o sert his bedenimi terk etmişti. Artık kollarımı kaldırabiliyor, geriye itebiliyordum. Fenris'in sürdüğü merhem gerçekten de vadettiği kadar etkili bir ilaçsa birkaç gün içinde eski halime yaklaşırdım. Tamamen eskisi gibi olmak gibi bir hayalim yoktu. Nathan'ın bende bıraktığı yaralar tavrımı değiştirecekti. Kimseden korkusu olmayan o kız gibi değil de en yakın arkadaşına ihanet eden kız gibi dövüşecektim artık. Bunun beni daha güçlü kılıp kılmayacağını ise zamanla öğrenecektim.

Banyodan çıktığımda Kalisa'yla burun buruna geldim. Gözlerini bedenimde hızlı bir şekilde gezdirdi. İğneleyici birkaç söz söylemesini bekledim ama kızın içine insanlık kaçmıştı belli ki. "Pek hoş görünmüyorsun," dedi burnunu kırıştırarak. "Nasıl hissediyorsun?"

İçeri girebilmesi için hafifçe kenara kaydım. "Gayet iyiyim Kalisa, teşekkür ederim."

Anlayışlı bir şekilde başını salladı. Gerektiğinden fazla yutkunduktan sonra, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana gelebilirsin," dedi ve söylediğinden utanır gibi hızla banyoya girip kapıyı ardından çarptı.

Bir anlığına afallamış halde etrafıma bakındım. O sırada mutfağın kapısının kenarındaki sarı kıvırcık tutamları görüp istemsizce gülümsedim. "Zedy, insanların konuşmalarını dinlememelisin."

Utangaç bir tavırla kafasını uzatıp gülümsedi. "Kusura bakma Firari. Kalisa'nın nazik davrandığı anlara şahit olmak zorundaydım, pek sık olan bir şey değil malum. Aç mısın?"

Konuyu hızla değiştirmesi karşısında hafifçe gülümsedim. "Çok."

"Gel," dedi elini hızlı hızlı mutfağa doğru sallayarak. "Korkutucu liderimiz beni ensemden tutarak mutfağın kenarına fırlattı ve çok sevdiği Firari'si için sağlıklı bir sandviç hazırlayacağını..." Cümlesini bitiremeden ince dilimlenmiş bir salatalık çocuğun alnından çenesine kadar yapıştı. Zedy hiç tepki vermeden salatalığın ağzına denk gelen kısımdan yemeye başlayarak ince parçayı yutuverdi. Sonrasında bana bakıp gözleri kısılır şekilde gülümsedi. "Çenemi kapalı tutma konusu uzmanlık alanım değildir."

"Belki de şu dâhiyane icatlarından birini çeneni suratına bağlayacak bir alete dönüştürmelisindir." Fenris'in mutfağın derinlerinden gelen sesi sinirliydi.

Ağır adımlarla Zedy'nin yanına ilerleyip mutfağa kaçamak bir bakış attım. Fenris sahiden de Zedy'yi kovmuş, tezgâhın önünde tek başına sandviç hazırlamaya çalışıyordu. Onu izlediğimi fark ettiğinde rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Karnının gurultusu tüm üssü inletiyordu Firari. Delhin uyanıp kasırga çıktığını zannetti. Seni bir an önce doyursak iyi olacak."

Eliyle küçük masayı işaret edip oturmamı istedi. Hazırladığı sandviçi küçük lokmalar halinde bölerek bir tabağa yerleştirdi. İki kişilik masaya oturduğum gibi Zedy de sekerek gelip karşıma yerleşti. "Seni çok iyi pataklamışlar Firari ama duyduğuma göre bir kelleuçuranı yenmişsin."

Zedy'ye baktığımda onun geç olgunlaşan bir çocuk olduğunu düşündüm. Neler yaşadığını, nasıl Malthazar'ın eline düştüğünü bilmesem de yaşadıklarının kolay olmadığına emindim. Hangi kraliyetten geldiğini bile bilmiyordum çünkü çilli suratı ve kıvırcık sarı saçlarıyla pek de Ocreya halkındanmış gibi görünmüyordu. Ocreyalıların saç ve ten rengi oldum olası soğuk tonlarda olmuştu. Siyah, mor, kahverengi, gri, beyaz saçlar ülkemizde sık sık görülürdü. Ama sarı saç o kadar da yaygın bir renk değildi.

Zedy genel olarak ekibi sinirlendirse de aslında yalnızca varlığının bile diğerlerini neşelendirdiğini fark ettim. Ekibin en küçüğü ve en neşelisi olarak onları bir aile haline getiren kişi o olmalıydı. Hayatlarına renk katıyor, zekâsı sayesinde her zaman bir adım ileride olmalarını sağlıyordu. Savaşlara katılmadığı için neredeyse hiç yara izi yoktu. Çillerinin altında kalan çıkık, ince bir burnu; şirin, çimen yeşili gözleri vardı. Gözleri sürekli zekâsını belli eden bir şekilde etrafta dönüp duruyordu. Gördüklerini iyi analiz edebilen bir çocuğa benziyordu.

Başımla onayladım. "Abartıldığı kadar güçlü değiller. Eminim sen de kolaylıkla birini indirebilirsin."

Zedy ona inandığımı fark ettiği anda kocaman gülümsedi. Ellerini yanaklarına yerleştirip dirseklerini masanın üzerine dayadı ve eğildi. "Söylesene Firari, bir ailen var mı?"

Fenris tabağı sertçe masaya bıraktığında korkup geriye sıçradı. "Daha yeni kendine gelen üyemizi yormayalım, değil mi?" Yeniden arkasını dönüp dağıttığı tezgâhı toparlamaya koyuldu.

"Hani bana?" diye söylendi Zedy dudaklarını büzerek.

Fenris'in omuzları derin bir nefes almasıyla yukarı kalktı. "Daha yeni yedin!"

Zedy üzgün bir şekilde önüne döndüğünde aldığım küçük sandviç parçalarından birini Fenris'in görmeyeceği bir hızla ona uzattım. Sarışın çocuk lokmayı havada kaptı ve tek hamlede yuttu. Onun bu haline kıkırdamadan edemedim. O da gülünce Fenris sinirle arkasını döndü. Annesi tarafından azarlanan yaramaz çocuklar gibi bir anda

suspus olduğumuzda yeniden tezgâhı toparlamaya koyuldu. Ben de Zedy'ye bir lokma daha uzattım.

Kalisa, Fenris ve Zedy elbirliğiyle üssü temizlemeye, silahları temizleyip yerlerine yerleştirmeye koyulduğunda onlara yardım etmeme izin verilmedi. Kalisa yardım teklifimden oldukça memnun kalmıştı ancak diğer iki oğlan dinlenmem gerektiğini söyleyerek ayak altından çekilmemi istemişti.

Yalnız kalmak istemiyordum, odama girme fikri bile göğsümün daralmasına yetiyordu, bu nedenle Delhin'i ziyaret etmeye karar verdim. Kapısını uyuyor olma ihtimaline karşılık nazikçe tıklattım. Çok geçmeden zayıf bir ses, "Gel," diyerek yanıtladı.

İçeriye adım attığımda odanın kan koktuğunu fark ettim. Dane telaşla ayağa kalkıp dağınık üstünü başını düzeltti ve başıyla selam verdi. Ortalığa detaylıca göz attığımda Delhin'in tam da kişiliğine uygun bir odası olduğunu fark ettim. Bir kenarda üst üste yayılmış koyu renkli deri defterler vardı. Mürekkepler masasına saçılmış, yerlerde küçük siyah lekeler bırakmıştı. Duvarlarında ise orman motifleri çiziliydi. Resim yapmayı ve bir şeyler yazmayı sevdiği anlaşılıyordu.

Dane'le bir süre kıpırdamadan göz göze kaldığımızda elimi hafifçe kaldırıp kapıyı işaret ettim. "Mutfakta bol malzemeli taptaze sandviçler var." Bakışları öylesine yorgun görünüyordu ki geldiklerinden beri Delhin'in başından ayrılmadığını ve dinlenmediğini fark ettim. Sözlerime karşılık rahatlamış bir ifade yerleşti yüzüne.

Delhin'e izin ister gibi baktığında kız başını onaylar şekilde salladı. Çok yorgun olduğunu hareketlerinden anlamıştım. Dane odayı terk ettiğinde kendimi biraz daha rahatlamış hissettim. Yatağının hemen kenarında duran sandalyeyi Delhin'in başının durduğu tarafa sürükleyip yavaşça oturdum.

"Selam," diye fısıldadım.

Ninova

Delhin birkaç kez gözlerini kırpıştırıp gülümsedi. "Selam Firari, seni son gördüğümde önüne çıkan tüm adamları indiriyordun. Ne oldu? Bir ordunun ortasında mı kaldın yoksa?" Kıkırdadı ama nefesi kesilince yarasının hâlâ çok fazla ağrıdığını anladım.

"Uzun hikâye."

"Eh, bu yatakta yatmaya devam edeceğim sürece hikâyeler dinlemeye hazırım. Fenris'in söylediğine göre çok geçmeden toparlanırmışım, karnımdaki yara pek de derin değilmiş. Doğrusunu söylemek gerekirse verdiği acı Fenris'in söylediklerinin tam tersini kanıtlıyor. Vücudum iki parçaya bölünmüş gibi hissederken nasıl oluyor da iki güne kadar kalkmamı bekliyor? Ayrıca hazırladığı taze sandviçlerden getirmedi bile."

Dudaklarını üzgün bir şekilde büktüğünde yarı şaka, yarı ciddi konuştuğunu fark ederek gülümsedim. İçgüdüsel bir şekilde elimi uzatıp saçlarını nazikçe alnından çektim. "Ben sana istediğin kadar sandviç hazırlarım Delhin."

"Sen kimsin ve Gümüş Firari'ye ne yaptın?" diye sordu Delhin aniden hiddetle.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Acımasız olman gerekmiyor muydu senin? Tamam, hayatımı kurtarmanı anlıyorum ama bu kadar şefkatli olmanı beklemezdim. Yoksa kafana çok mu darbe yedin?" Kestane gözlerini benimkilere dikti. Bu kadar yorgun ve acı içinde olmasına rağmen gözlerinin içi gülmeyi bırakmamıştı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır ama o sokakta, beni tüm o korsanlarla yalnız bırakıp gidecek şansın varken kalmaya karar verdin. Kaybedeceğimizi bile bile benimle savaşmayı seçtin ve sonunda yaralandın. Yardıma gelmeseler canından bile olabilirdin. Sadece sana duyduğum minneti göstermeye çalışıyorum."

Delhin birkaç saniye sessiz kalıp gözlerimin içine baktı. İlk defa kendisine teşekkür ediliyormuş gibi şaşırmıştı. "Sen iyi misin peki? Boynundaki sargı oldukça kalın görünüyor. Kötü olmalı."

"Bir geyik kadar güçlüyüm. Harika hissediyorum."

"Belli oluyor," diye mırıldandı Delhin ve yatakta dönmeye çalışarak yerinde kıpırdandı. "Beni yanlış anlama Firari, ziyaret ettiğin için çok teşekkür ederim ama midem bulanıyor ve kusacak gibi hissediyorum. Dane'i çağırıp kapıyı kapatır mısın lütfen? Buna şahit olmasına katlanabileceğim tek kişi o."

Delhin'le konuşmak istediğim çok fazla şey vardı. Ona benimle savaştığı için müteşekkir olduğumu biraz daha açıklamak istemiştim çünkü gün gelir de ona karşı savaşmak zorunda kalırsam vicdan yapmak istemiyordum. Sözlü bir şekilde dile getirdiğim minneti sistemimden atmak daha kolay olurdu. Böylece gereksiz duyguları silip atabilirdim.

Ama anlaşılan bunun beklemesi gerekiyordu. Delhin'in ricasını ikiletmeyip hızla salonda oturan ekibin yanına geçtim ve Delhin'in Dane'e ihtiyacı olduğunu söyledim. Dane sandviçi yarım bırakıp koşarak kız kardeşinin odasına gitti. Kapıyı kapatmasının hemen ardından gürültülü bir öğürme sesi geldiğinde salona sessizlik çöktü.

Başım yukarı kaldırdığında Fenris'in yeşil gözlerinin etrafında minik bir ışıltı parladı. Gözlerini üzerimizde gezdirirken acele etmedi ve Delhin'in kusma sesini bastırmak amacıyla şiddetle öksürdü. Mesajını alarak konu açmaya çalışsam da bu tarz durumlarda zihnim donup kalmayı tercih ederdi genellikle. Beni yüzüstü bırakmayı seçtiği durumlar kesinlikle özenle ayrılıyordu diğerlerinden.

Zedy de yerinde kıpırdanmaya başlayınca en sonunda Kalisa ayağa fırladı. "Ben idman yapmaya gidiyorum," diyerek kendini kurtardı.

"Biz de birazcık yürüyüş mü yapsak?" diye sordum Kalisa'nın yeterince uzaklaşmasını bekleyip.

"Kendini yeterince iyi hissediyor musun Firari? Bedenin haşat olmuş durumda," dedi Fenris.

Başımla onayladım ve kanıtlamak amacıyla durduğum yerde zıplayıp vücudumu gerdim. "Harika hissediyorum. Verdiğin şu mavi merhemden olsa gerek..."

"Lora," diye düzeltti beni.

Ninova

"Her neyse, hızla etki etti." Elimi umursamaz bir şekilde salladım. Zihnim yeterince doluydu, bir de merhem isimleri ezberleyemezdim. "Karnım da doyduğu için bir dağa tırmanacak kadar enerjik hissediyorum kendimi." Zedy kıkırdayarak eliyle ağzını kapattığında ona bakıp gülümsedim.

Fenris hızla ayağa kalktı. "Giyin o halde."

Tam ciddi olup olmadığını soracaktım ki Zedy koltuğundan fırlayıverdi. "Ben de gelebilir miyim?"

Fenris duraksamadı bile. "Hayır." Sesi son derece otoriterdi.

"Lütfen," diye ısrar etti Zedy en tatlı haline bürünerek. "Buradan neredeyse hiç çıkmıyorum. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Fenris gözlerini devirip odasına yürümeye koyuldu. "Tamam ama tatlı bir çocuk gibi turunculara ve yeşillere bürünme. Uygun bir şeyler giyin."

Zedy küçük bir çocuk gibi olduğu yerde sekip ellerini çırptı. "İstersen çuvalla bile çıkarım ama neden?"

Fenris yürümeyi kesip yalnızca kafasını çevirdi. Dudakları kıvrılmış, yüzüne muzip bir ifade yerleşmişti. "Çünkü yürüyüşe değil, şehrin en keyifli tavernalarından birine gidiyoruz."

Fenris'in bizi getirdiği Huysuz Ördekler tavernasını daha önce de duymuştum. Kraliyet muhafızlarının sık sık uğradığını bildiğim, genellikle üst kesimin tercih ettiği bir tavernaydı burası. Özellikle kraliyete yeni gelen veya yalnızca geçip gidecek yolcuların uğrak noktasıydı. Bir bira içip macerasına devam etmek isteyen gezginlerin de ayağı bir noktada değerdi buraya. Asıl sebeplerinden biri rahat bir konaklama yeri olmasıydı elbette. Hem uygun fiyatlı hem de diğerleriyle karşılaştırdığında biraz daha temiz sayılabilecek bir hana sahipti.

Kapısının önünde kusan adamların olmaması veya kimsenin sokağa tükürmemesi bu bildiklerimi de kanıtlıyordu. İçeride yanan şömine ateşi tavernaya sıcaklık yayıyordu. Hem yemek hem de içki

servisi yapan kızlar güler yüzlüydü. Burada çalışmaktan pek memnun olduklarını düşünmüyordum ancak görebildiğim kadarıyla hayatlarından nefret eder gibi bir halleri de yoktu.

İçeri adım attığımızda son derece şüpheli görünmemize rağmen kimse dönüp bize bakmadı bile. Üç pelerinlinin başları aşağıda daldıkları tavernada herkes o kadar eğleniyordu ki aralarına kimin katıldığı umurlarında değildi.

Fenris bize bir masa ayarladığında Zedy pelerinin başlığını indirerek keyifle etrafı gözlemlemeye koyuldu. Ben ise yüzümdeki ve boynumdaki dikişlerle sargıları gizlemek için pelerinim içine iyice sinmiştim. Fenris daire şeklindeki masada sağ tarafıma geçmiş, Zedy ise soluma oturmuştu.

Bakışlarımız doğrudan şarkı söyleyen ve tüm tavernayı keyifle eğlendiren kadına dönmüştü. Yanında minik, kuyruğunu sallayan turuncu bir köpeği vardı kadının. Ara verdiği zamanlarda minik dostunun başını okşayıp her şeyin yolunda olduğundan emin oluyor, ardından şarkısına devam ediyordu.

Fenris de başlığını indirince yüzümü buruşturarak arkama yaslandım. "Ne yani suratını gizlemek zorunda kalan tek kişi ben miyim şimdi?"

Gülümsedi. "Onu prenses olarak doğmadan önce düşünecektin." Sertçe dirsek attığım Altın Çocuk gülerek geri kaçtı. Gözlerimle Zedy'yi işaret edip kaşlarımı çattım. Ne halt ettiğini sanıyordu da bu konuyu onun yanında, üstelik duyabileceği bir şekilde açıyordu?

"Sakin ol," dedi Fenris vurduğum yeri ovarak. "Şu an garson kızlara öyle bir açlıkla odaklanmış durumda ki bizi duymadığına dair bahse girerim." Ardından teorisini kanıtlamak üzere gözlerini ayırmadan kızları izleyen ve ağzı hafifçe aralanmış olan Zedy'ye eğildi. "Hey Zedy, biz çıktığımızda tüm üs havaya uçmuş dostum. Bütün çalışmaların yangında yanıp kül olmuş." Haklıydı. Zedy'nin verdiği tek tepki kurumamaları için gözlerini kırpmak olmuştu.

Uzun boylu bir adam masanın yanından geçip giderken adamın bana bir yerlerden tanıdık geldiğini düşünerek kendimi rahatsız hissettim. Uzun, siyah saçları vardı ve boyu ortalamaya göre kesinlikle

Ninova

uzundu. Yüzünü göremiyordum ancak o ürperti tanıdık gelmişti. Gözümü buradan ayrılana kadar onun üzerinden ayırmamak üzere aklımın köşesine not ettim. Neyse ki Fenris bu huzursuzluğumun farkına varmamıştı. Kızlardan birine, masamıza üç adet bira getirmesi için ricada bulunmakla meşguldü.

"Bira içeceğimi söylediğimi hatırlamıyorum," diye söylendim, benim yerime karar vermesine sinirlenerek.

"Tavernada ne içeceksin prenses? Süt mü?"

"Belki." Kollarımı göğsümde bağlayarak kafamı ters tarafa çevirdim ancak çok geçmeden Fenris'in parmakları çenemi bulmuştu. Dokunuşuyla irkildiğimi belli etmemek için çabaladım. Nazikçe ona bakabilmem adına çenemi kavrayıp kendine çevirdi. Başımı ona itaat ederek serbest bıraktım ve göz göze geldik.

"Buraya kafanı dağıtman ve biraz olsun eğlenmen için geldik." Dudakları o kadar pembe ve yumuşak görünüyordu ki yüzünde renge sahip olan tek şey keskin yeşil gözleri ve dudaklarıydı.

"Fark etmediğin için söylüyorum Fenris, ben pek eğlenen tiplerden değilimdir. Eğlenmenin ne demek olduğunu bile bilmiyorum."

Gözlerimi yeniden çevirdiğimde bu sefer beni görebilmek için kafasını hafifçe öne doğru eğdi. "Nasıl yani? Mesela saraydayken boş zamanlarında ne yapardın?"

Dudaklarımı büzdüm. "İdman."

Hafifçe güldü ve başını iki yana salladı. "Hayır, onu sayma, geriye kalan boş zamanlarında."

Şöyle bir düşündükten sonra yanıtladım. "İntikam planları."

Elini çenemden çekip masanın üzerine yerleştirdi ve bıkkın bir ifade takındı bu sefer. Tavırları sıkılmış gibi görünse de davranışları tam aksiydi. "Lanet olsun Firari, işimi gerçekten hiç kolaylaştırmıyorsun. Hiç şehre inip eğlenmek için kaçmadın mı saraydan? Ne bileyim dans etmek, yeni insanlarla tanışmak için falan? Onca ders bir noktada iyice boğucu geliyordur eminim. Her zaman mükemmel davranmak ve doğru şeyleri söylemek de aynı şekilde."

Ninova

"Kaçtım kaçmasına. Ama insanları öldürmek için kaçıyordum. Bu eğlence sayılır mı?" Derin bir nefes aldığında onu yeterince sinir ettiğimi fark ederek gardımı indirdim. "Mükemmel olması gereken kişi Eira olduğu için benim üstüme hiçbir zaman fazla düşmediler. Zaten tahta geçecek kişi oydu. Bu yüzden istediğimde derslerden kaçıyordum, saçımı toplamıyordum veya giymem istenilen kıyafetleri giymiyordum. Onun yerine Nathan'la at binmeye gidebiliyordum mesela. Veya ormanda kısa bir gezintiye çıkıp avlanmayı deneyebiliyordum. En kötü kütüphaneye gidip orada vakit geçiriyordum. Kendi kendime satranç oynayıp kendimi yenmeye çalışıyordum."

"Hay kutsal tanrılar..." diye mırıldandı Zedy birden. Neredeyse ağzından salyalar akacaktı. Böylesine sayıklamasına sebep olan şeyin ne olduğuna bakmak için bakışlarını takip ettiğimde sarışın çocuğun tıpkı kendi gibi sarışın, tek başına başka masada oturan peri kızından farksız bir kızı izlediğini fark ettim. Elbette izlemek hafif tanımıydı, kızı yiyecek gibi bakıyordu.

"Gidip konuşacağım onunla. Bu kız gelecekteki çocuklarımın annesi olacak," diye kendi kendine konuşmaya devam ederek masadaki biralardan kendisine ait olanı ve benimkini alıp kalktı.

"Hey!" diye söylensem de beni duymadı elbette.

Kalabalığın arasından sıyrılarak önce centilmen bir beyefendi gibi kızdan yanına oturabilmek için izin istedi. Kız gülümseyerek yanıtladığında gerçekten de çok güzel bir gülümsemesi olduğunu fark ettim. Odaya ışık saçıyordu âdeta. Zedy hızla yanına geçip benden çaldığı birayı kıza ikram ederek ona bir şeyler söyledi ve ardından kızın kahkahası tüm tavernayı doldurdu.

"Ben öğrettim," dedi Fenris kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Çok konuşma da bana bir bira daha söyle Altın Çocuk." Derin bir nefes vererek kulaklarımı tatlı müziğin tınısına odaklanmaya zorladım. Belki de böylece Fenris'in son derece yumuşak görünen dudaklarını ve kaslı göğsünü unutabilirdim.

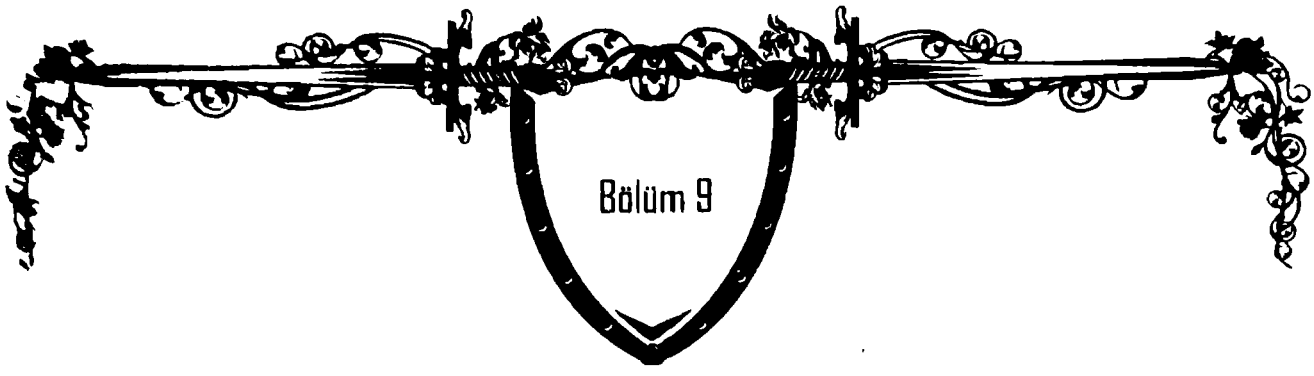
"Elbette leydim." Elini kaldırarak masaya bir biranın daha konmasını sağladı. Yüzünün ciddi bir ifade aldığını fark ettiğim sırada yeni biramdan büyük bir yudum alıyordum. Sırtını dikleştirdi,

Ninova

ellerini önünde birleştirdi ve bana yaklaşıp hafifçe öne eğildi. Nefesi sıcak, bakışları deliciydi. Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. "Aslında seni buraya getirmemin bir diğer sebebi Malthazar'ı indirme konusunda biraz daha detaylı konuşabilmekti. Onu tek yakalayıp ihtiyacın olan cevaplara ulaşabileceğin bir fırsat bulmuş olabilirim."

Güzel, diye düşündüm kendi kendime. *Nihayet başlıyoruz demek.*

Ninova

KEHANETİN FIRTINASI

Tavernadaki diğer insanlar orada değilmiş gibi bir anda tüm dikkatim Fenris'in üzerinde toplandı. Bakışlarımı onun gölgeli ve yeşil gözlerine diktim. Burnunun üzerinden sol gözündeki yara izini buldum. Konuşacağımız konu oldukça önemli olduğu için o da sandalyesini sürükleyerek iyice bana yaklaştı. Şarkı söyleyen kadının meleksi sesi sayesinde kimse bizi duyamazdı. Herkes neşeyle dans etmeye, flört etmeye ve içki içmeye odaklanmıştı.

Zedy ise beğendiği kızın gözlerinin içine hayran hayran bakmakla o kadar meşguldü ki varlığımızı unutmuş gibi bir hali vardı. Onu rahatsız etmeye niyetimiz yoktu. Biz konuştuğumuz sürece o da evlilik planım sürdürmeye devam edebilirdi.

Fenris gözlerini üzerimden ayırmayarak kaşlarını çatıp ciddi bir ifade takındı. Genellikle iğneleyici laflar söyleyen, umursamaz bir adam gibi davransa da konu onu ilgilendiren bir şey olduğu zaman bu tavrım bir kenara bırakıyordu. "Malthazar," dedi tok bir ses tonuyla ve yutkundu.

Bir anlığına da olsa ona ihanet etmekten vazgeçecekmiş gibi geldiği için zihnim şiddetle ikinci bir plan için çalışmaya başladı. Fenris vicdanına yenilirse ve onu yetiştiren adamı öldürmemi engelleyecek herhangi bir davranışta bulunursa tüm planım suya düşerdi. Bunun olmasına –özellikle ona bu kadar yaklaşmışken– izin veremezdim.

Ninova

"O yalnızca sıçarken veya uyurken yalnız kalıyor prenses," diye devam etti düz bir sesle. Belki de planı nereden anlatmaya başlayacağını düşünmeye ihtiyaç duymuştu. Ortak çıkarlarımız olan bu adama karşı biraz daha az paranoyak yaklaşmalıydım. Niyetinden emin olduğum için az önceye nazaran daha rahat hissediyordum şimdi.

Hikâyelerde ortak bir amacı olan müttefikler, genelde bu iş tamamlandıktan sonra birbirlerine ihanet ederdi. Öncesinde değil. Yani Fenris bir gün bana ihanet etmeye karar verirse bu kız kardeşini bulduktan sonra olacaktı. Onlara geçinebilecekleri kadar parayı ve güvenliklerini sağladıktan sonra. Çünkü yalnızca kendisini ve bu hayatta sevdiği belki de tek kişiyi güvence altına aldıktan sonra riske girebilirdi. En azından o zamana kadar ona güvenmeyi göze alabilirdim. Sonrasında ise zaten ihanet edeceğini beklediğiniz birinin darbesi size zarar vermezdi.

Alçalıp yükselen müziğin eşliğinde biramdan bir yudum aldım ve konuşmaya devam etmesini bekledim.

"Ama onu yalnız yakalayabileceğimiz veya en kötü ihtimalle birkaç korumayla bulabileceğimiz bir fırsat var karşımızda." Dudaklarını ıslatıp gülümsedi. Bu fırsatı akıl ettiği için gururlu görünüyordu. Ona teşekkür etmemi bekleyen, hatta belki hayranlık isteyen bir ifadesi vardı.

"Dinliyorum," diyerek kendini yüceltme dakikalarını kısa kesmeye çalıştım.

"Güney limanına birkaç gün sonra bir ekip varacak. Aralarında Malthazar'ın istediği insanlar var. İstemekten kastımı anlamışsındır." Öldürmekten bahsediyordu elbette. Anladığım kadarıyla Malthazar onunla çalışmayı reddeden her insanın canını almayı kafaya takmıştı. Adamın büyük bir hükümdar kompleksi vardı. İtaat edilmediği zaman insanlara bunu hayatlarıyla ödetiyordu.

Onun dışında, yetenekli bulduğu çocuklara karşı da ayrı bir ilgisi var gibi görünüyordu. Elna'nın hedeflerinden biri olmasının sebebi bu olabilir miydi? Elna'da onun istediği türden bir yetenek vardı da bunun için mi hem Elna'nın hem de annemin canını almak istemişti Malthazar?

Ninova

"O gece," diye devam etti Fenris. "Güney limanını tamamen patlatmamız bekleniyor. Zedy çoktan yüksek seviye patlayıcılarla çalışmaya başladı. Diğer üyelerden mümkün olduğu kadar gizlemeye çalışıyoruz çünkü ne kadar geç öğrenirlerse o kadar iyi çalışabiliriz diye düşünüyoruz. Ama bu sandığımızdan çok daha tehlikeli bir görev olacak. Görünmeyenler sessiz halledilen görevler için eğitildi. Her şeyi hızlı ve gizlice halletmeye alışıklar ve bu seferki bu tarz bir görev değil. Tek ekip yeterli gelmeyecek ve gökten kan yağacak."

Ne demek istediğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Yalnızca Görünmeyenler'i değil, diğer adamlarından da bazılarını bizimle limana gönderecekti Malthazar. Böylece güvendiği adamların hatırı sayılır bir kısmı o gece limanda olacaktı. Bir oraya bir buraya koşuşturacak, belki de yaralanacaklardı.

Fenris birasından büyük bir yudum aldı. Sıvının boğazından aşağı ağır ağır akmasını bekledikten sonra hazla derin bir nefes verdi. "Bu adamların neredeyse yıllardır Malthazar'la aralarında kan davası var. Kendimi bildim bileli devam ettirdikleri tuhaf bir savaş var. Nasıl başladığını bilmiyorum ancak o gece hiçbir şeyin ters gitmemesi için fazla fazla uğraşacağına eminim. Gerekirse kendisi bile el atacaktır. Oraya gelip bizzat dövüşmek zorunda kalsa dahi planın yürüdüğünden emin olacak."

Böylece bir şekilde, belki yanlış giden bir patlamayı veya daha fazla adamları olmasını bahane ederek Malthazar'ı limana çekmenin bir yolunu bulabilirdik. Malthazar limana bizzat kendisi inmeyi kabul ederse ortalık savaş alanı olacağı için kargaşadan faydalanarak onu kolaylıkla istediğimiz yere çekebilirdik. Onu kendi adamlarından uzaklaştırmayı başardığım anda sivillerin olmadığı tenha bir sokakta hayatı pahasına istediğim bilgileri alabilirdim. Elna'nın veya annemin ölümünde parmağı varsa hemen oracıkta canına veda edebilirdi. Yoksa da eh, pek de iyi bir adam olduğu söylenemezdi zaten. Hayatını bağışlamak için hiçbir sebebim yoktu.

"O halde onu limana gelmesi için ikna mı edeceğiz?" diye sordum kendimden emin bir şekilde. Fenris başını iki yana sallayınca

Ninova

ağzım şaşkınlıkla açıldı. Malthazar'ı tek yakalamak için bir başına sokağa çıkmasını sağlamayacaksak plan neydi?

"Fazla riskli. Onu limana çağırdığımız andan itibaren çok fazla şey istediğimiz gibi gitmeyebilir," dedi sakin sakin.

"Tüm olasılıkları düşündüğüne göre işe yarayacak bir plan oluşturduğunu varsayıyorum." Hafifçe başımı sallayıp gözlerimi kıstım. Sinirimin bozulduğunu fark ettiği için bundan zevk alıyordu âdeta. Sert çıkışım Fenris'i güldürmüştü.

"O gece seni üste yalnız bırakacağız. Bizimkilere yaralı olduğunu veya başka bir görevin olduğunu söyleyebilir, onları bir şekilde ikna edebiliriz. İşin kolay kısmı o. Dane, Delhin, Kalisa ve Zedy sorun olmayacaktır."

Devam etmesine izin vermeden aklıma gelen ilk soruyu yapıştırdım. "Zedy'yi görevlere götürmüyorsunuz sanıyordum? Bu kadar tehlikeli bir görevse ve Zedy'yi götürürsen zarar görebilir, üstelik her ne kadar sana güvenseler de diğerleri bundan şüphelenebilir."

"Zedy limana gelmeyecek. Bizi beklemesi için limana yakın sığınma yerine göndereceğim onu. Zaten o gece hiçbirimiz üsse dönemeyiz." Sesi tok ve endişeliydi.

"Neden?" Konuşmaya devam etmesi için onu biraz cesaretlendirmem gerektiğini fark etmiştim.

"Çünkü biz üssü terk ettikten ve seni yalnız bıraktıktan sonra Malthazar'a karşı olan oyunumuz başlayacak." Öne doğru eğilerek yüzüme yaklaştı. Nefesi suratımı okşuyordu. Ellerini masanın üzerine yerleştirip birbirine kenetledi. "İlk olarak onu üsse çekmek için bir hain olduğunu ve casusluk yaptığını söyleyeceğim. Malthazar gizliliğe çok önem verir ve senin dışarıya bilgi sızdırdığını öğrenirse çok öfkelenecektir. Senin hain olduğunu duyduğu anda durumla bizzat kendisi ilgilenmek isteyecektir. Böylece ona Firari'yi yakalayıp bayılttığımı, belki bağlayıp bir sandalyeye sabitlediğimi söyleyerek seninle yüzleşebilmesi için üsse çağıracağım." Yalandan da olsa sandalyeye bağlanma fikri hoşuma gitmemişti ancak Malthazar

tehlike arz etmediğimi düşünürse savunmasız gelirdi. Ben ne kadar az tehditkâr gözükürsem kendine o kadar çok güvenir, tuzağıma da o kadar kolay düşerdi.

"Yem olacağım yani," diye mırıldandım Fenris'in söylediklerini kısaca özetleyerek.

Altın Çocuk başını onaylar şekilde salladı. "Onu savunmasız yakalamak için en iyi ihtimal bu olacak prenses. Ve bir daha böyle bir fırsatı nasıl yakalarız bilmiyorum. Her şeyin mükemmel ilerlemesi gerekiyor. Başka yolu yok. Malthazar'ı tek başına yenebileceğine emin misin?"

Ona gülümsedim. Beni yeteri kadar iyi tanıyamamıştı anlaşılan. Cevap vermediğimi fark ettiğinde hafifçe tebessüm etti. "Doğru, Gümüş Firari. Ocreya'nın en ölümcül suikastçısına nasıl bu soruyu sorabilirim? Lütfen beni affedin leydim." Aniden elimi yakalayıp üstüne nazik bir öpücük kondurdu.

Şaşkınlıkla elimi çekip gözlerimi bardağıma diktim. "Peki ben ihtiyacım olan bilgileri aldıktan sonra ne olacak?"

"Limandaki işim bittiği zaman bu tavernada buluşuruz. Buraya gelirken kimse tarafından takip edilmediğinden ve arkanda iz bırakmadığından emin olman gerekiyor. Ne olursa olsun, ne kadar geç kalırsam kalayım beni burada bekle. Yaralanmış olabilirim, ekibi toparlamaya çalışıyor olabilirim, Malthazar'ın adamlarıyla uğraşıyor olabilirim. Birçok ihtimal var, bu yüzden endişelenme. Yalnızca gelip seni bulmamı bekle."

"Ekibine ihanet etmek sana kendini kötü hissettirmiyor mu?" diye sordum hiç çekinmeden. Birlikte büyüdüğü aileyi terk edip gidecekti sonuçta. Bunu yaparken bu kadar rahat olması rolden başka bir şey olamazdı.

"Onlar bir ekipten daha fazlası prenses, yıllar içinde ailem oldular. Ama Malthazar onların da işin içinde olduğunu öğrenirse bir intikam arayışına girebilir. Hepsinin canını almaya karar verdiği takdirde onları koruyamam. Belki inanmıyorsundur ama Malthazar göründüğünden çok daha güçlü ve zeki bir adam. Tahmin

Ninova

edemeyeceğin yerlerde adamları var. Hayalini bile kuramayacağın bilgilere ulaşabiliyor."

Bardağını nazikçe masaya bırakıp derin bir nefes verdi. "Yani anlayacağın, onlara ihanet ederek aslında onlara bir iyilik yapıyorum. Benden nefret edecekler ama en azından güvende olacaklar."

Şüpheli bir şekilde dudaklarımı kemirdim. "İyi ama bu senaryoda Malthazar ölecek Fenris. Onun canını aldıktan sonra senin ekibine nasıl bir zararı olabilir?" Arkama yaslanıp bir bacağımı diğerinin üstüne attım. "Ölü bir adam intikam alamaz."

İşte o an zihnimde bir ışık çaktı. Fenris, Malthazar'ı öldürebileceğim konusunda bana tamamen güvenmiyordu. Bir ihtimal bile olsa, Malthazar'ın beni yenebileceğini göz önünde bulundurarak plan yapıyordu. Kısa bir anlığına sinirlensem de onu anlıyordum. Yerinde olsam ben de kesinlikle tek senaryoya bel bağlamazdım. Her ihtimali, her çıkış yolunu ve yüzüme patlayacak tüm olası sonuçları düşünürdüm. Kendini ve ekibini umursuyordu. Bana körü körüne güvenmediği için onu suçlayamazdım.

Boğazını temizleyip gözlerimin içine baktı. Mahcup görünüyordu. "Yanlış anlama Firari. Ben yalnızca her şeyin yolunda gideceğinden emin olmaya çalışıyorum."

Elimi daha fazla açıklamaması için kaldırdım. Kendini savunmasına gerek yoktu. "Bu liman görevinin iptal olma ihtimali var mı?" Konuyu değiştirmek iyi bir fikir gibi gelmişti.

Başını iki yana salladı. "Olmadığına inanıyorum. Habercilerim, sözkonusu düşmanlarımızın güzergâhı konusunda son derece emin. Üstelik aylardır her hafta Malthazar'a güncel bilgiler geliyor."

Fenris'in planında bir açık bulamayacaktım. Her şeyi düşünmüştü. Onun değerlendirmediği bir ihtimal bulmaya çalışmak faydasızdı. Dediği gibi kaldığımızdan başka üsleri vardı ve kaç tane olduklarını bilmiyordum. Malthazar'ın farklı ekipleri bulunuyordu ve bunların ne kadar yetenekli olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. İstihbaratını nereden aldığını öğrenemezdim. Onu bir sonraki adımını tahmin edecek kadar iyi tanımıyordum. Ve en önemlisi, ekipteki kimse bana Fenris'e güvendikleri kadar güvenemezdi.

Dane, kız kardeşinin hayatı tehlikedeyken bile inip onu kurtarmak yerine Fenris'e güvenmeyi seçmişti. Bu sadakatle yarışmama imkân yoktu. Tek çarem, bu planın işleyeceğine olan inancımı güçlü tutmaktı.

"Yalnız..." dedi Fenris. Söylemeye niyetlendiği hemen her cümlenin önceden planlandığı belliydi. "Senin muhafızlar dün geceki anlaşmayı bir şekilde öğrendilerse liman görevini de öğrenebilirler. Hem onlara zarar gelmemesi hem de planın bozguna uğramaması için bir şekilde gelmelerini engellemen gerekiyor. Aksi takdirde plan suya düşebilir ve bir sonraki fırsatı yakalamamız haftalar, belki aylar, hatta yıllar sürebilir."

Benim aylarım ve yıllarım yoktu. Hatta haftalarım bile sallantıdaydı. "Nathan'ı ben hallederim. Yolumuza çıkmayacağından emin olurum," diyerek planın bozulmayacağına dair Fenris'e güvence verdim.

Karşı koymayıp uzlaşmaya çalıştığım için mutlu olmuştu. Başını kendinden emin bir şekilde salladı. "O halde görev günü gelene dek seni iyileştirmemiz gerekiyor. Gücünü toparlamalısın."

Dudaklarımı ısırıp gülümsedim. Bu konuda farklı bir fikrim olabilirdi belki. Ancak bunu Fenris'e anlatıp gereğinden fazlasını öğrenmesini istemediğim için susmayı tercih ettim. Fenris ise çoktan kendi bildiğini okumaya karar vermiş, yemem için balık siparişi vermişti bile.

Balık hazır olduğunda ve masaya konulduğunda Fenris onu soğutmak için elini bir yelpaze gibi salladı. "Dal bakalım Firari."

Gümüş renkli etin kokusu inanılmaz derecede iştah açıcıydı. Buraya gelirken peçe takmadığım için memnundum. Kimse beni tanımadığı için bu sokaklarda rahatça gezdiğim günler artık sayılıydı. Saraya döndüğüm andan itibaren babam bana gözü gibi bakacak, beni tahta çıkarmak için acele edecekti.

Bunu düşününce tavernada geçirdiğim vaktin, biranın boğazımda bıraktığı hissin ve balığın tadının zevkine sonuna kadar varmaya karar verdim. Bir lokmayı ağzıma attım.

Ninova

"Anlat bakalım lider bozuntusu," dedim balığımı yemeye devam ederken. "Mektubu ne zaman Malthazar'a teslim etmeyi düşünüyorsun?"

Sorduğum sorunun cevabını çoktan biliyordum ama Fenris'in tepkilerini ölçmek istiyordum. Bana bakıp yüzünü buruşturdu. "Hiçbir zaman."

"Neden?" diye sordum bir lokma daha alarak. Bu sefer balığın yumuşak etini ağzımın içinde daha uzun süre tuttum.

"Delhin o gece mektubu kaybetmiş. Üste düşürüp düşürmediğini anlamak için geldiğimizde her yeri didik didik ettik ama hiçbir yerde yoktu. Dane tüm yolu geri gidip her sokağın köşesine bile baktı. Uçmuş olması ihtimaline karşı her duvar dibini araştırdı ama yoktu. Sanki buhar olup uçmuş. Muhtemelen Delhin kavga sırasında düşürdü, fark etmedi ve sonucunda da ya muhafızlardan ya da korsanlardan biri mektubu alıp sakladı." Canı sıkkın görünüyordu.

Elbette, her ne kadar birkaç gün sonra yaşamına son verecek olsam da Fenris hâlâ Malthazar'a hesap vermek zorundaydı. Bu görevin ters gittiğini açıklayacak, nedenlerini sunacak ve en sonunda Malthazar'ın öfkesiyle karşı karşıya kalan kişi de o olacaktı.

"İçinde ne yazdığını biliyor muydun?" diye sordum nazikçe. Her ne kadar ondan hoşlanmasam da altında olduğu baskıyı ve sırtındaki sorumluluğu tahmin bile edemiyordum. Hem ekip arkadaşlarını korumak hem de onlar için kendini ateşe atmak sandığımdan çok daha güç olmalıydı. Benim, uğruna kendimi ateşe atacağım tek kişi Nathan'dı. Yaptıklarını unutamıyor olsam bile keşke... Keşke oturup iki yakın dost gibi yapabilseydik bu konuşmayı. Keşke ona kendimi gördüğüm gibi anlatabilsem, neyi neden yaptığımı, gözünde olduğum canavardan çok daha fazlası olduğumu açıklayabilseydim. Keşke o da bana karşı hissettiği ne varsa dökseydi ortaya. Çünkü biz birbirimizi anlamanın bir yolunu hep bulurduk.

Fenris başını hayır anlamında salladı. "Okumak isterdim doğrusu. Ne için bu kadar savunma yaptığımızı ve ölümcül yaralar

aldığımızı bilmek isterdim. Gerçi artık ne için savaştığımı bilmeden mücadele etmeye alıştım. Kendi sebeplerime takılıp düşmeden dövüşebilmek büyük bir özgürlük. Sana da öneririm."

Sessiz kaldım. Hiçbir şey söylemeden balığımı yemeye devam ettim. Sonra bir bira daha geldi, ardından bir bira daha ve bir tane daha... Çok geçmeden ay gökyüzünü fethetti, şehre sis çöktü ve ben zaman kavramını yitirdim.

"Bu kaçıncı bardağım?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bir yandan da gülümsüyordum ama neden gülümsediğimi anlayamıyordum.

Fenris ise mutlu bir şekilde beni izliyor, halime kıkırdamadan edemiyordu. "Firarimiz içtiği bira sayısını mı unutmuş?" Hafifçe hıçkırdı.

"Desene sen de unuttun." Büyük cüsseli, yara izli adamın ağzından çıkan tatlı hıçkırık karşısında ben de gülmeye başladım. "Eira bu hallerimi görseydi beni kız kardeşlikten reddederdi," diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. Söylediğim doğruydu. O her zaman kendisinin masum davranışlarını bende de görmek istemişti. Onun meleksi ışığında parlamamı diler ama gölgesinden de çıkmamamı söylerdi. Eira ve gölgesi artık yoktu.

"O kadar mı önem veriyordu prensesliğe?" Gözleriyle ifademi süzdü.

Başımı hayır anlamında salladım. "Prensesliğe değil, sıradanlığa önem veriyordu. O her zaman korkak bir kız olmuştu. Sevilmemekten korkardı. Değer görmemekten korkardı. Kraliyet Okulunda sevdiği biri vardı ve sırf tahtından düşmemek için sevdiği kişiye ihanet etti. O seneki katliamı hatırlıyorsundur." Teyit alabilmek adına yüzüne baktım.

Başıyla onayladı. "Detayları bilmiyorum, aradan kaç..." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıp parmaklarını saymak için kullandı. "Beş yıl falan mı geçti? O zamanlar Malthazar'ın bir numaralı adamı olmak için çabalıyordum, politik konularda pek bilgi sahibi değildim."

Ninova

"Eh, o katliam sırasında asıl planları yapan vâris Eira'yı da bir şekilde kendi tarafına çekmişti. Elbette bunu yaparken Eira'nın korkaklığını ona karşı kullandı. Sevgisi, korkusunu yenemedi. İhaneti yüzünden sahip olabileceği en efsanevi aşklardan birini kaybetti. En sonunda da bunun bedelini canıyla ödedi. Yaptıklarının ağırlığından canını bizzat kendi alarak kurtuldu."

Rahatsız bir şekilde yutkundum. Eira hiçbir zaman en sevdiğim kardeşim olmamıştı. Bana göre fazla çekingen ve fazla çıtkırıldım bir prensesti. Ancak hiçbir zaman onu kaybedeceğimi de düşünmemiştim. Ne yazık ki çoğu insanın pişman olduğu o hatayı ben de yapmış, bir insana verdiğim değeri ancak onu sonsuza dek kaybettikten sonra anlamıştım.

"Peki ya ihanet etmeseydi? Katil vârisin tarafına geçmeseydi ne olacaktı?"

Bir anlığına düşündüm. "Muhtemelen eve dönerdi ama bu sefer kendine güveni olurdu. Zaferi ve sevgiyi aynı anda elde ettiğini bilerek otururdu tahtına. Beni de bu lanet görevin başına geçmek zorunda bırakmazdı." Bir damla yaş gözlerimden izin almadan süzülüverdi.

Fenris gözyaşımın özgürlüğüne kavuşmasını izledi ve yüzü bir anlığına sakinleşti. Beni keyifle dinleyen ifadesi daha hüzünlü bir hal aldı. Onun önünde ağlamak istemediğim için aceleyle gözlerimi silip biramdan kalan son yudumu kafama diktim.

"Üzgün olmanda sorun yok prenses," dedi Fenris yüzüme doğru eğilerek. "Sen on yıl önce en küçük kız kardeşini kaybettin. Dört yıl önce ise anneni. Kalan son kardeşini ise henüz yeni. Yerinde kim olsa üzülür, ağlar, hatta belki de bir daha düzelemeyecek kadar derin duygulara gömülürdü. Oradaki süslü saray hayatında onlarca insanın arasında yalnız kaldığına eminim. Yalnızlık etrafındaki insan sayısıyla değil, kalbine dokunanlarla ölçülür. Seni sandığından daha iyi anlıyorum." Ardından bir anda heyecanlanıp doğruldu ve ellerimi yakalayıp bedenimi masadan ayırıp ona dönmemi sağladı. "Gel, bir oyun oynayalım. Hangimizin hâlâ hayatta olan sevdikleri daha fazlaysa bahsi o kazanır."

Hafifçe kıkırdadım. Çok saçma bir oyundu ve artık bir şeyler düşünmek istemeyen bulanık zihnim eğlenceye hayır diyemiyordu. "Tamam," dedim ve hızla düşünmeye başladım. Ağzımdan çıkan ilke kelime, "Babam," oldu. Elbette ailemden kalan son kişiydi aklıma gelen ilk isim.

Fenris dudaklarını büzerek onayladı ve gülümsedi. "Kız kardeşim. Bire karşı bir." Kız kardeşinin hâlâ yaşadığını düşünmesi yüzüme bir tebessüm kondurmuştu. Her ne kadar sürekli sevginin zayıflık olduğundan, umursamanın anlamsızlığından bahsetse de kız kardeşi tutunduğu son daldı ve bu kesinlikle bir zayıflığa benzemiyordu.

"Nathan," diyerek ikinci sıraya dostumu koydum. Hâlâ eski dostum olup olmadığına karar verememiştim. Bana yaptığı affedilir gibi olmasa da yıllardır vermekten asla usanmadığı sevgi ve dostluk da unutulur gibi değildi.

"Serys."

Hâlâ yaşayan kişileri saymamız gerektiğini biliyordum ama o çok sevdiği kızın artık hayatta olmadığını söyleyecek güce sahip değildim. Şunu anlamıştım ki Serys, Fenris'in çok ihtiyaç duyduğu ama olabilecek en kötü anda kaybettiği biriydi. Bunu yüzüne vuramazdım. Bu yüzden devam ettim. "Miras."

Fenris kaşlarını çattı. "A-ha, işte bilmediğim bir isim. O kim? Yoksa kopamadığın muhafızlarından bir başkası mı?"

Başımı iki yana salladım. "Kesinlikle kopamadığım biri ancak o bir adam değil. Bir dişi."

Fenris'in gözleri bir anda kocaman açılmıştı. Dudaklarını üzgün bir şekilde büzerken yüzü asıldı. "Dişi demek. Doğrusu erkeklerden hoşlandığını düşünüyordum prenses, biraz hayal kırıklığına uğradım."

Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığım onu ilgilendirdiğine göre... "Neden?"

"Eh, bir şansım var sanmıştım." Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp arkasına yaslandı. Bedenini benden uzaklaştırdığı sırada

Ninova

gözlerini kaçırmayı da unutmadı. Sarhoş Fenris şu anda bir atı kıskandığının farkında bile değildi.

"Hâlâ şansın var Altın Çocuk çünkü Miras her ne kadar karşı konulamaz derecede güzel ve güçlü bir yaratık olsa da bir at."

Bir anlığına göz göze geldik ve gülümsedi. O simsiyah pelerinin ardındaki gülümsemesi ilk defa bu kadar saf ve masum göründü gözlerime. Gülümsediği zaman dudaklarının kenarında beliren çizgiler hiç bu kadar derin olmamıştı. Gri-sarı saçlarının altındaki kaşları tatlılıkla yukarı kalktığında bakışlarındaki sıcaklığı hissettim. Pürüzsüz dudaklarının yayılması sonucunda tüylerim diken diken oldu. Bana *bu şekilde* baktığını görmek midemin düğümlenmesine sebep oldu.

Parmaklarını yüzüme uzatıp önüme düşen beyaz tutamlardan birini arkaya ittirdiğinde, "Onlara asla söz geçiremiyorsun, değil mi?" diye sordu. Başımı nazikçe, elini ittirmeden iki yana salladığımda gözlerimin içine baktı. "Ben de kalbime söz geçiremiyorum prenses."

"Artık gitmeliyiz," diyen Zedy aniden yumruğunu masaya koydu. Yanımıza geldiğini duymamıştık bile. Hareketi ikimizi de sıçratmaya yetmişti.

"Neden? Saatler süren cilveleşmeniz sona mı erdi yoksa? Kaç çocuk yapacağınızı ve isimlerini kararlaştırdınız mı?" Sinirli bir şekilde elini çekip uzaklaştı Fenris.

"Evet, evet." Zedy acele acele konuşuyordu. "Ama kızın üç tane abisi varmış ve hemen şimdi buradan çıkmazsak benim yerime üç tane adamla dövüşmek zorunda kalacaksınız."

Hızla Fenris'e baktım. Gözlerim ne yapacağımızı soruyordu. O kadar fazla içmiştik ki ikimiz de dövüşecek halde değildik. "Sen neden dövüşmüyorsun?" diye sordum Zedy'ye.

Gözlerin devirdi, çok komik bir şey sormuşum gibi gülümsedi. "Ben icat yaparım Firari. Onlar benim için dövüşür. Ama konu kol kaslarına gelince..." Kollarından birini kaldırıp inceliğini gösterdi. "...pek de etkili oldukları söylenemez."

İkinci bir kavgaya hiçbirimizin ihtiyacı yoktu. Bu yüzden Fenris cebinden çıkardığı bir avuç dakrayı masanın üzerine bıraktı ve

her yerde dans eden insanların olduğu kalabalığı aşarak hızla kendimizi dışarı attık. Arkamıza baktığımızda tavernanın camlarından Zedy'nin konuştuğu kızın yanındaki üç devasa adam görünüyordu.

"En azından bize zamanında haber verdin Zedy. Bizimkiler çoktan uyumuştur, üsse dönme vakti," diye mırıldandı Fenris ve elini sarışın çocuğun omzuna attı.

"Siz gidin," dedim çekine çekine de olsa. "Benim biraz işim var."

"Ne işi?" diye sordu Fenris. Ona nereye gittiğimi anlatırsam tüm planım suya düşerdi. Her ne kadar her şeyi açıklamak istesem de bu aptallıktan başka bir şey olmazdı.

"Söyleyemem. Özel bir görev," dedim sertçe. Zedy'nin yanında prenseslikten ve Malthazar'ı öldürme görevinden bahsedemeyeceğini bildiğim için onu bu konuma getirene kadar susmuştum. Böylece yanımızda Zedy olduğu için itiraz edemeyecekti.

Zedy sırıtarak Fenris'e baktı. "Anlaşılan Malthazar'ın gözdesi artık sen değilsin Fenris."

Fenris sinirle elini Zedy'nin saçlarının arasına sokup lülelerini silkeledi. Kıvırcıkları bozulan Zedy ise bağırarak onun elinden kurtulmaya çabaladı. *İşte fırsat,* diye düşündüm ve içimden Zedy'ye defalarca teşekkür ederek hemen aksi yöne doğru koşmaya başladım. Peşimden gelmeyeceklerini biliyordum. Fenris, Zedy'nin üsse tek başına dönmesine izin vermezdi ve neyi kovaladığımı bilmedikleri için beni de takip edemezlerdi.

Onlardan biraz uzaklaştığım gibi kendime uygun bir sokak aralığı buldum ve çatılara, güvendiğim, kendimi rahat hissettiğim kiremitlerin üstüne çıktım. Pelerinimin ucundan küçük bir parça keserek bunu kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Her zaman kullandığım tarzdaki peçelerim kadar rahat olmasa da bu gecelik iş görmeliydi.

Çatıdan çatıya geçerken sokaklarda yürüyen tek tük insanların seslerini duyabiliyordum. Bazen muhafızlar geçiyordu, bazen kabadayılar, bazen yalnızca evleri olmayan çocuklar. Babam, özellikle annemin ölümünden sonra bu krallığa bakmakta başarısız olmuştu. Çocukların hırsızlar tarafından büyütülmesine göz yummuş,

Ninova

o annemin acısını çekerken diğer insanların acılarını umursamamıştı. Harika bir babaydı ama hükümdarlığı konusunda aynı şeyi söylemek, beni olduğumdan daha büyük bir yalancı yapardı.

Biraz daha dik bir çatının üzerine ulaştığımda bir anlığına duraksayıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Alkolün etkisi devam ediyordu ancak planımı devam ettirmeliydim. Gizlice bacağıma yerleştirdiğim kemerimdeki hançeri çekip elime aldım. Üstümde suikastçı kıyafetlerim değil, uzun siyah bir elbise vardı ve bu yüzden her hareketim alışık olduğumdan daha fazla zorluyordu beni. Zorunda kalmadığım sürece suikastçı takımlarım olmadan bu tarz işlere kalkışmayı sevmiyordum ama işte, bu gece, mecbur olduğum için idare etmem gerekenlerden bir tanesiydi.

Ocreya üç tarafı denizlerle çevrili bir krallık olduğu için yönünüzü bulmanız kolay oluyordu. Evler ve binalar fazlasıyla düzensiz yerleştirilmiş olsa da yalnızca limanları aklınızda tutarak bile nerede olduğunuzu anlayabilirdiniz. İmparatoriçe Irithel'in sayesinde tüm Wisteria'nın deniz ticareti de işimize yarayacak bir şekilde artmıştı. Hem tüm krallıkların ihtiyacı olan kaynakların nakliyatı sağlanıyor hem de bu kurallara uygun olarak, çalmadan yapılıyordu.

O tahta çıktığından beri hiçbir krallıkta savaş çıkmamıştı. İmparatoriçe bir yandan üç çocuk sahibi bir anne olmuş, diğer yandan da tüm diyara barış getirmişti. Arada bir kendisine karşı isyanlar çıksa da bunlar son derece sessiz sakin bastırılmıştı. Elbette hiçbir hükümdar –başta kendileri istemiş olsalar bile– on sekiz yaşında olan, tek başına büyümüş ve hiç kraliyet hayatı yaşamamış bir kızı başlarına getirmek istememişti.

İmparatoriçe Irithel çocukken öksüz kalmış, kuraldışı bir şekilde seçimin olduğu sene Kraliyet Okuluna girmişti. Sonrasında ise Slonian Kraliçesi ve Iterra Kralı'nın kızı olduğu öğrenilmişti. Tüm Wisteria Diyarı'nda büyük ses getiren o senenin sonunda birkaç kez hem İmparatoriçe Irithel hem de İmparator Drystan'a karşı suikast girişimleri olmuştu. Hepsi engellenmişti.

Yokluktan gelen bir kızın tüm diyarın hükümdarlarına haddini bildirmesi ona hayran olmamı sağlamıştı. Gerçekten de kaderini

Ninova

kendi yazan bir kadındı. Şimdi yirmi üç yaşındaydı ve yirmi dört krallığı birden büyük bir beceriyle yönetmeye devam ediyordu.

Fenris'in beni ilk görev günü getirdiği fırının karşısındaki çatıya vardığımda etrafı gözlemledim. Fırın hâlâ açıktı ama etrafta kimse yoktu. *Mükemmel.*

Eteklerimi hafifçe kaldırarak hedefimin ortaya çıkmasını bekledim. Çok geçmeden fırıncı kadının kapıları sürgülemek üzere ortalığı topladığını fark ettim. Memnuniyetle gülümseyip çatıdan indim ve fırını kapatmak üzereyken kadınla karşı karşıya geldim.

Gözleri bir anda korkuyla açılmıştı kadının. "Sen," dedi ancak gerisini getiremedi. Kaçmak ister gibi bir hali vardı. Beni hatırlıyordu.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Kadın sakince kapıdan birkaç adım uzaklaşıp eliyle içeriyi gösterdi. "İçeri gel."

Bana çorba ikram etmeyi teklif etse de onu reddettim ve karanlığın vurduğu fırının içinde öylece dikilip etrafı inceledim. Kadının gözleri elimdeki hançere takılmıştı. Endişeli görünse de bunu belli etmiyor, ani hareketlerde bulunmuyordu. Onu daha rahat hissettirmek için hançerimi masanın üzerine bıraktım.

"Sana zarar vermek için burada değilim. Kızın yakınlarda mı?"

Kadın tereddüt etse de başıyla onayladı. "Neden buradasın?" Geçen sefer onun için kendi kolumu boydan boya kestiğimi unutmuşa benziyordu ama olamazdı.

"Benden korkmana gerek yok. Gerçekten." Söylediklerimde sahiden de olabildiğim kadar samimiydim. Mizacımın sert olduğunu bildiğim için elimden geldiği kadar güven verici bir tonda konuşmaya çalışıyordum. "Dediğim gibi bir iyiliğe ihtiyacım var ve bunun için kızının da buraya gelmesi gerekiyor."

Beni baştan aşağı süzdü. Bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyordu ve en sonunda doğru seçimi yaparak kızına seslendi. "Kamari! Aşağı in tatlım, biri seni görmek istiyor."

Ahşap merdivenlerden ağır ağır inen kızın gözleri kocaman ve koyu kahverengiydi. O kadar koyu renkli gözleri vardı ki ayışığı

Ninova

olmasa siyah oldukları söylenebilirdi. Kocaman açık kahve dudakları, tatlı yuvarlak yanakları vardı. Teni ve saçları da gözleriyle aynı renkteydi. Tepeden atkuyruğu yapmıştı kıvırcık saçlarını. On yaşından büyük değildi. Hızlı ama minik adımlarla gelip annesinin önünde durdu. "Bu kim anne?"

Fırıncı kadın ellerini kızının omuzlarına yerleştirdi. Bana tam olarak güvenmediğinden hâlâ endişe ediyordu. Derin bir nefes aldım. Önce peçemi çıkardım, ardından pelerinimin başlığını indirdim. "Ben Prenses Euria Vaseva," diyerek bir dizimi kırdım ve ikisinin önünde diz çöktüm.

Kamari'ye yaklaşmak istiyordum, önce annesine döndüm. "Sorun olur mu?" Kadın başını iki yana salladığında aldığım iznin rahatlığıyla kıza yaklaştım. Küçük kızın güzel gözlerinin içine bakıp gülümsedim. "Bazı kötü adamlar bana saldırıp canımı yaktılar Kamari. Yaralarımı iyileştirebilir misin?"

Fırıncı kadın şok içinde ağzını bir açıp kapıyor, hiçbir şey söyleyemiyordu. Kamari başını onaylar şekilde salladıktan sonra ellerini çekmesi için annesine baktı. Fırıncı kadın hâlâ şaşkınlık içinde olsa da kızının gözlerinden ne istediğini anlayarak iki adım geri çıktı. Ardından Kamari'nin küçük elleriyle yanaklarıma, alnıma, kollarıma, boynuma dokunmasına izin verdim.

"Nasıl?" diye sordu yutkunan fırıncı kadın. "Ben... anlayamıyorum."

"Malthazar'ın Kamari'yi gerçekten yetenekli olduğu için istediğini o gün sizin tepkinizden anladım. Onun yetenekli bir çocuk olduğu, her ne kadar inanması güç olsa da endişenizden belliydi. Onu almalarından korkuyordunuz." Kamari'nin avuçiçlerinden bir sıcaklık yayılırken çok daha iyi hissetmeye başladım.

"Ama sen, yani siz, majesteleri, önünüzde eğilmeli miyim bilmiyorum."

"Buna hiç gerek yok," dedim aceleyle. "Ama buraya geldiğimden ve Kamari'nin yeteneğinden kimseye bahsetmeyeceğinize dair yemin etmelisiniz."

"Elbette majesteleri." Fırıncı kadın hâlâ şaşkındı ama biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Kamari'nin gözlerindeki tatlı parıltıyı fark edip gülümsedim. "O oldukça inanılmaz biri," diye mırıldandım, ellerinden gelen güce duyduğum hayranlıkla. "Ne zaman fark ettiniz?"

"Sokakta diğer çocuklarla oynarken ne zaman yaralansa ertesi güne kalmadan iyileşiyordu. İlk başta yalnızca iyi beslendiğini ve güçlü bir bünyesi olduğunu düşündüm. Ama büyüdükçe bunu arkadaşlarının üzerinde de yapabildiğini fark ettim. Bir gün, arka sokakta düşüp dizini yaran arkadaşının bacağını elini koyarak iyileştirdiğini gördüm. Ardından onu aceleyle fırına çekip bunu bir daha asla yapmamasını söyledim ama çok geçti. Malthazar'ın çoktan haberi olmuştu. Adamları gelip onu götürmeyi, karşılığında bana yüz bin dakra vermeyi teklif etti. Kabul etmedim. Etmediğim için evimizi yerle bir ettiler. O günden beri fırının üst katında yaşıyoruz."

Başımla onayladım. Söylediği her şeye inanıyordum çünkü bu endişeli ve düşünceli annenin yalan söyleyeceğini düşünmüyordum. O bir anneydi. Anneler her zaman evlatlarını korumak için ellerinden geleni yaparlardı. Canları pahasına bile olsa.

"Geçinme zorluğu yaşıyor musunuz?" diye sordum yeniden Kamari'nin kahverengi lülelerine bakarak. Sağlıklı görünüyordu. İyi beslendiği söylenebilirdi ama her şey yemek değildi.

"Diğer Ocreya halkı kadar majesteleri. Bir ev yanmış, eşyalar kül olmuş gitmiş; bunlar bizim için önemli değil. Benim için tek zenginlik Kamari'nin sağlığı ve iyiliği."

Kamari bir adım geri çekilerek üzgün bir surat ifadesiyle boynumu işaret etti. "Onu tamamen iyileştiremiyorum," dedi hüzünle. Başarısız olmuş bir çocuk gibi dudaklarını büzdü. "Diğerleri geçti ama." Gülümsedi.

"Sorun değil, o çok yakın bir arkadaşımdan hediye bana, taşımayı tercih ederim." Ardından yüzüne daha çok yayılan gülümsemesini izledim.

Ninova

Kamari annesinin yanına yürürken ayağa kalkıp pelerinimin şapkasını yeniden beyaz saçlarıma örttüm. "Saraya gidin. Sizi Euria Vaseva'nın zor durumdayken ziyaret ettiğini ve bir teşekküre ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Benim gönderdiğimi anladıkları anda birer soylu gibi muamele görecek, yeni bir eviniz ve Kamari için korumanız olacak."

"Çok teşekkür ederiz majesteleri ama..." dedi fırıncı kadın başını hızlıca iki yana sallayarak. "...bizim buna ihtiyacımız yok. Burada Kamari'ye iyi bakabiliyorum ve işletmemiz gereken bir fırınımız var."

Onlara doğru bir adım attım. "Şimdilik. Malthazar şehri hızla ele geçirmeye devam ediyor ve bir iç savaşın çıkması an meselesi. Kamari'nin ve senin hayatta olduğunuzu öğrenirse anında peşinize düşecektir. Onlar gelmese bile başkaları Kamari'nin yeteneğini duyarsa bunu elde etmek için yapacakları tahmin edilemez. Güvende olmanız gerekiyor. Burada sıradan bir hayatınız olduğunu ve bu yüzden kimsenin size bulaşmayacağını düşündüğünüzü biliyorum ama bu yalnızca şu an için geçerli bir durum. Gelecek için ikinizi de güvenli bir yere almama izin verin lütfen."

Düşünceli bir şekilde ellerini ovuşturdu. Ekmek kokusunu içime çekerek sabırla karar vermesini bekledim. "Peki ya saraya vardığımızda bizi gerçekten de sizin gönderdiğini nasıl anlayacaklar?"

"Atımın adının Miras olduğunu söyleyin, bir de on yaşında saraydan kaçmaya çalışırken ahırın çatısından düşüp neredeyse burnumu kırdığımı. Bunları benimle konuşmadan bilmeniz imkânsız. Size inanacaklardır." Gülümsedim. Ardından ekledim. "Ama tüm bu Malthazar olaylarını, sizi öldürmeye geldiğimi ve bugün de Kamari'den beni iyileştirmesini istediğimi unutun. Sorsalar bile söylemeyin. Birkaç gün sonra saraya döneceğim. Lütfen o zamana kadar sessiz kalın."

Başını defalarca onaylar şekilde salladı. "Elbette majesteleri. Her şey için minnettarım."

Kamari'ye dönüp bir kere daha baktım. "Minnettar olan benim. Teşekkür ederim Kamari."

Koyu kahve gözleri ışıl ışıl parladı. *Bu kadarı yeterli,* diye düşündüm ve hançerimi yeniden elime alarak peçemi suratıma geçirdim. Fırını terk ederken ikisi de hâlâ şaşkın gözlerle beni izliyordu.

Kadının onu ilk tanıdığım andan beri yalan söylediğini anlamıştım. Bu yüzden Kamari'nin yeteneğine karşı şüphem hiç olmamıştı. Abartılmış olabilirdi, zannedilenden çok daha beceriksiz bir çocuk çıkabilirdi ama yetenekli olduğu kesindi.

Benim yerimde kim olsa o ailenin kimliğimi açığa çıkaracağı konusunda oldukça paranoyak davranırdı ama ben bu konuda endişeli değildim. İnsanlar hakkındaki önsezilerim çoğu zaman doğru çıkardı ve onlara güveniyordum. Ayrıca kendi iyilikleri için çenelerini kapalı tutmaları gerektiğini çoktan anlamış olmalılardı.

Kendimi birkaç sokak ötedeki bir çan kulesinin tepesine yönlendirdim. Kamari sayesinde hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Hatta öncesinden daha iyi olduğum bile söylenebilirdi. Alnım sızlamıyor, eziklerim sağa sola çarptıkça canımı yakmıyordu artık. Elimi boynuma yerleştirdiğimde parmaklarımla yarayı yokladım ve geriye yalnızca yarım ay şeklinde bir iz kaldığını fark ettim.

Çan kulesinin sarmal merdivenlerini dönerek çıkarken bir yandan da eteklerimi çizmeme takılmamaları için ellerimle kaldırıyordum. En yukarıya varınca karanlıklar içinde kalan ve uzun zamandır ihmal ettiğim krallığıma göz attım. Gece Ocreya'nın üzerine siyah bir perde gibi çökmüştü. Sis tıpkı sokaklarda olduğu gibi çan kulesinin etrafında da asılı duruyordu. Ay her zaman olduğu gibi gökte parlıyordu ve ışığı en iyi buraya düşüyordu.

Gökyüzünün ışığı sayesinde çizmemden çıkardığım mektubu okuyabilecektim. Dün gece dövüş sırasında kimsenin görmediğinden emin olarak Delhin'den aldığım, yine aynı ustalıkla belime sıkıştırdığım şu kıymetli mektubu.

Parşömeni buruşmuş ve biraz kana bulanmış sayfalarını yırtmamak için uğraşarak nazikçe açtım.

Daha da yaklaştılar.

İmparatoriçenin baş koruması Saige Nerth ile Zaiden Regheena gizli bir görev için çıktıkları yolda sükûnetle ilerlemeye devam ediyorlar. Kâhini Ocreya sınırlarından kurtarmayı başardık ama çok geçmeden peşimize düştüler. Mürettebatın yarısını bir pusu sırasında kaybettik. Kimse onları tanımadığı için izlerini sürmek ve bir sonraki hamlelerini takip etmek de bir o kadar zor. Kim onları yakalamak istese gafil avlanıyor.

Ele geçirdikleri insanları ya bir ekiple imparatorluğa yolluyor ya da katlediyorlar. Bilgiye karşı olan açlıkları ve görev aşkları onları birer ölüm makinesine dönüştürmüş durumda.

Kaptanlar, haydutlar, kelleuçuranlar, savaşçılar, paralı askerler veya soylular... Kimse onları yavaşlatamıyor. Çok yakında kâhini yakalayacaklar. Daha fazla saklanamayacağız.

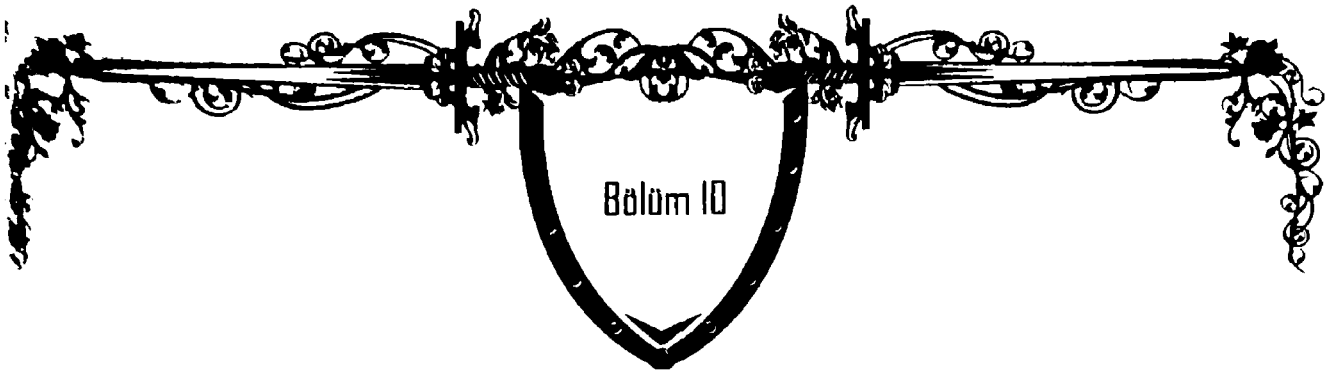
Son görüldükleri yer: Krazir Krallığı ile Thoris Krallığı sınırı.

Mektup kimse tarafından imzalanmamıştı ama bunu kimin gönderdiğini öğrenmeye de niyetli değildim. İhtiyacım yoktu. Malthazar'ın neyin peşinde olduğunu anlamam yeterliydi ve istediğim bilgiye ulaşmıştım. Herkes gibi o da şu ünlü kâhini arıyordu.

Mektubu binlerce parçaya ayırıp okunamayacak hale getirdikten sonra çan kulesinin tepesinden rüzgârın insafına bıraktım.

Etrafımdaki herkes benden bir adım önde olduğunu zannediyordu. Ancak beni hafife almaları aptallıktı.

Düşmanından bir adım önde olmak tehlikeli hissettirebilirdi ama tüm yolları bilmek ölümcüldü.

KALPLERİN SAVAŞI

Fırıncı kadının ve kızının yanına gitmemin üzerinden geçen iki gün son derece tekdüze ilerlemişti. Üsteki düzen asla değişmiyordu, yalnızca bazen Zedy bizi çok fazla ses yaptığımız için azarlayıp susturmaya çalışıyordu.

Korsanlar tarafından aldatıldığımız geceden kalan gerginlik yavaş yavaş sönmüştü. Mektup kaybolduğu için kimse birbirine kızmıyor, birbirini suçlamıyordu. Yalnızca Fenris için biraz endişelenmişlerdi o kadar. Çünkü Malthazar'ın onu çağıracağını ve mektuba ne olduğunu soracağını biliyorlardı. Neden bu kadar endişelendiklerini anlayamıyor olsam da Malthazar'dan çekinmelerini anlayabiliyordum. Kalisa bile konu o olunca geriliyor gibiydi.

Fenris bu sabah kahvaltının hemen ardından Malthazar'la yüzleşmeye gitmişti. Gitmeden hemen önce yaralarımı temizlemeyi, bandajları yenilemeyi önerdi ancak elbette bunu kabul edemezdim. Çünkü yeni bandajlarla sarmak istediği yaraların hiçbiri artık orada değildi. Var olmayan yaraların ve acıların üstünü temiz sargılarla sarmıştım. Yalnızca boynumdakinin izi kalmıştı.

İnatla hepsini kontrol etmeyi ve merhem sürmeyi istese de beni rahat bırakmaya ikna etmiştim altın çocuğu. O gittikten sonra Delhin'le birbirimize bakım yapacağımızı söyleyerek çenesini kapatmasını sağlamıştım. Delhin'in de bakıma ihtiyacı olduğunu biliyordum. Kahve saçlı, ceylan gözlü kızın yüzünün renkleri yavaş yavaş yerine

Ninova

gelmeye başlamıştı. Kocaman, açık kahve gözlerindeki parıltı dönmüş, artık kusmayı ve şiddetli terlemeleri de arkasında bırakmıştı.

Fenris üsten ayrıldığı gibi Kalisa'yla Zedy sert hareketlerle çalışma odasına ilerlediğinde Kalisa'nın benimle aynı ortamda bulunmamak için bu kadar çabalamasına şaşırdım. Zedy olan biten çoğu şeyin farkında değildi. Hâlâ tavernada gördüğü sarışın kızın hayalini kuruyor, onunla evlilik senaryoları yazmadığında icatlarıyla uğraşmaya devam ediyordu. Taverna gecesi geç dönmüş olmamıza rağmen Zedy'nin Dane'le Kalisa'yı anne ve babasıymış gibi salona çekip onlara kızı anlattığına kendi gözlerimle şahit olmuştum. Daha önce icat ettiği hiçbir silaha bu kadar hayran kaldığını sanmıyordum.

Dane ve Delhin, Ocreya'da oldukça yankı yapan kâhinin yeni kehaneti hakkında duyduklarını mırıldanırlarken salondaki geniş koltukla yerimi aldım. Konuya geç dahil olduğum için tam olarak hangi kısımdan bahsettiklerini anlamamıştım.

"İmparatorluğa kadar ulaşmış bu kehaneti. Ciddiye alınan toplamda iki kehanet var zaten, ya doğru çıkarlarsa Dane?" Delhin'in endişeli tavırlarına karşılık kıkırdadım.

"O kehanetlerin hiçbiri doğru değil Del. Kafadan çatlak biri rüyasında gördüğü uçan koyunları ve kıyamet senaryolarını birleştiriyor ve buna kehanet diyor. İlk kehanetin yankıları çoktan Wisteria genelinde yayıldı ve bak ne oldu? Ne Diyarların Yazarı geldi ne de tüm Wisteria'yı kocaman bir felakete sürükleyecek savaşlar gerçekleşti."

Delhin şiddetle başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun." Kızın gözlerinden büyük bir hayranlık akıyordu. Ben ne kadar saçma bulsam da Delhin'in bu kehanetlere inandığı barizdi. "Bu kadının söylediği hiçbir şey yanlış çıkmamış. Öleceğini söylediği insanlar ölmüş, kayıplar verilmiş. Kadının ağzından çıkan her şey gerçekleşiyor Firari."

Dudaklarımı büzerek bir bacağımı diğerinin üzerine attım. Sık sık ortaya kâhin olduğunu iddia eden, geleceği tahmin edebildiğini söyleyen ancak hiçbir yeteneği olmayan insanlar çıkardı. Birçoğu da yalnızca soytarıdan ibaret olurdu. Bazı insanların, diğer insanların yapamadığı şeylere karşı fazladan güç sahibi olduklarını biliyordum.

Ninova

Kamari bunun canlı bir örneğiydi ve gözlerimle gördüğüm bu şeyin gerçekliğini inkâr etmek aptallık olurdu. Ancak gerçekten de geleceği tahmin edebilen bir kâhin olsaydım bunu herkese söylemek için bu kadar hevesli olacağımdan emin değildim. Başıma gelebilecekler-den, beni kötü amaçları için kullanacak insanlardan korkarak sessiz kalmayı ve yeteneğimi kendime saklamayı da tercih edebilirdim.

"Neymiş bu sefer söylediği şeyler?" Mektupta söylenene göre kâhin çoktan Ocreya sınırlarından çıkıp gitmişti. Peşinde iki imparator muhafızı vardı ve bir daha bu krallığa dönme ihtimali son derece düşüktü. Delhin'in biraz sonra ağzından dökeceği şeyler zırvadan başka bir şey olmayacaktı. Muhtemelen aynı kâhinin dudaklarında bile can bulmamışlardı. Bir başka sahtekâr, asıl kâhinin artık burada olmadığını bilerek onun yerini almaya çalışıyor olabilirdi. Ne kadar yetenekli olursanız olun, her zaman gölgenizden çıkıp konumunuzu kapmaya çalışan bir sıradan bulunurdu.

"Boş versene," dedi Delhin. Sanırım onu kırmıştım.

"Hey," diye mırıldandım neden üzüldüğünü anlamaya çalışarak. "Sorun ne?"

"Fazla gerçekçisin Firari. Eğlenmiyorsun, gülmüyorsun, sürekli görev odaklı konuşuyorsun ve ben kâhinlerin gerçek olduklarına inanmak isterken hayal kurmama bile izin vermiyorsun." Hâlâ iyileşme sürecinde olduğu için hassas davrandığını biliyordum. Canı düzenli olarak her an, her saniye yanan birinden olgun davranmasını bekleyemezdiniz. Üstelik Delhin gibi biraz daha duygulu birinden asla. Delhin zekiydi, kurnazdı, manipüle etme konusunda tam bir ustaydı ama bu içinde hâlâ küçük bir kız çocuğu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kafasını dağıtacak tek konuyu da ondan alıp parçaladığım için kötü hissetmiştim.

"Üzgünüm," dedim saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırarak. "Nasıl telafi edebilirim?"

Aniden kafasını çevirip gülümsedi ve büyük bir cilveyle konuştu. "Bir öpücük iyileştirir beni prensim." Beklenmedik yanıtı karşısında öylesine afallamıştım ki Dane'le ikisi yüz ifademi gördükten sonra dakikalarca kahkaha attı.

Ninova

Ekipteki insanlara karşı duygu beslememem gerektiğini biliyordum. Bunu sık sık kendime hatırlatmaya çalışsam da geçen günün beni fazlasıyla zorladığını söyleyebilirdim. Bu ekipte daha önce kimsede görmediğim bir aile bağı vardı ve beni doğrudan içlerine çekmişlerdi.

Delhin hâlâ kendini toparlamaya çalıştığından son günlerde tüm yemekleri Dane hazırlamıştı ve her seferinde Delhin'le bana daha fazla yemek koyduğu gözümden kaçmamıştı. Sandviç hazırladıysa iki tane, çorba hazırladıysa daha büyük kâseler, yahni varsa daha fazla et... Yaralı olduğumuz için muhtemelen kendi aklınca iyi beslenmemizi sağlamaya çalışıyor ve bunu bize çaktırmadan yaptığını zannediyordu.

"Peki o zaman şu ikinci kehanetten bahsetsene Delhin," diyerek benimle dalga geçmelerini engellemeye çalıştım. Delhin kıkırtıları arasında kaydığı koltuğun üzerinde karnını tutarak toparlandı. Gülerken acı çekiyor gibi görünüyordu ama gülmesini de durduramıyor gibiydi.

"İkinci kehanet..." dedi nefes nefese ve en sonunda sakinleşmeyi başardı. "Wisteria'nın doğusunda acımasız bir hükümdardan bahsediyor. Tahta geçecek olan vârisin tüm Wisteria'ya büyük acılar getireceğini, bu nedenle ona *Acıların Hükümdarı* deneceği söyleniyor."

Doğu Wisteria krallıklarını kafamda bir liste yaptım. Liman krallıklarından oluşuyordu hepsi. En üstte Thoris Krallığı vardı ve vârisini katliam senesinde kaybetmişlerdi. Elbette kaybedilen Prens Fintan'ın yerine geçecek kardeşleri vardı. Krallıkların birçoğu, her zaman üç veya daha fazla vâris dünyaya getirirdi, böylece birinin başına kötü bir şey geldiğinde sıradaki onun yerine geçebilirdi. Yedek mürekkep şişeleri gibi.

Onun bir altında Krazir Krallığı bulunuyordu. Vârisleri hayattaydı. Hepsi bu söz edilen hükümdar olabilirdi. Diyarın biraz daha altına indiğimizde ise Ocreya geliyordu. Tek vârisi bendim. Eira ve Elna hayatta olmadığına, babam da krallıkta gayrimeşru bebekler bırakmadığına göre sözü geçen hükümdar bizim krallıktan da çıkamazdı.

Ninova

Bir sonraki krallığa geçtiğimizde Nothersea geliyordu ve Nothersea Kraliçesi şu anda Zurin Irie'ydi. Kraliyet Okulu seçmelerinden büyük hasarlarla ayrılmıştı, ablası tahttan ve tacından vazgeçerek onları Zurin'e devretmişti. Zurin, Eira'yla yaşıttı ve ailesinin baskıları sonucunda çok daha erken tahta geçmişti. Bunun yanında İmparatorlukla araları iyiydi. Irithel ve Drystan Asano'nun sık sık Nothersea'yi ziyaret ettiğini biliyordum. Zurin Irie, Acıların Hükümdarı olabilir miydi?

Biraz daha güneye ilerlediğimizde Quarith ve Cisenil geliyordu. Quarith eski hükümdarları tarafından yönetiliyordu. Vârislerini kaybetmişlerdi, bir sonraki vârislerinin büyümesini bekliyorlardı. Cisenil vârisi Prenses Niss de acımasızca öldürülen vârislerden biriydi ne yazık ki. Prenses Niss ve Prens Hiro'nun ölümünün hikâyesi tüm Wisteria'da büyük bir hayranlıkla ve hüzünle anlatılırdı. İki vâris birbirine kavuşmaya çalışırken bir okla vurulup öldürülmüştü. Kavuşamadan hemen önce birbirlerinin gözlerine bakarken prensin vücudundan geçen ok prensesin vücudunda son bulup kalbini delmişti.

O halde tüm bu krallıkların vârislerinden herhangi birisi olabilirdi. Doğu Wisteria'nın soylu aileleri kalabalık olurdu. Nothersea ve Ocreya bu konuda biraz istisna kalıyordu çünkü Nothersea yalnızca iki vârise, Ocreya ise üç vârise sahipti. Her ne kadar yalnızca bir tane kalmış olsa da...

Tüylerim ürperdi ama hızlıca kendime geldim. Bunu söyleyen her kimse, insanları kışkırtıp korkutmaya çalıştığı belliydi. Onun bulunmasını sağlamayı ve tüm bu asılsız kehanetleri engellemeyi zihnimdeki tahta çıktığım zaman yapılacaklar listesine ekledim.

"Kulağa korkutucu geliyor," diye mırıldandım Delhin'in eğlencesini bozmamak için.

Kocaman olmuş gözleriyle başını hızla salladı. "Dehşet verici."

Tam o sırada Kalisa saçları griye dönmüş, kül olmuş bir şekilde yanımıza geldi. "Alın şu çocuğu başımdan." Zaten uzun boylu olduğu için geniş adımlara sahip olan genç kız bacaklarını daha da uzatarak üç sağlam adımda koltuğa ulaştı ve kendini Dane'in kucağına bıraktı. Dane ise eline yüzüne bulaşmasından korktuğu külden uzak

Ninova

durmak amacıyla iki elini havaya kaldırdı.

Kalisa yattığı yerde homurdanırken bir anda Zedy seke seke içeri geldi. Elinde metal bir tepsi, tepsinin içinde minik şişeler vardı. Camdan yapılmış, mantar tıpalı bu minik şişelerin her birinin içinde farklı yoğunlukta ve farklı renklerde sıvılar vardı.

"Ah hadi ama Kalisa," diye cıvıldadı zıplamaya devam ederek, ardından önümüzde durdu. Bu kadar hareketli olmasına rağmen şişelerden birini nasıl düşürmediğini anlayamamıştım doğrusu. "Daha test edeceğim on sekiz şişe var!"

Kalisa koltukta dönerek yüzünü Dane'in karnına gömdü. "Hayır!" diye bağırdı aniden. "Saçlarımı yakmak üzereydin Zedy! Bu mor saçlara sahip olmak ne kadar zor biliyor musun? HAYIR! Al Firari'yi, onunla deney yapın. Ya da Delhin'i al. Hatta..." Dane'in kucağından kalkarak zavallı çocuğu kolundan tutup ayağa kalkması için ittirdi. "Dane'i bile alabilirsin. Yeter ki beni rahat bırak."

Ayakta ne yapacağını bilmez bir halde dikilen Dane çaresizlikle bize bakıyordu. Kalisa tekrardan yüzünü koltuğa gömdüğünde üçümüz de Zedy'ye döndük. Korkuyla Zedy'nin kimi seçeceğini bekliyorduk. Beni seçerse onu kıramayacağımı ve işimiz bitene kadar ona yardımcı olmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bu nedenle beni seçmemesi için içimden dua etmeye başladım.

Zedy ise dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleştirdi. İlk olarak benimle göz göze geldi, ardından Delhin'e baktı. Tam o sırada Delhin'in gözlerini kaçırıp boş tavanı izlemeye başladığını fark ettim. En son ise Dane'e bakan Zedy seçimini yaptı. Sekerek çoktan ayakta duran Dane'in yanına gidip elini sıkıca tuttu ve cıvıldadı. "Gel bakalım Dane, biraz da seni hayattan soğutayım!"

Ardından Dane'i de peşinden sürükleyerek çalışma odasının yolunu tuttu. Dane'in yüz ifadesi, *Beni kurtarın!* diye bağırıyordu ama hepimiz ona ihanet etmeye hazırdık. Kurtuluşu yoktu. Dane'i kaybetmiştik.

"İyi çocuktu..." diye mırıldandım kendi kendime.

Delhin başıyla onayladı. "Evet, ikizim diye demiyorum ama sa-

atlence kusmamı izlese bile benden iğrenmezdi." Üzülüyormuş gibi yapıp burnunu çekti.

Kalisa koltukta gömülü olan suratını kaldırıp bize döndü ve kaşlarını sinirli bir şekilde çattı. "Onu özleyeceğim."

Zedy'nin çalışma odasına döndüğünden ve Dane'i kalıcı olarak esir aldığından emin olana kadar sessizliğimizi koruduk. Minik cam kırılma sesleri ve tok çığlıklar duyulmaya başladığında ise Dane'in aksine güvende olduğumuzu anlayarak derin bir nefes verdik. Kalisa kurtulduğundan emin olur olmaz ayağa kalkıp üstünü başını temizlemeye koyuldu. Üzerinde mor bir ceket, siyah bir pantolon vardı. Onlara da biraz kül bulaşmıştı ve koyu renk kıyafetler giydiği için gri renkli kül çok belirgin bir şekilde görünüyordu.

Neden mor renge bu kadar takıntılı olduğunu merak ederek onu izledim. Bunu fark eden Kalisa ise gülümsedi ve silkelediği saçlarını geriye attı. "Çok mu beğendin Kurabiye?"

Başımı iki yana sallayıp güldüm. "Yalnızca neden tüm kıyafetlerinin, saçlarının ve hatta silahlarının mor renkli olduğunu düşünüyordum."

Delhin bir anda çok yanlış bir şey sormuşum gibi nefesini tuttu ve gözlerini açtı. Soruyu sorduğum gibi yüzü asılan Kalisa ise cevap vermek yerine kaşlarını çatmayı tercih etti. Bana ters ters baktıktan hemen sonra Delhin'e bir bakış attı. Tehditkâr bir bakış olduğu söylenebilirdi. Bir rengin ne anlamı olabilirdi de bu şekilde tepki veriyordu anlayamıyordum.

Gözlerini devirip adımlarını yere vura vura salonun çıkışına ilerledi. "Silahları temizleyip düzenleyeceğim. Odanda silah var mı Delhin?"

Delhin birazcık düşünüp başını onaylar şekilde salladı. "Birkaç tane hançer var, yatağımın yanında olabilirler, alabilirsin." Kalisa gözleriyle onaylayıp arkasını döndü ve zemini kırmaya çalışıyormuşçasına hızlı adımlar atmaya koyuldu.

O sırada bu kızın bana karşı olan tavrına bir son verme vaktinin geldiğini düşünerek Kalisa'nın peşine düştüm. "Benim de bir-

Ninova

kaç silahım temizlenecekti," diyerek ayağa kalktım ve odamda ne kadar bıçak, hançer, kesici alet varsa hepsini kucaklayıp silah odasına doğru ilerledim. Kalisa'nın hayatında zorluklar olduğunu anlayabiliyordum. Sert mizacını mümkün olduğu kadar görmezden gelmeye çalışıyordum ama saygısızlık etmeye başlamıştı ve buna tahammülüm yoktu.

Her ne halttan dolayı bu şekilde davranıyorsa daha iyi hissetmesini sağlamak için çabalayabilir, gerekirse geçmişini eşeleyebilirdim. Bana açılmasını tercih etmesem de ters davranmasından daha iyi olabilirdi. Sonuçta birkaç gün sonra burayı terk edeceğimden ona hayat boyu destek olamazdım ama onu dinleyebilirdim ve ihtiyacı olan şey buysa o zaman bana hava hoştu. Onu gerçekten dinlerdim.

Tam bir hödük gibi silah odasının kapısını çalmadan, tekmeleyerek açtım. Kalisa ortadaki masanın üzerine temizlenmesi gereken tüm bıçakları yığmıştı. İçeri gürültüyle girdiğimde kılını bile kıpırdatmadı. "Hoş geldin Firari."

Gözlerimi kısıp masayla kapının arasını uzun adımlarımla aştım. Gözlerini işinden ayırmayan Kalisa'nın önünde buldum kendimi. Ahşap masanın üzerindeki geniş boşluğa kollarımla sarıldığım silahları bir anda bırakıp metallerin birbirleriyle çarpışmasını dinledim.

Kalisa hâlâ bana bakmıyordu. Başımı öfkeyle yana yatırdım. "Neden benden nefret ediyorsun Kalisa?" Söylemek istediğim çok fazla şey vardı ancak ağzımdan çıkan ilk cümle bu olmuştu.

Yanıt olarak hafif bir gülümseme belirdi kızın geniş, dolgun ama aynı zamanda da solgun renkli dudaklarında. "İnan bana Firari, senden nefret etseydim şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Hançerlerimden birini alıp gövdesindeki kurumuş kanı silmeye koyuldu. Gözlerimi kıstım. "Yine de bana bayıldığın söylenemez. Geldiğimden beri bana daha farklı davranıyorsun. Bir iyi bir kötüsün, bu şekilde davranmanı gerektirecek ne yaptığımı merak ediyorum. Ve bence öğrenmek hakkım." İnsanların beni sevmesi için çabalamak huyum değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Eira'nın aksine ben görmezden gelinmeyi, ilgi görmemeyi ve sevilmemeyi umursa-

Ninova

mıyordum. O en ufak bir sevgi kırıntısına ihtiyaç duyarken bu hayatım boyunca benim için asla önemli olmamıştı. Ama insanlar bana kötü davranıyorsa bunun sebebini öğrenmek isterdim.

Gözlerini bir sonraki silaha dikip eline pürüzlü yüzeye sahip bir taş aldı. Taşın işlenmiş olduğunu fark ettiğimde bunun bir bileme taşı olduğunu düşündüm. Derin bir nefes verip başını kaldırmadan konuştu. "Seni tanımıyorum Firari. Nasıl bir suikastçı haline geldiğini bilmiyorum. Sokaklarda yaşayan, geceleri çatılardan çatılara atlayıp adamları öldüren ve Ocreya'yı suçlulardan arındıran birine göre fazla sağlıklısın. Çok iyi beslendiğini buraya geldiğin ilk gün anladım. Evet, iyi dövüşüyorsun ama bu sıradan bir eğitimle olabileceğinden çok daha fazla."

Taşın yüzeyine masanın köşesinde duran hayvan yağından damlatarak etrafına yaydı. Hâlâ bana bakmıyordu ama konuşmaya devam etti. "Söylediğin gibi kendi kendini eğittiğine inanmıyorum. Hatta Ocreya'da büyüdüğüne bile inanmıyorum. Bir şekilde kaçak geldiğini veya kimliğini saklamak için çok daha büyük sebeplerin olduğunu düşünüyorum. Peki senin gibi insanlar ne getirir biliyor musun?" Bu sefer başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Bela."

Hançerlerimden birini, siyah işlemeli olanı alıp taşının üzerine nazikçe yerleştirdi. Aralarından uygun bir aralık bırakarak hançeri bir ileri bir geri ittirmeye ve kaygan taşın üzerine sürtmeye koyuldu. "Yalan söylüyorsun. Sırlarını merak etmiyorum. Geçmişin beni ilgilendirmiyor ama sakladığın şeylerin ekip arkadaşlarımdan, ailemden birine zarar vermesi, belki de ölümüne sebep olması an meselesi."

Bu kadar dürüst olmasına ve bir anda tüm düşüncelerini taşan bir ırmak gibi üstüme bırakmasına şaşırmıştım. Söylediği her konuda haklıydı, üstelik geldiğimden beri beni fazlasıyla yakından gözlemlemişti. Hayatları tehlikedeydi ve sebebi bendim. Onları bizzat benim tehdit ettiğim bile söylenebilirdi çünkü yoluma çıktıkları anda onlara acımayacağımı biliyordum.

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

"İlerde bana karşı kullanıp kullanmayacağını bilmediğimden sana kendimle ilgili bilgi vermekten kaçınıyorum." Sesini biraz olsun

Ninova

yumuşattı devam etmeden hemen önce. "Bir görev sırasında arkanı kollarım Firari. Düştüğünde seni kaldırırım. Sana arka çıkar, güvenliğini sağlarım ama bana çelme takma ihtimalini asla görmezden gelmem. Diğerleri sana kolaylıkla güvenmiş olabilir. Seni aralarına almakta ve kişisel zaaflarını sana açmakta hiçbir sakınca görmediler ancak benden aynısını bekleyemezsin. Sana güvenmem için aylar, hatta belki yıllar gerekecek. Belki de bu asla gerçekleşmeyecek."

Aylarımız yoktu. Yıllarımız asla olmayacaktı. Kalisa ile bir nefret-umursamazlık ilişkisine devam edecek, en sonunda da yolumuzu ayıracaktık. Çabalamak için hiçbir sebebim yoktu.

Hançeri bilemeye devam ederken saçlarını geriye atıp yüzünü biraz daha ortaya çıkardı. Renk seçimi hakkındaki takıntısını ve bunu neden açıklamadığını merak etsem de yeniden sorgulamamaya karar verdim. Az önce bana güvenmemesi için son derece geçerli sebepler sıralamıştı. Bana düşen tek şey onu silahlarıyla yalnız bırakıp gitmekti.

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim," dedim ve sırtımı dönüp kapıya ilerledim.

"Her zaman Firari."

Ardından taşın hançerle birleştiği ses daha güçlü bir hale geldi ve Kalisa'yı düşünceleriyle yalnız bırakıp kapıyı arkamdan kapattım. Mutfağa, yiyecek bir şeyler hazırlamaya gidecektim ki bir anda üssün girişinden gelen gürültüyle dikkatim dağıldı. İçeri birileri yuvarlanıyormuş gibi çıkan ses sonucunda hızla üs girişinden salona bağlanan kapıya koştum. Fenris'ten başkası geldiyse görecekleri ilk kişi koltukta yatan Delhin olacaktı. Korumacı içgüdülerim bir anda harekete geçti ve aceleyle kapı açılmadan önce önünde durdum. Üzerimde hiçbir silah yoktu. Nasıl olsa günü üste geçireceğimiz için savurabileceğim tek şey yumruklarımdı.

Ahşap giriş kapısı arkadaki kişinin vurmasıyla açıldı ve karşımda duran kişi Fenris'ten başkası değildi. Vakit sandığımdan da hızlı geçmişti ama lider bozuntusu pek iyi görünmüyordu. Arkasında başka insanlar olup olmadığına bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. Yalnızdı. Sendeleyerek kapının kenarına omzunu yasladı. "Selam Firari."

Gülümsemeye çalıştı ancak patlamış dudağının kenarından kan sızıyordu. Burnu iyi bir darbe yemiş gibi kan içindeydi. Yara izinin şakağına doğru olan kısmında geniş bir yeşillik vardı. Bir eliyle de karnını tutuyor, dik duramıyordu. Fazlasıyla sağlam bir kavgaya karıştığı belliydi.

"Ne oldu sana?" diye bağırdı Delhin dehşetle. Fenris acıyla homurdandı. İçeri girebilmek için birkaç adım atarak bana yaklaştı ancak nefes nefese kalıp sendeledi. Tam düşecekken kollarından yakaladım onu.

O kadar ağırdı ki bir atı sırtlamışım gibi hissediyordum. Kulağının kenarından da kan damladığını fark ederek bir kolunu omzuma aldım, elini kaymaması için sıkıca kavrayarak diğer elimi beline doladım. Ne kadar uğraşsam da benden daha uzun ve daha geniş olduğu için onu dik tutmakta fazlasıyla zorlanıyordum ki Delhin yardımıma yetişti. Diğer tarafından benimle aynı şekilde kolunu omzuna aldı ve Fenris'i koltuğa kadar sürüklemeyi başarabildik.

Fenris buğulu bakışlarla ağır ağır gözlerini açıp kapattı ve bana bakıp gülümsedi. "Seni görmek güzel Firari, tam zamanında yetiştin." Kollarını omuzlarımızdan kurtarıp koltuğa rahat bir şekilde oturmasını sağladık ama fazlasıyla sersem görünüyordu.

"Biraz su ve bez getirir misin Delhin?" Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım. Delhin de en az benim kadar endişeli görünüyordu. Başıyla onaylayıp banyoya koşturdu.

Fenris'in pelerini ve kemerini çıkarıp vücudunu kontrol etmeye çalıştım. "Yüzünden başka yaran var mı? Kanayan bir yerin? Bir kesik veya kırık?"

Bana cevap veremeyecek kadar sersem görünüyordu Altın Çocuk. Gözleriyle beni izliyordu ama anlamlı bakmıyordu. Kafasına yediği darbeler onu yormuş olmalıydı. Yanaklarından iki elimle yakalayıp onu hafifçe sarstım. "Fenris, beni dinle. Kırık bir yerin var mı?"

Başını iki yana sallamayı başardı sonunda. "Ben... Sanmıyorum. Yalnızca yüzümü hedef aldı. Biraz da karnımı." Eliyle yeniden karnını tuttu.

Ninova

Böğürtlen rengine dönen şakağına bakıp ardından dudağını inceledim. Dudağı çok kötü değildi ama çürüğü fena görünüyordu. Kararmaya devam edecekti muhtemelen. "Bunu sana kim yaptı?"

Fenris yutkundu. "Malthazar."

İçimi yoğun bir öfkenin kapladığını hissettim. Bunu fark eden Fenris konuşmak için derin bir nefes aldı fakat göğsünü rahatça oynatamıyordu. Kırık olmasa bile kaburgalarında sıkıntı olduğuna artık emindim. "Endişelenme prenses, daha beteri de olabilirdi."

Kaşlarımı çattım. "Mektubu götürmediğin için mi yaptı bunu?"

Başıyla onaylarken kasılan yanaklarından dişlerini sıktığını anlayabiliyordum. "Hem onun için hem de Delhin'le sana zarar geldiği için. Malthazar bu konuda fazlasıyla katıdır. Görevlerinde kimsenin iyileşme süresi uzun olan veya savaşmasına engel yaralar almasını istemez. Çünkü bu bir sonraki göreve ait işlerini aksatmamızı istemez." Konuşurken gözkapakları titriyordu, belli ki gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

"Getirdim!" diye bağırdı Delhin elindeki kâseyi elime tutuşturarak. Yumuşak bir bez ve ılık su hazırlamıştı. Bezi alıp sıkarak suyunu sıktım ve Fenris'in yüzündeki kanları silmeye koyuldum. Fenris acıyla dişlerini sıkarken Delhin yanına oturup elini tuttu.

Elleri tertemizdi. Kan yoktu ve aşınmamışlardı. Karşılık vermemişti. Malthazar'ı yenemeyecek olsa bile kendini savunabilecek beceriye sahip olduğunu biliyordum. Muhtemelen Malthazar'la görüşmeye gittiğinde silahlarını bıraktırmışlardı. Düşünüldüğünde mantıksız değildi. Sözkonusu canavarın kendinden başka kimseye tamamen güvendiğini zannetmiyordum.

"Bu uzun zamandır olmuyordu." Delhin'in endişesi barizdi. Bezin temiz noktalarını dikkatle Fenris'in yanaklarında, dudaklarında, alnında gezdirirken Fenris anlamlı anlamlı bana bakıyordu. Gözlerini kaçırmıyor, yalnızca bez gözlerine geldiğinde bakmayı mecburen kesiyordu.

"Daha önce de mi yaptı?" diye sordum sertçe.

Delhin başıyla onayladı. "Başarısız son görevimiz, aramızdan birini kaybettiğimiz gündü. Ekibimizden bir kız bir saldırıdan kurtulamadı. O görevi izleyen günlerin birinde Malthazar yine Fenris'i çağırıp rapor istedi. Ama Fenris o zaman döndüğünde bundan çok daha kötü bir haldeydi."

Bahsettiği görev Serys'i kaybettikleri sefer olmalıydı. Kanımı kaynatan o ölümcül hiddeti tüm damarlarımda hissetmeye başlamıştım. Malthazar, Fenris'in sevdiği birinin kaybından hemen sonra bunu onun yüzüne vurmuştu. Yetmemiş, istediği gibi ilerlemeyen görev için Fenris'i *dövmüştü*. Gözlerimi kısıp dişlerimi sıktım ve burnumdan derin nefesler alıp vermeye çalıştım. Hemen şimdi gidip o lanet adamın canını almamak için zor duruyordum.

Malthazar, Ocreya'nın yeraltı dünyasını bir arada tutan o korkutucu, zeki ve güçlü adamsa onun dünyasını yıkıp geçecek bir depreme, tüm umutlarını diyarın üzerinden silip götürecek bir tufana dönüşecektim.

Fenris bir anda Delhin'in avuçlarında olmayan eliyle benimkini kavradı ve bilinçsiz bir şekilde yüzünde dolaştırdığım bezi durdurdu. "Firari," dedi tok ve net bir tonla. Gözlerinin içine bakabilmem için elimi hareket ettirmemi engelledi. "İyiyim ben, gerçekten. Biraz sarsıldım o kadar. Yarına kadar eskisi gibi olurum."

Başımla onaylayıp bezi suyun içine bıraktım ve ayağa kalktım. "Seni yatağına götürelim mi?" O bir anlığına dudaklarını ısırıp düşünürken Delhin de kalkıp yanıma dikildi.

"Buna niye soruyorsun Firari, sırtlayıp götürelim işte."

Omuzlarımı silktim. Delhin haklıydı. Fenris'in dinlenmesi gerekiyordu. Aynı anda sözde liderimizin kollarına uzandık ve onu omuzlarımıza tutunmak zorunda bıraktık. "Yürüyebilirim," dedi sinirle. "Sahiden, oturmak iyi geldi kızlar. Bırakın da odama kendim gideyim."

"Kapa çeneni Altın Çocuk," diye homurdandım daha ayakta durmaya çalışırken bile tökezleyen Fenris'in kulağına fısıltıyla. Fenris hafifçe kıkırdadı. Ardından onu odasına bıraktığımızda benim için yaptıklarını geri ödeyebilmek adına yardımcı olmayı teklif et-

Ninova

tim. Vücudunun etrafında birçok kemer ve silah vardı. Ağır hasar almadığını biliyordum ancak kaburgasına yediği darbe dik durmasını ve kollarını geri ittirmesine engel oluyordu. Onu iyileştiremiyor olabilirdim ancak en azından daha kötü hale gelmemesini sağlayabilirdim.

"Ben gidip güzel bir çorba hazırlayayım. Hepimizin kendine gelmeye ve iyi hissetmeye ihtiyacı var ve sıcak bir çorbanın çözemeyeceği şey yoktur. Böyle giderse bir sonraki göreve Zedy'yi tek başına yollamak zorunda kalacağız," dedi Delhin, Fenris'i yatağa bırakmamızın hemen ardından ve gülümseyip odayı terk etti.

"Neden sana öyle davranmasına izin veriyorsun?" diye sordum Fenris'in yanına oturup.

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı ve kaşlarını gerdi. "Çünkü bana yapmazsa bir başkasına yapar. Benim ona karşı geldiğimi bir düşünsene Firari. Tüm adamlarını üzerime salar, cesedim çıkana kadar peşimi bırakmaz. Sonra ne olur?" Bir anlığına duraksayıp yeniden konuştu. "Görünmeyenler'in başına bir başkası gelir. Benim yediğim bu yumrukları Kalisa yer, Delhin yer, Dane yer." Başını şiddetle iki yana sallayıp derin bir nefes verdi. "Buna izin veremem. Onlara zarar vereceğine bana versin. En azından vicdanım rahat."

Yatakta rahatsız bir şekilde hareket ederek üstündeki ağırlıklardan kurtulmaya çalıştı. Sormaya gerek duymadan kemerlerini ve silahlarını çıkarmasına yardımcı oldum. En sona kalan gömleği de yavaş yavaş açarken göğsündeki kolyeyi fark ettim. Boynunda bir zincir olduğunu görmüştüm ancak ucunda asılı olan motifi ilk defa fark ediyordum. Minik bir yıldızdı bu. İçi dolu, tombul bir yıldız.

"Hiç de sana uyan bir kolye değil," dedim gülümseyerek ve birkaç düğme daha açtım.

Fenris bana bakıp dudaklarına muzip bir sırıtış yerleştirdi. "Benim değil de ondan."

"Kimin?" İki seçenek vardı. Serys veya kız kardeşi.

"Kız kardeşimin."

Dudaklarımı büzüp daha fazla gülümsememek için zorladım. "Bende de bir benzeri var biliyor musun?"

Fenris merakla kaşlarını kaldırdı. "Görebilir miyim?"

"Elbette." Son düğmeyi de açtıktan sonra ayağa kalktım ve kolyeyi almaya odama gittim. Bu kolyeyi gören yalnızca iki kişi vardı. Eira ve ben. Fenris üçüncü olacaktı. Işıl ışıl parlayan, tıpkı Malthazar'ın takma gözü gibi sodalit taşından yapılmış koyu mavi renginde bir kolyeydi bu. Yarım ay şeklindeydi.

Yeniden odasına dönüp Fenris'in yanında yerimi aldım. Gömleğinden kurtulmuştu, çok daha rahatlamış görünüyordu. Gözleri yokluğumda bir anlığına boşluğa dalmış gibi görünse de yanına oturmamla canlanmışlardı.

Kolyeyi nazikçe avcumun içinde tutarak Fenris'e uzattım. Kolyeye yaklaşmaya çalışırken boynunu öne doğru çıkardı ve hemen bir şey batmış gibi geri çekildi. Boynuna da darbe yemiş olmalıydı. "Yakından bakabilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Başımla onaylayıp avcumdaki kolyeyi Fenris'in ellerine bıraktım. Gözlerini ışıltılı kolyenin üzerinde gezdirdi ve parmaklarını nazikçe oynattı. Sertçe dokunsa kırılacakmış gibi hassas hareketlerle inceliyordu kolyeyi. "Tahmin edeyim. En yakın dostun Nathan'ın hediyesi, öyle değil mi?"

Hafifçe güldüm. Aklının doğrudan Nathan'a gitmesi anlaşılabilirdi ancak bu doğru değildi. "Eira'ya aitti. Hatta kendini asmadan önceki gece yanına gidip hediye etmiştim bunu ona. Pek yakın bir ilişkimiz olmasa da herkes uyuduktan sonra birbirimizin odasına gitmeyi severdik. Son zamanlarda kendini biraz daha iyi hissediyor gibiydi, bu nedenle ona moral olması için özel olarak bu kolyeyi yaptırmış, boynuna halat geçirmeden hemen önce ona hediye etmiştim."

Fenris hüzünle kaşlarını çattı. "Bunu kendini öldürdüğü gece mi hediye ettin?"

Başımla onayladım. "Cesedini bulduğum sabah da kimse ona dokunmadan önce çıkarıp sakladım."

Ninova

Kolyeyi yavaşça yeniden kucağımda duran ellerime bıraktı. "Çok güzel bir kolye. Eira'nın da çok sevdiğine eminim. Ama boynunda hiç görmedim Firari, neden takmıyorsun?"

"Eira'ya daha çok yakışırdı." Gözlerimi kapatıp beyaz saçlarının perdelediği boynundaki duruşunu hatırladım. Hediye ettiğim gece yüzünde oluşan gülümsemenin anısı kalbimi ısıttı. "Yanımda taşıyorum çünkü bana ailemden kalan son bir parçaymış gibi hissettiriyor. Saraydan ayrıldığım zamanlar cebimde olmasından hoşlanıyorum. İyi hissettiriyor ama onu başkalarının görmesini istemiyorum. Çaresizce yalnızca Eira'yla bana ait bir yakınlık olarak kalmasını sağlamaya çalışıyorum. Bunu kaybedersem aramızdaki son bağ da kopup gidecekmiş gibi hissediyorum."

Yaklaşık bir dakika boyunca sessiz kalan Fenris derin bir nefes verdi ve kendini hafifçe bana çevirdi. Canının yandığının farkındaydım ama yine de gözlerime bakmak için tüm bedenini yan döndürdü. Uzun uzun, gözlerimin içinden ruhumu görebilecekmiş gibi baktı bana. "Bunu yapma Firari."

Gergin bir şekilde kaşlarımı çattım. Açık mavi gözlerimin üzerine kirpiklerimin gölgeleri düşene kadar gözlerimi kıstım. "Neyi?"

Sarı-gri saçlarını başını hafifçe arkaya atarak alnından çekti ve koyu kaşlarını, keskin yüz hatlarını açıkta bıraktı. "Seni umursamama izin verme."

"Senin kontrol edemediğin duygulara ben söz geçiremem."

Hafifçe gülüp gözlerini kaçırdı. Gözleri her zamankinden daha dolu bakıyordu. Dudakları her zamankinden daha pembe, bakışları daha keskindi. Hayatım boyunca gördüğüm en çarpıcı gülüşü sergiliyordu. Gülüşünde acıyı görüyordum. Hayata tutunma çabasına rağmen daha fazlası için mücadele etmeyi bırakmayan cesaretini görüyordum. Her şeyi kaybetmesine rağmen kaybetmediği umudu görüyordum.

Yeniden gözlerime baktığında korktuğumu fark ettim. Az sonra söyleyeceği şeylerden çekiniyordum. "Bir daha değer verebileceğimi hiç düşünmezdim," dedi derinden gelen bir sesle. "Kaybedebileceğim şeyler her zaman gözümde kazanacaklarımdan daha fazlaydı.

Kalbim var olmaya devam ediyor ancak bir şey hissetmiyordu, yalnızca göğsümde asılı duruyordu. Sen kalbimin atmasını sağlıyorsun prenses. Onu engellemeye çalıştığımdaysa bana karşı geliyor."

Başımı şiddetle iki yana salladım. Zihnimden geçen tüm senaryoları gözlerimin önünde sıraladım. Birbirimize beslediğimiz hisler yüzünden birbirimizi tehlike altında bıraktığımız anları düşündüm. Ne olursa olsun tehlikeli bir planın içindeydik ve müttefiklikten ilerisini hayal bile edemezdik. "Fenris, bunu yapamazsın. Yapamayız."

Derin bir nefes alıp öfkeyle ayağa kalktı. Bana veya bir başkasına değil, kendine kızgın olmalıydı. Çünkü bugüne kadar kurduğu tüm sınırları kendi yıkıyordu. Üstelik karşısında kız kardeşi veya eski arkadaşlarından biri yoktu. Yalnızca birkaç gün önce tanıştığı bir kız vardı.

"Haklısın. Yapamayız Euria. Yapmamalıyız da. Ama ne zaman sana bir kılıç kalksa kendimi ona siper etmek istiyorum. Görev gecesi sen hayatınla mücadele ederken ben irademle savaştım. Senin için endişelenmemeye zorladım kendimi. Başarısız oldum. Bir şekilde, seni düşündükçe zayıf düşüyorum. Seninle her konuştuğumda kafam karışıyor."

Dehşet içinde savurduğu kollarını izledim. Fevri hareketlerinin altında çektiği acıyı sezdim. "Beni ittir Euria. Beni kendinden uzak tut. Senden nefret etmeme sebep ol. Ne yaparsan yap ama buna engel ol lütfen." İki adımda bana yaklaşıp hemen önümde durdu ve yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöktü. Yeşil gözlerindeki bulanıklık aramızda bir perde oluşturuyordu. "Sana zarar vermek isteyenlerin hepsini dünya üzerinden silip atmak istiyorum. Kılına bile dokunmaya çalışan insanların canını almak, yaşadığın tüm zorluklara rağmen hayatta kalma çabanda arkanda durmak istiyorum. Keşke hemen şu an kalbimi söküp önüne koyabilsem ve bütün bu hissettiklerimden kurtulabilsem."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Bunları söyleme Fenris." Kelimeler ağızdan çıktıktan sonra kılıca dönüşebilir, Fenris'in bana olan duyguları celladı olabilirdi.

Ninova

Bir anlığına duraksadı ve derin bir nefes alıp yutkundu. Yumuşak ellerini dizlerimin üzerine koyup endişeli bir şekilde yüzüme baktı. Zihnimi okumuş gibi, "Peki ya senin duyguların?" diye sordu.

Fenris'i de kendimi de koruyabilmek için duygularımı sınırlamak zorunda olduğumu biliyordum. O kalbine karşı koyacak kadar güçlü olmayabilirdi ama bu benim için bir mecburiyetti. Onu kendimden soğutmalı, tüm bu duygularının karşılıksız olduğuna inandırmalıydım. Beni biraz bile umursayacak olsa hata yapabilirdi ve bir hata tüm planımıza mal olabilirdi. İntikam için geldiğim bu amacı kökünden koparıp atabilir, tüm çabalarımı boşa çıkarabilirdi. Bu kadar yaklaşmışken hata yapamazdım. Ne Fenris beni ne de ben onu umursayabilirdim, buna izin veremezdim.

İkimizin de güvenliği için, diye ikna etmeye çalıştım kendimi. *Onun iyiliği için kalbini kırmak zorundasın.*

Fenris hâlâ kısılmış, çaresiz gözleriyle yüzüme bakıyordu. Ağzımdan çıkacak sözleri öyle büyük bir endişeyle bekliyordu ki onu bu şekilde görmek şaşırmama sebep oldu. Daha önce hiç davranmadığı gibi davranıyordu. Başka bir insandı sanki karşımdaki. Sık sık sevginin zayıflık olduğunu söylemesine rağmen sevmeye hazır görünüyordu. Yine de yeniden hissetmeye korkuyordu. Bunu gözlerinden, bakışlarından, dişlerini sıktığı için gerilen çenesinden anlayabiliyordum.

Sevdiği tüm insanları kaybetmiş biri olarak umursamaktan birazcık bile çekinmesi kesinlikle anlaşılabilirdi. Hayatınızda yer edinen insanların hepsini kaybettiğinizde tekrar birinin yaşamınıza girmesine izin vermek büyük bir riskti. Özellikle de böylesine tehlike içinde bulunduğumuz durumlarda geçerliydi bu. Bu ekip her zaman birbirini kollayan profesyonel bir ekipti ancak kişisel duygular her şeyi mahvedebilir, tıpkı Kalisa'nın söylediği gibi aramızdan birinin hayatına mal olabilirdi.

Benim yüzümden Fenris'e veya ekipteki birinin başına kötü bir şey gelmesi ihtimaline karşı kararımı verdim. Evet, yoluma çıkanların hiçbirine acımaya niyetim yoktu ve bunun bu şekilde kalması gerekiyordu.

Ninova

Benden nefret etmesine izin verecektim ama güvende olacaktı. Duygularının karşılıksız olduğuna inanacaktı ama zarar görmeyecekti.

Bir ilişkimiz olamazdı. Yollarımız ayrılana dek aramızdaki mesafeyle yaşamak zorundaydık.

Yutkunup bakışlarımı daha sert bir hale getirdim. Kendimde az sonra söyleyeceğim sözcüklerin cesaretini ararken biraz bekledim. "Ben hissetmeyi bırakalı çok oldu. Üzgünüm. Ne yapmam gerektiğine kalbimin karar vermesine göz yumamam."

Fenris anladığını belli eden bir şekilde ellerini dizlerimden çekip ayağa kalktı. Dudaklarını ısırdı ve elini alnında gezdirirken yüzüme bakmadı. Benden beklediği cümleleri söylemediğimin farkındaydım. İçinde biraz da olsa umursamaya yer olduğunu anlamıştım. O da bunun bir hata olduğunu biliyordu artık. Duygularını Serys'ten beri belki de ilk defa açtığına pişman etmiştim onu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp altdudağını hafifçe kemirirken bana bakmamaya devam ediyordu.

"Teşekkür ederim Firari. En azından artık bu duyguların zihnimi bulandırmasına izin vermeyeceğim çünkü hepsini yok ettin." Hafifçe gülümsedi ancak bu diğer gülümsemeleri gibi değildi. Duygulu, muzip veya sinsi bir gülümsemeye hiç benzemiyordu. Sahteydi. Kalbinin kırıldığını gizlemeye çalışan, çok yakından tanıdığım bir maskeydi.

Kalplerle ilgili en acı olan gerçek hepsinin bir gün kırılmaya mahkûm olmasıydı.

Hiçbir şey söylemeden çıkmaya karar verdim çünkü Fenris'in ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordum. Onu yaralarıyla yalnız bırakarak odasını terk ettim. Kapıyı arkamdan kapatırken bile bana bakmadığını biliyordum.

Kendimi yatağıma attıktan sonra yüzümü tavana çevirdim ve yaptıklarımın doğru olduğuna ikna etmeye çalıştım kendimi. Fenris'le müttefik olmaya devam edecektim. Yaptığımız plan birkaç gün sonra devreye girecekti. Elna ve annemi öldürenin Malthazar olup

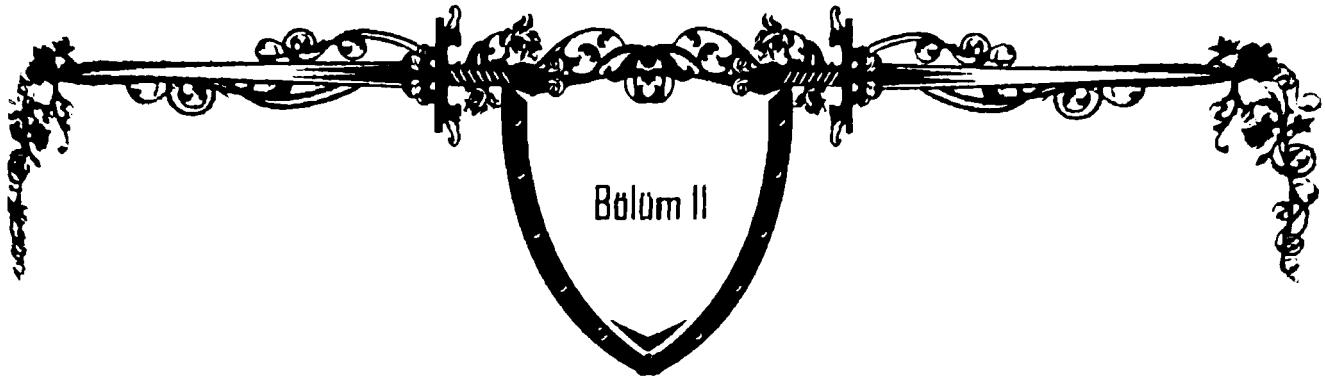
olmadığını öğrenecektim. Her halükârda o canavarın canını alacaktım. Duygularımı bir kılıç gibi kullanacak, ruhumu kalkan belirleyecektim. İntikam alma amacımla Ocreya tarihindeki en tehlikeli efsane haline gelecektim.

Sonrasında bir daha Gümüş Firari duyulmayacak, bu isim yalnızca tarih kitaplarında yer alacaktı. Bir sayfadan uzun sürmeyen hikâyem, herkesin gözünde yalnızca bir halk efsanesi olarak kalacaktı.

Euria Vaseva tahta geçecek, acımasız Firari'yi geride bırakarak bu halkın merhameti olacaktı. Adaletsiz bir dünyada olduğunu hisseden tüm insanlar için bir hükümdar olacaktım.

Hissetme, diye tembihledim kendi kendime. *Bitirmen gereken bir görevin, almak için yola çıktığın intikamın var.*

Hissetme.

DUYGULARIN MAĞLUBİYETİ

Şafağın sökmesinden hemen sonraki saf aydınlıkta, beni sarmalayan yumuşak battaniyenin içinde uyandım. Kalın battaniye dün gece zihnimin yorgunluğunu bastırmak istercesine bedenimin etrafına dolanmış, beni içine hapsetmişti. Yumuşak dokusunun tenimdeki hissiyatı beni rahatlatmaktan çok daraltıyordu. Derin bir nefes alarak kendimi battaniyeden kurtardım ve soğuk havayla karşılaşan tüylerim diken diken oldu.

Kapının ardından ekibin kesik mırıldanmaları geliyordu. Minik ayak sesleri ortalıkta dolaşıyor, tabak ve çanak seslerinin yankıları ulaşıyordu kulağıma. Karmaşık ses cümbüşünün arasında Zedy'nin gürültülü esnemesini duyduğum anda beni ilk başta uyandıran şeyin bu olduğunu anladım. Çocuğun esnemesi bir savaş borusundan farksızdı.

Yatakta doğrulup kollarımı kaldırdım, iyice yaylanarak vücudumu esnettim. Kaskatı kesilmiş bedenim yatağın sertliğine isyan ediyordu. Boynum ve sırtım sızlıyor, sıcak bir banyo için resmen yalvarıyorlardı. En son ne zaman bu kadar uzun süre uyuduğumu hatırlamıyordum ama uzunluğunun aksine dinlendirici bir uyku olmadığı kesindi. Son günlerde ne kadar uyursam uyuyayım, bitkinlik hissi bedenimi hiç terk etmiyordu. Hareket edecek gücü yalnızca hedefime ulaşmak üzere olduğumu kendime sık sık hatırlatarak buluyordum.

Ninova

Giyinmek üzere ayağa kalktım. Asla toparlamaya yeltenmediğim giysi yığınına ulaştım. Hemen sonrasında temiz kıyafetlerimin az kaldığını fark ederek birkaç parça ödünç alabilmek umuduyla odamı terk ettim ve soluğu Kalisa'nın kapısının önünde aldım. Hızlı hareket etmeye çalışıyordum. Daha yeni uyanmış ve kendime gelememişken ansızın Fenris'le karşılaşma fikri beni geriyordu. Evet, onlarca adama karşı gelebilir, herhangi bir kelleuçuranla savaşabilir ve hatta önüme çıkan her suçluyu gözümü bile kırpmadan öldürebilirdim. Ama duygularım korkulu rüyamdı. Yüzleşmekten en çok korktuğum kâbuslarımdı.

Kalisa ilk tıklatışımda yanıt vermediği için bu sefer daha güçlü vurdum kapısına. Eklem yerlerim ahşap kapıyla defalarca buluştu. Hemen sonrasına mor saçlı ekip arkadaşımın uykulu bir sesle homurdanıp kapıya doğru yürüdüğünü işittim. Ayak seslerinin yavaş yavaş bana yaklaştığını duyabiliyordum. Gürültüyle kapıyı yalnızca kafası gözükecek kadar aralayıp mor gözlerini hem uykulu hem de sinirli bir şekilde kıstı. "Günaydın Firari."

Gün onun için pek de aymışa benzemiyordu. Bu huzursuz halleri beni eğlendiriyordu çünkü sahiden insanlık gösterdiği nadir anlardan biriydi. "Günaydın. Senden birkaç parça kıyafet isteyecektim Kalisa. Kendiminkileri temizlemeye vaktim olmadı."

Kızın bakışları o kadar bıkkın ve ürperticiydi ki bir süre yüzüme öylece baktıktan sonra gözlerini devirip kapıyı tamamen açtı. "Gel," dedi, geniş bir gardırobun önüne doğru yürürken. Yatağı fazlasıyla dağınık görünüyordu ve ortasında kahverengi, tüylü bir top vardı. Durduğu yerde çok hafifçe kıpırdanan tüy yumağına daha dikkatli baktığımda bunun Dane'in kafası olduğunu fark ettim. Homurdanmaların sebebi anlaşılmıştı.

"Günaydın Dane."

Dane kafasını yastıktan kaldırıp battaniyenin altında kalmış olan çıplak omuzlarını görünür hale getirdi. Hiç rahatını bozmadan hırıltılı bir sesle konuştu. "Günaydın Firari." Ve kafasını yeniden serbest bırakarak yastığa gömüldü.

Hafifçe gülümsedim. Hem onu uyandırmış hem de Kalisa'yla geçirdikleri keyifli vakti bölmüştüm ama buna rağmen son derece

Ninova

nazikti. Bana cevap vermek için kafasını kaldırmak gibi bir centilmenliği bile yerine getirmişti. "Bölmek istememiştim."

Yastığına yeniden gömdüğü suratı yüzünden söylediği şeyleri tam olarak anlayamamıştım ancak sorun olmadığı yönünde bir şeyler dediğini tahmin ettim. Ardından daha net gelen bir sesle, "Yalnız elini birazcık çabuk tutarsan çok memnun kalırız," dedi.

Yalnızca mor ve siyah renklerden oluşan gardıroptan bir pantolonla elbise gibi görünen, önden bağlamalı ancak ensesinden başlığı dökülen tuhaf bir suikastçı kıyafeti verdi. İkisi de siyah renkliydi. Buna şaşırmadım.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı Firari?"

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "Sağ ol." Ardından Dane'in hareketsiz kafasına bakıp seslendim. "Görüşürüz Dane." Elini kaldırıp bakmadan salladı ve serbest bıraktığı kolu tekrar yumuşak görünümlü çarşafların arasına düştü.

Ben üstümdekilerden kurtulup tertemiz kokulu kıyafetleri giyerken Delhin çoktan kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştı. Artık yemek işlerini halletmenin üsteki bir tür cinsiyet ayrımı olmadığını, ilk başta tüm öğünleri Delhin'in üzerine yıktıklarını düşünsem de onun aslında isteyerek tüm yemekleri hazırladığını anlamıştım. Delhin sevdiği insanlara yemek hazırlamayı ve onları doyurmayı seven bir insandı. Tıpkı annem gibi insanlar yaptığı yemekleri afiyetle yediğinde seviniyordu.

Kalisa'nın verdiği parçalar üstüme neredeyse tam olmuştu. Onun omuzları benimkilerden daha geniş ve göğüsleri daha büyük olmasına rağmen bağcıklı detayları sayesinde ince kumaşın bedenime oturmasını rahatlıkla sağlayabilmiştim. İpleri ikişer ikişer çekerek korse giyer gibi oturttum vücuduma. Etek gibi inen kumaşları sayesinde kemerlerimi ve silahlarımı saklayabileceğim alan da bırakıyordu.

Saraya döndüğüm zaman bunun gibi bir takım diktirmeyi aklımın bir köşesinde yazdım ancak sonrasında gerçeğin farkına vardım. Saraya dönmek demek, amacımı yerine getirerek başarılı olmak demekti. Bir daha suikastçı rolüne bürünmemek demekti. Parmaklarım bilinçsizce iplerin üzerinde dolaşırken bunun bana nasıl

Ninova

hissettirdiğini anlayamıyordum. En sonunda ipleri, zihnimin kendi kendine saymaya karar verdiği yirmi dört deliğin de içinden geçirip sıktım ve sıkıca bağladım.

"Kahvaltı etmezsen iyileşemezsin!" Delhin'in kızgın ses tonu odamdan duyulabiliyordu. Fenris'in bıkkın söylenmeleri de Delhin'in sözlerinin hemen arkasından geldi. *Harika,* diye düşündüm. Kahvaltı yaparken aynı yerde bulunmak zorunda kalacaktık.

Omuzlarımı geri atıp saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım ve sağlam adımlarla salonun yolunu tuttum. Etrafa ışık saçan bir yağ lambasını masanın üzerine yerleştirmişlerdi. Delhin son derece zinde görünüyor, neredeyse tamamen iyileşmişe benziyordu. Saçları çok daha parlaktı, göz altları eskisi kadar mor değildi. Fenris'in şakağındaki morluk ise tahmin ettiğim üzere genişlemiş ve daha koyu bir renge bürünmüştü.

Ben üstümü giyinirken Dane'le Kalisa da salona gelmişti, dolayısıyla aralarına katılan son kişi ben olmuştum. "Sana ayrı bir tabak hazırladım Firari, merak etme. Zedy'nin yemesine izin vermedim," diyen Delhin gülümsedi ve ağzına büyük lokmalar attığı için sincap gibi şişmiş yanaklarla duran Zedy'ye döndü. Çilli çocuk bir anlığına duraksayıp suçlu bir ifadeyle bana baktı. Ardından ağzına bir lokma daha attı.

Teşekkür ederek tabağı aldım ve rahatsız eden türden bir sessizlik eşliğinde yemeye başladım. Fenris bana bakmıyordu. Kalisa'yla Dane hâlâ ayılamamış gibi görünüyordu. Zedy yemek yemekten konuşamıyor, ortamdaki gerginliği fark eden Delhin bir Fenris'e bir bana bakıyordu.

"Bir sonraki planımız belli oldu," dedi Fenris birden sertçe. "Yarından sonraki gece güney limanını havaya uçuracağız."

Zedy bir anda sevinip bu haberi ekmek kırıntılarıyla dolu elleriyle alkışladı. "Sonunda!" diye geveledi neşeyle ağzındakileri tamamen yutmadan.

"O gece sizi daha detaylı bir şekilde bilgilendireceğim ancak bugün karşı taraftan küçük bir ekip liman alanını incelemeye gelecekmiş. Biz de gideceğiz, böylece uğraşmamız gereken adam sayısını azaltacağız."

Ninova

"Kaç kişiye ihtiyacın var?" diye sordu Dane son derece ciddi bir sesle.

"İki yeterli," dedi Fenris ve Kalisa'ya döndü. "Kahvaltıdan hemen sonra çıkarız. Seni ve Dane'i istiyorum." Kalisa doğrudan komut almış bir asker gibi başıyla onayladı.

Gözlerimi kısıp Fenris'e baktım. Beni yok sayıyordu. "Dane değil, ben geleceğim." Sinirle sıktığım dişlerime rağmen sözler gayet net dökülmüştü dudaklarımdan.

"Hayır," dedi Fenris bugün ilk defa yüzüme bakarak.

"Kalisa ve ben geleceğiz. Dane üste kalıp Delhin'le ilgilenebilir." Ses tonum buzdan farksızdı. Kalbini kırdığımın farkındaydım ama bunu o istemişti. Benden nefret etmeyi dilemişti ve bunun için bana kızgındı.

"Bana karşı mı geliyorsun Firari?" Kavurucu bir bakış. Tehditkâr bir dudak hareketi.

"Evet."

Aramızda sarsıntılı bir bakışma oldu. Zedy, Dane, Delhin ve hatta Kalisa oldukları yerde pusmuş, bir kavga patlamasını bekliyordu. Ama Fenris benimle tartışmak yerine hafifçe kıkırdamaya karar verdi. "Peki bakalım. Bir saate çıkarız. İkiniz de hazır olun." Tabağını da alıp kalktı ve Delhin'e belli belirsiz bir teşekkür edip odasına gitti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Delhin, Fenris aramızdan ayrıldıktan sonra. Ceylan gözlü kızın sorusunu yalnızca omuz silkerek yanıtladım ancak bu konunun peşini bırakmaya pek niyeti yoktu. "Dün gece aranızda bir şeyler oldu, değil mi?"

Bunu duyduğu anda Kalisa kafasını kaldırdı. Dün söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu ve bunun gerçekleşmesinden korkuyordu. Onun alarma geçmiş bakışlarını görmezden gelerek yemeğime odaklandım. "Hiçbir şey olmadı."

Sert ses tonum sayesinde ihtiyacım olan sessizliği kazanmıştım. Bana inanmadıklarını biliyordum ancak dün gece neler yaşandığını ben bile anlayamazken onlara anlatabilmem mümkün değildi. Ayrıca bu Fenris'le benim aramdaydı. Onları ilgilendirmiyordu.

Ninova

Limana gitme işi tahmin ettiğim kadar basit değildi anlaşılan. Fakat Fenris'in şu ana kadar verdiği görevlerin hepsi beklediğimden daha zor çıkmıştı zaten. *En fazla ne kadar şaşırabiliriz?* diye düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Ancak konu Malthazar ve düşmanları olunca hiçbir işin garantisi yoktu.

Ocreya'nın zengin limanlarında birer tane çürük iskele bulunuyordu. Neredeyse tüm krallığın etrafı denizle çevrili olmasına rağmen liman sayımız olması gerekenden azdı. Buna rağmen gündüz saatlerinde pek de kalabalık olmazdı bu limanlar. Daha çok güneşin battığı saatlerde insanların uğrak yeri haline gelirdi.

Savaş gemilerinin hiçbiri güney limanında bulunmazdı. Güney limanının tek ziyaretçisi ticaret gemileriydi ve bazıları son derece yapılı, bazıları biraz daha küçük olan bu gemilerin sayıları da hiçbir zaman çok fazla olmazdı. Özellikle içki getiren gemiler benim en sevdiklerimdi çünkü öyle alkol kokarlardı ki limana hâkim yosun ve çürük balık kokusunun tümünü bastırırlardı.

Limana varmamız çok uzun sürmedi. Bütün liman terk edilmiş gibi görünüyor, denizcilerin çok azı kıyı şeridinde duruyordu. Etrafta asker ya da muhafız yoktu. Tamirciler ve balıkçılar da sanki bugün buraya hiç uğramamışlardı. İskeleyi kolayca görmemizi sağlayan üç katlı bir binanın çatısında olduğumuzdan bunların hepsini rahatça görebiliyorduk.

"Sessiz kalmaya çalışın ve bu görevi mahvetmeyin, olur mu?" Fenris kaşlarını çatıp sağ tarafında duran bana, ardından solundaki Kalisa'ya baktı.

"Söz veremem," diyen Kalisa gündüz görevi olduğu için yüzünü bir peçeyle örttü. Ardından mor saçlarından yaptığı topuzu pelerinin başlığıyla karanlığa gömdü.

"Şu lacivert yelekli adamları görüyor musunuz?" diye iskelenin en ucundaki adamları işaret etti Fenris bize bakmadan. "Onlar düşmanlarımız. Ekiplerinin ikinci kaptanı ve üç adamı. Anlaşılan etrafı

Ninova

kolaçan etme işini çoktan bitirmişler ve boşa vakit harcamaya karar vermişler. Limandan ayrılmak üzere oldukları açtıkları yelkenden belli oluyor. Elimizi çabuk tutmalıyız."

Limandaki havada belli belirsiz bir balık kokusu vardı. Serin bir esinti pelerinlerimizi nazik dokunuşlarla havaya kaldırıp indiriyor, dalgalandırıyordu. Deniz kenarında olmamıza rağmen nem olmaması işimize yarardı ama gökyüzünde yerini memnuniyetle almış güneşin parlaklığı yüzünden gözlerimi kısmam gerekiyordu.

İskele tahmin ettiğim üzere boş ve sessizdi. Sağında ve solunda olması gereken ticaret gemilerinin birçoğu henüz gelmemişti. Erken varanların mürettebatları ise gemilerini terk etmiş, iskeleyi yalnızca lacivertli ekibe bırakmıştı. En azından hedefimize rahat ulaşacaktık.

Adamlara daha dikkatli baktığımda şapkalı olanın ikinci kaptan olduğunu tahmin ettim. Ellerinde şişelerle kahkahalar atarak muhabbet ediyorlardı. Şapkalı olan esprilerinin arasında diğerlerin sırtlarına vuruyordu. O kadar sert vuruyordu ki canları acıyor olmalıydı ama adamlar tepki vermiyordu. Belki de kaptanlarına karşı gelmeye çekiniyorlardı veya herhangi bir tepki verebilmek ya da belki acıyı hissedebilmek için bile fazlasıyla sarhoşlardı.

Günün bu saatinde sarhoş olmak için yeteri kadar içki tüketmediklerini tahmin ederek şansımı ilk ihtimalden kullandım. Bu adam daha çok katilleri, kelleuçuranları, suikastçıları, paralı askerleri veya meymenetsiz haydutları çalıştırıyor gibiydi. Üç adamına baktığımda bunların onurlu savaşçılar olmadığını söyleyebilirdim. Başlarına ne geldiğini tahmin edemesem de denizci olmalarına yol açan suçların neler olduğunu fazlasıyla merak ederken buldum kendimi.

Adamlardan ilki sarışındı. Görmeye pek alışık olmamama rağmen son günlerde sık sık karşıma çıkan bir saç rengiydi bu. İmparatoriçe Irithel'in getirdiği barış kurallarından hemen sonra krallıklar arası seyahat oldukça kolaylaşmış ve daha güvenli hale gelmişti. Belki de bu yüzden şehrimde krallığıma ait olmayan renkler görmeye alışmam gerekiyordu.

Diğer adamınsa kömüre benzeyen simsiyah gözleri, koyu kahverengi renkte uzun sakalları ve koyu renkli bir teni vardı. Bakışları

Ninova

diğerlerine göre çok daha sertti. Burnunun hemen altında büyük metal bir halka vardı ve bol tüylü, kalın yeleği ayı kürkünden yapılmışa benziyordu. Hava sıcak olmasına rağmen gururla taşıyordu denizci bu kürkü. Karşılığında çok para vermiş olmalıydı.

Üçüncünün ise sıradan beyaz bir teni, siyah saçları vardı. Diğerlerine göre çok daha temiz bir suratı olmasına rağmen bir denizci olarak teninin bu kadar açık olmasını garipsemiştim. Ekibe yeni katılmış olabilirdi. Kollarına, silah olarak mı kullandığını yoksa ona özgü bir aksesuar mı olduğunu anlayamadığım zincirler sarılıydı. Diğerlerinden çok daha az gülüyor, etrafa bakmayı ve içkisine odaklanmayı tercih ediyordu.

Tüm adamları gözlemlemem nihayet sona erdiğinde gözlerimi onlardan ayırdım. İyi düşmanlardı, dövüşürken haklarını verecekle-rine emindim ancak indirilemez değillerdi. Hiçbir savaşçı yenilmez olamazdı, bu nedenle onları gözümüzde büyütmek için nedenimiz yoktu. Hızlıca pusuya düşürecek, hasar ve yara almadan görevi yerine getirip üsse dönecektik.

Başımla onayladım. "Yani toplamda dört hedef var."

"Vay, saymayı da biliyor." Kalisa yüzünde görünen tek yeri olan gözlerini devirdi. Fenris'in dudaklarının kasıldığını fark ettim, gülmemek için çaba harcadığına yemin edebilirdim. "Bu arada Kurabiye, kıyafetlerim benim üzerimde çok daha güzel duruyor."

Gözlerimi kısıp muzip bir şekilde gülümsedim. "Onları geri alamayacak olman çok üzücü..." Verecektim elbette, Kalisa'nın kıyafetlerine göz koymak gibi bir niyetim yoktu. Ancak onunla uğraşmaktan zevk almaya başlamıştım ve ikimizden biri beyaz bayrak çekene dek soğuk savaşımızı sürdürmeye niyetliydim.

"Hangimiz daha çok adamı devirirse kıyafetler onundur," diye ortaya bir iddia attı.

Fenris gözlerini kocaman açarken konuşmaya niyetlendi ancak ona izin vermedim. "Anlaştık."

Peçemi kapatıp başlığımı kafama geçirdim. Fenris'e tepki vermesi için yeterli zaman tanımayarak aynı anda olduğumuz yerlerde

Ninova

doğrulduk ve önce önümüzdeki inişimizi kolaylaştıracak olan çıkıntının üzerine, ardından da iskeleye açılan alana atlayıverdik.

"Hey! Size verdiğim talimatlar bunlar değildi!" diye bağırmaya çalıştı Fenris. Hem sesini duyurabilmesi hem de dikkat çekmemesi imkânsız olduğu için son heceleri yutmuştu. Elbette ikimiz de ona kulak asmadık.

Çizme seslerimiz duyulmayacak kadar hafif olsa da lacivertli ekip üstlerine doğru koşan iki karartıyı hemen fark etmişti. Fenris'in ikinci kaptan diye adlandırdığı adam arkaya çekilirken diğer üçü palalarını çekti. Koşar adımlarla atılarak bizi iskelenin tam ortasında yakaladılar.

Karşımda siyahi bir savaşçı bulduğumda Opis, Nuhan veya Fvania'dan geldiğini tahmin ettim. Yani diyarın diğer ucundan gelmişlerdi buraya. Yolunun nasıl olup da buraya düştüğünü merak ederek hançerlerimi çektim ve elimle sıkıca kavradım.

Adamların üçü de bunu sık sık yapıyorlarmış gibi ne kim olduğumuzu sorgulamış ne de dövüşmekten geri durmuşlardı. Beklenmedik saldırılara karşı fazlasıyla hazırlıklılardı.

Kalisa hızlı ve uzun adımları sayesinde adamlara benden biraz daha hızlı ulaşmıştı ve hiç tereddüt etmeden elindeki ince ama uzun hançeri savurup denizcilerden birinin başına indirdi. Adam gayet bilinçli bir şekilde pozisyon almasına rağmen Kalisa'nın darbesinden kaçmayı başaramadı. Sendeledi ve hemen sonrasında cansız bedeni iskelenin kenarından kayıp denizi boyladı.

"Bu bir," dedi Kalisa.

Kalisa hemen diğer adama odaklanırken ben de bana atılan siyahi adama karşı dizlerimi kırarak dövüş pozisyonu aldım. Yüz yüze duruyorduk ancak bakışları hiç de hayra alamet görünmüyordu. Gözlerinde hayat yokmuş gibi boş bakıyordu denizci. Bana saldırdı ama hançerimle kolaylıkla darbesini engelledim. Bir kılıç boyu mesafe bırakarak kendi etrafımda döndüm ve hamlemi yaptım.

Denizci bu sefer dengesini kaybetti ancak hançerim istediğim yere denk gelmedi. Bedeninin hemen kenarından kayıp kurtuldu. Hedefi tutturamadığımdan bir anlığına yalpalasam da hızla

Ninova

doğruldum. Bir kere daha hamle yaptığımda siyahi denizci bu sefer kaçışı olmadığının farkındaydı ve daha da büyük bir hata yaparak dönerek kaçmaya çalıştı. Dönmesiyle beraber hançerimin tamamı denizcinin göğsüne saplanarak yüzüme ve üstüme kan sıçrattı.

"Bir," dedim hançerimi denizcinin bedeninden çıkarırken.

Kalisa dövüşüne kısa bir ara vererek bana baktı ve gözlerini devirdi. "Kan bulaştırmasan iyi olurdu."

Tam ikinci adamı da yendiği sırada ikinci kaptanın ciğerlerinin derinlerinden gelen haykırışı ikimizin de dikkatini çekti. Sessizce, "Bu iki," diye mırıldandı Kalisa, ikinci kaptanın neden bağırdığını anlamaya çalışarak. Ancak merakımız kısa sürede giderildi. Kaptan adamlarını çağırıyordu ve palalı denizciler bir nehir gibi iskeleye akarken yalnızca dikilip onları izledik.

"Bunu hesap etmedik," dedi Kalisa, gözlerini bize doğru koşan denizci ordusundan ayırmayarak.

İskelenin zeminine çarpan çizmeleriyle gittikçe yaklaşıyorlardı. İkinci kaptan bir kere daha haykırdı ve ne dediğini anlayamasam da bunun *saldırın* anlamına geldiğinden oldukça emindim. Bir kere daha derin bir nefes vererek dövüş pozisyonu aldım. Gözlerim ilk adama kaydı ve ilk hamlenin gelmesini bekledim.

Sayıca çok olmaları işimizi güçleştirmişti. Çifte hançerlerim olmasına rağmen darbeleri yeterince hızlı karşılayamıyor, birkaç kişiyle aynı anda dövüşürken zorlanıyordum. İlk derin çiziği bacağımın sağ tarafına aldım.

Fenris sonunda harekete geçmeye karar vererek adamların üzerine ok yağdırmaya başlamıştı. Hepimiz bir daire oluşturmuş şekilde savaştığımız ve sürekli hareket ettiğimiz için nişan almakta zorlanıyor olmalıydı. Okları arka arkaya değil, duraksayarak ve bekleyerek atıyordu çünkü Kalisa'yı ya da beni vurma ihtimali görmezden gelemeyeceği kadar yüksekti. En azından atışlarının hiçbiri hedefini ıskalamıyor, denizcilerin gözüne veya boynuna saplanıyordu.

Kalisa indirdiği her adamla saymaya devam ediyordu. Biraz daha burada kalırsak ölmemiz işten bile değildi ama Kalisa bir kez daha skorunu güncelledi. "Beş."

Ninova

Başımı ona çevirmek bana ölümcül bir hata olarak döndü. Kolumu hedef alan adamlardan biri pala yerine bıçak çekmişti ve önce bana çelme takıp ardından da omzumun arkasına kabzayla beraber ağır bir darbe indirerek yere düşmemi sağladı. Acıyla bağırdım ve üç tane adamın tekmeleri arasında nefes almaya çalıştım. Sol elimdeki hançeri düşürmüştüm. Tüm kargaşa devam ederken umutsuzca hançerime uzandım ve sonrasında gelen acı tüm zihnimi bulanıklaştırmaya yetti.

Denizcilerden biri ben daha silahıma ulaşamadan açık elime bıçağını saplayarak iskelenin zeminine mıhladı beni. Dişlerimi neredeyse kıracak kadar sıktım ve gözlerim yaşarırken nefesim kesildi. Elimi delip geçen bıçak yüzünden kıpırdayamıyordum.

"Kaldırın şunu," dedi denizci ve Kalisa'yı da yakaladıklarını fark ettim o sırada. Adamlardan biri bıçağı çekip çıkararak bir çığlık daha attırdı bana. Ardından bedenimi sıkı sıkı kavrayarak ayakta durmaya zorladılar beni ve adamlardan biri beni kolunun altına sıkıştırarak boğazıma az önce elimde saplı olan bıçağı dayadı. "Söyle bakalım, kim gönderdi sizi?"

İki adam Kalisa'yı kollarından yakalamış, diz çökmeye zorlamıştı. Tekme savurmaya ve adamlardan kurtulmaya çalışıyordu ancak nafileydi. İkimizi de o kadar yormuşlardı ki daha fazla mücadele edemiyorduk.

Bıçağın soğukluğu peçemin altından sıyrılıp tenimle temas edince irkildim. Tepkimi fark eden denizci sırıttı. "Sizi kimin yolladığını söyle yoksa diğer eline de veda etmek zorunda kalırsın. Belki parmaklarını teker teker koparırım, ne dersin?"

O sırada beklenmedik tok bir ses hepimizin kafasını çevirmesine sebep oldu. "Ona dokunursan seni öldürürüm."

Denizci kahkaha atarak Fenris'e ve ona doğru doğrulttuğu oka döndü. Bedenimi kendininkinin önüne çekerek beni bir kalkan olarak kullandı. "İskalamayı göze alamazsın tatlı çocuk. Gidip silahlarını alın." Beni tutan iki adama dönerek bu emri verdiğinde ikisi de Fenris'e temkinli adımlarla ilerlemeye başladı.

Fenris oku bırakmaktan çekiniyordu çünkü aramızda iki metreden fazla mesafe vardı ve denizcinin söylediği gibi beni vurabilirdi.

Ninova

Bu riski göze alabilir miydi? Hesaplama yapan yeşil gözleri fıldır fıldır dönüyor, tüm ihtimalleri zihninden geçiriyordu. İki adam ona daha da yaklaşırken göz göze geldik. Bakışlarım bir karar vermesi için yalvarıyordu. Adamların silahlarını almasına izin verirse üçümüz de olduğumuzdan çok daha zor bir durumda kalacaktık. Ama risk alıp beni vurma ihtimaline rağmen arkamdaki adama saldırırsa her türlü kendisinin ve Kalisa'nın kurtuluşu sağlanacaktı. İki adam birkaç adım daha attı. Her şey Fenris'in elindeydi. Ama yapamıyordu. Oku serbest bırakamıyor, beni tehlikeye atamıyordu ve bu yüzden üçümüz de geberip gidecektik ya da en iyi ihtimalle kaçırılacak ve işkence görecektik.

Fenris'in ellerinden silahları almaya yeltendikleri anda çoktan pes ettiğini anladım. Beklenmedik bir hareketle hızla başımı geriye atıp denizcinin burnuna denk getirmeye çalıştım. Şans benden yanaydı. Atağa geçtiğimi fark eden Kalisa da dizlerinin üzerinde dönerek kendini düşmanlarımızın kollarından sıyırıverdi. Ancak Fenris için çok geç kalmıştım.

Silahlarını alıp iskelenin bir tarafına fırlatmışlardı ve Altın Çocuk yalnızca yumruklarıyla dövüşüyordu. Boğazıma bıçak dayayan adam son derece sarsılmış olsa da darbem onu etkisiz bırakmaya yeterli değildi. Güçlü bir çift kol bedenime sarıldı ve birlikte denizi boyladık.

Su gözlerimi, en çok da oluk oluk kanayan elimi yakarken odaklanmaya çalıştım. Adam boğazıma sarılmış, kollarıyla sıkarken hareket etmemi ve yüzeye çıkmamı engelliyordu. Anlaşılan beni ancak kendisine bir avantaj yaratarak yenebileceğini fark etmişti. Ciğerime su doluyor, nefes almak gittikçe daha da zorlaşıyor, debelenmek dayanma süremi azaltıyordu. Tekmelemeye, dirseklerimi savurmaya çalıştım ve bıçağını belimde hissettim ancak içine sokmadan hemen önce denizin mavimsi rengine karışan kırmızı renk gözlerimi boyadı.

Adamın üzerimdeki kolları gevşerken kendimi ileri ittirdim. Arkama baktığımda adamın kafasını yarıp geçmiş olan oku fark ettim. Hızla yüzeye ulaştım. İskelenin kenarından Fenris'in uzattığı eli görebiliyordum. Bir bir tüm adamları yenmiş, yardımıma koşmuşlardı. Anlaşılan konu hayatım olunca Fenris'in içinden bir canavar çıkıyordu.

Ninova

Sağlam elimi kullanarak Fenris'in beni yukarı çekmesine izin verdim. Ardından iskeleye uzandım ve boğazıma dolan tüm suyu çıkardım. Sarsılan bedenim ve şiddetli öksürüklerimin arasından Fenris'in, "İyi misin?" diye sorduğunu duydum. Başımla onaylarken öksürmeye devam ediyordum.

Sonunda sakinleşmeyi başardığımda aceleyle pelerininden koparduğu siyah bez parçasını elime sardı. Dik durabilmem için diz çökmüş, dik duran bacağıyla sırtımı destekliyordu. Onun elimi sarmasına ve ne kadar ölümüne yanıyor olsa da sıkı bir düğüm atmasına izin verdim.

"Kalisa nerede?" diye sordum.

"İkinci kaptanı yakalamak için onu yelkenlisine kadar kovaladı. Muhtemelen şu an içeride boğuşuyorlardır." Kızın iyi olacağına dair güveni tamdı, sesi sakindi.

"Sağ ol," dedim ayağa kalkarken.

"Acıyor mu?"

Hafifçe güldüm. "Yok yahu. Sık sık bıçaklar bedenimi delik deşik ediyor zaten. Artık hissetmiyorum bile." Gözlerimi devirirken Fenris sorusunun ne kadar saçma olduğunu anlamışa benziyordu.

Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. "Yalnızca senin için endişeleniyordum prenses."

"Biliyorum ama benim için endişelenmen neredeyse üçümüzün de canına mal oluyordu."

Sesimin sertliğinin ve konuşmamın tersliğinin farkındaydım. Fenris'i üzüyordum. Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyordu ancak bunun gerekli olduğunu biliyordum. Çünkü onunla aramızda bir şeyler olmasının hayati tehlike taşıyacağı konusunda haklıydım. Biraz önce bu tehlikeyi bizzat görmüştük. Fenris dudaklarını büzerek konuşmaktan vazgeçti. Çok geçmeden Kalisa yelkenliden ayrılıp sekerek yanımıza geldi. Peçem suya düştüğüm sırada çıkmıştı, bu yüzden kafamı aşağıda tutmaya dikkat ettim.

"Bu kadar zor olmamalıydı," diye söylendi Kalisa bıkkın bir sesle ve derin, yorgun bir nefes verip bana döndü. "Sen iyi misin?"

Ninova

"İyi." Fenris benim yerime konuştu. "Artık üsse dönmeliyiz. Çok geçmeden insanlar ve muhafızlar buraya doluşup neler olup bittiğini araştırmak isteyecektir."

Üsse dönüşümüz pek keyifli geçmedi. Kalisa tüm yol boyunca söylense de ona çok nadir yanıt verdik. Dönüş yolu boyunca Fenris'e karşı duygularını açarsam ve kalbimi ele geçirmesine izin verirsem olabileceklerı düşündüm. Bunu yaparsam her şeyi riske atmış olacaktım. Ebedi bir şans veya ölümcül bir hata olabilirdi. Düşündüğüm hiçbir şeyin planladığım gibi gitmemesi ve bu işi gerçekten de yürütebilme ihtimalimiz vardı. Ama bu, Fenris'in en kötü hallerimi görmesi anlamına gelecekti. Tüm kusurlarımı öğrenecek, var olan bütün zaaflarımı bilecekti. Ona karşı hiçbir mahremiyetim, hiçbir kozum kalmayacaktı.

Üsse döndüğümüzde ilk Fenris, ardından da Kalisa banyo sırasını kaptı. Kalisa, Fenris'in işini bitirmesini beklerken Dane'i çağırarak ona neler olup bittiğini anlatmaya koyuldu. Söylendi, homurdandı, sinirlendi ve heyecanlandı.

Sonunda sıra bana geldiğinde zar zor soyundum ve elimi suya sokmamaya dikkat ederek bedenimdeki kirlerden uzun, acı verici bir süreç sonunda kurtuldum. Bu yarayı almam çok kötü olmuştu çünkü yalnızca iki gün sonra Malthazar'la yüzleşecektim. Olduğumdan da daha güçlü durmam gerekirken sol elimi rahatça kullanamayacaktım artık. Üzerine sarılı kumaşı açmaya çalışırken canımın yanmasıyla pes ettim. Yapamayacaktım. Canım o kadar yanıyordu ki onu açmaya cesaretim yoktu. Bunun yerine ılık suyun içinde dizlerimi kendime çektim ve kollarımla sardığım bacaklarıma kafamı dönüp akmayı bekleyen birkaç gözyaşının gitmesine izin verdim.

Odama döndüğümde yatağımın üzerine lacivert ipekten, yumuşacık ama bir o kadar sade bir elbise bırakıldığını fark ettim. Bu armağanın Delhin'e ait olduğunu düşünerek gülümsedim. Elbise bedenime yumuşacık bir şekilde sürtünüp yerleştiği sırada kapı çalındı.

"İçeri gelebilir miyim Firari?" Fenris gelmişti. Sesi son derece sert ve kayıtsızdı ama mırıldanarak gelebileceğini söyledim.

Elinde küçük, dikdörtgen bir tepsi vardı. Yüzeyindeki beyaz renk-

Ninova

İl mendilin üzerine yeni yapıldığını tahmin ettiğim mercimek çorbası yerleştirilmişti. *Bu ekip sürekli çorba mı içiyor?* diye düşündüm. Yanında biraz ekmek ve adını sürekli unuttuğum şu mavi merhem de vardı. Fenris tepsiyi nazikçe yuvarlak masanın üzerine bıraktı.

"Eline bakmamı ister misin?"

Başımla onayladıktan sonra yatağıma oturarak elimi Fenris'in rahatça görebileceği hizaya uzattım. Fenris de yanıma geçip düğümlü ağır ağır, nazik hareketlerle açmaya koyuldu. "Sanırım ekibe katıldığın için pişman olmuşsundur artık," diye mırıldandı dikkatimi dağıtabilmek için.

Başımı iki yana salladım. "Sizinleyken olmasa başka zamanlarda alacaktım bu yaraları. Ölümlü bir bedende zarar görmemek imkânsızdır Altın Çocuk."

"Ama sen bunu birazcık fazla yapıyorsun." Kumaş kuruyan kan yüzünden avcuma yapışmıştı ve Fenris'in her çekişinde canım daha da çok yanıyordu. Son tutamlara geldiğinde hareketlerini daha da yavaşlattı.

"Sen de her defasında sarmaktan usanmıyorsun." Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü gibi aniden çekip çıkardı. Anında kanamaya başlayan elimin altına kirli kumaşı tutarak cebinden çıkardığı dikiş takımını hazırlamaya koyuldu.

"İzin versen hayatımın sonunda kadar her birini sarmaya devam ederdim."

Bu sözler üzerine irkildim. Neden pes etmeyip bu konuda konuşmaya devam ettiğini anlayamıyordum. Sinirlenmiştim. Onu kırmam için beni zorladığından sinirlenmiştim. Ne diyeceğimi bilemeyerek ağzımı açsam da hızla söze girerek bana engel oldu. "Nefesini boşuna harcama Firari. Biliyorum." Umutsuz bir nefes verdi. "Ne diyeceğini biliyorum."

Sustum. O da sustu. Yarayı dikti, merhemi kalın bir tabaka halinde sürdü ve sıkıca sardıktan sonra elimi nazikçe kucağıma bıraktı. "Bende sana ait olan bir şey var." O konuşurken masaya geçip ekşi mercimek çorbasını yemeye koyuldum. Hiçbir ekmek kırıntısının boşa gitmediğinden emin olarak büyük lokmalar alıyordum.

Ninova

"Nedir?" Umursamaz bir şekilde sormuştum bu soruyu. Onda bana ait olan bir şey olamazdı çünkü doğru düzgün eşyam yoktu. En fazla düşürdüğüm bir hançeri bulmuş olabilirdi.

"Bu." Fenris gömleğinin cebinden gümüş bir zincirin ucunda sallanan ay şeklindeki kolyeyi çıkardı. Boğazımda kalan lokmayı zorla yutmaya çalışırken nefesim kesildi.

"Eira'nın kolyesi."

"İskelede düşürdün. Kızgın ve yorgun olduğun için o sırada vermek istemedim." Takmayı sevmediğimi bildiği için avcunun içine atıp masaya uzandı. Kolyeyi tepsinin hemen kenarına bıraktığında ona gözlerimi dikip bir süre öyle kaldım.

Her zaman kaybolmasından en çok korktuğum şeyi kaybetmiştim. Fenris bulmasaydı onu tekrar göremezdim. Ona asla kavuşamaz ve üzerine yüklediğim tüm anlamı da kaybederdim. Eira'yla aramdaki son bağ kopup giderdi. Gözlerimi kırpıştırarak kolyeyi parmağımın ucuyla okşadım. Fenris ise gözlerinde yine o endişeli ifadeyle yalnızca beni izliyordu.

O sırada her şey için çok geç olduğunu anladım. Fenris için beslediğim duyguların zehri çoktan vücuduma yayılmıştı. Bunu kolyeyi kaybetmemden ve o söyleyene kadar fark etmemeden anlayabiliyordum. Bastırmaya çalıştığım duygular çoktan zihnimi yatağından taşan ürkütücü bir nehir gibi fethetmişti. O halde kaybedecek ne vardı ki?

Parmaklarımın arasındaki kaşığı nazikçe bırakarak dizlerimi birbirine dayadım ve yatağımda oturan Fenris'e döndüm. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi. Yapmacık olan değil, samimi, içimi ısıtan gülümsemesiydi. Bu ifadeyi özlemiştim. "Sorun değil Firari. Yalnızca bir kolye."

"Hayır." Başımı şiddetle iki yana salladım. "Onun için değil. Bugün hayatımı kurtardın. İkinci kez hem de."

"İkinci kez mi?" Fenris şaşkınlıkla tek kaşını kaldırıp dudaklarını büzdü.

"İlki Nathan'ın boğazıma kılıç dayadığı seferdi," diye açıklamaya koyuldum. "İkincisi ise bugün."

Ninova

Fenris anladığını belli edercesine başını salladı. "Doğru ya, bana iki borcun var o halde prenses."

Güldüm. Ardından zihnimi işgal eden düşünceler yüzünden neşemi kaybettim bir anda. Kaşlarımı çatıp sandalyemden kalktım ve Fenris'in yanına geçtim. "Bunu yaparsak kendimizi büyük bir tehlikeye atmış oluruz Fenris."

"Biliyorum." Başıyla onayladı yeşil gözlerini benimkilerden ayırmayarak.

"Birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi itiraf edersek bu birbirimizi korumamız gerektiği anlamına gelir. Bağlanmamız gerektiği anlamına gelir. Seni kaybedebileceğim ve seni kaybetmemeye çalışırken kendimi kaybedeceğim anlamına gelir."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bir yandan alnıma düşen beyaz tutamlardan birini kulağımın arkasına atarken gözlerimin içine baktı. "Endişelendiğin şey bu mu prenses? Herkesi kaybettiğin için mi benden kaçıyorsun? Bu yüzden mi duygularını en derinlere bastırıp her üzerine geldiğimde öfkeleniyorsun?" Başımla onayladığımda gülümsedi. "Beni asla kaybetmeyeceksin prenses. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü beni koruyan biri var ve ona Ocreya'nın en ölümcül suikastçısı diyorlar. Gümüş Firari diyen de var, hatta kellesine kırk bin dakra biçen de." Ardından nazikçe yüzüme doğru eğildi ve fısıldadı. "Ama ben ona prenses diyorum ve o bana savaşmak, mücadele etmek için hem güç hem cesaret veriyor."

"Duygularımızdan emin olmamız gerekiyor, aksi takdirde boşuna risk almış oluruz." Hafifçe geri çekilip kafamı masaya çevirdim ve yutkundum. Gözlerimin içine bakması kafamı karıştırıyor, bir karar vermemi zorlaştırıyordu. Hâlâ buna hazır hissetmiyordum kendimi. Fenris'le olma fikri beni hâlâ korkutuyordu ama bir o kadar da heyecanlandırdığını itiraf etmeliydim.

Fenris nasırlı parmaklarıyla nazikçe çenemden yakalayıp ona dönmemi sağladı. Karşı koyamadan önce yeniden gözlerimin içine baktı. "Bana istediğin kadar beni sevmediğini söyle prenses. Bunun

Ninova

tehlikeli olduğunu ve büyük bir risk aldığımızı hatırlat. Duygularından emin olmadığından bahset. Ama şu an gözlerinin içine bakıyorum ve gerçekleri görebiliyorum. Gözler yalan söyleyemez."

Sessiz kalmayı tercih ederek düşünmeye çalıştım ama yapamıyordum. Aklım kalkıp gitmemi haykırsa da kalbim yeşil bakışlarının altında eriyip gidiyordu. Yara izinin her bir hücresi ona düşmemi sağlıyor, dokunuşları beni daha da yakınına çekiyordu. Yorgundum, bitkindim. Yaralıydım ve acı çekiyorum. İlk defa düşünmeden, tüm adımlarımı hesaplamadan bir hamlede bulunmak istiyordum.

"Duygularımdan emin olmak için aklımda bir yöntem var," diye mırıldandım yeşil kuyularda boğulurken.

Hafifçe gülümserken gözlerinden içindeki umut ve heyecan yansıyordu. "Nedir?"

Dudaklarım tıpkı onunkiler gibi gülümsemeyle kıvrıldı. Gittikçe onunkilere yaklaşan dudaklarım yalnızca birkaç santim ötesindeydi. Sıcak nefesini hissedebiliyor, hızla atan kalbini neredeyse duyabiliyordum. Duraksadım. Fenris'in sabrını kaybetmesine yetecek kadar uzun bir duraksamaydı.

Avcuyla boğazımın ön tarafından yakalayıp beni kendine çekti ve dudakları benimkilerle buluştu. Tenlerimiz birbirine sürtünürken kalbimin kulaklarımda attığını, dudaklarımdaki his dışında her şeyi kapattığımı hissedebiliyordum. Dudakları yumuşak, dokunuşları sıcak ancak öpüşü sertti. Naziklikten çok uzaktı. Yumuşak dokunuşlarıyla tüm vücudumun harekete geçtiğini hissedebiliyordum. Tadı tarif edilemez duyguların birleşimiydi. Hissiyatı benzersizdi.

Biraz geri çekildiğimde Fenris parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. "Bunu ne kadar uzun zamandır arzuladığımı ve hayal ettiğimi tahmin bile edemezsin."

Gülümsedim. "Doğrusunu söylemek gerekirse beklediğimden daha iyi öpüşüyorsun."

İki eliyle yüzümü kavradı, dokunuşu şefkatliydi. "Seni öptüğüm anda hissettiklerim, ayışığının dudaklarımda gezmesi gibi Euria."

Gözleri ışıldıyor, bakışları içime işliyordu. Kirpiklerini kozasından henüz çıkmış bir kelebek gibi kırpıştırıyordu. Sağ elini

Ninova

yanağımdakinin üzerine yerleştirip dokunuşunu daha fazla hissetmek için çabaladım. "Seninki hafif bir gezintiden çok daha fazlası. İlk aklıma gelen mum aleviydi ama hayır, bundan daha güçlü. Bir orman yangını gibi tüketici ve mahvedici."

Söylediklerim tamamen gerçeklerden ibaretti. Hayatımda ilk defa öpüştüğümden haberi yoktu Fenris'in. Bunu söylemek için tuhaf kaçacağından sessiz kalmayı tercih ettim. Ancak onun öpücüğünün derecesini anlamak için deneyime ihtiyacım yoktu. İçgüdülerim gereken her şeyi söylüyordu.

Konuşurken tatlı nefesi yüzüme vurdu nazikçe. "Şimdi emin misin prenses? Hayır dersen hemen şimdi kalkıp giderim, bir daha asla bu konuyu açmam ve yollarımız ayrılana kadar sana eskisi gibi davranırım. Müttefik olarak kalırız. İkimiz de istediklerimize ulaştıktan sonra bir daha görüşmek zorunda kalmayız."

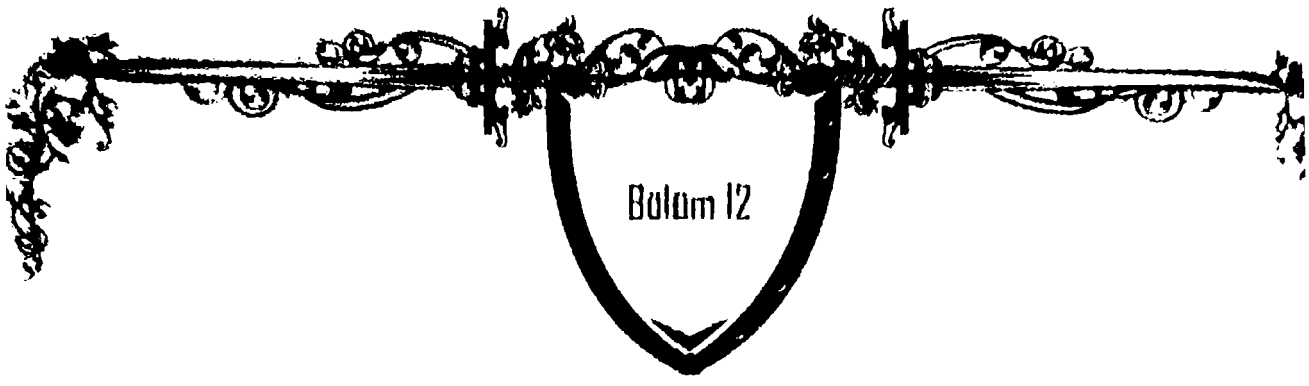
Bunları dürüstçe söylediğini biliyordum çünkü artık ilk başta neden karşı geldiğimi biliyordu. Korkularımı ve çekincelerimi anlıyor, hepsine saygı duyuyordu. Düşünüldüğünde ondan hiç beklemediğim bir hareketti ama takdir edilesiydi. Adımın Euria olduğundan emin olduğum kadar, gitmesini söylersem bir kere bile arkasına bakmayacağından emindim.

Yutkunurken bu sefer aklımı susturmaya karar verdim. Tüm hayatım boyunca her şeyimi tek bir amaca harcamıştım. İntikam için büyümüş, hırsla keskinleşmiş ve nefretle bilenmiştim. Belki de ilk defa karşı koyamadığım duygular içindeydim ve bunu tatmak istiyordum. Fenris'in bana hissettirdiklerinin bambaşka olduğunu biliyordum ve daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. Varsın tüm dünya onu öldürmeye çalışsın, tüm dünyaya karşı gelebilir ve onu kötülüklerin tümünden koruyabilirdim. Onu kaybetmemek için kendime güvenmem yeterliydi.

Hayat, onunla deneyimleme şansım olan duyguları ve anları reddetmek için çok kısaydı. Ona daha da yaklaşarak bir kere daha dudaklarını tatmaya hazırlandım ve fısıldadım. "Eminim."

Onu öpmek için eğildiğimde kollarını bedenime sıkı sıkı sardı ve belki de hayatımda ilk defa aklım yerine kalbimi tercih ettim.

Ninova

IŞIĞIN HATIRASI

Gözlerimi karanlığa açtım. Tozlar mum ışığında dans ederken nefesimi bıraktım. Boynum ve sırtım sıcak, hatta fazlasıyla sıcaktı ancak üzerimi örten bir battaniye yoktu. Bir şeyin beni sıkıca kavradığını ve hareket etmemi engellediğini fark ettim. Çok kısa bir süreliğine paniğe kapılsam da saniyeler içinde buna gerek olmadığını anladım.

İçgüdülerimin harekete geçmesiyle fazla tepki vermiştim ama bedenimi kavrayan ağırlıkların Fenris'in kolları olduğunu fark ettim. İki koluyla birden sıkıca bana sarılmış, sırtımı göğsüne yaslamıştı. Sıcaklığı yatıştırıcı, varlığı güven vericiydi. Kendimi tuhaf bir şekilde tanıdık bir ortamda gibi hissediyordum.

Onu uyandırmamaya çalışarak sıkıca kastığı kollarının arasında kıpırdandım. Yavaş hareketlerle nazikçe sıyrılmaya çabaladım. Odaya göz atıyordum bir yandan da. Havasız odanın kokusuna bir de kuru mercimek eklenmişti. Dünden masanın üzerinde kalan mercimek çorbasının yanında bir de elim için kullandığımız merhem vardı. Eira'nın kolyesi de Fenris'in bıraktığı yerde bekliyordu beni.

Dün gece olanları düşününce içimi bir endişe kaplasa da Fenris'e baktığımda bu duygular yitip gitti. Kafamın içindeki sakin bir ses bana rahatlatıcı cümleler fısıldarken yataktan çıktım. Ayağa kalkmayı başardığım sırada Fenris'i uyandırmadığım için sevinmiştim ancak hemen sonrasında hırıltılı, halinden memnun sesi duyuldu. "Günaydın prenses."

Ninova

Dudaklarımı mahcup bir şekilde birleştirip ona döndüm. "Uyandırmak istememiştim."

Sırıtarak kollarını kaldırdı ve gerindi. Çıplak göğsündeki ve kollarındaki tüm kasları sayabilmiştim bu hareketi sayesinde. Ardından beni baştan aşağı süzerek gözlerini üzerimde gezdirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra bacaklarını indirmeden doğruldu ve beni belimden yakalayıp yeniden yatağa çekti. "Daha çok erken. Bence biraz daha kalabiliriz."

Kıkırdayarak bana sarılmasına izin versem de gülmelerimin arasında kapının dışından homurtular işiterek duraksadım. Tam olarak kimin konuştuğunu ve ne dediğini anlayamıyordum. Fenris irkilmemin sebebini soracak gibi ağzını açtığında parmağımı dudaklarına dayayarak onu hızla susturdum. Gözlerimi kısarak kapıyı işaret ettim. Başıyla onayladı. Kollarını bedenimden nazikçe çekerken ses çıkarmadan ayağa kalkabilmem için elimden tuttu.

Bir adım, sonra bir adım daha atarak kapıya ulaştım. Ses çıkarmamak için kapıya dokunamasam da mümkün olduğu kadar yaklaştırdım kulağımı.

"Ben size söyledim, aralarında bir şey olduğunu biliyordum," dedi Zedy cıvıltılı bir neşeyle.

Hemen sonrasında Kalisa oflayarak bir şeyler homurdandı. Dane ise hızla Kalisa'nın negatif sözcüklerini nezaketiyle örttü. "Onlara bir şans verelim Kalisa. Birbirlerinden hoşlanıyorlar diye tüm üs başımıza çökecek değil ya."

"Bence tatlı bir şey. Onlar adına mutluyum." Bu sefer sesin sahibi Delhin'di ve samimiyeti ses tonundan belli oluyordu. "Fenris'in uzun zamandır terk ettiği duygularını yeniden bulması güzel bir şey. Bunun için Firari'ye teşekkür etmeliyiz." Gülümsedim.

"Evlenip beni evlatlık alırlar mı acaba?" Hiç beklenmedik bir soru yumurtlayıvermişti çilli çocuk.

"Firari'nin kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama Fenris'le aranızda yalnızca dört yaş gerekli mi var Zedy," dedi Dane, hiç de bıkkın olmayan bir sesle. Zedy'ye karşı gösterdiği sabır takdir edilesiydi.

Ninova

"Yani?"

"Yani hayır." Dane ve Delhin aynı anda konuşmuşlar, sonrasında da biraz duraksayıp gülmeye başlamışlardı. Onlara susmaları için bağıran Kalisa'nın sinirli sesi yüzünden neredeyse kahkaha atacaktım.

Hiç düşünmeden kapının koluna uzandım ve tüm gücümle kimsenin uzaklaşmasına, erkenden fark edip kaçmasına izin vermeyerek açıverdim. Zedy en altlarında, kapının dibinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Delhin onun bir üstündeydi ancak kapıya dayandığı ve eğildiği için kapıyı çektiğim gibi dengesini kaybedip odama yuvarlandı. Onu yakalamak için kolunu aceleyle uzatan Dane ise gücü yetmediği için Delhin'i parmaklarının arasından kaçırdı. Onun düşmesini engelleyen tek şey Kalisa'nın kolunu sıkı sıkı kavramış olmasıydı.

Hepsinin yüzü, çok gizli bir görevdeymişler ve aniden onları yakalamışım gibi çaresiz ve şaşkındı. Yalnızca Kalisa her zamanki baygın bakışları ve kayıtsız ifadesiyle seyrediyordu olan biteni. Birkaç kekeleme, biraz mırıldanma yükseldi aralarından. En sonunda hepsi sessiz kalarak birbirlerine baktılar. Verecek cevapları ve sunacak bahaneleri olmadığım bildiğim için kaşlarımı çatıp ellerimi belime koydum.

"Kahvaltıyı benim odamda yapacağız herhalde."

Delhin utangaç bir tavırla bacaklarımın hemen yanında yatan bedenini toparladı ve aceleyle ayağa kalkıp üstünü silkeledi. Dağınık topuzu yataktan daha yeni kalktığını belli ediyordu. "Biz sadece..." Ancak cümlesinin devamını getiremedi.

"Firari, özür dileriz ama..." Zedy de bir kılıf uydurmayı başaramamıştı ve düşünmek için zaman kazanmaya çalışarak Dane'le Kalisa'ya baktı. Dane ise çaresizce başını iki yana sallayarak bir fikri olmadığını belli etti.

En sonunda Kalisa bir eliyle Zedy'yi diğeriyle de Delhin'i kolundan kavrayarak kendine çekti. Ekibi kollarının altına topladıktan sonra mor saçlarını savurarak herkesin odamdan çıkmasını sağladı. Önce Fenris'e sonra da bana bakıp gözlerini kıstı. "Artık üsteki tek çift biz değiliz anlaşılan. Bunu merak ettiğimiz için kapınızda aldık soluğu. Malum, bize açıklamaya pek niyetiniz yok gibiydi."

Ninova

"Kimse size hesap vermek zorunda değil Kalisa. Özellikle de Firari'yi artık ekipten biri olarak kabul etsen ve buna göre davransan iyi olur. Ekibimde huzursuzluk istemiyorum." Fenris'in soğuk sesi, ortamdaki tüm neşenin bir anda yok olup gitmesine sebep oldu. Fenris sertçe yataktan kalkıp iki adımda yanımıza ulaştı. Sakindi, bunu aldığı yumuşak nefeslerden anladım. Bir elini belime sararak sanki Kalisa'ya bir ders vermek istiyormuşçasına beni vücuduna yaklaştırdı. Ardından boştaki kolunu kapının ahşap çerçevesine dayayıp hafifçe üstlerine doğru eğildi. Dudakları muzip bir gülümsemenin şeklini aldı. "Kahvaltıyı hazırlamaya ne dersiniz?"

Ekibin ikinci bir emre ihtiyacı yoktu. Gönülsüzce de olsa ağır ağır mutfağın yolunu tuttular. Kontrol altına alınması gereken sınırları olduklarının farkındaydım, bu yüzden Fenris'in çıkışını gerekli bulmuştum. Bir aile olsalar da özel hayatına saygı göstermeleri gerekiyordu. Bana karşı herhangi bir saygı göstermelerini beklemiyordum, böyle bir dileğim de yoktu zaten. Çok yakında hepsini bırakıp gidecektik. Ancak bunu gerçekleştirmeden önce tüm planın eksiksiz bir şekilde ilerlediğinden emin olmam gerekiyordu. Bunun için tek başıma çıkmam gereken bir görev vardı. Her detayını düşünmüş, zihnime kazımıştım. Dün gece olanlardan sonra bunu Fenris'e anlatmam gerektiğini düşünerek onu odaya çektim ve kapıyı kapattım. Bu sefer dinlenmediğimizden emindim en azından çünkü tüm ekibin neşeli bağırışları çok uzaklardan geliyordu kulağıma.

Hâlâ elimizi yüzümüzü yıkamamış ve kendimize gelememiş olmamıza rağmen bunu konuşmak için doğru bir zaman olduğunu düşünerek Fenris'i kollarından kavradım ve yatağa yönlendirdim. Beni şaşkın gözlerle izlerken bir yandan da gülümsüyordu. Kaşlarını kaldırırken nefesini kıkırdamayla karışık bir şekilde salıverdi.

"Hâlâ uykun mu var yoksa prenses?"

O yatakta otururken ben ayakta kalarak gözlerinin içine baktım. "Bu gece tek başıma bir göreve çıkacağım."

Fenris önce gülümsemesini kaybetti, sonra da bakışlarına şüphe doldu. "Nasıl bir göreve?"

Ninova

"Yarın akşam Nathan ve adamlarının, hatta tüm kraliyet muhafızlarının güney limanı ve yakınlarına gelmemesini sağlamak için Nathan'la konuşmaya gideceğim."

Gözlerini kısıp başını şiddetle iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz."

Bir anlığına afalladım. En başta bunu yapmamı söyleyen, plan kurduğumuz akşam Nathan'ın ayak bağı olacağından söz eden kendisiydi. Fikrini mi değiştirmişti yoksa planda kendi kendine yaptığı değişiklikler mı vardı? Öyleyse bana neden haber vermemişti? İçimde ağır ağır harlanan bir öfke hissettiğimde ne kadar bunu engellemeye çalışsam da kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Sebebini soramadan Fenris ifademi fark etti ve hızla açıklamaya koyuldu.

"Nathan'la görüşürsen tehlikeye düşebilirsin. Senin eski dostu olduğunu bilmesine rağmen boynunu o yardı Euria. Gözlerine baka baka kanattı seni. Konuşabilecek kadar yakın bir mesafede, yalnız kaldığınızda neler yapmaya çalışacağını kim bilebilir? Bu riske giremezsin."

Daha da öfkelenmiştim. Kendi kendine karar vermeye ve ukala bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. Yumruklarımı sıktım. "Senden izin istediğimi mi düşündün? Yalnıza sana haber veriyordum."

"İyi ama..."

Konuşmasına izin vermedim. "Ne yani, duygularımız hakkında dürüst davrandık diye bir anda bana sahip olduğunu falan mı zannettin? Ya da bana karışabileceğini mi düşündün?" Sözlerime dikkat etmeye çalışırken daha da sinirleniyor, kendimi kontrol etmekte daha fazla zorlanıyordum. Odanın içinde volta atmaya başladım. Bu sırada ekibin beni duymaması için sesimi de alçak tutmak zorundaydım. "Bunun senin kadar zeki bir adam için fazla aptalca olduğunun farkında değilsin Fenris. Sen benim adıma karar verebilecek bir konumda değilsin ve asla olmayacaksın. Bu gece Nathan'la konuşmaya gideceğim. İlk başta konuştuğumuz üzere planın adımlarını yerine getirmek için çabalayacağım. Umarım yeterince açık olmuştur."

Fenris oynaşan çarşafların arasından su gibi kusursuz bir hareketle çıktı. Boş havada bir çift hançer gibi savurduğum kollarımı

yakalayarak bileklerimi önümde, ikimizin arasında sabit tuttu ve gülümsedi. "Sakin ol prenses. Yalnızca güvenliğini düşünüyordum."

Derin bir nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Bana ihtiyacım olan zamanı tanırken gözlerimin içine bakmayı ve yatıştırıcı bir sesle sakinleşmem gerektiğini söylemeyi ihmal etmedi. Birkaç dakika sonra yeniden iyi hissediyordum. Fenris kavradığı bileklerimi temkinli bir şekilde rahat bırakırken bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Neye ihtiyacın var?"

"Nathan'ın konumuna," diye yapıştırdım cevabı çünkü bu bilgiyi edinmemin imkânı yoktu. Gündüz vakti şehirde gezip baş muhafızın nerede olduğuna dair sorular sormak benim için fazla riskliydi. Bu nedenle bunu benim için bir başkasının yapması gerekiyordu.

Fenris anladığını belli edercesine başını ağır ağır salladı. Gözlerinde fikirler dolaşıyordu. Bunu bakışlarının derinliğinden anlayabiliyordum. "Kahvaltıdan sonra Dane'e söylerim," dedi en sonunda. Dane bu ekibin istihbaratçısı olarak kimi nerede bulacağını, neyi kimlere sorması gerektiğini ya da hangi insanlardan uzak durulacağını biliyordu. Yılların verdiği tecrübeyle Nathan'ın konumunu saatler içinde bulabilirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığım sırada Fenris dudaklarını alnıma, sonra da dudaklarıma kondurdu. Öpüşünün sıcaklığıyla kalan tüm sinirim eriyip gitmişti sanki.

"Şimdi..." Sesi fısıltılıydı. Parmaklarını dağılmış saçlarımda ve muhtemelen salyalarımın izlerinin bulunduğu yanaklarımda gezdirdi. "Madem gece efsanevi bir yüzleşme yaşayacaksın enerji toplasan iyi olur." Hemen sonrasında dudaklarıma hızlı bir öpücük daha kondurarak gülümsedi. Ani öpücük karşısında afalladım. O da bunu fark ettiğinde gözlerime bakıp duraksadı. "Fazla mı hızlı ilerliyoruz?"

Omuzlarımı silktim. "Normal hızın ne olduğunu bilmiyorum."

"Sana rahatsız hissettiriyor muyum? Kendini huzursuz hissediyorsan bu fazla hızlı ilerlediğimiz anlamına gelir."

Düşündüm. Fenris'le beraber olmak beni korkutuyordu. Sınırlarımı fazlasıyla zorluyordu. Bir hata yapmanın eşiğindeymiş gibi

Ninova

hissettiriyordu ve bunun bir hata olup olmadığını her saniye sorgulatıyordu. Onun yanındayken heyecanlanıyordum. Ve ara vermeksizin kanımı kaynatan intikam ateşi biraz olsun sönüyordu ama hayır, bunların hiçbirinde rahatsızlık hissi yoktu. Başımı iki yana salladığımda gülümsedi.

Kapıyı açıp hızla kendi odasına doğru sekerek, keyifli adımlarla ilerlerken arkasından bakakaldım.

Olanların ve olacakların gerçekliği beni sandığımdan daha fazla korkutuyordu. Fenris'le beraberken geçirdiğim zaman beni sakinleştirse de o gittiği anda içimi bir endişe kaplıyordu. Bunun kaybetme korkumla bir alakası olduğunu düşündüm. Bir yandan her ihtimali düşünen zihnimi susturmaya çalışırken, bir yandan da tüm sinirlerimi mahveden kaygılarımı bastırmaya çalıştım. Aklımla verdiğim savaşa devam ederken kahvaltıya katılmak üzere üstümü değiştirmeye koyuldum.

Kahvaltı sakin geçti. Sonrasındaysa ekip tamamen dağıldı ve herkes kendi işleriyle uğraşmaya başladı. Bu sırada Fenris'in Dane'i bir kenara çektiğini, alçak sesle bir şeyler söylediğini gördüm. Ricamı yerine getiriyordu. Dane hiç soru sormadan, liderinin emirlerini yerine getirmek üzere üssü terk ettiğinde vaktinde yetişebilmesini diledim. Benim gece olduğunda Nathan'ın yanına ulaşabilmem için Dane'in o zamana kadar yeterli bilgiyi toplaması ve Fenris'e, yani bana ulaştırması gerekiyordu.

Salonda bacaklarımı göğsüme çekmiş otururken Fenris her zamanki gibi karanlık ama muzip bakışlarıyla yanımda yer aldı. "Gergin misin?"

Başımı iki yana salladım ama bu yalandı. Gerginlikten bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum. Eski dostumu bir kere daha görecek, ona kimliğimi yeniden açıklayacak ve yüzüme yeniden o geceki gibi hayal kırıklığı ile dolu bir ifadeyle bakmasını izleyecektim. Ayışığı demeyecekti bana. Euria diyecekti çünkü onun gözünde tanıdığı Ayışığı'nı un ufak etmiştim.

"Bunun doğru olmadığını gözlerinden fark edebiliyorum Firari. Gözler yalan söylemez, hatırladın mı?" Nazikçe çeneme

Ninova

dokundurduğu parmaklarıyla yüzümü onunkine çevirdi. Fenris'ten öğrendiğim iki ders vardı: *Gözler yalan söylemez* ve *sevgi zayıflıktır.*

"Fenris," dedim oturduğum yerde dikleşerek. Bacaklarımı koltuğun soluna doğru uzatarak bedenimi ona döndürdüm. "Sevgi zayıflıktır diye tanıştığımız günden beri bana nasihat veriyorsun. Ve bunu bile bile benimle beraber olmak istiyorsun."

Başını sallayarak onayladı. "İnan bana Firari, hislerimi sana söylemeden önce defalarca kez kovmaya çalıştım. Bir kalıp uydurmayı, kendime engel olmayı denedim. Sevginin gerçekten de çok büyük bir zayıflık olduğunu bile bile karşına gelip seni de bu karanlığa sürüklemek hayatım boyunca aldığım en zor kararlardan biriydi. Hatta en zoruydu. Çünkü o karanlıkta nasıl yol bulacağımızı, sevgiyle ilgili tek gerçeğimi nasıl yakıp yıkacağımızı bilmiyordum. Ama o gece, bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söylediğinde zaafımız olacak bir sevgiden çok daha karanlık bir kuyu olduğunu fark ettim. O da sevgisizlikti. Ve seni öptüğüm ana kadar hayatımın en siyah, en karanlık anlarını yaşadım."

Derin bir nefes verip gülümsedi. "Hâlâ sevginin zayıflık olduğunu düşünüyorum, bunda hiçbir değişiklik yok. Yalnızca beraber aşabileceğimiz bir zayıflık olduğunu da biliyorum ve bu bana yetiyor. Korkmamı engelliyor."

"Kendi hayatınla benimki arasında bir seçim yapman gerekirse peki?" diye sordum çünkü ekip arkadaşları için bu kadar acıya katlanan bir liderin sevdiği kız için yapabileceklerinin nerelere uzandığını merak ediyordum. Vakti geldiğinde kendini benim için feda ederse bunun için kendimi affetmem imkânsızdı. Bu kadar çok insan kaybetmişken birini daha kaybetmek benim sonum olurdu.

"Kendi hayatımla senin hayatın arasında bir seçim yapmam gerekirse ikimizi de kurtarırım." Sesi sert ve kendinden emindi.

Başımı iki yana salladım. "Ciddiyim Fenris. Lütfen, Gerçek cevaplara ihtiyacım var."

"Gerçek cevap bu Firari. Hayatıma sensiz devam etmektense kendi canımı almayı yeğlerim. Ancak seni kurtararak o suçluluk duygusuyla yalnız bırakmam. Ya ikimiz de hayatta kalırız ya da iki-

Ninova

miz de ölürüz." Kalçasını hafifçe kaydırarak bana yaklaştı ve yeşil gözlerinin derinliğine hapsoldum. "Fark etmediysen söyleyeyim prenses, ben öldürmesi kolay bir adam değilim."

Gülümsedim. "Ben de öldürmesi kolay bir kadın değilim."

"Hayır." Başını hafifçe iki yana salladı. "Sen öldürmesi imkânsız bir suikastçısın."

Kalisa sertçe burnunu çekti. "İğrenç olduğunuzun farkındasınız, değil mi? Öpüşmeye başlarsanız midemi zeminden temizlemek zorunda kalacaksınız." Geldiğini duymamıştık bile. Tiksintiyle buruşturduğu yüzünden konuşmanın yalnızca sonunu duyduğu anlaşılıyordu.

Fenris sırıtarak başını mor saçlı kıza çevirdi. "Dane'le sana kimse karışmıyor ama Ekşi Böğürtlen'im."

Kalisa gözlerini devirip Fenris'e dil çıkardı. Fenris ise kıkırdayarak elini bacaklarıma uzattı. Üst bacağımdan kavrayarak tek hamlede ikisini birden kucağına yerleştirdi. Tam o sırada Zedy de salona geldi. Elindeki kocaman tepside renk renk sıvılar vardı her zamanki gibi. Önce asık suratlı Kalisa'ya, ardından da bana ve vücudumun yarısı kucağında duran Fenris'e bakıp duraksadı. "Gideyim mi?" diye sordu olabilecek en masum tavırla.

Fenris sorusunu onaylayacak gibi baktığında aceleyle bacaklarımı yere indirdim. "Hayır, gel."

Fenris derin bir nefes verirken Zedy kocaman bir gülümsemeyle sekerek geldi ve sağ tarafımdaki koltuğa oturdu. Her zamankinden daha mutlu, daha heyecanlı görünüyordu. Düzensiz nefeslerini sakinleştirdikten sonra kocaman gülümsedi. "Nymphadilleri silahlarınızda kullanabilmeniz için hafifletmeyi başardım sonunda."

Şaşkınlıkla elindeki tepsinin üzerinde duran, renkleri koyu maviden açık maviye doğru giden şişelere baktım. Krallığımda yetişen ve gayet güçlü bir ticari elementti nymphadiller. Eskiden yalnızca Slonian Krallığı'na gönderilen özleri artık tüm diyar için çıkarılıp satılıyordu. Ancak göz ardı edilemeyecek kadar ölümcül oldukları için üretim aşamaları fazlasıyla tehlikeliydi. Katliam senesinde bu çiçeklerin kullanıldığını duymuştum. Şu an imparator olan Prens

Ninova

Drystan, bu çiçekleri korunma amacıyla kullanmıştı. Zedy ise onlara bambaşka bir amaç vermiş gibi görünüyordu.

"Koyu renkli olanları lytrassit çiçekleriyle birleştirdim. Çok karışık bir işlemdi ama Kalisa bana bu konuda şaşırtıcı biçimde yardımcı oldu. Vücuda girdiği anda boğazda geçici bir şişme yaratıyor. Uzun süre nefessiz kalan kurban bayılıyor ama ölmüyor. Ölümcül olmadığından hedefimizi canlı yakalamamız gereken görevler için birebir."

Fenris gereğinden fazla etkilenmiş görünüyordu. Hayranlıkla alt dudağını sarkıtarak başını onaylar şekilde salladı.

"Bunu kimin üzerinde denediniz peki?" diye sordum onlar Zedy'nin başarısına hayran kalırken.

Sorumu duyan Zedy gülümsemeyi bırakarak mahcup bir şekilde Kalisa'ya baktı, aynı anda Kalisa, "Benim!" diye bağırdı.

"Haberin olmadan mı?"

Kalisa kızgın bir tavırla Zedy'ye baktı. Mor gözlerinden mor alevler saçıyordu sanki. "Haberim olmadan."

Zedy tepsiyi düşürmemeye dikkat ederek omuzlarını silkti. "İşe yarayacağını biliyordum zaten. Sonuçta ölmedin, değil mi? Azıcık baygın kaldın sadece." Başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırıp yalnızca bir böceğin geçebileceği kadar boşluk bıraktı. "Bu kadarcık."

Kalisa durduğu yerde homurdandı. "Başarısız olsaydın seni kendi ellerimle gebertirdim, bunu biliyorsun değil mi?"

Çilli çocuk başını hafifçe yana yatırıp gülümsedi. "Bana kıyamazdın ki."

Kalisa burnundan öfkeli bir nefes verdi. "Kıyardım."

Zedy üzüntüyle dudaklarını büzüp Fenris'le bana baktı.

"Kıyardı," dedi Fenris doğruları dile getirerek.

"Maalesef kıyardı," dedim ben de teselli etmek amacıyla Zedy'nin dizine vurarak.

Zedy yeniden tepsisine dönerek başardığı işten memnun bir şekilde gülümsedi. "Her neyse, hepinizin odasına birer şişe bırakıyorum. Dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz."

Ninova

Tam ayağa kalkacaktı ki Fenris eliyle uzanıp onu durdurdu. "Peki ya açık mavi olanlar? Onlar ne işe yarıyor?"

Zedy ağzının içinde bir şeyler geveleyip Kalisa'ya bakmaktan kaçındı. "Onlar hazır değildi. Sizinle deney yapabilir miyiz diye sormaya gelmiştim ama sanırım az önce duyduklarınızdan sonra yapmak istemezsiniz."

"Ah, olur mu öyle şey? Ne yapmak istersin sevgili kardeşim? Beni felç bırakmak ister misin? Ya da belki öyle bir karışım hazırlamışsındır ki gözlerim yuvalarından düşüp el ayak çıkarır, Ocreya sokaklarında fink atar, ne dersin?"

Kalisa her zamankinden daha aksi görünüyordu, bu yüzden susmaya karar verdim. Zedy'yle Fenris de sanki benimle sessiz bir anlaşma yapmış gibi suspus olmuştu. Zedy bir kaplumbağa kadar ağır hareketlerle ayağa kalkıp geri adımlarla koridorun yolunu tuttu. Kalisa ise gürültülü bir şekilde oflayıp mor saçlarını savurdu ve Zedy'nin tam aksi yönüne, mutfağa ilerledi.

Odama döndüğümde bu geceki görevim için ayarladığım takımları çıkardım. Bu sırada biraz ağır hareket ediyordum çünkü gergindim. Giyeceğim kıyafetler o kadar da önemli değildi ama öte yandan bir o kadar önemliydi. Nathan beni ilk defa Gümüş Firari kılığında görmüştü, bu gece beni Gümüş Firari olarak göreceği ikinci seferdi. Detaylara takılıp zaman harcamak istemesem de Nathan'ın yalnız olmaması ihtimaline karşı silahlarımı teker teker vücuduma yerleştirmem gerektiğini düşünüyordum.

Odanın ucundaki yığınların üstünden ayırıp yatağıma bıraktığım takımı yavaşça giymeye koyuldum. Yüksek yaka bir üstüm vardı ve bilekleri son derece geniş olduğu için iki elime de birer hançer gizleme fırsatı sunuyordu. Siyaha boyanmış deriden kınlarımı belime ve sağ bacağımın üstüne bağlayarak sıkıca sabitledim. Hepsinin kumaşların altında kalmasına özellikle dikkat ettim. Çatıların tepesinden atlarken ayışığının silahlarıma yansımasını ve konumumu birilerine belli etmesini istemiyordum. Yine de ulaşabileceğim yerlerde durmaları gerekiyordu. Nathan'ı nasıl bir konumda yakalayacağımı bilmiyordum.

Saçlarımı sıkıca tepemde atkuyruğu yaptıktan sonra açılmaması için iki tokayla birden tuttturdum. Bu gece intikamımdan önceki son gecem olacaktı. Yarın Malthazar'ı indirecek, amacıma ulaşacaktım. Saraya döndüğümde Nathan'a her şeyi uzun uzun anlatabilirdim ancak bu gece yalnızca limana gelmeyeceğinden emin olmam gerekiyordu. Hem onun hem de kraliyet muhafızlarının güvenliği için. Nathan gözlerimin içine baka baka boğazımı kesmiş olabilirdi ama bu onun ve diğer masum muhafızların canını feda edebileceğim anlamına gelmiyordu.

Çizmelerimi de giydikten sonra durduğum yerde birkaç kere zıplayıp kollarımı ve bacaklarımı gerdim. Tüm kemerlerin sağlam olduğundan, her şeyin yolunda gideceğinden emin oldum. Her ihtimale karşı hazırdım. Nathan'ın karşısında çıktığımda başlığımla peçemi çıkaracaktım ve birkaç saniye içerisindeyse Nathan gecenin nasıl ilerleyeceğine karar verecekti.

Ocreya sokaklarına girdiğimde şehrin kısa uzun binalarının çatılarına çıktım. Görünmeyenler'in yanında geçirdiğim zaman boyunca bazı yolları unutmuştum. Sessizliğin çökmeye başladığı sokakta aydan yansıyan ışık krallığın gerçek sahibinin kim olduğunu anlatıyordu. Başlığımı iyice yüzüme çekerek gecenin karanlığına karıştım. Peçem her zamanki gibi tüm yüzümü sarıyordu. İki siyah kumaşın arasındaki açık mavi gözlerim geceyi yarıp geçerken hızlı adımlarla Dane'in tarif ettiği hana ilerledim.

Ayışığı altında parlayan solgun evlerin üzerinden birer birer atladım. Ana sokakları es geçerek yolumu tenha olanların üzerinden buldum. Çıplak çatıların üzerinde bir hayalet gibi ilerlerken rüzgârsız havanın tadını çıkardım. Ocreya bir deniz krallığı olduğu için sık sık rüzgâr çıkardı ve fırtınalarla boğuşurduk ama bu gece hava ölü bir adamın göğsü kadar dingindi.

Nemli ama nefesimi daraltmayan hava soğuktu, neyse ki donduracak kadar değildi. Hana yaklaştıkça daha fazla cansızlaşan dolambaçlı sokaklara göz attım. Bira bardakları, çürümüş meyve ve sebze artıklarıyla yemek arayan cılız hayvanlar insan topluluklarının yerini almıştı. Atlar, yük arabalarından çıkarılmış, dinlenmek üzere ahırlarına götürülmüştü.

Pelerinime iyice sarınarak hanın hemen yanındaki binanın çatısında bekledim. Bir grup sarhoş adamın sesi duyuluyordu. Dane, Nathan'ın kaldığı odanın güney cephede olduğunu ve ahırın hemen çaprazında, ikinci katta olduğunu söylemişti. Hanın duvarına vücudumu yapıştırarak üzerinde bulunduğum çatının bana sağladığı yükseklik sayesinde tarif ettiği odanın camından içeri bakma fırsatı buldum.

Ve işte, Nathan oradaydı. Mavi renkli bir gömlek giymiş, altında kahverengi bir pantolonla hanın küçük odasındaki masada oturuyordu. Masanın üzerinde birkaç mum vardı. Titreşen ışıklarının altında kat kat parşömeni inceliyor, bıkkın bir ifadeyle çenesini ovuşturuyordu. Ona bir kere daha baktıktan sonra içeri girmem için gayet uygun olan pencere pervazına ayaklarımı dayadım. Hemen üzerindeki demir çıkıntıdan yardım alarak tutundum ve içeriye dalıverdim.

Tüy gibi bir giriş yapmış olsam da Nathan hızlı refleksleri sayesinde hemen ayağa kalkıp savunma pozisyonuna geçti ancak üzerinde hiç silah yoktu. Silahlarının tümü yatağının üzerine bırakılmıştı.

Gözlerine bakıp işaretparmağımı peçemin üzerinden dudaklarıma bastırarak sessiz olmasını işaret ettim. Nathan kaşlarını çattı. Hemen sonrasında temkinli ve ağır hareketlerle önce başlığımı çıkarıp bembeyaz saçlarımı görmesini sağladım. Ardından da peçemi indirerek yüzündeki hayal kırıklığını görmeyi bekledim.

Ama ifadesi beklediğim gibi değildi. Aksine anında rahatlayarak kastığı vücudunu serbest bıraktı. Tetikte olan kasları yumuşadı. Çatılmış kaşları yay gibi kıvrıldı. Ama neden?

Bana bir kez daha baktıktan sonra ağlamak üzereymiş gibi kısa bir nefes verdi. Gülümsedi. "Ayışığı."

Gözlerinde gördüğüm şey saf özlemden başka bir şey değildi. Yutkundum. Nathan'a karşı olan sevgimin zihnimi buğulandırmasına engel olmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. *Boğazını kesti,* diye hatırlattım kendime. *Gözlerinin içine baka baka seni öldürmeye çalıştı. Penris seni kurtarmasaydı bunu başaracaktı da.*

Dudaklarımı ısırarak kendi canımı yakmaya çalıştım. İki gün sonra Nathan'a her şeyi açıklamak için vaktim olacaktı. Ona uzun

Ninova

uzun Gümüş Firari olma maceramı anlatabilecektim. Ben ona yıllardır yalan söylediğim için özür dileyecektim. O ise beni öldürmeye çalıştığı için. Sonrasında yeniden eskisi gibi birbirimizin en yakın dostu olacaktık. Tek dostu.

Bana doğru bir adım attığında nefesim kesildi. Hızla yatağına ulaşma hızını hesaplamaya çalıştım ancak Nathan silahlarına ulaşmaya çalışmıyordu. Bana geliyordu. Kalbimin tehlikeden kaçan bir sincabınki kadar hızlı attığını, kulaklarımın uğuldadığını hissedebiliyorum. "Bana yaklaşma Nathan," dedim.

Beni dinlemedi. Ellerine ve beline baktım. Bir silahı, kesici aleti olup olmadığını kontrol etmeye çalışırken Nathan aramızdaki mesafeyi kapattı. Kocaman kollarını vücudumun etrafına dolarken devasa cüssesi bedenimi sardı ve kendimi onun kollarında küçücük hissettim. Bana saldırmaya çalışmıyordu. Nathan bana sıkı sıkı, yıllar önce kaybettiği en sevdiği oyuncağı nihayet bulmuş gibi sarılıyordu.

Kollarımı kaldırıp karşılık vermek istedim. Başımı omzuna dayamayı, sabaha kadar yaşadığım her şeyi anlatmayı istedim ama bunu yapamazdım. En azından yarınki görevi atlatana kadar...

Nathan geri çekildiğinde yüzünde biraz hüzün vardı. Onun bana verdiği sıcak kucaklaşmanın karşılığını görememenin bir sonucuydu bu ancak çok uzun sürmedi. İki adım çekildikten sonra hafifçe eğilerek gözlerimin içine baktı. "Yorgun musun Euria? Aç mısın? İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı? Hemen muhafızlara söyleyeyim sana bir oda ayarlasınlar. Günün ilk ışıklarıyla saraya döneriz. Hatta beklemek istemiyorsan hemen şimdi bile yola çıkabiliriz. Ah, baban perişan oldu. Seni gördüğüne çok sevinecek." Konuşurken gözleri parlıyor, tüm dişlerini göstererek gülümsemekten kendini alamıyordu.

"Lütfen oturur musun Nathan?" diyerek sakinleşmesi için sandalyeyi işaret ettim. Nathan sözlerime hemen itaat ederek biraz önce kalktığı iskemleye çöktü ve pürdikkat beni izlemeye başladı.

"Saraya dönmek için gelmedim buraya," diye başladım ancak Nathan'ın bakışları dikkatimi dağıtıyor, kalbimin yanmasına sebep oluyordu. Öylesine özlemle bakıyordu ki sert davranmakta

Ninova

zorlanıyordum. Koşup beni saraya geri götürmesini istememek daha da güçleşmişti.

"Neden?" Kaşları çatıldı.

"Seni bir konuda uyarmaya geldim." Dikkatimi toparlayabilmek için gözlerimi ondan ayırıp odada adımlar atmaya başladım. "Yarın gece güney limanında bir saldırı gerçekleşecek. Muhafızlarını ve kendini oradan uzak tutmanı istiyorum. Ne olursa olsun, kim ne derse desin o limana adım atmayacaksınız. Hatta yakınından bile geçmeyeceksiniz. Sivillerin canı tehlikede olmayacak, bu yüzden endişelenecek bir şeyin de yok."

"Ve sen de bu saldırının bir parçası mı olacaksın?"

Başımla onayladığımda inkâr edercesine güldü.

"Anlamıyorum Euria, neler olup bittiğini anlamıyorum. Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Yıllardır en yakınım bildiğim insanın, Ocreya'nın veliaht prensesinin nasıl olup da aynı zamanda krallığın en ünlü suikastçısı haline geldiğini anlayamıyorum." Elini yumruk haline getirdi. "Ama en çok canımı yakan şey bunu benden yıllardır saklamış olman. Ben senin en yakın arkadaşınım. Her sırrını bilirim ve sen de benimkileri bilirsin. Bunu neden söylemedin Euria? Seni durduracağımı mı düşündün?"

"Evet, beni durdurmaya çalışırdın," dedim kararlı bir ses tonuyla çünkü Nathan'ı tanıyordum. "Benim için endişelenecektin ve bu da amacıma ulaşmamda bana engel olacaktı."

"Senin için şu anda da endişeleniyorum." Sesi titriyordu.

Kısa bir kahkaha atıp işaretparmağımı boynumdaki izin olduğu yere sokup yakamı genişlettim ve izi görünür kıldım. "Bunu da endişelendiğin için yaptın herhalde."

Nathan'ın yüzü acıyla çarpıldı. Yaraya bakmamaya çalışarak gözlerini kaçırdı. Bir yandan da dişlerini sıkıyordu. Bakışları üzüntü ve kasvet doluydu. Suçluluk duyuyordu. Onu tanımak için verdiğim yıllar boyunca ifadelerini yorumlamayı da öğrenmiştim. Konuşmadan önce zorlukla yutkundu.

"Panikledim Euria. Hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilmiyordum. Kral beni Gümüş Firari'nin kellesini almam için göndermişti

Ninova

ve ben Gümüş Firari'yi prenses karşılığında özgür bırakmaya razı gelmiştim. Vatanıma, krallığıma, hükümdarıma karşı gelmeyi kabul etmiştim. Bu, baş muhafız olurken ettiğim tüm yeminlere ve verdiğim sözlere karşıydı ancak seni bulmak her şeyden daha önemliydi benim için. Her ihtimale hazırlıklıydım. Görevimden alınmaya, seni ararken öldürülmeye, hatta belki de seni bulamadığım için muhafızlığı bırakmaya hazırdım ama aradığım iki kızın, bir katille en yakın dostumun aynı kişi olmasına hazırlıklı değildim. Asla canını yakmazdım Euria. Senin için ölmeye, dostum ve prensesim uğuruna can vermeye hazırdım. Her zaman böyle hissetmiştim. Bu yüzden de bir hata yaptım. Lütfen beni affet."

Sözleri üzerime ölümcül bir ağırlıkla oturdu. Bir kez daha göğsümde bir sancı hissettim. Yutkundum. Nathan'm söylediklerini düşündüm. Atının ismini bile Onur koymuş bir adamı onurunu bir kenara bırakmaya iten olayları düşündüm. Yaşadıklarını kafamdan geçirmeye, kendimi onun yerine koymaya çalıştım.

"Telafi etmek için ne istiyorsan yaparım Euria. Sen benim Ayışığı'msın. Ne olursa olsun her zaman öyle kalacaksın." Sözler dudaklarından yalvarır gibi dökülüyordu. Her sözünün arkasında olduğunu biliyordum. Gerçekten de ne söylersem yapmaya hazırdı.

"Yarın gece güney limanından uzak durun Nathan. Senden tek istediğim bu," dedim ve sırtımı dikleştirdim.

Biraz daha durmak, onunla konuşmak istiyordum ancak vaktim yoktu. Ayrıca kendimi içine soktuğum bu durum tek gecede anlatacak kadar basit değildi. Nathan'ın beni anlayabilmesi için her detayı öğrenmesi gerekiyordu. Bu yüzden sabretmem gerektiği konusunda kendimi ikna ederek başlığımı yeniden kafama geçirdim. Peçemi taktım ve yüzümü pencereye döndüm.

"Euria, dur," diyerek bir elini bana uzattı Nathan. Yakalayabilecekmiş gibi ayağa kalktığı sırada devasa cüssesi yüzünden önce masa devrildi, ardından mumlar odaya minik alevler saçtı. Hızla üstlerine atlayıp onları söndürmeye çalıştığında hareketlerindeki saflıkta bir kez daha eski dostumu gördüm. Burnumun sızlamasını engelleyemiyordum. Onu çok özlemiştim.

Ninova

Kapı büyük bir gürültüyle açıldığında ikimiz birden irkildik. Şaşkınlıkla kimin baş muhafızın odasına böyle ani bir şekilde girmeye cüret edebildiğini anlamaya çalıştık. Karşımda duran adamın yüzü fazlasıyla asıktı ve endişeli görünüyordu. Üzerinde kraliyet zırhı yoktu. Yatmak için hazırlanmış, sonrasında baş muhafızın odasından gelen gürültüleri duymuş ve arbaletini kaptığı gibi çareyi odaya dalmakta bulmuştu. İfadesiz bir ihtiyatlılıkla süzdüm adamı. Bacakları panikten titriyordu. Bana zarar vermesine imkân dahi yoktu.

"Silahını indir," dedi Nathan sert ve otoriter bir sesle. Benimle konuşurken tavrı ne kadar yumuşaksa adamlarına karşı da bir o kadar sertti. Kaba değildi. Hiçbir zaman kaba davrandığını görmemiştim. Pek bağırıp çağırmaz, daha çok hatalarını göstermeye ve onlardan ders alınmasını sağlamaya çalışırdı ancak her zaman otoriter duruşa sahipti. Lider ruhu herhangi birinin görmezden gelemeyeceği kadar güçlüydü.

Ancak itaat ettiğiniz bir otoriteden daha güçlü bir şey varsa o da deneyimsizliğin getirdiği panikti. Bu muhafız yeni olmalıydı, profesyonel davranmıyordu ve Nathan'ın emrine rağmen arbaletini indirmedi.

Nathan bir kez daha, "Silahını indir dedim. O bir tehdit değil," diye tekrar etti.

Acemi muhafız tepki vermiyordu. Gerçekte kim olduğumu öğrense, şu anda veliaht prensese silah kaldırdığını bilse muhtemelen düşüp bayılırdı. Ama muhafız bunun yerine arbaleti serbest bırakmaya ve üzerime hızlı bir ok yollamaya karar verdi. Nathan, arbaletin yönünü değiştirmek üzere kapıya doğru atılsa da yeterince hızlı değildi.

Nathan'ın yardımına ihtiyacım da yoktu zaten. Bileklerime sakladığım hançerlerden birini hızla elime kaydırıp vücudumu delip geçmek üzere atılan oku ortadan böldüğümde muhafızı durdurmak için atılan Nathan da acemi muhafız da bu hareketim karşısında donup kaldı. İkisi de hayatlarında ilk defa oku havada engelleyen birini görmüş gibi şaşkınlıkla beni izliyordu. Belki de sahiden ilk defa görüyorlardı. Nathan'ın ifadesinde şaşkınlıktan daha fazlası vardı. Biraz hayranlık, hatta az da olsa gurur gördüğümü bile söyleyebilirdim.

Acemi muhafız ikinci oku göndermek için hazırlanırken Nathan kollarını arkaya doğru attı. Ama arbaleti oynatırsa benim savunma yapamayacağımı anlamıştı. Okun hangi yönden geldiğini anlayabilirsem onu durdurmam kolaydı ancak hareket eden bir arbaletten kurtulan okun istikametini anlayamazdım.

Vurulma ihtimalimi artırmamak için Nathan hareket etmedi. Emirleri panikten eli ayağına karışmış acemi muhafıza etki etmiyordu, bu yüzden yalnızca yutkundu. Koyu kahve gözlerini veda edercesine benimkileri kilitledi ve dudaklarından sadece bir kelime döküldü. "Git."

Hemen ardından acemi muhafızın ellerinin titreyerek hareket ettiğini fark ettim. Görünüşe bakılırsa acele etmem gerekiyordu. Hızla pelerinimi savurdum ve pencere pervazına atıldım. Nathan'a da acemi muhafıza da tekrar bakma fırsatım yoktu. Liman görevinde ölürsem Nathan'ın beni gördüğü son an bu olacaktı. Yüzleşmelerden ve sorulardan kaçarken kimsenin haberinin olmadığı ve bir o kadar da umursamadıkları bir intikam peşinde can veren Euria Vaseva.

Arbaletin sesini duyduğum anda içimden bir küfür savurdum. Acemi muhafızı çok zor bir gece bekliyordu. Nathan'ı korumaya çalışırken iki kere emrine karşı gelmiş, üstelik benimle geçirebileceği zamanı elinden almıştı. Ama tüm bunlara rağmen Nathan'ın merhametli davranacağına emindim.

Kendimi camdan yerçekiminin güvenli kollarına attım. Sağduyum sayesinde ineceğim yeri çoktan hesaplamıştım. Zihnime teslim bıraktığım bedenim ihtiyaç duyduğum şekilde kıvrıldı, hazırlandı ve çatıya konuverdi.

Arbaletin oku ise şaşılası bir hızla kafamın hemen üzerinden uçup geçti. Çatının eğik kiremitlerinin üzerine sert bir iniş yaptığım için dengemi kaybederek kaymaya başladım. Kaydıkça ses çıkarıyor, kiremitleri parçalayarak ilerliyordum. Çatının kenarından düşmek üzereyken bacaklarımın boşlukta sallandığını hissettiğim an çaresizce tutunmaya çalıştım. Bir elime bıçak saplandığı için canım yanıyordu. Hatta kendimi serbest bırakıp bacaklarımı kırmayı göze alabileceğim kadar acı veriyordu avcumdaki yara.

Ninova

Neyse ki su olukları yardımıma yetişmişti. Sonunda sabit kaldığıma şükrederek başımı çatıdan çekip hafifçe aşağıya baktım. Zeminle aramda yaklaşık iki katlık bir mesafe vardı. Güvenli bir şekilde inmeyi başarabilirdim.

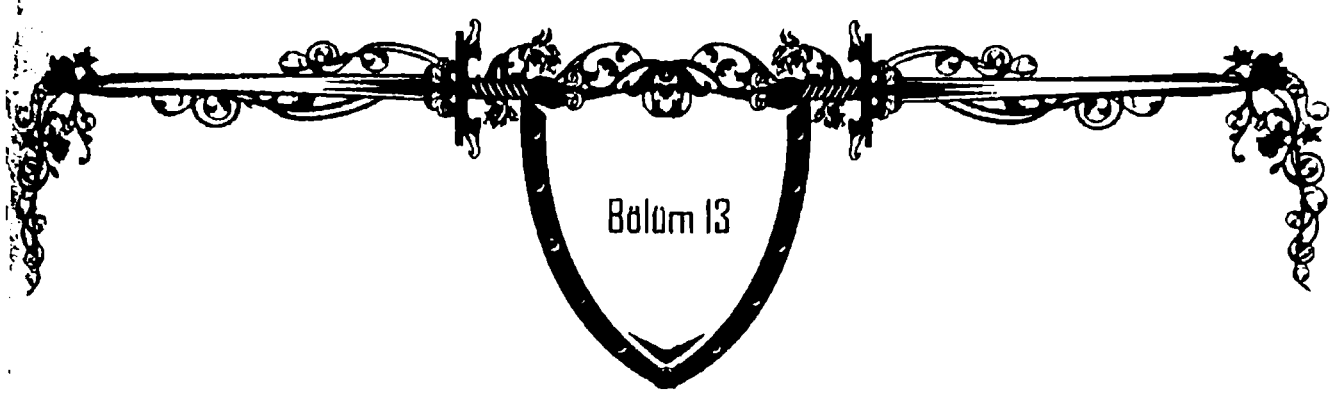
Ellerimi serbest bırakarak kendimi çatıdan kopardım ve sakince yere iniş yaptım. Üstüm başım kırılan kiremitlerin tozuyla kaplanmıştı. Bıkkın bir şekilde onları silkelerken içimi tuhaf bir his kapladı. İzleniyormuşum gibi bir duyguydu bu. Bir tür içgüdü, hatta ürpertiydi.

Nathan'ın odasının bulunduğu cama baksam da kimse yoktu. Nathan peşimden bakmamıştı. Beni izleyen biri varsa bile çoktan duraksadığımı anlamış bir yere saklanmış olmalıydı, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden üzerime yapışmış tozları silkeledim. Zihnimden üsse doğru bir rota çizdim ancak takip edilme riskine karşı geldiğim yoldan gitmeyecektim.

Kesinlikle ezberlenmesi zor, bir süre sonra izimi kaybettirecek bir yolu izleyecektim. Çizmelerimin topuklarının üzerinde dönerek kuzey yönünü karşıma aldım. Derin bir nefes alarak omuzlarımı geriye attım. Uzun bir koşu beni bekliyordu.

Çabucak etrafa bakıp kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan hemen sonra harekete geçtim. Kendimi karanlık sokakların güvenli kollarına bıraktım.

Duzenleme
Ny.ozlem

SAVAŞIN ŞAFAĞI

Başımın üzerindeki kan kokulu yastığı odanın bir köşesine fırlattığımda yastık yeni pişirilmiş bir yumurta gibi duvarın şeklini alarak kirli zemini boyladı. Gece ellerimi sıkarak uyuduğum için yaralı elim kanamış, tüm yatağı kana bulamıştı. Bıkkın bir nefes vererek kırmızı lekelerle dolu yatağın içinde yuvarlandım.

Üstümdeki gecelik temiz kalan tek şey gibi görünüyordu. Ama siyah olduğu için rengin beni aldatıp aldatmadığını düşündüm. Kollarımı kaldırıp gerindiğimde elimden yayılan acı bir bıçak gibi saplandı koluma. Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. Bugün her zamankinden bile daha güçlü olmam gerekiyordu. Beni yavaşlatacak veya zayıf düşürecek hiçbir şeye izin yoktu.

Çıplak ayaklarım buz gibi soğuk zemine dokunduğunda uykumdan kurtulduğumu anladım. Yaralarımı tırtıklayan acıyı unutmaya çalıştım. *Kamari burada olsaydı,* diye düşündüm. *Bu işi çok daha kolay halledebilirdim.* Belki de şifacı kızı saraya göndermekte biraz erken davranmıştım. Ama en azından güvendeydi. Onu Ocreya'nın tehlikeli sokaklarından ve ölümcül insanlarından kurtardığım için pişmanlık duyacak değildim.

Üzerime birkaç parça kıyafet geçirerek kapıyı açtığımda ortalıktaki mavi sis beni aniden kör etti. Son derece yoğun olan mavi sisin ardında neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Görüşümün netleşmesine izin vermeyen sisin arasından benim boylarımda bir silüet

Ninova

hızla geçip gitti. Bunu yaparken kapımın önünden geçmiş, "Günaydın Firari!" diye cıvıldamayı unutmamıştı küçük böcek. Zedy, ben ona cevap verme şansı bulamadan çoktan ortalıktan kaybolmuştu.

Sis ağır ağır dağılırken hemen karşımdan gelen bir el belime sarıldı. "Günaydın Firari." Firari ismini ağzının içinde döndürerek, mırıltılı bir şekilde söylemişti. Fenris henüz yeni uyanmış gibi görünmesine rağmen keskin yüz hatları ve yara izi olan gözleriyle son derece tehditkâr duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum Fenris sağ kulağımın hemen altına, boynuma bir öpücük kondururken.

"Zedy bu gece limanda kullanabileceğimiz bir sis bombası icat etmiş. Daha doğrusu uzun zamandır uğraşıyordu ama yetiştirebileceğini düşünmemiştik." Hafifçe öksürüp beni kendine çekti. "Bu kadar etkili olmasını da beklememiştik. Odasında tüm Ocreya'yı maviye boyayabilecek kadar sis bombası var."

Kendimi Fenris'ten kurtarıp gözlerimi ovuşturdum. Fenris'in geniş omuzlarını terk ederek sislerin arasında, oradan oraya koşturan Zedy'ye çarpmamaya çalıştım ve banyonun yolunu tuttum. Elimi yüzümü yıkayana kadar sisin etkisini yitirmesini bekliyordum. Yaralı elimi suya dokundurmaktan çekinerek saçlarımı yüzümden çektim. Beyaz kirpiklerimi, beyaz tenimi ve mavi gözlerimi ağır ağır soğuk suyla ıslattım.

Yansımamı gördüğüm sırada karşımdaki kıza bir süre baktım. İntikam yüzünden tacından vazgeçen, tüm hayatını bir suikastçı olmak için harcayan kızı izledim ve haline kıkırdadım. Bir elimi ona uzattım ve aynanın pürüzsüz dokusuyla birleştirdim. Çok az kalmıştı. İntikamımı almama ve amacıma ulaşmama o kadar az kalmıştı ki bu beni tahmin edebileceğimden daha çok heyecanlandırıyordu.

Annemin ve Elna'nın katilinin sahiden de Malthazar olup olmadığından emin olacaktım. Bu akşam. Cevaplar yalnızca birkaç saat yakınımdaydı. Öyle olduğuna inanıyordum ve Malthazar'ın itirafını duymadan almayacaktım canını. Bizzat söyleyecekti ailemi yok ettiğini. Kalbimi parçaladığını ağzından duyacak, sonra da onu acılı ve yavaş bir şekilde ölüme mahkûm edecektim.

Ninova

Gözlerimi kapattım ve bir süre derin nefesler alıp verdim. Kaşlarımı çatarak göğsümde kabaran ateşi bastırmaya çalıştım. Tam o sırada banyoda bir ses yankılandı. "Firari!" Delhin'di seslenen.

Gözlerimi kocaman açarak ellerimi aynadan çektim. "Evet?"

"Ah, uzun süredir oradasın gibi geldi de. Uyuyakaldın sandım. Kahvaltı hazır, hadi gel."

Aynaya son kez bakıp banyonun kalın kapısını kavradım ve mavi sisin seyreldiği salona adım attım. Duvarlar hafif bir maviye boyanarak gökyüzü gibi görünmeye başlamıştı. Anlaşılan sis uzun süre kaldığı zaman etrafı da renklendirebiliyordu. Koltuğun bir kenarına kurularak Delhin'in hazırladığı kahvaltı tabaklarından birini elime aldım.

Herkes sakin ve huzurlu bir şekilde yemeğine odaklanmıştı. Biri hariç. Zedy kıvırcık sarı saçlarını bir oraya bir buraya savuruyor, oturduğu yerde kıvranıp duruyordu. "Gördünüz, değil mi?" dedi yerinde hafifçe zıplayarak. "Çok güçlü bir bombaydı. Üstelik sesi bile yoktu. Yalnızca sis yayıyordu."

"Biraz da boya," dedi Kalisa gözlerini devirerek ve koltuğun üzerine sürttüğü parmağını kaldırdı, ucu maviye dönmüştü.

Zedy omuzlarını silkti. "Sonuçta hiçbirimiz Ocreya'nın sokaklarının rengiyle ilgilenmiyoruz. Bırakalım da onu görevliler düşünsün."

Fenris bunu duyduğu gibi muzip bir gülümsemeyle bana baktı. Tam ona karşılık verecektim ki Kalisa'nın delici bakışlarını üzerimde hissederek duraksadım. Yeniden kahvaltıma odaklanmanın daha akıllıca olacağına karar verdim.

"Gerçekten takdir edilesi bir iş çıkardın Zedy," dedi Dane hafifçe çilli çocuğun omzuna vurarak. "Bize fazlasıyla yardımcı olacağına eminim. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

Zedy on altı yaşında olmasına rağmen bir anda çok sevilen, kafası okşanan küçük bir çocuk gibi gülümsedi. Yanakları da hafifçe kızarmıştı.

Fenris, "Bu yüzden ödül olarak sen de bu akşam bizimle göreve geleceksin," dediğinde ben hariç tüm ekip şok içinde liderlerine

Ninova

döndü. Yemeyi bırakmışlardı ama ağızları kocaman bir lokma yutmak üzereymiş gibi açıktı. Delhin kocaman kahve gözlerini hızla kırpıştırıp yutkundu. Zedy'nin ağzı ise yavaş yavaş, gülümsemek üzere açılıyordu.

"Fenris, çocuk daha hiç gerçek bir göreve gitmedi ve sen onu en tehlikelerinden birine mi götürmek istiyorsun?" diye çıkıştı Kalisa sinirle. Elindeki ekmeği tabağın üzerine sertçe bıraktı. Burnundan soluyordu.

"Sana güvenimiz ve inancımız tam ama bu konuda Kalisa'ya katılıyorum Fens. Zedy buna hazır değil." Dane de sevgilisinin tarafını tutmuştu. Bunu yaparken başını şiddetle iki yana sallamayı da ihmal etmedi.

"Hiç de bile!" diye çıkıştı Zedy aniden. Ellerini şımarık bir çocuk gibi beline yerleştirdi. "Gayet de hazırım."

"Değilsin." Bu sefer karşı çıkan Delhin'di ve Fenris onları zevk alır gibi izliyordu. Zedy'yi korumak için liderlerine karşı gelmeleri takdir edilesiydi.

"Sakin olun," diye temkinli ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu Fenris onları rahatlatmak ister gibi. "Zedy kavgaya karışmayacak. Limana yakın olan üste bekleyecek. Mavi sisinin işe yaradığını görmek ister diye düşündüm."

Ama Fenris'in Zedy'yi asıl götürme sebebinin bu olmadığını ikimiz de biliyorduk. Beni Malthazar'la dövüşebilmem için üste yalnız bırakmaya çalışıyordu. Çünkü ekipten birinin geride kalması hem onlar hem de benim için tehlike yaratırdı. Malthazar'ın adamlarının tamamını limana göndereceğini biliyorduk. Onunla yalnız dövüşebilmem için böyle bir fırsatı bir daha yakalayamazdık. Tüm ekip bu akşam limanda olmalıydı.

"Ah, hadi ama!" Zedy ayaklarını arka arkaya yere vurdu. "Artık ben de dövüşebilirim Fenris! Hazırım." Elinde hayali bir kılıç varmış gibi savurup karşısındaki boşluğu kesip biçti. Kalisa'nın asık suratının aksine Dane ve Delhin çilli çocuğu gülümseyerek izliyordu.

Fenris başını sertçe iki yana salladı. "Üzgünüm dostum. Bu gece değil."

Ninova

Çilli çocuk dudaklarını büzerek sıkı sıkı kavradığı hayali kılıcını belindeki hayali kına sokup kahvaltısını yapmaya döndü.

"O halde tüm ekip olarak mı çıkacağız?" diye sordu Kalisa, kafasını tabağından kaldırmayarak.

Delhin ellerini çırptı. "Çok eğlenceli olacak. Bu sefer ihtiyacımız olandan daha fazla ekipmanımız var!"

Ama Fenris yine yalnızca ikimizin bildiği plan yüzünden başını iki yana sallamak zorundaydı. "Firari kalacak."

"Neden?" Zedy ve Delhin aynı anda üzüntüyle konuşmuşlardı. Çilli çocuk kafasını çevirip altdudağını üzgün bir şekilde büktü ve gözlerime baktı. "İlk görevimde Firari'nin de olmasını isterdim..." diye mırıldandı.

Ona gülümsedim. "Fenris bana başka bir görev verdi."

"Elbette, kıymetli Kurabiye'ye zarar gelmesin ama biz canımız pahasına savaşalım." Kalisa sinirle dişlerini sıkıyordu. Küçümseyerek önce bana, sonra da Fenris'e baktı. Fenris ise bu bakışların altında kalmaya niyetli değil gibiydi.

"Benim sözüme karşı çıkmayacaksınız Kalisa." Yutkunup Kalisa'ya tehditkâr bir bakış attı. Kalisa ise aynı ifadesini devam ettiriyor, geri çekilmeyecek gibi görünüyordu.

Burnundan soluduğu sırada Dane elini uzatıp Kalisa'nın dizine yerleştirdi ve nazikçe okşadı. Vahşi bir hayvanı ürkütmekten korkuyormuş gibi dikkatliydi bunu yaparken. Kalisa hâlâ ölümcül, öfke dolu bakışlarıyla Fenris'e diklenmeye devam ediyordu. Fenris de inatçılığını bir kenara bırakmak yerine bu bakışlara yanıt veriyordu. Gözlerin öldürme gücü olsaydı ikisinin de cesedine bakıyor olacağımıza emindim.

En sonunda bu göz teması savaşına Kalisa ayağa kalkarak son verdi. Hızla ayağa kalkıp tabağını oturduğu yere bıraktı, "Bu gece lazım olacak silahları ayarlayacağım," dedi tok bir sesle. Cümlesi boğazından öfkeyle çıkmıştı. Dişlerini sıkmaya devam ediyordu.

İki adımda yanıma ulaştı. "Yardım etmek ister misin Kurabiye?" diye sordu. Sesi kopmak üzere olan bir fırtınayı andırıyordu.

Ninova

Salondaki hava gerginleşmeye başladığı için teklifini kabul ederek ayağa kalktım. Silah odasına ilerlerken arkamı dönüp bakmadım bile. Ne kadar kendime güvensem de endişeliydim ve bu endişeyi dağıtmam gerekiyordu.

Çeşit çeşit metalin üzerinden yansıyan mum ışığı odaya gizemli ve mistik bir hava veriyordu. Silahların üzerinden yansıyan ışık huzmeleri odanın her yönüne dağılıyor, içeride ışıklardan oluşan bir labirent oluşturuyordu. Kalisa ağır, uzun adımlarla ortadaki dolabın önünde durdu. Beni huzursuz edecek derecede sakin bir tavırla kapağını açtığı dolabın içine bir süre baktı. Dolabın içinden çıkan toz bulutuna bakılırsa buradaki silahlar bir süredir tercih edilmiyordu.

"Bu dolapta orta boy kılıçlar bulunuyor. Görevinin ne olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu arkasını dönmeden.

"Hayır," dedim duraksamadan. "Gizli kalması gerekiyor." Elbette Fenris'le bir yalan uydurabilir, bahane olarak kullanabileceğimiz bir görev üretebilirdik. Ancak detaylı bir yalanın püf noktası içinde az da olsa gerçeği barındırmasıydı. Bu nedenle görev hakkında detaylar isterlerse biraz olsun kendimizi açık etmek zorunda kalacaktık. Sözkonusu görevin gizli olduğunu söylemek hem tüm soruları engelliyor hem de konuyu kapatıyordu.

"Endişelenme Kurabiye, işe yaramaz görevin umurumda değil. Yalnızca işine yarayacak silahlar ayarlayabilmek için soruyorum." Ardından birkaç bıçağı yerinden sökerek ortadaki masanın üzerine bıraktı. "Mesela, kılıca ihtiyacın var mı?"

Hayır demek üzereyken Malthazar kadar iriyarı bir adama karşı savaşırken birkaç hançerden fazlasına ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Devasa cüsseyi şişlemek için küçük bıçaklar işe yaramayacaktı. Yarasa bile işimi sağlama almakta bir sakınca görmüyordum. "Fena olmaz," diye yanıtladım Kalisa'nın sorusunu ve hafifçe gülümsediğini fark ettim.

Bir kere daha arkasını dönerek dolaptan orta boy bir kılıç çıkardı. Kısa kılıcı elinde çevirdi, dengesini tarttı. Gizemli ve bilmiş tavırlarla bana doğru gelip kılıcı masanın üzerine bıraktı. "Bu işini görür mü?"

Ninova

Kılıcı kabzasından sıkıca kavrayıp birkaç kere savurdum. Dengesi iyiydi ve fazla ağır değildi. Başımı onaylar şekilde salladım.

"Ah, beni erkeklerin arasında tek bıraktınız," dedi arkamdan gelen bir ses ve arkama dönünce bıkkınlıkla kapıya sarılan Delhin'i fark ettim. Üzerini değiştirmiş, görev kıyafetlerini giyinmişti. Kısa bir şortun altında, tenini biraz açık bırakarak başlayan kalın çoraplar vardı. Çorapları etini sıkıca kavrayan gri renkli kemerlerle tutturmuştu. Üzerinde ise kalın, askılı bir üst ve önünü iliklediği bir ceket vardı. Yine gri renkte olan ceketin tonlarca cebi ve zırh kadar kalın bir kumaşı vardı.

Onu baştan aşağı süzdüğümü fark ettiğinde gülümsedi. "Hoşuna mı gitti yoksa Firari?" Kalçasını hafifçe kıvırarak cilveli bir poz verdiğinde Kalisa oflayarak arkasını döndü. Delhin ise sırtını kapıya dayadı. "Hadi şimdi dürüst ol, Fenris mi yoksa ben mi?"

"Delhin, gel buraya da akşam kullanmak istediğin silahları ayır." Kalisa sinirli bir abla gibi diğer dolapları da açarak kendi silahlarını teker teker çıkarmaya koyuldu. Normalde zehirlerle ilgilenmesine rağmen tüm bu silahlara ihtiyacı olacaktı bu gece. Yakın dövüşte zehirler işe yaramazdı.

İstediğim silahları aldıktan sonra Kalisa'dan son bir kez giyecek bir şeyler rica ettim. "Sahiden Kurabiye, kendi dolabını doldurmanın vakti geldi. Bana en az on takım borçlusun," diye söylenmesine rağmen ihtiyacım olan her şeyi sağladığından da emin oldu. Delhin'den kıyafet ödünç alabilsem onu tercih ederdim elbette ancak Delhin'le vücut ölçülerimiz uyuşmuyordu.

Odama döndüğümde elimde bir yığın silah ve kumaş vardı. Siyah çoraplarla başladım giyinmeye. Ardından tüm karnımı, kalçamı ve bacaklarımı saran dar bir siyah pantolon çektim üzerine. Kalisa benden daha kilolu olsa da tüm kıyafetleri son derece esnek olduğu için vücuduma oturuyordu. Üstüme de fazlasıyla sade, belimi ve göğsümü saran bir ceket giydikten sonra kemerlerimi takmaya koyuldum. Bacaklarıma birer kemer geçirip hançerlerimi kınlarına yerleştirip sağlam durduklarından emin oldum. Belimde ise kısa bir kılıçla uzun bir hançer vardı. Kalisa, Dane'in kullandığı kıskaçlardan vermeyi de teklif etmişti ama kullanmayı bilmediğim bir silahla risk

Ninova

almak istemiyordum. Kıskaçların nasıl kontrol edildiğini öğrenmeye fırsatım olmamıştı.

Tam oturmuş çizmelerimin bağcıklarını bağlarken kapı tıklatıldı ve Fenris içeri girdi. Saçları, henüz üstünü değiştirdiğinden dağınık görünüyordu. Eğildiğim için boyu normalden daha uzun geldi gözüme. Duruşu endişeliydi, söyleyeceklerini kafasında tartmaktan yorulmuş gibiydi. Kaşları çatıktı ve çenesi kasılmıştı. Ciddi ifadesi normalde olduğundan daha yakışıklı, hatta daha tehlikeli görünmesine sebep oluyordu.

Gelip önümde diz çöktü. "Ben yaparım," dedi doğrulmamı işaret ederek. Bağlanması gereken çizmeyi dizinin üzerine koyup bağcıkları ağır ağır deliklerden geçirdi. Hareketleri rahattı. Yüzüme bakmak yerine çizmeye bakıyordu.

"Endişeli misin?" diye sordum elimle çenesini kaldırıp. Yeşil, vahşi gözleri benimkileri buldu. Başını onaylar şekilde salladı. "Endişe etmene gerek yok. Her şey yolunda gidecek." Çenesini bırakıp elimi dağınık saçlarının arasından geçirdim.

"Ben de öyle umuyorum prenses. Tüm plan aklında, değil mi?" diye sordu son düğümü atarken.

Başımla onayladım. "Sizin ayrılmanızı bekleyeceğim. Malthazar geldiğinde onu doğduğuna pişman edeceğim. Ardından Huysuz Ördekler tavernasında Huysuz Fenris'i bekleyeceğim."

"Ne olursa olsun, ilk giden diğerini bekleyecek," diye bir daha tembihledi kaşlarını kaldırarak.

"Evet," dedim. "Sabaha kadar bile olsa seni bekleyeceğim ya da beni bekleyen sana ulaşmak için çabalayacağım ve sonrasında sarayın yolunu tutacağız."

Doğrulup yatağa, yanıma oturdu. Endişelendiği için buz kesen elleriyle benimkini kavrayıp sıcak bir öpücük kondurdu. "Sol eline dikkat et. Malthazar'ın yaralı olduğunu fark etmesine izin verme." Ardından elimi bırakıp sağ eliyle sağ dizimin arkasına dokundu. "Malthazar daha öncesinde buradan ağır bir şekilde yaralanmıştı. Burayı hedef almaya çalış. Onu daha kolay düşürürsün."

Ninova

Bunu aklımın bir kenarına not ederken Fenris'e dönüp gülümsedim. "Yıllardır beklediğim an bu gece gerçekleşecek." Bunu söylediğime kendim bile inanamıyordum. Sonunda intikamımı alabilecek, annemin ve kardeşimin ruhunu huzura kavuşturabilecektim.

Fenris yumuşacık dudaklarını gözümün kenarına nazikçe dokundurdu. Saçlarımın kokusunu içine çektiğini duyabiliyordum. "Eline bir bakalım mı?" diye sordu nazikçe sol elimi işaret ederek. Hâlâ temizlenmemiş kan lekeli yatak getirmiş olmalıydı bunu aklına.

"Gerek yok," dedim gülümseyerek. "Ben çoktan bandajları yenileyip mavi kremden sürdüm."

Fenris hafifçe kıkırdadı. "İsmini asla öğrenemeyeceksin, değil mi?"

"Daha çok öldüreceğim adamların isimlerini aklımda tutmayı tercih ediyorum." Gülümsemesine nazikçe karşılık verdikten sonra ayağa kalktım. "Başka tavsiyen var mı?"

Fenris gözlerini bedenimde gezdirdikten sonra iki koluyla atılıp belimden yakaladı ve kendine çekti. İki kolunu da karnıma sıkıca sardı. Kafası göğsüme denk geliyordu. Başını bedenime gömerken derin bir iç çekti. "Sadece çok dikkatli ol prenses." Uzun süre koşmuş gibi soluk soluğaydı. Ardından kafasını kaldırıp yeşil gözlerini benimkilere dikti. "Lütfen."

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde donup kalmıştım. Onun kolları tüm bedenimi kavrarken benim ellerim havada kalmıştı. Benim için endişeleniyordu. Daha öncesinde Serys'i kaybettiği için aynı şeyi yaşamaktan korkuyordu. Bunu bugünkü halleri fazlasıyla açık ediyordu. Ve onu suçlamıyordum. Suçlayamazdım. Çünkü sevdiğin insanları kaybetmenin ne demek olduğunu en az onun kadar iyi biliyordum.

"Hazırsın, değil mi?" diye sordu.

Hiç olmadığım kadar hazırdım. Öldürme arzusu âdeta damarlarımı fethetmiş, dışarı çıkmak için her çıkış yolunu deniyordu. Başımı kararlı bir şekilde kaldırdım ve sırtımı dikleştirdim. Düşünceli gözleriyle temas kurdum. "Hazırım."

Ninova

Ayağa kalktı. Kollarını benden koparmadan, "Vücudunda tek sıyrık bile görmek istemiyorum," dedi yüzünü benimkine yaklaştırırken. Dudaklarının sıcaklığı benimkilerle buluşurken ellerim saçlarına karıştı.

Salona vardığımızda herkes çıkmaya hazırdı. Vakit gelmişti. *Onlara veda etmeliyim*, diye düşündüm. Onları bir daha göremeyecektim. Aralarından en fazla özleyeceklerim Zedy ve Delhin olacaktı, orası kesindi. Dane'in centilmen tavrına duyduğum saygıyı asla unutmayacaktım. Kalisa ise, eh, en azından burada geçirdiğim vakti daha az sıkıcı kılmıştı.

Yutkunarak huzursuz bir şekilde kollarımı arkama attım. Delhin endişeli tavırlarımı okumuştu. "Ne oldu?" diye sordu. "Yoksa Fenris seni sandığımızdan daha ölümcül bir göreve mi gönderiyor?"

Ben yanıt vermeden önce fazlasıyla heyecanlı görünen Zedy atıldı. "Ölümcül olan bir şey varsa o da Firari'nin kendisidir!" Ardından elini yumruk yaparak havaya kaldırdı ve hayranlıkla bana baktı.

"Fenris'e zarar gelmesinden endişeleniyor bence," diye söze girdi Kalisa. Mor saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Delhin ise açık kahve saçlarını iki yandan sıkıca örmeyi tercih etmişti. Benim saçlarım her zamanki gibi tepemde bir atkuyruğu olarak sallanıyordu.

"Bu doğru değil," dedim gözlerimi devirerek. "Delhin, Dane ve Zedy için de endişeleniyorum."

Kalisa'nın ismini özellikle eklememiştim ve mor saçlı kız bunun gayet farkındaydı. Gülümseyerek pelerinin başlığını kafasına geçirdi.

"Karşı ekipten bir gelişme var mı?" diye sordu Fenris aniden Dane'e dönerek. Limana ne zaman varacakları, kaç kişi olacakları gibi bilgileri toplama görevi onundu. Ancak denizden gelen bir ekipten haber almak o kadar da kolay değildi.

Dane başını iki yana salladı. "Hiç yok. Limana gidip pusmamız ve onlar gelene dek beklememiz gerekiyor."

Delhin sinirle gözlerini devirdi. "Saatlerce bekleyeceğimizi bilseydim yanıma bir kitap alırdım."

"Senin kitabın yok ki," dedi Dane kıkırdayarak.

Ninova

Delhin ikizinin omzuna bir yumruk savurdu. "O zaman Zedy'nin kitaplarından birini alırdım."

"İyi ama onların hiçbirini anlamazsın ki." Bu sefer yumruğu yiyen çilli çocuk oldu. Oflayarak kolunu ovuştururken bir yandan da gülümsüyordu.

Onların bu halini görünce içimdeki endişeyi bastırdım. Eninde sonunda Malthazar'la yüzleşecektim ve bunun için hiç olmadığım kadar hazır hissediyordum kendimi. Yıllardır amaçladığım şeyin bir sona varmasının endişesi devam etse de yenilmeyeceğimden emindim.

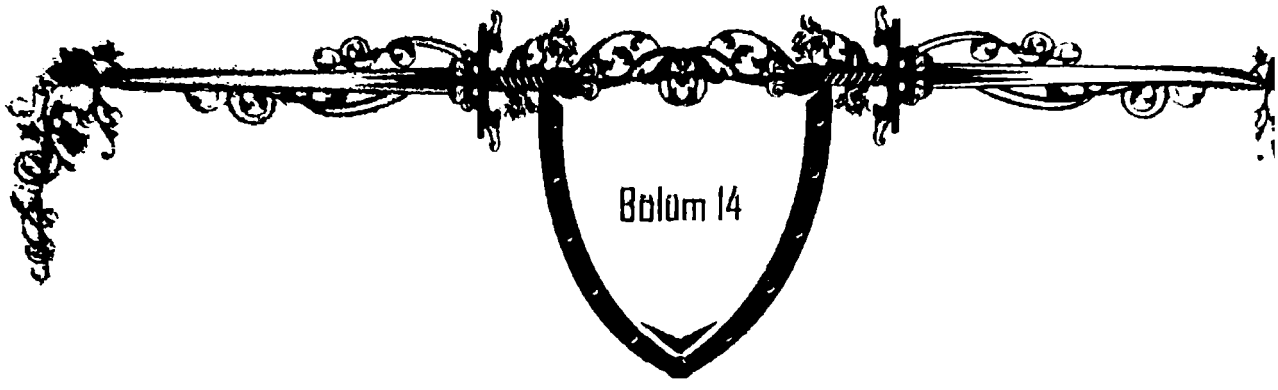
"Herkes hazır mı?" diye sordu Fenris, kendi başlığını saçlarının üzerine geçirerek. Ekip başıyla onayladı. Tıpkı onun gibi pelerinlerinin siyah kumaşlarının altına gizlendiler.

Fenris salonun kapısından çıkışa götüren kapıyı açtığında gün ışığıyla parladı içerisi. Soğuk hava salona doldu. Altın çocuğun ayrılmak istemediği yüzünden okunuyordu. Beni yalnız bırakmak istemiyordu ama başka çare yoktu. Görev çağırıyordu. Hepimizin üstüne düşen bir görev vardı.

Fenris yeşil gözlerini son kez bana çevirdi. "Öteki tarafta görüşürüz Firari."

Yeşil gözlerini zihnime kazıdım. Bakışlarını unutmamak üzere aklımda tutarken kalbime ulaşmalarına izin verdim. Ardından sırtım bana döndü. Delhin de hemen arkasından onu izledi. Sonra Zedy ve Dane gitti. En son çıkan kişi ise Kalisa oldu.

"İyi şanslar," dedi kapıyı ardından kapatmadan hemen önce. Sonra gün ışığı kesildi ve en büyük düşmanımla yüzleşmek üzere karanlıkta tek başıma kaldım.

FİRARİ'NİN ÖLÜMÜ

Malthazar için bir şarkı yazılsa bunun bol gürültülü, güçlü ve kulak tırmalayıcı bir şarkı olacağına şüphe yoktu. Adamın dış görünüşü, onu görenlerin tam aksi yöne doğru koşması için yeter de artardı. Ancak ne Malthazar'ın ismi ne namı ne de dış görünüşü benim için bir şey ifade ediyordu. Karşımda, üzerinde zırh ve kalkan olmadan dururken bir bıçakla çıkarılmış gözünün yerindeki sodalit taşı parlıyordu.

Dümdüz kıyafeti vücudundaki kasların şeklini almıştı. Hatta bazı parçalar yırtılmışa benziyordu. Belinde büyük, görkemli bir kılıç vardı. Doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım ama yanılmıyordum; kılıç som altındandı. Aynı zamanda el bileklerindeki halkaların da altın olduğunu fark ettiğimde içime bir gülme isteği yayıldı. Adam o kadar fazla para kazanıyordu ki parayı nereye harcayacağını şaşırmıştı belli ki.

Yüzü öfkeli ve sertti. Zırhsız göğsünü gere gere üsse adım attığında gözümü korkuttuğunu itiraf etmeliydim. Ancak ondan korkmaya başlarsam bu savaşı kaybederdim, bu yüzden omuzlarımı geriye atıp sırtımı dikleştirdim. Göğsümü gerdim ve ayaklarımı yere sağlam bastım.

Malthazar'ın beyaz renkli saçları terden ve pislikten birbirine yapışmıştı. Üsse üstünkörü bir bakış attıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Fenris bana senin bilgi sızdıran küçük bir sıçan olduğunu

Ninova

söyledi." Sesi sakindi. Öfkeli olsa bile bunu belli etmemeye çalışıyor olmalıydı.

İçimdeki intikam alevinin kükrediğini hissederek gülümsedim.

"İnkâr etmeyecek misin?" diye bağırdı. Kafam kadar geniş kol kasları kollarını geri attı.

Derin bir nefes alıp onunla dövüşürken nerelere vurabileceğimi kestirmeye çalıştım. Açık bir hedef olan göğsü ilk seçenekti. Bel ve üst bölgesini saran altın renkli aksesuarlar vardı üzerinde. Tam olarak zırh görevi görmese de kesici silahların hiçbirini bunları delmek için kullanamayacağım kesindi. Bu yüzden Malthazar'ı göğsünden yaralayabileceğim alan dardı. Kilolarca ağırlıkta gibi görünen çizmeleriyse bakmaya bile değmezdi. Ona ölümcül yaralar kazandırabileceğim yerler fazla olmasa da karşısındaki acemi bir suikastçı değildi. Gümüş Firari ise öyleydi.

Belimdeki hançeri çekerek dövüş pozisyonu aldım. "Sanırım bugün herkese güvenmemen gerektiğini öğrendiğin gün olacak Malthazar."

Gözlerini kısan Malthazar hiç de endişeli görünmüyordu, aksine dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Altın kılıcını sertçe çektiğinde sarı yüzeyinde kendi yansımamı gördüm. Gümüş Firari olarak *yapacaklarım* gözlerimin önünden geçip gitti. Kanımı kaynatan karanlık intikam ateşi yüzüme vurmuş gibiydi. Yansımamdaki kızın gözlerinden ve avuçlarından mavi alevler çıktığına yemin edebilirdim.

"Gümüş Firari'yi isteyerek büyük bir risk aldığımdan emindim. Anlarsın ya, yıllardır yemediğim kazık kalmadı hayatım. Artık kimseye körü körüne güvenmiyorum. Bu senin için de geçerliydi." Kaşlarını öfkeyle çattı. "Ama en azından onurlu biri olduğunu düşünmüştüm." Hemen sonrasında altın kılıcıyla havada hızlı bir daire çizdi ve sağlam bir pozisyon aldı. "Efsaneler efsanesi, yenilmez Gümüş Firari'yi kendi ellerimle öldürmek benim için büyük bir zevk olacak." Sırıttı ve çenesindeki kirli beyaz sakalı kıpırdadı.

Hançerimi göğsümün üzerinde, Malthazar'ın rahatça görebileceği şekilde kaldırdım. Sodalit taşıyla işlenmiş bu hançeri bilerek seçmiştim. Mavi kabzalı hançerle Malthazar'a doğru fırtına

bulutları gibi sessiz ama güçlü bir adım attım. "Bu yüzden mi yalnız geldin?"

Malthazar omuzlarını silkti. "Karşımdaki düşman küçük bir kızdan başkası değil." Yayından fırlayan bir ok gibi üzerime atıldı ve Gümüş Firari'ye dönüşme sebebimle savaşım başladı.

Ekiple kahvaltı yaptığımız koltuğun önünde buluştu silahlarımız. Metallerin çınlaması âdeta acı dolu bir haykırıştı. Çevreye yayılan ve yeniden kulaklarımıza ulaşan yankıdan önce üç darbe daha ardı ardına inmişti. Etraftaki eşyaları umursamadan, atlayarak, zıplayarak ve atılarak hücuma devam ettim. Malthazar isabet ettiremediği her darbede daha da sinirleniyor, gücünü daha da artırıyordu.

Onu yormak için hızımı kullanmaya karar verdim çünkü iş kas gücüne kalırsa üstünlük sağlayamayacağımı biliyordum. Bir hançer daha çektim. Malthazar hırıltılı bir nefes vererek kılıcını bir kere daha indirdi. Kılıcı o kadar büyük, o kadar genişti ki onu iki hançer kullanarak engellemekte zorlanıyordum. Bana bir saldırıda daha bulunduğunda gerilemek zorunda kaldım. Ayak uçlarım Malthazar'a dönük bir şekilde geri adım atarken alnıma düşen minik bir saç tutamını nefesimle kenara gönderdim. Toparlanmama ve soluklanmama izin vermeyen Malthazar bir darbe daha indirdi.

Biraz daha devam ederse zor bir pozisyonda kalacağımı biliyordum, bu yüzden Fenris'in söylediği gibi dizini hedef almaya çalıştım ama akıllıca davranmaya çalışırken panikledim. Bunu yapacağımı ona bakarak belli etme aptallığına düşmüştüm. Hamlemi yapamadan önce Malthazar kılıcını geri çekti. Bedenini arkaya yatırdı ve tüm gücüyle göğsümün ortasına sert bir tekme indirdi.

Bedenimdeki tüm nefesi kaybettiğimi hissedebiliyordum. Malthazar'a bakmaya çalıştım ama acıdan gözlerim buğulanmıştı. Yine de zannettiğimden daha uzakta olduğunu görebiliyordum. Geriye savrulmuş, sırtımı duvara çarpmış, yere düşmüştüm. Gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalışırken Malthazar'ın sesini duydum. "Ah hadi ama Firari, bu kadar kolay incinme."

Elimden bırakmadığım hançerlerimi zemine sapladım. Onlardan güç aldım ve sendeleyerek de olsa ayağa kalkmayı başardım. Nefes

Ninova

almakta zorlanıyordum. Karnım ağrıyor, kaburgalarım, üstünde at tepinmişçesine sızlıyordu. Güçlü durmaya çalıştım. Hançerleri saplandıkları yerden kuvvetle çekerek çıkardıktan sonra dişlerimi sıkarak başımı geriye attım ve yeniden pozisyon aldım.

Malthazar zayıf düşmeye başladığımı fark etmişti ve bunu bana karşı kullanacaktı. Yeniden çarpıştığımızda gözünün içine baktığımdan emin oldum ve bu sefer onu şaşırtacak bir şekilde diz çöktüm. Kendi dizlerimin etrafında dönerken Malthazar'ın iki baldırına da derin kesikler atarak bacaklarının arasından kıvrılıp arkasına geçtim. Arkasını dönmesine izin vermeden ok gibi fırlayıp koltuğu kendimi yükseltmek için kullandım. Hızla adamın sırtına çıktığımda Malthazar bacaklarındaki acı yüzünden diz çökmek zorunda kalmıştı.

Onun sırtında pozisyon almayı başarsam da devasa adam sandığımdan daha kuvvetliydi. Boştaki sol elini ensesine doğru yükseltti ve beni kıyafetlerimden sıkıca kavrayıp savurdu. Önce havada olduğumu, hemen ardındansa bir kere daha sırtımın sert zemine çarptığını hissettim. Omuzlarıma, kalçama ve tüm omurgama yayılan acıya rağmen gözlerimi açmayı başardığımda suratımın ortasına inmek üzere olan bir kılıçla burun burunaydım.

Aceleyle yan dönerek kılıcı yere saplamasını sağladım. Bacaklarımı kalçamın altına alarak doğrulmaya çalıştım ama Malthazar'ın durmaya niyeti yoktu. Bu sefer de dirseğini kullanarak yüzüme sert bir darbe indirdi. Dişlerimi, dudaklarımı parçaladı ve ağzım kanla doldu.

Ondan uzaklaşmaya çalışarak dizlerimin üzerinde birkaç adım geriye kaçıp ağzıma dolan demir tadındaki sıvıyı yere tükürdüm. Malthazar ise bu kısa anı saçlarını geriye atıp ayağa kalmak için kullanmıştı. Acı içinde kıvrandığımı ve toparlanmaya çalıştığımı zannediyordu. Bunu fırsat bilerek ayağa fırladım. Tereddüt etmeden Malthazar'a atıldım ve hançerlerimden biriyle doğrudan boğazını hedef aldım.

Bu sefer onu gafil avlamayı başarmıştım ama bu yeterli değildi. Geri kaçarak darbemi boşluğa bıraktı. Kılıcıyla acımasızca saldırmayı tercih etti bu sefer. Bu dövüşten bıkmaya başlıyor olmalıydı. Beni

Ninova

öldürme amacıyla savurduğu bu hamle boğazımı kesip geçmeyi hedefliyordu. Bunu yaparken de boştaki eliyle beni atkuyruğumdan yakalayıp kaçmamı engelledi.

Hızlı düşünmem gerekiyordu. Bu yüzden sol elimdeki hançeri yere attım. Diğer elimdeki hançeri ise kılıcın ucunun denk geleceği yeri hedefleyerek kaldırdım. Hançerimi, Malthazar'ın kılıcına karşı tüm gücümle ittirerek bir kalkan gibi kullandım. Kılıcı durdurmayı başarsam da Malthazar beni saçlarımdan tutarak kaldırdı ve duvarla arasına hapsetti.

Keskin, altın kılıcın boğazıma ulaşmasına iki parmaklık mesafe vardı. Malthazar ittirmeye devam ederken yalnızca sağ elimle uyguladığım güç yetersiz geliyordu. Bu yüzden çoktan delik deşik olan sol elimi hançerin sivri ucuna dayayıp ittirmeye başladım. Bu kas yığını yaşlı pisliğe yenilmektense bir eli kaybetmek o kadar da kötü gelmiyordu gözüme.

Avcumdan ve parmaklarımdan akan kan bileğime ilerliyor, tenimi ısıtıyordu. Bir kısmı kıyafetim tarafından emilirken kalanı yeri kırmızıya boyuyordu. Yere düşen damlalar birikiyor ve Malthazar'ın çizmelerine sıçrıyordu. Acı içinde olduğumu bilen Malthazar gülümsedi.

Ona tiksintiyle baktım. "Neden?" diye bağırdım suratına.

Tek gözünü bana dikip kaşlarını küçümser bir tavırla büktü. "Ne neden hayatım?"

"Annemi ve kız kardeşimi... neden öldürdün?" diye haykırdım. Bir yandan cevaplar istiyor, o cinayetleri onun yönettiğini itiraf etmesini sağlamaya çalışıyordum. Diğer yandan ise dikkatini dağıtmanın bana bir çıkış yolu sağlayacağını biliyordum. Sonsuza kadar kılıcına karşı direnemezdim.

Malthazar hafifçe güldü. "Söylediğin insanlar hakkında hiçbir fikrim yok. Geçmişimde öldürdüğüm kişileri aklımda tutmak gibi bir alışkanlığım yoktur. Sonuçta onlar yalnıza birer cesetten ibaret."

Yutkundu. Bu sırada elime uyguladığı gücü az da olsa hafiflettiğini hissettim. Vücudumun her yerine yayılan acıya rağmen net

Ninova

bir şekilde konuşmaya çalıştım. "Ah ama annemi ve kız kardeşimi tanımama ihtimalin yok Malthazar. Kız kardeşim tahtın en küçük vârisi Elna Vaseva, annem ise Ocreya Kraliçesi'ydi."

Malthazar'ın yüzünde ilk kez bir şaşkınlık ifadesi görüyordum. Bunu sindirebilmesi için vakit tanımadan sol elimi hançerimden çektim. Elim kemerime takılı başka bir hançeri bulup çekerken Malthazar'ın suratı yaptığı hatayı anlayarak kararırdı. Ağzı korkuyla açılırken çektiğim bıçağı kabzasına kadar sol dizine sapladım. Kaçmaya çalışırken önce saçlarımı serbest bıraktı, sonra kılıcıyla geriye yalpaladı.

Kazandığım hareket özgürlüğünü omzuna tekme atarak kullandım. İki adım daha geri savrulan Malthazar çömeldi. Temkinli bir mesafede olduğum için kendimi güvende hissediyordum. Bacağındaki bıçağı çekip çıkardı. Yarasından kan fışkırırken durup onu izledim.

Artık bana üstten bakmıyordu. "Seni hafife aldım."

"Ve bunun bedelini canınla ödeyeceksin."

Malthazar'ın kanı benimkine karışırken ona bir daha saldırdım. Defalarca, ardı ardına, tekrar tekrar savurdum hançerlerimi. Her kılıç çınlaması, her darbe kulağıma bir zafer melodisi gibi geliyordu artık. Bedenimde yıllardır yer eden doyumsuzluğu uyandırıyordu. Onu öldürmek, onun canını alıp ailemin ruhunu huzura kavuşturmak için duyduğum tutku her hamlede daha da güçleniyordu. Ancak Malthazar'la dövüşmek, amaca giden yolda bıçakların üzerinde koşmak gibiydi. Onu yenmek için yaptığım her hamle canımı yakıyordu. Ona zarar verirken yara almaktan kaçamıyordum.

Onu yormayı başarmıştım. Âdeta tek kişilik bir ordu olan adam en az benim kadar nefes nefeseydi. Yine de harcadığım enerji yüzünden dikkatimi toparlamakta zorlanır olmuştum. Kılıcını tüm gücüyle bana savururken kaçamadım. Hançerimle engellemeye çalışsam ancak kollarım direncini çoktan kaybetmeye başlamıştı. Gücüm saldırısını tamamen durdurmaya yetmedi ve kılıcının ucuyla ittiği hançerim önce yere düşmeme, ardından omzumu boydan boya yarmasına sebep oldu.

Ninova

Kolumun arkasını kesmesine izin vererek kılıcını tüm gücümle geriye ittim ve sağ elimdeki hançeri kuşkusuz bir şekilde iki dizini de boydan boya yarmak için kullandım. Düşerken sağımdan bir yumruk yapıştırdı Malthazar. Pençe şeklinde kullandığı parmak uçları kulağımın altından boynuma kadar ulaşan çizikler oluşturdu.

Yeterince yara izim yokmuş gibi daha da fazlası ekleniyordu vücuduma. Bir gün tahta geçtiğimde tüm bunları teker teker açıklamak zorunda kalacağımı düşünerek bıkkın ve bir o kadar da sinirli bir nefes verdim.

Atkuyruğumdan kurtulan saçlarım ağzımdan çeneme, oradan boynuma akan kanla karışmış, beyaz tutamlar koyu kırmızı sıvı yüzünden yapış yapış olmuştu. Başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalışırken sağ elimdeki hançeri de düşürdüğümü fark ettim. Bir anda paniğe kapılsam da aslında buna hiç gerek yoktu. Malthazar ayağa kalkamıyordu. Dizlerini o kadar derinden, o kadar pürüzsüz bir şekilde parçalamıştım ki o devasa vücudu yeniden harekete geçirmesine imkân yoktu. Kanımı kaynatan, ellerimi titreten bir coşkuyla kılıcımı çekerek Malthazar'ın tam karşısına geçtim. Kalbinin üzerine dayadım kılıcımın keskin ucunu. Kalisa'nın tavsiyesi ilk defa işe yaramıştı.

"Sadece nedenini öğrenmek istiyorum. Neden yaptın?"

Malthazar kaşlarını çattı. Tek kişilik ordu artık gülümsemiyordu. Boştaki ellerini yumruk haline getirmiş, dişlerini sıkıyordu. Suratındaki ifade, zafer kazanmanın verdiği zevkten çok uzaktı çünkü zafer onun değildi. Kaybetmişti ama yüzünde mağlubiyet de yoktu çünkü yenilgiyi kabullenmek istemiyordu. "Cevap versem de vermesem de... beni öldüreceksin."

Ona bakıp gözlerimi kıstım ve kısacık güldüm. Kılıcı göğsünden içeri yavaş bir şekilde ilerlettim. Yarılan derinin arasından sızan koyu kırmızı sıvı karnına süzüldü. "Konuş."

Malthazar her zamanki kendine hâkim, soğukkanlı tavrını bir kenara bırakmıştı. "Kardeşin... O özeldi."

"Nasıl özeldi?"

Ninova

"Bir yeteneği vardı. Güneş ışığını istediği gibi bükebiliyor, kendi dilediği şekilde yöneltebiliyordu." Hafifçe güldü. "Annen onu büyük bir sır gibi saklamak için elinden geleni yaptı ama o zamanlar sarayda olan casusum çoktan büyük haberi kulağıma uçurmuştu. Annene bir mektup yazdım. Küçük kızı bana teslim etmesi gerektiğini, aksi takdirde olacaklardan sorumlu olmadığımı söyledim ama annen olacak *orospu* benden üstün olduğunu düşündü." Bir anlığına duraksayıp soluklandıktan sonra devam etti. "Önce küçük kızı öldürdüm. Adı neydi?" Başını hafifçe yana yatırarak gözlerime baktı.

"Elna," dedim tek nefeste. Kalbimi delip geçen acı sesimi titretmişti.

Malthazar gülümsedi. "Ah, evet, Elna. Önce küçük Elna'yı gebertttim. Ama annen de bu kadar kolay kurtulamazdı."

Bir kere daha duraksadığında gözlerimden akmak için çabalayan gözyaşlarına direnmeye çalıştım. Kılıcı birazcık daha ittim. Kalbini parçalamamak, tüm gücümü kılıca vermemek için kendimi çok zor tutuyordum ama hâlâ cevaplara ihtiyacım vardı.

"Annen..." diye devam etti Malthazar. "Küçük kızını bize vermemenin acısını çekmek zorundaydı. Evlat acısının ne demek olduğunu yıllar boyunca çekecekti. Bir daha bana karşı gelinmemesi gerektiğini bilecekti. Yıllardır krallığın beni durdurmak için hiç çabalamadığını fark etmedin mi? Annen ve baban bir kere bile yeraltı dünyasındaki faaliyetleri engellemek için emir verdi mi?" Doğru söylüyordu. Malthazar, Görünmeyenler veya adı sanı o kadar duyulmasa da halk için tehdit arz eden hiçbir isme karşı bir emir verilmemişti. Öylece krallığın sokaklarında gezmelerine, istediklerini yapmalarına izin verilmişti.

Malthazar başını onaylar şekilde salladı. "Annen ne kadar tehlikeli olduğumu anladıktan sonra seni ve ablanı korumak için sessiz kaldı. Babanı da buna ikna ettikten sonra istediğim güce erişmek benim için her şeyden daha kolaydı. Ama anlarsın ya, ben sözümü tutan onurlu bir adamım. Annenin yaşamasına izin vermeyeceğimi yıllar önce söylemiştim. Sözü tutma vaktim geldiğinde onun da canını aldım."

Ninova

Kılıcıma baktım. Onun gözlerine bakmak istemiyordum. Bu adamın nefesleri bile nefretle dolmama yetiyordu. İçimdeki acı giderek artarken yutkundum. Elna ölmüştü. Annem ölmüştü. Onları Malthazar öldürmüştü. Onu da onların yanına gönderdiğimde benimle gurur duyacaklar mıydı? Şu an beni görebiliyor, onların intikamını aldığım anları izleyebiliyorlar mıydı? Daha da önemlisi, Eira'yı da koruyamadığım için düş kırıklığı duyuyorlar mıydı? Gerçekten de yeterli olmadığım için mi kaybetmiştim herkesi? Göğsüm bir fırtına, vücudum onun için kan akıtan bulutlar gibiydi. Korkunç bir acı, dayanılmaz yoğunlukta duygular göğsümü eziyor, beni içten içe parçalıyordu.

"Kolayca ölmeyeceksin Malthazar. Ailemi benden koparıp aldığın için yavaşça, acı çekerek can vereceksin."

Göğsü kesik nefeslerle titreyen Malthazar gülümsedi. "Ama acı çeken sen olacaksın hayatım."

Soğuk bir metal etim ve kemiğimle buluştu. Derimi kat kat delip geçerken Malthazar'ın göğsüne sapladığım kılıcın üzerindeki kontrolü yitirdim. Kanımla ısınan geniş bıçak, kalçamın hemen üzerinden sızlayan kalbime ilerlerken acıyla kendimi kaybettim.

Ölüyordum.

Ama bu çok anlamsızdı. Kazanmıştım. Malthazar'ı alt etmiştim, intikamımı almak üzereydim. Kız kardeşimi ve annemi huzura kavuşturmayı başarmış olmam gerekiyordu. Onlar için yaşamam, bana miras bıraktıkları tacı korumam gerekiyordu. Ailem her zaman mücadele etmemi isterdi. Savaşmamı, kolay pes etmememi dilerdi. Ama ben başarısız olmuştum.

Ölüyordum.

Dizlerim zemine çarptı. Omurgam acıyla kıvranırken derim yarılıyordu. Alamadığım nefeslerin paniğiyle doğrulmaya çalıştım. Çabam anlamsızdı. Her şey için çok geçti. Yere düşerken son gücümle arkamı döndüm ve beni öldüren kişiye baktım.

Ninova

Bölüm 15

HÜKÜMDARIN ISTIRABI

Açık mavi gözlerim onun yeşil gözleriyle birleşirken bakışlarıma sükûnet hâkimdi.

Her şey yanlıştı. Baktığım gözlerin bu gözler olmaması gerekiyordu. Onlarla tavernada buluşmalıydım. Ama uzun, güçlü bedeniyle arkamda dikilen ona aitti bu gözler. Elindeki kana bulanmış, *benim kanımla* yıkanmış hançer bir haine uygun, zümrütlerle işlenmiş ince uzun bir silahtı.

Buna inanmak istemiyordum. Onun beni yaraladığını kabul edemezdim. İhanet...

Fenris bana ihanet etmişti.

Yardım için gelmiş olmalı, diye düşündüm bacaklarımı bedenime çekerek. Yerde büzüldüm. Zihnim bana ihanet etmiş olduğu gerçeğini kabul etmek istemiyordu. Az önce bedenime giren hançeri tutan ellerin yaralarımı iyileştiren ellerle aynı olması çok saçmaydı. *Çok yanlıştı.*

Gözlerim yerdeki kan birikintisine kaydı. Kanım kıyafetlerin arasından yolunu buluyor, oluk oluk akıyordu. Yarayı hemen kapatmazsam kan kaybım bilincimi yitirmeme sebep olacaktı. Yutkundum ve her şey bir rüyaymış gibi, tekrar baktığımda orada bir başkasını görecekmişim gibi bir kez daha başımı ona baktım. Ama Fenris hâlâ buradaydı.

Ninova

Yaralarıma bakmıyordu. Kanayan yerlerim umurunda bile değildi. Yalnızca gözlerimi buluyordu gözleri. Dudaklarıysa gülümsüyordu. Zaferle.

Sevgi zayıflıktır.

Haklıydı ve bunu anlamakta çok geç kalmıştım. Ona güvenmek benim için ölümcül bir hata olmuştu. Ama bir konuda yanılıyordu: Gözler yalan söylerdi ve Fenris'in yeşil gözleri, hayatım boyunca gördüğüm en yalancı gözlerdi.

Korkunç bir acı vücuduma yayılmaya devam ederken yüzümü buruşturdum. Bacaklarımı kullanarak sürünmeye, bedenimi Fenris'e çevirmeye çalıştım. Önce kalçamı geri attım, sonra sırtımı çevirerek zemine bakacak hale getirdikten sonra ellerimle zeminden destek alarak ona yüzümü döndüm.

"Neden?" Sesim sert çıkmıştı. Harfler dudaklarımdan dökülürken başımı dik tuttum. Sesimin acıyla titremesine engel olmaya çalıştım.

Fenris beni kandırmıştı. Bana yalanlar söylemiş, bambaşka biri gibi davranmıştı. Peki ya diğerleri? Kalisa, Dane, Delhin ve Zedy de bu planın bir parçası mıydı? En başından beri bana bir aile gibi davranmaları tamamen yalandan mı ibaretti? Yoksa bu yalnızca Fenris'in rolü müydü?

Bunu düşünürken kalbimin sıkıştığını hissettim. Delhin'i kurtarmaya gittiğimde Fenris nasıl da gülmüş olmalıydı halime. Dane'le Kalisa'nın odasına girdiğimde aptallığıma gülmüşler miydi? Zedy'nin tüm o cana yakın, tatlı davranışları bir yalan mıydı? Hepsi benim güvende hissetmem, onlardan biri gibi davranmam için miydi?

Her kahvaltı.

Her kahkaha.

Her gülümseme.

Her neşeli an.

Hiçbiri gerçek değildi.

Fenris gülümsedi. Önümde diz çöktü, bedenini benimkine yaklaştırdı. Saçları dağılmış, bazı tutamlar alnına dökülmüştü.

Ninova

Dudaklarımdan akan kan, bir zamanlar tüm yaralarımı sonsuza kadar sarmaya gönüllü olan parmaklarını kırmızıya boyadı çenemi kavradığında. "Benim hayatıma karşılık seninki prenses. Kişisel algılama."

Ağzımda biriken demir tadına direnerek kafamı sertçe geri çektim. Bana dokunmasını istemiyordum. Ona bakmak bile midemi bulandırıyordu. Dilimin altında biriken kanı ayaklarına tükürdüm. "Bana yalan söyledin."

Başını geriye çekip küçümser bir ifade takındı. "Sen de yedin."

Malthazar'a karşı yıllardır beslediğim, sönmeye yüz tuttuğu her seferinde daha da alevlendirdiğim kinden çok daha kavurucu bir yangın yayılıyordu içime. Malthazar'a duyduğum nefret, ailemi benden aldığı içindi. Kötü biri olduğu başından beri belli olan baş düşmanımdan nefret etmek kolaydı. Ama bu nefret aşktan evirilmiş, ihanetle harmanlanmış, yalanlara belenmişti.

Malthazar'dan intikam almak kolaydı. Onu tamamen öldürdüğümde nefretinden de kurtulacaktım ama Fenris'e duyduğum nefret kolay yok edilecek türden değildi. Ona duyduğum nefreti kalan hayatımın her anında damağımda hissedecektim.

"Beni en başında öldürmeliydin," dedim gözlerinin içine bakarak.

Yeniden ayağa kalkıp hafifçe güldü. Bakışlarını suratımda, saçlarımda, ellerimde, bedenimde gezdirdi. Karşısındaki manzarayı zihnine kazımak istiyor gibi bir hali vardı. "Öyle yapsaydım bu tarifsiz zevki tadamazdım prenses. Haliyle pis işlerimi de kendim halletmem gerekirdi." Bakışlarını ölmek üzere olan Malthazar'ın bulunduğu tarafa çevirdi. Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Ama sayende elimi kana bulamama hiç gerek kalmadı." Ardından eline baktı. Kanımın bulaştığı eline. "Şayılır."

"Hepsi bunun için miydi?" diye sordum öfkeyle. Kan kaybediyordum. Yorulmuştum. Ama burada can verecektim her şeyi öğrenmeliydim. "Malthazar'ı öldürmem için mi kullandın beni? Beceriksizin teki olduğun için bunu senin yerine yapacak birine, bir suikastçıya ihtiyacın vardı. Sonra benimle tanıştın. Kimliğini gizlemeye çalışan ve tam da senin amacına hizmet eden bir suikastçıydım."

Fenris etkilenmiş bir şekilde dudaklarını büzdü. "Doğrusunu söylemek gerekirse beklediğimden daha sakin karşıladın prenses. Geç ama çok hızlı çözdün işi. Kendini oradan oraya atmanı, ağlamanı, bağırıp çağırmanı beklemiştim. Belki de zannettiğimden daha zekisindir."

"Buna değmezsin."

Gözlerini kıstı. "Aslına bakarsan bu ilişkiyi devam ettirmeyi uzun süre düşündüm. Seninle kalacaktım. Sen kraliçe olacaktın, ben de kral olacaktım ve bu krallığın hükümdarları olarak hayatımıza devam edecektik. Böylece seni öldürmek zorunda kalmayacaktım. Sense sürekli kız kardeşimi arayıp bana onu hâlâ bulamadığını söylerken suçluluk duygusuyla kavrulacaktın. Böylece bana umut verip gerçekleştiremediğin vaatlerin yüzünden istediğim hiçbir şeyi geri çevirmeyecektin."

O anda zihnimde bir şimşek çaktı. Kız kardeşi hiçbir zaman var olmamıştı, öyle biri yoktu. Bunu ortak bir yanımız olduğunu göstermek için söylemişti. Günlerdir kulağıma fısıldadığı onlarca yalandan bir diğeriydi yalnızca. Ailesi hakkında söyledikleri, hatta Malthazar'ın eline düşme hikâyesi bile gerçek olmayabilirdi. Belki adı bile Fenris değildi.

"Ama..." diye devam etti Fenris. Öyle vahşi, öyle kibirli bakıyordu ki sözlerine kandığım için âdeta zevkten dört köşe olmuştu. "Her ne kadar bir kral olma fikri kulağa hoş gelse de Ocreya halkı hiçbir zaman benim kadar iyi bir hükümdarı hak edecek duruma gelmeyecek. Senin halkın prenses, acizlerden, yardım etmeyi sevmeyen bencil insanlardan oluşuyor ve hak ettikleri tek şey acımasızlık. Tahta çıkma planımı uygulasaydım emin ol onlara hak ettikleri gibi davranır ve bunu bir lütuf gibi görmelerini sağlardım. Eh..." Gözlerini kana bulanan yere ve yarama dikti. "Artık tüm bunlar için çok geç. Bundan sonra Ocreya'nın bir hükümdarı yok. En başından beri olması gerektiği gibi."

Böyle bir insana ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Hızla kan kaybediyordum ve çabucak bir plan yapmazsam işim bitecekti. Vücudumdaki tüm acıya rağmen doğrulmaya çalıştım. Bir elimi

Ninova

kanımın etrafına dolayarak yaranın bulunduğu yere baskı uygulamaya çalıştım ve göğsümde yanan aleve tutundum. Çektiğim ıstırabı hiçe sayarak ayağa kalktım. Fenris'in üzerine atıldım ama yeterince hızlı değildim. Nasıl olabilirdim ki?

Fenris ustalıkla geri çekildi. Havaya kaldırdığı ayağıyla omzuma bir darbe indirerek kalbimin bir parçasını daha söktü. Ardından gözlerimin içine bakıp gülümsedi. Malthazar'ın sesinin çıkmadığını fark ettim o sırada. Adam çoktan bilincini yitirmiş olmalıydı.

Parmaklarımın kaşındığını, avuçiçlerimde bir şeylerin kımıldadığını hissettim. Kulaklarıma çok uzaklardan bir ritim geliyordu. Bu ritim ağır ama güçlü bir tempodaydı. Gerçekten de bir ses var mıydı yoksa başımın zonklamasını mı duyuyordum, bilmiyordum.

"Her neyse," dedi Fenris. "Nihayet artık sana karşı sevgi dolu davranmak ve aptal âşık rolü oynamak zorunda değilim. Ve gidip kendini öldürmen konusunda endişe etmeme de gerek yok. Zaten birkaç dakika sonra o çok kıymetli annene ve kardeşine kavuşacaksın."

Son sözleri beni dehşete düşürmüştü. Benden nefret ettiğini, yalan söylediğini anlayabiliyordum. Beni kullanmıştı, Malthazar'ı öldürtmüştü ve sevginin zayıflık olduğunu bir daha asla unutmayacağım şekilde kanıtlamıştı. Ama dört yaşında ölen küçük bir kız için bunları nasıl söyleyebilirdi? Küçük bir çocuğun ölümüyle dalga geçebilecek kadar acımasız biri miydi Fenris?

Malthazar'la beni orada, yavaş yavaş ölürken terk etmek üzere arkasını döndü ama sonra duraksadı. Saniyeler yıllar gibi gelirken topuklarının üzerinde kayarak bir kere daha yeşil gözlerini üzerime dikti. "Aslına bakarsan sende tuhaf bir hayatta kalma becerisi var prenses."

Elindeki hançeri bileğinin etrafında döndürüp sıkıca kavradı. Başını hafifçe yana yatırırken beni öpmek için kullandığı dudaklarını ısırdı. Yalanlarla dolu dudaklarını. Gülümsedi. "Öldüğünden bizzat emin olmak istiyorum."

İşine engel olmaması için kanımın üzerinde yürürken temkinli davranmaya çalışıyordu. Öldürmek üzere olduğu kızın kanı yüzünden kayıp düşmesi gülünç olurdu elbette. Fenris'in kötü adamı

Ninova

oynamak için verdiği çabaya karşı içimden bir gülme geldi. Hafifçe tebessüm ettiğimde kaşlarını öfkeyle çattı. "Seni öldürecek olmam çekici mi geliyor yoksa prenses?"

Gözlerimi devirdim. "Havalara girme Fenris." Boğazıma yapışan demir tadı yüzünden zorla yutkundum ve derin bir nefes alıp hainin gözlerine baktım. "Hiçbir zaman hikâyemin baş kötüsü olacak kadar önemsemedim seni."

Başım iki yana salladı. Çizmelerinin ucu bedenimin dibinde bitti. Son darbeyi indirmek üzere ayağa kalktı. Gözlerimi kapatmadım. Eski bir dost gibi karşılayacaktım ölümü. Ama bunu yaparken ona bakmak istemiyordum, bu yüzden başımı çevirdim ve duvara sabitledim gözlerimi.

Hemen ardından kısa bir gürültü doldurdu kulaklarımı. Hançerin boğazıma inmesini beklerken ecelim olacak silah kendini Fenris'in kanlı parmaklarından kurtarmış, yere düşmüştü. Şaşkınlıkla baktığımda Fenris'in iki boş eliyle boğazını kavradığını fark ettim. Nefes alamıyormuş gibi kıvranıyor, göğsü panikle kalkıp iniyordu. Dehşet içindeki yeşil gözleri kocaman açılmıştı. Neler olup bittiğini anlayamazken Fenris'in homurtulu sesi doldu kulaklarıma. Şokta olmalıydım. Fenris'i devirip buradan kaçabileceğimi biliyordum ama buna gücüm yoktu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Onu hafife almıştım. Ona fazla güvenmiştim. Onun yüzünden oyuna gelmiştim.

İntikamımı almıştım ama artık alınması gereken bir intikamım daha vardı. Ancak kader benden yana değildi çünkü benim için uygun gördüğü şey, ihanetle dolu bu odada, yeşil gözlü hainle beraber can vermekti.

İşler daha kötüleşemez diye düşünürken arka tarafta bir hareketlilik işittim. Balthazar geberip gitmeyi başaramamıştı. Olduğu yerde acıyla mırıldandığını duyabiliyordum. Söylediklerini seçmek zor olsa da dikkatimi vermeye çalıştım. "Yardım et. Hayır. Bu tarafa. Önce bana." Ama sonra sesi kesildi.

Kendimi içine doğru düşmeye başladığım boşluktan kurtarmaya çalışırken panikle Fenris'ten uzağa sürünmeye çalıştım. Dizlerinin

Ninova

üzerine yıkılmış, boğazını tutmaya devam ediyordu. Gözleri odanın içinde fildır fildır dönse de dudaklarından tek kelime dökülmüyordu. Ondan ne kadar uzakta ölürsem o kadar iyiydi.

Hiçbir işe yaramayan bacaklarımı cansız parçalar gibi sürükleyerek biraz uzaklaşmayı başarmışken Fenris'in büyük bir inlemeyle yere devrildiğini duydum. Bir saniyeden kısa süre sonra karşımda bir gölge belirdi. Gözlerimi hızla kırpıştırarak bulanıklaşmaya başlayan görüşümü netleştirmeye çalıştım.

Annem de babam da hiçbir zaman bana ölümün neye benzediğini anlatmamıştı. Beyaz bir ışığa mı ilerleyecektim yoksa karanlık tarafından mı yutulacaktım? Bilmiyorum ama sabırla önce Malthazar'a, sonra Fenris'e uğrayan ölümün bana ulaşmasını bekledim. Basit bir şekilde, nazikçe göç etmeyi diliyordum yalnızca. Çok acı çekmiştim. Çok kayıp vermiştim. En azından huzurlu bir ölümü hak ediyordum.

Tuhaf deri çizmeler sonunda burnumun dibinde bitti. Gözlerimi kısıp onlara baktım. Ölüm çizme giyer miydi?

Ardından havada asılı olan kan kokusunu içime çekip derin bir nefes aldım. Artık gördüğüm hiçbir şeyi ayırt edemiyor olsam da çabaladım. Başımı kaldırdım. Ölümün dar bir pantolonu vardı. Bacaklarında, çizmelerinin hemen üzerinde ve belinde bıçaklar asılıydı. Bir kumaş parçasıyla üstünü örttüğü tuhaf, renkli şişeler de bunların hemen yanında yer alıyordu.

Parlamayan siyah pelerinin fark ettiğimde ölümün modaya uygun giyindiğini düşündüm. Deri çizmeleri, dar pantolonu ve tıpkı benim kullandığıma benzer bir pelerini olması belki de yalnızca benim hayal gücümdü. Hafifçe burnumdan nefes vererek ölümün yerinde kimi hayal ettiğimi merak ederek başımı biraz daha kaldırdım. Ölümün saçları böğürtlenden daha mor, huzur verici herhangi bir renkten çok uzaktı.

Gözlerimi şiddetle kırpıştırdım. *Hayır*, diye düşündüm. *Beni öteki tarafa götürecek kişi o olmamalı.*

Ama mor saçlı kız eğilip güçlü kollarıyla beni koltuk altlarımdan yakaladığı gibi kaldırarak ayakta tutmaya uğraştı. Dengesini

Ninova

kaybeder gibi olsa da sendeledikten sonra ikimizi birden dik tutmayı başardı.

"Neden hâlâ ölmedim?" diye sordum gözlerimi yavaşça açıp kapatarak.

"Hakkını vermeliyim Firari, sen gerçekten de öldürmesi kolay bir insan değilsin," diye fısıldadı Kalisa kulağıma. Ardından bir kolumu omzuna attı, diğer eliyle bedenimi sıkı sıkı kavradı. Düşmemem için tüm gücünü kullanıyor olmalıydı.

"Onlar..." diye söze girmiştim ki kesik kesik soludum. Malthazar ve Fenris'i gözlerimle işaret ettim. Başımın Kalisa'nın omzuna düşmemesi için dik tutmaya çalışıyordum ama bu çok zordu. "Öldüler mi?" diye zar zor tamamladım sorumu. Düşüncelerim zihnimi kemirirken Kalisa beni çıkışa doğru bir adım atmaya zorladı.

"Bunu dert etme Firari. Yalnızca uyanık kalmaya odaklan." Bir adım daha yaklaştık çıkışa. Bedenime acı dalgası yayılırken dişlerimi sıktım.

"Ama nereye gideceğiz?" diye sordum çaresizce.

Kimsem kalmamıştı. Sevdiklerimle mutlu bir hayat yaşamaya beslediğim umudun son kırıntısı da sönüp gitmişti. Yalnızca Malthazar'ı öldürerek huzura kavuşacağını zanneden Gümüş Firari, her zaman intikam alınması gereken birinin daha doğacağını öğrenmişti bu gece. Kalbimdeki savaş meydanı hiçbir zaman boş kalmayacaktı. Öldürmem gereken insanların sayısının sonu hiçbir zaman gelmeyecekti.

Kimsem yok, diye düşündüm. Sığınabileceğim kimse yoktu. Beni tüm bu olanlardan sonra kabul edecek kimse yoktu. Gözyaşlarımı tutmak için çaba harcarken zihnimde beliren insanları gördüm. Nathan yaptıklarımı öğrendikten sonra benden tiksinecekti. Babam ona yaşattıklarım yüzünden benden çoktan nefret ediyor olmalıydı.

İkisinin görüntüsünün gözlerimin önünden kayıp gitmesini izlemek, ortasında mahsur kaldığım bir sis bulutunun dağılmasını izlemek gibiydi. Ve Miras duruyordu bu sisin ardında. Yaptıklarımı affedebilecek, beni olduğum gibi kabul edecek tek ailemdi o.

Ninova

Başımın sarsılmasıyla Miras da silinip gitti. Acı dolu bir nefes alıp verdim. *Beni kurtarma,* diye seslendim Kalisa'ya sessizce. Ama bu sözcüklerim zihnimin kafesinde tıkılıp kaldı, ona ulaşmadı. *Beni bırak. Bırak öleyim. Bunun sonu asla gelmeyecek. Güçlü kalmaya devam edemem.*

Kalisa beni duymuş gibi daha da sarıldı vücuduma. "Dayan Firari, çok az kaldı." Derin bir nefes vererek bedenimi çekti ve ileri adım atmaya zorladı.

Bacaklarımı sırayla öne doğru hareket ettirirken yumruklarımı ıstırap içinde sıktım. Yine parmaklarımda bir kıvılcım dolaştı. İnleyerek başımın Kalisa'ya doğru düşmesini engelleyemedim. Kalisa omzuyla başıma sertçe vurdu. "Hey, kendine gel prenses!"

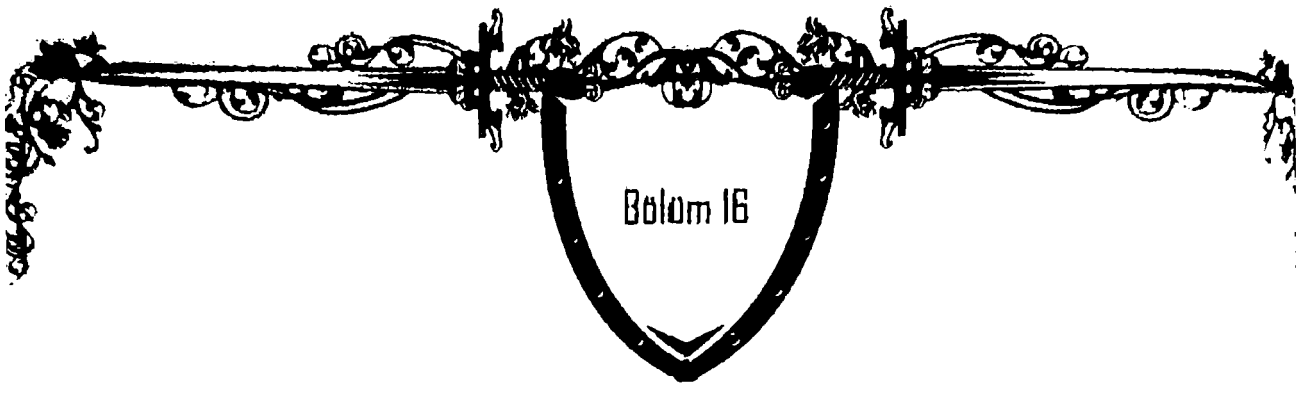
Ne? Bana ne dedi?

Şaşkınlıkla tökezlediğimde ikimizin birden düşmemesi için Kalisa'nın yerçekimine karşı direnmesi gerekti. Kolları titrese de yeniden doğrulttu beni. "Dayanmaya çalış, lütfen." Son kelimeyi neredeyse yalvararak söylemişti. "En azından saraya ulaşana kadar kendinde kal."

Saray. Saraya ulaşana kadar.

Gözyaşlarımın bulandırdığı görüşümü ona çevirip mor gözlerine bakmak istedim. Ama her şey çok acı veriyordu ve bedenimin kontrolü artık bende değildi. Hissetmiyordum. Ne acı vermek için doğan Firari'yi ne de hayatta kalmak için mücadele eden Euria'yı hissedebiliyordum.

Ama şükürler olsun ki artık acıyı da hissetmiyordum.

SONBAHAR KEDİSİ

Belimin hemen yanına bir tüy yumağı kıvrılmış, mırlıyordu. Tüylerinin rengi sonbaharın tonlarındaydı. Bir aslan kadar tüylü ve bir yastık kadar hareketsizdi. En azından ben irkilerek uyanana kadar gayet huzurlu görünüyordu. Kedinin verdiği bıkkın nefes, uykusunu böldüğümü anlamama yetmişti. Soluğuyla çürük balık kokusu burnuma ulaştı.

Hızla yüzümü buruşturdum. Kedi ondan iğrendiğimi anlamış gibi dönüp gözlerime baktı. Bana kedi dilinde küfrettiğini tahmin ediyordum ki balrengi gözlerindeki ifade değişimini fark ettim. Sağ elimi hafifçe başının üzerine uzattığımda yattığı yerde gerindi ve ön patilerini karnıma uzattı. Hemen ardından yuvarlanarak karnım bir altın tepsi gibi bana sundu. Kuyruğu zevkle sallanırken elimi nazikçe göbeğine yerleştirdim. İyi beslendiği tüylerinin yumuşaklığı ve kocaman karnından belli oluyordu.

Ardından sol patisinin altındaki kırmızı yarayı gördüm. Daha yakından bakmak için kolundan tuttuğumda kedi acıyla bağırdı. Hemen ardından karnını kapatıp yatağın üzerinde birkaç adım attı. Yüzüme bir pençe yiyeceğimden neredeyse emin olmama rağmen bunu yapmadı. Bunun yerine kolumun üzerine yerleşip başını omzumla boynum arasındaki boşluğa yerleştirdi.

Canım yanıyor ama iyileşiyorum. Mırladı. Onu zannettiğimden daha iyi anlıyordum. Belki de bunu sezdiği için beni bir

Ninova

tehdit olarak görmemişti. Yeniden onu sevmeye kalkıştığımda bu sefer daha yumuşak ve temkinliydim. Patisine dokunmadım. Yalarını sakınmasını mantıklı bulmuştum. Ben de onun gibiydim. Yaralı ve yalnızdım.

Kedinin duyguları neredeyse benimkilerle birleşmişti. Parmaklarımı sağlıklı tüylerinin arasında dolaştırırken kulağımı onunkine yaklaştırdım. Biraz olsun sevgi gördüğü için mest olması da benimle bağdaştırdığı bir özellik miydi acaba?

Onu nazik bir şekilde sevmeye devam ederken çevreme bakarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Bunu yapmak için başımı hareket ettirmem gerekiyordu. Hareketlerimin, sonbahar renkli kediyi rahatsız etmediğinden emin olmak için çabaladım.

Getirildiğim yer ve yatırıldığım yatak, balık kokusu tarafından esir alınmış olmasına rağmen koku yüzünden tahmin ettiğim kadar kirli değildi. Rutubetli olmasının yanında oldukça güzel dekore edilmiş, karışık bir odaydı. Tahta bir kapısı ve temiz zeminin üzerinde tuhaf, birbirine geçmiş desenlerden oluşan küçük halıları vardı. Bu halılar, taş bir duvarın örüldüğü gibi özenle yerleştirilmiş, aralarında boşluklar bırakılmamıştı. Kapının ve yatağın hemen yanındaki tahta pencere pervazının dışında oda tamamen taşla çevrilmişti. Serin olmasının sebebi bu olmalıydı.

Yatağın haricinde odanın öteki tarafında bir masa ve iki iskemle duruyordu. Masanın üzerinde birkaç yumak ip, örgü bir sepet ve yanında da gaz lambası vardı. Güneş ışıkları odayı yeterince aydınlattığı için gaz lambası yanmıyordu.

Gözlerimi kısarak pencereye baktım. *İçeride uyuyan bir insan varken en azından perdeleri kapatmayı akıl edebilirlerdi*, diye düşündüm. Sonrasında aklıma buraya kimin yardımıyla geldiğim ve nerede olduğum soruları geldi. En son hatırladığım şey, Kalisa'nın beni zar zor ayağa kaldırışı ve itekleyerek yürümeye zorlayışıydı.

Nasıl bir yerde olduğumuzu anlamamış olsam da Kalisa'nın beni buraya kadar taşımış olmasına imkân yoktu. Kızın devasa bir cüssesi olsa da yalnızca üsten çıkmak için aşılması gereken merdivenler bile büyük bir engel olurdu onun için. Kaşlarımı çatarak

Ninova

düşündüm. Ya Fenris –ya da bir başkası– beni Kalisa'nın elinden aldıysa?

Acceleyle ahşap kapıya baktım. Arkasında bir sürgü olabilir miydi? Kapının yüzeyinde hiçbir delik bulunmuyordu, bu da bir kilidi olmadığı anlamına geliyordu ama kapının öteki tarafında neler olduğunu kim bilebilirdi? Sonuçta bir düşman beni kaçması bu kadar kolay olan bir odaya asla yerleştirmezdi.

Seçeneklerimi düşündüm. Kapının bir şekilde karşı taraftan kilitlenmiş olup olmadığını anlamaya çalışabilirdim. Ama beni burada tutan kişi her kimse, kapının öteki tarafına bir tür koruma yerleştirmiş olabilirdi. Böylece uyanık olduğumu belli etmiş, tek kaçış şansımı kendi ellerimle mahvetmiş olurdum. Başka bir seçenek pencereden atlamaktı. Bulunduğum yerden diğer binaların katlarını görebiliyordum. Bu da yerden çok yüksekte olmadığım anlamına geliyordu.

Kaçmak için bu kadar detaylı plan yapıyor olmam komiğime gitti. Kendimi buradan kurtarsam bile kime gidecektim ki? Benden nefret eden babama mı yoksa yıllardır yalan söylediğim çocukluk arkadaşıma mı? Artık bir ailem yoktu. Bir arkadaşım yoktu. Bir müttefikim yoktu. İsimlerini ezberleyemeyeceğim kadar çok insandan oluşan bir halka sahiptim ama yine de kimsesizdim.

Eh, diye düşündüm. *Yalnızlık hiçbir zaman istemediğim ama benim için bir o kadar da kaçınılmaz olandı.*

Üzerimdeki battaniyenin altına ellerimi soktum. Parmaklarım soğuktu ama kalbimden daha iyi ısındıkları kesindi. Gözlerimi tavana dikerek korka korka, titreye titreye belime yönlendirdim elimi. Fenris'in hançerini soktuğu yere.

Üzerime krem rengi bir gömlek geçirilmişti ama onun altında hissedebildiğim tek şey, üst üste sarılmış sargılardı. O yaranın etkisini derinlere gömmeme yardımcı olabilecek, üstesinden iyileşerek gelebilecekmişim gibi. Derin ve fiziksel yaraların geçmesi kolaydı, derin ve duygusal yaraların geçmesi ise çoğu zaman mümkün değildi.

Diğer yaralarım da güzelce temizlenmiş ve sarılmışa benziyordu. Battaniyeyi üzerimden atıp gömleği kontrol ettim. Üzerinde bir tane

bile kan lekesi yoktu. Son derece iyi bir şekilde tedavi edilmiştim. Ama ne eski kıyafetlerim ne de silahlarım etraftaydı. Bir an panikleyerek elimi boynuma attım, Eira'nın kolyesine dokunduğumda göğsüme bir rahatlama yayıldı. En azından onu kaybetmemiştim. Ancak Malthazar'ın canını almış olmama, Gümüş Firari olmanın bedelini ödememe rağmen kendimi hâlâ başarısız ve aynı derecede aptal hissediyordum.

Kapının ardından gelen ahşap menteşelerin gıcırtısını duyduğumda irkildim. Aceleyle battaniyeyi eski haline getirip saçlarımı gözlerimin önüne attım ve henüz uyanmamışım gibi yumdum gözlerimi.

O an kapı açılıverdi. Ne bir sürgü sesi ne de bir anahtarın kilidine oturuşunu duymuştum. Burada beni zorla tutmak gibi bir çabaları yoktu belli ki ama fazlasıyla zayıf düştüğümün farkında olduklarından buna gerek duymamış da olabilirlerdi. Adımlar yavaşça yatağa yaklaştı. Gözlerimi açmamak için zor duruyor, karşımda kişinin cüssesini hesaplayabilmek için kulak kabartıyordum. Ama her kimse çok hafif yürüdüğü için ne boyunu ne de ağırlığını kestirebiliyordum.

"Selam Güz," diye mırıldandı gizemli kişi.

Sesi duyduğum anda tanıdım, hızla gözlerimi açtım. Kollarım çok güçsüz, bedenim kaskatıydı ama kendimi yataktan aşağı atıverdim bir anda. Kuvvetli bir şekilde yere indiğim gibi onun göğsüne doğru atıldım. Başımı tanıdık kokunun, güçlü kolların ve koyu kahve saçların içine gömdüm.

Nathan dokunmaya korkar gibi ellerini bedenimin etrafına sardı ama sıkmadı. "Ayışığı, sonunda uyanmışsın!" dedi neşeyle. Ardından omuzlarımdan tutup beni biraz uzaklaştırdı. Bir dizinin üstüne çökerek yüzüme daha yakından, dikkatli bir şekilde baktı. "Fena hırpalanmışsın."

Endişeli olmasına rağmen gülümsemeden duramayan yüzüne bakıp kıkırdadım. "Sen bir de karşı tarafı gör."

Nathan'ın parmakları kaşımdan başlayıp yanağıma, boynuma, oradan bizzat açtığı kesiğe gitti. Dokunduğu yer hâlâ hassas olmasına rağmen eskisi kadar acımıyordu.

Ninova

"Bana kızgın değil misin?" diye sordum çekinerek.

Nathan'ın kızarmış kestanerengi saçları tertemiz kokuyordu. Yüzünü açıkta bırakacak şekilde geriye doğru taranmıştı. Ancak bir süredir saraya gitmiyor olmalıydı çünkü sakalları daha önce hiç izin vermediği kadar uzamıştı. Üzerinde tıpkı saçları gibi koyu kahverenginde ipli bir gömlek vardı. Sıradan, sade bir pantolonu, onun altındaysa işlemesiz, süssüz uzun çizmeler vardı. Ne zırhı ne kemerleri ne de pelerini... Hiçbiri üzerinde değildi. Bundan güvende olduğumuz sonucunu çıkararak bıçak üstündeki halimi bastırmaya çalıştım.

"Sana kızgınlığım asla baki kalmaz Euria. Sen benim dostumsun. Çok şey yaşadın, tüm bunların üzerine bir de benim öfkemi hak etmiyorsun," diye cevapladı sorumu gözlerimin içine bakarak. Ellerini omuzlarımdan çekmek konusunda hiç de aceleci değildi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha kötü hissettiğim olmuştu," diye yalan söyledim. Belki de Nathan'a ne kadar berbat hissettiğimi ve kendimi nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı anlatabilirdim. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazır hissetmiyordum. Fenris bana ihanet ettiği için üzgün değildim. İnsanlar birbirlerine ihanet ederdi. Bir hükümdar olarak ilk öğrendiğim kurallardan biriydi bu. *Herkes ihanet edebilir.* Hayır, bu kadar kötü hissetmemin tek sebebi, bunu öngörememiş olmaktı. Ona güvenmek benim hatamdı. Neredeyse ölümüme sebep olacak kadar büyük bir hata. Üstelik sevginin zayıflık olduğunu bana onlarca kez söylemiş olmasına rağmen...

Nathan tam ağzını açmıştı ki soru sormaması için ondan önce davrandım. "Neredeyiz? Beni nasıl buldun?"

Soruma yanıt vermeden önce zemine dayadığı dizini kaldırarak yeniden ayaklarının üzerinde durdu. Dudaklarını iki yana genişletirken bastırmakta başarısız olduğu mutlulukla sırıttı. "Uzun hikâye. Neredeyse üç gündür uyuyorsun. Dinlenmen gerek ve konuşmamız gereken çok konu var ama bunu seni doyururken yapsak daha iyi."

Elimi hızla karnıma götürdüm. Yemek konusu geçtiği anda midem isyan etmeye başlamış, açlık yüzünden inlemeye koyulmuştu.

Ninova

Nathan haklıydı, bir kurt kadar aç hissediyordum. Başımla yatağı işaret ettim. "Burada yiyebilir miyim?"

Hâlâ nerede olduğumuzu bilmediğim için odadan çıkmak bile gözüme tehlikeli geliyordu. Nathan da ben de silahsızdık. Nathan belli ki buranın sahiplerine güveniyordu. Yine de bu rahatça dışarı adım atmam için yeterli hissettirmiyordu.

"Masa çoktan kuruldu bile. Senin ne zaman uyanacağını bilmediğimiz için özel bir şeyler hazırlamadık, bu yüzden masayı sana getirmek yerine seni götürmek daha kolay olacaktır." Bir elini nazikçe kolumun altına yerleştirirken bakışlarıyla izin istedi. Başımla onayladığımda ellerini çok nazik bir şekilde hareket ettirdi ve bir kolunu sırtıma, diğerini bacaklarımın altına dokundurup bir kedi kaldırıyormuş gibi beni kucağına alıverdi. Bunu yaparken fazlasıyla yavaş olmaya çalışsa da canım yandığı için dişlerimi sıkıp hafifçe inledim. Nathan hemen duraksayıp suçlu bir ifadeyle gözlerime baktı. "Özür dilerim."

"Sorun yok."

"Gel pisi pisi," dedi hemen sonrasında. "Gel Güz, kahvaltı vakti." Miskin kedi yattığı yerde yuvarlanıp patilerini havaya kaldırdı ve boş boş baktı Nathan'a.

Nathan beni odadan çıkarırken, "Kim kedisine Güz diye bir isim koyar ki?" diye söylendim.

Odanın kapısının hemen ardındaki ahşap merdivenler alt kata iniyordu. Merdivenlerin yukarı çıkan bir dönemeci bulunmuyordu. Bu da en üst katta olduğumuz anlamına geliyordu. Sise bulanmış bir ormanın karanlığını andırıyordu merdivenlerin derinliği. Hiç pencere olmadığı için adım atarken çok dikkatli olmak gerekiyordu. Nathan'ın ise iki kat dikkatli davranması şarttı çünkü bir yandan beni taşıdığı için önünü görmekte zorlanıyordu. İkimizin ağırlığı altında ezilen ahşabın gıcırtısı duyuluyordu yalnızca. Merdivenlerin sonuna ulaştığımızda yeniden aydınlığa kavuşmanın rahatlığıyla derin bir soluk verdim.

Karşımda geniş bir mutfak vardı. Oda tıpkı benimki gibi karman çormandı. Duvarın kenarlarına dayanmış tezgâhların üzerinde bulaşıklar yığılmış bir şekilde duruyordu. Temiz görünmelerine rağmen

Ninova

toplanıp yerleştirilmemişlerdi. Onların biraz ilerisinde ise rengârenk şişeler, kalemler ve yeni boyanmış gibi görünen bardaklar düzensiz bir halde sıralanmıştı. Yukarıdaki gibi halılar, birbirlerine kusursuz uyum sağlayarak birleştirilmiş, zeminin yüzeyinde boşluk bırakılmamıştı. En tuhafı ise her yerde, baktığım her köşede bir saksı, her birinin içindeyse farklı bir bitki bulunmasıydı. Ev bir şekilde doğa tarafından ele geçirilmişe benziyordu.

Dolu mutfak masasının üzerindeki iştah açıcı yemekleri incelerken Nathan beni nazikçe yere indirdi. Boş dört sandalyeden birini çekti. Tam oturmak için adım atmıştım ki bir ses yerimden zıplamama sebep oldu.

"Güzellik uykun sonunda bitti Kurabiye."

Gözlerimi hızla arkama, mutfak kapısına çevirdim. Mor saçlar, vahşi, delici gözler dik dik bana bakıyordu. Ama asıl tuhaf olan şey, gülümsemesiydi. Hem de içten bir şekilde.

"Nathan..." dedim Nathan kenarda emir almak üzere bekleyen bir koruma muhafızıymış gibi. Parmağımın ucuyla Kalisa'yı işaret ettim. "Şurada mor saçlı bir kız görüyor musun?"

Nathan gözlerini kırpıştırıp bir Kalisa'ya bir bana baktı ve iki saniyeliğine duraksadıktan sonra cevapladı. "Görüyorum." Kelimenin ağzından çıkış şekli bir cevaptan ziyade soruyu andırıyordu.

Kalisa kıkırdayarak yanıma geldi. Sandalyelerden birini gürültüyle çektikten sonra yerine yerleşti. Dirseklerini masaya dayayıp hâlâ şaşkınlıkla onu izleyen bana baktı ve gülümsedi. "Neden hayalet görmüş gibi davranıyorsun?"

Çünkü bir hayalet görmüş gibi hissediyordum. Nathan, Kalisa ve ben aynı yerde, aynı masada ne halt ediyorduk? İşler bu noktaya nasıl gelmişti?

Kalisa cevap vermediğimi fark ettiğinde Nathan'a bakmak için kafasını eğdi. "Arkadaşın donup kaldı, bir kontrol et istersen."

Nathan ise aceleyle ellerini omuzlarıma yerleştirdi. "Gel," diye az önce çektiği sandalyeye, Kalisa'nın hemen yanındaki yere yönlendirdi bedenimi. "Seni buraya Kalisa getirdi Euria."

Ninova

Öldüm, diye düşündüm. *Öldüm ya da ölmek üzereyim ve şu anda öteki tarafa göçmeden önce zihnim anılarıma ait parçaları kullanarak anlamsız ve gerçek olmayan yeni anılar üretiyor. Kalisa'nın beni kurtarmış olmasının tek mantıklı açıklaması bu.*

"Otur Kurabiye," diye emir verdi Kalisa aniden. Dediğini yaptım. Tabağıma masanın üzerindeki çeşitlerden doldurmaya başladı. "Bayan Farawen bizim için mükemmel bir ziyafet hazırladı ve iyileşmek için iyi beslenmen gerekiyor."

Gözlerimi renkli kâselerin ve tabakların arasında gezdirdim. Et suyunda pişirilmiş biftekler, ince ince doğranmış elmalar, havuçlar, baharatlardan görünmeyen geyik etleri, jambon, ördek yahnisi ve haşlanmış patatesler... Karnım gürültülü bir şekilde guruldadığında Kalisa ve Nathan aynı anda kıkırdadı.

"Bayan Farawen kim?" diye sordum Kalisa'nın tabağıma her şeyden eklemesini izlerken. Büyük bir parça geyik etine kılıç saplarcasına çatalını geçirdi mor saçlı kız. Nathan yanımda yerini alırken gözlerini onun üzerinden ayırmadı.

"Bayan Farawen..." Kalisa geyik etini sertçe tabağıma bıraktı. "Malthazar'ın beni tek başıma gönderdiği basit görevlerden birinde tanıştığım, tek başına yaşayan bir kadın. Kocasını iki sene önce kaybetmiş, o zamandan beri kedileriyle yaşıyor. Çocuğu olmadığı için kedilerini çocukları gibi seviyor. Görev sırasında çatılarda gezdiğimi görmüş, evden kaçıp bu binanın çatısına tırmanan ve inmekten korkan kedisini kurtarmam için yardım istemişti. Normalde umurumda bile olmazdı ancak Bayan Farawen'in gözlerindeki ifadeye karşı gelememiştim. Tanıştığın zaman göreceksin, diyar tatlısı bir insandır. Kötü bir söz söylediğini asla duymazsın." Hafifçe kıkırdadı. "Seni saklayacak bir yere ihtiyacım olduğunda aklıma gelen tek yer burasıydı ve Bayan Farawen seve seve yardım edeceğini söyledi."

Tabağımın sağındaki çatal ve bıçağa bir göz attım. Çok açtım, geyik etini lime lime etmek, hepsini mideme indirmek istiyordum. Sol elime baktığımda bunu başaramayacağımı anladım. Elimin ortasına önce bir hançer saplanmıştı, sonra da Malthazar'ın darbesini engellemeye çalışırken elimi bir daha kesmiştim. Çatal tutmam

Ninova

mümkün değildi. Bu yüzden sağ elimle çatalı alıp haşlanmış pata tesdere yöneldim. "Peki ya Nathan?" diye sordum patatesi çatalımla ikiye bölerken. "O nasıl bu plana dahil oldu?"

Kalisa burnundan kesik bir nefes verip gözlerini devirdi. Bunu yaparken tabağıma jambon dolduruyordu. "Bazılarının aksine..." Gözlerimin içine bakıp anlamlı anlamlı gülümsedi. "Beni tanıyan herkes benden nefret etmiyor."

Dudaklarımı büzüp parçaladığım haşlanmış patateslerden büyük bir lokmayı ağzıma attım. Devamını anlatmasını beklerken Nathan boğazını temizledi. Onu dinlemek için başımı solumdaki Kalisa'dan sağımdaki muhafıza çevirmem gerekti.

"Güney limanı hakkında konuşmaya geldiğin gece Kalisa seni takip etmiş." Bu sözler üzerine hızla Kalisa'ya baktığımda mor saçlı kız kendini beğenmiş bir biçimde kaşlarını kaldırıp başıyla onayladı. "Sen odamdan kaçtıktan sonra askerimi sakinleştirmem gerekiyordu. Onunla bir süre konuştuktan sonra bu olayı kimseye anlatmayacağından emin oldum. Bunun için biraz sert davranmam gerekmişti ve bu yüzden kendimi kötü hissediyordum. Hava almak ve biraz bana söylediklerin hakkında düşünmek için dışarı çıktığımda Kalisa gökyüzünü yarıp geçen mor renkli bir şimşek misali önüme atlayıp hançerini boğazıma dayadı. Yardım istememi engelledikten hemen sonra bazı şeylerden bahsetmeye başladı."

Afallamıştım. Kalisa bana o gün değil, çok önce yardım etmeye karar vermişti. Bana güvenmiyor gibi yaptığı günler aslında Fenris'e güvenmiyordu. Onun beni oyuna getireceğini tahmin etmiş olmalıydı. Bundan adım kadar emindim. Nathan'ın söylediklerinin gerçek olduğunu onaylamasına ihtiyaç duyuyormuşum gibi Kalisa'ya bakıp. Ben Nathan'ı dinlerken tabağımdaki geyik etini küçük lokmalar halinde parçalamıştı.

"Başından beri herkesi olduğuna inandırdığın kişi hakkında yalan söylediğini biliyordum. Gözlerinden belliydi. Sürekli düşünüyor, bir şeyler planlıyor, her durumdan bir çıkış yolu, bir kaçış arıyordun. Yalanlarından korkmasam da sakladığın şeylerin kime zarar vereceğini kestiremiyordum. Bu yüzden bir süre seni gözlemledim

Ninova

ve taşlar yavaş yavaş yerine oturdu. Nathan'la konuşmaya geldiğim gece neredeyse tüm kimliğini çözdüğümü zannediyordum." Ağzına kocaman bir lokma atıp arkasına yaslandı ve kıkırdadı. "Ama dürüst olmak gerekirse bir prenses olacağın aklımın ucundan bile geçmemişti."

Bu bilgileri sindirmeye çalışırken Kalisa'nın benim için parçaladığı etten bir lokma aldım. Ağzımın içinde dağılan sulu et dünyadaki en iyi yemeği yiyormuşum gibi hissettiriyordu. Bu masadaki tüm yiyecekler sarayda yediklerimden bin kat daha iyi bir tada sahipti. "Peki," diye sordum lokmamı yutar yutmaz. "Madem bana yardım etmeye karar vermiştin, neden kötü davranmaya devam ettin?"

Kalisa'nın dudakları muzip bir şekilde kıvrıldı. "Tüm ekip birbirimizden nefret ettiğimize ikna olmuştu bile. Sana iyi davranmaya başlasaydım, sen dahil herkes bunu garipseyecekti ve Fenris bir şeyler çevirdiğimi anlayacaktı. Ondan daha zeki olduğunu zannettiğini biliyorum Kırabiye ama aklının alamayacağı kadar ince planlar yapar Fenris. Malthazar'ı sana öldürterek istediği güce fazlasıyla basit bir yoldan ulaşmayı başardı."

Yutkundum. Belimden içeri saplanan bir hançer, Fenris'in yeşil gözleri ve zeminin üzerinde yayılan kanım... Teker teker gözlerimin önünde beliren görüntülere dalıp gitmişken irkildim ve Nathan elini nazikçe dizimin üzerine yerleştirdi. "Kalisa bana olan biten her şeyi anlattı Eiria. Yaşadığın her şey için gerçekten çok üzgünüm. Keşke o gece seni zorla saraya götürseydim."

Sağ elimde tuttuğum çatalı iyice sıkıp et parçasına geçirdim. Nathan'ın söylediği şey hoşuma gitmemişti. Beni Malthazar'ı öldürme görevimden alıkoysaydı bunun yarardan fazla zararı olurdu. Malthazar'ın peşinde yeterince zaman harcamışken son günlerimde beni engelleyemezdi. Kimse yapamazdı bunu. Bedeli ne olursa olsun gerçekleri öğrenmeye kafama koymuştum. Malthazar hayatını kaybetmişti sonunda. Ben de sol elimi neredeyse kaybediyordum ama ona karşı olan savaşım zaferle sonuçlanmıştı. Peki Fenris ne kaybetmiş ya da ne kazanmıştı? Ocreya'nın yeraltı dünyasının en güçlü adamının konumunu mu?

Ninova

"Onu zehirledin," diye mırıldandım olanları bir kere daha hatırlayınca. "Zedy'nin bahsettiği, üzerinde çalıştığınız şu bitkilerle onu boğdun ama öldürmedin."

Kalisa başıyla onayladı ama bu konu hakkında konuşmadı. "Fenris'in bundan sonraki planlarının ne olduğunu bilmiyorum. Malthazar'ı sana öldürtmek muhtemelen büyük bir planın ilk adımıydı. İkincisiyse senden kurtulmaktı ama başarısız oldu. Bunu tekrar denemeyeceği kesin değil. Üstelik o kadar iyi bir yalancı ki sana âşık olduğuna Delhin'i, Dane'i ve hatta Zedy'yi inandırmayı başardı."

"Dane..." diye mırıldandım. "Ona anlatmadın mı?"

Mor saçlarını iki yana savurdu. "Anlatsaydım bana yardım etmek isteyecekti. Onu tehlikeye atamazdım."

"Peki, tamam," dedim düşünceli bir şekilde ve tabağıma biraz elma doldurdum. "Her şeyi anlıyorum ama Malthazar'ı, seni küçükken kollarının altına alan adamı öldürmek istediğimi nasıl bu kadar çabuk kabullendin? Ona bayıldığını zannetmiyorum ama sonuç olarak sizi koruyan, büyüten kişi o."

"Malthazar'ın merkezine ilk geldiğimde yaşıtlarıma göre daha uzun, kaslı ve güçlüydüm. Aynı zamanda Malthazar'a bitkilerle ilgilendiğimi anlatmıştım. Bende bir ışık görmüş, işine yarayabileceğimi düşünmüştü. Ama yararlanmak istediği tek konu yeteneklerim değildi." Yutkundu. Sesi boğuklaşmıştı.

Yeniden konuşmak üzere ağzını açtığında bu sefer yüzüme bakmıyordu. Tabağındaki minik lokmalarını çatalla bir o tarafa bir bu tarafa itmeye odaklandı. "Beni kendi zevki için kullandı. Bir ya da iki sefer değil, defalarca kez. Her sıkıldığında, yanlış giden her görevde veya yalnızca kafasına estiğinde beni çağırıyordu. İtirazlarım onun için hiçbir zaman bir anlam ifade etmiyordu. Kendine yeni oyuncaklar bulana kadar iğrenç geceler boyunca yanındaki tek kişi ben oldum. Ardından yerime bir başkasını buldu. Son gecemde benimle işi bittikten sonra diğer adamlarının yanına gitmemi söyleyerek beni odasından kovdu. Odadan çıkmadan önce bana ne söyledi biliyor musun?"

Ninova

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında dehşet içinde yutkundum. Yumruklarımın gerildiğini, göğsümdeki nefretin bir kez daha alevlendiğini hissediyordum. Başımı yavaşça iki yana salladım.

Kalisa sorusunu yanıtladı. "Bana mor rengin yakışmadığını, onun içinde güzel gözükmediğimi ve bu renkten kurtulmamı söyledi."

Tamamen içgüdüsel bir şekilde boşta duran elini tuttum. Tanıdığım Kalisa elini geri çeker, hatta belki bunu yapan kişiye bir yumruk patlatırdı ama bunu yapmadı. Elini oynatmadı bile.

Bir kere daha tabağına baktığında içim sızladı. "Diğer adamlarının yanına yolladığında, hepsine çoktan haberin verildiğini fark ettim. Malthazar'ın kızı artık onlarındı ve benimle diledikleri kadar eğlenebilirlerdi. Malthazar'ın beni yanına çağırdığı günlerin kötü hissettirdiğini düşünürdüm ama o gece her şeyin beteri olabileceğini öğrendim. Sonraki günlerde Malthazar beni yanına çağırmadı. Aylar geçti ve Dane'le yakınlaşmaya başladık. Dane sayesinde içime yeniden bir umut tohumu yerleşmişti. Olanları yavaş yavaş unutmaya, geçmişi geçmişte bırakmak için çabalamaya başladım. Dane'le olan ilişkimiz ciddileştiğinde ise Malthazar bunu duydu ve bir daha bana dokunmadı. Ama saygı duyduğu şey ben veya benim rızam değil, beraber olduğum erkekti."

Tam o sırada mutfağa giren orta yaşlı kadın, konuşmanın yarım kalmasına sebep oldu. Başını kaldırmış gülümsüyordu. Gözleri iri ve masmaviydi. Kıvırcık saçları beyaza çalmaya başlamış, mistik efsanelerdeki büyücülere benziyordu. Kucağında ise Güz duruyordu. Kedinin sonbahar rengi kahve ve turuncu tonlardaki tüylerini ağır ağır okşuyordu kadın. Güz'ün gözleri zevkle kısılmış, iki ince çizgi haline gelmişti.

"Ah!" diyerek bir anda ayağa fırlayıverdi Kalisa. Masadaki dördüncü sandalyeyi çekerek kadına yer açtı. "Bayan Farawen seni çok merak ediyordu."

Bayan Farawen olduğunu öğrendiğim kadına bakıp gülümsedim. "Sizinle tanışmak büyük bir keyif Bayan Farawen. Yardımlarınız için gerçekten minnettarım. İyileştiğim zaman yaptıklarınızın karşılığını ödemek isterim."

Ninova

Bayan Farawen, Güz'ün çenesini okşayan elini aceleyle oradan çekip hayır anlamında suratıma doğru salladı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Sana bahsetmeyi unuttum," dedi Kalisa nazik ve hiç ondan beklenmeyecek kadar neşeli bir ses tonuyla. "Bayan Farawen dilsizdir. Onunla istediğin kadar muhabbet edebilirsin ama hızlı yanıtlar almamaya hazır ol." Gülümseyerek Bayan Farawen'e döndüğünde kadın Kalisa'nın yanına ulaşıp saçını çekiverdi.

"Ah!" dedi Kalisa kafasını ovuşturarak.

Minik adımlarla karşıma geçip otururken kulaklarından sallanan altın rengi küpeleri fark ettim. Ama asıl tuhaf olan, bir sarmaşık parçasını kulağının etrafından dolaştırıp altın küpelerle kulağına sabitlemesiydi. Bitkilere takıntılı olduğuna artık emindim. Dudakları kuru, burnu küçüktü. Yanakları gayet pürüzsüz olsa da elleri, bilekleri ve kolları çiziklerle doluydu. Sayamayacağım kadar çok kediye bakıyor olmalıydı.

Bayan Farawen sandalyeye oturduğunda Kalisa'ya tezgâhı işaret etti, mor saçlı kız başıyla onayladıktan sonra gösterdiği yerde duran sarı kâğıtlarla kalemi Bayan Farawen'in tabağının kenarına bıraktı. Kadın ona hızla bir şeyler karalarken Nathan kolumu dürtüp yemeye devam etmemi işaret etti. Başımla onaylayıp ağzıma bir lokma attım. Ağır ağır çiğnerken Bayan Farawen yazmayı bitirmişti. Kâğıdı nazikçe bana uzatırken gülümsedi.

Kalisa bir arkadaşının sığınmaya ihtiyacı olduğunu söylediğinde bana güvendiği için çok mutlu oldum. Ona bir iyilik borçluydum. Dışarıdan sert görünse de yufka yüreklinin teki. Seni buraya getirdikleri zaman korkunç görünüyordun. Elimizdeki tüm ilaçları ve merhemleri kullanarak yaralarını sarmaya çalıştık. Arkadaşların seni gerçekten çok seviyor olmalı. İşlemlerin birçoğunda yanından ayrılmadılar. Kan lekelerinin ve yaraların temizlenme işini ise Kalisa halletti. Seni kendi elleriyle yıkadı.

"Ne yazmış?" diye sordu Kalisa gözlerini kısarak ve kâğıda bakmaya çalıştı. Kâğıdı onun göremeyeceği şekilde havaya kaldırmaya çalışmamla canım o kadar yandı ki iki büklüm oldum. Nathan aceleyle iyi olup olmadığımı kontrol ederken Kalisa bunu fırsat bilip

Ninova

kişisi elimden kaptı.

"Seni kendi elleriyle yıkadı," diye sesli bir şekilde son cümleyi okuyup gözlerini devirdi. "Gerçekten mi Bayan Farawen? Bu kadar detaya gerek var mıydı?"

Kadın umursamaz bir şekilde omuzlarını silktikten sonra başını kaldırıp göz kırptı. Ona gülümseyerek yanıt verdim. "Kalisa, beni çıplak görmek istiyorsan sorman yeterliydi." Mor saçlı kıza bir öpücük attığımda artık ten rengi de saçlarıyla uyum içindeydi.

"Kapa çeneni Kurabiye yoksa..." Duraksayıp bir Nathan'a bir bana baktı ve bekledi. Saniyeler geçerken Kalisa hâlâ savuracak bir tehdit arıyordu. En sonunda pes ederek kollarını masaya doğru serbest bıraktı. "Biraz daha düşüneceğim," diye mırıldandıktan sonra gözlerini tabağına çevirdi. Bu sırada Bayan Farawen kâğıdına birkaç şey daha eklemişti.

Evimde dilediğiniz kadar konaklayabilirsiniz. Yalnız yaşıyorum ve kedilerim siz onları rahatsız etmediğiniz sürece size dokunmaz. Kalisa'yı kızım gibi seviyorum. Ve Kalisa sizi seviyorsa siz de evladım sayılırsınız. Benim evim, sizin eviniz.

Uzanıp kadının çiziklerle dolu elini kavradım. "Kalisa sizin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı. Her şey için minnettarız ancak yakında yola çıkmamız gerekiyor. Aslına bakarsanız, yolculuk için birer at bulduğumuz anda şehir merkezini terk edeceğiz."

"Ne yolundan bahsediyorsun Euria?" Kalisa bir anda bağırmıştı. Sesi hiddet doluydu.

Hemen ardından Nathan elini koluma dokundurdu. "Bu halde at sürmen imkânsız. Saraya kadar gidemeyiz." Gözlerimi çevirip Nathan'ın dokunduğu koluma uzun uzun baktım. Bunu fark eden muhafız elini hemen geri çekti.

"Artık şehirde kalmamız için bir sebep yok," dedim açıklamaya çalışarak. "At sürebilirim. Saraya döneriz ve ben bir gün içinde iyi hale gelirim." Kamari'nin varlığından ve yeteneklerinden haberleri yoktu. Onlara bahsetmek konusunda içimde şüphe olsa da ikisinin de canlarını ortaya koyarak beni kurtardıklarını düşündüm. Nathan benim ailemdi, Kalisa ise tüm ailesini geride bırakıp

Ninova

koşmuştu yardımıma. Bayan Farawen'in ise iyi bir ruh olduğuna şüphe yoktu. Olan bitenleri kimseye anlatacağını sanmıyordum.

"Geçtiğimiz günlerde saraya döndün mü hiç Nathan?" Başını iki yana salladı. "Eh," diyerek sırıttım. "Çıktığım ilk görev sayesinde bir kadın ve küçük kızıyla tanıştım. Minik kızın ismi Kamari ve iyileştirme gücü var. Kelimenin tam anlamıyla kızın parmaklarından şifa akıyor. Boynumdaki iz hariç tüm yaralarımı silmeyi başarmıştı. Hem de saniyeler içinde."

Nathan, Kalisa'ya baktı, Kalisa da Nathan'a. "Prensesin sandığımızdan daha fazla sarsılmış olmalı," diye fısıldadı Kalisa hiç de alçak olmayan bir sesle.

Gözlerimi kıstım. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayal gördüğünü düşünüyorum. Kâhinlerin diyarı kuşattığı yetmedi, şimdi de büyücüler ve tuhaf sihirli şifacılarla mı yaşıyoruz?" Dudaklarını alay eder gibi büktü.

Nathan başını iki yana salladı. Güneş ışığı sırtına vuruyor, koyu kahve saçlarını daha açık bir tona boyuyor, doğasındaki cana yakınlığı daha da ortaya çıkarıyordu. "Sarayda bazı söylentiler duymuştum," dedi gözlerini bir bana bir Kalisa'ya dikerek. "Ama hiçbir zaman gerçeğe dayalı olduklarını düşünmemiştim. Yalnızca dedikodulardan ibaret olduğunu tahmin etmiş, üzerinde durmamıştım." Sesinde endişe hissettim. Nathan'ın keskin yüz hatları bir anda meraklı bir ifadeye bürünmüştü.

"Hadi dediğinizi doğru kabul edelim." Kalisa elini havaya savurdu. "Diyelim ki sarayda, hatta krallığın sokaklarında iddia ettiğiniz gibi sihirli insanlar dolaşıyor. Euria saraya döndüğü zaman sihirli bir şekilde iyileşecek. Peki beni ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Eh, seni de yolda giderken ahırın birine fırlatırız artık." Bayan Farawen gülerken Kalisa'nın yüzü düştü.

"Ciddiyim Kurabiye. Saraya dönmek istiyorsan bir plan hazırlaman gerekiyor. Aklına esen her şeyi yapamazsın." Kızın sesi ilk defa buz kadar sert ama gökyüzü kadar da berraktı.

"Plan şu..." dedim boğazımı temizleyip ve devam ettim. "İlk olarak saraya dönmek için üç at buluyoruz. Ardından hiç de rahat

Ninova

olmayan bir yolculukla saraya varıyoruz. Babam muhtemelen çok endişelenmiştir." Onay almak için Nathan'a baktım.

Muhafızın kestanerengi gözleri hüzünle doldu. "Deliye döndü Euria. Seni çok özlüyor."

Derin bir nefes aldım. "Babama bir haydut topluluğu tarafından kaçırıldığımı ve senin beni onların elinden kurtardığını anlatırız."

"Neredeyse gerçeği yani," diye sesli bir şekilde düşündü Kalisa.

"Neredeyse," diye bastırarak belirttim. "Gerçekçi bir yalan söylemenin püf noktası içine biraz olsun gerçeklik katmaktır."

"Kral Halrod kızını kurtaran kişiyi sarayında ağırlamakta bir sıkıntı görmeyecektir. Zaten sarayda onlarca boş oda, yüzlerce çalışan var. Bir süre sonra görünmez bile olabilirsin." Nathan da planı onayladığına göre mantıklı bir yolda ilerliyorduk.

Kalisa'nın yüzünde ağır ağır bir gülümseme belirdi. "Seni prenses kıyafetleri içinde mi göreceğim şimdi ben?" Bahsettiği manzarayı gözünün önünde canlandırıyormuş gibi kıkırdamaya başladı. Bayan Farawen başını iki yana salladı. Ardından ne ara hazırladığını anlamadığım bir notu elime tutuşturdu. Kâğıdın arasına birkaç dakra sıkıştırmıştı. Onay almak için kadına baktığımda başını salladı. Yazdıklarını okudum.

Sokağın altında, yokuşun sonunda bir at tüccarı var. Genelde takasla çalışır ama paraya itiraz edeceğini sanmıyorum. Çok kaba bir adamdır, yalnızca işini önemser. Yine de ondan üç atı da rahatlıkla alabilirsiniz.

Kalisa'yı yanında götür ve ona iyi bak lütfen. Kız kardeşin gibi davran, o iyi bir hayatı hak ediyor.

"Buna hiç gerek yok," diyerek elime tutuşturmaya çalıştığı dakraları geri vermek için uğraştım. Ancak kadın ağzından çıkarabildiği tüm sesleri kullanarak itiraz etti ve parayı geri almadı. Bahsettiği tüccarın hangi ırkta at sattığını bilmediğim için neye mal olacağını da tahmin edemiyordum. Ocreya'da atların fiyatı rengine, cinsiyetine, sağlık durumuna ve hızına göre sık sık değişirdi.

Ninova

Aynı zamanda büyük bir krallık olmadığımız için atlar en sık kullanılan ulaşım araçlarından biriydi. Talebin fazlalığı sebebiyle değerleri de genelde yüksek tutulurdu. Belki de Bayan Farawen'in büyük bir nezaketle verdiği dakralar tahmin ettiğimizden çok daha fazla işe yarayabilirdi.

"Pekâlâ Kurabiye, saraya dönüp iyi prensesi oynadıktan sonra ne olacak? Tüm halk senin kaçırıldığını biliyor ve üstüne üstlük Fenris eninde sonunda peşine düşecektir. Her zaman tehlikede olacaksın." Kalisa sinirle bıçağını masaya sapladı. Gözlerinden pişmanlık okunuyordu. Fenris'i canlı bıraktığı için kendini suçluyor olabilir miydi?

Fenris'i neden öldürmediğini anlayabiliyordum. Ben o yeşil gözlü iblisi yalnızca birkaç gündür tanıyordum ancak Kalisa hayatının yarısını onunla geçirmişti. Hep beraber, birbirlerinin arkasını kollayarak büyümüşlerdi. Onu abisi gibi görüyor olmalıydı. Fenris o gece vücuduma hançeri saplarken yalnızca beni yaralamamıştı, tüm ekibini yaralamıştı.

Kalisa kendini suçluyor olsa bile ben onun hakkında öyle düşünmüyordum. Nathan'ın boynumu kestiği zamanı ve bana bakışlarını bile tam olarak unutamamıştım, Kalisa'dan aynısını yapmasını nasıl bekleyebilirdim?

"Kalisa haklı. Yalanlar söylemeye devam etmemiz gerekiyor. Üstelik taç giyme törenin çok yaklaştı. Artık dans provaları, tuvalet denemeleri olacak. Tuvaletin üstüne göre dikilmesi için yüzlerce terzi aynı anda çalışacak ve tüm bunları yaparken bir yandan da Ocreya'nın yeraltı sorunlarıyla uğraşman gerekecek."

Prenses kimliğime döndüğüm gibi her şey yeni baştan başlayacaktı. Eira'nın ölümünden bu yana bana biraz zaman ve mesafe tanımışlardı. Bir süreliğine rahat bıraksalar bile taç giyme vaktim bu kadar yaklaşmışken artık özgürlük benim için bir seçenek değildi. Saraydan eskisi kadar sık kaçıp çatılarda cirit atma şansım yoktu. Bundan sonra sarayı terk edeceğim günler çok sınırlıydı. Ve bu günleri en verimli, en etkili şekilde geçirmek için iyi bir plana ihtiyacım vardı. O kadar iyi gitmeliydi ki en fazla iki gecede tüm sorunları ortadan kaldırmalıydım.

Ninova

"İlk olarak saraya gitmeyi başaralım," diye sesli düşündüm. "Tüm Ocreya halkının ve babamın veliaht prensesin iyi olduğunu bilmesini sağlayalım." Böylece krallıktaki gerginlik sona erecek, ortalık biraz durulacaktı.

"Peki ya sonra?" diye sordu Kalisa başını kaldırıp mor gözlerini iyi açarak.

"Sonra..." Dudaklarımı ısırıp gözlerimi yaralı olduğum için kullanamadığım bıçağa diktim. "Tüm sorunlarımızı tek görevle çözeceğiz."

Nathan ve Kalisa'nın soluklarını tuttuklarının farkındaydım. Sorunların kaynağı aynı yere bağlanıyordu. Tek kişiye. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk.

Fenris'i öldürecektik.

Ninova

Bölüm 17

DOSTUN DÖNÜŞÜ

Kalisa kıkırdayarak elindeki çatalı tabağın sağ tarafına bıraktı. "Kafayı sıyırmış bir prensesimiz var!" Nadir kahkahalarından birini attığında sahiden de onu eğlendirdiğimi fark ettim.

"Hayır!" dedi Nathan sertçe. "Yeraltı dünyasıyla işin bitti. Malthazar'ı öldürmek istiyordun ve bunu yaptın Euria. Artık onlarla bir alıp veremediğin yok ve bundan böyle de olmamalı. Bırak askerlerin halletsin. Bırak Fenris'i öldürme görevini ben üstleneyim. Ekiplerimi göndereyim. Seni çok yakında geçmen gereken bir taht bekliyor."

"Bu yalnızca bir intikam meselesi değil artık, yaptığım bir hatayı düzeltmem gerekiyor." Noktayı koymuştum. Nathan'ın söyledikleri elbette mantıklıydı. Kolaylıkla muhafızlarıma Fenris'i bulmalarını ve yok etmelerini emredebilirdim ama bunu yaptırmak değil, bizzat kendi ellerimle gerçekleştirmek istiyordum. Son bir görev. Son bir can. Gümüş Firari'nin son saldırısı.

"Dane, Delhin ve Zedy ne olacak?" diye sordu Kalisa başını çevirerek. "Hiçbirinin Fenris'in planı hakkında bir fikri yoktu. Şu anda tehlikede olduklarını sanmıyorum, Fenris'in onlara zarar vermesi için hiçbir sebep yok ama ya sen onu öldürdükten sonra? O zaman ne olacak?"

"Ne isterlerse sağlarım." İkizler ve Zedy, bu dünyada hayatta kalmak için çabalayanlardandı yalnızca. Bir çetenin üyeleri olmaları onları kötü insan yapmıyordu. Birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını,

Ninova

yeteneklerini bizzat görmüştüm. Şehrin kenarında kendi evlerinde yaşamak isterlerse ihtiyaçlarının giderilmesini sağlardım. Yeteneklerinin boşa gitmemesini dilerlerse onlar için kraliyet donanmasında pozisyon bulurdum. Suçsuz oldukları sürece onlara yardımcı olacaktım.

"O halde planın ilk aşaması birer at bulmak, saraya dönmek ve kaçırılışın hakkında kusursuz bir yalan anlatmak," diye sesli düşündü Kalisa.

"Kusursuz bir yalana ihtiyacımız yok," dedim. "Yaşadığım şeylerin fazlasıyla sarsıcı olduğunu ve konuşmak istemediğimi söylerim. Kimse daha fazla detay için beni zorlamayacaktır."

"Hâlâ bu şekilde at binmemen gerektiğini düşünüyorum," dedi Nathan, sesinde endişe vardı.

Derin bir nefes alıp verdim. Nathan'la didişmenin bir faydası yoktu. Fikrini sözlerimle değiştiremeyeceksem hareketlerimle değiştirirdim. Hızla ayağa kalkıp yeterince iyi olduğumu, at binebileceğimi kanıtlamak üzere masadan birkaç adım uzaklaştım. Ama hızlı hareket ettiğim için derin bir acı dalgası tüm vücuduma yayıldı. Belimden göğsüme sıçrayan acıyla iki büklüm olurken gözlerimin kardığını ve başımın döndüğünü hissettim.

Sendelediğim anda yeri boylayacağımı anlamıştım. Düşecek ve acının daha da artmasına sebep olacaktım. Ama neyse ki Nathan beni benden daha iyi tanıyordu. Düşmeden önce yakaladı bedenimi. Bunu yaparken yaralarımın hiçbirine dokunmamaya özen göstermişti. Vücudumun her yerinin kesikler ve çürükler içinde olduğu düşünüldüğünde bunun başarması oldukça zor bir iş olduğu söylenebilirdi.

"Ne diyordun?" diye dalga geçti doğrulmama yardımcı olurken.

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ, ata seninle binerim."

"Yakında yağmur başlayacak. Geç kalmadan atları bulabilirsek yağmurda yola çıkabiliriz. Böylece yolda kimseyle karşılaşmaz, herhangi bir muhafız birliğine takılmadan kısa sürede saraya varabiliriz." Nathan bunları söylerken beni sağ elimden tutarak yeniden sandalyeme oturmama yardımcı oldu.

Ninova

"Atları almaya kim gidecek?" diye sordum bir Kalisa'ya bir Nathan'a bakıp.

Kalisa onaylamayan bir şekilde dolgun mor saçlarını iki yana salladı. "Bu kızı yapış yapış kan içinde buraya kadar taşıyan benim. Atları da sen bul bir zahmet."

Nathan kıkırdadı. "İyi ama Bayan Farawen'in tarif ettiği yeri sen daha kolay bulursun. Çevreyi daha iyi biliyorsun." Bunu söylerken bana bakıp bir gözünü kırpmıştı.

"Muhafız olan sensin, şehrinin her yerini ezberlemiş olman gerekiyor." Kalisa bir bıçak gibi savurdu sözlerini.

Nathan yerine bir başkası olsaydı bunu duyduğunda alınabilirdi. Ama onurlu davranışları ve sert kişiliğiyle bilinen bir muhafız olmasına rağmen Nathan şaka kaldırabiliyordu. "En az senin kadar yorgun olan bir muhafız." Dudaklarını yavru köpek gibi büzüp gözlerini kırpıştırdı. İki metrelik bir muhafızın olabileceği en şirin hale büründü.

Gözlerini deviren Kalisa, "Iy, tamam ben giderim," dedikten sonra ayağa kalktı. "Yeter ki şu suratı bir daha yapma."

Çok geçmeden Kalisa bir büyücünün evine benzeyen malikâneyi terk etmiş, Bayan Farawen ise ortalığı toparlamaya koyulmuştu.

"Yolculuk için hazırlanmak ister misin?" diye sordu Nathan sessizliği bozarak.

"Çok isterim," diye yanıtladıktan sonra bir kere daha ayağa kalkma girişiminde bulundum. Sandalyeye tutunarak daha ağır hareket ettim bu sefer. Saraya gidip iyileşmem gerekiyorsa oraya varmadan önce kendimi öldürmememem şarttı.

Nathan beni kucaklayıp yukarı çıkarmak üzere yanıma geldi. Elimi göğsüne dayayarak onu durdurdum. "Yürümek istiyorum." Bedenim bu şekilde eski haline dönecekti. Adım adım. Ama Nathan'ın beni taşımasına izin verseydim tembelleşir, iyileşme sürecini uzatırdım.

Muhafız kararıma saygı duymayı tercih ederek hemen arkamda durup kendini bana bir kalkan gibi gerdi. Kolları açıktı, her an beni

Ninova

yakalamaya hazırdı. Merdivenlerin her adımında nefesini boynumda hissedebiliyordum. Bana dokunmuyordu ama olur da düşersem beni yakalamaya hazırdı.

Yanan her noktama, kalbimi delip geçen, nefeslerimi engelleyen tüm acıya rağmen inatla odaya ulaşmayı başardım. Güz de Nathan'ın peşinden gelmişti. Miskin kedi yatağa kendimi bıraktığım anda gelip kalçamın kenarına kıvrılıverdi.

"Bayan Farawen'den temiz kıyafetler isteyeyim. Daha kalın bir şeyler giymek istersin diye tahmin ediyorum," dedi Nathan. Odanın tavanı alçak olduğu için çarpamayacak olsa bile başını hafifçe eğerek konuşuyordu.

Başımı iki yana salladım. "Kendi kıyafetlerimi giymeyi tercih ederim. Onlar nerede?"

Nathan şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Onları kestik Euria. Üzerinde biriken kan kurumuş, vücuduna yapışmıştı. Kalisa hepsini keserek çıkarmak zorunda kaldı. Kesmeseydik de delik deşik olmuşlardı zaten. Giyilecek gibi değillerdi."

Bana doğru bir adım attı. Yaklaşmasıyla sarayda esen ılık meltemlerin altında, çiçeklerin arasında oturup konuştuğumuz zamanların huzur verici kokusu ulaştı burnuma. *Doğru ya*, diye düşündüm. Önce Malthazar'la, sonra da Fenris'le mücadele etmiştim. Geriye kendi derimin kalmış olması bile mucizeydi.

Nathan elini uzatıp nazikçe yanağıma dokundu. Parmaklarının üzerinden güneş ışığı gözlerime vuruyordu. "Sorun yok," diye fısıldadı aklımdan geçen şeyleri okuyabiliyormuş gibi. "Sen bekle, ben Bayan Farawen'in yanına uğrayıp geliyorum." Ardından hiç beklemediğim bir şekilde bir adım daha attı, saçlarımın tepesine minik bir öpücük kondurup derin bir nefes aldı. Hemen sonrasında gözlerime bakmadan odayı terk etti.

Şaşkınlıkla kucağımdaki kediye bakıp omuzlarımı silktim. "En azından hayatta kaldım, değil mi?" Kedi gıdığını açıp gözlerini kapatarak yanıt verdi bana. *Madem hayatta kaldın, bunu beni okşayarak kutlayabilirsin.*

Ninova

Muhafiz dönene kadar tüm ellerim, kucağım, hatta yatak dahil diğer her şey tüyle kaplanana dek kediyi sevdim. Güz oldukça tavırlı ama bir o kadar da sevgi bekleyen bir kediydi anlaşılan. Bayan Farawen gibi mükemmel bir sahibi olmasaydı onu saraya götürmek bile isteyebilirdim.

Nathan'ın basamakları çıktığını fark eden Güz rahatsız edileceğini anlayarak yataktan atlayıp zemindeki boşluksuz halıların bir köşesine kıvrıldı. Muhafız kapıyı ardından kapattığı gibi elindeki krem renkli gömleği ve siyah pantolonu uzatıp arkasını döndü. "Yardıma ihtiyacın olursa buradayım," diyerek kollarını göğsünde bağladı ve duvarı izlemeye koyuldu.

Üzerimdekilerden kurtulmak sandığımdan çok daha uzun sürmüştü çünkü canım yanarken hareketlerim amaçladığımdan daha yavaştı. Pantolonu bacaklarımdaki eziklere ve morluklara bakmadan giyindim. İç çamaşırı getirmemişti. Sormaya çekinmesem de Bayan Farawen'in bedenime göre çamaşırı olduğunu sanmıyordum. Pantolon beklediğimden daha iyi oturmuştu. O kısa boylu, sıska kadının bu pantolona sahip olması imkânsızdı. O halde neden dolabında saklıyordu?

Sıra gömleğe geldiğinde kollarını geçirmeyi başarmış olmama rağmen düğmelerini ilikleyemediğimi fark ettim. Sol elimi hâlâ iyi bir şekilde kullanamıyordum. Dakikalar geçmesine rağmen Nathan tek kelime etmeden duvarı izlemeye devam ediyordu. Solukları düzenliydi. Ayakta uyuyor gibi görünüyordu.

"Nathan," dedim kumaşlarla uğraşmaktan bıkmış bir şekilde. "Yardıma ihtiyacım var."

Bunu söylemek göğsüme bir acı saplanmasına sebep olmuştu âdeta. Hiçbir zaman duygularımı ifade etme konusunda iyi olmamıştım. Elna'nın ölümünden sonra Eira ve annem yıkıldığı için ailenin güçlü kızı olmayı kendime görev bilmiştim. Bunu onlar için yaptığıma inandırsam da kendimi, aslında bizzat kendi akıl sağlığım için yaptığımı yeni anlıyordum. Yas tutmak, gidenin arkasından ağlamak zordu. Vedalardan hayatım boyunca nefret etmiştim, özellikle de ebedi olanlardan. Duygularını kapatmak ise daha kolay gelmişti. Hiçbir şey hissetmemek...

Ninova

Nathan gözlerini yerde tutmaya çalışarak arkasını döndü. "Bakayım mı?"

"Bağcıkları gözlerini kapalı geçirmeyi planlıyorsan bakmayabilirsin. Ama elin yanlış bir yere dokunursa parmaklarına veda etmen gerekebilir."

Kıkırdayıp gözlerini bedenime çevirdi. Yapılması gereken tek şey gömleğin iplerini deliklerden geçirmek ve sıkarak bağlamaktı, bunu kolaylıkla başarabilirdi. Yatağın kenarında, bacaklarımın hemen önünde diz çöktü. Sıcak elleriyle gömleğin iplerini yakaladı. Koyu kahve saçlarını izlerken gözlerinin arada bir boynuma kaydığını fark edebiliyordum. Son görüşmemizde konuştuğumuz bu konu asla bir sonuca varmamıştı.

Gömlekle işi biten muhafız başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Koyu kahverengi gözleri yine hüzünle ıslanmıştı. "Yakından bakabilir miyim?" diye sordu gözlerini kaçırmadan. Kastettiği şeyin ne olduğunu ikimiz de biliyorduk. Başımı belli belirsiz sallayarak saçlarını kenara çektim ve boynumu hafifçe yana yatırarak ışığın yarayı aydınlatmasını sağladım.

Nathan hareket etmedi. Parmaklarını hilal şeklindeki yaranın üzerinde nazikçe sürükledi. "O gece yaptığım şey, gözlerine baka baka kılıcı doğrulttuğum an aklımdan hiç çıkmıyor Euria. Her gece kâbuslarımda beni parçalamaya devam ediyor." Sesi titriyordu. Pişmanlık dolu bir tavırla gözlerini yaradan ayırıp kapattı. Yaptığı şeyden kaçmak istiyormuşçasına iki yana salladığı kafasını eğip göğsüme dayadı, içini çekti kederle. "Özür dilerim Ayışığı, keşke bu yaptığımı geri alabilsem." Karnıma baskı yapmadan yaslandığı için ses boğuk çıkıyordu.

Yutkunarak sağ elimi Nathan'ın saçlarında gezdirdim. Kafasını kaldırmasını sağlayarak gözlerinin içine baktım. "Morluklar eski haline döner, yaralar iyileşir. Beni incittin, orası doğru ama bence bunu arkamızda bırakabiliriz. Ben de sana neredeyse tüm arkadaşlığımız boyunca yalan söyledim. İnsan insanı yalnızca bıçaklarla veya kılıçlarla parçalamaz. Birbirimizi affedip devam edebiliriz. Dostluğumuz düşündüğümüzden bile daha güçlü."

Ninova

Kendi kelimelerimi işittiğim anda kasvet kalbimi ele geçirdi. *Lütfen*, diye diledim kendi kendime. *Lütfen eskisi gibi olalım.*

Nathan gülümsedi. "Ben seni çoktan affettim Ayışığı."

İçimdeki küçük Euria rahat bir nefes aldı. Artık endişe etmesine gerek yoktu. En yakın dostu, tek dostu, eskisi gibi yine onun yanındaydı. Onunlaydı.

Nathan geri çekildi, sırtını dikleştirdi ve suratına ciddi bir ifade yayıldı. "Sana sormak istediğim bir şey var." Başımla izin verdiğimde kesik bir nefes aldı. "Ona gerçekten âşık oldun mu?"

Şaşkınlıkla duraksadım. Fenris'i düşünmek, bir zamanlar ona beslediğim duyguları hatırlamak istemiyordum. Ölümle burun burunayken ayakta durup beni izleyen yeşil gözleri geldi gözlerimin önüne. Artık ona karşı sadece nefret vardı içimde.

"Hayır," diye yanıtladım Nathan'ı. "Ona inandım. Ona güvendim. Onu sevmeye ve korumaya hazırdım ama ona hiçbir zaman âşık olmadım. Olsam da o kişi gerçek değildi zaten. Var olmayan bir insana, bir yanılgıya, bir hayalete âşık olamazdım."

Bakışlarımı Nathan'dan koparıp yerde kıvrılmış Güz'e çevirdim. *Lütfen başka soru sorma,* diye yalvardım içimden Nathan'a. *Fenris'le ilgili bir şey sorma. Bana onu hatırlatma.*

"O gece beni uyarmaya geldiğinde seni dinlemeseydim ve göreve çıkmanı engelleseydim bunların hiçbiri olmayacaktı. Hiçbir zaman bu kadar canın yanmayacaktı." Liman görevinden hemen önceki geceden bahsediyordu ama haklı değildi. O gece beni durdurması imkânsızdı. Malthazar'a bu kadar yaklaşmışken beni durdurmaya çalışan herkesi ezip geçerdim.

"Bunu yapabileceğini düşünmen komik, seni asla dinlemezdim," diyerek dirseklerimi geriye atıp ağırlığımı arkaya bıraktım.

"Sırtlayıp götürürdüm o zaman seni saraya." Hafifçe gülümsedi. Uzayan sakalları kıvrılan yanaklarının üzerinde birbirlerinin üzerine bindi.

"Gerçekten de teke tek dövüşsek beni yenebileceğini mi zannediyorsun?"

Ninova

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Ona diklenmem, meydan okuyan tavırlarım onu eğlendirmekte asla başarısız olmazdı. "Tabii ki yenerim Ayışığı."

Gözlerimi tehditkâr bir şekilde kısıp gülümsedim. "Hatırlat da eski halime döndüğüm gibi bu lafları sana yedireyim."

Nathan gülümseyerek gözlerimin içine bakarken kapı gürültüyle açılıverdi. Gelen Kalisa'ydı. "Atları buldum."

Kalisa ve Nathan'la Bayan Farawen'in evini terk ederken Kalisa yalnızca atları bulmamış, tüm binici takımlarını da almış ve atların üzerine yerleştirmişti. Atların ikisi de koyu renkli ve çok güçlü nefes alıp veren hayvanlardı. Aralarından birine yaklaşarak elimi hafifçe burnuna kaldırdım. Elimden korkup bir anda kendini koruma amacıyla tepinen hayvandan hızla uzaklaştım. Daha önce hiçbir at böyle davranmamıştı. Elimde iyice sinmiş kan kokusu olabilir miydi sebebi?

Tatlı bir vedalaşmanın ardından Bayan Farawen'e sarılıp kucağına çıkmış olan Güz'ün boynunu nazikçe okşadım. İçimden bir ses onları tekrar göreceğimi söylüyordu. Öyle olmasa bile bana yaptıkları unutmayacaktım. Birkaç dakika süren bir iteleme ve çekme dansının ardından Nathan atlardan saldırgan olana binmeyi başardı. Zavallı at Nathan'ın ağırlığı karşısında isyan edercesine kişnedi.

Kalisa atına binmeden önce bana yardımcı olmak için Nathan'ın yanına gelip ellerini birbirlerine kenetleyip eğildi. Onlara basıp Nathan'ın arkasına yerleşebilmem için basamak oluşturuyordu. Nezaketine minnettar kalarak ellerinden ve omzundan destek aldım. Acıyan canımı unutmaya çalışarak Nathan'ın arkasında yerimi aldığımda birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıp acının geçmesini bekledim.

"Ne kadar da sinirli bir hayvan," diye söylendim, Nathan'ın karnına iki elimle sarılırken.

Nathan omzunun üzerinden başını çevirdi. "Bana birini hatırlatıyor."

Güçlü bir gök gürültüsü gökyüzünü yarıp geçerken dizginlere asıldı. Böyle bir fırtınada sessizlik içinde at sürmek neredeyse imkânsızdı. Atlarımız sarayın yoluna ulaştığımızı belli eden ağaçların

Ninova

arasında hızlı adımlarla ilerliyordu. Güçlü bir rüzgâr yolumuzu kesmeye ve soğuğu içimize kadar titretmeye yemin etmişti âdeta. Ağaçların boynu şiddetli esinti yüzünden bükülmüş, orman normalde olduğundan daha kısa görünüyordu. Güneşten geriye ne ışık ne de sıcaklık kalmıştı. Gökyüzünü aydınlatan tek şey şimşeklerdi. Her bir şimşekle Nathan'ın sırtına gömdüğüm gözlerime bir ışık huzmesi düşüyordu. Her ışık bana Elna'yı hatırlatıyordu.

Güneş ışığını kontrol edebildiğini iddia etmişti Malthazar. Bunun için öldürüldüğünü. Sorgulamaya vakit bulamadığım konular birer birer zihnime dönüyordu. İlk başta saçma gelmişti. İmkânı yoktu böyle bir şeyin gerçek olmasının. Wisteria Diyarı'nda bu tarz sıradışı yeteneklere kimse sahip olmazdı.

Ama sonra Kamari ile tanışmış, kıvırcık saçlı siyahi kızın üstün yeteneklerini kendi gözlerimle görmüştüm. Üstelik Elna ne zaman hava kapalı olsa, güneş gökyüzünü terk etse kendini kötü hisseder, olur olmadık yerlerde bir anda uyuyakalırdı. Noktalar zihnimde yavaş yavaş birleşirken onu benden aldığı için bir kere daha nefret ettim Malthazar'dan. Hayır, onu öldürmek bile ona olan nefretimi söndürmeye yeterli gelmemişti. Malthazar'ın varlığı son bulmuş olsa da öfkem bende kalmıştı. O ölmüş olsa da kızgınlığım hâlâ canlıydı.

Başımı Nathan'm sırtından kaldırıp yukarı çevirdim. Üzerimizde koyu gri bulutlar hızla sürükleniyordu. Nathan'ın bedenine daha da sıkı tutunurken dikkatinin tamamını yola verdiğini fark ettim. Onun sayesinde yağmurdan daha az etkileniyor, yolda üzerime bıraktığı pelerini sayesinde daha az üşüyordum. Üstelik önümde bir kalkan gibi durduğu için içimi titretmeye hazır rüzgârın bana çarpmasını engelliyordu.

Ancak daha kötüsünün olamayacağını düşündüğüm bu yolculuğun beteri tam olarak karşımda duruyordu. Nathan sarayın kapılarını açmaları için güçlü bir çağrıda bulunduğunda sınıra toplanan muhafızları gördüm kolunun kenarından. Ciddi düşünceler ve kederli anılar zihnimi terk ederken içimi bir tereddüt kapladı. Babamı görmek üzere oluşumun endişesiyle dönmek istedim. Onun yüreğinde sebep olduğum kederi görmektense ölmeyi tercih ederdim.

Ninova

Sarayın havası eskiden bıraktığım gibi neşeli, renkli çiçeklerle bezeli, huzur verici değildi artık. Günler içinde değişmişti sanki. Ya da belki benim gidişimle, kimbilir? Ama mavi renkli güllerin hepsi sökülmüş, başları birer birer koparılmıştı. Kraliyet muhafızları dışarı çıkarken ve sarayın merdivenlerinde dizilirken Nathan atı daha da yaklaştırdı.

Babam görünürlerde yoktu. İlk Kalisa durdu. Merdivenlerin hemen önünde atını bırakıp bir elini görmesini engelleyen yağmura siper ederek yanıma koştu. Onun ardından da Nathan indi, ikisi beraber saldırgan atın sırtını terk etmeme yardımcı oldular. Ayaklarım zemine dokunduğu anda derin bir nefes aldım. Kalisa ve Nathan'a teşekkür etmeye vakit yoktu.

Merdivenlerdeki hizmetkârlar ve muhafızlardan gelen mırıltılar tüm fırtınaya rağmen duyuluyordu. Bir adım öne çıkıp başlığımı açtığımda mırıltılar bir anda kesiliverdi. Kalabalığın arasından biri öne çıktı. Kısa boyu, kilolu bedeniyle Pawrin'di bu. "Prenses Euria!" diye bağırdı. "Prenses Euria!"

Pelerinini hızla çıkardı ve bir anda bedenimi sardı. Yağmurun altında olmamız, her geçen saniye daha fazla ıslanmamız umurunda bile değildi. Alnını alnıma dayadı ve fısıldadı. "Prenses Euria, iyisiniz." Önü bağlanmamış pelerini kayıp düşmesin diye sıkı sıkı tuttu. Ardından kendi kollarıyla sardı bedenimi. Kokusunu içime çektim. Onu o kadar çok özlemiştim ki ağlamak üzere olduğumu hissedebiliyordum.

Kirliydim, yorgundum, ıslaktım, yaralıydım ve solgundum ama kimse garipsemedi bu durumu ben yavaş yavaş sarayıma ilerlerken. Beni gördükleri gibi gözlerinde beliren ışıltıyı fark ettim yalnızca. Güzel sözler duydum, döndüğüm için ne kadar mutlu ve rahatlamış hissettikleri hakkında sözler.

Pawrin hâlâ sırtımdaki pelerinini ve beni sıkı sıkı tutuyordu. Ölümlerle dolu parçalanmış bir aile içinde büyüyen biri olarak Pawrin hiçbir zaman yalnız hissetmeme izin vermemişti. Eira'nın yokluğunda onun sağ salim döneceğini fısıldamıştı kulağıma her akşam saçlarımı tararken. "Veliaht prenses çok yakında tahtı kazanıp

Ninova

dönecek," diye telkin etmişti bıkmadan. Dövüş derslerindeki başarımı diğerleri için hiçbir şey ifade etmezken o anlamadığı konularda bile beni övmekten geri durmamıştı. Benimle gurur duymuştu. Birilerinin benimle gurur duymasına en ihtiyaç duyduğum ama bunu hiç dile getirmediğim zamanlarda bile.

Pawrin hayatımı yaşanılabilir kılan, ölümden isteğimle kaçmamı sağlayan sığınağımdı benim. Babam, Nathan, Pawrin ve Miras benim gerçek ailemdi. Gündelik hayatımdaki konumları önemli değildi. Önemli olan kalbimdeki yerleriydi ve kan bağından da öte bağ kurduğum herkesin değerini artık çok daha iyi anlıyordum.

Annem öldükten sonra ne giymem gerektiğini söyleyecek kimse kalmamıştı hayatımda. Saçımı nasıl yapmam gerektiğini, o gün hangi takıları seçmemin doğru olacağını soracak kimsem yoktu. Eira benimle asla ilgilenmezdi. Bir abla kardeş ilişkimiz olmasına rağmen özellikle annemin ölümünden sonra o da kendi içine çekilmişti. Bunun için onu hiç suçlamamıştım.

Pawrin yetişmişti o zamanlar yardımıma ve hâlâ usanmadan bunu yapmaya devam ediyordu. Hizmetkârım olduğu için mi yoksa bir prensese karşı görevinin bu olduğunu düşündüğü için mi tüm bunları yaptığını bilememiştim şimdiye kadar. Ona sorsam bile hiç kimse bir prensese mutlak doğruyu söylemezdi. Size yalnızca kulağa güzel gelecekleri fısıldarlardı. Acı gerçeklere ve çirkin doğrulara ne kadar aç olursanız olun.

Ama artık biliyordum. Tüm saray halkı merdivenlerde öylece durmuş, ağzı açık, gözleri pörtlemiş şekilde bana bakarken kendini şiddetli yağmurdan koruyacak olan pelerini hiç düşünmeden çıkarıp benim omuzlarıma atan ve beni küçük bir bebek gibi saran Pawrin'in davranışlarını parayla ya da korkuyla açıklayamazdım. Otorite değildi ona bunu yaptıran, sevgiydi. Ve bu hiç de bir zayıflık gibi görünmüyordu gözüme.

Derin bir nefes alarak Pawrin'in beni saray odalarından birine sokmasına izin verdim. Konforlu koltuğa otururken yuvama dönmüş olmanın beklenmedik rahatlığını yaşıyordum.

Kaçmak için gece olmasını bekleyemediğim sarayım hiç bu kadar tehlikeden uzak, değerli ve evde hissettirmemişti.

Ninova

"Ben babanızı getireyim prensesim," diyerek beni bıraktı Pawrin ama kolunu yakaladım.

"Beni bırakma Pawrin, bir başkası haber verebilir babama." Gözlerimdeki yaşları kovup neredeyse yalvararak konuşmuştum kadınla. Asalet umurumda değildi, itibarım umurumda değildi. Yaşananlardan sonra bunların hepsi önemsiz geliyordu artık.

"Elbette majesteleri." Pawrin kolunu tuttuğum sağ elimi iki avcunun arasına yerleştirip sardı.

Saniyeler sonrasında babama haber gitmişti bile. Geldiğini koridorda yankılanan sert, metalik seslerden anlamıştım. Babamın adımlarını her zaman tanırdım. Büyük ve güçlü adımları vardı. Kapının önünde durup dikildiğinde Pawrin'in vücudumu saran pelerininden sıyrıldım. Kıyafetleri her zamanki gibi tertemiz ve altın işlemeliydi. Sırtındaki kalın kürk üstündeki en sade parçaydı. Ancak bu gösterişli kıyafetlerin, metrelerce öteden görülebilecek parlak tacın altında harap olmuş bir adam vardı. Göz altları çökmüş, sakalları uzamıştı. Dudaklarının rengi solgun, saçları günlerdir kimsenin dokunmasına izin verilmemiş gibi karmakarışıktı. Vahşi saçlarının perdelediği gözleri anlamsız bakıyordu, ta ki benimle göz göze gelene kadar. Gözleri fal taşı gibi açılırken dudakları halsizce kıpırdadı. "Kızım?"

Hemen koltuğun ucundan kalktım. Karşısında olduğuma ve yaşadığıma kendi bile inanamıyordu belli ki. Hayal görüp görmediğini test ediyor olmalıydı. Asla bir kralın yapmayacağı kadar aceleyle bana koştuğunda tuttuğum yaşlar özgürlüğünü kazandı. Tüm vücudumu babamın kollarında top haline getirirken yüzümü kürkünün tüylü yüzeyine gömdüm. Gözlerimi kapattığımda geçmiş günlerde yaşadığım her acı zihnimi ele geçirdi. Kızgındım. Nefret doluydum. Pişmandım. Üzgündüm ve kendimi uğrattığım hayal kırıklığı yüzünden kahroluyordum. Bunları kendimden başka kimseye belli etmemem gerektiğini biliyordum.

Babam olanları asla öğrenmeyecekti. Kimse bilmeyecekti. Herkes bir grup haydut tarafından kaçırıldığımı duyacaktı yalnızca ve buna inanacaklardı. Babam bu gözyaşlarının sebebini asla anlamayacaktı. Kaçırıldığım yerde gördüğüm muamele yüzünden ağladığımı düşünecek, böylece benim çektiğim acıdan uzak kalacaktı.

Ninova

Kollarını tüm bedenime sıkı sıkı sararken ellerini, Nathan elinden geleni yapmasına rağmen buz tutmuş bedenime sürttü, beni ısıtmaya çalışıyordu. Canım yandığı için irkildim. İnce kumaşın altındaki bandajların dokusunu hissettiğinde yüzü hüzünlendi tekrar ama bu uzun sürmedi.

Alnıma, yanaklarıma öpücükler kondurdu. Sağ elimi onun ellerine bırakırken gözü sol elime kaymadı. Onun yerine gözlerimin içine bakmayı tercih etti dünyanın en yorgun bakışlarıyla. "Seni kaybedeceğimi sandım Euria." Derin bir nefes aldı.

Gözyaşlarımı sol elimin tersiyle silip gülümsedim. "Artık buradayım baba, iyiyim."

"İyisin," diye tekrar etti babam bir kere daha. İyi olduğumu kendine defalarca hatırlattı. Yaşlanmış bakışlarını gördükçe ona bunları yaşattığım için kendimden bir kez daha nefret ettim.

Kapının kenarından bir öksürük sesi geldiğinde ikimiz de şaşkınlıkla o tarafa döndük. Babamı sesiyle uyaran, onun baş danışmanı ve yardımcısı Uskal'dı.

Uskal her zaman babamın yanında gezen, halkın tüm sorunlarını dinleyen ve ona yardımcı olan yaşlı bir adamdı. Zamanında Euitican Kralı tarafından görevinden alınmış, krallıktan sürgün edilmişti. Bir içki masasından adım adım tırmanarak babamın güvenini ve takdirini kazanmıştı. Diplomatik bilgisi karşısında hayran kalan babam, onun baş danışması olmasına karar vermişti. Annem bu kararını pek desteklemese de babam onu hiçbir zaman dinlememişti.

Uskal biraz tuhaf bir adamdı. Hayatı boyunca onu bir kere bile gülümserken görmemiştim ama buna rağmen babam onu hep çok sevmişti. Kraliyet işlerinden başka ne hakkında konuştuklarını tahmin edemiyordum. Çiçeklerden ve havanın güzelliğinden konuşmadıkları kesindi. Uskal konuşsa konuşsa Euitican'ı kötüler, kralların çok kötü bir adam olduğundan bahseder veya bir adamı nasıl kolaylıkla zehirleyebileceğini anlatırdı. Ekşi suratını büzer, toprağa bırakılan bir cesedin çürüme aşamalarını adım adım açıklardı. Sarayda yetişen hizmetkâr çocuklarının neden ondan korktuğuna şüphe yoktu. Başka şartlar altında olsaydı emindim ki Uskal ya sert bir

Ninova

gardiyan ya da yirmi dört saat yüzünü saklamaya çalışan bir işkenceci olurdu. Bunu düşününce içimden bir ürperti geçti.

Kapının kenarında, yanında Kalisa ve Nathan'la dikiliyordu. Uskal bile zayıflamıştı onu son gördüğümden bu yana. Çakmaktaşını andıran gözleri yalnızca babama bakıyordu. Her zaman karnında birleştirdiği ellerini yine aynı yerde tutuyordu. Erken yaşta kelleşen kafasını hepimizin çoktan alıştığı uzun renkli şapkalarla kapatmıştı. Uzun beyaz sakalları, ince uzun çenesinin bir kısmını saklıyordu. Üstünde tıpkı babamınkine benzer bir kürk bulunuyordu. Ancak deri çizmeleri yıpranmıştı, bir saray çalışanına yakışmayacak kadar eski görünüyordu. Babam danışmanına yeni bir çift ayakkabı yaptırsa iyi olacaktı.

Kalisa ve Nathan'ın sırtına birer battaniye atılmıştı. Daha dikkatli baktığımda bunlardan birinin fazla kaliteli ve bir battaniyeye göre fazla gösterişli olduğunu fark ettim. Yıldız işlemeleri neredeyse battaniyenin gökyüzünden düşen bir parça olduğunu iddia ediyordu. Bu odaların birinden sökülmüş bir perdeydi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Zavallı hizmetkârlar o kadar paniklemişlerdi ki Kalisa'nın üzerine örtmek için bir perdeyi sökmüşlerdi. Telaşlarını hayal ettiğimde neşem yerine geldi ve ağlamayı bıraktım. Aynı anda babam da kapıya döndü.

Nathan babamın bakışlarını üzerinde hissettiği anda yıllar boyunca zihnine yerleşen bir refleksle diz çöküp başını öne eğdi. Kalisa ise şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp önce bana, sonra babama, son olarak Nathan'a baktı. En sonunda yanındaki muhafızı taklit etmenin uygun olacağında karar kılarak onun yaptığının aynısını yaptı. Yardım için bağıran gözleriyle yüzünü örten mor salkımların arasından bana bakmaya çalışıyordu.

Babam ağır ağır Nathan'a doğru attı adımlarını. Bir gök gürültüsü yeryüzünü bile ortadan ikiye ayırabilecek kadar güçlü bir şekilde koparken hemen önünde durdu. "Kalkabilirsin Baş Muhafız."

Nathan ayağa kalkarken Kalisa şaşkınlıkla onu izledi, bana bir daha baktı ve babama döndü. Ocreya Kralı'nın onu izlediğini fark ettiğindeyse yaramaz bir çocuk gibi yeniden zemine çevirdi bakışlarını.

Ninova

Babam gürültüyle boğazını temizledi. "Kızımı sağ salim bana getirdiğin için teşekkür ederim. Bunun için onurlandırılacaksın." Nathan saygıyla başını eğerek bir adım geri çekildi. Bu sefer babam Kalisa'nın önünde durdu. Kalisa soğuktan mı yoksa gerginlikten mi anlayamadığım bir halde titremeye başlamıştı. "Yolda kendinize bir arkadaş edinmişsiniz bakıyorum," diyen Kral Halrod, kendi esprisine kahkahalarla gülerken üçümüz de susup kaldık. Kalisa hâlâ yerde duruyor, kafasını kaldıramıyordu.

Bu haline acıyarak gülümsedim ve yardıma koştum. "Bu Kalisa, baba," dedim mor saçlı kızı göstererek. Babamın gördüğü tek şey mor bir kafa ve sökülmüş bir perdeydi. Buna rağmen beni dinlemeye son derece istekli görünüyordu. Gözlerindeki meraka fark edince devam etme cesaretini buldum. "Beni haydutların elinden kurtaran, daha doğrusu ikimizi birden kurtaran kız bu. O olmasaydı, şimdi burada olamazdım. Kalisa hayatımı kurtardı baba."

Babam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü. "Demek öyle." Düşünceli bir şekilde birkaç saniye bekledikten sonra konuştu. "Ayağa kalk kızım."

Kalisa ayağa kalktı. Başını öne eğmekten yüzü kızarmıştı.

"Euria'mı bana geri getirdiğin için teşekkür ederim cesur kız. Bir ailen var mı?"

Kalisa başını iki yana salladı. Babam Kalisa'nın konuşmasını bekliyor olmalıydı çünkü odada rahatsız edici bir sessizlik oluşmuştu. En sonunda kızın utangaç olduğunu kabullendi. "O halde Euria'nın dilediği kadar burada kalabilir, sarayda bir leydi olarak konaklayabilirsin." Hızla arkasını dönüp gürledi. "Pawrin?"

Pawrin biz sarılırken ağlamaya başlamış olmalıydı çünkü burnu kıpkırmızı, gözleri ıslaktı. Kısa boyu yüzünden hızlı ama minik adımlar atarak aceleyle Kral Halrod'un yanına gelip başını emirleri beklediğini belli edercesine eğdi.

"Bu yardımsever hanımefendiye kullanılmayan odalardan birini ayarlayıp ihtiyacı olan her şeyle ilgilenir misin? Yaptığı iyiliği karşılıksız bırakmamalıyız."

Ninova

Mutlulukla başını sallayan biricik hizmetkârımız eteklerini bir sağa bir sola savurarak merdivenlerden telaşla çıktı. "Odası benimkine yakın olsun lütfen!" diye seslendim arkasından. Dönüp bakmadı ancak sarayın ürkütücü sessizliğinde beni duymamış olmasına imkân yoktu.

Babamın benimle her şeyi konuşmak istediğini biliyordum, bu nedenle ona dönüp özellikle sağ elimi kullanmaya çalışarak elini tuttum. "Baba, çok yorgunum. Merak ettiğin birçok şey olduğuna eminim ancak istirahat etmem gerekiyor."

İtiraz etmek yerine başıyla onayladı. Gözlerindeki hayal kırıklığı kendini fazlasıyla belli ediyor olsa da bana duyduğu özlem ifadesini fethederken yalnızca izin vermeyi seçti. "Elbette kızım, bana ihtiyacın olursa çalışma odamda olacağım. Sana kavuştuğumuzu, Ocreya'nın veliaht prensesinin döndüğünü herkese duyurmak için can atıyorum!"

İlk işim sarayın koridorlarında şöyle bir gezdikten sonra şifacılarla kaldıklarını öğrendiğim Kamari ve annesinin yanına uğramak oldu. Kamari yaralarımı iyileştirirken annesi kızının saçlarını örüyordu. Burada onlarla yakından ilgilendiklerinden, saraydaki herkesin çok iyi insanlar olduğundan ve her konuda yardımcı olduklarından bahsetti annesi. "Henüz Kamari'nin yeteneklerini açıklamadık. Sizi bekliyorduk prenses."

Kamari elimdeki yarayla ilgilenirken annesini başımla onayladım. "Bir süreliğine sır olarak saklamak daha iyi olacak. Şifacıların yanında kalıp onlardan biri gibi davranmaya devam edin, zaten sizi saraya getiren kişi ben olduğum için konumunuzu kimse sorgulamayacaktır. Sonrasında Kamari için ne yapabileceğimize bakarız."

"Yeteneğini öğrendiklerinde onu alıkoymalarından korkuyorum," diye itiraf etti Kamari'nin annesi, sesi son derece endişeliydi. Fısıltıyla söylediği sözcükleri kızının duymaması imkânsızdı ama bir cevap vermek yerine elimi iyileştirmeye devam etti.

"Böyle bir şeye asla izin vermem," diyerek rahatlattım onu. Savaş sırasında aldığım yaralar birer birer iyileşirken şükrettim, Kamari tıpkı boynumdaki yarayı iyileştiremediği gibi belimdekini de tam olarak kapatamamıştı.

Ninova

"İzini geçiremiyorum," diye mırıldandı suçlulukla.

Eline yumuşak bir öpücük kondurup gülümsedim. "Bu kadarı yeter de artar bile. Teşekkür ederim."

Bir sonraki durağım mutfak oldu. Pis koktuğumu, bir prensesten beklenmeyecek kadar pasaklı göründüğümü biliyordum ancak kimse beni uzun süre izlemeye cesaret edemiyordu. Bundan cesaret alarak ılık bir buğday lapası ve elma kapıp ahırın yolunu tuttum. Elmalar ve buğday lapası Miras'ın her zaman favorisi olmuştu.

Miras'ı gördüğüm anın tarifi imkânsızdı benim için. Atımın ne kadar bakımlı ve temiz olduğunu unutmuştum. Kokumu aldığı anda kişnemeye, diğer atları heyecanlandırmaya başlamıştı. Yeleleri ipek bir perde gibi dalgalanıyordu. İkimizi yan yana koysalar hangimizin prenses olduğu sorgulanırdı.

Elimi burnunda, kulaklarında, sırtında ve göğsünde gezdirdim. Göğsümü onunkine dayayıp sıkıca sarıldığımda bir daha kişnedi. *Sonunda döndün.* Çenesiyle sırtımdan iterek kendisine daha da yaklaştırırken buğday lapasının kokusu aramızdaki tüm romantizmi bozuverdi.

"Bak sana ne getirdim?" diye sordum geri çekilip kâseyi dostumun önünde tutarak. "En sevdiğin." Buğday lapasının bulunduğu kâseyi koklayan Miras bana bakıp âdeta gözlerini devirdi. *Bana terk edilmiş gibi hissettirdiğin için mi özür diliyorsun?*

Başımı sallayıp derin bir nefes aldım. "Gittiğim için çok üzgünüm ama bir daha seni asla bu kadar uzun süre bırakmayacağım."

Miras başını indirip diğer elimdeki elmayı kokladı. Tekrardan kafasını kaldırıp başını sinirle geri attı. *Elmayı da verirsen affederim.* Gülümseyip saman balyalarından birini Miras'ın yanına çektim ve elmayı bölüştük.

Kısa bir süre sonra yine kaybolduğum zannedilmesin diye kalktım ve odamın yolunu tuttum. Odamda hizmetkârlar benim için sıcacık bir banyo hazırlamış ancak muhtemelen beni bulamadıkları için öylece bırakıp gitmişlerdi. Yatağın üzerindeyse giyinmem için hazırlanmış tertemiz elbiseler duruyordu.

Ninova

Kendi odamda yalnız durmak huzursuz hissetmeme yol açıyordu her nedense. Buradan son çıkışımla şu anki kız arasında dağlar kadar fark vardı. Eski Euria merkezde Malthazar'ın intikamını almış, Fenris'in ihanetiyle ölmüş, ona duyduğu nefretle küllerinden yeniden doğmuştu. Bu gece bambaşka bir insan, bambaşka bir suikastçı, bir prenses, bir hükümdar olarak yatacaktım eski yatağıma.

Küvetin kenarındaki şömine ateşi odayı ısıtan tek şeydi. Üstümdeki kıyafetlerden birer birer sıyrıldım. Hâlâ soğumamış olan küvete önce ayağımı sokarak sıcaklığını test ettim, sonra vücudumu yerleştirdim. Küvet en az yeni hazırlanmış bir meyve salatası kadar güzel kokuyordu. Uzun bir süre burada kalabilir, suyun zihnimdeki kirlere kadar ulaşmasını bekleyebilirdim. Babamla konuşmak, prenseslik görevlerine dönmek için hiç acelem yoktu. Ayrıca günlerdir uyuduğum için kendimi uyuyabilecekmiş gibi de hissetmiyordum.

Elimi yaralarımın üzerinde gezdirince bu kadar hızlı toparlanmış olmama şaşırdım. Kamari'nin yeteneği küçümsenecek gibi değildi. Sol elimi ortadan yarıp geçen hançerini izi bile belli belirsiz görünüyordu.

Beyaz saçlarımı küvetin kenarına kaldırmıştım ki kapı çaldı. "Benim prenses." Ona içeri gelebileceğini söylediğimde tek olduğunu fark ederek mutlu oldum. Onlarca hizmetkârın ortalıkta dolaşıp bana yardımcı olmalarını istemiyordum. Varlıklarına minnettardım ancak ihtiyacım olan şey yalnızca özlediğim sessizlikti.

Pawrin her zamanki minik ama hızlı adımlarıyla yanıma geldi. "Prensesim, izin verirseniz..." dedi elindeki tarağı işaret ederek. "Annenizin tarağı. Belki size biraz iyi hissettirir diye düşündüm."

Onu başımla onayladığımda küvetin arkasına, saçlarımın sallandığı kısma küçük bir tabure çekip oturdu ve saçlarımı nazikçe toparladı. Altın işlemeli ahşap tarağı yumuşak hareketlerle saçlarımdan geçirirken annemin ben küçükken söylediği ninniyi mırıldanmaya başladı. Kafamı iyice geriye yaslayıp kontrolü ellerine bıraktım. Pawrin'e sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Bana neyin iyi geleceğini belli ki benden daha iyi biliyordu. Saniyeler dakikalara dönerken Pawrin beni bir an bile yalnız bırakmadı.

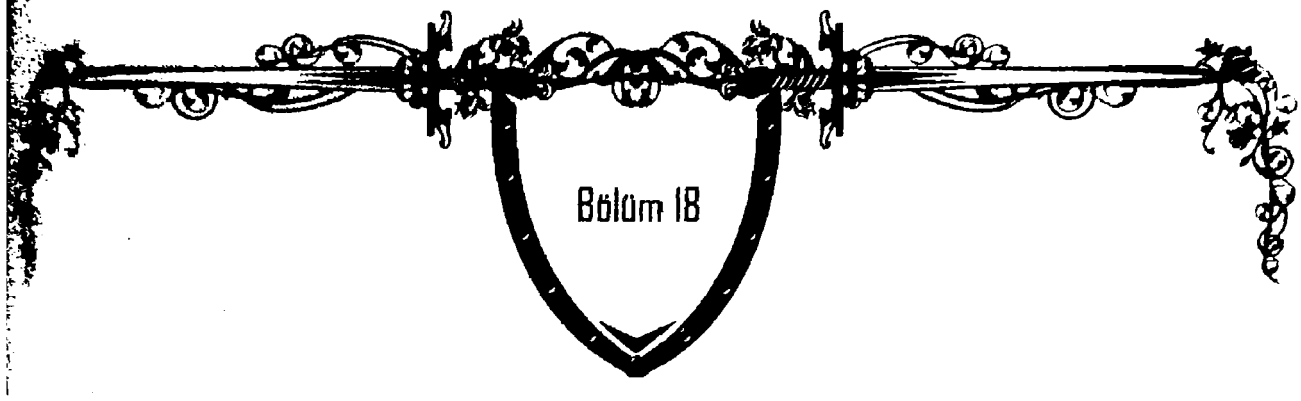
Ninova

Ninninin mırıltısı ve Pawrin'in şefkati uzaktan gelen bir yankı haline gelirken ağır ağır zihnimin derinliklerine çekildiğimi hissettim. Annemin saçlarımdaki dokunuşlarını hatırlar gibi olunca onun özlemiyle kavruldum. Eira'yı Kraliyet Okuluna göndermeden önceki konuşmalarımız, Elna'nın sarayda koşturarak oynadığı oyunlar, güneş ışığının altında bitkin düşmeden dans edişi ve ailemin bir zamanlar tam olduğu onlarca hatıra bir acı seline dönüşüp kalbimi yaktı.

Pawrin'in sesi ağır ağır boş bir mağaranın derinliklerinde kayboldu. Öldürdüğüm insanların, aldığım canların suratlarına dönüştü ailemle dolu hatıralarım. Parmaklarım kan içindeydi ve dehşet saçıyordu. Zihnim bile kırmızı renge boyanmıştı.

Kandan kurtulmaya çalışmadım, onu temizlemek yerine benimsedim. Benim kalbime yapılan işkenceyi onların bedenlerine yapmak istedim. Derin bir nefes verirken göğsümde uyanan nefretin ve acının inleyerek yükseldiğini hissettim. Gözlerimin önünde Elna'nın kanla yıkanmış bedeninin ve Eira'nın tavandan sallanan vücudunun silueti canlandı.

Bu görüntüyü her zaman yaptığım gibi silmeye çalışmadım. Yutkundum, yumruklarımı sıktım ve hayatım buna bağlıymış gibi tutundum ona. Her detayı, her duyguyu zihnime ince ince kazıdım. Sonra daha önce hiç düşünmediğim bir şeyi fark ettim: Elna öldürülmek, Eira ölmek için doğmuştu; bense öldürmek için.

RUHLARIN ZALİMİ

Sarayın batı kanadında bulunan kütüphanenin yolunu tuttum gecenin bir yarısı. Uyumayı başaramamış, yatakta dönüp durmuştum ve kendi düşüncelerimde boğulmak yerine kitaplara boğulmayı tercih etmiştim. Kütüphane bir saray için küçük olsa da gayet yeterli bir bilgi kaynağıydı. Duvarları aşınmış raflarla doluydu. Hiçbir rafta boş alan olmamasının yanı sıra kitapların bir kısmı da kütüphanenin ortasında yer alan masanın üzerine yığılmıştı.

Yıllardır kimse uğramamış gibi tüm kitaplar tozla ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Mobilyaların üzeri bile toz tutmuştu. Üstelik nahaf bir küf kokusu tüm kütüphaneye yayıldığından içeride nefes almak pek kolay değildi.

Kahverengi tonlarda ciltlerin yanlarından geçerek parmaklarımı raflarda gezdirdim. Son derece detaylı bir şekilde oyulmuş kitaplık süslemelerinin böyle tozlanmış olması üzücüydü. Mükemmel bir düzene sahip olduğu söylenemezdi kütüphanenin, aradığınız kitabı bulmanız için teker teker tüm rafları gezmeniz gerekiyordu.

Gözlerimi kısarak zayıf ışık altında isimleri görmeye çalışırken kütüphanede benim haricimde birinin daha nefes aldığını fark ettim. Emin olmak için nefesimi tutarken kulak kesildim. Üzerime şüphe çekmemek için raf boyunca ağır ağır ilerledim. Kalp atışım düşüncelerimle yarışırken paniğe kapılmamak için içimden saymaya koyuldum. *Bir, iki, üç, dört, beş...*

Ninova

Nefeslerin sayısı artmıştı. Kim gecenin bir yarısı kütüphanede kitap arar ve bunu gizli tutmaya çalışırdı ki? Dövüşe hazırlanan zihnim aceleyle kendimi savunabileceğim bir silah düşünmeye çalıştı. Üzerimde silah yoktu. Yalnızca geceliğimle gelmiştim buraya ve olası bir saldırı durumunda devasa ciltli kitapları fırlatma şansım var gibi duruyordu.

Derin bir nefes alarak karanlık boşluğa seslendim. "Kimsiniz?"

Bağırdığım anda tüm muhafızlar kapıda biterdi, bu yüzden bu tehdit her kimse, bunu öğrenmeye kararlıydım. Bir adım attığım sırada gölgelerin arasından iki siluet çıktı. İkisinin yüzü de bana tanıdık değildi ancak ikisi de Delhin'i kurtarmak için dövüştüğüm kelleuçurandan farksız görünmüyordu. İki kelleuçuranla bu haldeyken savaşamazdım, bu imkânsızdı. Benim için bile.

Gözlerimi kırpıştırıp kapıya koşmanın en mantıklı yol olduğuna karar verdim. Raftan çekip aldığım kalın bir cildi tüm gücümle bana daha yakın olan adama fırlatıp koştum. Kapıyla aramda fazla mesafe olmamasına rağmen bir ses donup kalmama sebep oldu.

"Yakalayın."

Bu sesi tanıyordum. Bu sesin sahibini biliyordum. Bir daha duymayı istemediğim bir sesti bu.

Kütüphanenin duvarlarından yankılanan adım sesleriyle donup kaldım. Eller beni kollarımdan ve belimden yakaladı. Beni kapıdan uzaklaştırarak zorla camın önüne, daha aydınlık yere götürdüler. *Hayır,* diye sayıklıyordum içimden. *Hayır, o olamaz. Sarayıma, evime gelmiş olamaz.*

Ama işte karşımda belirmişti bir anda. Ne kıpırdıyor ne yüzüme bakıyor ne de başka bir emir vermek için ağzını açıyordu. Elinde kalın ciltli bir kitap tutmasına rağmen okumuyordu. Zihninden tahmin edemeyeceğim kadar sinsice şeyler geçirdiğine emindim. Bana doğru yürümüyordu bile.

Ardından bir anda gözlerini üzerime çevirdi. Kuytu köşelerden birini çağırır gibi elini salladı ancak kimse gelmedi. Bunun yerine adamları bedenimdeki ellerini çekip geri adım attılar. Yeşil gözler

Ninova

benimkileri buldu, içlerine baktı. İlk defa tanışıyormuşuz gibiydi ifadesi. Karşısında çaresiz bir kız duruyormuş da ona güven vermesi gerekiyormuş gibi davranıyordu.

Elindeki kalın cildi bir kenara fırlattı. Kitap yere gürültüyle düştükten sonra bir toz bulutu yükseldi. Kendimi anın heyecanına o kadar kaptırmıştım ki hâlâ silah olarak kullanabileceğim nesneler, kaçabileceğim yollar arıyordum. Ama Fenris'in saldırmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Bana doğru yürüyüp bir gölge gibi hareket etti ve burun buruna geldik.

"Benden nefret ediyor olmalısın Prenses."

"Beni öldürmeye çalıştın Fenris. Sevgi gösterisinde bulunmamı mı bekliyordun yoksa?"

Hafifçe kıkırdadı. "Denedim ve başarısız oldum. O yüzden bu gece başarısızlığımı telafi etmeye geldim.

Hemen ellerini kontrol ettim. Son derece resmi giyinmişti. Siyahlara bürünmesine rağmen üzerinde suikastçı kıyafetlerinden ziyade baloya katılan bir centilmenin giysileri vardı. Silah yoktu. Ne ellerinde ne de vücudunda bana saplayabileceği, önceki sefer yaptığı gibi kalbimi delip geçebileceği bir silah vardı.

Ama Fenris durmadı. Bana doğru son bir adım atarak başını nazikçe omzuma yaklaştırdı. Ellerini boynumun ve bedenimin etrafına sardı. "Hiçbir şey hissetmeyeceksin," diye fısıldadı ondan beklemediğim kadar sakin bir ses tonuyla. Ardından boynumu bir tavşanmışım gibi kırdı.

Kendi çığlıklarım tarafından uyandırılana kadar tekrar tekrar ölüyormuş gibi hissettim. Yatakta panikle doğrulduğumda bile Fenris'in boynumdaki eli oradaymış gibi geliyordu. Derin nefesler alıp verdim ve alnımdaki teri elimin tersiyle silip attım.

Fenris'in sözleri kulağımda çınlamaya devam ederken ürperdim. Yüzünü görmek bile midemin bulanmasına yetmişti. O iğrenç adamın yüzünü görmek istediğim tek yer kanlı kılıcımın yüzeyiydi. Başımı iki yana sallayarak kâbusu zihnimden atmaya çalıştım. O esnada kapım açıldı. Hızla doğruldum. Fenris'in kapımdan içeri dalmak

Ninova

gibi bir ihtimali varmışçasına alarma geçtim ancak gelen Kalisa'ydı. Kapıyı çalmamasından belliydi aslında mor saçlı kızın geldiği.

İçeri girmek için izin istemek yerine beyaz geceliğinin eteklerini savurarak hızlı adımlarla yatağımın yanına geldi. "İyi misin? Çığlığını duydum." Komodinin üzerindeki mumlardan birini yakmaya koyulmuştu bir anda.

Şafağın sökmesine bir, hatta iki saatten fazla olmalıydı. Gökyüzünde güçlü bir ışıkla parlayan ay dışında hiçbir şey gözükmüyordu. Ne gündüzün ne de yeni umutların ilk belirtileri doğmuştu.

Uyku sersemi olan Kalisa mumu yakmayı başarınca onu biraz daha net görebildim. Mor saçları darmadağın olmuş, birbirine girmişti. Gözleri hâlâ yarı kapalı duruyor, sol eli ise bir şamdan tutuyordu.

"O ne için?"

Kalisa bir şamdana bir bana bakıp güldü ve onu da komodinin üzerine bıraktı. "Sanırım sana saldıran adamlara hadlerini bildirmek için."

Dudaklarımı etkilenmiş bir şekilde büktüm. Şamdanın, kalın ciltli bir kitaba göre çok daha etkili bir silah olduğu kesindi. "Tatlı olmuşsun," dedim üzerindeki beyaz renkli kabarık geceliği işaret ederek.

Zehirli bir sarmaşığı andıran saçları, bir gece fırtınası kadar karmaşıktı. Yeni yıkandığı için hâlâ biraz nemli görünüyordu. Taranmış olduğunu tahmin ediyordum ancak anlaşılan o ki Kalisa uyurken fazla hareket ediyordu. Sert yüz hatları, dalgalanıp karışan saçları sayesinde biraz yumuşamıştı sanki. Mor gözleri ise durgun gece denizleri kadar siyaha çalıyordu mum ışığında.

"Kapa çeneni." Ellerini beline yerleştirdi. "Kâbus mu gördün?" Başımla onayladım. "Neden kimse çığlıklarına gelmedi?" diye sordu şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak.

"Alışıklar." Bu doğruydu. Elna'yı kaybettikten birkaç hafta sonra başlayan çığlıklarım yıllarca devam etmişti. Her seferinde farklı rüyalar, farklı insanlar görsem de sık sık gördüğüm kâbuslara hem muhafızlarım hem de hizmetkârlarım çoktan alışmıştı. Artık beni kontrole gelmek isteseler bile ben bunu yapmalarına izin vermiyor-

Ninova

dum. Onların hiçbir işe yaramayan, bana kendimi biraz olsun rahat hissettirmeyen sözlerini dinlemek yerine uykuya yeniden dalmaya çalışmak daha mantıklı geliyordu.

"Bunun normal olduğunu biliyorsun, değil mi? Tüm yaşadıklarının üzerine kâbus görmesen şaşırırdım doğrusu. Uykuya dalabilmen bile bir mucize." Eliyle kalçama pat pat vurup kenara kaymamı işaret etti. Yatakta yanıma gelebilmesi için yer açtım. Sığmadığı için beni biraz daha ittirdi. "Şu bahsettiğin şifacı kızın güçleri beklediğimden daha güçlüymüş." Sol elimi hazırlıksız yakalayıverdi. Parmakları avucunun içinde gezerken hafifçe gıdıklandım.

"Zamanla çektiğin acı da tıpkı bu yaranın geçtiği gibi silinip gidecek," diye beni rahatlatmaya çalıştı. Ama Kalisa, Fenris'ten çok kendime kızgın olduğumu anlamıyordu. Yıllarca eğitim almıştım. Ölümcül bir suikastçı haline gelebilmek için yıllarımı harcamıştım. Ama genç, bencil bir herifin sözlerine kanmıştım. Canımı asıl acıtan buydu.

"Zamanla olmaz o iş," dedim fısıltıyla. "O hainin canını kendi ellerimle alınca geçer ancak."

Kedi gibi kıvrılarak iyice yerleşti. İkimizin de üstünü omuzlarımıza kadar örtüp yastıklardan birini başının altına aldı. "O halde dinlensen iyi olur Kurabiye."

Gülümseyip onun hizasına indim ve uyumak için hazırlandım. "Bir saray leydisi olmak hoşuna gitti mi?"

Kaşlarını çattı. "Kafa mı buluyorsun benimle Euria? Bugün neyle uğraştığımı tahmin bile edemezsin. Önce beni zorla soyup onlarca kadının arasında çıplak bıraktılar. Sonra saldırgan haydutlar gibi üstüme çullanıp vücudumu keselemeye başladılar. Derimin iki kat soyulduğuna yemin edebilirim. Yaptıklarının yeni bir işkence türü olduğunu bile düşündüm!" Kolunu muma doğru götürüp çıplak tenini görünür kıldı sinirli bir tavırla. "Şuna bak, ten rengimi yıllardır yanlış biliyormuşum!"

Kıkırdayarak koluna baktım. Gerçekten de öyleydi. Kalisa'nın sanı hatırladığımdan daha açık görünüyordu. Üstelik yalnızca tenini açmakla kalmamış, kollarındaki tüyleri de temizlemişlerdi. "Hoşuna giden hiçbir şey yok mu peki? İlla bir şeyler olmalı."

Ninova

Kalisa bir süre düşünmek için duraksadı. "Aslında hayatımda hiç bu kadar rahat, pürüzsüz ve kaliteli kumaştan geceliğim olmamıştı. Bir de yataklar ve yastıklar tahmin edemeyeceğim kadar yumuşak. Bulutlarda yatıyormuş gibi hissediyorum." Sözlerini neredeyse yutarak söylüyordu. Sanki bunları kabul etmesi bir suçtu. Gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çıttı aceleyle. "Ama ilk fırsatta Dane ve diğerlerini Fenris'in elinden kurtarıyoruz ve beni bu saray hayatından azat ediyorsun, anlaştık mı?"

Başımla onayladım ve gülümsedim. "Söz veriyorum."

Derin bir nefes alıp sırtını bana döndü. "Şimdi biraz uyku vakti Kurabiye, ikimiz de yorulduk."

Elbette, diye düşündüm. Fenris kâbuslarımdan çıkmaya karar verirse belki birkaç saat uyuyabilirdim. "İyi geceler Kalisa." Tıpkı Kalisa'nın yaptığı gibi döndüm. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim.

Kalisa'nın cevabıysa tam ondan beklediğim gibiydi. "Gece sarılmaya falan kalkarsan seni tekmeleyerek uyandırırım."

Kapının gürültülü bir şekilde açılmasına uyandım ve kimin geldiğini anlayabilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Görüntü yavaş yavaş netleşmeye başladı. Pawrin gelmişti. Panik halindeydi. "Prenses Euria!" diye haykırdı aceleyle yanıma koşarak. Arkasında tilki koşturan bir tavşanı andırıyordu. Hızlı hızlı hareket ediyor, gözleri kocaman açılmıştı ve zıplayıp duruyordu.

"Dün sizinle gelen arkadaşınız Leydi Kalisa kayıp!" Ellerini başına koyup hararetle konuşmuştu. "Tüm sarayı aradık, ahırlara bile baktık ama arkadaşınız hiçbir yerde yok."

Zavallı Pawrin dokunsam ağlayacak gibi görünüyordu. Arkadaşını kaybettiği için onu suçlayacağımı, hatta belki de azarlayacağımı düşünüyor olmalıydı. Bunu hiçbir zaman yapmamama rağmen Pawrin her zaman endişeli, gergin bir kadın olmuştu.

Ninova

Neyse ki durduğu yerde soğuk terler döken kadının yardımına Kalisa yetişti. Çarşafların arasından kafasını kaldırdı. "Bana mı seslendiniz?"

Suçlu bir şekilde Pawrin'e dönüp gülümsedim. Gözlerinden sayısız sorunun geçtiğini fark ettiğim kısa boylu kadın donup kalmıştı. "Özür dilerim, rahatsız etmek istemedim." Birkaç adım geri çıktı tereddütle.

"Gece kâbus gördüm de," diye açıklama yapma ihtiyacı hissettim.

"Elbette prenses." Sonunda gözlerini Kalisa'dan çekip bana bakmayı başarabilmişti. "Bana haber verseydiniz size sıcak süt getirirdim."

"O kadar önemli değildi Pawrin. Yine de teşekkür ederim." Kalkarak Kalisa'yı yatakta yalnız bıraktım. Uyanmaya niyeti yok gibi görünüyordu.

Odamda yapılması gereken tonla iş vardı. Kirli kıyafetlerimi küvetin yanında bırakıp gitmiştim. Banyo suyum dün geceki haliyle duruyor, yatağın üzerine serdikleri temiz elbise ise camın önündeki koltukta yatıyordu. Pawrin gözlerini kırpıp pasaklılığıma söylenir gibi bir ses çıkardı.

Minik adımlarıyla odayı havalandırmak üzere pencereye ilerledi tatlı kadın. Ardından derin bir nefes verip bugün giymem için kıyafet hazırlamaya koyuldu. Lacivert renkli, ipekten dikilmiş bir elbiseyi çıkarıp gösterdi. Bu rengin gözlerimi ortaya çıkardığını söylerdi her zaman. Üstelik elbisenin beyaz astarı da saçlarıma uyuyordu. Bir baş hareketiyle elbiseyi onayladım ve Pawrin giyinmeme yardımcı olmaya koyuldu. Kesimi oldukça basitti. Kollarına, eteklerine gümüş renkli bir iplikle ince işlemeler dikilmişti. Bu işlemeler bir tacı andırıyordu. Belinde ise yine aynı renkte, kadifeden bir kuşak vardı.

Normalde giydiğim elbiselerden daha az gösterişli ve kesinlikle daha ağır bir elbiseydi. Mütevazı hissettirdiğini fark ederek gülümsedim. Pawrin kuşağımı arkamdan bağladı. "Gümüş renkli bir taç ve kolyeye ne dersiniz leydim?" diye sordu mücevher kutumu işaret ederek. Boynum, köprücükkemiklerim ve hatta göğsümün üstü f

Ninova

azlasıyla açıkta kalmıştı. Fazla şatafatlı görünmeyecek mücevherlerle tamamlanabilirdi.

Pawrin mücevher kutusundan uygun takılar seçerken Eira'nın kolyesini çıkarıp masamın üzerindeki kutulardan birine sakladım. Uzun süredir takmadığım bir kolye seçmiştik. Fazla gösterişli bir görüntüsü yoktu. Ufkun ötesinde, bilinmeyen diyarlarda çıkan bir fırtınanın dalgasını yakalayıp içine hapsetmiş gibi görünüyordu. Öfkeli bir deniz dalgasına benzeyen kolyenin camı elbisenin mavi rengini biraz daha açık tonlarda yansıtıyordu. Saçlarımın beyaz rengine uyacak, lacivert taşlı ve gümüş gövdeli bir tacı da başıma yerleştirdiğinde yine eski halime döndüğümü hissettim. Kendimi uzun süredir prenses gibi hissetmiyordum. Nasıl davranmam gerektiğini bile unutmuş gibiydim.

"Harika görünüyorsunuz prenses," dedi Pawrin gülümseyerek. "Saraydan hiç ayrılmamış gibisiniz. Üstelik çok hızlı iyileşmişsiniz, annenize çektiğinize şüphe yok."

Annemi bir kere bile hasta görmemiştim. Çok güçlü bir bağışıklık sistemi olduğu için yataklara düşmez, ateşi çıkmaz, hatta öksürmezdi bile. Eira ise onun aksine sık sık kendini halsiz ve güçsüz hissederdi. Çıtkırıldım bir prenses olmaktan da asla utanmazdı.

Pawrin'e teşekkür ederek odayı terk edebileceğimizi vurguladım. Babamın benimle konuşmak istediğini tahmin ediyordum. Çok fazla sorusu olmalıydı. Genelde pek meraklı bir baba olmamasına rağmen tüm diyar ortadan kaybolduğumu bildiği için ne açıklama yapacağı hakkında bilgi edinmeye ihtiyacı vardı. Yalnızca bir baba olarak değil, bir kral olarak dinleyecekti beni.

Kalisa'yı yatağımda horlarken bıraktık ve Pawrin'in eşliğinde yemek salonuna indim. Korkutucu bir prenses olmamama rağmen koridorda ilerlerken muhafızlar ve hizmetkârlar kısa bir süre bakıp ardından gözlerini kaçırıyordu. Çoktan hakkımda çeşitli dedikoduların çıktığını anlamam için dâhi olmama gerek yoktu. Bana saygıları olabilirdi ama bu yine de yokluğum hakkında teoriler üretmekten alıkoymamıştı onları.

Babamın çoktan yerini almış olduğu yemek masasına vardığımda derin bir nefes aldım. Pawrin'e başımla çekilebileceğini işaret ettim.

Babam anında başını döndürüp gülümsedi. "Günaydın bir tanem. İyi dinlenebildin mi?"

Babamın yanındaki sandalyeye geçtim. Bana öğretilene göre karşısına oturmam gerekiyordu çünkü kurallar bu şekildeydi. *Kuralların canı cehenneme,* diye düşündüm. *Babamı özledim.*

Babam hemen paniğe kapıldı. Hizmetkârlara seslenerek masanın öteki tarafındaki tabakları ve yiyecekleri önüme getirmelerini söyledi. Bunu yaparken gür sesi sarayın duvarlarını inletmişti âdeta. Gülümseyerek önüme konulan yiyeceklerden birkaç lokma aldım. Babam aldığım her lokmada çatalıma ve ağzıma götürmeme bakıyor, yutuğum andaysa kendinden memnun bir şekilde başıyla onaylıyordu. Kendimi çaresiz bir bebek gibi hissetmeye başlamıştım bile.

"Olanları bana anlatmaya hazır mısın bir tanem?" diye sordu konuşabilecek kadar karnımın doyduğundan emin olduktan sonra. Beni dinlemeye hazır olmasına rağmen bulduğu her şeyi büyük parçalar halinde ağzına götürmeye devam ediyordu. Bu iştahlı hali yıllardır babamın en hoşuma giden yönlerinden biri olmuştu.

İşin zorlu kısmı şimdi başlıyordu ancak dün gece uyku tutmadığı için neredeyse her şeyi kafamda kurmuştum. Beni kaçıran adamların kim olduklarını bilmediğimi iddia ettim. Nerede yaşadıklarını, beni nerelere götürdüklerini hatırlamıyordum. Kalisa'nın beni kurtardığı yer sokağın ortasındaydı ve şehre inmeyen bir prenses olarak neresi olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Nasıl olsa babam tüm krallığın haritasının zihnimde kazılı olduğunu tahmin dahi edemezdi ve asla öğrenmeyecekti.

"Benim biricik kızıma bu kadar zarar veren adamların hiçbirini cezasız bırakamam Furia, benden bir şeyler saklıyorsan çok kötü olur!"

B planına geçme vaktiydi. Ağlamaya, çok kötü şeyler yaşadığım için bunları hatırlamak istemediğimi bağırmaya başladım. Ben ağladıkça babam sakinleşti, beni teselli etmeye çalışırken tanımadığı hayaletleri bulma fikrinden yavaş yavaş uzaklaştı. Bir tür sarsıntı geçirdiğime ne kadar fazla inanırsa, bu işin peşini o kadar hızlı bırakırdı.

Yaşanmışların korkunç derecede derin olduğu doğruydu. Fenris'in bedenine hançeri sokuluğu anı hatırladıkça boğazım düğümleniyor, acı

Ninova

tekrar tekrar vücuduma yayılıyordu. Ellerimin terlediğini, kalbimin hızlandığını hissediyordum. Zihnime akan dehşet seli her defasında intikamla kavrulmama sebep oluyordu. Buz gibi gözükmeme rağmen içimden yanıyordum.

Babam aniden kalktı ve odada volta atmaya başladı. "İtibarımızı toparlamanın bir yolu olmalı," diye sesli bir şekilde düşünmeye başladı. "Ocreya'nın veliaht prensesinin döndüğünü tüm diyara en kısa sürede duyurmalı, gücümüzü yeniden göstermeliyiz. Aksi takdirde bizi zayıf bilecekler Euria, krallığımıza saldırmak için fırsat kollayacaklar."

Başımı iki yana salladım. Çevre krallıklar Ocreya'ya saldırmaya kalkışsa bile imparatorluk buna izin vermezdi. Beş senedir hiçbir krallığın savaş başlatmasına izin verilmiyordu. En ufak bir teşebbüs ise imparatorluk kuvvetleri tarafından bastırılıyordu. Üstelik saldırsalar bile ordumuz gayet güçlüydü. Ocreya ordusu çok güçlü savaşçılar bulundurmasa zeki komutanlara ve çok sayıda askere sahipti. Günün sonunda zafer bizim olurdu.

"Kimsenin bize saldırmak için fırsat kolladığını sanmıyorum baba. Nocbersea'de işler karışık zaten. Krazir ise krallıklarında şu bahsedilen kâhini yakalamakla fazla meşgul."

"Bizim elimizden kaçan kâhin." Babam resmen gürlemişti.

"Kaçtıysa kaçtı baba, yalanlar dökerek diyarı karmaşaya sürükleyen bir kâhini bulmak senin görevin değil."

Güldü. Aptallığıma gülüyor gibi görünüyordu. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdığımda derin bir nefes alarak odanın içinde dönmeyi bıraktı. "Euria, kâhinin sözlerini imparatorluğa kim gönderdi?"

"Biz," diye yanıtladım.

"Peki imparatorluk bizden ne istedi?" İmparatoriçe Irithel ve İmparator Drystan Asano batıl inançlı kimseler değillerdi. Ama bu kâhine karşı ilk defa harekete geçerek yakalanmasını istemişlerdi. Özellikle belirttikleri konu ise kâhinin canlı teslim edilmesiydi. Onu sorgulamak, daha fazla bilgi edinmek istemiş olmalılardı. Ancak onların kâhini bir tehdit gibi görmeleri fikrimi değiştirmiyordu. Asano

Ninova

ailesini tahta geçtiklerinden beri sevsem de bu konuda çelişiyorduk. Kâhinler gerçek değildi.

Gözlerimi kısıp cevap verdim. "Kâhini yakalayıp teslim etmemizi."

Babam bir kere daha gülümsedi. "Peki biz bunu başardık mı?"

Başımı iki yana salladım. "Ama baba, kâhin kimse için önemli bir mesele değil ki..." diye açıklamaya koyulmuştum ki babam bir anda bağırdı.

"Tabii ya, bir balo!" Mükemmel bir fikir bulmuş gibi ellerini çırptı. Gözleri bu planla beraber kocaman açılmış, gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. Koşarak yanıma gelip ellerimi yakaladı. "Bir balo düzenleyeceğiz Euria. Prenses balosu. Tüm krallıklara davetiye gidecek. İmparatorluğa bile gönderebiliriz! Böylece ailemizin sapasağlam durduğunu görecek, bizi gözüne kestirenler geri basacak."

Gerçekten de tüm konu bu muydu? Babam diğer krallıklardan korktuğundan mı bulunmam için bu kadar çıldırmıştı yoksa bana değer verdiği için mi? Öz kızına mı yoksa veliaht prensese mi daha fazla değer verdiğini çözemiyordum. İçimde bir yerlerde, kime ait olduğunu bilmediğim bir ses bu soruya bir cevap fısıldıyor olsa da onu susturdum. Haklı değildi. Babam beni seviyordu. Ben de onu seviyordum. Bu yalnızca diplomatlara özgü bir düşünce şekliydi. Süslü kelimeler veya göz korkutucu vaatlerden ziyade bizzat göstererek güç kanıtlamak ise tam olarak babama ait bir özellikti. Karmaşık düşünmezdi babam, hiçbir zaman annem kadar usta bir diplomat olmamıştı. Annemi kaybettikten sonra krallığın düşüşe geçmesinin en önemli sebebi buydu.

"Bir balo Euria. Böylece diğer krallıklardan gelen vârislerle tanışıp kendine bir eş seçebilir, krallıklarımızı birleştirmemizi sağlayabilirsin. Kocan sayesinde Ocreya daha da güvende olur."

Bu fikir midemi bulandırmıştı. "Krallıkların güçlü olması için bir erkek şart değil baba."

"Şart. Her krallığın çatısında bir adam oturmalıdır."

Burnumu çekip gözlerimi tabağıma diktim. "Zorunda mıyım?"

Ninova

"Annenin ve kız kardeşlerinin sana bıraktığı mirası ret mi ediyorsun Euria? Onlar sana bir krallık emanet ettiler. Bu emaneti korumak istiyorsan en kısa sürede kendine bir eş seçecek ve tahta geçeceksin." Babamın gürlemesiyle sarayın duvarları bir kere daha gümbürdedi. Bir haftada ne kadar da değişmişti. Sanki bambaşka bir insanla konuşuyordum. Gözlerini korku ve gücün bürüdüğü, kaybetme korkusu yüzünden kendi sınırlarını bile aşan bir adamdı karşımdaki.

O sırada Uskal'ın içeri girdiğini fark ettim. Yeşil renkli koyu bir sıvı ve buharı tüten bir fincan taşıyan hizmetkâr eşlik ediyordu ona. "Efendim, ilacınız," dedi Uskal hizmetkâra başıyla işaret vererek. Gözlerimi kısıp babamın sıvıyı çayına dökmesini, ardından sıcak içeceği tek yudumda bitirmesini izledim.

Babamı bir kez bile böyle bir ilaç içerken görmemiştim. "Ne işe yarıyor?" diye sordum Uskal'a.

Uskal ellerini karnının önünde birleştirdi. "Majesteleri yokluğunuzda uyku sorunları çekmeye başladı prenses. Bu sıvı uykusunu düzenliyor."

Şüpheli sıvı şişesinin yeniden hizmetkârın tepsisine dönmesini izledim. Burada anlayamadığım, çözemediğim bir şeyler dönüyordu. Babam bana başka biri gibi görünüyor, daha önce olsa kesinlikle itiraz edeceği şeyler yapıyordu. Gözlerimi kıstım. Ters giden bir şeyler vardı ve bunu en kısa sürede çözmeliydim. Babam elini havada salladığında Uskal'la hizmetkâr saniyeler içinde odayı terk etti.

"Peki ya ben tahta geçince ne olacak?" diye sordum babamın sakinleşmiş olmasını fırsat bilerek.

"Danışmanlığını yapıp aptalca kararlar vermeni engelleyeceğim."

"Aptalca kararlar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum."

Omzumu silkip bir kere daha tabağıma döndüm. Babam her kalbimi kırdığında yemek yemeye devam edersem çok yakında tahta yuvarlanarak çıkmak zorunda kalacaktım. Babam ağır adımlarla yanıma geldi. Sandalyesine çökerken uzanıp elimi yakaladı.

Ninova

"Üzgünüm Euria ama ulusların kaderi kadınların ellerine bırakılmamalı. Fazla kırılgan, duyarlı ve duygusalsınız. Bir kadının bir krallığı elinde tutması imkânsızdır. Özellikle de yalnız bir kadının."

"Anlıyorum baba." Öne eğildim. Anladığım falan yoktu ama boyun eğmekten başka çarem de yoktu. Babam artık beni kızı olarak değil, yalnızca vârisi olarak görüyordu. Karşılığında benim de onu babam olarak görmeyi bırakıp kral olarak kabul etmem gerekliydi. Kendi iyiliğim için. Ve onun iyiliği için.

Elimi daha da sıkıp üstünü nazikçe okşadı. "Seni seviyorum Euria. Sen benim bir tanemsin."

"Ben de seni seviyorum baba." *Baba, Kral Halrod, Majesteleri, Başarısız Hükümdar.* "Şu elmayı yiyecek misin?" diye sordum tabağının sağ tarafına çektiği meyveyi işaret ederek. Babam elmayı bana vermek için kafasını çevirdiğinde elimin tersiyle akmak üzere olan yaşları silip attım. Doğranmış parçaları daha minik parçaları bölmeye koyulduğumda babam arkasına yaslandı. Mutsuz görünüyordu. Önceki günden çok daha zinde, çok daha canlı olduğu kesindi ama aklını meşgul eden başka şeyler vardı.

Bir balo, diye düşündüm. *Bütün diyar için gösteriş timsali olacak, tüm sarayı süslememiz gereken ve onlarca tanımadığım insanlarla konuşmak zorunda kalacağım bir balo.* At arabaları sarayın çevresine dizilecek, renk renk elbiselerle gösteriş yapmaya gelen prens ve prensesler birbirlerinin rakipleriymiş gibi balo salonuna doluşacaklardı. Geniş kubbeli balo salonu ise kapasitesinden çok daha fazla insana ev sahipliği yapmak zorunda kalacaktı.

"Baloya tüm krallıklar davet edilecek mi?" diye sordum babamı düşüncelerinden çekip çıkararak.

Başıyla onayladı. "Elbette. Özellikle düşmanlarını iyi tanımaya çalışmalısın Euria. Kulakların özellikle yıkılmanı dileyen fısıltıları işitmeli."

Odama girdiğim anda yatağımdaki mor kafa sıçrayıp panikle doğruldu. Saçlarını yüzünden çekmeye çalışırken bir yandan da

Ninova

geceliğinin eteğiyle salyalarını temizlemeye çalışıyordu. Selam vermeye çalıştı başarısız bir şekilde.

Yüzümü buruşturdum. "Sana inanamıyorum Kalisa, seni bıraktığımdan beri yatıyor musun?"

Oturup kollarını yukarı uzattı. Gerinirken sesi boğuk çıkıyordu. "Ne olmuş yani?"

Bir ara kalkmış, odanın perdelerini kapatıp yeniden yatmıştı. Bir prensese yakışmayacak bir hışımla fırlayıp perdeyi açtım. Oda aydınlanınca geniş yatağın ortasında oturan Kalisa gözlerini kısıp homurdandı. Güneş ışığı tarafından tamamen işgal edilen huzurunu yatakta bırakarak ayaklandı.

"Biraz sinirli misin yoksa prenses halin bu mu?" Sesi çatlak ve kuruydu.

"Sinirliyim. Babam bir prenses balosu düzenliyor." Odada sert adımlarla yürümeye başladım.

"Acıktım," diye mırıldandı Kalisa gözlerini ovuşturup. "Prenses balosu nedir?"

"Tüm ilginin benim üzerimde olacağı bir balo. Üstelik babam kendime bir eş bulmam konusunda ısrarcı. Tahta çıkacağım zaman bir kocam olması gerektiğini, aksi takdirde iyi bir hükümdar olamayacağımı düşünüyor."

Kalisa başını hafifçe yana yatırdı. "Gelmek zorunda değilim, değil mi?"

"Öyle bir geliyorsun ki."

Israrla başını iki yana salladı. "Lütfen Kurabiye. Beni bir baloya götürme. Zindanlara götürüp işkence etmeni tercih ederim. Bunu bana yapma." Yataktan zıplayıp benden kaçmaya başladı.

Gözlerimi devirip onu sakinleştirdim. Baloya yaklaşık bir hafta olduğunu söyleyince yeniden yatağa sinen Kalisa aç olması hakkında söylenip duruyordu. Hizmetkârları çağırıp yiyecek bir şeyler hazırlamalarını, onu temizlemelerini ve antrenman kıyafetleri giydirmelerini söyledim. Kalisa'nın bedeni benimkinden daha geniş olduğu için ve sarayda kadınlara göre antrenman takımları bulunmadığı için

Ninova

diğer muhafızlara göre daha minyon olanların kıyafetlerinden bulmaları gerekmişti.

"Bu ne için?" diye sordu mor saçlı kız, hizmetkârlar çizmelerini giydirirken.

"İlk antrenmanımız için, buraya hamlamaya gelmedik," diye açıkladım. Kalisa karnını doyurup temizlenirken çoktan kendi üstümü değiştirmiş, hizmetkârlar sayesinde Nathan'a haber göndermiştim. Kalisa hazır olduğunda avluya inecektik. Nathan'dan Kalisa için de bir partner bulmasını rica etmiştim. Kısa sürede elinden geleni yapmak zorundaydı.

Avlu kapısına vardığımızda Nathan'ın yanında bir savaşçının olduğunu görmek beni rahatlattı. Kalisa'yla dövüşmeyi istemiyordum çünkü kız arkadan vurma konusunda bir ustaydı. Omzuma indirdiği darbeyi unutmuş değildim.

Bizimle antrenman yapması gerektiği konusunda bilgilendirilmiş savaşçı aceleyle önüme geldi, diz çöktü ve kendini tanıttı. "Prenses Eurîa, ben Baş Muhafız Nathan'ın birliğinden Rakan. Sizin için dövüşmek benim için bir onur olacak."

Gülümsedim. "Memnun oldum Rakan ama benimle değil, şu canavarla dövüşeceksin."

Rakan merakla başını kaldırıp yanımdaki Kalisa'ya baktı. Gözleri hayatında ilk defa bir kızla tanışıyormuş gibi parlamıştı bir anda. Meraklı bakışları bir gülümsemeyle taçlandı. Üzerinde bir muhafız zırhı yoktu. Yalnızca sıradan dövüş kıyafetleri ve kılıçlarıyla gelmişti iki savaşçı da antrenmana. Bu kadar hızlı geldikleri için bile etkilenmiştim. Hazırlanmalarını beklemiyordum. Rakan'ın gömleği tıpkı belindeki kemer gibi koyu kahverengiydi. Pantolonu ise koyu yeşil olmasına rağmen sıkıtmıyordu. Kesimleri oldukça kaliteli, vücut hatlarını ortaya çıkaran türdendi. Kendi kıyafetlerini diktirmiş olmalıydı. Kemerindeki kılıç ve kemer ise tamamen saray üretimiydi.

Saçları siyaha çalan bir kahverengi, teni onun yalnızca birazcık açığı, gözleri ise kehribar rengiydi. Yalnızca bakışlarıyla çok fazla şey anlatabilecek birine benziyordu. Kalisa'da takılı kalan gözlerini

Ninova

kırpıştırıp içini çekti. "Leydim," diyerek bu sefer ona döndü. Elini dizinden ayırarak Kalisa'nınkini öpmek üzere kaldırdı.

Rakan'ın eli Kalisa'nın eline dokunduğu anda Kalisa sağ elini beline den ayırıp Rakan'ın suratına bir yumruk yapıştırıverdi. Beklenmedik saldırı karşısında dengesini kaybeden Rakan yere düştü. Üzerinde kırışıklık dahi olmayan kıyafetler bir anda toprağa bulandı.

Nathan'a bakıp kıkırdamamı tutmaya çalışırken onun da dudaklarını birbirlerine yapıştırdığını fark ettim. Sıkıca kastığı çenesi seğiriyordu. Onu görmek daha da fazla gülmek istememe sebep oldu.

Kalisa olduğu yerde donup kalmıştı. "Fiziksel temastan hoşlanmıyorum."

Rakan gülümseyerek ayağa kalkıp burnunu tuttu. "Eh, acı yoldan da olsa öğrenmiş oldum."

Ağır adımlarla geri giderek yeniden Nathan'ın yanına geçti. "Adının neden canavar olduğu belli oldu." Kalisa'nın duymaması için sessizce söylemişti ama ben duymuştum. Rakan'ın babasının da Nathan'ın olduğu gibi eski bir komutan olduğunu biliyordum. Rakan, Nathan'dan daha iyi bir savaşçı olsaydı baş muhafız konumuna bile gelebilirdi. Ama unvanları umursayan birine benzemiyordu. Zaten bir servete sahipti.

Kalisa dudaklarını büktü. "Antrenman sırasında intikamımı alırsın," dedi.

Rakan nazikçe gülümseyip bembeyaz dişleriyle flörtöz bir şekilde sırıttı. "Kalkana ihtiyacım olacak gibi."

Kalisa hafifçe gülümseyip dövüşeceğimiz boş alanın yolunu tuttu. Homurtuyla ilerlerken Rakan'ın canını fazla yakmadığı için memnun olduğunu fark etmiştim. Düşünmeden yaptığı hareketin sonuçlarını düşünmüştü en azından. Gelişim gösteriyordu.

"Eh," diye mırıldandı Nathan karşımda pozisyon alarak. Kılıcını çekmek üzere beline uzandı. Bir anlığına havayı avuçladıktan sonra şaşkınlıkla olmayan kılıcının yerine baktı. Yeri kontrol edip şaşkınlıkla etrafı kolaçan etmeye başladı.

"Bunu mu arıyorsun?" diye sordum neşeyle bacağımın hizasında gizlediğim kılıcı uzatarak.

Ninova

"İyi ama ne ara?" Uzattığım kabzayı çılgınca dönen bakışlarıyla kaptı. Gözlerini kırpıştırdığında kılıcı ne zaman belinden kaptığımı düşünmeye başladığını tahmin ettim. Rakan'ın yanına gidip Kalisa hakkında söylendiği zaman almıştım ama Nathan bunu öğrenmeyecekti.

"Firari'nin sihirli parmakları," diyerek sağ elimi kaldırdım ve kırılmış, bakımsız tırnaklarımı havada oynattım. Prenses balosundan önce halledilmesi gerekenler listesine bir madde daha eklenmişti.

Nathan kabzasını iki eliyle sıkıca kavradı ve kılıcın ucunu toprağa bakar şekilde eğdi. Aynısını tekrarlayarak ayaklarımı iki yana açtım. Sol ayağımı öne atarak pozisyon aldım. Nathan omuzlarını silkeleyip başını salladı. "Görelim bakalım şu meşhur Firari'yi." Cümlesi neredeyse fısıldar gibi çıkmış, konuşmadan hemen önce Rakan ve Kalisa'nın yeteri kadar uzakta olduğundan emin olmuştu.

Güldüm ve atıldım. Kullandığımız kılıçlar kör, egzersiz kılıçlarıydı, bu sebeple ölümcül zararlar vermeleri imkânsızdı. Geri durmam için hiçbir sebep yoktu. Kılıç Nathan'ınkine çarptı. Tüm gücümle vurmama rağmen Nathan'ın duruşu sarsılmamıştı bile. Karşımda bir dağ gibi dikiliyordu. O an ona bakakaldım ve gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Nathan'ın bu kadar güçlü olduğunu anımsamıyordum.

Nathan ise sakince gülümsedi yalnızca. Gözlerinde bilmişlik vardı. Kılıcımı savurarak geri çekilmeye zorladı beni ve dövüşümüz başladı. Hararetle birbirimize darbeler indirmeye, ileri ve geri zıplamaya koyulduk.

Toprağın üzerinde kayarak beni itmeye başladığında üstünlük sağladığını fark ettim. Bu Nathan öncekinden daha farklı dövüşüyordu. Bunun iki açıklaması vardı: Ya Nathan bensiz geçirdiği bir haftada inanılmaz bir gelişme göstermişti ya da eskiden bana bilerek yeniliyordu. Seçme şansım olsa hakkımı kesinlikle ilk seçenekten kullanırdım. Bana karşı kendisini tutmasını istemiyordum. Kazanmama izin vererek gelişmeme yardımcı olamazdı.

Öfkelendiğimi hissederek bir kılıç darbesi daha savurdum. "Laner olsun Nathan, son zamanlarda neyle besleniyorsun?"

Ninova

"Yokluğunla." Yön değiştirip kılıcını döndürdü ve darbemden ustalıkla kaçındı.

Gözlerimi kısıp bir kere daha atıldım. "Yıllardır gücünü bana karşı kullanmaktan çekiniyor muydun? Dövüştüğümüz zamanlar geri mi durdun?"

Nathan süzülerek bir kere daha atlattı darbemi. "Sana zarar vermek istemedim."

"Daha iyi bir dövüşçü olmamı sağlayabilirdin." İleri geri dans ediyor, kendi çevremde dönerek vücudumu hedef alan darbelerden kaçıyordum.

"Anlamıyorsun Ayışığı," diyerek gözlerini yukarı çevirdi. Kendi etrafında dönüp kılıcımı aramızdan çekti ve burun buruna geldiğimiz anda kendi kılıcını ensemde tutarak kaçmamı engelledi. "Çocukluğumuzdan beri tek isteğim seni korumak. Senin güvende olmanı sağlamak için canımı bile veririm. Sana zarar vermek benim varoluşuma aykırı. Ben senin muhafızınım. Arkadaşınım. Dostunum."

Kılıcını ensemde tutan koluna dirsek atıp oluşturduğu kapandan kurtuldum. "Seni yenmeme izin vererek başkalarına yenilmeme sebep olabilirdin."

Güldü. "Sen kimseye yenilmezsin Euria. Sen bambaşka bir şeysin."

Kılıcımı bir kere daha savurdum. Buz gibi bir öfkeyle mavi gözlerimi kısarak ilerledim Nathan'a doğru. Defalarca saldırdım, her birini engellemeyi başarırken daha da hızlandım.

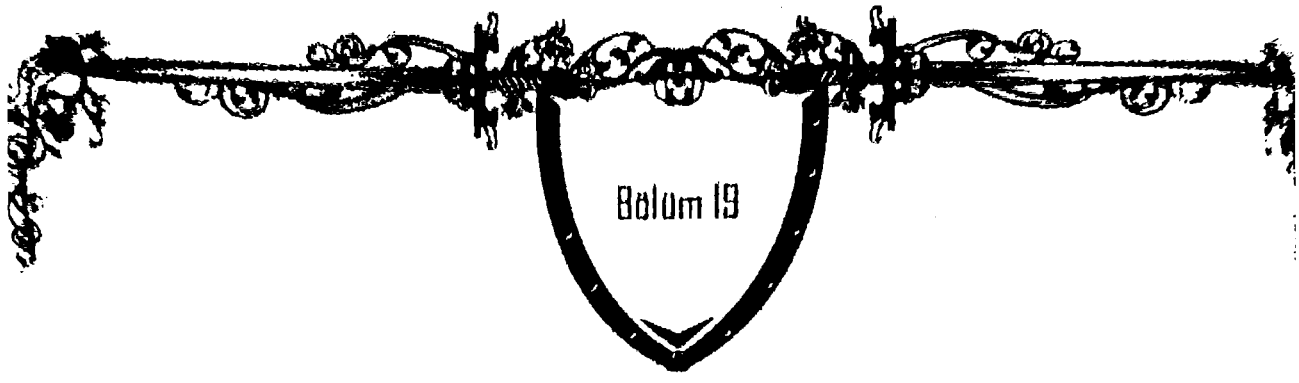
Tam o sırada yanımızda gerçekleşen dövüşten bir feryat duyuldu. Aniden çıkan bir toz bulutu havaya yükseldi. Gökyüzüne yükselen toprak rengi sisin arasından Kalisa ve Rakan göründü. "Bu kız kahrolası bir dâhi!" diye haykırdı Rakan doğrulmaya çalışırken. Rakan'ın da Kalisa'ya karşı tüm gücünü göstermediğine emindim çünkü Rakan bir muhafız olarak yetişmişti. Uzmanlık alanı zehir olan bir kıza karşı kılıç dövüşünde kaybetmesi imkânsızdı. Gardını indirmişti ancak anlaşılan Kalisa beklediğinden daha iyi kılıç kullanıyordu.

Ninova

Tam o sırada belimin arkasına inen kılıç darbesiyle iki büküldüm oldum. Dizlerimin üstüne düşmek üzereyken Nathan koşup yakaladı bedenimi. Kollarımdan ve göğsünden doladığı elleriyle beni dengede tuttu. Nefesini boynumda hissedebiliyordum.

"Asla dikkatini dövüşten ayırma. Öldün prenses."

Ninova

İMPARATORLUK KILICI

Balo salonu saraydaki en büyük odaydı. Geniş ve kudretli bir salondu. Gece mavisi mermerlerle döşenmiş tam sekiz tane şöminesi vardı. Bu şöminelerin renkleri yüzünden içinde yanan alevin rengi de maviye çalıyordu. Kubbe şeklindeki tavansa gökyüzünün bir kopyasıydı âdeta. Bulutsuz bir gecede göreceğiniz manzaranın aynısı ince ince duvarlara işlenmişti.

Duvarlardaki yeşil perdeler indirilmiş, onların yerine tülden yapılma beyaz ve lacivert renklerde yıldız desenli perdeler asılmıştı. Babam tüm balonun gece ve yıldız temalı olmasına karar vermişti. Bana en çok yakışan renklerin bu temada olduğunu düşünüyordu. Gümüş, beyaz, mavi, lacivert ve siyah.

Ayaklı gümüş şamdanlar tüm balo salonunun etrafına dizilmiş, iyi bir aydınlatma sağlamak üzere hazırlanmıştı. Zemin ise çoğu balo salonunun aksine düz ve sadeydi. Yalnızca dans pisti daire şeklindeydi. Genelde balo salonlarının zemininde detaylı haritalar, ince işlenmiş çizimler bulunurdu ancak bizim balo salonumuz onlardan biri değildi.

Zaten Gümüş Saray, büyük savaşların çok öncesinde yapıldığı için bir harita yapılsa bile mevcut Wisteria Diyarı'nı yansıtmazdı o harita. Yıllar boyunca çok fazla krallığın sınırı değişmiş, çok fazla kraliyet bölünmüştü. Her savaştan sonra balo salonunun zeminini kırdırıp yeniden yaptırmak yerine harita kullanmamak en akıllıca seçenekti.

Ninova

Bu gece kendimi hiç kimseyle bu salonun ortasında dans edecek gibi hissetmiyordum. Kendimi babam hariç hiçbir adamın kollarında görmek istemiyordum. Sütunların arasında dizilmiş uzun, süslü masalardaki misafirlerin Ocreya'nın gelecek hükümdarını izlediklerini şimdiden görebiliyordum. Hepsinin gözlerinin üzerimde gezdiğini, beni yargıladıklarını tahmin edebiliyordum. Hassas diplomatik konulardan uzak bir şekilde yalnızca saçlarımın nasıl dalgalandığı ya da kıyafetimde kullanılan kumaşların kalitesinden bahsedildiğini duyabiliyordum. Ezberlemek zorunda kaldığım nezaket kurallarının ve nazik muhabbet başlangıçlarının samimiyetsiz kelimelerle dudaklarımdan döküldüğünü hissedebiliyordum.

Başımı iki yana sallayarak süslenmeye devam eden balo salonunu terk etmek üzere kapıya yöneldim. Üzerimde günlük bir elbise, başımda sade bir taç vardı. Sadece tacın varlığı bile balo salonunda her yöne koşuşturan hizmetkârların dikkatinin dağılmasına yeterli gelmişti. Onları işlerinden daha fazla alıkoymak, kendimi de daha fazla zorlamak istemiyordum. Gece olacaklar, tanışacağım insanlar, konuşmam gereken konular hakkında gergin hissetsem de bu balodan kaçışım yoktu. Kabullenmem gereken bir işkenceydi yalnızca.

"Prenses Euria," diye seslendi bir anda beni buraya kadar takip etmiş olan tonton kadın Pawrin. "Leydi Kalisa için özel olarak diktirdiğiniz elbise geldi. Aynı zamanda sizinki de odanıza götürüldü. Üstünüzde görmek ister misiniz?"

Kalisa'nın yalnızca mor giyme konusundaki takıntısına tüm hizmetkârların uyum sağlamasını şart koşmuştum. Kalisa'yı sorgulayabilirlerdi ancak bana kimse karşı çıkamazdı. Geceliğinden eldivenlerine kadar tüm giysilerinin mor tonlarında olduğundan emin olmuştum. Kalisa'nın mor renkli giyinme konusundaki hassasiyetinin temelini anlayan ve göğsünde bir kalp taşıyan herkes benim yaptığımı yapardı. Ancak elbisenin gösterişi konusunda söz vermemiştim. Bir prensesin leydisi olarak iyi giyinmesi şarttı.

"Birazdan Kalisa'yı da alıp odama çıkarım," diyerek Pawrin'i bilgilendirdim. Kadın minik bir reveransla izin isteyerek geri çıktı. Ben de Kalisa, Rakan ve Nathan'ın yanına varmak üzere koridora çıktım.

Ninova

Avluya adım attığım anda yorgun bir çığlık karşıladı beni. Kalisa iki ayağının üzerinde dururken dudağının kenarından bir damla kan süzülüyordu ve Nathan başını ona çevirmiş olan biteni izliyordu. Kalisa'nın üzerinde bir haftadır kullandığı dövüş takımları vardı. Saraya geleli tam bir hafta olmuş ve bu süreyi idman yaparak geçirmiştik.

Elbette prenseslik görevleri yüzünden her antrenmana katılamıyordum. Nathan da baş muhafızlık görevleri yüzünden bazen eksik kalıyordu ancak Kalisa ve Rakan her sabah kahvaltıdan sonra kendilerini avluya atıyordu.

Dikkatli baktığımda bu hiddetli savaşın sebebini fark ettim. Gün ışığı sayesinde sarıya dönen bir toz bulutunun altında Rakan yatıyordu. Rakan'ın omzunu tuttuğunu ve Kalisa'nın sert vuruşları yüzünden aşınmış takımını görebiliyordum. Çizmeleri ve pantolonu dizine kadar çamur içindeydi. Saçları iyice karışmış, toprakla bir olmuştu. Bariz bir şekilde Kalisa savaşı kazanıyor, Rakan'sa bu yenilgiyi kabullenemiyordu. Dikkatlerini dağıtmaktan çekinerek minik adımlarla Nathan'ın yanına indim.

Sıcakkanlı bir gülümsemeyle karşıladı beni. "Günaydın Ayışığı."

"Kalisa beklediğimizden daha iyi gelişim gösteriyor anlaşılan." Rakan'ın toparlanıp yeniden Kalisa'ya atılmasını izledim bunu söylerken.

Nathan başıyla onayladı. "Senin kadar olmasa da gittikçe daha iyi bir dövüşçü oluyor. Elbette uzun boyunun yanı sıra eski idmanlarının etkisi de olmalı. Aksi halde kendini bu kadar hızlı geliştiremezdi."

Düşünceli bir şekilde ne söylediğini gözlemlemeye çalıştım. Kalisa kaslı, uzun boylu bir kızdı, bu yüzden Rakan gibi devasa muhafızlardan birine karşı minyon birine göre çok daha kolay eşitlik sağlıyordu. Ancak hem kılıç dövüşünde hem de bir suikast sırasında cüssenin önemi abartılıyordu. Bunu ilk elden Malthazar'la dövüşümde deneyimlemiştim. İki katım boyu, üç katım kadar eni olan bir adamı yenmeyi başarmıştım. Boy ve güç her şey değildi. Önemli olan elde var olanları en iyi şekilde kullanabilmek ve bir yandan bunu

Ninova

yaparken öte yandan da rakibinizin bir sonraki hamlenizi tahmin etmesini engellemekti.

Tam bir sessizlik anında ikisinin karşılıklı bakışmalarını izledik. Nathan'la nefesimizi tutmuş ilk hamleyi yapanın kim olacağını görmeyi bekliyorduk. "Hadi," diye fısıldadı Nathan. Normalde duymaları imkânsızdı ancak kavgaya verdikleri yüksek odaklanma sayesinde ikisinin de başı bize döndü.

"Bu bir dövüş değil, farkındasın değil mi muhafız bozuntusu?" Kalisa gözlerini kısıp ciddiyetle Nathan'a baktı. "Erkek dürtülerin yüzünden birimizin kazanmasını istiyor olmalısın." Kolunu havaya kaldırıp uzattı ve kılıcı yüksekten serbest bıraktı. "Artık kimin kazanacağını asla bilemeyeceksin." Sinsi bir kahkahayla Rakan'ı, Nathan'ı ve hatta beni afallamış bir halde ona bakarken izledi.

Aklımın gurur dolu bir kısmı Kalisa'nın her kelimesiyle göğsümü kabartsa da diğer yanım gerçekten kimin kazanacağını merak etmişti. Rakan'ı yendiğini kendi gözlerimle görsem bizzat tebrik etmek isterdim. Ancak anlaşılan bu başka zamana kalmıştı.

Bana dönüp gözlerini kırpıştırdı. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Rakan şaşkınlıkla bir bana bir Kalisa'ya baktı. "Prensesimizle nasıl böyle konuşursun Leydi Kalisa? Ona saygıyla yaklaşman en önemli saray kurallarından biridir."

"Seni kaçırmaya geldim," dedim Rakan'ı duymazlıktan gelerek.

Kalisa kaşlarını çatıp elini beline koydu. "Nereye?"

"Balo hazırlığına," diye yanıtladım

Mor gözleri kocaman açılırken gülmemi bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetledim. "Baloya gitmek istemiyorum Euria, konuştuğumuzda bunu anladığını zannetmiştim. Beni baloya gitmeye zorlayamazsın!" Bunu söylerken başını şiddetle iki yana sallıyor, idman yüzünden dağılmış mor saçlarını daha çok dağıtıyordu.

Rakan sinirle kılıcını savurup toprağa sapladı. "O senin prensesin Leydi Kalisa, istediğini yapmaya zorlayabilir."

"Balo olarak düşünme," dedim en ikna edici ses tonumla. "Düşmanlarımızı yakından tanıyabileceğimiz bir fırsat olarak düşün.

Ninova

Benden almak istedikleri tahtın ne kadar iyi korunduğunu göstereceğimiz, krallıklar arasında dönen entrikaların en derinlerine ineceğimiz ve günün sonunda istediğin kadar ziyafet çekebileceğin bir balo."

Dudaklarını birkaç saniye büzüp düşündü. "Mor bir elbise istiyorum."

Başımla onayladım. "Çoktan diktirdim bile. Odamda seni bekliyor."

"Ayrıca dans etmem."

Gülümsedim. "Anlaştık."

Öldürmek için harekete geçen kukla bir asker gibi aniden yürümeye başladı Kalisa. Ağır ağır yerdeki kılıcı alıp Nathan'a teslim etti. Ardından bir kolunu omzuma attı ve bir baloya hazırlanmaya giden iki dost olarak avluyu terk ettik. Kim bunu tahmin edebilirdi ki?

Elbisemin altına giyeceğim ayakkabıyı seçme süreci şaşırtıcı derecede yorgun düşürmüştü beni. Yatağıma devrilirken ayağıma hiç de uygun olmayan çiftin tekini bir tarafa, diğerini öteki tarafa fırlattım. Ayaklarıma masaj yapmaya başladım. Bunun bir prenses için uygun olmayan bir davranış olduğunu biliyordum fakat umurumda değildi. Bir prenses olsam da canım yanıyordu.

Kalisa da bu sırada tüm ayakkabı çiftlerini benim odama getirtmişti. Benim yanımda olduğu sürece her sıkıntının daha katlanılabilir olduğuna dair bir inancı vardı. Ayakkabı denemek bir işkenceyse benim yanımda daha çekilebilirdi.

Kızın tepkileri o kadar hızlıydı ki hangi ayakkabının ona göre olduğunu ya da hangisinin olmadığını tek denemede anlayarak karar veriyordu. Elbette güçlü vücudunu taşıyan ayaklarını rahat ettirecek bir çift bulmak da onun için kolay iş değildi.

Pawrin dolabımdan bir çift ayakkabı daha çıkarırken yorgunluk hissi tüm vücuduma yayılmaya başladı. Son bir haftadır kendimi sürekli olarak idmanlarda bulmuş, gecelerimi bile odamda antrenman yaparak harcamıştım. Prenseslik görevlerim haricinde tek işim kendimi ve vücudumu geliştirmek olmuştu. Güçlü olduğumu bili-

Ninova

yordum ama bu bana yeterli gelmiyordu. Kendimi sürekli daha dirençli ya da daha sağlam olmayı isterken buluyordum. Daha güçlü olmalıydım. Yalnızca güçlü değil, ölümcül, kaçınılmaz, yenilmez olmalıydım.

Kalisa'nın varlığı bir açıdan iyiydi, topukluların üzerinde durma çabası neşelenmemi sağlıyordu. Baloda Nathan da olacağı için yanıma fazla yaklaşacak prensler hakkında endişelenmeme de gerek yoktu. Nathan'ın baş muhafızım ve korumam olarak görecek, bana bir dans teklifi ederken bile iki kere düşünmeleri gerekecekti. Böylece en azından yalnızca gerçekten dans etmek isteyen ve bunun için gerekli cesareti gösteren erkekler teklif edecekti. Onları reddederek gururlarını kırarsam da Nathan orada olacaktı. Elbette kendimi savunma konusunda kimsenin varlığına veya yardımına ihtiyacım yoktu ancak saray hayatında birilerini tekmeleyerek yere serme özgürlüğüne sahip değildim. Üstelik bu gece giyeceğim lacivert dar elbise de dövüşü benim açımdan oldukça zorlaştırırdı.

"Prensesim, son bir çift daha deneyin lütfen. Bunun mükemmel olacağına eminim." Pawrin elinde elbisemin işlemelerinin renginde bir çift ayakkabı tutuyordu. Oflayarak yattığım yerden doğruldum ve söylenerek ayağa kalktım. Pawrin'in de yardımıyla sonunda bu gece giyeceğim ayakkabıyı bulabilmiştik. Pek rahat olduğu söylenemezdi ancak balo salonundaki hiçbir kadının rahat olacağını zannetmiyordum. Toplum bir şekilde güzelliği rahatsızlıkla birleştirmeyi başarmıştı. Rahat olunca güzel, güzel olduğunuzda ise rahat olamıyordunuz.

Balo salonundan gelen gürültü Kalisa ve benim topuklarımızın çıkardığı sesleri boğuyordu. Sesler yüksek bir perdeden, neşeli bir balo müziğinin eşliğinde hızlı bir tempodaydı. Düzenli, pürüzsüz koridorların bir ucundan aramıza henüz katılan at arabalarının gıcırdayan tekerlekleri, kıkırdayarak saraya doğru hızlı adımlarla yürüyen kızların kahkahası duyuluyordu.

Kafamı balo salonundan içeri uzattığımda karşılaştığım uğultu yüzünden şok geçirdim. Büyük balo salonumuz devasa bir kalabalıkla karşı karşıyaydı. Birbirlerine selam veren, tanışmak isteyen

Ninova

soyluların sesleri geliyordu kulağıma. Eli olan tüm kızlarda birer yelpaze bulunuyordu. Onlarca insana yetecek kadar yemeğimiz olup olmadığını sorgulamama sebep oldu bu durum. Elbette babam her şeyle ilgilenmiş olmalıydı ancak ona olan güvenim bile içimdeki şüphevi dindirmeye yeterli değildi.

Erkeklerin büyük bir çoğunluğu gecenin temasına uygun bir şekilde koyu mavi tonlarda veya siyah giyinmişlerdi. Aralarından çok azının beyaz veya gri giydiği görülüyordu. Saçları geriye taranmış, bıyık veya sakaldan eser olmayan yüzleri sempatik gülümsemelerle taçlanmıştı.

Kadınların kıyafetleri ise erkeklere oranla çok daha süslüydü elbette. Kendilerini gösterme çabası içinde olanlar fırfırları eteklerinden eksik etmemişler, her yerlerine küçük fiyonklar yerleştirmekten çekinmemişlerdi. O sırada bu baloya yalnızca soylu ailelerin değil, krallıklarda bulunan varlıklı ailelerin de katıldığını fark ettim. Yalnızca yirmi dört krallığın hükümdarları ve taht vârislerinden oluşmuyordu karşı karşıya olduğum topluluk, tanımadığım onlarca temsilci ve aile de buradaydı. Dört kulaç yüksekliğinde kapılardan içeri girmeden önce Kalisa'nın elini tuttum.

"İçeri böyle girmek istediğine emin misin? Takdim edilmeden, sıradan biri gibi?" diye sordu Kalisa elini geri çekmeden. Bir süre düşündüm. Elbette takdim edilmem gerekliydi ve görgü kurallarına uygun olan şey buydu ancak ilgiyi üzerime çekmeye kesinlikle hazır hissetmiyordum. Üstelik elbisenin hem boynunu hem de belini açık bıraktırdığım için herkes yaralarımı görecekti.

Bunu kendim istemiştim. Tüm soylulara yaralarımı seyrettirme kararını veren bendim. O halde neden geri çekilmek istiyordum? Neden saçlarımı onları gizlemek için kullanmayı planlıyordum?

"Herkes Eira'yı tanıyordu. Kimse beni fark etmez," dedim derin bir nefes verirken.

Kalisa burnundan güldü. "Tüm diyardaki tek beyaz saçlı hükümdar soyu sizde Kurabiye."

Tıpatıp aynı görünen iki muhafıza kapıları açmalarını işaret ettim. Bunu yaparken sessiz olmalarını rica ettiğimde tereddütlü bir

Ninova

şekilde birbirlerine bakmış olsalar da karşı çıkamadılar. Gergin ruh halim kapıların açılmasıyla yüzüme vurup boynumun, kollarımın, hatta bulaklarımın alev almasına sebep oldu. Kalisa'nın elini daha da sıkı sıkı tutarak içeri bir adım attım. Kapıların açılma sesine rağmen çok fazla dikkat çekmemiştik. Bunun için memnun olarak derin bir nefes verdim.

"Eh, kendi balona sızmayı bile başardın prenses."

Hafifçe gülümseyerek Kalisa'ya baktım ve yaptığı hatayı ancak o zaman fark ettim. En yakınımızdaki garsonlardan sıska ve genç olanın "Prenses" kelimesini duyduğu anda eli ayağı titremeye başladı. Parmaklarındaki tehlikedeki bir tavşanı andırıyordu. Saniyeler içinde paniğe tümüyle kapıldı. Titreyerek dengede tutmaya çalışığı kristal bardaklar birer birer sert zemini boylayıp bitmek bilmeyen bir senfoni gibi ardı ardına kırıldı. Parçalanan bardakların, ortaya saçılan kristal tanelerinin ve uçan olan içkinin sonunda tüm salon sessizliğe büründü. Herkes bize dönerken buhar olup görünmez olmayı diledim.

Müziği kesen orkestraya küfrederken Kalisa elini benimkinden kurtarıp kalabalığın arasına karışıverdi. Sıska garson fısıltıyla neredeyse binlerce kez özür diledi. Omuzlarımı geriye atıp başımı dikleştirdim. İçeride sallanmayı bırakan yelpazeler, koşmaya ara veren garsonlar ve danslarını şaşkınlıkla yarıda kesen çiftler beni izliyor olsa bile başımı yukarıda tutmam gerektiğini hatırlatım kendime.

Tanıdık birini bulup onunla muhabbete başlasam kendimi bu durumdan kurtaracaktım ama koca salonda tanıdığım tek kişi de az önce sıvışıp kaçmıştı.

"Değerli *misafirlerimiz!*" Babamın sesi bir anda tüm salonda yankılandı. Gözlerimi kısarak nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Dans pistinin üzerindeki balkondan konuşuyordu. "Öncelikle davetimizi kabul ederek bizi çok sevindirdiniz. Küçük kızımı, eşimi, ardından da tahtın veliahd prensesini kaybettikten sonra çok zor zamanlar yaşadık. Büyük kayıplar veren bir kral olarak toparlanmakta zorluk çektim ve neredeyse son kızımı da kaybediyordum. Ama tüm duyara şükürler olsun ki tanrılar onu bana bağışladı ve Euria'nın kılına bile zarar gelmeden bana teslim etmiler."

Ninova

Kılıma bile zarar gelmemiş, diye düşündüm içimden gülerek. *Ali tarafı içorganlarım parçalandı, elimi bir hançer delip geçti ve en yakın dostum boğazımda tatlı bir yara izi bıraktı.*

"Bugün burada Ocreya'nın veliaht prensesi Euria Vaseva'nın bize sağ salim dönmesi ve iki aydan kısa süre sonra tahta geçecek olmasını kutluyoruz. Ziyafetin tadını çıkarın lütfen. Herkes için keyifli bir akşam diliyorum."

Tek bakışıyla yeniden başlayan müzik insanların, en azından hatırı sayılır bir kısmının yeniden işlerine dönmesini sağlamıştı. Müziğe ve salonun asil havasına uyum sağlayan seçkin, eğitimli dansçılar tekrar hareket etmeye koyuldular. Tüm hayatı dans etmek ve zarif davranmayı öğrenmekle geçen genç kızlar özenle yaptırdıkları saçlarını savurarak partnerlerini gölgede bırakıyorlardı. Hiç enerji harcamadan süzülen çiftler, yumuşak hareketlerle adım atıyor, müziğe uyum sağlayarak özgürce hareket ediyorlardı. Bazıları gülüşürken, bazıları masalarda dinlenmeyi ve muhabbet etmeyi tercih etmişti. Bir kısmı ise zorla dansa kaldırılmış gibi sadece o sırada çalan parçanın bitmesini bekliyordu. Leydiler kendi etraflarında kusursuz bir şekilde dönerken onların elbiselerinin benimkilerden çok daha rahat ve geniş olduğunu fark ettim. Dar elbiseyi seçerken sadece dikkat çekmemeyi düşünmüş, dans edeceğimi hesaba katmamıştım.

Salonda birkaç adım daha ilerleyerek kapıdan uzaklaşmıştım ki arkamdan yaklaşıp enseme üfleyen nefes zıplamama sebep oldu. "Harika görünüyorsunuz leydim."

Kibar duruşlu, uzun boylu beyefendiye dönüp baktım. Eski dostum tüm zırhlardan kurtularak normal bir insana benzemiş, kimden aldığını bilmediğim sade ancak şık bir takım giymişti. Tek aksesuarı belindeki kılıç olan bu genç adamın keskin çene hatları muzip bir gülümsemeyle kasılıyordu.

Rahatlayarak gülümsedim. "Korkuttun beni Nathan."

Hafifçe kükürdayarak elini davetkâr bir biçimde uzattı. Bileklerini kapatan süslü takım onu bambaşka bir insan gibi gösteriyordu. "Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Ona hak verdim. Öyle doğmama rağmen tüm hayatım boyunca prenses olmaya bir türlü tam anlamıyla alışamamıştım. Bu

Ninova

konumun hatırlatılmasından, sorumluluklardan ve düzenli olarak harcadığım mükemmel olma çabasından hoşlanmıyordum. Kalabalıklar ve kontrolüm dışında gerçekleşen olaylar bana göre değildi. Gerçekten de kendimi nereye konacağını bilemeyen yavru bir kuş gibi hissetmiştim. Yakın zamanda bana ait olacak bu salonda yerim yokmuş gibiydi. O ise tam vaktinde yardımıma koşmuştu.

Sıcak elini tutarak sessizce davetini kabul ettim. Parmakları benimkileri sardı. Vücudunu bana yaklaştırdığında kat kat olmasına rağmen bir zırha göre ince kalan kıyafetinin altındaki kasları hissettim.

"Senin koruma görevinde olman gerekmiyor muydu?" diye sordum, Nathan bir elini çıplak belime yerleştirirken. Elinin yumuşaklığı ve dokunuşunun sıcaklığı sırtımın ürpermesine sebep oldu.

Yüzüme bakmak için kafasını ağır bir şekilde aşağı çevirdi ve sırıttı. "Görevdeyim zaten."

Hafifçe dans eden diğer çiftleri keserek hareketlerini inceledi. Göz kenarından baktığı dans hamlelerini taklit etmeye çalıştı. Bu şaşkın hallerine gülmeden edemedim. "Seni böyle asil bir kılıkta göreceğim aklıma gelmezdi."

Uyum sağlamaya çalışırken adımlarını hesaplıyor, ayağıma basmamaya çalışıyor ve bir yandan da beni yönlendiriyordu. "Her zaman kilolarca metal altında dövüşmek zorunda değilim Euria. Benim de ara sıra değişikliğe ihtiyacım var."

Ağırlığımı belimdeki eline bırakarak kendimi geriye savurdum. Beyaz saçlarım kollarında dans etti. Muhafızın gözleri hayranlıkla parıldadı. "Çok fazla düşünme," dedim gülümseyerek.

Ellerinin terlediğini hissedebiliyordum. Göstermemeye çalışsa da gergin ve heyecanlıydı. "Neyi?" diye sordu.

"Dans etmeyi. Kendini akışa bıraksan yeter, emin ol kimse usta bir dansçı olarak doğmuyor."

Omuzlarını bir ileri bir geri hareket ettirerek kendini rahatlatmaya çalıştı. "Sanırım sarayda büyüdüğüm halde dans etmeyi bilmemek benim hatam."

Ninova

"En kısa sürede babamdan bir öğretmen talep etmelisin." Hafifçe kıkırdadım. "Küçükken bu salonlarda gizlice saklandığımızı hatırlıyor musun? Zavallı Pawrin'i saatlerce peşimizden koştururduk. Tabii o zamanlar şimdiki kadar kilolu değildi."

Geçmişte yaşadığımız güzel anıların yansımalarını bakışlarında buldum. Bu hatıralarla onun da yüzüne bir gülümseme oturdu. "En sevdiğim saklanma yerimiz açık ara farkla mutfaktı."

"Ekmekler yüzünden değil mi?"

Gözleri zevkle kapanıp açıldı. "Ah o güzel kokulu, taze ekmekler..." Yine o mutfaktaymışız ve ekmeklerin kokusunu alabilirmiş gibi derin bir nefes çekti.

"Bazen o zamanları özlüyorum," diye mırıldandım. "Çok fazla şey değişti."

Gözlerimiz birbirini buldu. "Ben de özlüyorum ama değişmeyen bir şey var Ayışığı." Birbirleriyle birleşmiş olan ellerimize bir bakış attı. "Ben bu eli tutmayı hiç bırakmadım. Bırakmayacağım."

Cevap vermeden sadece yüzüne baktım ve kendimi müziğin melodisine bıraktım. Vücudumda dolaşan ellerinin tatlı dokunuşlarının beni güvende hissettirmesine izin verdim. Uyumlu bir şekilde döndük dans pistinde. Adımlarımız şarkı söyledi, bedenlerimiz müziği çaldı, gözlerimiz dans etti. Bakışlarımız kavuşamayan âşıklar gibi kısa anlarda kavuştu. Parmaklarımız kâğıt ve kalem gibi kenetlendi. Dar elbisemin etekleri düz zeminin üzerini süpürürken gözlerimi kapatıp dansın tadını çıkardım.

Şarkı bittiğindeyse karşılıklı reverans yaparak dans pistinin kenarına çekildik. "Tüm muhafızlar ters bir durum olması ihtimaline karşı salonda geziyor Euria, endişelenmen gereken bir şey yok." Eğilip dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp fısıldadı. "Eğlenmene bak."

Geri çekilip yutkundum. Kapıldığım müziğin etkisinden çıkmaya çalışırken elimi kaldırıp üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hemen şurada, seni izliyor olacağım," diyerek masaların etrafındaki güzel giyimli, ancak kimseyle dans etmeyen kılık değiştirmiş muha-

Ninova

fiilen işaret etti. Rakan da onların arasındaydı, koyu kahve gözlerini ciddiyetle ortalıkta gezdiriyordu.

"Ucuz yırttın," dedi Kalisa birden omzumun arkasından. İrkilerek ona döndüm. Bu gece neden herkes bana sinsi sinsi yaklaşıyordu? Ya da neden bana yaklaşanların adımlarını duymam gereken vakitte duymuyordum?

"Nereye kayboldun?" Sert bir hareketle kolundan yakalayıp onu dans pistinin kenarında sürükledim.

"Şu tarafta bir atıştırmalık masası buldum." Balkonun altını gösterirken parmaklarında kek kırıntıları olduğunu fark ettim. "Bir yandan karnımı doyurup diğer yandan seni izliyordum ki gözlerini senin üzerinden alamayan bir beyefendiyi fark ettim."

İşaret ettiği tarafa dönüp kimden bahsettiğini anlamaya çalışım ve bunu başarmam uzun sürmedi. Sözkonusu beyefendi Krazir'in prenslerinden biriydi. Çok sayıda vârisi olduğu için hepsi birbirine benzese de bunun tahtın ikinci veya üçüncü vârisi olduğunu tahmin ediyordum. Hesaplamalarım doğruysa benimle aynı yaşta olmalıydı.

"Krazir'in prenslerinden biri," diye açıkladım Kalisa'nın kulağına eğilerek. "Kardeşlerden biri olan Vron Hikari katliam senesinde sağ kalan on iki vâristen biri. Anlaşılan tarzı ve giyimiyle onu tıpatıp taklit ediyor. Hiç görmememe rağmen Eira, Vron'un centilmen bir prens olduğundan bahsetmişti."

"Düşmanlarımızdan biri mi?" diye sordu Kalisa şaşkın bir şekilde. O sırada kızın ülkesinin etrafındaki krallıklar, diyar tarihi ve savaş coğrafyası hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Malthazar'ın yanında yetişip büyümüştü ve o lanet adamın çocukları eğitmek gibi bir amacı olmadığına emindim. Ülkesi hakkında hiçbir şey bilmemesi normaldi.

Omuzlarını silktim. "Herkes düşman olabilir. Bu balonun amacı onlarla konuşup tavırlarını ölçmek. Krazir ile aramızda yıllardır süregelen bir çatışma var. İki ailenin mücadelesi asla bitmiyor ancak bunu halkımıza zarar vererek yapmıyoruz. Halk bu savaştan etkilenmiyor, gerginlik yalnızca iki aile arasında gerçekleşiyor. Aslına

Ninova

bakarsan basit bir evlilikle bu durum kolaylıkla çözülebilir. Babamın bu konuda çabalayacağına dair bahse girerim."

"Seni Hikari ailesinden biriyle evlendirmek için mi?" diye sordu Kalisa emin olmak ister gibi. Başımla onayladım. Sonuçta bu balonun amacı benim için bir eş bulmaktı. Babam herhangi birini seçebilir veya beni seçmek zorunda bırakabilirdi. Bunu çoktan kabullenmiştim. En azından beni evlendirmeyi düşündüğü insanları önceden tanımaya çalışabilirdim.

"Eh, o halde sanırım müstakbel eşinin bize doğru geldiğini bilmek istersin." Kalisa kıkırdayarak omuzlarımı yakaladı ve beni sarışın prense döndürdü. Ben konuşurken yanımıza varmıştı. Kalisa gülümsemesini tutmaya çabalayarak hafifçe sırtıma vurup yeniden ortadan kayboldu.

İsmi hakkında hiçbir fikrimin olmadığı prensin varlığı rahatsız edici değildi. Önümde eğilirken kendine güvenli, kıyafetinden memnun görünüyordu. Sarı kıvırcık saçları kulaklarının tepesinde bitiyordu. Soluk bir teni, kahverengi gözleri vardı. Burnu kızarıktı. Bunun sebebinin ne olduğunu çözmeye çalışırken elini uzattı. "Merhaba Prenses Euria. Ben Krazir Krallığı vârislerinden Tarin Hikari." Kendini tanıttığı gibi eğilip elimin üzerine bir öpücük kondurdu.

Bir ayağımı diğerinin arkasına atıp elbisemin gerilmesine sebep oldum ve hafifçe eğildim. "Memnun oldum Prens Tarin."

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Mutluluk duyarım Prens Tarin," dedim ve elini tutarak yol gösterdiği alana ilerledim.

Müzik, dans pistinde yer almamız için yavaşlarken kalabalığa adım attık. Başımı kaldırarak Tarin'in yüzünü inceledim. Prens oldukça yakışıklı ancak bir o kadar da kibirli gözüküyordu. Onda veliaht olmamanın getirdiği öfkeyi görüyordum. Azimli ve öfkeli bir prens olduğu barizdi. Bana karşı nezaketinden ödün vermemiş olsa da normal zamanlarda bu şekilde davrandığından şüpheliydim. Genç adam ustalıkla dans ediyor, çoğu kişinin aksine büyük bir özgüvenle hareket ediyordu. En az benim kadar adımlarına hâkimdi. Balolarda çok fazla tecrübesi olmalıydı. Bir prensesin karşısında bile

Ninova

bu kadar sağlam gözüktüğüne göre kesinlikle çok fazla soyluyla dans etmişti. Muhtemelen balodan baloya koşuyor, kendine bir eş arıyor ancak ilk tanışma iyi gitse bile prensin gerçek yüzünü gördüklerinde hepsi kaçıyordu.

Dans ettiğimiz bu parçanın kısa sürmesini diledim. Şükürler olsun ki isteğim kabul oldu ancak Prens Tarin'le dansımız sona erdiğinde daha yerime oturamadan bu sefer Ocreya Krallığı'nın soylu ailelerinden Lord Ivah elimi kaptı. Beş kardeşin en büyüğü olan bu soylu gencin gözleri o kadar çekikti ki gözbebeklerini göremiyordum. Siyah saçlarının düştüğü kemikli yüzü sırıtırken söze girmeme izin vermeden dakikalarca konuştu. Etrafımızda ve diğer çiftlerin arasında dönerek ilerlerken uygun bir açı yakalayıp babama baktım. Şarabını yudumluyor ve bulunduğum durumdan fazlasıyla keyif alıyor gibi görünüyordu. Bir koca bulacağımı umuyor veya en azından bir koca adayıyla tanışmamı diliyor olmalıydı. Ancak bu prenslerin hepsi ya fazla kibirliydi ya da fazla utangaç.

Yanımızdan mor renkli saçlar muhteşem bir koku yayarak geçtiğinde dikkatim dağıldı ve gözlerim sahibini aradı. Koyu renkli elbisesiyle herkesin dikkatini üstüne çeken Kalisa dans pistini âdeta büyülüyor, belinden sarılmış olan Rakan'ın ona âşık gözlerle bakmasına sebep oluyordu. Sert adımlarla hareket eden çift, etrafından geçtikleri herkesin birkaç adım geri çekilmesine sebep oluyordu. Bunu kabalık olarak görenler gözlerini devirerek söyleniyor, diğerleri ise kendi danslarına ara vererek onları izliyordu. Kalisa gerçekten de bir prenses değil, güçlü bir kraliçe gibi gözüküyordu. Yanımdaki insanlardan birinin onun hangi ailenin veliahdı olduğunu sorduğunu duydum, diğeri ise bilmediğini gösteren bir omuz hareketiyle cevap verdi.

"Lord Ivah, çok üzgünüm ama izninizi rica edebilir miyim? Biraz yoruldum, dinlenmeye ihtiyacım var," diyerek izin istedim.

Yavaşlayan lord beni kenara çekti. "Elbette leydim." Onun yanından ayrılırken Kalisa ile Rakan'ı izlemeye koyuldum. Rakan tek hamleyle Kalisa'yı belinden tutup havaya kaldırdığında herkesten hayranlık dolu sesler yükseldi. Gözlerimi üzerlerinde gezdirirken bir

Ninova

anda salonun tam karşısında duran Nathan'ı fark ettim. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kollarını bağlamış, sırtını duvara yaslamıştı. Göz göze geldiğimizde, *Benim gördüğümü sen de görüyor musun?* dercesine tek kaşını kaldırıp çifti işaret etti. Başımı hevesle ve şaşkınlıkla salladığımda hafifçe güldü.

O sırada müziğin kesildiğini ve kapıların açıldığını işittim. Herkesin başı kapıya dönerken dans pistindeki çiftler de kalabalığın arasına karıştı. Çok geçmeden açılan ikiz kapıların arasından uzun boylu, siyah saçlı bir adam ve hayatım boyunca gördüğüm en kırmızı tuvaleti giymiş, kızıl saçlı bir kadın süzüldü. İmparator Drystan Asano ve İmparatoriçe Irithel Asano gelmişti.

Asano ailesi, prenses baloma katılmaya karar vermişti. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Yanlış görmediğimden emin olmak için Nathan'ı görmeye çalıştım ama bunu başaramıyordum. İnsanların kıpırdanarak arkama geçmeye çalıştığını hissettim ve prenses olmaya bir kez daha lanet ettim. Asanoların yapacağı ilk şeyin beni ve babamı selamlamak olacağını biliyordum. Diyara imparatorluk kavramı geri geleli yalnızca beş yıl olmuştu, onlarla bir kere bile yüz yüze gelmemiştim. Nasıl davranmam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

İmparatoriçe ve İmparator Asano'ya eşlik eden birileri daha vardı. Gözüme çarpan ilk şey annesi gibi kızıl saçlara sahip olan ama gözlerini babasından almış beş yaşındaki kızları Rykel Asano'ydu. Rykel'in en büyük çocukları olduklarını biliyordum. Ona çok yakın yaşta bir kardeşi olmasına rağmen yalnızca kızı getirmeye karar vermişlerdi. *Wisteria'nın gelecek imparatoriçesi,* diye düşündüm küçük kıza bakarken.

Asano ailesinin tahtta ilk zamanları pek huzurlu geçmemişti. Genç bir çiftin kendilerinden yaşça büyük yirmi dört hükümdara üstünlük kurması fikri onlardan çıkmış olmasına rağmen tepkiyle karşılanmıştı. Yeniden bir seçim olmasını isteyen hükümdarlar münakaşalara tutulurken bunların hepsiyle Drystan Asano bizzat ilgilenmişti. Henüz görevlere gönderilecek bir oğlu olmayan çiftin her sorunu kendileri çözmesi gerekmişti.

Ninova

Onların gidemediği yerlere ise temsilcileri gönderiliyordu. İmparatorluk Kılıcı demişlerdi Saige Nerth'e; İmparatoriçe Irithel Asano'nun baş yardımcısı, baş danışmanı ve aynı zamanda en güvendiği temsilcisiydi. Saige'in yanında ise genellikle Zaiden Regheena gönderilmişti. Savaş konusundaki üstün yetenekleri onun adını Ruhların Zalimi yapmıştı halk arasında. Zaiden Regheena'nın şehrine geldiğini duyan kimse tedirgin olmazdı ama Ruhların Zalimi ismi onları evlerini terk etmeye dahi zorlayabilirdi.

Evlendikten sonra söylentilere göre Drystan Asano'ya dinlenebilmesi için çok az zaman tanınsa da bu zamanın tamamını eşiyle geçirmişti. Irithel Asano'nun tatil yaptığı tek zamanlar ise hamileliğinin ilerlediği dönemlerdi. Diplomatik güçlerini resmileştirmeye odaklandıkları için komşularından başlayarak teker teker tüm diyardaki ayaklanmaları bastırmışlardı. Elbette iki vâris de hayatlarında ilk defa tahta oturdukları için ilk başlarda diplomasiyi kullanmak onlara zor gelmiş olmalıydı. Yavaş yavaş kurnaz insanlar olmayı başarmalarına rağmen yardımcılarının faydaları yok sayılamayacak kadar fazlaydı. Tüm o münakaşaların ve isyanların kılıç zoruyla bastırılmasını engellemişlerdi.

"Ocreya Prensesi Euria Vaseva," dedi Irithel Asano karşımda dimdik durarak. Aramızda az bir mesafe vardı.

Yutkunup eteklerimi tuttum ve dar elbisemin isyanına karşın yapabildiğim en iyi reveransı sundum. "Majesteleri."

"Sağ salim evinize döndüğünüze ve iyi olmanıza çok sevindik Prenses Euria. Kız kardeşiniz için en derin üzüntülerimizi paylaşmak isteriz. Prenses Eira'yı bizzat tanıma fırsatına erişmiştik. Huzur içinde yatsın." Bu sefer konuşan kişi Drystan Asano'ydu. Sırtındaki kürklü siyah pelerin ve uzun boyuyla o kadar ürkütücü görünüyordu ki tacına göz atmaya fırsatım bile olmamıştı. "Ocreya'nın güzelliklerini kendi gözlerimizle görebilme şansına erdiğimiz için fazlasıyla mutluyuz. Bahsedildiği kadar güzel, muhteşem bir deniz kokusuna sahip. Belki taç giyme törenlerinizin ardından bizi bir deniz seferine çıkarırsınız." Gülümsediği anda nefesimin kesildiğini hissettim.

Başımı nazikçe eğerek saygımı göstermeye çabaladım. "Benim için onur olur majesteleri."

Ninova

Irithel Asano gülümseyerek elini eşinin omzuna yerleştirdi. İmparatoriçenin başındaki altın renkli taç yakutlarla süslenmişti ve gece konseptine vurgu yapmaya çabalayan balo salonunun ortasında kanlı bir ay gibi etkileyici şekilde parlıyordu. Prenses Rykel ise daha alçakgönüllü bir taç tercih etmesine rağmen asaletle tutuyordu annesinin elini. Düşmemesi için kızıl saçlarla tutturulmuş tacı, ihtişamlı elbisesiyle uyumluydu.

"Tüm diyar kâhinin bahsettiği yeni kehanetlerle çalkalanıyor Prenses Euria. Kehanetlere inanmaktan hoşlanmam, kâhinlere güvenmem ancak halkımın inancına saygı gösteririm. Kâhinin krallığınızdan kaçışı ve daha sonrasında ortadan kaybolması hem güvenilirliğimiz hem de otoritemiz üzerinde yük oluşturdu. Babanızın bu konuyu halledeceğini ummuştuk ancak görünen o ki başarısız oldu."

Tıpkı onun gibi yüzüme özgüvenli bir gülümseme yerleştirdim. "Ve siz de bunun bizim hatamız olduğunu düşünüyorsunuz. Bu durumu nasıl çözmemizi tercih edersiniz majesteleri?"

"Ah," dedi Irithel Asano gözlerini hafifçe kısıp başını yukarı kaldırarak. "Artık sizden bir beklentimiz yok Prenses Euria. Kâhin sürekli Diyarların Yazarı ve Acıların Hükümdarı isimli ne olduğu belirsiz insanlar hakkında atıp tutuyor. Sizden istediğimiz tek şey asılsız söylentilerin halkınız arasında dolanmasını ve onları etkilemesini engellemeniz."

Birkaç saniye duraksayarak cümleleri kafamda kurmaya çalıştım. "Elbette. Talebiniz benim için kıymetlidir majesteleri. Bunu değerlendireceğimden emin olabilirsiniz," diyerek elimi nazikçe salona doğru davetkâr bir şekilde açtım. "Siz de bu sırada onur konuğumuz olarak balonun ve ziyafetin tadını çıkarın lütfen."

Yutkundum ve çiftin küçük kızlarını da yanlarına alarak elimi sıyırıp geçmelerine izin verdim. Hızla orkestraya bir işaret verip müziği başlatmalarını emrettim ve saniyeler içinde herkes eğlenmeye döndü. Salonda dolaşan fısıltılar artsa da artık kendimi rahatsız olmuş hissetmiyordum. İmparatoriçe Irithel Asano'yla ilk defa yüz yüze görüşmüştüm.

Ninova

Rakan ve Kalisa'nın yeni parçayla beraber bir kere daha dans etmeye hazırlandıklarını fark ettiğimde hızla yanlarına ilerledim. Çok heyecanlı hissediyordum ve bu gerginliği bir şekilde atmam gerekiyordu. Bir prenses ağırbaşlı ve sakin davranmalıydı, kudurmuş danalar gibi değil.

Rakan yanlarına geldiğimi gördüğü anda başını eğdi. "Partnerini çalmamda bir sakınca var mı?" diye sordum.

"Kesinlikle yok Prenses Euria. Beni fazlasıyla yordu zaten, gidip biraz soluklansam iyi olacak," diye cıvıldayan Rakan yanımızdan ayrılırken Kalisa burnunu kırıştırarak ona muzip bir bakış attı.

Ellerimi kadife kumaşın üzerinde hafifçe gezdirerek omuzlarından geri attım ve ensesinin arkasında birleştirdim. Kalisa da zarif bir şekilde iki eliyle belimden kavrarken sıradaki parçanın başlamasını bekledik. Bu sefer çok daha hızlı ve hareketli bir melodi tercih etmişti orkestra. Notalar kulağımıza ulaştığında diğer herkesle uyumlu bir şekilde süzülmeye başladık.

"Rakan'ın bir dövüş eşinden fazlası olmadığını zannediyordum Kalisa," diyerek muhabbete en vurucu yerden başladım. Derin bir nefes veren Kalisa önüne gelen lüleleri arkasına attı. "Bunu diyeceğini biliyordum Kurabiye ama iki arkadaş olarak dans ettik, fazlası değil. Kalbimde yalnızca Dane var. Hep o olacak."

Söylediklerinden etkilenerek kaşlarımı kaldırdım ve kaçamak bir bakış attım. "Peki o kadar güzel dans etmeyi nerede öğrendin?" diyerek konuyu değiştirdim.

Omuzlarını silkti. "Sanırım doğuştan gelen bir yetenek, bu bacakları kullanabildiğim tek yer savaş meydanları değilmiş." Yırtmacından dışarı savurduğu bacağını kalçama dayayarak tam aksi yöne doğru kendini zarafetle savurdu. Bir yılan gibi hareket ediyor, hiçbir tavrı üstünde absürt durmuyordu.

Bir şarkı daha sona ererken ayaklarım ve sırtım ağrımaya başlamıştı. Dansımızın sonunda teşekkür edercesine ellerini tuttum, Kalisa ise içten bir şekilde gülümsedi. Artık bir yere oturup dinlenmek, hatta bu rahatsız ayakkabılardan sonsuza kadar kurtarmak

Ninova

istiyordum. Şansım olsa ayaklarımı kesip atmayı bile deneyebilirdim. *Nasıl olsa Kamari geri yapıştırmanın bir yolunu bulur*, diye düşündüm. Bozulan sinirlerimle kendi esprime gülerek dans pistini terk ettim. Ağrıyan sırtımı gererek tam gördüğüm ilk sandalyeye oturacaktım ki bir soylunun daha yanımıza geldiğini fark ettim. *Hayır*, diye düşündüm. *Bir dansı daha kaldıracak halim yok.*

Ancak genç adam çoktan önümde eğilmiş, taktığı son moda şapka tüm yüzünü perdelerken elini, avcu yukarı bakacak şekilde uzatmıştı. "Dans etmek ister misiniz majesteleri?" Yüzünü göremediğim bu yabancının sesi bana hiç de yabancı değildi.

İmkânı yok, diye haykırdım içimden. *Bu mümkün değil. Hayal görüyor olmalıyım.*

Birden harekete geçen Kalisa beni çoktan arkasına almış, bedenini sesin kaynağıyla benim aramda bir kalkan halinde germişti. O zaman anladım bunun zihnimin bir uydurması olmadığını.

Şapkalı başını ağır ağır kaldırdığında ikimiz de az sonra patlayacak fırtınaya karşı hazır değildik. Yeşil gözler bir şimşek gibi çakarken bulutlu bakışları benimkilerle buluştu. Yüzündeki gülümseme acı verici derecede yavaş bir şekilde tüm yüzüne yayılırken Kalisa içgüdüsel olarak elimi yakaladı.

Fenris saraya sızmayı başarmış, tam karşımda duruyordu.

Ninova

YALNIZ YOLCULUK

Gözlerimdeki alevin güneşi bile yakacağını anlayan Kalisa, Fenris'le göz göze gelebilmem için kenara çekildi. Elimi bırakmıyor olsa bile durumun kontrolüm altında olduğunu anlamıştı. Müziğin ve dansın devam ettiği insan labirentinde dramatik bir sahne yaratmak mantıksız olurdu. İmparator ve imparatoriçenin katıldığı bir balonun kötü gitmesine izin veremezdim. Tereddüt etmeden başımı dik tuttum. Dehşetin vücudumu terk etmesini beklerken yeşil gözlere bakacak birkaç saniyem olmuştu.

Kalabalığın ortasında göze batmamak için çabalarken nefretle tiksinti arasında gidip gelen bir duyguyla ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Kimsenin dikkatini çekmediğimizden emin olmak birinci adımdı. Kaskatı duran Kalisa ve yüzünde kibirli bir gülümseme bulunduran Fenris'le bunu yapmak ne kadar zor olsa da sakin kalmaya çalıştım.

Fazla bekletmeden konuşan ilk kişi Kalisa oldu. "Burada ne halt ediyorsun Fenris?" Ona bakmıyordum ama bakışlarının karşısındaki her insanı titretecek kadar güçlü olduğuna emindim.

Kibirli gülümsemesine devam eden Fenris bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Müstakbel kraliçemizle tacını takmadan önce son bir kez dans etmek istedim leydim. Bu basit dileğimi yerine getirebilirsiniz diye umuyorum. Kanım soylu olmasa da Ocreya'nın hatırı sayılır tüccarlarından biriyim nasıl olsa."

Kastettiği şey Malthazar'ın yerine geçmiş olmasıydı. Yeraltı dünyasının başına geçmiş, o pisliğin unvanını kendine almıştı. Beni kullanarak çıktığı tahtın keyfini sürdürüyordu.

Boğazımda biriken tüm kini tek seferde yutup gülümsedim. "Tek kelimemle tüm muhafızlar üstüne çullanır. Pişman olacağın bir şeye kalkışma." Ardından lacivert elbisemin eteğini Kalisa'dan kurtardığım elimle tutup diğerini Fenris'e uzattım.

Dokunuşu farklıydı. Güçlü, sıcak ve keskin bir hisli parmaklarından yayılan. Basit bir hareketle elimi tutup beni kendine çekerken yeniden yok oluyormuşum gibi hissettim. Elimde olmadan sırtım gerilmiş, bedenim kaskatı kesilmişti. Dans pistinde yerimi alırken öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Bu balonun yıldızı, herkesin gözünün üzerinde olduğu insan bendim. Yanlış tek bir mimik bile her şeyi mahvetmeye yetebilirdi.

Elini nazik hareketlerle elbisemin açık kısmına, yara izimin hemen üzerine yerleştirdi. Eskiden sarıldığı, ardından hançer sapladığı yere. Dokunuşunu açık tenimde hissettiğimde sapladığı hançer bedenimi yeniden delip geçti. Aynı acıyı tekrar tekrar çekerken bu yoldan dönüşümün olmadığını hatırlattım kendime. Müzik başlarken Fenris'in gözlerinin içine kendimden emin, tehditkâr bakışlarla baktığımdan emin oldum.

Kıvrak ve hatta ondan beklenmeyecek kadar usta dans hareketleri beni yönlendirmeye çalışırken hâlâ gülümsüyor, konuşmamı bekliyordu. Sormak istediğim yüzlerce soru kafamın içinde cirit atarken bir yandan da sözleri ağzıma taşımak için çabalıyordum. İyileştiğimi görmeliydi, nefretimi tatmalı, zalim kelimelerimin altında ezilmeliydi. Yine de bir şey öğrenmeye çalışmak yerine onun dökülmesini beklemek daha mantıklı bir seçenek gibi geldi gözüme. "İçeri nasıl girdin?" diye sordum buz gibi bir sesle.

"Bu kadar zamandır beni görmüyorsun ve bana sorduğun ilk soru bu mu?" Gözlerini devirdi.

Umursamaz tavırları, farklı biriymiş gibi davranması, sinirden benliğimi kaybetmem için yeterliydi. Özgür iradem yerini nefrete bırakmıştı. Ne sormamı bekliyordu ki? Beni öldürmeye çalışmasının

sebebini mi? Bunu çoktan öğrenmiştim zaten. Ondan istediğim tek şey kendi ellerimle canını alırken gözlerimin içine bakmasıydı. "Ne sormamı bekliyorsun? Şansın yaver gitseydi beni çoktan öldürmüştün."

Dans pistinde bir tur dönerken ölümcül bir kafesin içinde gibi hissettim kendimi. Gözlerim Nathan'ı ve Kalisa'yı aradı. Hakkında yanılmıyorsam Kalisa yanından ayrıldığım anda Nathan'ı bulmaya gitmiş olmalıydı. Yuvarlak pistin etrafında ilerlediğimiz hareketleri onları bulmak için kullandım ve hayal kırıklığına uğramadım. Alarma geçmiş olan, hatta burnundan soluyan Nathan salonun köşesinde, hayatım boyunca görmediğim kadar öfke dolu gözlerle bize bakıyordu. Hemen yanında ise fevri hareketlerini engellemeye ve onu sakinleştirmeye çalışan Kalisa'nın kolları havada dans ediyordu. Rakan da onları yalnız bırakmamıştı. Ancak zavallı muhafız sorunun ne olduğunu anlayamamıştı. Bir Kalisa'yla Nathan'a bir bize bakarak zihnindeki soru işaretlerine cevaplar arıyordu.

Yutkunarak ifademi sabit tutmaya çalıştım. Önümdeki canavara döndüğümde artık kimin dost, kimin düşman olduğunu çok daha iyi kavradım. Bağışlanabilir hatalar ve ölümlerine sebep verecek davranışlar bariz bir şekilde gözlerimin önündeydi. Artık hata yapma şansım yoktu. Bunu kendime borçluydum.

"Belki bu kadar şeyi neden yaptığımı öğrenmek istersin?" diye bir öneride bulundu yeşil gözlü iblis.

Avuçiçlerim alev alev yanıyordu. Kalbimin boğazımın girişinde attığını hissedebiliyordum. Yabancı soylular, prensler ve prensesler, hatta imparatorla imparatoriçenin gözünde yalnızca halkımdan sıradan bir soyluyla dans ediyordum. Onlara göre prenseslik görevimi yerine getirdiğim masum bir danstı bu. Ancak bizim kalplerimizde birbirimizin boğazına hançer dayamaktan başka bir arzu yoktu. *Keşke bacağıma bir bıçak saklasaydım,* diye düşündüm kendi kendime. Ama tüm mühimmat deposu üstümde olsa bile insanların gözleri önünde birini öldüremezdim. Ne kadar suçlu olursa olsun, bir prenses yargılanmayan bir adamın canını almamalıydı. Takmam gereken taca, oturmam gereken tahta karşı sorumluluğu almak ve onlara olan

Ninova

saygımı korumak zorundaydım. Bu benim için ne kadar zor olursa olsun.

Cevap vermediğimi fark ettiğinde sınırlarımı daha da zorladı. "Senin sayende kurtuldum ondan, biliyorsun değil mi? Sen olmasan asla onu öldürüp tüm çetenin başına geçemezdim. Malthazar'dan tüm hayatım boyunca nefret ettim. Öyle berbat bir baba figürüydü ki her gece ölmesini dilerdim. Ama bunu yapabilecek ve suçsuz bir şekilde altından kalkabilecek kadar iyi bir plan kuramamıştım yıllar boyunca. Ta ki sen gelip o aptal ailen için aptalca bir intikam peşinde koşana kadar. Sayende tüm suçu üstüne atabileceğim kusursuz bir kaçağım oldu."

Alayla güldü. Kahkahası önce kulaklarımda, ardından kusma seviyesine gelene kadar midemde yankılandı. "Ah, onu kurtarmak için elimden geleni yaptım... Ama buraya geldiğimde her şey için çok geçti. Gümüş Firari... Malthazar'ın canına o kıydı. Bunca zamandır arkamızdan iş çeviriyormuş ama en ufak bir fikrimiz yokmuş. Üstelik şimdi nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Beni de zehirleyip kaçmaya çalıştı ama hayatta kalmayı başardım." Kendini taklit ederken sesi fazlasıyla küçümseyiciydi. Zekice bulduğu planıyla gurur duyuyordu. Koskoca Gümüş Firari'yi oltasına düşürmeyi başarmıştı.

Onun yerinde olsaydım ben de gurur duyardım, diye düşündüm ve kaşlarımı çattım. Bana yaşattığı her şey onun için bir oyundan, bir kandırmacadan ibaretti. Dudak bükerek kurduğu göz teması bardağı taşıran son damla oldu. Bedenimi ondan kurtarmak ve dansa son vermek için sertçe geri çekildim. Gücüm geri tepti. Kendi şiddetimi bana karşı kullanarak dansın bir parçası gibi gösterdiği hamleyle kollarını daha sıkı sarıp bedenimi onunkine yaklaştırdı. Burunlarımızın arasında birkaç santim, gözlerimizin arasında bir karış, kalplerimizin arasında koca bir diyar vardı.

Dudaklarını nazikçe kulağıma yaklaştırdığında usul usul alıp verdiği nefesi saçlarımı okşadı. "O kadar kolay kaçamazsın prenses."

Huzursuzca kıpırdandım ancak tutuşu kaskatıydı. "Bırak beni," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak. "Aksi takdirde tek sözümle buradan yalnızca cesedin çıkabilir."

Ninova

Fenris etrafa bakınarak hafifçe kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum."

Kendine neden bu kadar güvendiğini anlayamamıştım. Gülümsemesinin ardında onun bildiği ama benim bilmediğim gerçekler yatıyordu. Bu oyunda yalnızca ikimiz yoktuk ve Fenris buraya can güvenliğini sağlama alarak gelmiş olmalıydı.

Başını geriye çekerek gözlerimin içine baktı. "Adamlarıma sabaha kadar üsse dönmüş olmazsam Dane'i, Zedy'yi ve Delhin'i ağır ağır, acı çektirerek öldürmelerini söyledim. Masum canlara bir şey olmasını istemezsin, öyle değil mi?"

Ona duyduğum tükenmez nefret ve hızla aradığım çıkış yolu yüzünden deli gibi terlemeye başlamıştım. Burası benim evimdi ve lanet olası yeraltı dünyasından böcek gibi ezip geçebileceğim biri benim nüfuz alanıma gelmiş beni tehdit ediyordu. Çünkü sevdiğim insanlar elindeydi. Sevgi yine gelip beni zayıf düşürmeyi başarmıştı. Tam da onun yaptığını ve yapacağını söylediği gibi.

Soğukkanlılığımı elimden geldiği kadar koruyup omuzlarımı geri attım ve istemsizce çattığım kaşlarımı yeniden rahat bıraktım. "Yalnız kalıp konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Kibrini yeniden suratına yerleştirdi. "Ben de bunu söylemeni bekliyordum. Yolu göster prenses." Ardından sıkı sıkı kavradığı belimi rahat bırakarak hareket etmeme izin verdi. Parmaklarını çekmeme konusundaysa ısrarcıydı. Eklem yerleriyle benimkileri sıkıştırarak onu arkamdan sürüklememi sağladı. Kurtulmaya çalıştığım an parmaklarımı kırabilecek kadar sıkı tutuyordu. Balo salonundan dışarı adım atarken yüzümden gülümsememi eksik etmemiştim. *Sorun yok,* diyordu gülümsemem. *Arkamda beni öldürmeye çalışmış pislik bir adam var ve onunla yalnız kalabilmek için salondan çıkıyorum ama kesinlikle her şey yolunda.*

Nathan'la Kalisa'nın ardımızda olduğunu anlayabilmek için arkama bakmama gerek yoktu. Bizi takip ettiklerini biliyordum ama ne yazık ki Fenris de fark etmişti. "Yalnız kalmanın anlamı bu değil prenses."

"Sen sevdiğim insanları tehdit ederek kendini güvende tutuyorsun. Onları da benim güvencem say."

Ninova

Başını kabul ettiğini belli eder biçimde sallayarak şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmedi. Buraya her ne için geldiyse onu çok istediği davranışlarından belliydi. Koridora ulaştığımızda hâlâ bazı davetlilerin içeri girip çıktıklarını fark ettim. Avlu ve giriş katı da insanlarla doluydu. Onu odalarımızdan birine götürsem muhtemelen Fenris'in içeri adım atması, benim bir daha oraya girmememem için bariz bir sebep olacaktı. Ortak alanlar ise hizmetkârlar ve davetlilerle doluydu. Bu yüzden ikinci kattaki kütüphane elimdeki en iyi seçenekti. Merdivenlerden çıkarken omzumun üstünden arkama baktım. Nathan ile Kalisa aramızdaki mesafeyi kapatmış sayılırdı.

Kütüphaneye vardığımızda Fenris sonunda elimi bırakarak uzun adımlarla ilerledi. Aramızda temkinli bir mesafe açarak kendini güvenceye aldı. Hemen ardımızdansa Kalisa ile Nathan içeri daldı. İkisinin de yüzü bembeyazdı, kaşları çatılmıştı ve ifadelerinde endişeden başka görülebilen hiçbir duygu yoktu. Kalisa arkalarından kapıyı ses çıkarmamaya dikkat ederek kapatırken Nathan bir anda atıldı. Hepimizi, hatta beni bile şaşkınlık içinde bırakarak kütüphanenin tozlu havasını yalnızca birkaç saniyede dağıtarak Fenris'i yakasından yakalayıp duvara yapıştırdı.

"Onu öldürme!" diye bağırdım panikle çünkü anında karşı çıkmazsam Nathan'ın belindeki kılıcı Fenris'in boğazından geçirmeden önce bir anlığına bile beklemeyeceğinden şüphem yoktu. Nathan'ın aklında neler geçtiğini, onunla neler yapmayı planladığını bilmesem de sözlerime karşı gelmeyeceğinden emindim. Ve beni haklı kılarak darbesinden kaçınamayan Fenris'i sabit bir şekilde tuttu. Yeşil gözlü iblisin yüzünde ne korku ne de endişe belirmişti bu sırada. Ölümle burun buruna gelmesi bile yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmeyi başaramamıştı. Hatta Nathan'ı durdurmuş olmam hoşuna gitmiş bile olabilirdi. Fenris'in zihninin ne kadar hastalıklı olduğunu biliyordum artık.

Kalisa yumruklarını sıkmış şekilde yanıma gelip bir kez daha Fenris'e karşı durdu. "Bu karaktersiz balıktan kurtulmak için daha iyi bir fırsat bulamayız. Hemen şimdi burada bitirmelisin işini," diye tısladı öfkeyle dişlerinin arasından.

Ninova

Fenris'in suratı artık Nathan'a dönük değildi, Kalisa'yla bana bakıyor ve muhafızın oluşturduğu kafesten çıkmak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Bunun yanında Nathan gözlerini Fenris'in üzerinden bir an olsun ayırmıyordu.

"Hayır," dedim sertçe. "Zedy, Delhin ve Dane'in öldürülmesini emretmiş. Sağ salim gitmesine izin vermezsek onları kaybederiz. Blöf olup olmadığını anlamaya çalışmak fazla riskli."

Mor saçlı kız karşılık olarak endişeyle karışık bir nefretle sordu. "Ya çoktan bunu yaptıysa?"

"Elinde koz kalmazdı. Dane için endişelendiğini biliyorum Kalisa ama şu an herkesin sakin olması gerekiyor," diye açıkladım. Öfkeli olması gereken kişi ben olduğum halde hem Nathan hem de Kalisa'yı geri alamayacağım aptalca bir karar vermekten geri tutmaya çalışıyordum. Fenris duygularını kullanarak insanlarla oynamayı iyi biliyordu ve onun bizi yönetmesine, istediği gibi kullanmasına izin vermemeliydik.

Derin bir nefes alıp ağır hareketlerle düşmanıma ilerledim. Nathan onu sabit tutarken gözlerinin içine baktım. Gri saçlarında, kibirli suratında ve yeşil gözlerinde ağır ağır gezdirdim bakışlarımı. Hemen sonrasında hafifçe gülümsedim ve tekmemi iki bacağının arasına tüm gücümle indirdim. Şaşkınlıkla çocuğu serbest bırakan Nathan, Fenris'in yere devrilmesine izin verdi ve kaşlarını yarı gururla kaldırarak bana döndü. Karşılık olarak omuzlarımı silktim. "Öldüremeyeceğimizi söyledim, zarar veremeyeceğimizi değil."

Nefes almakta zorlanan iki büklüm iblis güçlükle sırtını dikleştirdi. Yüzündeki aptal sırıtmayı sonunda sildiğimi zannederken pişkin ifadesine döndü. "Eh, sanırım bunu hak ettim," dedi sırıtarak ve kendini zar zor ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Neden buradasın?" diye bağırdı Kalisa sabırsız bir şekilde. Yumruk yumruğa dövüşeceklermiş gibi her an saldırıya ve savunmaya hazır duruyordu. Saçları ise bakımlı dalgalarını ve ipeksiliğini korurken kin kusan suratını ortaya çıkarıyordu.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi Fenris ve dağılmış olan turamlarının düzeltti. Karşımda durduğunda onu detaylı

Ninova

inceleyebildim. Asil, siyah renkte bir takım elbise giymişti, altın saati ve altın düğmeleriyle gerçek bir beyefendi gibi görünüyordu. Şapkası görünümüne ciddi bir hava katmıştı. Hatta onu ikna edici gösterdiği bile söylenebilirdi. Sahiden de başarılı bir tüccarı andırıyordu. Ceketiyle aynı renk olan yeleğinin altındaysa kırık beyaz bir gömlek vardı. Saati dışında bir aksesuar göremedim. Kılıç veya hançer saklayabileceği bir yer de yoktu, bu da demek oluyordu ki kozlarına güvenerek gelmişti. Dans ederken fark etmemiştim ancak bir de boynunun altından başlayıp sırtına uzanan bir yara izi vardı. Renginden yeni edinildiği belli oluyordu. Çevresi hâlâ kızarık olan iz biraz aşınsa kanamaya hazırdı. Nedenini merak ettim. Benden sonra kazandığı taze yara izi bir isyan yüzünden olabilirdi. Bir göreve çıkmış veya belki de dost bildiği biriyle savaşmak zorunda kalmıştı. Benim gibi.

"Seninle bir işim yok Ekşi Böğürtlen'im," diyerek Kalisa'ya bakıp gülümsedi ve Nathan'a döndü. "Seninle de yok beceriksiz muhafız." Hemen sonrasında başını dikleştirip bana baktı. "İşim Euria'yla."

Karşısında duran vücudum bir heykel kadar hareketsizdi. Fenris'in acı içinde sıktığı dişlerini görmek hoşuma gitmişti. Ona tepeden bakarken yeşil gözlerinde gördüğüm acı, bana son bir haftadır yaşadığım en büyük zevki yaşattı. "Konuş."

"Benden nefret ettiğini ve benden kurtulana kadar pes etmeyeceğini biliyorum prenses," dedi Fenris bir tıslamayla. "Hırslısın ve aklına koyduğunu başarana dek duracak türden biri değilsin." Kollarımı göğsümde bağlayıp tek kaşımı devam etmesini işaret eder şekilde kaldırdım. Fenris başını hafifçe yana yatırdı. "Yapma."

Öfkem suratımda süzülüyordu. Bir zamanlar Fenris'in zeki bir savaşçı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi karşımda yalnızca ukala bir ahmak vardı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Fenris tehditkâr gözükmeye çalışarak başını dikleştirdi. Üstten bakmaya çalışırken gözleri kısılmıştı. "Seni kandırmış olabilirim ama sen bir aptal değilsin Euria. Malthazar'ın tek ekibinin Görünmeyenler olmadığını biliyorsun. Bizden daha kalabalık, daha farklı amaçlara hizmet eden ekipleri de vardı."

Söylediklerinin doğru olduğunu varsayıyordum çünkü Malthazar bunu güney limanı planında belli etmişti. Elindeki güçle kız kardeşimi, koskoca prensesi ve hatta kraliçeyi bile öldürmeyi başarmış bir adamın yapmış olabileceklerini küçümseyemezdim.

"Tüm adamlarını tanıyorum," diye devam etti Fenris sakin ses tonuyla. "Malthazar'ın Gümüş Firari tarafından öldürüldüğünü öğrendikten sonra bizzat onun tarafından büyütüldüğüm için ve en güvendiği adam olarak konumu bana geçti. Elbette birkaç kişi karşı çıkmaya yeltendi ancak onların yaşamlarına son vererek isyanları kısa kestim. Malthazar'ın bu zamana kadar edindiği tüm dostlar, tüm bilgiler, tüm istihbarat gücü, bağlantıları, hepsi bana geçti. Ocreya'nın tüm yeraltı dünyası artık *bana* ait.

"Seni de o yeraltı dünyasıyla beraber gömerim o halde."

Parmaklarımı elbisemin eteklerine sürttüm. Yıldız işlemelerinin derimi çizmesine izin verdim çünkü Fenris'i tam karşımda dikilirken parçalara ayırmamak, içorganlarım lime lime etmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Onun kibirli ruhunu, kirlenmiş zihnini ve sevgisiz kalbini yeryüzünden silip atmak için daha sabırsız olamazdım. Ona en zorlu ölümün bile tattıramayacağı bir acıyı tattırmak istiyordum.

Kıkırtısı kulağıma ulaşınca ürperdim. Yeşil gözleri gülümsemesiyle kıvrıldı. "Anlamadığın şey şu prenses, bana karşı gelecek gücün yok. Babanın seni evlendirmek için uğraştığının farkındayım. O zaman tahtın gücü ve Ocreya'nın hükmü müstakbel kocana geçecek. Ona aslında gizli gizli bir suikastçı olduğunu söylemeyi düşünmüyorsundur herhalde? Krallığın sallantıda. Gücün yetersiz. Ailen parçalanmış ve bir daha toparlanamaz halde. Halkın açlıkla ve fakirlikle boğuşuyor. Suçluların sayısı her geçen gün artıyor. Bu şartlar altında bana saldıramazsın. Bana en ufak bir zarar vermeye kalkışırsan zararlı çıkan kişi sen olursun. Çatışmayı kazanacağını zannedebilirsin küçük prenses ama savaşın galibi şüphesiz ben olurum."

"Kibrin gözünü bu kadar kör etmişken gelecekte seni bekleyen her şeyi görebileceğini mi sanıyorsun? Yeraltındaki solucan deliklerinde var olmana ve istediğin yöne yeni tüneller kazmana *öylece* izin vereceğimi mi zannediyorsun?"

Ninova

Sorularımı duymazdan gelip kütüphanenin camına doğru ilerledi. Tokmağı çevirdi ve temiz, serin havanın içeriye dolmasına izin verdi. "Varlığımı unutursan ikimiz için de iyi olur Euria." Ceketinin kollarını düzeltip dışarıya bir bakış attı. "Sarayın manzarasının bu kadar güzel olacağı aklıma gelmezdi. İlk başta buradan nefret etmeni anlayabileceğimi sanmıştım ancak şimdi tek düşünebildiğim ailenin ölümünün sana hayattaki tek amacını verdiği ve kendini buna şartlayarak hayatının gerçekliğinden kaçan şımarık bir prenses olduğun. Ne kadar güçlü bir suikastçı olduğun önemli değil, karakterin zayıf olduğu sürece."

Hemen ardından sırtını cama döndü. Gülümseyerek ellerini önünde, centilmen bir beyefendinin yapacağı gibi kıvırdı. "Artık gitsem iyi olacak," dedi ceketinin bilek kısmından bir kâğıt parçası çıkarırken.

Silindir şeklinde kıvırdığı, mavi bir kurdeleyle bağladığı parşömeni fırlatınca onu havada yakaladım ama bunu yaparken Fenris'ten gözümü ayırmamaya dikkat etmiştim. Sıradan bir mektuba benziyordu. Onu açmak yerine elimde tuttum. "Nedir bu?"

"Benden sana son bir hediye," diye yanıtladı Fenris gülümseyerek. "Ah bu arada," diye fazla neşeli bir şekilde ekledi. "Dane'in sana selamı var Kalisa. Her işkence saatinde adını haykırmaktan vazgeçmiyor. Seni çok özlüyor olmalı. Ona dönmeyeceğini ve onu terk ettiğini iletirim."

Kalisa'nın mor gözlerinin bir anda siyaha döndüğüne yemin edebilirdim. Kulaklarımızı, kütüphaneyi ve hatta tüm sarayı yerinden titreten bir çığlık kopardığında hızla Fenris'e atıldı. Fenris ise kaçış planını çoktan hazırlamıştı. Sırtını verdiği camdan gecenin karanlığına bıraktı kendini. Gri saçlarının altındaki mide bulandırıcı yeşil gözleriyse siyahların arasında kayboldu.

Ardından atlamaya hazır olan Kalisa'yı Nathan zar zor yakaladı. Acı içinde, intikam tutkusuyla debelenen kızı sıkı sıkı kavrayarak sabit tutmaya çalıştı. Mor elbisesiyle kendini yere bıraktı Kalisa. İlk balosunda giydiği ilk güzel elbisenin sonu böyle olmamalıydı. Güllerek bitirmesi gereken geceye hıçkırıklarla ve gözyaşlarıyla veda

Ninova

etmemeliydi. Ama Nathan'ın göğsüne gömdüğü suratından oluk oluk akan yaşlarla ikisinin de kıyafetleri kederle ıslanıyordu. Yumrukları Nathan'ın kollarına, omuzlarına, göğsüne isabet ederken muhafız hiçbir şey yapmadan ona sarılmaya devam etti. Nefes nefese kalıp kendini sakinleştirene kadar tuttu onu. Bir ara, "O hâlâ yaşıyor," diye fısıldadı Kalisa'ya. "Yaşadığı sürece onun için yapabileceğimiz şeyler var." Fakat Kalisa onu duyduysa da omuzları titreyerek ağlamayı sürdürdü.

Onlar camın önünde, yerde öylece dururken mavi kurdeleyi çözüp kâğıdı açtım. İçinde yalnızca küçük bir not, imzasız tek bir cümle vardı:

Hediyen ahırda seni bekliyor prenses.

"Hayır," dedim sesli bir şekilde konuştuğumu fark etmeden.

Nathan aceleyle ayağa kalktı. "Ne var? Ne yazıyor?"

Hayır, diye düşündüm bu sefer kendi kendime. *O olmasın. Düşündüğüm şeyi yapmış olmasın. Bugün yeterince kâbus gördüm. Bir tanesini daha kaldıramam.*

Parşömeni Nathan'ın ayaklarının dibine bıraktığım gibi eteklerimi kavradım ve koşmaya başladım. Heyecan, korku, endişe vücudumun en derinlerinde genişleyen bir canavar gibi zihnimi ele geçiriyordu. İstilaya uğruyormuş gibi hissediyordum her adımımda.

Koridorlarda bir fırtına gibi estim. Kalabalığın arasından bir prensese yakışmayacak kadar yukarı kaldırdığım eteklerim ve yamulmuş tacımla ilerledim. Kimlerin bana baktığı, kimin ne düşündüğü daha az umurumda olamazdı. Tüm soyluları arkamda bırakarak sarayın merdivenlerinden kendimi aşağı savurdum. Bir ayağım eteğime takılmış, toprağa yığılmama sebep olmuştu. Yüzüme, kollarıma, sırtıma bulaşan tozu silkelemeden yeniden doğruldum ve kafamı terk eden tacımı bir kenara savurarak bir kere daha koştum. Gözlerim yanıyor, kalbim inliyordu. Zihnim korktuğum şeyin başıma gelmemesi için inkâr çığlıkları atıyordu.

Kalisa ve Nathan da arkamdan koşmuş, düştüğüm sırada bana yetişmeyi başarmışlardı. Üçümüz ahıra vardığımızda eteklerimi

Ninova

serbest bıraktım ve ahırın kapalı kapısının kilidini kenara ittim. Bizi karşılayan saman ve dışkı kokusuyla içeri bir adım attım.

Üçümüz beraber temkinli bir şekilde karanlık ahırda atların ve kendi soluklarımızın esintisiyle ilerledik. Boş ahır koridorunda kimse yoktu. Hemen girişteki meşalelerden birini alarak içeriyi aydınlatmaya çalıştım. Miras'ın bölümüne yaklaşırken yutkundum. Normalde kokumu alıp tepinmeye başlar, beni göreceği için heyecanlanırdı. Hızlı soluklarını ve gürültücü ayaklarının diğer atları meraklandıran sesini duyardım. Ama ahıra bir ölüm sessizliği hâkimdi.

Kalbim gümbür gümbür atarken kısık alevlerle ezbere bildiğim zeminde meşaleye sıkıca tutunup yavaş yavaş ilerlemeyi sürdürdüm. Ahırın ortasına geldiğimde sağıma döndüm. Miras'ın bölümünün boşluğunu fark ettim. Sürgüyü kenara ittim.

Miras, bedeni ahşap duvarın önünde, gözleri karanlığa bürünmüş halde yatıyordu. Kalbinin olduğu yerden akan kan tüm bölmenin zeminini ve samanları kırmızıya boyamıştı. Yarası siyah renginden ötürü gözükmüyor olsa da acısını paylaşmam için onu görmeme gerek yoktu. Kalbimin göğsümden söküldüğünü hissedebiliyordum.

Ancak bölmede gördüğüm tek şey Miras değildi, onun cansız bedeninin hemen üzerinde daha birkaç saat önce peşimden koşturan tatlı hizmetkârım Pawrin yatıyordu. Gırtlağı bir kulaktan diğerine düzgünce kesilmişti. Gözleri Miras'ınki gibi gecenin karanlığıyla sarılıydı.

Dizlerimin üstüne düştüm. Biri meşaleyi elimden almıştı. Kim olduğunu bilmiyordum. Kollarımdan tutmaya çalıştılar. Onlardan bedenimi silkeleyerek kurtuldum. Beni bölmeden çıkarmaya çalıştılar. Kıvrılarak sıyrıldım. Çaresiz zihnimin vücuduma verdiği son güçle hayatım boyunca dostum olan atımın ve bu zamana kadar beni annem gibi büyütmüş kadının cesedine baktım. Baktım. Baktım.

"Euria," diye fısıldadı Nathan. Arkadan bir hıçkırık sesi duydum. Genç muhafız yanıma çöküp sol elimi iki avcunun içine aldı. Elleri çok soğuktu. Başımı kaldırıp onun gözlerine baktım. Nathan elimi sıkı sıkı tutmaya devam etse de hiçbir şey söyleyemedi.

Ninova

Bir anda Pawrin'in hareketsiz eli kıpırdanır gibi oldu. Parmaklarının kasıldığını fark ettiğim gibi hızla üzerine atıldım. Kadının boydan boya yarılmış çenesinin altına bakmamaya çalışarak haykırdım. "Pawrin! Pawrin, beni duyuyor musun?"

Başımı göğsüne yaslamaya çalışsam da nefes aldığını hissedemiyordum. Çok zayıf alıyor olmalıydı. Aniden boğazından bir hırıltı çıkınca arı sokmuş gibi irkilerek bir kere daha haykırdım kadının adını.

"Prenses Euria," dedi Pawrin zar zor, öksürdüğü anda boğazına dolan kan dudaklarından akıp yüzüme sıçradı. "Prenses Euria, özür dilerim."

Koyu renkli kırmızı sıvının çenesinden süzülmesini izledim. Başını iki elimin arasına alırken hırıltı nefeslerini avuçlarımda hissedebilmiştim. Kısık gözleriyle benimkilere baktığında yutkundum. "Özür dileme Pawrin. Her şey benim suçum."

Ruhunun her bir nefesiyle vücudunu biraz daha fazla terk ettiğini anlayabilecek kadar çok ölüm görmüştüm. Pawrin kurtulmayacaktı.

"Güçlü bir kız ol," dedi Pawrin ilk defa resmi bir şekilde konuşmadan. "Seni ben büyüttüm Euria. Sen benim kızımsın. Boyun eğme." Fısıltılarının arasından bir hırıltıyla beraber birkaç damla kan daha ağzının kenarından sızdı. "Cesur ol güzel kızım."

Hıçkırarak başımı Pawrin'in göğsüne dayadım. Ellerinin yeniden saçlarımda gezmesini diledim. Tarağımı alıp beni oturtmasını, beyaz tutamlarımdaki düğümleri birer birer açmasını istedim. Sıcak gülümsemesini yeniden görmekti tek arzum.

"Acıyor mu?" diye fısıldadım başımı yeniden kaldırıp.

Pawrin gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramadı. Ellerini hareket ettirmeye çalıştığını anlayabilsem de buna yetecek enerjisi kalmamıştı. "Hayır," diye mırıldandı kesintili bir sesle. "Bırak bunu yapanların canı acısın."

"Bundan emin olacağım Pawrin. Söz veriyorum. Hiçbiri elimden kaçamayacak." Bir kere daha kollarımın arasına aldım kadının tombul bedenini. Tüm gücümle sarıldım ve çenemi alnına dayadım.

Ninova

Pawrin başka bir şey söyleyemedi. Gözlerini kapattı. Solukları kesildi. Bedenindeki ruh onu terk ederken ben bir an bile bırakmadım. Gözyaşlarımın cesedine akıp onun kanıyla birleşmesine izin verdim.

"Euria," dedi Nathan bir kere daha çaresizce. "Artık bırakabilirsin."

Sağ elimi kaldırıp hemen yanımda yatan Miras'ın yelesini, kulaklarını okşadım. Pawrin'in cesedini tutmaya devam ederken eğilip Miras'ın boynuna bir öpücük kondurdum. Hep eğilip fısıldadığım yeri okşadım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım kimsenin duyamayacağı bir şekilde. "Sen sahip olabileceğim en iyi dosttun." Alnım siyah tüylerinin yumuşaklığıyla birleşirken eskisi gibi sıcak olmadığını fark ederek ürperdim. Kadim dostumun, biricik Miras'ımın bedeni soğuktu.

"Euria." Bu sefer seslenen Kalisa'ydı. "Kalkmalısın."

Ama kalkmak istemiyordum. Tüm bu kan gölünün içinde, Miras'ın ve Pawrin'in cesetlerine sarılarak kalmak istiyordum. Onlardan ayrılmaya hazır değildim. Onları bırakmaya hazır değildim. Ölüm kokusunun bu kadar tanıdık gelmesini istemiyordum artık. Eski bir dost değildi ölüm benim için, ezeli düşmanımdı. Ölümden, diğer her şeyden çok nefret ettiğimi sanırken bile aslında hiç bu kadar nefret etmemiştim. Kimseden, Malthazar'dan bile bu kadar nefret etmemiştim.

Fenris yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Yaşadığım kayıplarla keskinleşmiş, hırsla bilenmiş bir silahtım artık.

Yaptıklarımın adaletle bir ilgisi yoktu. Adalet umurumda değildi.

Bu yalnızca nefret ve intikam meselesiydi.

Hiçbiri elimden kaçamayacaktı.

Nathan da Kalisa da ölümü benim kadar yakından tanımamıştı. Beni anlamasalar da yardımcı olmaya çalıştıklarının o an bile farkındaydım. Onlara baktığımda ikisinin de gözlerinin endişeyle baktığını fark ettim. Meşalenin aydınlattığı yüzleri dehşetle ve korkuyla

Ninova

doluydu. Aramızda bir metre olmasına rağmen zihnim çok uzaklarda gibiydi. Ağlamam kesilmişti. Gözyaşlarım tükenmişti.

Fenris'i bir daha elimden kaçırmayacağıma dair kendime söz verdim o sırada. Diyarın öteki ucuna gitse bile onu bulacaktım. Ona duyduğum öfkeye ve öldürme arzusuna karşı koyamıyordum. İntikam artık direnemediğim bir duyguydu.

Nathan yardım etmek ister gibi elini uzattı. Titreyen eline bakıp hayatım boyunca yanımda olan diğer dostum Miras'a döndüm. Pawrin'in cesedini kucağımdan ayırırken Miras'ın üzerine bıraktığımdan emin oldum. Ölülerin gittiği bir diyar varsa, en azından orada birbirleriyle olabilirlerdi belki. Çünkü Miras yalnızca benim ona binmeme izin verirdi. Kendini benim yanımda güvende hisseder, yalnızca ben varsam yola çıkardı. Tek başına ahırdan dışarı bile adım atmazdı. Çok korkardı.

Miras, bensiz yolculuk yapmayı hiç sevmezdi.

Ninova

Bölüm 21

MUHAFIZIN SÖZÜ

Doğan güneşin denizin ötesinden kendini göstermesini izlerken göğsümü bir anlığına dahi rahat bırakmayan hüzün ve kayıp hissine gömüldüm. Zihnimden Miras'ı ve Pawrin'i son gördüğüm anın kaçınılmaz görüntüleri geçiyordu. Karanlık kadar derin, sonuna ulaşılmaz acıyı tekrar tekrar yaşıyordum. Onları hayatta tutmak için, her şeyi geri almak ve onları kurtarmak için her şeyimi feda edebileceğimi bilsem de artık çok geçti. Miras yoktu. Pawrin yoktu. Onları bir daha göremeyecektim. Onlara bir daha sarılamayacaktım.

Fenris'in onları tesadüfen bulmadığını biliyordum. O gece tavernada, benden sevdiğim insanların isimlerini saymamı istemişti. Dudaklarımdan dört isim dökülmüştü. Babam, Nathan, Miras ve Pawrin. Ailem olarak gördüğüm dört isim. Kalbimin dört parçası. Ve Fenris ona söylediklerimi bana karşı kullanmaktan geri durmamış, kalbimin, geriye kalan ailemin bir yarısını acımasızca koparıp almıştı benden. Bu, onun gibi bir alçak için bile fazla alçakçaydı.

Günlerce yatağımda kalmak, hiç kimseyle konuşmamak, nefes bile almamak istiyordum. Ama Pawrin'e söz vermiştim. Onların canını yakana kadar canımın yanmasına izin vermeyecektim. Kimin yaptığını bildiğim için her şey kafamda netti. Yapılması gerekenler belliydi. Yapacaklarım belliydi.

Her şeye rağmen bir şeyleri farklı yapmış olsaydım Miras'ı ve Pawrin'i koruyabileceğim hissini aşamıyordum. Onları ölüme terk

Ninova

etmiş gibi hissediyordum. Onların bana gözdağı vermeye çalışan bir pislik tarafından öldürülmüş olması fikrinden nefret ediyordum. Fenris onları yalnızca alınmaya hazır canlar olarak görmüştü. Birer piyon olarak... Satranç tahtasında onlardan oluşturulmuş koca bir hat vardı. Hepsi birbirinin aynısı piyonlar... Hepsinin birbirinden farklı olduğunu Fenris ne bilirdi?

Ancak Fenris'in bana hissettirmeye çalıştığı duyguların zihnimi ele geçirmesine izin veremezdim. Bunun beni zayıf düşürmesini engellemek zorundaydım. Beni çaresiz bırakmaya çalışmıştı. Kendini yenilmez göstermek istemişti ama yanılıyordu. Çizgiyi aşarak beni daha öfkeli, daha ölümcül kıldığından haberi yoktu.

Aptal. Bir aptaldan başkası değildi Fenris ve bu aptallığı ona pahalıya patlayacaktı.

Delhin, Dane ve Zedy'yi son gördüğüm zamanı geçirdim aklımdan. Göreve giderken nasıl da birbirlerine güvendiklerini hatırladım. Hepsinin hayatta olup olmadığını merak ederek bir kere daha kederle kavruldum. Dane'in hayatta olduğunu ima etse bile bunun doğru olduğundan emin olamayacaktık.

Başımı iki yana sallayıp büyük bir gerçeğin acısıyla yüz yüze geldim. Annem ve Elna'nın katillerinin peşine düşmeseydim Fenris'le hiçbir zaman tanışmayacak, böylece Miras'la Pawrin'in ölümüne yol açmayacaktım. Etrafımdaki tüm sevdiklerimin, herkesin birer birer ölmesini izlerken yaptığım her şey daha fazla kayba yol açıyordu sanki. Birinin intikamını almak, bir sonrakinin ölüm sebebi oluyordu. Suçluluk duygusu peşimi asla bırakmayan, ışıklardan korkmayan bir gölge gibiydi. Gittikçe büyüyen, her yanlışımla güçlenen bir gölge.

Gözlerimden akan bir damla yaşı sildim, bakışlarımı camdan ayırıp yanımda yatan Kalisa'ya döndüm. İkimiz de yalnız kalmak istememiştik. İkimiz de sevdiklerimizin çektiği acıların sebep olduğu kâbuslardan kaçıyorduk. Çaresizce, beraber uyumanın bir çözüm olacağını ummuştuk. Onun için işe yarayıp yaramadığını bilmesem de bunun bana faydasının olmadığı kesindi.

Ona bakmak acımı azaltmıyor, aksine artırıyordu. Kalisa da sevdiğim insanların arasına girdiği için kaybedecek bir insan daha ekliyordu korkularımın arasına. Babam, Nathan, Kalisa.

Ninova

Hayatta kaldıkları sürece Fenris hepsini bana karşı kullanabilirdi. Hepsi benim bir sevdiğimdi. Zayıf noktalarımdı.

Dane, Delhin ve Zedy'nin hayatta ve güvende olduklarını kendi gözlerimle görmeyi diledim. Kalisa'nın tüm gece yanımda hıçkıra hıçkıra ağladığını ve sesini bastırmak için yastığını kullandığını fark etmiştim. Ben de ağlamıştım ama hıçkırarak değil, gözyaşları süzülüp gitmişti yalnızca yanaklarımdan.

Kendi acımı engelleyemesem de en azından Kalisa'ya yardımcı olabileceğimi düşündüm. Bir şekilde Fenris'in ekibin kalanını nerede tuttuğunu öğrenip onları saraya getirmem gerekiyordu. Bir kurtarma görevine ihtiyacımız vardı. Kimse zarar görmeden, daha fazla can kaybedilmeden onları o iblisin pençelerinden kurtarmak zorundaydık.

Kalisa'nın mor saçlarına bakarken onu ilk defa bu kadar üzgün gördüğümü fark ettim. Hayatına Dane olmadan devam edebilirmiş gibi gözükmesine rağmen Fenris'in onun hakkında söylediği tek bir cümle kızın parçalanmasına yetmişti. Duygularını göstermeyen, her zaman dik duruşu ve sert mizacıyla kafamda yer edinen Kalisa'yı hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Günlerdir Dane'i düşünüyor, sevgilisi hakkında endişeleniyor olmalıydı. Yalnızca bunu kendine saklamıştı.

Zihnimi yiyip bitiren düşüncelerime ve kederli ruh halime eşlik eden bir inilti sesi duyduğumda ayağa kalkıp sesin kaynağına bakmak üzere pencerenin kenarına çıktım. Aşağıda Pawrin'le beraber çalışan kızların birbirlerine sarılarak ağladıklarını, birbirlerini teselli etriklerini fark ettim. Kimse Miras için ağlamıyordu elbette, bir attı onların gözünde Miras yalnızca. Benim biricik dostumu kaybettiğimi kimse anlamayacaktı. Nathan hariç.

Nathan dün gece Fenris'in işlerini örtbas etmek için çok uğraşmıştı. Önce telaşla bir pelerin bulmuş, üzerime bulaşan kanı kapatmaya çalışmıştı. Ardından koridorlar yerine mutfağı kullanarak odama çıkarmıştı beni. Misafirlerimizin hiçbir şeyden şüphelenmemesi için elinden geleni yapmıştı. Hızlı karar vermiş, tehditler savurmuş, bahaneler üretmişti. Bir yandan teselli ederken diğer yandan da temizlenmeme yardımcı olacak hizmetkârlara bundan kimseye

Ninova

bahsetmemeleri gerektiğini tembihlemişti. Onlar odamda sıcak su hazırlarken elimi hiç bırakmamıştı.

"Her şey yoluna girecek Euria," diye fısıldamıştı defalarca başparmağının ucuyla tenimi ağır ağır okşarken. "Ben yanındayım, buradayım."

Gümüş Firari'nin saraya sızdığını söylemişti balodan sonra babama. Elbette balo sona erene kadar rahatsızlandığımı bahane ederek aralarına katılamayacağımı bildirmek zorunda kalmıştım. Balo sona erdikten, herkes gittikten ve ortalıktan sakinleştikten sonraysa babam öfkelenmemişti bile. Nathan'ın söylediğine göre onu biraz azarladıktan sonra Firari'nin kellesinin alınması gerektiğini hatırlatmış, hemen sonrasındaysa yorgun olduğunu bahane ederek odasına çekilmişti.

Yanıma gelmemişti. Miras'ı ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Pawrin'in yıllardır her zaman yanımda olduğunu biliyordu ve yanıma gelmemişti.

Ahır odamdan görüldüğü için aşağıya çok fazla bakmamaya çalışırım. Eskiden elimde elmayla koştura koştura gittiğim, huzuru, dostluğu ve sevgi bulduğum dört duvar artık yalnızca bir ölüm yuvasından ibaretti gözümde. Çiçek kokularının yerini kan kokusu almıştı. Kuş cıvıltılarını ölümün keskin fısıltıları bastırıyordu artık.

Kalisa'nın açık ama hareketsiz gözlerinin önünden geçerek üstüme bir pelerin aldım ve kusursuzca temizlenmiş saray koridorlarından ilerleyip avluya çıktım. Merdivenleri aştığım anda Nathan ve Rakan'ın üstlerinde muhafız kıyafetleri ya da silahları olmadan konuştuklarını gördüm. Birer elma bulmuş, muhabbet ederken bir yandan da elmalarını ısırıyorlardı. Beni gördükleri anda sırtlarını dikleştirip elmaları arkalarına saklamaya çalıştılar.

"Prenses Euria,'" dedi Rakan ağzındaki lokmayı tek seferde yuttuğu gibi. Zorlanmış olmalıydı çünkü hemen ardından yüzünü buruşturmayı ihmal etmemişti.

"Ayışığı," dedi Nathan başıyla eşlik ederek. Soruları varmış gibi ağzını açsa da yeniden sessiz kalmayı tercih etti. Bu bakışları tanıyordum. Elna öldüğü zaman da herkes böyle bakmıştı. Annem öldüğü

Ninova

zaman da. Yas tutan biriyle nasıl başa çıkacağınızı bilmediğinizde gözlerinize yerleşen bakıştı bu. Sana iyi olup olmadığını soramazlardı çünkü iyi olmadığın barizdi. Onların iyi yerlere gittiklerinden, hayatına devam etmen gerektiğinden bahseder, sözlerinin teselli edici olduğunu zannederlerdi yalnızca. Nathan bunu hiçbir zaman yapmamıştı. Bundan nefret ettiğimi biliyordu.

Burnumdan derin bir nefes aldım. "Neden giyinik değilsiniz?"

Şaşkınlıkla birbirlerine bakıp ardından bana döndüler. "Ne için giyinmemiz gerekiyordu Euria?" Bunu soran kişi Nathan'dı ve kaşlarını yarı şaşkınlık, yarı endişeyle dolu bir ifadeyle kaldırmıştı.

"Antrenman için elbette." Sesim iğneleyici bir tavırla çıkmıştı istemeden de olsa.

Cevabım üzerine iki muhafız yeniden birbirlerine baktı. Rakan'ın konuşmayacağını bilen Nathan, boğazını temizleyip bana doğru bir adım attı ve elmasız elini kaldırıp pelerinle örtülü kolumun üzerine koydu. "Dün olanlardan sonra antrenman yapacağımızı düşünmedik. Bugün biraz dinlenmek istemez misin? Kahvaltı yapmamışsındır, çok solgun görünüyorsun. Dilersen kahvaltını yap, ardından ormanda minik bir geziye çıkarız. İstersen sana yolda yemen için bir sandviç hazırlatabilirim. Ormanda gezmeyi her zaman sevmişsindir."

Evet, diye düşündüm kendi kendime. *Miras'la ormanda turlamayı çok severdim.*

Miras'la.

Dostumla.

Artık yanımda olmayan Miras'ımla.

"Lüzumu yok. Kalisa'yı da hazırlayıp geliyorum," dedikten hemen sonra sözlerimi destekler bir şekilde arkamı döndüm ancak Nathan elini çekmeden yumuşak dokunuşuna devam etti.

"Euria, bekle biraz." Rakan'a başıyla uzaklaşmasını işaret ettiğinde muhafız dediğini ikiletmedi. Onun yeteri kadar uzaklaştığından emin olan Nathan bu sefer diğer elini de omzuma yerleştirip başını gözlerimin içine bakabileceği seviyeye kadar indirdi. "En azından kahvaltı yapsaydın. Bir şeyler yemeye ihtiyacın var, böyle olmaz."

Ona bakınca ne kadar endişeli olduğunu fark edip cılız bir suçluluk hissettim. Gözlerinin altı rengini kaybetmiş, koyulaşmıştı. Dün gece hiç uyumamış olmalıydı. Muhtemelen hiçbir şey yemeyip içmeyip cesetlerin toplanmasını sağlamaya çalışmıştı. Sabaha kadar tüm kan izlerinin silinmesini istemişti. Kalbimden silinmeyecek izlerin acısını pürüzlü zeminlerden çıkarmıştı.

Derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. "Yemeğe değil, intikama ihtiyacım var."

"Özür dilerim Euria," dedi Nathan.

"Ne için?"

Bir anlığına duraksadı. Yutkundu. Gözlerini hüzünlü bir şekilde kapatıp açtı. Derin bir nefes aldı. "Görevim seni korumaktı. Bedenini korudum ama gözyaşlarını koruyamadım. Onları hayatta tutamadım."

Başımı iki yana sallayıp şefkatle elimi Nathan'ın yanağına yerleştirdim. Olanların tek suçlusu, tek sorumlusu bendim. Nathan'ın hiçbir suçu yoktu. Yaptığım her şeye, söylediğim her yalana rağmen yine de yanımda durmuştu Nathan. Yıllardır bağlıydık birbirimize, görünmez bir bağ vardı kalplerimiz arasında. Dostumun üzülmesine izin veremezdim.

"Senin bir suçun yok. Onlar için yas tutacak ve intikamımızı alacağız." Gözlerimin yeniden yaşlarla dolmaması için Nathan'ı bırakıp başımı iki yana salladım. *Bırak onlar acısın. Bırak onlar acı çeksin. Ağlama.* "Bir planım var Nathan."

Düşünceli bir tavırla başını kaldırdı. "Rakan'ı çağırmamı ister misin?"

Bu plana ne kadar fazla kişiyi dahil edersem kaybedecek kişi sayısı da bir o kadar artacaktı. Verilecek canların sorumluluğu bende olacaktı. Kazanmak için ihtiyacım olan insan sayısını kestirmeye çalıştım. Bunu yaparken bir yanım delirmek istedi. Keşke delirseydim ve bütün bu karmaşık duygulardan, unutamadığım ihanetlerden, kaybettiğim insanların acısından kurtulabilseydim. Kafayı sıyırmak hayal edebileceğim en güzel şeylerden biri olabilirdi.

Akmak için yalvaran yaşlar gözlerimi acıttı. Zihnimden Zedy, Delhin ve Dane'in yüzleri geçiyordu. Onları kapattığı bir oda hayal ediyor ve ağızlarından laf almak için uyguladığı çeşit çeşit işkenceyi zihnimde canlandırıyordum. Bunu yalnızca keyfi öyle istediği için bile yapıyor olabilirdi. Fenris'in insanların canını yakmak için sebebe ihtiyaç duyduğunu sanmıyordum. Ekipten kalanların başına gelmiş olabilecekleri, biz burada hazırlık yaparken maruz kaldıkları acıları düşündükçe her senaryo canımı daha da çok yakıyordu.

"Sadece Rakan'ı çağır," diye cevapladım Nathan'ın sorusunu. "Kütüphanede buluşalım. Başka kimseyi istemiyorum."

Geniş kütüphane masasının karşısında Nathan ile Rakan çoktan yerlerini almışlardı. İkisi de yirmi yaşlarından büyük olmalarına rağmen yaramazlık yapmış ve cezalarını bekleyen iki küçük çocuk gibiydi. Beraber büyüdüğümüz için sık sık Nathan'ın benden daha büyük olduğu gerçeğini unuturdum. Ama diğer muhafızlar ve saray halkı bunun gayet farkındaydı.

Dün gece gerçekleşenler yüzünden Kalisa'yı yatağından çıkarmak son derece zor olmuştu. Dane hakkında öğrendikleri yüzünden gergin ve hüzünlüydü. Yüzü asla gülmüyordu ki zaten bunu ondan bekleyemezdim. Mor bir hayaleti andırıyordu ayakta dikildiği haliyle. Adımları bile o kadar kayıtsızdı ki yanımda kanlı canlı bir insan olduğundan şüphe etmeme sebep oluyordu. Geniş penceresine rağmen kitap kokusuyla dolu kütüphaneye girdiğimizde bıkkın bir tavırla bir sandalye çekip Nathan ile Rakan'ın karşısına geçti.

Temiz kıyafetler giyebilmesi için bizzat kendi dolabımdan sade bir elbise bulup çıkarmış, bize yardımcı olmak için gelen tüm hizmetkârları odamdan kovmuştum. Her sabah beni uyandıran, kıyafetlerimi seçen, saçlarımı yapan kişi Pawrin olmuştu. Onun yaptığı görevleri bir başkasının üstlenmesine henüz hazır değildim.

Kalisa, mor ve yaşamaktan çoktan vazgeçmiş bir ruh kadar soğuk elbisesiyle etrafa bakınıyordu. Kızın mora karşı olan tutkusu

Ninova

hiç değişmemiş olabilirdi ancak bakışları değişmişti. Gözlerindeki ifadeden umutsuzluk ve keder akıyordu. "Malthazar'dan bile daha fazla nefret edebileceğim birinin olabileceğini düşünmezdim," diye mırıldandı sessizliği bozarak.

"Malthazar kim?" diye sordu Rakan.

Başımı şaşkınlıkla Kalisa'ya çevirdim. "Gerçekten Fenris'ten daha fazla mı nefret ediyorsun?"

Derin bir nefes aldı acı çekiyormuş gibi yüzünü buruştururken. "Malthazar canımı çok yaktı ama hiçbir zaman Dane'e dokunmadı. Nasıl olsa istihbarat adamı olduğu için Dane'e dokunmasını gerektirecek bir durum olmadı hiçbir zaman. İstediğini elde edemediği için dövdüğü kişi Dane değildi. O hiçbir zaman zarar görmedi. Ama Fenris'in Dane'e yaptıklarını anlattığı sıradaki gevşek hareketleri bile ondan daha fazla nefret etmeme sebep oldu. Nefret güçlü bir duygudur ve nefretimin kaynağı Dane'e olan sevgimden geliyor. Sanırım onu kendimden bile fazla seviyorum."

Birini bu kadar sevebildiği için ona özendim. Kendinden bile daha çok düşündüğü, daha çok sevdiği bir insan vardı. Bu duyguyu tadabilecek kadar geniş bir kalbimin olup olmadığını merak ettim. Fenris'le bir süreliğine birlikte olmamıza rağmen ona karşı bu kadar güçlü duygular beslememiştim. Babama olan sevgimin en temel sebebi ise kan bağıydı. Geriye hâlâ hayatta olanlar arasından yalnızca Nathan kalıyordu. Sanırım Kalisa'nın hissettiğine en yakın duyguları Nathan'a karşı besliyordum. Listede başka pek insan da yoktu zaten.

İleride eşim olacak adamı yalnızca hükmetme gücüne yönelik seçmek zorunda olduğumun da farkındaydım. Ama belki, yalnızca belki bir gün tahtımı bırakacağım vârislerim olursa, bir kızım, bir oğlum veya ikisi birden olursa onları sevebilirdim.

"Hâlâ Malthazar'ın kim olduğunu anlayamıyorum," dedi Rakan çekine çekine. Parmaklarını karnının önünde birleştirdi. Utangaç görüntüsü gülümsememe sebep olmuştu. Nathan kadar uzun, kalın kaşları ve yıllardır savaşçı olmanın getirdiği üzere yoğun kaslara sahip olmasına rağmen konu prensesi olduğu anda süt dökmüş kediye dönüyordu muhafız.

Ninova

Gözlerini deviren Kalisa sinirli bir şekilde yumruğunu masaya geçirdi ve hemen ardından işaretparmağıyla beni işaret etti. "Şu hizmet ettiğin prenses var ya, aslında Ocreva'da cirit atan bir kasap. Gümüş Firari'nin ta kendisi ve Elna'yla annesinin katilini bulup peşine düştü ama bu sırada kendini beğenmiş bir pislığın ağına düştü. Malthazar adı verilen ruh hastası yeraltı dünyası hükümdarını öldürdü ama sevgili olmaya karar verdiği liderimiz ona ihanet etti." Parmağını suratımdan çekip masaya dayadı. "Dün gece Euria'nın hizmetkârını ve Miras'ı öldüren kişi de Euria'nın eski sevgilisi oluyor. Yani Fenris. Ve elinde arkadaşlarımız var, söylediğine göre onlara işkence ediyor. Euria da intikamını almak için onun peşine düşmeye ve onu öldürmeye niyetli."

"Şuna eski sevgili demesek?" diye mırıldandım Kalisa'ya bakarak. Sabırsız kız ise yalnızca omuzlarını silkmekle yetindi.

Rakan birkaç saniye boyunca ağzı hafif aralık, gözlerini hızla kırpıştırarak beni izledi. "Hani şu cezasını çekmeyen suçluları öldüren suikastçıdan mı bahsediyoruz?"

Başımla onayladım.

Rakan derin bir nefes aldı. "Krallığımızın en ölümcül suikastçısı?"

Başımla onayladım.

"Birkaç hafta önce Nathan'la avlamaya gittiğiniz suikastçı."

Başımla onayladım.

"Kral Halrod'un yakalanması için onlarca kez emir verdiği suikastçı."

Başımla bir kere daha onayladım.

"Kellesine kırk bin dakra konulan suikastçı."

Boynum ağrımaya başlamıştı. Nathan hafifçe gülerek elini Rakan'ın omzuna yerleştirdi. "Gayet iyi karşıladın, ben ilk öğrendiğimde Euria'yı öldürmeye çalışmıştım."

Gözlerimi hafifçe kısıp Rakan'a döndüm ve tehditkâr bir şekilde eğildim. "Çok kişi denedi, hiçbiri başaramadı."

"Öğrendiğim şeyleri sindirmem zaman alacak majesteleri." Rakan rahatsız biçimde bir Kalisa'ya bir Nathan'a bir bana bakıyordu.

Sanki tüm muhabbetin ona yaptığımız bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Birimizin çıkıp onu kandırdığımızı söylemesini, ardından kahkahaların odayı doldurmasını bekliyordu sanki. Ama kimse gülmüyordu.

"Sen güncel duruma yetişmeye çalışırken biz de Fenris'i öldürme planımız hakkında konuşabiliriz," diye söylendi Kalisa ters ters bakarak.

Düşüncelerimi toparlayabilmek için belimde kıvrılmış kumaşı düzelttim. Siyah, düz, sade elbisemin eteklerine minik danteller işlenmişti. Bir cenaze, yas elbisesiydi. Sadece yaşadığım acının boyutunu düşünmek bile canımın daha fazla yanmasına sebep oluyordu. Bu sabah bu elbiseyi seçen kişinin Pawrin olmasını dilerdim. Bana istediği rengi giydirebilir, giymem için dünyanın en rahatsız ayakkabılarını tercih edebilirdi. Onun için en cıvıltılı, kelebekli, çiçek desenli elbiseleri giymeye razı olurdum.

Ama o artık hiçbir zaman elbisemi seçmek için odama dalmayacaktı. Sevmediğim renklerde elbiseleri de giymem gerektiği konusunda ısrar etmeyecekti. Görmekten bıktığım kâbusları neşeli sesiyle yok etmeyecekti. Aylaklığımın tuttuğu zamanlarda sorumluluklarımı hatırlatmayacaktı. Artık o yoktu.

Yutkunarak acıyı kafamdan çıkarmaya uğraştım. Kararlı bir şekilde sıktım yumruklarımı. Acı çekmenin değil, acı vermenin sırasıydı.

"Sizi benimle gelmeye zorlayamam," diyerek başladım konuşmaya. "Sırlarımı biliyorsunuz, zayıf noktalarımın farkındasınız ancak onları da kendinizle beraber mezara götüreceğinizden eminim. Bana ihanet etmeyeceğinizi bildiğim için hemen şimdi kalkıp bu plandan kaçabilirsiniz. Canınızı tehlikeye atacağım. Yaralanabilir, hatta ölebilirsiniz. Ama hiçbir şekilde bana karşı gelmeye, beni durdurmaya çalışmayın. O pisliğin canını almadan ve yeraltı dünyası dediği çöplüğün de onunla beraber yok olduğundan emin olmadan tahta geçmeyeceğim."

Nathan burnundan huzursuz bir nefes verdi. "Seni yalnız bırakacağımızı zannediyorsan yanılıyorsun Ayışığı."

Kalisa başıyla onayladı. "Her ne yapmak istiyorsan arkandayız Kurabiye."

Ninova

"Fenris'in aynı merkezde kalacak kadar acemi bir karar vereceğini düşünmüyorum. İlk yapacağımız şey, yeni üssünün nerede olduğunu bulmak olacak. Hemen ardındansa elinin altındaki tüm adamlara kafa tutmamız gerekiyor. Sizce nasıl yaparız?" Elbette bu sorunun cevabını biliyordum. Her şeyi düşünmüştüm. Tüm plan gözlerimin önünde, bir harita kadar netti. Ancak her şeyi açıklamadan önce onların da düşüncelerini dinlemek istiyordum. Benim aklıma gelmeyen bir çıkış yolu düşünebilirlerdi.

"Koskoca yeraltı dünyasına karşı tam olarak dört kişiyiz," diye mırıldandı Kalisa ve saçlarını geriye atıp kollarını göğsünde bağladı. "Bir kasap prenses, nazik bir muhafız, hâlâ olayları sindirmeye çalışan şaşkın bir savaşçı ve bir zehir ustası. Yeterli olacağımızı düşünüyor musun?"

Nathan düşünceli bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Kraliyet muhafızlarından birkaç kişi daha toplayabilirim ancak ne kadar fazla kişi dahil olursa olayların açığa çıkması bir o kadar kolay olacaktır. Rakan'a güveniyorum. Kraliyet ordusunu işin içine katarsak sonunda baban bir şeylerin döndüğünü anlayacaktır. Kendi imkânlarımızla gitmemiz en iyisi."

Kalisa başını şiddetle iki yana salladı. "Yalnızca biz olursak Fenris'e ulaşana kadar yorgun ve muhtemelen yaralanmış oluruz. Onunla hasar almadan dövüşmeyi göze alabilecek kadar kalabalık veya güçlü değiliz. Kurabiye Hanım'ın elinde sihirli bir şifacı olabilir ancak kız daha küçük, onu şehre götüremeyiz."

"Sihirli bir ne?" diye sordu Rakan, gözleri yine kocaman açılmıştı.

"Söylediklerinizde haklısınız," dedim sakince. "O halde yapmamız gereken şey Fenris'in adamlarını yenebileceğimiz kadar bölmek ve bunun yanında kendi ekibimizin sayısını artırmak."

O sırada Nathan söze girdi. "Fenris'i adamlarından ayırmak ve onları parçalamak için aklında bir şeyler olduğuna eminim ancak biz güvenebileceğimiz bu kadar az kişi varken nasıl adam bulacağız? Tahın vârisinin geceleri azılı bir katile dönüştüğünü herkese normal bir şeymiş gibi anlatamayız. Rakan bile fazla iyi karşıladı bunu."

Ninova

Rakan şaşkın gözlerini kırpıştırıp bir bana bir Nathan'a baktı. "Hâlâ sindirebildiğim söylenemez dostum. Az önce sihirli bir kızdan bahsedildi ve ben..." dediği sırada Nathan onu takmadan konuşmaya devam etti.

"Güvenebileceğimiz kimse yok Ayışığı."

Dudaklarımı ıslatıp hafifçe sırıttım. "Peki ya sırrımı çoktan bilenler?"

Kalisa'nın gözleri, kastettiğim şeyi anladığı anda ışıltıyla büyüdü. "Fenris'e saldırmadan önce diğerlerini kurtarmak istiyorsun!" Dudaklarından dökülen cümle Fenris'in gidişinden bu yana tek canlı, umutlu cümlesiydi. Saçlarını hırslı bir şekilde masadan kaptığı kalemle toplayıverdi. Gözlerindeki sevinç fazlasıyla belirgindi. Tüm yüzünden Dane ve diğer arkadaşlarıyla buluşacak olmasının, onları kurtaracağımız umudunun mutluluğu akıyordu. İlk defa gerçekten de hissettiğine emin olduğum bir duyguyu gösteriyordu Kalisa'nın yüzü.

Onu başımla onayladım. "Fenris'in bize karşı tek kozu onlar. Onların hayatını almıyor çünkü bunu yaparsa bizi durdurabilecek bir şey kalmayacak elinde. Delhin, Dane ve Zedy burada güvende olursa Fenris'e karşı durdurulamaz oluruz."

"İyi ama büyük bir sorunu atlıyorsunuz," dedi Nathan tok bir sesle. "Kral Halrod artık Euria'nın evlenmesini ve tahta geçmesini istiyor. O Euria'yı ehlileştirilmiş bir eş yapmak için uğraşırken ve bir koca arayışındayken biz saraydan günlerce nasıl uzak kalacağız?"

Soru işareti ile dolu üç surat merakla bana döndü. "Günlerce uzak kalmaya ihtiyaç yok. Dün gece Rakan'a Fenris'i takip etmesini söyledim. Nerede saklandığını öğrenmemiz gerekiyordu ve Fenris, Pawrin ve Miras yüzünden fazla meşgul olacağını düşündüğü için temkinli davranmayacaktı."

Rakan'a baktığımda bunu başardığını kafasını hafifçe sallayarak belli etti. Kalisa ise tüyleri ürpermiş gibi titreyip gözlerini kırpıştırdı. "Sen bir manyaksın Euria. Takdir edilesi, zeki bir manyak."

Kaybı bilmek, onunla başa çıkmamı kolaylaştırmıştı belki de. İlk düşüncem yas tutmak değil, intikam almak oluyordu artık. Pawrin

Ninova

ve Miras'ı gördüğüm anda zihnim plan yapmaya başlamıştı. Ben onların üzüntüsüyle boğulurken içimdeki Gümüş Firari izlemem gereken adımları çoktan belirlemiş, izlememiz gereken yolu kurmuştu.

Prenses olmanın diğer bir güzel yanı da insanlara kimseye bir açıklama borçlu olmadan istediğimi yaptırabiliyor olmaktı. Rakan gecenin bir yarısı ona verdiğim emri sorgulamamış, Fenris'in peşine düşmüş ve ihtiyacım olan istihbaratı toplayıvermişti.

Dün gece anladığım şeylerden bir tanesi, zihnimde iki kişinin olduğuydu. Yıllardır savaştığım kimliğim ve bürünmeye çalıştığım iki ayrı insana dönüşmüştüm içerde. Birbirleriyle savaşmayan ama birbirinden bağımsız kararlar alabilen iki ayrı beyin. Bir prenses ve bir suikastçı. Bir hükümdar ve bir cellat. Adaleti sağlaması gereken biri ve adaletten habersiz bir diğeri. İkinci karakterim için bundan böyle önemli olan tek şey intikamdı. Dün gece bunu da anlamıştım. Adalet, masumlar, merhamet onun umurunda değildi. Hiç olmayacaktı. O artık hissetmeyi bırakmıştı ve ona acı verenlere o acının mislini çektirene kadar durmayacaktı.

"Nathan," dedim ona dönüp otoriter bir sesle. "Bu gece çıkıp ikizlerin ve Zedy'nin nerede tutulduğunu öğrenmeni istiyorum. Etraflarında kaç adam var, Fenris onları ne sıklıkla ziyaret ediyor, bu tür bilgilere ihtiyacımız var."

"Ben de geleceğim," dedi Kalisa hızla. Ona itiraz etmek istedim ama bunu yapamadım. Çünkü kendimi onun yerine koyduğumda gitmek istemesini anlıyordum. Onun yerinde olsaydım beni durdurmak isteyen insanları aşmak içine elimden geleni yapardım ve Kalisa şu an hayatındaki en değerli kişinin peşinden gitmeye ihtiyaç duyuyordu. Umudun peşinden koşturmak, çaresizlik içinde beklemekten daha iyileştiriciydi.

Başımla onayladım. "Siz bu gece ihtiyacımız olan tüm bilgileri toplayın. Yarın akşam dördümüz de yola çıkacağız. En hızlı atları ayarlayıp elimizden geldiği kadar çabuk bir şekilde kurtarma görevini yerine getireceğiz."

"Ben Nathan ve Leydi Kalisa dönene kadar sizin yanınızdan ayrılmam Prenses Euria," dedi Rakan kara kaşlarını çatarak.

Ninova

"Biraz önce hizmet ettiğin prensesin halkını doğrayan bir manyak olduğunu ve evrende sihirli güçler olduğunu öğrendin Rakan," dedi Kalisa ve alaycı bir tavırla elini onun omzuna dayayıp gülümsedi. "Sence sahiden de resmi hitaplara ihtiyaç kaldı mı?"

"Ah," Rakan bir şey hatırlamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Bana şu sihirli kızdan bahsede..."

"Eh, o halde yol için hazırlık yapalım." Kalisa bir kez daha Rakan'ın cümlesini keserek ellerini çırptı. Sevgilisini kurtarmak için can attığı belli oluyordu. En azından varını yoğunu bu göreve vereceğinden emindim. Kolunu bile kaldırmaya erinen dövüşçü kız sevdiği adam için bir orduyu yenebilecek kadar kararlı görünüyordu.

Ellerini yumruk yaptı, mor gözleri parıldadı ve sırtını dikleştirdi. Sıktığı parmaklarından hırs ve heyecan aktı. Bu heyecana yarın gece ihtiyacımız olacaktı, bu yüzden şikâyetçi değildim. En iyi dövüşçüler her zaman uğruna dövüşecek bir şeyi olanlarken amaçsız savaşçılar nadiren kazanırdı. Savaşlar, zaferi gerçekten isteyenlerin kendini kanıtlaması için yapılırdı.

Duygusuz olanlar tutsak düşer, galipler hak ettiklerinden daha fazlasını elde ederdi. Bu yüzden Kalisa'nın şu ana kadar görmediğimiz yönleriyle bu görevde karşı karşıya kalacağımızdan emindim. Ancak Fenris'i şaşırtacak tek şey bu olmayacaktı. Şu ana kadar yalnızca onun patronunu öldürmek isteyen birinin gazabını görmüştü. Ancak Fenris'e duyduğum nefret, hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Fenris başına geleceklerin yaklaştığını bile göremeyecekti. Eceline dönüşecek, sevdiklerimi öldüren adamın celladı olacaktım çok yakında.

"Kalisa, lütfen Rakan'a bilmediği her şeyi anlatır mısın? Fenris'in inine inerken ve diğerlerini kurtarırken kafasının karışık olmasını istemiyorum."

Kalisa muzipçe gülümsedi. "Memnuniyetle." Hemen ardından Rakan'ı ensesinden yakaladı ve çeke çeke kütüphaneden çıkardı.

Onların ayrılmasıyla kütüphanede yalnızca Nathan ve ben kaldık. Ona dönerek yüzünü inceledim. Günlerdir sarayda olduğu

Ninova

için eski sakallı, yorgun halinden eser kalmamıştı. Yalnızca dün geceki kargaşanın halsizliği belli belirsiz okunuyordu gözlerinin altından. Aniden avcunun içinde bir şeyle oynadığını fark ettim. Ne olduğunu anlamak için iki adımda yanına ulaşıp kalçamı masaya dayadım. Nathan'ı düşünceli ve endişeli görmekten hoşlanmıyordum. Hatta bundan nefret ettiğim bile söylenebilirdi çünkü bu hallere yalnızca sözkonusu ben olduğumda bürünüyordu. Onu zayıf düşüren tek unsurun kendim olması düşüncesine katlanamıyordum. Bana duyduğu sevginin onu tehlikeye atması fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

Nathan'ın elini yakalayıp kapalı tuttuğu parmaklarını birer birer açtım. Elleri soğuktu. Bu da endişeli olduğu konusundaki tahminlerimi doğruluyordu çünkü Nathan'ın teni her zaman sıcacık olurdu. En soğuk, en dondurucu Ocreya gecelerinde bile bir orman yangını gibi gezerdi ortalıkta.

"Bu nedir?" diye sordum avcundaki parlak metal yığınına bakarak.

Nathan utangaç bir tavırla metal şeridin bir ucundan tutarak daha iyi görebilmemi sağladı. "Bilezik." diye yanıtladı sorumu. Gümüş renkli işlemelerin ortasında küçük, mavi taşlarla süslenmiş bir tacın bulunduğu bir bileziktı bu. Tacın sivri uçlarının her birinin ucunda sodalit olduğunu tahmin ettiğim koyu mavi taş parçaları yerleştirilmişti. Bileziğin genişliği ise tam benim bileğime göre ayarlanmıştı.

"Senin takman için yaptırmıştım. Dün gece balodan sonra verecektim ama olanlardan sonra..." Bir anlığına durgunlaşıp gözlerimin içine baktı. Verdiği derin nefesten hüzün ve bıkkınlık akıyordu. Dilinin ucuna gelen kelimeleri yutkunup gülümsedi. "Her neyse, kabul edersen bu bileziği taşıman beni çok mutlu eder."

"Elbette," diyerek bileziği takabilmesi için elimi kaldırıp bileğimi ortaya çıkardım ve ona yer açtım. "Neden taç seçtin?" diye sordum Nathan bileziği takmak için soğuk terler dökerken.

Nathan'ın dokunuşları yakıcıydı. Buza dokunduğunuzda hissedilen yanma türündendi. Onun dengesiz parmaklarının

Ninova

beceriksizce bileziği takmasını izlemek, gözlerini daha dikkatli incelemek için zaman kazandırmıştı bana. Saatlerce bileziği takmaya uğraşmış gibi uzun uzun ifadesini incelemiştim. En sonunda başardığında bir zafer edasıyla gülümsedi. "İşte oldu!"

"Soruma cevap vermedin." Sesim nazik ve alçaktı.

Boğazını temizleyip bir bileğimdeki bileziğe bir de bana baktı. "Gümüş Firari kimliğini öğrendiğimde bunun senin için ne kadar zor bir şey olabileceğini anlayamamıştım. Beni Malthazar'ı öldüreceğin geceden önceki gün uyarmaya geldiğinde karşımda başka biri varmış gibi hissetmiştim. Sen Euria'ydın. Benim Euria'mdın. Ayışığı'mdın ama gözlerinde başka türden bir alev vardı. Bana sert davranmana sebep olan, farklı bir kişilikle konuşuyordun sanki. Bu yüzden sana her zaman evini hatırlatacak bir hediye vermek istedim."

Parmak uçlarını bileğimde, damarlarımın üzerinde, kanla ve ölümle yıkanmış tenimde gezdirirken gözlerini indirdi. "Gümüş Firari'yi anlıyorum. Böyle bir kimliğe bürünme, kendini buna muhtaç görme sebeplerini artık çok daha iyi görebiliyorum. Yaptıkların için seni suçlamıyorum, hatta bu kadar güçlü olduğun için seninle gurur duyuyorum Euria. Ama ne olursa olsun evine döneceğinden, kendi kimliğini, benim Euria'mı bulacağından emin olmak istedim."

Bir kere daha kafasını kaldırıp elimi iki elinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. "Tüm bu kayıplar, bu acı kafanı karıştırabilir. Kendine karşı olan güvenini ve hedeflerini şaşırmana sebep olabilir. Böyle bir durumda yalnızca sağ eline bakabilir, orada senin için bekleyen tacı, yuvanı görebilirsin."

Sırtımı dikleştirip huzursuzca kıpırdandım. Tanıdığım tüm insanlar içinde, ailem de dahil olmak üzere beni en iyi tanıyan kişi hep Nathan olmuştu. Onun sözlerine güvenebileceğimi biliyordum. Benden bir şey saklasa bile asla yalan söylemezdi. "Nathan bana bir söz vermeni istiyorum."

Nathan elini nazikçe ellerimden çekti. "Ne dilersen Ayışığı."

Yutkundum. "İhanetler, kayıplar, ölümler ve tahta olan sorumluluğum yüzünden bazen mantığımın ve vicdanımın zihnimde bir savaş verdiğini hissediyorum. Söylediklerinde haklısın, sanki bazen

Ninova

içimden bir canavar çıkıyor ve seni bile tanımayacak hale geliyorum. Bana yalan söyleyebilecek, bana ihanet edebilecek herkesi öldürmek isteyen, işini riske bırakmamak için çabalayan bir tarafım var. Her hareketimde bu kararı onun mu yoksa benim mi verdiğimi anlamaya çalışıyorum. Vaktim olduğunda doğru kararı verebiliyorum ancak bir savaşa, bir karmaşaya sürükleniyoruz. O karmaşa içinde neler yapabileceğimi, daha doğrusu içimdeki o canavarın beni ne zaman ele geçireceğini kestiremiyorum."

Nathan anlayışla başını salladı ama konuşmadı. Bunu devam etmem için bir davet olarak algıladım. "Biz beraber büyüdük. Birbirimize yardımcı olduk. Sırt sırta dövüştük. Birbirimizle dövüştük. Birbirimizi yaraladık ancak dostluğumuz tüm bunları atlatacak kadar güçlüydü. Aramızdakinin kolay kolay kopmayacak bir bağ olduğunu biliyorum. Güvenebileceğim tek kişi sensin."

Burnumdan derin bir nefes aldıktan sonra avcumu nazikçe Nathan'ın boynuna yerleştirdim. Gözlerinin içine baktım. "Bu öteki yanım sık sık aklımla oynuyor, kafamı çok karıştırıyor ama sen beni benden bile iyi tanıyorsun Nathan. Çocukluğundan beri tanıdığın Euria bir noktadan sonra sana yabancı gelmeye başlarsa beni durdur."

Cevap vermeden önce gözlerimi uzun uzun inceledi. Işıkla dans eden bakışları burnumda, alnıma düşen beyaz tutamlarda ve ardından dudaklarımda gezindi. Yüzümün her bir noktasını zihnine kazır gibi ağırdan aldı. Bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda dudakları aralandı. "Söz veriyorum."

Elimi çekip bir adım geri çekildim. Verdiği sözün getirdiği rahatlama sandığımdan çok daha yoğun gelmişti. Sanki sonunda her şeyin yoluna gireceğinin sözüydü bu. Tüm intikamların alınacağının, tüm ruhların huzura kavuşacağının ve kaderin güzelleşeceğinin sözüydü.

"Yalnızca günler önce seni yakalamaya çalıştığıma inanamıyorum," dedi Nathan hafifçe kıkırdayarak. Beraber Gümüş Firari'nin peşine düştüğümüz günlerden bahsediyordu. Yanıma gelip yaslandığım masada hemen yanıma yerleşti. İkimiz de camdan dışarı bakıyorduk. Birbirimiz yerine şehre inen ormanı izliyorduk.

Ninova

"Daha da kötüsü ben de kendimi avlamaya çalışıyordum. Sana yalan söylediğim her saniye vicdan azabı çekiyordum." Başımı omzuna yerişemediğim için kolunun kıvrımına yerleştirdim. Bunu fark eden Nathan ise kolunu geriye çekip başımı destekleyerek daha rahat yaslanabilmem için bana yaklaştırdı bedenini.

"Artık her şeyi biliyorum en azından. Benim tek isteğim seni korumaktı. Hâlâ öyle. Emin ol Ayışığı, ne olursa olsun benden önce ölmene izin vermeyeceğim."

Kolumu sertçe karnına geçirip kaşlarımı çattım. "O ne demek öyle?"

"Her zaman kalkanın olarak beni bulabilirsin demek; yuvan olarak, dostun olarak, ailen olarak." Gülümsüyor olsa da gözlerinde hüznün emareleri dolaşıyordu. Bana mı üzüldüğünü yoksa benim için mi üzüldüğünü anlayamasam da onu böyle görmek istemiyordum. Ayağımı uzatıp sertçe çizmesine vurdum.

"Hadi kalk."

"Nereye?" diye sordu masadan kalkarken. Sandalyeleri düzeltip kütüphaneye hiç uğramamışız gibi eski haline getirdik.

"İstihbarat toplamaya elbette. Mor kafayı da al da biraz dinleneyim."

Nathan davetkâr bir şekilde elini uzatıp kütüphanenin kapısına kadar bir centilmenin yapacağı gibi bana eşlik etti. Sıcak dokunuşunun verdiği aile hissi bile üzüntümü ve kederimi az da olsa bastırıyordu. Onun her zaman arkamda olduğunu bilmenin verdiği güven apayrıydı.

"Ah," dedim kapıdan çıktığımız anda. "Nathan?"

Gözlerini benimkilere kilitlediği anda üzerimden bir ürperti geçtiğini hissettim. Söyleyeceklerimden vazgeçer gibi olsam da sonra dudaklarımı araladım. "Hediyen için teşekkür ederim. Tahmin ettiğinden çok daha anlamlı ve daha önce kimse bana böyle düşünülmüş bir hediye vermemişti. Dönüp dolaşıp yine seni bulacak olmamın senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Buna rağmen kararlarımı desteklediğin için teşekkür ederim. Bir muhafız olarak değil, ailem olarak."

Ninova

Nathan başını indirdi. Belli belirsiz bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Tercihlerine her zaman saygı duyarım Ayışığı," diye karşılık verdi.

Sessizlik o kadar uzun sürdü, o kadar uzun süre birbirimize baktık ki kelimelerin zihnimden silindiğini zannettim. Biraz daha bakarsam Nathan'ın kahverengi gözlerinde kaybolacaktım sanki. Ardından derin bir nefes alıp, "Gitmeliyiz, yarına kadar yapmamız gereken çok iş var," dedim.

Nathan başıyla onayladı. Elimi tutup dudaklarına götürdü ve eğilerek nazik bir öpücük kondurdu. "Yarın ihtiyacın olan tüm bilgilerle döneceğim."

"Dikkatli ol," dedikten hemen sonra boğazımı temizledim. "Kalisa'ya da sahip çık. Kafayı kırıp planı bozmasına izin verme. Sağ salim dönmenizi istiyorum."

Nathan koridorun öteki tarafına dönmeden önce son bir kez daha gülümsedi. "Her zaman."

Ninova

Bölüm 22

GÖRÜNMEYENİN GÖREVİ

Miras'ın yerini tutmasa da Rakan'ın benim için ayarladığı at gayet güçlü ilerliyordu. Bacaklarımda hissettiğim göğsü bir körük gibi şişip iniyor, sıcaklığı vücudumu ısıtıyordu. Günbatımını yola çıkış bahanemiz olarak kullanmıştık ve güneş gökyüzünü terk edene kadar kısa beslenme molaları dışında silah takımları edinmekle, babama ve diğer hizmetkârlara yalanlar söylemekle ve plan yapmakla geçirmiştik vaktimizi. Dinlenmeye zaman yoktu. Dinlenme lüksümüz yoktu. Yalnızca içinde bulunduğumuz intikam oyunun adımlarını atmak zorundaydık.

Dün gece Nathan ve Kalisa ekibin kalanının nerede olduğunu öğrenmişti. Benim de kaldığım üs gibi bağımsız bir merkez değildi onları tutsak tutmayı seçtikleri yer. Fenris, Malthazar'ın düşmanlarının bilgi sızdırmasından endişe etmiş olmalıydı muhtemelen çünkü onun inlerini kullanmıyordu. Bunun yerine bir şifacı dükkânının alt katını kullanmayı seçmişti. Kalisa ve Nathan'a sorular sorarak orada kaldıklarından emin olmaya çalışmış ve bunu başarmıştım ancak içerisinin neye benzediği konusunda hiçbirimizin bilgisi yoktu.

Yola çıkmadan hemen önce Nathan'dan gece yolumuzu daha rahat bulabilmemiz için şifacının sokağın detaylarını çizmesini rica etmiştim. Boş bir parşömene hatırladığı her şeyi doldururken Kalisa da onun atladığı detayları düzeltmişti, böylece tüm binaların,

Ninova

çıkmaz sokakların ve çatı yüksekliklerinin kabataslak bir haritasını elde etmiştik.

İkisi de son derece yorgun ve uykusuz görünmelerine rağmen bir gece daha ertelemek istememişlerdi görevi. Bu gece güneş battığı gibi yola çıkmaya karar vermiştik. Rakan ise dövüş kıyafetleri, pelerinleri, kullanacağımız silahları ve atları ayarlama görevini üstlenmişti.

Yaralarım tamamen iyileşmişti. Boynumdaki ve belimdeki yaranın izi duruyor olsa da dövüşmemi engelleyecek durumda değillerdi. Saatlerce at sürecek, önüme çıkan herkesi devirebilecek kadar iyi hissediyordum kendimi. Pelerinim eskisi gibi yırtık pırtık bir pelerin değildi, yepyeni, yumuşak bir pelerindi. Dikkatli bakıldığında bunun kara Yazia ipeğiyle yapıldığı anlaşılıyordu. İpek kumaş, omuzlarımda bir savaşçının gölgesi gibi dalgalanıyordu. Rakan bunun yanında siyah iplikle dikilmiş bir korse, siyah bir pantolon, yepyeni siyah çizmeler, siyah savaş kınları ve hatta siyah eldivenlerle siyah deriden bileklikler bulmuştu bana. Aynılarının biraz daha büyük bedenleri ise Kalisa için temin edilmişti. Bu görev için ona mor giydirmek gibi bir lüksümüz yoktu. Kalisa ne kadar bir anlığına duraksayıp düşünse de en sonunda hepimizin siyahlara bürünmesi fikrini benimsemişti.

Daha önce hiç dokunulmamış suikastçi kıyafetlerine bürünmek kendimi eskisi kadar özgüvenli hissetmemi sağlamıştı. Yırtık olmayan, kuru kanla kirlenmemiş, iplikleri sökülmemiş kıyafetler. Ve en önemlisi, her şey birbiriyle o kadar uyum içindeydi ki bu giysilerin vücudum için yaratıldığını düşünmeye başlamıştım.

"Ormandan çıkana kadar halk evlerine dönmeye başlamış olacak," diye sesli bir şekilde düşündü Kalisa. "Biz şifacının dükkânına vardığımızda etrafta fazla insan olmaz."

"İlk görevimiz arkadaşlarımızı kurtarmak," diye hatırlattı Nathan atının dizginlerine asılarak. Sesini duyurabilmek için bağırması gerekmişti. "Delhin, Dane ve Zedy'nin can güvenliği önceliğimiz olmalı," diye de ekledi bunu unutma ihtimalimiz varmış gibi. Sesindeki otorite, baş muhafiz kimliğine uyum sağlıyordu. Bu göreve kendi yönettiği bir işmiş gibi kapılmasına şaşırmamıştım. Her zaman üstlendiği sorumlulukları en mükemmel şekilde yerine getirirdi.

Ninova

Yolculuk, bu zamana kadar bu ormandan geçtiğim tüm yolculuklardan daha zordu. Yol açıktı ve ayışığını kapatan yağmur bulutları bizim yanımızda olsa da Miras'ı düşünmeden edemiyordum. Bu yolu onsuz geçtiğim bir gün dahi olmamıştı. Canımı onun içgüdülerine emanet ettiğim tehlikeli geceler bile bu seferkinden daha huzurluydu.

"Yağmur yağacak," dedi Rakan yüzünü ağaçların çevrelediği gökyüzüne çevirerek.

Dizginlerden birini bırakarak atkuyruğumun sağlamlığını test ettim. Başımı ağrıtacak, yüzümü gerecek kadar sıkı bağlamıştım saçlarımı. Çözülüp beni engellemelerine izin veremezdim. Önüme çıkabilecek tüm engelleri istisnasız bir şekilde düşünmem, çözüm yollarını kafamda kurmam gerekiyordu. Riskleri hesaplamak, daha önce hiç bu kadar önemli hissettirmemişti.

Yağmur beni tasalandırmıyordu. Asıl dert ettiğim şey pusuya düşürülmekti. Henüz Fenris'in elindeki gücün miktarını tespit edebilmiş değildik. Onların dikkatini dağıtabilmemiz için gerekli olan planı yapmış olsak da Dane, Delhin ve Zedy'nin yerine bir ordu bulmaktan çekiniyordum.

Bir gök gürültüsü patladığında pelerinimin başlığını örttüm. Yağmur çok yakında atıştırmaya başlayacak ve yağmurun yanı sıra bu gece Ocreya'nın sokakları ya bizim ya da düşmanlarımızın kanıyla ıslanacaktı.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Kalisa atını Nathan'a yaklaştırarak. Dördümüzün binebilmesi için dört at ve bir de yedek almıştık. Yedek atımız Rakan'ınkine bağlıydı. Üç arkadaşımızı da sağ salim kurtarabilirsek saraya çifter çifter dönecektik.

"Ormandan çıkmamıza yaklaşık yüz metre kaldı. Ardından sağa, Nothersea sınırına doğru döneceğiz. Şifacının dükkânı harabelerle liman arasında kalıyor."

Orman yolu yalnızca saraya gelip gitmekte kullanıldığı için hiç kimseyle karşılaşmamıştık. Yük hayvanlarına ait dışkılar, nal izleri ve elbette yüzlerce olmasa da muhafızların izleri bulunuyordu. Halk asla bu yola girmezdi ki zaten girmemeleri gerekirdi. Gümüş Saray'ın ormanın ötesine kurulmasının sebebi vardı.

Ninova

En arkada kalarak arkadaşlarımın şehir patikasına çıkmalarını izledim. Giriş ve çıkışlarda bulunan muhafızlar son derece çetin ceviz olmalarına rağmen sadece çıkışlara pek karışmazlardı. Üstelik hiçbir suikastçı, hiçbir haydut şehre dörtnala girmezdi, bu nedenle endişelenmemiz gerekmiyordu.

Ana patikadan ayrılıp ara sokaklara girdikçe ekibin başını çeken Nathan yavaşladı ve bizim atlarımız da onunkine ayak uydurdu. Pelerinlerimizin başlıklarını örtmüştük. Yağmur minik minik atıştırmaya başlamıştı. Islanmamıza sebep olacak kadar yağmasa da tanınmamak için başımız önde ilerliyorduk.

Sis sokaklara belli belirsiz çökmüştü. Tahmin ettiğimiz üzere Ocreya halkı yaklaşan fırtınanın ve çöken karanlığın sonucunda dükkânlarını çoktan kapatmış, evlerinin yolunu tutmuşlardı. Sokaklar normalde olduklarından daha dar, daha uzun geliyordu gözüme. Issız, nal sesleriyle tıkırdayan kaldırım taşlarının üzerinde ilerlerken hava ölüm ve tehlike kokuyordu. Gerildiğimi fark eden Nathan başını çevirerek dikkatimi üzerine çekti ve nazikçe gülümsedi. Varlığının bile beni rahatlatacağını biliyordu.

Bu sokaklarda tek başıma cirit attığım geceleri hatırladım o sırada. Tüm cezasız suçlular ve acımasız hırsızlar benden korkardı. Gümüş Firari'nin ismi bile terör estirmek için yeterli gelir, onları tek başlarına dışarı çıkmaya korkar hale getirirdi. Benim karşımda bizzat çıkmak büyük cesaret isterdi. Kendime güvenmiyor olsam bile o kıza güvenebileceğimi biliyordum. Onun içimde olduğunu bilerek yumruklarımı sıktım ve ilerlemeye devam ettim.

İki sokağı daha geçtikten sonra Kalisa yolunu kesip durduğunda, "Ne yapıyorsun?" diye sordu Nathan.

Kalisa atından indikten sonra parmaklarını atın yağmur damlalarıyla boncuk boncuk parlayan yelesinde gezdirdi. "Atları burada bırakabiliriz. Dün gece sen ortalığı araştırırken hancıya rüşvet verdim." Başımı kaldırdığımda kastettiği yerin hanın hemen yanındaki ahır olduğunu fark ettim.

Atları şifacının dükkânına yakın bir yerde bırakmak son derece mantıklıydı. Atlar yağmurla beraber huzursuzlanacak, dikkat

Ninova

çekeceklerdi. Şifacının dükkânında kaç tane koruma olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Yine de beş atı da kapılarının önüne dikmenin akıllıca bir tarafı yoktu.

"Parayı nereden buldun?'" diye sordu Nathan atından inerken.

Kalisa gülümsedi. "Senden."

Gülümsemesine rağmen mor saçlı kızın dertli bir hali vardı. "Neşelen biraz Kalisa, bu gece sevgiline kavuşuyorsun," diyerek omzuna hafif bir yumruk attım.

İfadesi değişmemişti. "Geç kalmış olmaktan korkuyorum Kurabiye." Alaycı konuşmadığı nadir anlardan biriydi işte bu da. Onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum. Benimle dalga geçen kızı, umutsuz haline kesinlikle tercih ederdim.

"Geç kalmış olamayız," diyerek rahatlattım onu. "Fenris'in elindeki tek koz onlar, bunu unutma. Onlara zarar verdiği anda bize karşı kullanabileceği başka bir şey olmadığını biliyor. Onları sağ tutmak zorunda. Risk alamaz."

Başını onaylar şekilde salladıktan sonra dizginleri bağlayabilmesi için Nathan'a uzattı. Tam o sırada Rakan da atından inip yanımıza ulaşn. Planın ilk adımını, yani şehre ulaşma kısmını tamamlamıştık. Sırada ikiye ayrılma kısmı vardı.

İkizlere ve Zedy'ye ulaştığımızda tüm adamların üzerimize yığılmaması için ekibi bölmemiz gerekiyordu. Bu nedenle Kalisa ve Rakan, Rakan'ın balo gecesi Fenris'i takip ettiği üssü havaya uçuracaklardı. Üste meydana gelen patlama, tüm yeraltı dünyasının oraya yönlenmesini sağlarken ikizleri ve Zedy'yi kurtarmamız kolaylaşacaktı.

"Gece yarısı burada olmazsak bizi beklemeyin," diye mırıldandım Kalisa ve Rakan'a bakarak.

Rakan kaşlarını çattı. "Muhtemelen geç kalan biz olacağız majesteleri. Üsse kadar koşup orayı patlatıp kargaşa çıkardıktan sonra dönmemiz uzun sürecektir. Hızlı olması gereken sizsiniz."

Omuzlarımı bıkkın bir şekilde silkeledim. "İşini ilk bitiren arkada kalanları beklemesin işte."

Ninova

Kalisa hafifçe kıkırdadı. "Vay be, Ocreya'nın müstakbel kraliçesine bakın, ne kadar da merhametli ve yüce gönüllü bir hükümdar."

"Vakit geldi," dedi Rakan sert bir ses tonuyla ve elini tutması için Kalisa'ya uzattı. "Gelin leydim, Prenses Euria'yı erkek arkadaşınızı kurtarabilmesi için rahat bırakalım."

"İyi şanslar." Kalisa iki kolunu da bir anda boynuma dolayıverdi. Mor saçlı kızın sıkı kucaklamasıyla boğulur gibi olsam da karşılık vermekten geri durmadım. "Dikkatli ol Kurabiye," diye fısıldadı titrek bir sesle.

Bu fısıltının sebebini biliyordum. Biricik Dane'i için endişeleniyordu. Sevgilisinin kaderinin benim ellerimde olduğunun farkındaydı ve kontrolü eline almak istiyordu. Onu anlıyor olsam da bu gece her şeyin yolunda gitmesi için hepimizin yerine getirmesi gereken görevleri vardı.

İkili peçelerini örtüp şifacının dükkânının tam tersi yöne ilerlerken karanlıkta kaybolmalarını izledim. Nathan tüm atları güvenli bir şekilde ahıra yerleştirip yanıma döndü birkaç saniye sonra. Yüzümü kapatmak için hazır bekleyen peçemi cebimden çıkardım. Buruşmuş siyah kumaşı ellerimle açmaya çalışırken Nathan'ın devasa bedeni önümde dikiliyordu.

"Bodoslama dalacak mıyız?" diye sordu az da olsa neşeli bir ses tonuyla.

Burnumdan bir soluk verdim. "Ne yapalım Nathan? Kapıyı çalıp, 'Pardon, biz burada tutsak tuttuğunuz arkadaşlarımız için gelmiştik ama girebilir miyiz?' diye mi soralım?"

İğneleyici cevabım karşısında kalbini kırdığımı anında anladım ve pişman oldum. Gerginliğimin sebebi o değilken bunu ona yansıtmak istememiştim. Yalnızca benim için onlarca zorluğa katlanıyor, verdiğim tüm emirleri yerine getiriyordu. Haksızlık ediyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ona bakmadan.

Hâlâ peçeyi düzeltmeye çalışırken panikle hareket eden buz tutmuş ellerimi yakaladı. "Seni ilk defa böyle görüyorum Ayışığı, sorun ne?" diye sordu.

Peçeyi örtmeden şifacı dükkânının bulunduğu tarafa yürümeye koyuldum. Patikanın bu kısmına atları getirmediğimiz akıllıca olmuştu çünkü sokağın taşları üzerlerinden bir ordu geçmiş gibi içe göçmüş, çukurlaşmıştı. Etraftaki dükkânların girişlerinin hepsi ayakta olmasına rağmen yol berbat haldeydi. Sisin yoğunlaşmasıyla sokak mistik rüyalardan fırlamış bir sahneyi andırıyordu.

"Euria," diye seslendi adımlarını bana yetiştirmeye çalışan muhafız. "Konuş benimle."

"Sorun yok," diye geveledim sessizce. Ona bakmamak için büyük bir çaba sarf ederken gözlerimi kaçırıyordum. O sırada belimden yakalayıp aceleci adımlarımı kesiverdi. Yolun ortasında durmamamız için beni bir binanın dibine çekerken hareketleri son derece nazikti.

"Seninle kelimenin tam anlamıyla ölüme gidiyorum şu an Ayışığı. Sakladığın şey her neyse ikimizden biri tez zamanda nalları dikmeden önce söylesen iyi olur. Aksi takdirde dürüst olmaman birimizin canına mal olabilir. Dikkatin dağınık, endişelisin," dedi tok ama alçak sesiyle. Konuşurken gözlerime bakmaya çalıştığından emindim ama ben onun aksine elimdeki peçeyi izliyordum.

Bu şekilde ona daha rahat yalan söylediğimi biliyordu. Ondan gizli gizli daha fazla ekmek yediğim ve ona kalmadığını söylediğim zamanlarda da yere bakardım hep. Ya da annemin ve Eira'nın ölümünün ardından iyi olduğumu söylediğim zamanlarda... Nathan'ın ayakkabılarının en ufak detaylarını bile ezberlemiştim.

Bunun gerçekleri saklama yöntemim olduğunu bilen Nathan hızla bakışlarımızın buluşması için parmaklarını çenemin altına yerleştirdi. Dudağımın hemen altındaki başparmağı yüzüme yumuşak bir ısı yayarken işaretparmağıyla kafamı hafifçe yukarı ittirdi ve gözlerimin onunkileri bulmasını sağladı. Bunu yaparken bir yandan da konuşmamı teşvik edercesine kaşlarını kaldırmıştı.

Sonunda pes ettim. "Kendimi bir kere daha hayal kırıklığına uğratma korkusunu kafamdan atamıyorum Nathan. Buna odaklanmamaya çalışıyorum. Odaklanacak farklı şeyler arıyorum ama zihnim dönüp dolaşıp yine uğradığım o ihanete dönüyor. Bir kere daha başarısız olmaktan korkuyorum. Arkadaşlarımı tehlikeye atmaktan

Ninova

korkuyorum. Birilerinin canının benim yüzümden yanmasından korkuyorum. Daha fazla insanın ölmesini istemiyorum Nathan, bunu kaldıramam." Derin bir nefes aldım. "Başarısız olamam."

Nathan ortaya serilen duygularımın yoğunluğuyla bir anlığına duraksadı. Ona hiçbir zaman korkularımı ve zayıflıklarımı anlatmamışım. Hassas tarafımla yıllardır ilk defa tanışıyordu. Gözleri benimkilerin arasında gidip gelirken ne düşündüğünü çözmeye çalıştım. Bakışları burnumun biraz daha aşağısına kaydığında hâlâ gözlerine bakmaya devam ediyordum.

Aniden eğilip dudaklarını benimkilerle birleştirdiğindeyse şok dalgası sıcak dudaklarının ve dilinin dokunduğu yerden başlayarak tüm vücuduma yayıldı. Teması sevgi yüklüydü. Tehlikede değil, güvende hissettiriyordu. Saf ve temiz duygulardan oluşuyordu. *Onun* öpücüğünden çok uzaktı. Bambaşkaydı.

Yağmur şiddetini artırırken ve gök tepemizde gürültüyle parçalara ayrılırken geri çekilip gözlerimin içine baktı muhafız. "Bu sana düşünecek bir şeyler verir."

Gülümseyip geri adım attı. Sırtımı yasladığım duvardan uzaklaşmama izin verirken kendi peçesini takıp şifacının yolunu tuttuğunda peşine düşmeden önce şoku atlatmak için birkaç saniye olduğum yerde kalıp onu izledim.

Nathan ve Kalisa'nın bahsettiği şifacı dükkânını elimizle koymuş gibi bulduk. Derme çatma dükkânın her kaplaması, tüm boyaları dökülüyordu. Duvarları biri omuz atsa üstümüze yıkılacak gibi görünüyordu. Muhtemelen bırakın normal insanları, bir hırsızın bile adım atmayacağını düşünerek böyle fakir görünümlü bir ini seçmişti. Karanlık işler çevirip şüphe çekmemek için mükemmel bir kamuflajdı.

İçeri adım attığımız anda Zedy'nin icatlarından alışkın olduğum tuhaf bitkisel kokular geldi burnuma. Kapıyı kilitleme gereksinimi bile duymamışlardı. Ya da bu tahmin ettiğim üzere bir tuzaktı. İki türlü de dönmeyecektik.

Dükkândaki toz yığını ve kokunun ağırlığı yüzünden güçlükle nefes alabiliyorduk. Peçelerin işimizi kolaylaştırdığı da söylenemezdi.

Ninova

Hemen karşımızda duran, bariz bir şekilde bodrum katına inen merdivenlerin bulunduğu yere doğru iki adım atıp etrafı inceledim. Kapıdan merdivenlere, merdivenlerin basamaklarından da aşağı doğru devam eden kan lekeleri bulunuyordu. Zeminde tuhaf çentikler vardı. Parmaklarımı usulca bu çentiklerin üzerinde gezdirdim. Muhtemelen Dane'in kıskaçlarından kaynaklanıyorlardı.

İçeride bulunan eşyaların çokluğu ve dağınıklığı yüzünden gerçekten çok dikkatli ve yavaş hareket etmemiz gerekiyordu. Üstelik tavallı Nathan'ın bulunduğu durum benimkinden de kötüydü. Hem tetikte olmaya hem de devasa cüssesiyle bir şeyleri yıkıp kırmadan ilerlemeye çalışmak onun için zorlu bir mücadele olmalıydı.

Onun bu haline gülmemeye çalışırken dikkatimi topladım. Merdivenlerin indiği bodrumu dinlemek üzere eğildim. Pelerinim yerdeki tüm tozu süpürdüğü için boynumdaki düğümü ağır hareketlerle açtım bir yandan da. Buradan sonra pelerinime ihtiyacım olmayacaktı çünkü saklanmanın bir manası yoktu. Ahşap zeminin gıcırdamaması için içimden dua ederek en üst basamağa ellerimi dayadım ve biraz daha eğildim. Aşağıdaki dört kişinin nefes alıp verişlerini duyabiliyordum. Hatta bunlardan bir tanesi horluyor gibiydi. Üç nefes kaynağı Dane, Delhin ve Zedy ise dördüncüsü başlarına dikilecek adam olmalıydı.

Peki başka kimse yok mu? diye düşündüm kendi kendime. Üç Görünmeyen'i bir kişiye bırakmak aptallıktan başka bir şey değildi. Dükkânın farklı yerlerine saklanmış adamlar olabilir miydi? Bir tuzağın ortasına mı düşmüştük? Daha da kötüsü, aşağıdakiler bambaşka insanlar olabilir miydi?

Başımı Nathan'a çevirdiğimde soru sorar gibi kaşını kaldırdı. Üst basamaktaki ellerimden birini kurtarıp başparmağımı içe katladım. Dört parmağımı ona gösterdiğimde kendi kendine başını sallayıp kaşlarını çattı. Durumun tuhaf olduğunun o da farkındaydı.

Gözlerini ilerlemem için hafifçe merdivene kaydırdı. Her türlü saldırıya hazırdım. Bir düşman varsa biriyle, dört düşman varsa dördüyle, yüzlerce varsa yüzlercesiyle dövüşmeye hazırdım.

Ninova

Ancak ne kadar fazla adam öldürürsem öldüreyim, ikizler ve Zedy aşağıda olmadığı sürece o zaferlerin bir anlamı olmayacaktı.

Derin bir nefes alıp merdivenin tırabzanlarına tutundum ve kendimi hızla aşağı fırlattım. Sessiz olmaya gerek yoktu artık. Saldırı zamanıydı.

Merdivenin son basamağında dimdik durdum. Ortalıkta bir değil, iki koruma vardı. Yanlış hesaplamıştım. Bodrum katının dar alanın ortasında bir masa vardı ve iki koruma da çevresindeki taburelerde oturuyordu. Beni gördükleri gibi ayağa fırladılar. Yara izleriyle dolu suratları ve kolları vardı.

"Sen!" diye hırladı adamlardan biri.

"Ben," diye yanıtladım onu ve hançerlerimi hızla çektim. Burada bekleye bekleye uyuştukları barizdi. Kendilerine gelmelerine izin vermeden anında üstlerine atıldım. Aralarından hızla savurduğum hançerden kaçmayı başarsalar da bana yakın adamın kel kafasına geçirdiğim dirseğimle beraber çekmeye çalıştığı bıçağın hedefini bulmasını engelledim. Adam haykırarak gözünü korumaya çalışırken elindeki bıçağa bir tekme yapıştırdım ve bıçak odanın başka bir köşesine fırladı.

Diğer adam arkadaşını kurtarmaya çalışarak hızla harekete geçti. Onu da göğsüne bir tekme atarak geri savurdum ve tam o sırada dönerek kel adamın boğazını hançerimle buluşturdum. Adam şaşkınlıkla ellerini boğazındaki yaraya yerleştirdi. Kolları boğazından fışkıran kanla kırmızıya boyanırken gözlerimin içine baktı. Dizlerinin üzerine düştü. Ardından ruhu hızla bedenini terk etti ve cansız vücudu hareketsiz kaldı.

Beklemeye vakit yoktu. Hızla arkamı dönüp diğer adamı avlamaya çalışsam da boğazıma inmek üzere olan darbeden kaçmayı başaramadım.

Sert yumrukla geriye sendeledim, dengemi kaybettim ve örümcek ağlarıyla dolu duvara çarptım. Sarsıntıyla duvardan dökülen toz taneleri saçlarıma, yüzüme inerken peçem sayesinde nefes almam zorlaşmadı. Adam bir hamlede daha bulunduğunda bu sefer kıl payı da olsa kaçmayı başarabilmiştim. Çektiği bıçaklardan birini

Ninova

hançerimle karşılayıp çevirdim ve bıçağı tutan koluna sert bir darbe indirdim. Ardından adamın boğazını kollarımın arasında hapsedip bir ayağını çelme takarak havalandırdım. Hemen ardından tüm gücümle adamı sırtlayıp döndürdüm ve adamın vücudu masaya çarpıp ahşap masayı da parçalayarak yere yapışıverdi.

Çatırdayan kemiklerinin melodisine acı dolu haykırışıyla eşlik ederken diğer hançerimi adamın açık ağzından içeri saplayıverdim. Saniyeler içinde kendi kanında boğularak can verdi. Ben dövüşürken Nathan yalnızca merdivenin tepesinden bizi izlemişti. Kahverengi gözlerindeki gurur inanılmaz derecede belliydi. Gözlerini kırpıştırdı ve gülümsedi. Yanıt olarak alnıma düşen beyaz tutamları elimin tersiyle bir kenara itip hançerlerimi yeniden yerlerine yerleştirdim.

Nathan aşağı inerken aceleyle etrafıma bir göz attım. Yerdeki iki ceset, kırılmış masa ve iki tabure dışında neredeyse hiçbir şey yoktu odada. Masayla beraber yere düşen sıcak çöreklerin bir kısmı yenmişti, kalanı ise kurumuş toz içinde yatıyordu. İkizler ve Zedy'nin nerede olabileceğini düşünmeye çalışırken boğuk bir ses geldi kulağıma. Odanın bir köşesinde simsiyah iki perde çekilmişti. Sanki yalnızca iki vücudun sığabileceği bölmeler açılmış, bu bölmelerin önüneyse siyah perdeden bir kapı oluşturulmuştu.

Gözlerimi kısarak ve temkinli olmaya çalışarak perdelere yaklaşım. Çekmeden önce derin bir nefes alarak duraksadım. Bu perdenin ardındakilerin silahlı adamlar olması ihtimalini göz ardı edemezdim. Sağ elimi hançerimin kabzasına dayarken sol elimi perdeyi itmek için kullandım.

Karşımda Delhin duruyordu. Zavallı kızın ağzına kanlı bir bez parçası gerilmiş, kolları tavandaki bir kancaya bağlanıp başının üstünde sabitlenmişti. Kahverengi parlak saçları kir, toz, kan ve terle çamurumsu bir hal almıştı. Ceylan gözleri ise sürekli ağladığı için şişmişe benziyordu. Hançerlerimden birini hızla çıkarıp bileklerini tepede tutan sıkı halatları var gücümle kesmeye koyuldum. Diğer yandan da ölümcül bir kanaması olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordum. Vücudundan ter ve pislik dışında pis bir koku

Ninova

yayılmadığına göre enfeksiyonu olmamalıydı. En azından buna tutunmaya ve kendimi sağlıklı olduğuna inandırmaya çalıştım.

Benimle eşzamanlı olarak Nathan da diğer perdeyi açmış, Zedy'nin bileklerindeki halatları çözmeye koyulmuştu. Halatları kesmeyi ilk başaran ben oldum. Genç, ceylan gözlü Delhin'in zayıf düşen bedenini serbest kaldığı an yakaladım. Ayakta duracak hali olmadığı barizdi. Kimbilir ne kadar süredir asılı duran kolları iki çuval gibi omuzlarıma yığıldı. Bir yandan onu dengede tutmaya çalışarak boştaki elimle ağzındaki bez parçasını da çözüp çıkardım. Dudaklarının etrafı kurumuş, yara olmuştu. Bir kısmı ısırılmaktan, bir kısmı ise muhtemelen aldığı darbelerden bu haldeydi. Tüm bunlara rağmen Delhin'in gözlerindeki ışık sönmemişti ve bakışları umutla parlıyordu.

Delhin'i kucağıma alarak taburelerden birine oturttum ve Nathan da aynısını Zedy'ye yaptı. Zedy, Delhin kadar ayık değildi. Gözleri ağır ağır açılıp kapanıyor, başı Nathan'a doğru düşüyordu.

"Euria," dedi Delhin susuz kalmış boğazından çıkan hırıltılı bir sesle.

Euria. Kim olduğumu biliyordu. Fenris onlara her şeyi anlatmış olmalıydı. Ellerini titrete titrete kaldırıp benimkileri tuttu. Başını kaldırmaması için önünde diz çöktüm. Şakaklarında da birer morluk vardı. Yara berelerin tamamını göremesem de az olmadıklarına emindim.

"Fenris, o..." diye söze başlasa da cümlesi şiddetli öksürüklerle kesildi.

Elimi nazikçe saçlarını yüzünden çekmek için kullandım. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım nazik bir ses tonuyla. Öksürüklerinin bitmesini bekledikten sonra gözlerinin içine baktım. Dikkatini toplamasına ihtiyacım vardı. "Delhin, Zedy burada ve o iyi. Dane nerede?"

Delhin başını iki yana salladı. Gözleriyle merdivenleri işaret etti. "Onu bizden ayrı tuttular. Hepimizi aynı yerde hapsetmenin mantıksız olduğunu anlattı Fenris. Üstelik Dane ayık olduğu sürece yalnızca bana zarar vermemeleri için bağırıp çağırıyordu. Burada olsaydı bana her dokunduklarında acı çekecek, en sonunda da onu

sessiz bırakana, yani bayıltana kadar döveceklerdi." Perişan bir şekilde hıçkırıp başını öne eğdi.

"İyi ama," dedim öfkeyle. "Neden? Benim kimliğim hakkında en ufak bir fikriniz yoktu! Tüm bunların sebebi ne?"

Delhin'in acı dolu bakışlarını gördüğümde yüreğim sızladı. Ellerinde, kollarında, boynunda, bacaklarında keten kumaşlarla sarılmış birçok yer vardı. Bunların hepsi işkence yüzünden yaralanan yerler olmalıydı. Yaralar temizlenmiş, üstü sarılmıştı. Fenris onlara zarar verse de hayatta tutmak için çabalamıştı.

"Bir canavar o, Euria. Hiçbir sebebi yok." Bir kere daha hıçkırıp sıkı sıkı elime tutundu. "Zedy'yle elimizden geldiği kadar karşı koyduk. Tüm sorularına dürüst cevaplar verdik. Ne derse yaptık ve tüm bunlara rağmen Fenris ne zaman canı sıkılsa ansızın ortaya çıkıp hiçbir soru sormadan ve cevap istemeden bize zarar vermeye ya da adamları zarar verirken izlemeye devam etti. Zedy kendinden geçtiğinde bana, ben bayıldığımdaysa Zedy'ye vuruyorlardı."

Fenris'in zannettiğimden çok daha kötü bir insan olduğunu biliyordum. Ancak yıllardır beraber yaşadığı, beraber büyüdüğü, onu ailesi olarak gören insanlara karşı bunu yapabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. İkizler ve Zedy, onlar masumdu. Onların hiçbir suçu yoktu. Buna rağmen Fenris önlerine çıkıp ruhlarını katletmeden önce bir kere bile düşünmemişti.

"Zedy'nin Dane'in nerede olduğunu bilme ihtimali var mı?" diye sordum Nathan'ın koluna dayanmış çilli çocuğun kapalı gözlerine bakarak.

Delhin başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Ben ne duyduysam, ne gördüysem o da aynılarını duyup gördü. İkimizin de hiçbir fikri yok."

Bir umut Nathan'a baktım. Belki farklı bir uğrama noktası, üs olarak kullanılabilen yakınlarda başka bir mekân görmüş olabilirlerdi. Kalisa'yla çıktıkları gece gördükleri tek in burası olmayabilirdi.

Ancak gözlerimin içine bakan muhafız yalnızca bakışlarıyla aradığım cevaplara sahip olmadığını belli etti. Ardından endişeli bir

Ninova

tavırla Zedy ve Delhin'e baktı. "Onları buradan çıkarmalıyız Euria. Birileri gelmeden hana dönmemiz ve acilen yola çıkmamız gerekiyor."

Nathan'ın sesi Delhin'i oturduğu yerde sıçratmıştı. Onu görmüş olmasına rağmen varlığını unutmuş gibi tereddütle kafasını kaldırıp muhafıza baktı.

"Korkma," dedim elini sıkı sıkı kavramaya devam ederek. "Nathan benim dostum, ona güvenebilirsin."

"Kalisa?" diye sorabildi Delhin karmaşık duygularla etrafı inceleyerek. Sanki bilinci yeni yeni geliyordu yerine.

"O da bizimle. Sizi kurtarabilmemiz için dikkat dağıtıyor."

Rahatladığını belirten bir nefes verdi Delhin. Fenris'in ihanetinin sonucunda ölmüş, daha kötüsü Fenris'in tarafında olduğunu düşünmüş olmalılardı.

Kalkabilmesi için ayağa kalkıp elini nazikçe yukarı kaldırdım. Ürkek, yaralı bir kuş gibi bana doğru bir adım atıp vücudunu benimkine yaslandığında kalbim bin parçaya ayrıldı. Kendini berbat hissettiği, korktuğu o kadar belli oluyordu ki ona dokunmaya dahi korkuyordum. Boyu benden biraz daha kısa olduğu için rahatça başını göğsüme yaslayıp bir kolunu omzuma atıverdi. Merdivenlerden çıkarken her adımda dişlerini sıkıyor, acı dolu bir iniltiyle yüzünü buruşturuyordu. Onu bu şekilde görmek canımı yakıyordu. Sanki milyonlarca iğne Delhin'in canı her acıdığında kalbime saplanıyordu.

En azından Zedy bunların hiçbirini hissetmiyor, diye düşündüm kendi kendime. Nathan'ın kucağında, bilinçsiz bir şekilde Delhin'den çok daha konforlu seyahat edeceği kesindi.

Zedy, Nathan'ın kucağında olduğundan daha rahat hareket edebilmeleri için Delhin'le önden gidip bir yandan kızı ayakta tutarak çıkış yolunu temizledim. Merdivenlerin hemen başında bıraktığım pelerini kolunun altına sıkıştırdıktan hemen sonraysa şifacı dükkânının kapısını açtım.

Biz içerideyken yağmur şiddetini artırmış, sağanağa dönmüştü. Aceleyle pelerini Delhin'in sırtına atıp saçlarını kapattım. Etrafa bakınırken Nathan da yanımıza varmıştı. Dışarıda kimsecikler

Ninova

gözükmüyordu. Ne sokaklarda ne de çatılarda birileri vardı. Atkuyruğumu iyice sıkıp Delhin'i bir kere daha kavradım ve boştaki elimi gözlerimin üzerine siper ettim.

"Direkt atların yanına gidelim!" diye bağırdım rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. Nathan başıyla onayladığındaysa sokağa çıktık.

Beyaz saçlarımı gözler önüne sererek risk aldığımı biliyordum. Peçem yüzümü örtüyor olsa da kendimi o kadar da güvende hissettiğim söylenemezdi. Fırtınanın biz saraya dönene kadar dinmemesini diledim. Delhin ve Zedy'nin kurtuluşu zannettiğimden daha kolay olmuştu. Bunu bu kadar basit bir şekilde başarmamız sonucu huşuya kapılmamak elde değildi.

Bu işin içinde başka bir iş yattığını düşünsem de önceliğim herkesi saraya götürmek olduğu için kendi kendimi sakinleşmeye ikna ettim. Delhin iyiydi. Zedy baygın olsa da hâlâ hayattaydı. Önemli olan şimdilik buydu.

Hanın arka girişi, yani atları bıraktığımız alan neyse ki ahırın tahta çatısının uzantısı sayesinde yağmuru hafifletmeyi başarmıştı. "Doğrudan yola mı çıkıyoruz?" diye sordu Nathan olabildiği kadar sessiz bir şekilde. Delhin'i saman balyalarından birinin üzerine bırakıp atıma bağlı çantamdan biraz su çıkarıp verdim. Delhin tüm hayatı buna bağlıymış gibi kana kana içti suyu. Bunu yaparken elimi omzunda tuttum. Yanımda olduğundan emin olmazsam uçup gidecek, yeniden Fenris'in ellerine düşecekmiş gibi hissediyordum.

"Kalisa ve Rakan'ı beklemeli miyiz?" diye bir kez daha sordu Nathan.

"Bekleyelim." Yüz ifademi yumuşattım.

"O halde üzerine bir şeyler giymelisin, çok ıslandın. Çantamda fazladan bir pelerin olmalı," diyerek atını işaret etti. Atlar tahmin ettiğimiz üzere fırtına yüzünden huzursuzlanmış, kıpırdanmaya ve şikâyet etmeye başlamışlardı. Deri kayışlı, büzgülü çantasının durduğu yere gidip bahsettiği tertemiz ipek pelerini buldum. Buruşmuş pelerini açarak yeniden muhafızın yanına vardım ve Zedy'nin üzerini örttüm. Nathan kaşlarını çatsa da bir şey söylemedi.

Ninova

Nasıl olsa fırtına yüzünden göz gözü görmüyor, bağırmadığımız sürece kimse kimseyi duymuyordu. Bu yararımıza olmuştu. Daha rahat hareket edebiliyorduk bu sayede. Üstelik pusuya düşürülme ihtimalimiz de bir o kadar azalmıştı. Kalisa ve Rakan'ın takip edilmeyeceğini umut ediyordum. İkisi de acemi dövüşçüler değildi, bunu başarabilirlerdi. Ve kimse onların peşine takılmadığı sürece sağ salim sarayımıza dönebilecektik.

Başımı kaldırıp Nathan'a baktım. "Onu bulmak istiyorum Nathan. Onu öldürmek istiyorum."

Genç muhafız yorgun bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Biliyorum. Tüm bu yaptıkları..." diyerek inanması zormuş gibi derin bir nefes aldı. "Gerçekten de acımasız biri ve durdurulmalı. Ama bu gece değil. Tüm şehirde, her delikte, her çukurda olabilir. Sabretmek zorundayız."

Haklı olduğunu biliyordum ama buna rağmen içimde artan intikam dürtüsünü bastırmak o kadar zordu ki acı veriyordu.

"Peki ya Dane ne olacak?" diye sordu Delhin ağlamalı bir ses tonuyla. "Onu kurtaramayacak mıyız?"

Derin bir nefes verip bu soruyu nasıl cevaplayacağımı düşündüm. "Görevimiz hepinizi kurtarmaktı. Üçünüzü de." Sert mizacımı daha fazla saklayamıyordum. "Başaramadık."

"Elinden geleni yaptığına eminim," dedi Delhin yere bakarak.

Kendimden emin durmaya çalışarak kaşlarımı çattım. Nathan'ın beni izlediğini biliyordum. "İyi misin?" diye sordum Delhin'e.

Bana bakmadan kafasıyla onayladı. "İyi olacağım. Minnettarım Euria. Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok."

"Dane... Dane için de geleceğiz değil mi?" diye sordu. Bu işlerin nasıl olduğunu biliyordu. Bu gece iki gruba ayrılmıştık ve her grubun planı yapılmıştı. Tüm adımlar belliydi. Bir kurtarma seferi için daha adamımız ve istihbaratımız olmadığının farkındaydı.

"Elbette geleceğiz."

Nathan benimle hemfikir olduğunu belli edercesine başını salladı. Eski dostumun gözlerine bakarken bana güvendiğini

görebiliyordum. Tam o sırada yerdeki su birikintilerine çarpan ayak seslerini işittim. Aceleyle Delhin'in yanından çekilip sokağı daha net görebilmek için yağmurun altına doğru ilerledim. Nathan anında alarma geçse de sakin olması için elimi kaldırdım. Muhafız bekledi.

Gözlerim yağmur ve rüzgârdan korumaya çalışarak ayak seslerinin geldiği tarafa baktığımda zıplayarak koşan Kalisa ve Rakan'ı fark ettim. İkisinin de vücudu sapasağlam görünüyordu. Yüzlerinde en ufak bir iz yoktu. Anlaşılan dikkat çekmeyi başarmış, bunun üzerine tek bir sıyrık almadan orayı terk etmişlerdi.

"Şimdi gidebiliriz," dedim Nathan'a dönerek.

Kalisa yanıma vardığı gibi hızını alamayıp beni kucaklayıverdi. İki koluyla sardığı bedenimi kaldırıp kendi etrafında döndürdü ve neşeyle şakıdı. "Başardık Euria!"

Bir şey söyleyemeden Rakan ekledi. "Bu kız bir dâhi! Tüm üssü tuhaf, yanıcı bir maddeyle ateşe verdi! Birebir dövüşmemize gerek bile kalmadı!"

Kalisa gururlu bir ifadeyle beni bırakıp ahıra doğru koştu. Ağzımı açsam da dudaklarımdan hiçbir kelime dökülmedi. Zedy'yi ilk gördüğünde endişeyle duraklasa da Nathan çilli çocuğun iyi olduğunu belirterek kızı rahatlattı. Ardından Delhin'e doğru koşup onu da tıpkı beni kucakladığı gibi büyük bir neşe ve gülümsemeyle sarıverdi. Delhin, Kalisa'nın omzuna yerleştirdiği suratını kızın mor saçlarına gömdü.

Delhin'e iyice sarıldığından emin olan Kalisa bu sefer ayağa kalkıp ahırın gerisine doğru baktı. "Dane nerede?" diye sordu yumuşak ama bizim duyabilmemiz için yüksek bir sesle. "Onu arka tarafa mı yatırdınız?"

Hiçbirimiz cevap veremedik. Kalisa ahıra girse de Dane'i göremediği için arkasını dönüp kırpıştırdığı gözlerle etrafa bakındı. Durumu yeni kavrıyor gibiydi. Sevgilisi burada değildi. Bu hayatta en çok değer verdiği insanı kurtarmayı başaramamıştık.

Gülümsemesi ağır ağır solarken mor gözlerinde son bir umutla bana baktı. "Dane nerede Euria?"

Ninova

Yutkunup derin bir nefes aldım. Kötü haberi veren insan olmak istemesem de birinin bunu yapması gerekiyordu ve sorumluluk bendeydi. Her şeyin sorumluluğu bana aitti. "Dane, Delhin ve Zedy'yle tutulmuyormuş. Nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Hayır," dedi Kalisa. Başını şiddetle iki yana sallarken ıslak mor saçlarındaki sular etrafa saçılıyordu. Ne yaptığını anlayamadan bir anda üzerime atılıp iki eliyle birden yakama yapıştı. Saniyeler içinde sert darbesiyle sokağa doğru itmişti beni. Beklemediğim saldırı karşısında dengemi kaybettim. Ayaklarım birbirine dolanırken önce kalçamın, ardından sırtımın ve başımın ıslak zemini boyladığını hissettim.

Acıyla yüzümü buruştururken ellerim Kalisa'nın bileklerini buldu. İki yumruğu da hâlâ yakama sıkı sıkı tutunuyordu. O da benimle beraber yağmurun altında soğuk taşlara yapışmıştı. Beni altına sıkıştırmış, üzerime eğilmişti. Karnıma bastırdığı için nefes almak zorlaşmıştı. "Ne demek burada değil?" diye haykırdı tüm şehri inletecek bir sesle.

Kirpiklerinden yüzüme gelen damlaların yağmur suyu mu yoksa gözyaşı mı olduğunu çözemiyordum. Titrek, dengesiz sesine bakıldığında ağlıyor olması daha yüksek bir ihtimalmiş gibi geliyordu. "Buraya onlar için geldik Euria! Dane'in de burada olması gerekiyordu! Onu da kurtarmış olmamız gerekiyordu!"

Yakamdan kendine doğru çekip bir kere daha sert zemine vurdu bedenimi. Bakışlarımı ahır tarafındaki hareketliliğe çevirdiğimde Nathan ve Rakan'ın koşarak yanımıza geldiklerini fark etsem de elimi kaldırarak onları durdurdum. Tereddüt etmelerine rağmen emrime boyun eğdiler. Kalisa'yı durdurmalarını istemiyordum çünkü mor saçlı kızın hissettiklerini benden daha iyi anlayabilecek kimse yoktu.

Sevdiği tek insanı kurtaramamış olmanın verdiği acıyı çıkarıyordu benden. Bunun canını ne kadar yaktığını biliyordum. Öylesine yakıyor olmalıydı ki zihni hissizleşiyor, dişleri kamaşıyor, elleri yanıyordu muhtemelen. Kalbi binlerce parçaya ayrılırken onları toparlayabilecek tek kişiyi yanında bulamıyordu. Belirsizlik içten içe

Ninova

kemiriyordu ruhunu. Umut etmenin ve sonucuna ulaşamamanın verdiği hissiyat tüketiciydi. Çaresizlik ölümcüldü. Acı dayanılmazdı.

Kalisa beni bir kere daha sarsarken ağzıma dolan yağmur suyu yüzünden nefessiz kaldığımı hissettim. Ben yeniden soluk alabilmek için defalarca öksürürken Kalisa duraksadı. Bana baktı. Acı dolu bir haykırıştan sonra ellerini üzerimden çekti ve başını göğsüme dayadı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken elimden gelen tek şey ona sarılmaktı. "O nerede Euria?"

Saçlarını nazikçe okşayarak kızı daha da sıkı sardım. "Onu kurtaracağız. Söz veriyorum. Dane iyi olacak."

Hıçkıra hıçkıra ağlayan kız pes edercesine bedenini serbest bırakarak bana daha da sokuldu. Kalisa'nın duygularını belli etmeyen bir insan olduğunu bildiğim için ne kadar acı çektiğini tahmin etmek bile hüzün vericiydi. Savaşmaya, mücadele etmeye hazır olmasına rağmen ulaşamamıştı amacına. Ağlaması, hiçbir şeyin yerini tutamayacağı kadar yoğun ve içtendi. Ona ihtiyacı olan omzu vererek doğruldum ve bir süre sokağın ortasında, yağmurun altında öylece kaldık.

Nihova

KADERİN YÜKSELİŞİ

Zedy ve Delhin kendilerine geldiklerinde odamda bulunan tek ve geniş yatakta sırtüstü yatıyorlardı. Saatlerdir kirli zemini izlemekten ve henüz yeni toparlanmış olmasına rağmen savaş alanına dönen odamda oturmaktan başka bir şey yapamamıştık. Yarısı suyla dolu birkaç bardak komodinim üzerinde duruyordu. Bitkin suratlarımızdaki ifade bir ressamın elinden çıkmış ve tarihe karışmış gibi donuk, hareketsizdi. Zedy inleyerek parmaklarını sarı, kıvırcık saçlarından geçirip yüzünü ekşitti.

"İşte, kendine geldi!" dedi Nathan heyecanla ayağa kalkarak. Hepimiz sırılsıklam olduğumuz için üzerimizden damlayan sular yerleri ıslatmıştı. "Kamari'yi çağırtmamız gerekiyor."

"Sen kimsin yahu?" diye soran Zedy hızla atılıp dizlerini kendine doğru çekti. İçgüdüsel bir savunma hareketiyle Delhin'in üzerine elini koyuvermişti. Hiç de çocuksu olmayan bu harekete şaşırmıştım. Zedy'yi tanıdığım andan beri her zaman beş yaşında küçük bir dâhi gibi davranıyordu ancak şimdi karşımda o çocuğu göremiyordum. Onun yerinde on altı yaşında yılların kaldıramayacağı kadar acıya katlanmış, gözlerinden hüzün akan biri vardı. Etrafa bakınıp Kalisa'yı ve beni fark etti. Gözlerini kırpıştırırken, "Neredeyiz?" diye sordu.

Başımı çevirip Kalisa'ya olanları Zedy'ye açıklaması için işaret verdim. Delhin de Zedy'nin sesiyle uyanmıştı ancak buraya

Ninova

getirildiğinin bilincinde olduğu için şaşkın değildi. Yine de Zedy'yi ürkütmemek için her şeyi Kalisa'nın açıklaması daha mantıklı olacaktı. Aramızdan en yakın gördüğü, en güvendiği kişi Kalisa olmalıydı.

Kalisa ağır hareketlerle oturduğumuz yerden kalkıp Zedy'nin yanına yürüdü ve yatağın ucuna oturdu. "Güvendesiniz." Bir elini Zedy'nin dizinin üzerine koyarak rahatlayabileceğini belli etti. Kalisa gülümserken Zedy hâlâ diken üstünde onu izliyordu. "Euria, Nathan, Rakan ve ben birkaç saat önce gelip sizi Fenris'ten kurtardık."

Çilli çocuk yutkundu. Genellikle gülen biri olmasına rağmen şimdi yüzünde yalnızca kuşku vardı. Tereddütle Delhin'e döndü. "Ya bu da onun oyunlarından biriyse?" diye sordu korkuyla. "Ya bize umut verip yeniden onu elimizden almak istiyorsa?"

Delhin aceleyle yatakta doğrulup Zedy'ye sokuldu ve kollarını onun bedenine sardı. "Şşş, bu bir oyun değil." Başını Zedy'nin omzuna yaslarken Kalisa da kalçasını kaydırarak çocuğun dizlerine yaslandı. Başıyla onaylayarak onu ikna etmeye çalışıyordu. *Güvendesin. Fenris sana zarar vermeyecek artık. Bundan sonra işkence görmeyeceksin. Canın yanmayacak. Acımayacak.*

Zedy ağlamaklı haliyle başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Seni görmek güzel Firari."

Gülümsedim. "Seni de Çilli."

"Ben gidip Kamari'yi getireyim," dedi Rakan.

Nathan da onunla ayağa kalktı. "Ben de hizmetkârları çağırayım. Güneş çok yakında doğacak. Sizin için odaların hazırlanmasını sağlayalım. Ardından dilediğiniz gibi dinlenebilirsiniz."

"Ah," dedim bir anda hepsini durdurarak. "Bunların hepsi yapılacak elbette ancak minik bir sorun var." Bir anda tüm kafalar bana dönmüştü. "Anlayacağınız üzere şu an odamda kimsenin tanımadığı genç bir adam var." Zedy'den bahsediyordum. "Hizmetkârlar odamda muhafızların haricinde bir erkek görürse hakkımda çıkacak dedikoduları düşünemiyorum bile."

Ninova

"Ne yapmalıyım?" diye sordu çilli çocuk düşünceli bir tavırla, ardından eğilip yatağın altına baktı. "Buraya saklanabilirim."

"Buna gerek yok." Çekingen bir şekilde gülümsediğimde korku bir daha yüzüne yayılıverdi. "Yalnızca elbiselerimden birini giyebilir, belki birer eldiven takabilirsin. Ne dersin?"

Zedy'nin, Kalisa'nın, Delhin'in çenesi aynı anda bir miktar düşerek ağızları açıldı.

"Kadın kılığına girmemi mi istiyorsun Firari?" diye haykırdı Zedy bir anda hepimizi zıplatacak ses tonuyla.

Kalisa anında atılıp ellerini onu susturmak için kaldırdı. "Firari diye seslenemezsin ona! Burada ismi Euria. Prenses Euria."

Delhin oturduğu yerde tatlı tatlı kıkırdamaya başlamıştı. Kalisa susması için bacağına bir tane vururken ellerini ağzını kapatmak için kullandı.

"Kral Halrod'a ne söyleyeceğiz? Güvenlik konusunda bariz bir açık olduğu ve Prenses Euria'nın bunun fazlasıyla farkında olduğunu anlayacaktır. Tanımadığı insanları saraya davet edip duruyoruz. Hesap vermemizi isteyecek." Konuşan Nathan'dı. Ellerini beline yerleştirmiş, zırhsız vücudunun kaslarını sergiliyordu.

"Hiçbir şey. Hizmetkârların dedikodu yapmasını engellediğimiz sürece babama açıklama yapmamıza gerek yok. Bunun için de Zedy'yi birkaç günlüğüne kadın kılığında gezdirmemiz gerekiyor."

"Birkaç günlüğüne mi?" diye sordu Zedy. Ardından üzerindeki yorganı atıp ayağa kalktı. Paçalarını yukarı çekerek bacaklarındaki derin morlukları, ezikleri görünür kıldı. Onlarca, hatta yüzlerce irili ufaklı kesikler bulunuyordu vücudunda. Yediği darbelerin haddi hesabı yoktu. "Bizi kurtardığın için sana minnettarım, ne kadar teşekkür etsem az ancak bunların birkaç günde iyileşeceğini sanmıyorum Firari. Ay pardon! Euria demek istedim."

"Eh, ben de pek hızlı ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum." Delhin de tıpkı Zedy'nin yaptığı gibi ayağa kalkıp pantolonunu indirdi. Bunu yaparken Rakan ile Nathan anında arkalarına dönerek Delhin'e ihtiyacı olan mahremiyeti sağladılar. O parlak kahverengi

Ninova

gözlere sahip olan kızın bu kadar acı çekmiş olması canımı yakıyordu. Koyu renkli, şişmiş vücut bölümleri o güne kadar gördüğüm en derin yaralardı. Üstündeki pamuklu iç çamaşırı bile kuru kana bulanmış, tuhaf bir koku yayıyordu. İşkenceye uğradığı sıralarda defalarca kez altına pislemiş olabilirdi. Onu suçlayamazdım. O tarz bir acıya maruz kalana kadar nasıl başa çıkabileceğini bilemezdi insanlar.

Zedy ve Delhin'le gurur duyuyordum. Her şeye rağmen güçlü kalmışlardı. Gözlerindeki parıltıyı yitirmemişlerdi. Umutlarına tutunmuş, en sonunda kurtulmuşlardı.

Zedy elini kafasının arka kısmına atıp düğüm olan saçlarının dibini görünür kıldı. Lüle lüle sarı saçlarının dibinde de kuru kan vardı. Kafasına bir şeyle vurmuş veya Zedy'yi bir yere çarpmış olmalılardı. Endişeli bakışlarımın fark ettiğinde gülümsedi. "Topla toplayabilirsen."

Başımı iki yana salladım. "Günün sonunda annenin karnından yeni çıkmış bir bebek gibi hissedeceksin."

Nathan ve Rakan'a çıkabileceklerini belirttikten hemen sonra ikili görevlerini yerine getirmek üzere odayı terk ettiler.

"Kamari kim?" diye sordu Zedy yeniden yatağa yerleşmeye çalışarak. Oda yüzünü gösteren güneş sayesinde ağır ağır aydınlanmaya başlamıştı, bu da yeni misafirlerimizin içeriyi incelemesine olanak sağlıyordu. Gözlerini kısarak bakışlarını etrafta gezdiren Zedy bunda kısmen başarılı oldu. "Odan bizim üssümüz kadar."

"O kadar da değil," dediğim anda Delhin sözümü kesiverdi.

"Evet, o kadar."

Omuzlarımı silkip Kamari'nin yeteneğini onlara açıklamaya koyuldum. "O bir şifacı ama düşündüğünüz gibi değil. Bir simyacı veya baytar değil. Küçük bir kızdan bahsediyoruz aslına bakarsanız. Onunla Malthazar'ın verdiği bir suikast görevinde tanıştık. Annesi yalnızca hızlı iyileştiğini söylese de tüm gerçeğin bu olmadığını anında anladım." Derin bir nefes aldıktan sonra duraksadım. Zedy ve Delhin'in söylediğim kısma kadar takip edip anladıklarından emin olduğumda yeniden söze girdim. "Yaraları ve enfeksiyon gibi

Ninova

hastalıkları tedavi edebiliyor. Elbette ölümcül yaralara karşı mükemmel bir performans gösteremiyor."

Açıklayabilmek için serbest bıraktığım saçlarımı sağ omzuma çekerek boynumdaki izi gösterdim. Gerçek bir şifacının Nathan'ın açtığı yarayı iyileştirmesi haftalar, Fenris'in açtığı yarayı iyileştirmesi aylar sürerdi. Kremler ve merhemlere rağmen günlerce yatağımda kalmam gerekir, yine de bu kadar derin bir yara tam anlamıyla iyileşmezdi. Ancak sözkonusu Kamari olunca durum başkaydı.

"Kamari geldiği zaman onu korkutmamaya çalışın. Şu ana kadar iyileştirmesini istediğim tek kişi bendim ve Malthazar peşine düştüğünden beri annesiyle dikkatli davranıyorlar."

"Niye ki?" diye sordu Delhin burnunu çekerek. "Malthazar onu neden istiyordu?"

"Çünkü anlaşılan Ocreya'daki, hatta tüm diyardaki yetenekli tek kişi Kamari değil. Bizden sonraki jenerasyonda bazı özelliklerin..." Doğru kelimeyi bulabilmek için bir anlığına durup düşündüm. "Bazı yetenekli çocukların ortaya çıktığını öğrenmiş. Diğer krallıklardan aldığı bilgiler sayesinde çocukların kimliklerini ve bu ekstra güçlerinin ne olduğunu listeleyerek hepsini kendi hâkimiyetine alma amacı varmış. Yetenekli çocuklardan oluşan bir ordu... Kız kardeşim de Malthazar'ın gözüne kestirdiklerinden biriymiş."

"Kız kardeşin, yani Elna Vaseva mı? Dört yaşında öldürülen prenses?" diye sordu Delhin dehşete düşmüş bir halde.

Başımla onayladığımda Zedy elini ağzına götürerek şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Neden? Ne yapabiliyordu?"

"Malthazar'ın bana anlattığına göre ışığı bükebiliyormuş. Çok işe yarar bir yeteneğe benzemese de sanırım o canavar bunu geliştirebileceğini zannediyordu. Onu elde edemediğindeyse kimsenin elde etmemesini istemiş. Bu yüzden küçük kız kardeşimin canını almış."

Delhin dudaklarını ısırdı ve gözlerini kocaman açtı. "Bu yüzden Gümüş Firari oldun, onların intikamını almak istedin. Malthazar'ın peşine düştün. Başından beri Gümüş Firari'nin tek amacı Malthazar'ı bulmak ve intikamını almaktı."

Ninova

Başımla onayladım.

"Ardından Fenris ortaya çıktı ve her şeyi mahvetti." Bu sefer konuşan Zedy olmuştu. Ondan beklediğim cıvıltı yerine ölümcül bir nefretle söylemişti bunu. Dişlerini sıkmış, tatlı, sarı kaşlarını korkutucu bir şekilde çatmıştı. "Sadece seni değil, hepimizi hırs uğruna harcadı."

Haydutların birbirlerine ihanet etmeleri kadar doğal bir şey yoktu çünkü hünerlerine göre birleştirilmiş bir avuç insandı onlar yalnızca. Birbirlerine duydukları güven tamamen zorunluluktandı. Hepsi zor günler geçiren, suçlar işleyen, eğitimsiz insanlardı. Ancak Görünmeyenler bu duruma pek uymuyordu. Onlar yalnızca becerikli oldukları için değil, bir aileden farksız, kusursuz bir ekip olmak için bir araya getirilmişlerdi. Her zaman kol kanat gerip birbirlerini korumuşlardı.

Yıllarca sokak kavgalarında, krallık dışı görevlerde birbirlerinden edindikleri dövüş bilgilerini kullanarak ve doğaçlama yeteneklerini geliştirerek tek silah gibi savaşmışlardı. Delilerdi, tutkululardı ancak en önemlisi bir ailelerdi. En azından Fenris onlara ihanet edene kadar öyle olduklarını zannediyorlardı.

Ancak bu gece öğrendiğim bir şey varsa o da Fenris'in ihanetinin diğerlerinin arasındaki bağa zarar vermediğiydi. Zedy'nin içgüdüsünün ilk olarak Delhin'i korumak olması, Delhin'in gözlerini açtığı anda bana güvenmesi ve Dane'in yerini sorması, Dane'in iyiliği için Kalisa'ya söz vermem ve buna inanması... Bunların hepsi hâlâ kalplerinde var olan o aile bağının göstergesiydi. Fenris bu aileyi parçalamaya çalışırken onları birbirlerine daha da kenetleyeceğini tahmin edememişti.

"Hey Eurial" diye seslendi bir anda Zedy beni düşüncelerimden koparark.

"Evet?"

"Sana sarılabilir miyim?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım ancak Zedy'ye neden bunu istediğini sormadım. Bir an dahi duraksamadan yataktaki zayıf

Ninova

bedenine kollarımı sararak sarı saçlarını benimkilere karıştırmasına izin verdim. Parmakları titremesine rağmen kucaklaması sıcacıktı. Ağzını iyice ileri iterek kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Kapının açılmasıyla korkarak çekildim ancak gelenler yalnızca Rakan ve Kamari'ydi. Devasa muhafızın elini tutan küçük esmer kızın bakışları son derece meraklıydı. "Merhaba Euria!" diye cıvıldadı beni gördüğünde utangaç kız. Anlaşılan yakalamak istediğim bağı sonunda kurmaya başlamıştık.

Rakan bunu duyduğunda gözlerini devirdi. "Wisteria aşkına, neden herkes majestelerine ilk adıyla hitap etme konusunda bu kadar inatçı?"

Kalisa gülümsedi. "Yakında sen de başlarsın."

"Eh, ben sadece majestelerinin başka bir şeye ihtiyacı yoksa gidip temizlenmek istiyorum. Hepimiz hâlâ bir balık kadar ıslak ve yapış yapışız."

"İyi dinlen Rakan, çok yakında son göreve hazır olmalısın."

Rakan başıyla önce bana selam verdikten sonra Kalisa'ya döndü. "Sıkma canını küçük canavar. Sevgilini de çok yakında aramıza alacağız." Ardından odayı terk etti.

Kamari minik adımlarla yanımıza gelip gözlerini kırpıştırdı. "Bu sefer nereni iyileştiriyorum?"

Kıkırdayıp diz çöktüm. "Görüşmeyeli dilin mi uzadı senin?"

Muzip bir gülümseme takınıp omuzlarının silkti. Onu nazikçe Zedy ve Delhin'le tanıştırdıktan sonra birer sargı bezi çıkardım dolabımdan. Eskiden kendi yaralarımı kendim sardığım için odamın her yerinde kesik sargı bezleri, yarım kalmış merhemler vardı.

Kamari iyileştirdikçe iz kalması ihtimaline karşı makasları, sargı bezlerini ve hatta merhemleri hazır tutmamıza rağmen yaklaşık bir saat içerisinde en ufak iz kalmayacak şekilde bitirmişti küçük kız işini. Tıpkı tahmin ettiğim gibi vücudunda yeni açılmış yaraların hiçbiri kalmamış, tüm ezik, morluk ve kesikler buhar olup uçmuştu.

Ninova

"Göğsüme bağladığın bu halt da ne?" diye sordu Zedy korsesinin iplerini sıkarken.

"Korse. Aşina olduğunu düşünmesem de vücudumuzu şekle sokmak için kullanıldığını görmüş olmalısın. Soylu leydilerde belki? Kalçaları ve göğsü öne çıkarıp beli daha ince gösteriyor."

"Nefessiz bırakarak mı?" diye söylendi.

"Lütfen Zedy, en azından sana bir oda ayarlana kadar kadın gibi görünmelisin." Oda ayarlandıktan sonra da bu kılıkta devam etmesi şarttı. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"O kadar da kötü olamaz," dedi Delhin gülümsemesini tutmaya çalışarak.

"Tabii tabii, senin içorganlarını sıkıştırmıyorlar sonuçta." Bir anda gözlerini açıp arkasına dönüverdi. "Sahiden!" diye bağırdı yerimden zıplatmaya yetecek kadar sesli bir şekilde. "Neden ona korse takmıyorsunuz?"

"Benim kadın olduğumu kanıtlamama gerek yok da ondan saftirik."

Zedy dönüp Delhin'e dilini çıkardı. Diğer bir yandan da sol bileğini kaldırıp kendi nabzını yokluyordu.

Kapı tıklatıldığında hepimiz donup kaldık. Kalisa, Delhin, ben ve Zedy bir anlığına birbirimize bakıp hemen ardından Zedy'ye atıldık. Kalisa çocuğun yanaklarına allık sürerken Delhin eteğini giymesine yardım etti, ben de bu sırada sarı kıvırcık saçlarını şapkasının içine doldurmuş gibi gözükebilmesi için tüylü bir şapka kapıverdim. Zedy saniyeler içinde soylu bir leydiden farksız olmuştu. Bir avuç hizmetkâr içeri akın ederken Delhin hâlâ Zedy'nin eteklerini düzeltmeye devam ediyordu.

"Prenses Euria, günaydın," dedikleri sırada bir Delhin'e bir de Zedy'ye bakıyorlardı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. Henüz Kalisa'ya alışamamışken bir de Delhin ve Zedy çıkmıştı başlarına. Üstelik Zedy görüntüsüyle bir leydiyi andırıyor olmasına rağmen Delhin pis giysileriyle bir köleden bile beter kokuyordu.

Ninova

Elimle önce Zedy'yi gösterdim. "Bu Leydi Zedy. Soylu bir aileden geliyor ve birkaç gece sarayımızda konaklayacak. Ne isterse yerine getirmenizi, ikinci kere sormamanızı rica ediyorum. Nathan iki odaya daha ihtiyacımız olduğunu söyledi mi size?"

Hizmetkârlar tereddütle birbirlerine baktılar. Ardından başlarıyla onayladılar. Memnun olmuş bir şekilde gülümseyip Delhin'e uzattım elimi. "Bu ise Leydi Delhin. Kendisi beni kaçıran haydutların elinden kurtarıldı ve iyi bir bakıma ihtiyaç duyuyor. Adın neydi?" diye sordum hizmetkârların en önünde duran sarışın, mavi gözlü kıza.

"Lisa," diye yanıtladı kız sorumu.

"Lisa, Leydi Zedy'nin banyosunu hazırlayabilir ve onu orada yalnız bırakabilirsiniz. Kendisi mahremiyetine çok özen gösteren bir leydidir."

Lisa başıyla onayladıktan sonra Zedy'ye yol gösterme amacıyla elini uzattı. Zedy korku dolu çimen yeşili gözleriyle bana bakınca başımla işaret ettim. *Git.* Çekine çekine, yüzünde diyarın en samimiyetsiz gülümsemesiyle ve minik adımlarla eteğini tekmeleye tekmeleye odasının yolunu tuttu.

"Senin adın nedir?" diye bu sefer Lisa'dan sonraki en bilgili gözüken hizmetkâra döndüm.

"Dina majesteleri."

"Tamamdır Dina. Sen de Leydi Delhin için ayarladığınız odaya kadar eşlik eder misin?"

"Euria!" diye bağırdı bir anda Delhin ve hemen ardından yaptığı hatanın farkına vararak kendini düzeltti. "Yani, Prenses Euria. Majesteleri. Özür dilerim." Hizmetkârlara bakıp tebessüm sergiledi. "Kendimi tek başıma gitmek konusunda pek rahat hissetmiyorum da siz de gelebilir misiniz?"

Başımla onayladıktan hemen sonra hizmetkârlarımın bir kısmı ortalığı toparlayıp sıcak bir banyo hazırlamak için kalırken diğerleriyle Delhin'in odasının yolunu tuttuk.

Onun için hazırladıkları oda benimkinin hemen çaprazındaydı bu yüzden yolculuğumuz uzun sürmedi. Kapının ardındaki

Ninova

tozpembe yatak odası sade ve savurgan bir şekilde düzenlenmişti. Bir odayı temizleyip misafire hazırlamanın kolay iş olduğunu bilmeme rağmen halihazırda toplu duran odalardı bunlar. Yine de son derece hızlı bir iş çıkardıkları söylenebilirdi. Delhin'e uygun görünen renk renk elbiseler dolabına dizilmiş, bir küvet sıcak suyla doldurulmuştu. Altın detaylı küvetin yüzeyinden odaya karışan buhar tatlı bir sıcaklık yayıyordu. Üstelik hepsi bu da değildi, odanın tam ortasındaki yuvarlak pembe yatağın üzerine aynı tonda bir cibinlik asılmıştı. Dikkatli bir şekilde baktığımda bunun Eira'nın küçükken yattığı yatak olduğunu fark ettim. O zamanlardan beri yuvarlak yatakları ve güçlü kancalara asılı cibinlikleri seviyordu. O cibinliklerin kendisini bir peri masalında gibi hissettirdiğini söylemişti. Sonrasında da cibinliğini çıkarıp kancaların birine bir halat geçirmiş ve oradan kendini sallandırmıştı.

Odanın penceresinin hemen önündeyse iki tepsi bulunuyordu. Bir tepside tatlı, diğerinde tuzlu atıştırmalıklar diziliydi. Bunu yapmalarını Nathan söylemiş olmalıydı. Karınların aç olacağı aklıma bile gelmemişti. Önceliği yaralarının iyileşmesine verdiğim için Nathan'ın bunu düşünmüş olması içimi rahatlattı.

Delhin'in de aynı tarafa baktığını fark ettim. Dudaklarını yalarken yüzündeki ifade fazlasıyla tatlıydı. Aklından ne geçtiğini biliyordum. "Bence önce banyo yapmalısın," diye uyardım kızı biraz sert bir tonla. Dışkı, ter ve kan kokusuyla sarayda dolaşamazdı ancak hizmetkârlar onu yıkarken bir yandan da bir şeyler atıştırabilirdi.

Küçük bir çocuk gibi dudaklarını büzen ceylan gözlü kız boynu bükük bir şekilde küvetin yanına gitti ve bekledi. Dina da onun yanında durmuş Delhin'i izliyordu. Delhin de gözlerini kırpıştırarak Dina'ya bakıyordu.

"Neyi bekliyorsunuz leydim?" diye sordu Dina en sonunda pes ederek.

Delhin tereddütle arkasını dönüp bana ve küvete baktı, ardından Dina'ya döndü. "Ben yıkanırken siz burada mı duracaksınız?"

Sorusu karşısında afallayan Dina'ysa yalnızca rahatsız bir şekilde gülümsedi. "Yıkanmanıza yardımcı olacağız leydim, suyunuz hazır."

Ninova

Elini yavaşça Delhin'e uzattı. "Dilerseniz soyunmanıza da yardımcı olabiliriz."

Dina zehirli bir yılanmış gibi panikle geri kaçan Delhin kekeledi. "Ha-hayır, teşekkür ederim. Ben hallederim," diyerek yavaş yavaş üzerindekileri çıkarmaya koyuldu.

Sıcak suya huzurla giren genç kızın rahat hissettiğinden ve bir sorun olmadığından emin olmak için biraz daha bekledikten sonra onu hizmetkârlarımın ilgili ellerine bırakarak odayı terk ettim. Kapıyı ardımdan kapattığımda derin bir nefes verdim. Zedy iyi ve güvendeydi. Delhin iyi ve güvendeydi.

Odama döndüğümde içerinin temizlenmiş olduğunu ve sıcak suyla dolu küvetin beni beklediğini fark ettim.

"Baş Muhafız Nathan bize sizin için de bir banyo hazırlamamız gerektiğini söyledi."

Başımla onayladım. "Gerisini ben hallederim. Çıkabilirsiniz."

Ve odamda yalnızdım. Kendimi küvete bıraktığım anda baş döndürücü bir yorgunluk çöktü vücuduma. Düşünmeyi bırakabildiğim zamanların üzerinden ne kadar geçmişti? Günlerdir o kadar fazla düşünüyordum ki yalnızca zihnimde gerçekleşen olayların bedenimi bu kadar bitkin düşürebileceğini düşünmezdim. Endişelerin ve çözüm arayışlarının bu kadar yorucu olduğunu kim bilebilirdi ki? Küvetin mermer zeminine başımı yasladım, sıcaklığının her yerimi ısıtmasına izin verdim. Gözlerimi kapattım. Ne kadar süre geçtiğini anlayamadan kapımdaki yumuşak tıkırtı kulak kesilmeme sebep oldu.

"Kimsiniz?"

"Benim." Nathan gelmişti.

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"Girebilirsin!"

Gülümseyerek kapıyı açtı ancak beni küvette gördüğü an gözlerini kocaman açarak kaçırdı. "Eurial Müsait olmadığını söylesen daha sonra gelirdim."

"Yeterince köpük var." Çenemi küvetin kenarına dayayarak gülümsedim.

Çekine çekine de olsa içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Odayı hızla geçerek küvetin kenarındaki iskemleyi çekti. "Dün gece dönüş yolu boyunca hiç konuşmadın. Odaya girmeyi başardıktan sonraysa Zedy ve Delhin uyanana kadar sessiz kaldın. Üzgün göründüğün için endişelendim. Kalisa, Dane yüzünden seni suçlamıyor. Hatanın sende olmadığının o da farkında."

Durgun olmamı Kalisa'nın beni yerden yere vurmuş olmasına bağlıyordu ancak Kalisa'yı sandığından çok daha iyi anlıyordum. "Onun yüzünden üzgün değilim. Muhtemelen onun yerinde olsaydım ben çok daha büyük bir tepki verirdim."

"Beni kaybetsen mi?"

"Seni kaybettiğimi zannetsem," diye düzelttim onu. "Dane'i kaybetmedik. Kurtaracağız onu."

"Elbette Ayışığı." Hafifçe gülümsedi. Gururlu bir tebessümdü. "Aklına koyduğun her şeyi yapacağını biliyorum."

"Bu doğru ama çabalamaktan çok yoruldum Nathan." Bakışlarımı vücudumu saran köpüklere döndürerek onlarla oynamaya başladım. "Fenris'in ihaneti gerçekten de beklemediğim bir anda geldi. Malthazar'ın canını aldığımda her şeyin biteceğini sanıyordum. Miras ve Pawrin'in ölümü kalbimi yerinden söküp bin bir parçaya ayırmış olabilir ama aynı zamanda bana bir ders de verdi. Risk aldığımda başıma gelebilecekleri gördüm. Kimseye, *kimseye* güvenemeyeceğimi anladım. Kendimi fazla kaptırmamın cezasız kalmayacağını, aksi takdirde beni savunmasız bir böcek gibi ezebileceklerini öğrendim."

Nathan'ın dudakları konuşmak için aralandı ancak ondan önce davrandım.

"Yakınımdaki birinin bana ihanet etme ihtimalini düşünmek istemiyorum. Ve yakınımdaki insanların ihanetinden şüphe etmemenin en kolay yolu kimseyi o kadar yaklaştırmamak. Sevgi zayıflık. Aile zayıflık. Taht zayıflık. Hepsini yok edemeyeceğimi biliyorum ama zarar görmek istemiyorsam zayıflıklarımı en aza indirmeliyim."

Ninova

Boğazını temizlediğinde yeniden muhafıza döndüm. Elini kaldırıp nazikçe küvetin yüzeyine yapışmış saçlarımla oynadı. "Söylediklerinin birçoğu doğru olabilir Ayışığı ancak yanıldığın bir nokta var."

"Nedir?"

"Sevdiğin herkes bir zayıflık değildir."

Nasıl bir açıklama getireceğini merak ederek sessiz kaldım.

"Seni her gün ayağa kaldıran şey Malthazar'a, Fenris'e veya bir başkasına duyduğun nefret, o intikam açlığıyken benimki sana olan sevgim."

İrkilerek bedenimi küvetin yüzeyinde dikleştirerek ona daha rahat bakabilmek için bedenimi çevirdim.

"Beni güçlü kılan şey prensesime, Ayışığı'ma duyduğum aşk. Bedenime yediğim ve yiyeceğim her darbe, vücuduma açılan ve açılacak her yara sana değer Euria. Sen bu diyarın, bu krallığın ve en çok da benim başıma gelen en güzel şeysin."

Yeni yıkanmış omuzlarımda gezdirdi parmaklarını. Yağmur suyundan arınmış saç tellerimde biraz oyalandıktan sonra yanaklarımı buldu dokunuşları. Henüz bunu isteyip istemediğimi çözemeden gözlerini kapatıp dudaklarımla birleştirdi dudaklarını. Nefesim kesildi. Sıcaklık bu sefer tenimden değil, göğsümün tam ortasından başlayarak yayıldı vücuduma. Yanağımdan enseme doğru ittirdiği eli tüylerimi ürpertse de geri çekildim.

"Nathan, buna hazır değilim."

Buna hazır değildim çünkü önce Dane'i kurtarmam gerekiyordu. Buna hazır değildim çünkü önce Fenris'ten kurtulmalıydım. Yeraltı dünyasını yok etmeli, intikamlarımı sona erdirmeli, tahta çıkmaya hazır bir hükümdar haline gelmeliydim. Nathan'ı seviyordum ancak o benim dostumdu. Çocukluğumdan beri yanımda olan adamdı. Güvendiğim tek kişiydi ve bu ilişkiye farklı anlamlar yüklemenin sırası değildi. Nathan'ın dostum olmasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasına değil.

"Elbette Ayışığı. Sana rahatsız hissettirdiysem özür dilerim."

Ondan kırılmasını, biraz olsun geri çekilmesini beklemiştim ancak bunun aksine yüzünde huzur vardı muhafızın. Alnındaki çizgi-

Ninova

kalp üstünden büyük bir yük atmanın izleri süzülüyordu. Onunla aynı aklı, aynı kalbi paylaştığım yıllar boyunca en büyük korkum bunun romantik bir ilişkiye dönüşmesi olmuştu.

Ona duyduğum sevgi ne kadar şiddetli olursa olsun, işin sonunda görevlerimle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Babam bir prensle evlenmemi istiyordu. Nathan'la evlenmeyi seçersem bir şekilde bunun altından kalkabileceğimizi düşünsem de zorlu bir ikna süreci bekleyecekti bizi. Üstelik Fenris'i ortadan kaldırmadan önce ikimizin de dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. Romantizme ayıracak vaktimiz yoktu. Duygularımızı keşfedecek lükse kavuşmak için önce savaşmamız şarttı.

Gözlerinin içine baktığımda belli belirsiz bir gülümseme fark ettim. "Ben her zaman buradayım," dedi yumuşak bir tonla. "İstediğin zaman seninim."

Suyun içinden çıkarıp küvetin kenarına dayadığım elimi yakaladı ve su damlayan parmaklarımı göğsünün tam üstüne yerleştirdi. "Bu kalp atmayı bırakana kadar bu adam sana ait olacak. Muhafızın olarak, koruyucun olarak, ailen olarak, dostun olarak. Sen benim her şeyimsin Euria. Ben de senin her şeyin olmaya her zaman hazırım."

Bakışlarım dudaklarında gezerken bir cevap beklemediğini biliyordum. Bana tanıdığı bu sessizliğe şükrederek ihtiyaç duyduğum dostun ellerine bıraktım zihnimi. Nathan saçlarımı okşarken ve sıcacık küvetin içindeyken ilk defa zihnimin düşünmeye ara verdiğini hissettim. Burada, onun elleri başımı desteklerken uyumak ve uyanmak için birçok şeyi feda edebilirdim.

Tenlerimiz bir olsa da aramızda zamanın yanlışlığının eşiğini hissedebiliyordum. Şartlar ve koşullar fiziksel mesafeye dokunamıyor olsa da zihinsel mesafeyi zorluyordu. Duygularım ne kadar zihnimi ele geçirmek istiyor olsa da mantığım onu itiyor, buna izin vermiyordu. *Şimdilik,* diyordu içimdeki o vahşi kız. *Şimdilik yalnızca kendine odaklan. Onların canını yak. Senin canını yakacak kimse kalmadığında duygularını dinleyebilirsin.*

"Şimdilik," dedim Nathan'a.

Ninova

"Şimdilik," diye karşılık verdi muhafız ne demek istediğimi eksiksiz bir şekilde anlayarak.

Tek dileğim Fenris'in bir şekilde elimizdeki şimdiyi de almamasıydı.

Kapı tıklatıldığında Nathan irkilerek geri çekildi. "Kim o?" diye sorduğumda Zedy ve Delhin'in sesi duyuldu. Birkaç dakika isteyerek Nathan'ın yardımıyla ve ben hariç odanın her köşesine bakan gözleriyle aceleyle kurulandım. Dolabımdaki rasgele bir geceliği üzerime geçirerek içeri girebileceklerini belirttim.

Kapının önündeki iki prenses de birbirlerinden güzel görünüyordu. Delhin, krem ve kahverengi renklerde kabarık bir elbise giymiş, altın işlemeli bir korseyle görünüşünü tamamlamıştı. Korsesi yüzünden nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünen Zedy'nin elbisesi ise çimen yeşili ve açık pembe tonlarındaki çiçeklerin birleşimiydi. Uzaktan baktığınızda bir çiçek tarlasıyla Zedy'yi ayıramazdınız. Dik durmayı kafasına takmış gibi sırtını bir yay gibi germişti çilli çocuk. Dosdoğru ileri bakarken oynattığı tek yeri boynuydu. İkisi de minik adımlarla içeri geçtikten sonra pofuduk, tüllü popolarını yatağın üzerinde dip dibe yerleştirdiler.

"Biliyor musun Euria?" dedi Delhin bacak bacak üstüne atmak için çabalarken. "Üsse geldiğin ilk anda içimde sana karşı iyi hisler doğmuştu. Bizi bir canavarın elinden kurtaracağını düşünmesem de iyi biri olduğunu tahmin etmiştim." Eteklerinin arasında ellerini gezdirerek bir yerden çörek çıkarıverdi.

Zedy şaşkın'kla ona döndüğünde çöreği ikiye bölüp yarısını onunla paylaştı. Zedy'nin dudakları zevkle yediği çöreğin kırıntılarıyla doldu.

"İyi hisler mi? Bu duruma düşmenizin sebebi benim." Fenris'i ben başa geçirmiştim. Zaferi ona veren *bendim*. Bunu yapmasaydım kendinde hiçbir zaman diğerlerine işkence edecek gücü bulamayacaktı.

"Bu doğru değil," diye mırıldandı Zedy büyük lokmaları çiğnerken. "Fenris eninde sonunda bize zarar vermenin bir yolunu bulurdu. Öyle bir canavar için bahaneler fark etmezdi."

Ninova

Delhin başıyla onayladı. "Ama sen olmasaydın onun elinden asla kurtulamazdık."

İkisinin geçirdiği o karanlık günleri ancak tahmin edebilirdim. Hiçbirimizin böyle şeyler yaşamış olmasına imkân yoktu. Düşünüldüğünde genç kız çok kısa bir süre içinde en yakın dostunun, Zedy ise imrendiği, abisi gibi gördüğü insanın ihanetine uğramıştı.

Daha bu duyguları sindirmelerine izin verilmeden birinin ikizi, diğerinin ailesinin bir parçası onlardan koparılmış, günlerce aç ve susuz bırakılmış, işkencelere uğramışlardı. Sahip olduklarını zannettikleri her şey yalan çıkmış, küçük ama keyif aldıkları hayatları yerle bir olmuştu. Manipüle edilmiş ve çeşit çeşit yalanlarla doldurulmuş olmalılardı.

"Orada olanları anlatmak ister misiniz?" diye sorduğumda Zedy başına sert bir eşyayla vurulmuş gibi irkildi.

Başını şiddetle iki yana sallarken, "Hayır," diye inledi. "Hepsi geride kaldı. Lütfen bunun hakkında konuşmayalım."

"Elbette," dedim onu rahatlatmak için sesimi yumuşatarak.

"En azından o noktaya gelene dek neler yaşandığını anlatabiliriz belki," diye bir öneride bulundu Delhin. Zedy bir anlığına duraksasa da başıyla onayladığında Delhin anlatmaya koyuldu.

"O gece limanda başarılı olduk, Dane ve Zedy ile üsse dönmek üzere sizi aradık. Firari'nin zaten yanımızda olmayacağını biliyorduk ancak Fenris ve Kalisa da ortadan kaybolmuştu. Nerede oldukları, neyin peşine düştükleri hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. Bu bizi daha da endişelendirdi. Uzun süre etrafa bakındıktan ve olay yerinin çevresinde onları aradıktan sonra ciddi bir sorun olmadığını varsayarak merkeze doğru yola çıktık. Kısa bir süre sonra üsse vardığımızda ortalık kan gölüne dönmüştü. Duvarlar ve zeminler kırmızıya boyanmış, tüm mobilyalar parçalanmıştı. Duvarlarda kan lekeleri dışında el ve silah izleri de bulunuyordu. Ancak asıl dikkatimizi çeken ve bizi dehşete düşüren şey odanın ortasındaki ceset olmuştu. Bedenin Malthazar'a ait olduğunu anlamamız uzun sürmedi. Hemen başındaysa Fenris ve Malthazar'ın arada bir görevlere getirdiği, yanlarında gezdirdiği birkaç adam duruyordu. Simaları tanıdık olmasa

Ninova

bizim tarafımızdan olduklarını anlayamazdık bile. Fenris'in asık suratını görüp neler olup bittiğini sorduğumuzda bize cevap vermedi. Nefret dolu bir bakış attı yalnızca. Bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi davranıyordu. Ağzından çıkan tek kelime, 'Yakalayın,' oldu.

Adamlar bizi merkezden sürüklerken direnmeye çalıştık ama Fenris yıllardır tüm zayıf yönlerimizi ezberlemiş, her bir detayı kafasına kazımıştı. Dane'i gördüğüm son an da oydu. Gözlerimi açtığımda beni bulduğun yerdeydim Euria. Bana günlerce senin ne işler çevirdiğinden haberim olup olmadığını, başkasını söyleyip söylemediğimi sordular. Her gün aynı sorular soruluyordu ve doğru cevap verdiğim halde cezalandırılıyordum. Fenris ağzımdan çıkanlara değil, duymak istediği şeylere inanıyordu. Her seferinde Dane'i nereye götürdüklerini sorsam da hiçbir zaman bu soruya bir cevap alamadım. Elimden geleni yaptım. Başımda nöbet tutan adamları dinledim. Onlara çeşitli anlaşmalar teklif ettim. Zihnim yerinde olduğu sürece bilgi almaya çalıştım ancak yanımda hiç Dane hakkında konuşmadılar. Hatta adını bile bir kere olsun söylemediler. Ben sorduğumda ise verdikleri yanıt, suratıma inerek beni susturan yumruklardı."

Ağlamamak için dudaklarını büzerken gözleri çoktan dolmuştu bile. "Bana senin bir yalancı olduğunu, bize ihanet ettiğini, Malthazar'ı senin öldürdüğünü anlattı. Ocreya'nın tek prensesi olduğunu ve tüm yeraltı dünyasını yok etmeye gelen bir casus olduğundan bahsetti. Bayıldığım her sefer işittiğim son sözler sana duyduğu nefretin ne kadar büyük olduğuydu."

"Bu doğru," dedim mırıltıyla. "Malthazar'ı öldüren bendim."

"Eline sağlık!" diye bağırdı bir anda Delhin coşkuyla. "Keşke hazır elin değmişken Fenris'i de aradan çıkarsaydın."

"Benim anlamadığım bir kısım var," diye söze girdi Zedy tereddütle. "Fenris sana ihanet ettiyse ve seni bıçakladıysa, o halde sen oradan nasıl sağ çıktın? Nasıl kurtuldun onun elinden?"

Hafifçe güldüm. "Aslına bakarsan Kalisa vaktinde gelmeseydi ayvayı yemiştim. Beni o kurtardı."

"Ve o zamandan beri beraber misiniz?" diye sordu Zedy kuşkuyla.

Ninova

Başımla onayladığımda Delhin kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Ve bu zamana kadar birbirinizi boğazlamadınız mı?"

"Kalisa bir prensesi boğazlayacak kadar manyak değil," diye karşı çıktı Zedy.

Delhin dudaklarını büzüp düşündü. "Bence öyle."

"Benimle bir baloya bile katıldı." Bunu söylememin sebebi onları neşelendirmek ve biraz olsun kafalarını dağıtabilmekti.

"Hâlâ o bodrum katında baygın olmadığıma emin miyiz?" diyen Delhin'in şaşkın tepkisi hepimizi güldürmeyi başardı. Gerçekliğe yeni yeni uyum sağlayan zihni gelgitler yaşıyor olmalıydı. Şaşırmaya hakkı vardı elbette. Ancak attığı kahkahaların hemen ardından tekrar karamsar bir hale bürünmesi uzun sürmedi.

Aniden yüzü düştü. Gözleri zihnine dönen bir hatıranın canlanmasıyla açıldı. "Bir gün son derece şık bir takım elbiseyle geldi yanıma," dedi bir anda heyecanla ayağa zıplayarak. "Hayal meyal hatırlıyorum ama senden sonsuza kadar kurtulacağını mırıldanmıştı o gün. Baloya sızacağından ve 'prenses sorunumuzu' ortadan kaldıracağından bahsetti. Senin çok sevdiğin şeyleri elinden kolayca alabileceğini gösterecekti sana. Canını yakarak seni korkutacak, onu rahatsız etmemeni sağlayacaktı. Zorla kıyafeti hakkında yorum yapmamı ve senin hoşuna gidip gitmeyeceğini bile sordu. Ona bir şapka eklemesini, çok daha asil gözükeceğini söylemiştim."

Yutkunarak ayağa kalktım ve kesilen nefeslerimin arasında pencereye doğru hızlı adımlarla ilerledim. Pervaza dayadığım avuçlarımın soğumasına izin verdim. *Ağlama*, diye fısıldadım kendi kendime. *Güçlü ol. Sakin ol. Derin nefes al.*

Arkamdan bana yaklaştıklarını hissedebiliyordum. Ormanı, denizi, şehri ve krallığımı izleyerek bir süre durdum. Hükmedeceğim araziyi izledim. Yıkacağım yeraltı dünyasına ve yaşatacağım Ocreya'ya baktım uzun uzun.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Zedy birkaç adım arkamdan. "Planımız nedir?"

Burnumdan derin bir nefes alarak intikamı soludum. "Plan falan yok."

Ninova

"Bir planımız yok mu?" diye sordu Nathan şaşkınlıkla. "Senin her zaman bir planın olur Ayışığı."

"Ayışığı mı? Ne romantik..." diye mırıldandı Delhin.

Pencereye arkamı dönerek yüzlerine baktım. "Bir plana ihtiyacımız yok. Yapılması gerekenler basit. Yeraltı dünyasına sız, Fenris'i bul, onu ve tüm suçlu adamlarını ortadan kaldır."

Nathan şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Yani bir avuç insan yıllardır, belki senin yaşından bile daha uzun süredir var olan bir teşkilatın içine sızacak ve onların en iyi korunan, en önemli adamını öldüreceğiz öyle mi?"

Başımla onayladım.

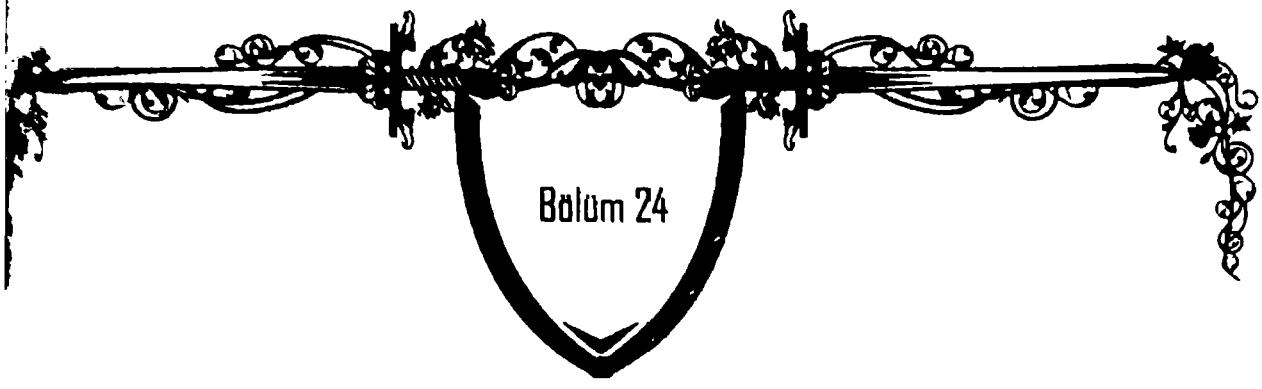
"Peki yeraltı dünyasına nasıl girmeyi planlıyorsun? Merkezlerini bulup kapılarını çalıp bizi içeri almalarını istemek mi var aklında?" Dudaklarımı büzdüm. "Evet, tam olarak bunu yapmayı planlıyorum."

O sırada kapım çalınmadan ardına kadar açıldı ve tıknaz Uskal gümüş renkli peleriniyle içeri adım attı. Bir an duraksayıp odanın içinde beni aradıktan sonra derin bir nefes aldı. Bir elini kaldırıp çenesinin altını kaşırken solgun, endişeli ve süzgün görünüyordu. Çoğunlukla mutsuz ve asık suratlı olmasına rağmen endişe gibi bir duyguyu göstermezdi.

Babamla saatlerce çalışmasına rağmen asla yorgun görünmezdi. Ancak şimdi ihtiyar danışman, günlerdir uykusuz kalmış gibi bitkin görünüyordu. Çöken gözlerinin altında derin mor halkalar oluşmuştu. Yüzü gümüş bir tabak kadar beyaz, elleri kül kadar solgundu. Alnının iki tarafında akmaya yüz tutan ter parıltılarını gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini çoktan biliyordum.

"Sorun ne Uskal?

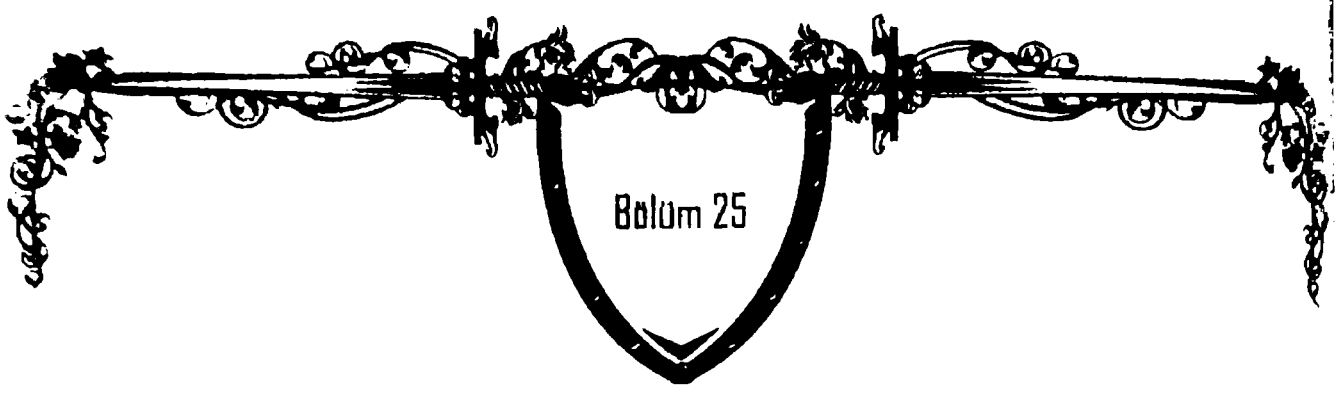
Uskal yutkundu. "Majesteleri, babanız, Kral Halrod biraz önce yatağında ölü bulundu."

DİYARIN YIKILIŞI

O gece tüm diyar bir kez daha başıma yıkıldı. Son kez. Sırtımda tüm diyarın ağırlığıyla ayağa kalkacak gücüm yoktu artık.

Ninova

PARÇALANMIŞ PRENSES

Elna'yı daha hayatım yeni başlarken kaybetmek, ardından annemin gitmesi, Eira'nın ölümü ve son olarak da Miras'la Pawrin'i kaybetmek bana acıyla nasıl başa çıkmam gerektiğini defalarca kez öğretmişti. Yasın bilmediğim yolu, aramadığım devası kalmamıştı. Toplamda üç yol vardı.

Üç *geçerli* yol.

Birinci yol unutmaktı. Yaşadıklarını kabullenerek zamana bırakmak ve başka şeylere odaklanmaktı. İyileşmesini bekleyene kadar yüzeye çıkarmamaktı. Kalbinin en derinlerine gömmek, canınızı yakmasını engellemeye çalışırken acıyı yaşamayı unutmaktı. Asla tam olarak o acıyı unutamazdınız ama en azından bir kısmını saklayabilirdiniz. Yok sayabilirdiniz. Hayatınızın devamına odaklanır, uzun bir uykuyla gerçeklikten kaçardınız. Siz yaranın çoğunu onarırken bazılarının izi kalırdı. Her yara iyileşmediği gibi her anı silinmezdi.

İkinci yol hiçbir şey hissetmemekti. Ne acıyı ne de kaybı düşünmek, kalbinizi ve zihninizi tüm duygulara kapatmaktı. Bir noktada delilik de denebilirdi buna çünkü böyle bir insana dönüşmek için akıl sağlığınızı yitirmeniz gerekirdi. Hoş, aklınızın yerinde olması size sonu gelmez bir acıdan başka bir şey vadetmiyorsa tercih edilmesi mantıklıydı. Nasıl olsa insanlar yasta olan birini görmek yerine duygusuz bir hayalete bakmayı tercih ederdi. İnsan ırkı her zaman

Ninova

acıyla yüzleşmekten kaçınırdı. Acı içinde olanın kendileri ya da karşılarındaki olması onlar için bir şey değiştirmezdi, sadece uğraşmak istemezlerdi. Diğerlerinin acılarını görmezden gelmek, onlara yardım etmekten daha kolaydı.

Üçüncüsü ise intikamdı. Son bir kaçış yolu. Bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağını garanti altına almak için kabul edilmiş bir yol. Sizin tek bir hedefe odaklanmanızı sağlar, diğer her şeyi bir kenara iterdi. İntikam için yaşardınız çünkü bu duygu tüm benliğinizi sarıp ele geçirirdi. Tarihteki yeri de köklüydü bu yolun. Tüm dönüm noktalarının ve olayların temeliydi. İntikam için tahtlar kana bulanmış, taçlar sahipsiz kalmış, kılıçlar kırılmıştı. Nice masumlar da suçluların yanında kaybedilmişti.

Babamın öldüğünü duyduktan sonra âdeta göğsümden bir ok geçti. Tam kalbimden başlayan sızı hızla bir şimşek gibi tüm vücuduma yayıldı. Damarlarım yanıyor, ellerim titriyordu. Göğsüm daralırken her şey bir fırtınanın ortasında kalmışım gibi etrafımda dönüyordu. Nefes alamıyor ve düşünemiyordum.

Ağzımdan çıkan ilk soru, "Nasıl?" oldu.

Bir kelime bile olsa bunu başarabilmem son derece inanılmazdı. Nathan düşeceğimi veya bayılacağımı zannediyor olmalıydı çünkü hızla yanıma koşmuş, bedenini bir kalkan gibi germişti. Elleri iki yana açıktı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Ben Uskal'a bakarken o tam arkamda duruyordu.

O sırada gerçekten de bayılmayı istediğimi fark ettim. Bilincimi kaybetseydim tüm bunlardan kaçabilirdim. Zihnimi kapatmamın tek yolu buysa duvara kafa atmaya veya pencereden atlamaya bile hazırdım. Kederden, hüzünden, trajediden ve kaybetmekten yorulmuş zihnim için muazzam bir kaçış olurdu. Ancak bunun için fazla güçlüydüm. Zihnim, zannettiğimden ve umut ettiğimden daha dayanıklıydı çünkü acıyla o kadar fazla antrenman yapmıştı ki kolay kolay yıkılmıyordu.

"Zehirlenmiş majesteleri," dedi Uskal kayıtsız bir ses tonuyla. "Sabah kahvaltısına bir şeylerin katıldığını düşünüyoruz. Tüm saray halkı sorgulanmaya alındı. Kesin bir cevap almadan size söylemek

istemedik." Endişeyle yüzüme bakıyor, tepki vermemi veya en azından bir şeyler söylememi bekliyordu. Emirler vermeliydim. Bir prenses, hayır, bir kraliçe kontrolü eline almak zorundaydı. Ancak şu an üzerimde gezindiğini hissettiğim bakışlar hayranlık yüklü değildi, bana acıyarak bakıyorlardı.

Zavallı yalnız prenses, diye düşünüyor olmalılardı. *Wisteria'nın beceriksiz vârisi. En değersiz vârisi. Hiçbir zaman hükümdar olamayacak kadar ciddiyetsiz bir prenses. Eğitimi tam değil. Yeterince asil değil.*

Ablası daha iyi bir adaydı. Ablası tahta geçmeliydi.

Küçük kız kardeşi keşke ölmeseydi. O bize hükmedebilirdi.

Annesi yok ki şefkati nereden öğrensin? Ablası yok ki asaleti nereden bilsin?

Babası yok ki hükmetmeyi ilk elden gözlemlesin. Bir eşi yok ki yardım istesin.

Tüm ailesini kaybetmiş. Ona bir kraliçe olmayı öğretecek kimsesi yok.

Halkı ona değer vermiyor. Onu istemiyor. Onu sevmiyor.

Kimse onu sevmiyor. Sevdiği herkes gitti. Onu sevecek kimse yok.

Yalnız prenses.

Zavallı prenses.

Kırılgan prenses.

Parçalanmış prenses.

Ölümcül prenses.

Zihnimde dönen çığlıkları susturup Uskal'ın gözlerine baktım. "Zehir olduğuna emin misiniz?" diye sordum yutkunarak.

Uskal başıyla onayladığı sırada zihnim izlemem gereken yolu seçmişti bile.

Üçüncü yol: intikam.

Vücudum iradem dışında hareket ederek Nathan'ın beni çoktan yakalamak için atılan kollarından kurtuldu. Kendimi birden odayı arşınlarken buldum. Başım dönüyor, ayaklarım istemsizce hareket ediyordu ancak nereye gitmem gerektiğini çok iyi biliyordum. Sert ve uzun adımlarla zemini inleterek hızla yürüdüm. Herkes bana bakıyor, korkuyla beni izlerken kımıldamıyorlardı bile.

Ninova

O sırada Uskal ve adamlarının hemen arkasındaki koridorda sandığımdan daha fazla insan olduğunu gördüm. Hizmetkârlar ve muhafızlar endişeyle kapının dışında bekliyorlardı. Fısıldaşmalar, dedikodular, bağırışlar. Eira'nın kendini öldürdüğü, dört yaşındaki prensesin öldürüldüğü veya annemin öldüğü gün bile sarayda bu kadar gerginlik olduğunu hatırlamıyordum. Elbette bunun sebebi tahtta çoktan birinin oturuyor olması ve Kral Halrod'a güvenmeleri olabilirdi. Vârisler öldüğünde kraliçeye güvenmişlerdi. Kraliçe öldüğünde babama güvenmişlerdi. Ama güvenecekleri kimseyi bulamıyorlardı artık.

Nathan'ın arkamdan koştuğunu ve durmam için seslendiğini duyabiliyordum. Umursamadım. Hızla Uskal'ın üzerine atılıp iki elimi kaldırdım ve duvar gibi dikilen adamı yakasından tutup duvara çarptım. Tüm gücümü kollarıma vererek hareket etmesini engelledim. Yüz ifadesi son derece kayıtsız, habersiz ve umursamaz görünüyordu. Rol yapmayı ne kadar da iyi beceriyordu. *Hain.*

Gerçekten de babama yardımcı olduğuna inanmamızı mı bekliyordu? Onu sağ tutmaya çalıştığını biliyordum. Günlerdir babamın yanında olarak, ona ilaçlar içirerek güvenini kazanmıştı. Ancak işin aslı, yalnızca onu öldürebileceği bir fırsat aramıştı. Krallığın en zayıf, tahtın en kırılgan olduğu anı seçmişti bunun için de. Eşi olmayan, tahta geçmeye hazır hissetmeyen bir prensesi zorlamaktan daha iyi bir seçenek olamazdı.

Üstümde ne bir silah ne de ona karşı kullanabileceğim sert bir cisim vardı. Bu yüzden dirseğimle bileğimin arasını tam çenesiyle boynunun arasına yerleştirerek parmak uçlarının üzerinde nefessiz kalmasını sağladım. Yutkunmaya çalıştığını, aşağı yukarı oynayan gırtlağını kolumda hissedebiliyordum.

"Nasıl yaparsın?" dedim. Kelimeler ağzımdan nefretle çıkıyor, keskin bir bıçak gibi havayı yarıp geçiyordu. Babamın danışmanı konuşmaya çalıştı ancak duyduğum tek şey kesik nefeslerle boğulma sesleriydi. Kıpırdanmaya, nefesini engelleyen kolumu indirmeye ve elimden kurtulmaya çalışıyordu ancak koca bir orduyu devirecek kadar öfkeye ve güce sahiptim. Beni kimse durduramazdı.

Ninova

"Sana güvendi!" diye bağırdım. "Babam sana sağlığını, canını emanet etti!" Dişlerimin arasından çıkan tükürükler morarmaya başlayan yüzüne çarpıyordu. "Samimiyetine, yıllardır süren birlikteliğinize, en çok da sadakatine inanmıştım."

"Prenses Euria, lütfen durun." Konuşan kişi kapının hemen dışında bekleyen Rakan'dı. Gözlerimi Uskal'dan çekip ona döndüğümde derin, acılı bir nefes aldı. "Babanızı zehirleyen kişi o değil. Suçluyu bulduk. Daha doğrusu kendisi itiraf etti. Zorlamamıza gerek kalmadı bile."

"O halde kim?"

Uskal ve Rakan katilin gözlerinin içine bakabilmem için beni sarayın altındaki zindanlara götürürken düşünmemeye çalıştım. Onun kim olduğunu yüzüne bakarak öğrenmemin en iyisi olduğunu düşünmüşlerdi çünkü katilin ismini telaffuz edecek cesaret hiçbirinde yoktu.

Babamın katilinin, biricik kralımızın, geriye kalan tek ailemin katilini. Yalnızlığımı mühürleyen katili.

Zindan yıllar boyunca sayısız insanlar görmüş, çeşitli değişiklikler geçirmişti. İlaveler yapılmış, bazı yerleri kullanılmaz hale gelmiş, deprem ve savaşlar sırasında zarar gören bölmeleri defalarca yenilenmişti.

Buna rağmen devasa zindanın son zamanlarda neredeyse hiç ziyaretçisi olmamıştı. İçeri girdiğimizi anlamamı sağlayan ilk belirti birdenbire burnuma vuran küf ve nem kokusuydu. Aşınmış, nemli taş duvarlar da katile adım adım yaklaştığımın göstergesiydi. Üzerinde Ocreya Krallığı'nın arması olan ve ellerini asker gibi birleştirmiş iki nöbetçi merdivenlerin hemen sonunda bekliyordu.

"Prenses Euria," dediler aynı anda ve iki zıt tarafa geçerek zindanın zeminine ayak basmamıza izin verdiler. Aşağı inen uzun merdivenin sonuna varmıştık en sonunda. Kapkaranlık zindanın taş duvarlarına eşit mesafeyle dizilmiş meşalelerin yanından geçerek Rakan'ı takip ettim. Alçakların, hainlerin, zalimlerin ve suçluların bir zamanlar sıralandığı boş demir hücreleri hızla terk ettim.

Katilin bulunduğu hücreye vardığımızda Rakan arkamda dikildi ve Uskal kenara çekilerek onu görmemi sağladı. Karşımda kimi bulmayı beklediğimi bilmiyordum ancak o değildi. O olamazdı. O olmamalıydı.

Kalisa zindanın soğuk zemininde oturmuş, dizlerini kendine çekmiş sessizce ağlıyordu.

Önce ayaklarımı buldu yaşlı gözleri, sonra ağır ağır başını kaldırdı. Burnunu çekerken sarıldığı bacaklarını kendine daha da çekti. Kısık, mor renkli gözleri ifadesizdi. Çığlık atmıyor, bağırmıyor, inkâr etmiyordu. Ona suç attıklarını, aslında bunu yapmadığını haykırmıyordu. Suçsuz olduğunu itiraf etmiyordu dudakları.

Lütfen, dedim kendi kendime. *Yutkundum. Lütfen bana bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle. Bir hata olduğunu söyle. Bunu senin yapmadığını söyle.*

Kendimi en sonunda sertçe yere çarparak parçalanacağım bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissediyordum ve beni tutan kimse yoktu. Tanıdığım, bir dost olarak gördüğüm o insan, bir kardeş gibi hissettiğim kız o kadar uzaktaydı ki artık. İhanetin soğukluğuyla buz tutmuş gibi hissediyordum. Vücudumdaki tüm kan çekilmiş, yerini tarif edemediğim, tiksinti dolu bir kin almıştı.

Tüm krallığın gücüne sahiptim ama ayakta duracak gücüm yoktu.

Yüzlerce insanın hükümdarıydım ama kimsem yoktu.

Kalisa'ya bakacak, ona soru soracak cesaretim kalmamıştı. Gözlerine bakamıyordum. Başıma gelen onca şeyden sonra babamın da elimden koparılıp alınması hiç olmadığım kadar çaresiz hissettirmişti. Güçsüzdüm, aptaldım, bir hiçtim.

Babasını korumayı bile beceremiş, yanlış insanlara güvenmiş, hata üstüne hata yapan, kusurlarla dolu bir prenses. Kalisa yalnızca bana değil, ona ev sahipliği yapan krallığa da ihanet etmişti.

Tüm dünyama ihanet etmiştim. Tüm dünyam da bana ihanet etmişti.

Ona güvenmek, onu evime, yuvama almak gibi korkunç bir hatayı nasıl yapabilmiştim? Onu arkadaşım bilmiştim. İyi olması için

Ninova

uğraşmış, mutlu olması için çabalamış, sevgilisi için planlar yapmış, kendi hayatımı riske atmıştım. Bunların hepsi bir yılanı, bir haini kendi evime sokmak için miydi? Babamı öldürmesini kolaylaştırmak için miydi?

Onu veya bir başkasını suçlamak anlamsızdı. Kendi sonumu bizzat kendim hazırlamıştım.

"Kurabiye," diye fısıldadı yorgun dudaklarının arasından. Ona buz gibi, nefret dolu bir bakış attım. Ağzımdan kelimeler çıkmıyor, boğazıma dolup taşıyor olmalarına rağmen geri gidiyorlardı. Kayıtsız bir ifade kazınmıştı Kalisa'nın suratına. Yaşamaktan yorulmuş, kaderini çoktan kabullenmişe benziyordu. "Bunu yapmazsam Dane'i öldüreceğini söyledi. Kral Halrod'un canına karşılık, onu serbest bırakacaktı."

Hiçbir şey söylemeden yalnızca ona baktım.

"Delhin ve Zedy'yi o kadar kolay kurtarmamız bir tuzaktı. Fenris bilerek yerini belli etti. O gece Rakan'la ayrı düştüğümüzde karşıma çıktı. Tahta geçmek zorunda kalırsan onun peşine düşemeyeceğini biliyordu. Her şey planlıydı. Hepsini en başından beri kontrolü altında tutuyordu."

"Yardım istemek aklına hiç gelmedi mi?" diye sordum zar zor. Sesim kuvvetini yitirmiş, dağılmaya yüz tutmuş bir sisten farksızdı.

Kalisa zar zor ayağa kalktı. Nefes alıp vermek canını yakıyormuş gibi iki büklüm bir halde paslı, metal parmaklıklara tutundu. "Anlamıyorsun Euria. Kral Halrod ölmezse Dane'i öldüreceğini söyledi. Bana yirmi dört saat süre verdi. Onu öldürdükten sonra suçumu inkâr etmeyi düşünmedim. Yaptıklarımı kabullenecektim. Suçumun sonucunu biliyorum. Ancak ikimizden biri yaşayacaksa Dane bunu daha çok hak ediyor. En azından baban huzurlu bir şekilde, acı çekmeden veda etti bu dünyaya. Senden sonsuz kere özür dilerim ama üzgün değilim. Bu dünyada değer verdiğim, onsuz yapamayacağım tek insan için yaptım bunu. Onu hayatta tutmak için Fenris kimin ismini söylese aynı şeyi yapardım." Derin bir soluk aldı. "Dane'in hayatını riske atamazdım, bu yüzden hayır, yardım istemek aklıma gelmedi çünkü istemedim. Yapmam gerekeni yaptım."

Ninova

Gözlerimi parlak, dalgalı mor saçlarında gezdirdim. Gözyaşlarıyla yıkanmış soluk tenine baktım. Perili bir ormanı andıran gözlerinde acıyı ve kederi fark etsem de pişmanlıktan eser yoktu. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Daha fazla soru sormaya ihtiyacım yoktu.

İçimde ne bir öfke ne de intikam arzusu vardı ona karşı. Kalisa'ya karşı hiçbir şey hissetmiyordum, hissedemiyordum. Tüm duygularım toparlanmış, bir kasırgaya dönüşmüştü ve bu kasırganın hedef aldığı tek bir kişi vardı. Kalbimin olması gereken yerde yalnızca kocaman, için için yanan bir nefret vardı. Kalisa yaptığının cezasını biliyordu. Bunu kendisi de söylemişti.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Dudaklarını ıslattı nazikçe ve başını kaldırıp son bir kez baktı gözlerime. Neler olacağının, bundan bir kurtuluşu olmadığının farkındaydı. Gözlerindeki kabulleniş razı olduğunun belirtisiydi. "Dane'e onu her şeyden çok sevdiğimi söyle," dedikten hemen sonra yutkundu. "Elveda Kurabiye."

Bu Kalisa'nın bana son kez *Kurabiye* deyişiydi. *Kraliçenin* adaleti onu bulmadan önce son sözleriydi.

"Rakan, infazı gerçekleştir."

İşte, emri vermiştim.

Rakan gözlerini kırpıştırıp kekeledi. "Ma-majesteleri, önce suçlunun lehine aleyhine olan delilleri incelemek istemez misiniz? Onu hemen infaz etmeden önce danışmanlarınızla görüşmeyi tercih edebilirsiniz belki."

Gözlerimi kısıp sertçe ona döndüm. "Kalisa kralı öldürdüğünü ve kraliçesine ihanet ettiğini itiraf ediyor. Delillere ihtiyacım yok." *Delillermiş*, diye düşündüm. Rakan belli ki tahmin ettiğimden daha fazla bağlanmıştı ona. Yalanlarla dolu, sevgisini bir ihanet bahanesi olarak kullanan kıza.

"Majesteleri," diye sözle başladığı anda yumruklarımı sıktım.

"Kes sesini!" Katlanabileceğim kadarına katlanıyordum. Kalisa'nın suçsuz olmadığı barizdi ve yapılması gerekeni uzatmanın bir

Ninova

manası yoktu. Her şeyden bıkmış, usanmıştım. Yalancılardan ve ihanetlerden. Katillerden ve haydutlardan. Tahttan ve taçtan. "Ben senin kraliçenim ve bir kelime daha duyarsam aynı emri senin için de veririm"

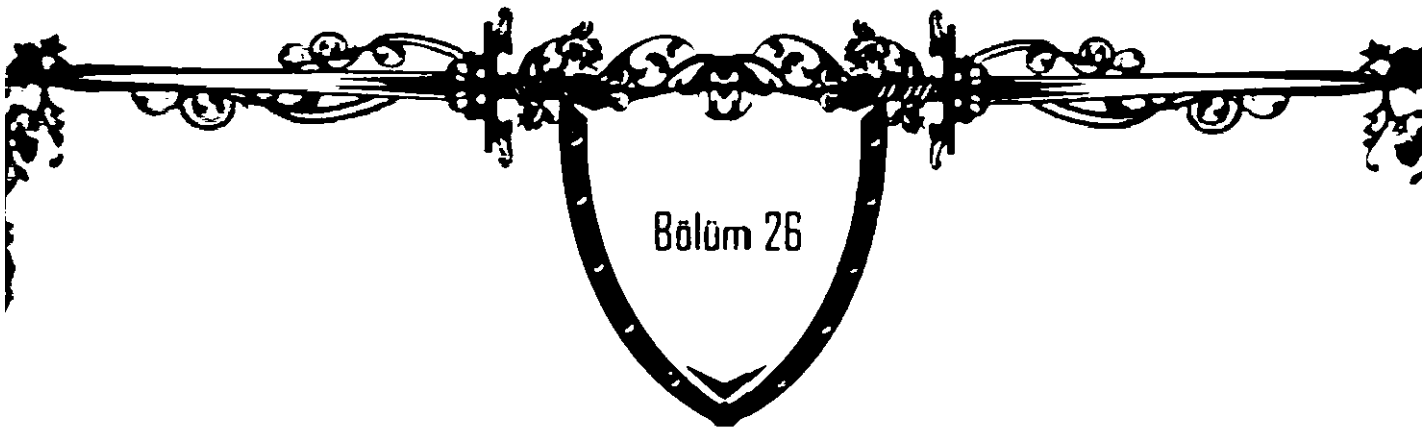
Rakan'ın sert mizacını çevreleyen koyu kahve saçlar meşalelerin altın ışığıyla titreşiyordu. Çenesini sıktığını yanaklarında bir nabız gibi atan damarlardan anlayabiliyordum. Tahmin ettiğim üzere konuşmadı. Gözlerimin içine baktı, baktı, baktı.

Birkaç adım geri çıkarak muhafıza, Kalisa'nın yanına ulaşabilmesi için ihtiyaç duyduğu alanı açtım. "Git ve görevini yerine getir."

Rakan'ın büyük çelik kılıcı belindeydi. Kılıcının kabzasındaki mavi taşları parlatarak çektiğinde metalin çınlaması kulaklarımda inledi. Hücrenin paslı kilidini açıp kapıyı ardında kadar sürüklerken bunu yağlı bir bezle yapmaya dikkat etmiş, parmaklarını korumuştu. Yerdeki tuhaf kokulu sıvıya bastığında Kalisa bir adım geri çıktı.

Rakan'ın buna cevabı sessizlikti. Kalisa derin bir nefes alarak dik durmaya çalıştı. Uzun bir süre hiç kıpırdamadan kaldı yerinde. Rakan kılıcını kaldırdığında onu başıyla onayladı. Rakan kılıcını Kalisa'nın boğazından yarıp geçirirken gözlerimi bile kırpmadım.

Ninova

KRALİÇENİN ADALETİ

Tabutun üzerine, bir kar tabakasını andıran beyaz renkli kürk örtülmüştü. Merhum babam, ak saçları ve sakallarıyla buz gibi görünüyordu. Dudakları ebedi bir sükûnetle mühürlenmişti. Ellerini göremiyordum ancak onları yeniden yanaklarımda hissetmek için her şeyimden vazgeçebilirdim. Son bir kez bana bakmasını, son bir kere "kızım" diye seslenmesini, son bir kere sarılmasını dilerdim. Ölümün uykuya benzediği söylenirdi ama bu doğru değildi. Ölüm yalnızca ölüme benzerdi.

Nathan ağır ağır yanıma yaklaştığında derin düşüncelerimden sıyırıp çıkardı beni. Elini nazikçe sağ omzuma yerleştirdi. "İyi görünüyorsun."

Bu sabah yataktan kalktığımda hizmetkârlarım odama sabahın kõründe dalmış ve beni beslemeye çalışmışlardı. Birkaç balık kuyruğu, yulaf lapası ve incirdi uygun gördükleri kahvaltı. Ancak babam õleli bir günden fazla olmuştu ve benim için hiçbir şeyin lezzeti kalmamıştı.

İç geçirerek yataktan çıkmış, benim için gümüş renkli bir elbise seçmelerini rica etmiştim. Cenazelerde genelde siyah giyilmesine rağmen Ocreya'nın gelenekleri tam tersine işlerdi. Bugün beyaz giyinmem gerekiyordu. Ölüm karanlıkla ve siyahla özdeşleştirilmişti ancak ölümün beyaz olamayacağını da kimse söylememişti.

Onlar beyaz kumaşlarla etrafımda gezerlerken pencereden doğan

Ninova

güneşi seyretmiştim. Ufuktaki ve ufuktan daha yakındaki düşmanlarımı düşünmüştüm. Kıyı her zamanki gibi gemilerle doluydu. Ormandaki kuşların cıvıltıları saraya kadar geliyordu. Sakin, huzurlu bir sabahtı. Hava nemliydi. Koşuşturan muhafızların ve saray çalışanlarının sesini işitebiliyordum.

Ardından odamı terk etmemi sağlamış, babamın cenazesinin bulunduğu salona kadar bana eşlik etmişlerdi. Ne kadar süredir onu izlediğimi hatırlamıyordum.

"İyi hissediyorum." Bir yalandı. "Hava çok soğuk ama iyi hissediyorum."

Nathan başıyla ağır ağır onaylayıp babama baktı. Mezar taşının üzerine yazılmasını istediğim sözcükleri hazırlamış, bir parşömene karalayıp tabutun üzerine bırakmıştım.

Ocreya Kralı Vitkung Halrod Vaseva burada yatıyor.

Elna, Eira ve Euria'nın Babası.

Nathan'ın dudakları kıpırdandı. "Neden anneni yazmadın?"

Omuzlarımı silktim. "Babam iyi bir eş olarak anılmayı hak etmiyor. İyi bir hükümdar değildi. İyi bir eş de değildi. Yalnızca iyi bir babaydı."

Muhafız tabutla arama geçerek ayakta durdu. Yüzüme inen beyaz tülü kaldırıp gözlerimin içine baktı. Merhumun ailesinin tül takması krallığımızın bir geleneğiydi. Bu, gözlerdeki yaşları, solmuş suratları gizlemek için yapılırdı ancak benim gözlerimde dökülecek tek bir yaş kalmamıştı. Yalnızca öfke vardı.

"Saraydaki herkes çok endişeli Euria. Acilen taç giyme töreninin yapılmasını ve tahta çıkmanı istiyorlar. Halk gerilmeye ve korkmaya başlamadan önce onlara sahip çıktığını göstermelisin."

"Elbette," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Ancak babamın ölümünün duyurulmasının engellenmesi için herkese can yemini verdirdim. Ben aksini söyleyene dek Kral Halrod hayatta bilinecek."

"Neden?" Nathan'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Neden mi? Zaman kazanmak için tabii ki," diye yanıtladım kayıtsız bir ses tonuyla.

Başını şiddetle iki yana sallamaya koyuldu. Sanki bu kararımı değiştirecekti. "Lütfen bana aklımdan geçen şeyi yapacağını söyleme."

"Aklından ne geçiyor?"

"Onun peşine düşeceksin." Sesi acı doluydu.

Sessiz kaldım. Bulunduğumuz salonu inceledim ona bakmamak için. Bu boş, karanlık odaya ilk girişim değildi ancak muhtemelen son olacaktı. Ailemden kimse kalmadığı için artık ölümlerle mücadele etmeme gerek yoktu. Siyah taşlarla çevrelenmiş, fazlasıyla yüksek tavanlı ve mumlarla dolu bir odaydı burası. Parlak duvarlar tertemiz ve pürüzsüzdü. Neredeyse hiç kullanılmayan şöminede kararmış, küle dönmüş kömürlerin gri tozu bulunuyordu. Muhtemelen Eira'nın cenazesinden kalmıştı.

Babamın tabutunun durduğu masa dışında hiçbir eşya yoktu odada. Yalnızca duvarlar, aydınlatma, simsiyah perdeler ve tabut. *Buraya son gelişimde,* diye düşündüm. *Eira'nın cesedine veda etmiştim.* O zaman babam yanımdaydı. Gelip alnıma bir öpücük kondurmuş, her şeyin iyi olacağını fısıldamıştı. Kız kardeşime veda etmiştim bu odada. Anneme veda etmiştim. Ardından da ablama ve son olarak babama.

"Euria, sen artık bir kraliçesin. Sorumlulukların var. Baban sana yıkılmak üzere olan, dengesiz, kırılgan bir taht bıraktı. Bırak onun peşine ben düşeyim. Kılıcın olayım. Ama sahaya tek başına çıkma, şehre inmek çok tehlikeli." Nathan omzumdaki elini hafifçe sıkarak aklımı başıma getirmeye çabaladı.

Bakışlarımı kaçırdım. "Kararım kesin."

Sessizce durdu. Ardından gözlerinin hafifçe yaşlandığını fark ettim. "Hayatını tehlikeye atacaksın." Sesi endişeliydi.

"Bana hiçbir şey olmayacak." Sesim kararlıydı.

"Peki ya Rakan? Zedy? Delhin?" Derin bir nefes alıp duraksadı. "Peki ya ben? Hepimizi de kendinle ölüme götürdüğünün farkında mısın Euria?" Bana vicdan yaptırmaya çalışıyordu. Normalde beni hiç bu şekilde baskı altında bırakmaz, kendimi iyi hissetmem için

Ninova

elinden geleni yapardı. Bir şekilde bana onları tehlikeye attığımı düşündürerek planımdan vazgeçmemi umuyor olmalıydı. Komikti. Çünkü eski Euira olsa bu pusuya düşebilirdi ancak artık eskisi kadar acı çekmiyordum. Eskisi kadar hissetmiyordum. Sanki kalbimin etrafına bir zırh örülmüş, duygularımın açığa çıkmasını engelliyordu. Mantığım kalbimi hapsetmişti ve serbest bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

"Kraliçe olmaktan korktuğun için bunu ertelemeye çalışıyorsun," dedi Nathan aniden çenemden kavrayarak. Ona bakmam için zorlarken gözlerimin içine baktı. Bunu ilk defa biri sesli dile getiriyordu. "Tahta çıkmak istemiyorsun," diye ekledi suçlayıcı bir ses tonuyla.

Gülümsedim. "Sen ister miydin? Kendin söyledin ya Nathan, yıkılmak üzere olan bir tahttan bahsediyoruz. Altında kalacağım yükleri şimdiden tahmin edebiliyorum. Bize savaş açmak isteyecek krallıkları da. Mesele tamamen benim ellerime kalmadan önce sadece krallığıma odaklanabilmem gerekiyor. Bunun yolu da..."

"Bunun yolu da Fenris ve tarikatından kurtulmak," diye tamamladı sözlerimi.

"Gizleniyor olsa bile dördümüz ortaya çıktığımızda saklanmayacaktır. Hepimizi aynı anda avlama fırsatını kaçırmayacak. Hepimiz gırtlağını kesmek için onu ararken gücünü göstermekten çekinmeyecektir. Yüzlerce adamı, onlarca savaşçısı, becerikli kelleuçuranları var ekibinde. Malthazar'ın yıllardır topladığı tüm gücü elinde tutuyor. Birkaç adamına karşılık Gümüş Firari ve Baş Muhafız Nathan'ın kellesi. Böyle bir pazarlığa karşı koyamaz."

"Dur bir saniye," dedi Nathan gözlerini kısarak. "Dört kişi mi?" Başımla onayladım. "Zedy'yi götürmeyeceğim. Dövüş tecrübesi yok."

"*Onlardan* birini sarayda yalnız bırakmak mantıklı mı sence?"

Onlardan. Görünmeyenler'den birini kastediyordu. Kalisa'nın ihanetine benim kadar içerlemiş olmasa da bu diğerlerinden şüphelenmesine yetmişti. Elbette Kalisa'nın yaptığının aynısını Delhin veya Zedy de yapabilirdi ancak bu noktadan sonra kimi öldürmeye çalışacaklardı ki? Nathan hariç sevdiğim kimse kalmamıştı. Bana zarar veremezlerdi çünkü benim olan hiçbir şey yoktu.

Ninova

"Sorun çıkmayacaktır."

Nathan ihtimallerin altında eziliyormuş gibi yutkundu. "Dört kişi yeterli gelmeyiz Euria. En azından iki muhafız daha almama izin ver. Başka türlü gerçekten canımız tehlikeye girecek."

Gözlerimi devirmemek için zor duruyordum. Nathan bir kez daha gücümü küçümsüyordu. "Olur." Karşı çıkmanın anlamı yoktu. Varsın koca bir orduyla girelim Fenris'in inine, kellesini aldığım sürece bunu kaç kişiyle yaptığım önemsizdi. "Güvenilir, iyi muhafızlarından ikisini seç."

"Queil'e ne dersin?" diye sordu. "Quiel Davira."

Biraz duraksayıp düşündüm. Quiel'in annesi yoktu ve fakir bir fırıncının oğluydu. Babasını çok küçükken bir haydut çetesi yüzünden kaybetmişti. Küçük bir erkek kardeşi olduğu için ona bakması gerekmişti. Bu süreçte hırsızlık yapmak zorunda kalmış, dayak yemiş, en sonunda Nathan'ın babasının dikkatini çekmeyi başarmıştı. Sör Dharva çocuğun hızlı refleksleri ve kıvrak zekâsı sebebiyle onu cezalandırılmak yerine iyi yerlere geleceğini tahmin ederek kardeşiyle ona çocukları olmayan bir aile bulmuştu. Çok geçmeden de Quiel'i orduya almış, bizzat eğitmişti. Küçük yaşta muhafız hayatına alışan Quiel gerçekten de öngörüldüğü gibi son derece hızlı kararlar verebilen, strateji konusunda iyi, güçlü bir muhafız haline gelmişti. Güvenilirdi. Sokak hayatına alışıktı ve bir haydut çetesini indirmek istediğimizi söylediğimizde buna karşı gelmek yerine sevinecekti.

"Olur," diye yanıtladım. "Quiel ekibe dahil olabilir. Çabuk uyum sağlayacaktır. Başka kim var?"

"Hoşuna gitmeyecek."

"Kim?" Gözlerimi kıstım.

"Sored Zahava."

"Ah, hayır," diye inledim. "O sinir bozucu veledi ekibe ekleyemeyiz."

Sored, Quiel'in aksine kesinlikle bir centilmen değildi. Biz küçükken Nathan ve ben oyun oynarken her zaman bir yolunu bulup oyunumuzu bozar, eğlencemizi sabote ederdi. Aynı zamanda sık

Ninova

sık küçük bir prens gibi ortalıkta dolaşır, Elna'nın taçlarını çalardı. Sorunlu ve kibirli bir çocuktu. Altın sarısı saçları, ince bir çeneye sahip olan çocuğun sureti küçükken sürekli kâbuslarıma girerdi. Büyüdükçe bu davranışlarını bir kenara bıraksa da hâlâ iyi bir insan olduğunu düşünmüyordum. Nathan bile Sored'in onu dinlemediğini, kuralları umursamadığını söylerdi. Uçan dişi sineklerle bile flört ettiğinden bahsederdi. İyi bir savaşçı olduğu için muhafız görevinde kalmaya devam etse de baş belasından başka bir şey değildi.

"Ona ihtiyacımız var."

"Başka biri olsun." Neredeyse dizlerimin üzerine çöküp yalvaracaktım.

İç geçirdi. "En iyi adamlarımdan biri o, Euria."

Dudaklarımı büzdüm. "Ve en sinir bozucu olanlarından biri."

Hafifçe gülümsedi. "Yakın dövüşte yardımı dokunacaktır."

"Tabii tabii," dedim alayla. "Emin ol kıymetli suratına veya şov yapmaktan asla çekinmediği kaslarına çizik gelmesin diye bizi kılıçların önüne atarken çok yardımı dokunur."

Nathan sustu, uzun uzun gözlerime baktı. İkna edici bakışlarından kaçmaya çalışsam da bunu yapamadım. "Pekâlâ," dedim en sonunda. "Dediğin gibi olsun." Onunla mücadele edecek gücüm kalmamıştı.

Düşünceli bir tavırla iç çekip dudaklarını ıslattı. Gözlerinde merak dolu bir ifade vardı. "Seninle konuşmak istediğim bir konu daha vardı Euria."

Başımla konuşması için işaret verdim.

"Seni öpmem hakkında."

Hemen elimi kaldırıp onu susturdum. "Yapılması gerekenleri yapalım. Bana sadık olanları göreyim. Hainleri eleyelim ve ardından halkın tahta çıkacağıma dair bilgisi olsun. Senin için çok büyük bir sevgi besliyorum Nathan. Hayatımda kalan tek kişisin. Ancak öpücüğümüzün anlamını tüm bunlar bitince arayacağım."

"Elbette," dedi ama bir anlığına duraksadı. "Ancak iş senin hayatını tehlikeye atacak bir noktaya varırsa alacağın intikam umurumda olmaz Ayışığı. Yoluma çıkan herkesi çıplak ellerimle öldürürüm."

Ninova

Fenris'i bizzat öldürmek istediğim için söylüyordu bunu. Hayatım asla tehlikede olmayacaktı çünkü bunu başaracaktım. Yaralar açılabilirdi ancak ruhunu ilk kaybeden Fenris olacaktı. Bu yüzden Nathan'ın vaadi önemli değildi. Gözlerimi ağır ağır kırparak söylediklerini onayladığımda acı dolu bir gülümseme yayıldı yüzüne. Ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutluydu. Eh, bir adamın cesedinin yanında kahkaha atamazdınız.

Nathan elimden tutarak beni babamın cenazesinin bulunduğu salondan çıkardı. Kapının hemen ardında Zedy ve Delhin'in beklediğini fark ettim. Zedy yorulmuş olmalıydı çünkü kapının kenarında yere oturmuş, pofuduk elbisesinin eteklerini zemine yaymıştı.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordum.

Delhin kollarını kaldırıp bana sarıldı. Kahve saçları elma gibi kokuyordu. Koyu kırmızı kumaştan, parlak olmayan, sade bir elbise giyinmişti. Kaliteli kumaş usulca akan bir dere gibi belinden iniyordu. Saçlarını da açmış, yalnızca yanlardan küçük örgüler bırakmıştı. "İyi olduğundan emin olmak istedik."

Nezaketi karşısında gülümsedim. "İyi olmak sıradan insanlara mahsustur. Bundan sonra asla iyi olmayacağım ama olduğumu söyleyeceğim."

"Yine de bir önceki geceden beri senden haber alamadık." Elleriyle benimkileri yakalayıp sıcaklığının bana yayılmasını sağladı. Kalisa'yı zindanda infaz ettirdiğimi biliyorlardı. Bizzat gidip dümdüz bir surada söylemiştim bunu onlara. Zedy dizlerinin üzerine çökmüş, acıyla haykırmıştı; Delhin ise iki eliyle ağzını kapamıştı. Bir süre inkâr etmişlerdi.

"O yapmaz," demişlerdi.

"Hayır," diye inlemişlerdi.

"Bir hata olmalı," diye dilemişlerdi ancak sonrasında anlamak zorunda kalmışlardı. Bir hata yoktu, evet, o yapmıştı.

Ardından onları terk edip kendi odama çekilmiştim. Aradan iki günbatımı iki gündoğumu geçmişti. Güneş diyara iki kere uğramış sonra onu iki kere terk etmişti. Rahatlama hissiyse hiç etrafımda

Ninova

dolaşmamıştı. Huzurun yoluna da çıkmamıştım. Nefretinse davetiyeye ihtiyacı yoktu. Parmak uçlarımda gezinirken sanki beni o yönetiyordu. Gün boyu uzak krallıklardaki şiddetli fırtınaların rüzgârı sarayın koridorlarında turlamıştı. Yas tutmak için vaktim olmadığını yatağımda geçirdiğim tam bir günün sonunda anlamıştım. Kimsenin keyfini beklemeyecektim. Kimsenin yasını tutmayacaktım. Yalnızca amacıma odaklanacaktım.

Ne demişti Pawrin kollarımda can vermeden hemen önce? "Bırak bunu yapanlar acısın." Onu dinleyecektim. Ben Pawrin'in sözünü hep dinlerdim.

"Bu gece şehre iniyoruz," diye yumurtlayıverdim bir anda.

Heyecanlanan Zedy eteklerini savurarak ayağa kalktı. "Bitiyor mu? Ondan kurtulacak mıyız? Dane'i güvene alacak mıyız? Sonunda bu elbiselere veda edecek miyim?"

"Evet ama sen gelmiyorsun." Yanımda zaten Delhin, Nathan, Sored ve Quiel olacaktı. Sored'in bulunmasının iyi mi yoksa kötü mü olacağını tahmin edemezken bir de Zedy'ye bebek bakıcılığı yapma riskini göze alamazdım. Onun hayatta kalacağını ummaktansa işimi sağlama almak daha akıllıcaydı. Ben düşmanlarıma ölümcül darbeler indirirken onlar da geri durmayacaklardı. Biz onların inine daldığımızda tepemize binmeyeceklerinin garantisi yoktu.

Zedy ağzını açıp karşı çıkacak gibi olduysa da sözlerinin heba olacağını fark ederek sustu. Bu gece ya yeraltı dünyasını yok edecek ya da bunu yapmaya çalışırken yok olacaktık. Artık hikâyenin sonuna gelmiştik ve bu son bölümdü.

Delhin omuzlarını silkti. "Ben sana her şeyi anlatırım." Ardından ellerini bir efsaneyi anlatır gibi kaldırdı. "Prenses Euria Vaseva, trajedi dolu bir hayata sahipti. Çocukluğunu, ölen kız kardeşinin acısı ve ablasının gölgesinde geçmişti. Hayalleri intikamdan oluşuyordu. Komplolar onun için çocuk oyuncağıydı. Onun olduğu şehirde kimse güvende değildi ve kimse onun elinden kaçamazdı. Herkes ondan korkardı. O Gümüş Firari'ydi.

O, yalanlara ve ihanetlere maruz kalmıştı. Yıllarını intikamını alma vaadiyle harcamış, en sonunda ölümcül bir yara karşılığında

Ninova

tüm çabası ellerinden alınmıştı. Ancak küllerinden yeniden doğmuş, bir daha Gümüş Firari'nin kararlılığını tüm diyara duyurmayı aklına koymuştu. Güçlü bir kızdı. Savaşçıydı. Kararlıydı. Ama en önemlisi amacına sadıktı. Aklına koyduğunu yapardı ve o gece bunun kanıtı olmuştu. En yakın dostu Delhin'le Ocreya teşkilatlarını yok etti. Suikastlardan ve koca bir ordudan sıyrılıp kurtuldu."

"En yakın dostum Nathan," diye düzelttim bir kâhin gibi ortalığa bağıran Delhin'i.

Delhin gözlerini devirdi. "İyi ki hikâyeyi sen anlatmıyorsun. Nathan hiç ilgi çekici değil."

Muhafız iki elini beline koyarak kızmış gibi yaptı. "Hey!"

Ceylan gözlü kız omuzlarını silkti. "Duygularının incitmek istemedim ama kimse iki metrelik görev adamını dinlemek istemez Nathan. Oysa Fenris'in işkencelerinden kurtulmuş savaşçı, atletik, kestane saçlı kızı herkes merak eder."

"Peki bu hikâye nasıl bitiyor?" diye sordum.

Delhin bir süre düşünüp yanıtladı. "Zaferle elbette. Sen tahta geçiyorsun, muhtemelen kendine bir eş seçmen gerektiği için bunun en yakın arkadaşın olması gerektiğini düşünerek Nathan'la evleniyorsun ve minik beyaz saçlı bebekleriniz oluyor. Ben senin baş koruman oluyorum. Zedy'yi ise şifacıların yanına yolluyoruz. Sonrasında mutlu mesut," derken duraksayıp Nathan'a döndü. "Soyadın neydi yakışıklı?"

"Dharva."

"Sonrasında mutlu mesut Dharva bebeklerini büyütüyoruz."

Zedy yüzünü buruşturup dudaklarını büzdü. "Euira'nın soyadı daha güzel. Vaseva bebekleri kulağa çok daha hoş geliyor."

"İnanın bana, Euria'yla evlendikten sonra gerisi umurumda olmaz. İsterseniz onlara minik ejderha bebekleri diye seslenin." Nathan sırıtarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kısa bir sessizliğin ardından boğazını temizledi. "O halde ben Quiel, Sored ve Kakari'yi alıp geleyim. Madem bu gece çıkacağız, kimlerle omuz omuza dövüşeceğinizi bilmeniz daha iyi."

Ninova

"Bu planları merhum babamın cenazesinin yanında yapmasak sevinirim," dedim Nathan arkasını dönmeden hemen önce.

"Kütüphane?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

"Kütüphane," diye onayladım.

Zedy ve Delhin'in çenesini kapalı tutmaya çalıştığım uzun, çileli bir yolculuğun sonunda kütüphanenin yolunu bulmayı başardık. Kalisa'ya olanlar yüzünden beni suçlamamalarına seviniyordum. Haklı olduğumu eninde sonunda anlayacaklarını düşünmeme rağmen aramızın bozulacağına da bir o kadar emindim. Onlara, Kalisa'nın babamı öldürdüğünü söylediğimde yüzlerinin aldıkları ifade acı vericiydi. Zedy'nin gözlerinden dökülen yaşlar bir noktada kendimi suçlu hissetmeme bile sebep olmuştu ancak ne hissedersem hissedeyim yapılması gerekeni yapmıştım. Can alındıysa bedeli canla ödenirdi. Benim kitabımdaki kurallardan biri buydu.

Sandalyelerimize oturmuş beklerken kapı açıldı, dört muhafız içeri girdi. Uzun boylu, kahverengi saçlı, kemikli bir yüzü olan Nathan. Koyu teni, kıvırcık siyaha çalan saçları ve kocaman gözleriyle Rakan. Sarı, uzun saçları, ince uzun yüzü ve kibirli gülümsemesi ile Sored. Son olarak da beyaz tenli, kısa, lacivert saçlı ve siyah gözlü Quiel. Aralarından en uzun olan Nathan olmasına rağmen en kaslısı Sored'di. En hızlı dövüşen Rakan'ken en kıvrağı Quiel'di. Her türlü saldırıya ve savunmaya karşı eğitimleri tamdı.

Beni gördükleri zaman Sored, Quiel ve Rakan eğilerek selamladılar hükümdarlarını. Tam o sırada Delhin cıvıldadı. "Bu resmiyet ne beyler? Nathan olan biteni size anlattıysa Prenses Euria'nın ruh hastası bir suikastçı olduğundan haberdar olmalısınız. Yoksa Gümüş Firari mi demeliyim?"

Rakan'ın gülümsediğini fark ettiğinde Delhin bana döndü. "Kıvırcık tatlıymış, evli mi?"

"Seni kurtardığımız gece bizimleydi. Onu hatırlamıyor musun?"

Delhin şaşkınlıkla dönüp Rakan'ı baştan aşağı süzdü. "Böyle bir yakışıklı beni kurtarsaydı emin ol hatırlardım hayatım."

Ninova

Rakan gülümseyerek Delhin'in yanına geldi ve elini yakaladığı gibi üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. "İltifatlarınla beni onurlandırdın Delhin. Çok yorulmuş olmalısın. Ancak bu gece o kadar yorulmana izin vermeyeceğimizden emin olabilirsin. Siz intikamınıza bakın, adamları temizleme işi bizde olacak."

Delhin gözlerini kaçırarak sırıtırken yanakları ve kulakları kızardı. "Hem yakışıklı hem de bir centilmen, gözde muhafızım artık sensin."

Rakan kaşlarını çatıp alınmış gibi geri çekildi. "Önceden değil miydim?"

Delhin iki ayağıyla tepinip Rakan'ın cevabı karşısında yerinde zıplarken Quiel yanıma geldi ve alçak sesle konuştu. "Babanız için çok üzgünüm majesteleri."

Yutkundum. "Teşekkür ederim." Ardından sesimi yükselttim. "Bu gece bana saygı ifadeleriyle seslenmenize gerek yok. Bu gece sizin için bir prenses değilim. Bir kraliçe değilim." Yürüyüp masanın cam tarafına geçtim ve iki elimi sert yüzeye dayayarak birer birer herkesin gözlerine baktım. "Bu gece yalnızca Firari'yim."

"Eh, o halde ekip tamam." Nathan rafların birinden Ocreya'nın haritasını çıkardı. Haritada Gümüş Saray, Gümüş Saray'ın etrafındaki derin, gür orman, şehre inen patika, Nothersea sınırı, Krazir sınırı, harabeler, limanlar ve tüm şehir vardı. Elbette karmaşık sokakların çizimi yoktu ancak bu bile yeterliydi.

Parmağımı doğrudan emin olduğum noktaya bastırdım. "Burası Görünmeyenler'in üssü." Ardından deniz kenarına doğru kaydırdım. "Burası yedek üs olarak belirledikleri yer."

Delhin ellerini beline yerleştirip hafifçe eğildi. "İyi ama zaten Fenris'in buralarda saklanıyor olması imkânsız."

"Farkındayım. Eleyerek gider, onu köşeye sıkıştırabileceğimiz noktayı belirleriz."

"Buna hiç gerek yok." Rakan uzun adımlarla masanın karşısına geçip kendinden çok emin bir şekilde haritadaki bir noktayı işaret etti. "Fenris'in saklandığı yer burası." Sadece binaların bulunduğu noktada ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Acı dolu bir gülümsemeyle cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarıp açtı ve uzattı. "Bunun sayesinde."

Bu notu yazmak için fazla vaktim yok, bu yüzden elimden geldiği kadar hızlı açıklayacağım. Fenris asıl merkez olarak şehrin kuzey batısındaki Deniz Dikeni isimli çiçek dükkânının altını kullanıyor. Dükkânın alt katı geniş bir saklanma alanına açılıyor. Tüm olayların yönetildiği merkez orası. Dükkân, adının hakkını veriyor çünkü etrafı Fenris'in adamlarıyla çevrili. Oraya girmek için çaba harcarken önce etrafındaki adamları indirmeniz gerek. Çok geçmeden dükkâna girmiş olacaksınız. Siz bunu yapana kadar Fenris'e haber gidecek, bu yüzden elinizi çabuk tutmalısınız. Eski dükkânın deposunun ardındaki yolu takip edip dümdüz ilerlerseniz asıl üsse varacaksınız. Ne kadar gitmeniz gerektiğini bilmiyorum. Fenris fazla devam edemeden beni durdurdu. Yanınıza yiyecek ve su almanızı gerektirecek kadar uzun süreceğini zannetmiyorum. Aşağı yukarı bakıldığında Ocreya küçük bir yer.

Aşağıda karanlıkta kalacaksınız. Nemli duvarlar ve kötü kokulu su birikintilerini görürseniz şaşırmayın, doğru yoldasınız. Hayaletlerin bile dadanmayacağı yerlerden geçeceksiniz. Ölmemeye çalışın.

Sesli bir şekilde okumayı bitirdiğimde imzasız bir not olduğunu fark ettim. Ancak kimin yazdığını anlamak için bir isme ihtiyacım yoktu. Kalisa'nın el yazısıydı bu. Kalisa kendi idamından önce bizim Fenris'i bulacağımızdan emin olmak istemişti.

"Nereden buldun bunu?" diye sordum kâğıdı masanın üzerine bırakarak. Canım yanıyordu. Acıyı geçirmek için derin nefesler alıp verdim.

"Cebindeydi," diye yanıtladı Rakan.

"Çiçek dükkânı mı?" diye sordu Sored dudaklarını büzüştürerek. Sanki saçma bir şeyler anlatıyordum. Ellerini sinirle havada salladı. "Koskoca yeraltı dünyasının kralı çiçek böcek içinde mi saklanıyor?"

"Bu bilgi kimden?" Soruyu soran Nathan'dı.

"Kalisa'dan."

Nathan şiddetle başını iki yana salladı. "O halde güvenemeyiz.

Yalan söylüyor olmalı. Bizi bir tuzağa yönlendiriyor olabilir."

Hayır, diye düşündüm. *Ölü ruhlar yalan söylemez.*

"Muhtemelen çiçekçiyi kontrol altına almıştır. Hatta dükkânı sanın almış bile olabilir. Tehdit, rüşvet, vaat. Hangi yolu seçtiği önemsiz." diye açıkladı Rakan.

"Ben de Kalisa'ya güvenebileceğimizi düşünmüyorum," dedi Zedy kederli bir ses tonuyla.

"Bence güvenebiliriz. Yalan söylemesi için hiçbir sebep yok. Aksine Dane'i kurtarmamızı istiyordu," diye fikrini sundu Rakan.

Başımla onayladım. "Rakan haklı. Kalisa'ya güvenebiliriz."

En azından artık.

"Hayatlarımızla kumar oynuyorsun prenses," dedi Sored sinirli bir şekilde burnundan nefes vererek.

"Neyse ki kuralları da ben koyuyorum."

Gözlerini kısıp dişlerini sıktı. "İki türlü de önce sizi, sonra kendi hayatımı kurtarmaya bakarım. Yozlaşmış intikam planlarınız umurumda değil. Sizi korumak için geliyorum."

Hafifçe güldüm. "Çok merak ediyorum Sored, acaba seni öldüren kibrin mi olacak yoksa iki dakikadan daha uzun süre kapalı duramayan çenen mi?"

"Muhtemelen sen olacaksın," diye mırıldandı yarım ağızla baş muhafız.

Sored gülümsemesi solmadan hemen önce dudaklarını ısırdı. "Çeneme bayılıyorum doğrusu," diyerek Delhin'e doğru eğildi. "Söylesene güzelim, şehirde hiç benim kadar yakışıklı bir muhafızla karşılaştın mı?"

Delhin bir adım geri çıkarak sırtını Rakan'a yapıştırdı. "Iy."

Sored ellerini yumruk haline getirip, "Hey..." diye başladı.

"Ah Wisteria aşkına, sus Sored!" Queil sarışın muhafızın sırtına vurup yeniden plana dönmemizi sağladı.

O bunu yaparken tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım. Zaten kısacık kalmış olan tırnaklarımın kenarlarını her gerildiğimde ısırmaya ve koparmaya başlardım. O sırada Nathan bunu fark etti ve nazikçe

Ninova

elimi kavrayıp dudaklarımdan uzaklaştırdı. Masaya yerleştirdikten hemen sonraysa yeniden kemirmememem için kendi elini benimkinin üzerine yerleştirdi.

"Yine tozlu yerlerde sürünecek, koca cüssemi iki büklüm halde koridorlara sokmaya çalışacağım öyle mi?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Kimse size bu kadar iri olun demedi." Delhin kaşlarını yumuşatıp aceleyle Rakan'a döndü. "Sen hariç hayatım, boyun harika. Çocuklarımız çok uzun boylu olacak."

"Delhin, lütfen muhafızımla daha sonra flörtleşebilir misin?" diye sordu Nathan eliyle alnını ovarak.

Ceylan gözlü kız dilini çıkardı. "Bu gece hepimiz ölebiliriz! Bırak da son saatlerimin keyfini çıkarayım."

Rakan omuzlarını silkti. "Haklı." Ardından Nathan'a dönüp gülümsedi. "Benim bir itirazım yok."

"Benim var!" diye bağırdı Nathan sinirle.

Sored bir adım geri çıkıp hafifçe kıkırdadı. "Belki de bu güzellik de benimle keyifli vakit geçirmek ister. Işıltılı güzelliğiniz tüm odanın enerjisini üzerinizde topluyor. Uzun süredir Ocreya'da sizin kadar güzel bir kadınla karşılaştığımı hatırlamıyorum." Zedy'ye baktığını fark ettiğimde aceleyle çilli çocuğu korumaya geçecektim ki Sored benden hızlı davrandı. Elini öpmek üzere Zedy'nin narin parmaklarına uzandığında Zedy şiddetle geri sıçradı.

"Hey, hey!" diye bağırarak tüm hızıyla odayı arşınlayıp arkama geçti ve iki elini omzuma yerleştirerek saklandı. "Benden uzak dur ahbap!"

"Ah, kılıçlar ve balıklar aşkına! Sen erkeksin!"

Nathan derin bir nefes verip dirseğini masanın üzerine dayadı. Bu ekibi toparlama görevini kabul ettiği için pişman olmuşa benziyordu. "Gece yarısından önce herkes hazır olsun. Atları hazırlama görevi Rakan'da. Yanımıza almamız gereken her şeyi Quiel ayarlayacak. Harita, halat, zehir, sargı bezi... Silah konusunda neye ihtiyacınız varsa ben ayarlarım."

"Peki ya ben ne yapacağım?" diye sordu Sored dudaklarını bü-

Ninova

zerek.

"Kıçını vaktinde avluya indir yeter."

Herkes görevlerini yerine getirmek üzere çıktığında geriye yalnızca Zedy ve ben kaldık.

"Her şey yolunda gidecek Firari."

"Keşke bunun doğru olduğuna inanabilseydim Çilli."

"Eh," dedi Zedy eteklerini kaldırıp masaya otururak. Ayakları havada kalmıştı. Yaşıtlarına göre daha kısa boyluydu. "Plan değiştirmek için pek vaktin olduğu söylenemez. Elindekiyle yetineceksin." Gülümseyerek ayaklarını sallandırmaya koyuldu.

"Arkadaşlığın için teşekkür ederim Zedy. Bana Elna'yı andırıyorsun. O da tıpkı senin gibi cıvıl cıvıldı. Her şeye iyi yönünden bakmayı bir şekilde becerirdi."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Onu çok küçükken kaybettiğini biliyorum ama kulağa harika biri gibi geliyor. Hayatta olsaydı eminim ki çok iyi anlaşırdık."

Başımla onayladım.

"Onun intikamını almak için çıktığın yola tüm kraliyetin kaderini değiştirerek son veriyorsun."

Yutkunarak masadaki kristal kadehlerin birindeki suyu içiverdim. *Kraliyetin kaderini değiştirmek.* Hayır, ben yalnızca kendi kaderimle oynuyordum. Kraliyetin kaderine dokunmuyordum. Kimsenin haberi olmayacaktı olan bitenden. Yeraltı dünyası da Gümüş Firari'yi yanında götürerek yok olacaktı.

"Kraliyetin kaderini değiştirmeyeceğim. Yalnızca Fenris'in kaderinin sona erdiğinden emin olacağım."

"Eh, bana Delhin ve Dane'i geri getirdiğin sürece sorun yok."

Alınmış gibi yaparak elimi dramatik bir şekilde göğsüme yerleştirdim. "Beni önemsemiyorsun o halde öyle mi Çilli? Verdiğim onca emeğe rağmen..."

Zedy kıkırdayarak ayaklarını hızla salladı. "Hiç de bile! Sen zaten sağ döneceksin. Gümüş Firari'sin sen!" İsmimi efsanevi bir kahramandan bahseder gibi hayranlık ve gururla söylemişti. "Delhin'i ne

Ninova

kadar ablam olarak görüyorsam, sen de bir o kadar ablam sayılırsın."

"Ablan mı?"

Gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı ve kıvırcık sarı saçları başıyla sallandı. "Elbette!"

Yutkundum. "Hadi git dinlen biraz Zedy. Yarın sabah Delhin ve Dane'den olayları dinlerken enerjiye ihtiyacın olacak. Ayarlayabilirsem sizi kalacak bir yere de götürürüm. Üçünüz bir süre orada yaşarsınız. En azından ortalıkta güzel bir leydi gibi gezmek zorunda kalmazsın."

"Tüh, tam da alışmaya başlamıştım." Kendini masadan aşağı atıp sekerek yanıma geldi. Yanağıma çabuk, hızlı bir öpücük kondurduğu gibi eteklerini bir sola bir sağa savurarak beni kütüphanede yalnız bıraktı.

Bölüm 27

GECENİN GÖLGESİ

"Bunların hepsi şart mı?" Sored bir pelerinin eteklerini, bir peçesini çekiştirip duruyordu. Bir yaz günü erimenize sebep olacak güneş kadar sarı saçlarını ensesinin altında ufak bir atkuyruğu yapmıştı. Oraya kadar ulaşamayan tutamları ise kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı.

"Ne olursa olsun kimliklerimizi korumak zorundayız. Euria'yı tehlikeye edemeyiz," diye açıkladı Nathan sertçe. Konuyu aceleyle kapatmaya çalışıyordu çünkü sarışın veledin her lafının sinirime dokunduğunun farkındaydı. Ama bunda başarılı olamadı çünkü burnunu kırıştıran Sored susmaya niyetli değildi.

"İyi ama o zaman sadece Euria taksın, bizi zaten tanımazlar ki."

Bunun üzerine Rakan gözlerini devirip iç çekti. Kıvırcık saçlarını başını geriye atarak yüzünden uzaklaştırdı. Mimikleri son derece kolay okunuyordu muhafızın. Sert, kemikli çene yapısı, nazik karakterine hiç uymuyordu. Bakışları Sored'inki gibi parlak ve donuk değildi. Sıcaklık yayıyordu koyu renkli gözleri. Yine de soğukkanlı davranışlarından ödün vermiyor, her hareketini özgüvenle sergiliyordu.

"Temkinli olmak pişman olmaktan iyidir," diyerek gür ve neşeli sesiyle sarışını susturdu. Sored gözlerini kısıp ters bir bakış attıysa da karşı çıkmadı. Bunun yerine kaplüşonunu geçirip üstünde oturduğu atının dizginlerini avuçlarına aldı.

Hepimiz atlarımızla ilerleyeceğimiz için ahırı sessiz terk etmemiz mühimdi. Ormanın derinliklerine dalana kadar yavaş ilerleyecektik.

Ninova

Başımı kaldırıp gökyüzünü inceledim. Önce mavi rengini geride bırakıp mor ve gri karışımı bir renge bürünmüş, en sonundaysa ayışığını bile kapatacak kalın bir bulut tabakasıyla örtülmüştü. Şehre varana kadar yağmurun başlamamasını umuyordum. Krallık karanlığa gömüleli çok olmamıştı ama dökeceğimiz kanları yıkamak için biraz daha bekleyebilirdi.

Atımın düzenli ancak yumuşak hareketlerine belimi uydururken dizginlere sıkı sıkı tutundum.

"Şey," dedi Delhin o sırada işaretparmaklarını göğsünde birleştirerek. "Ben at binme konusunda pek iyi değilim."

Gözlerimi devirdim. "Delhin, sen bir haydutsun. Bir suikastçısın."

"Evet ama at binemiyorum." Uyarıcı bir tonla söylemişti bunu. Ardından da gözleriyle Rakan'ı işaret edip kaşlarını çattı.

Derin bir iç çekip ikisini rahat bıraktım.

"Tek başınıza sürmek istemiyorsan benimle gelebilirsin." Rakan, Delhin'e nasıl yaklaşması gerektiği konusunda defalarca kez tereddüde düşmüştü. Ona bazen Leydi Delhin diyor, bazen yalnızca adıyla sesleniyordu. Gerçi, iki türlü de Delhin'in şikâyetçi olduğunu sanmıyordum.

"Çok isterim Rakan, teşekkürler." Elini uzattı ve çoktan atında yer alan Rakan'ın kolundan güç alarak tek hamlede önüne yerleşiverdi. At binmeyen birine göre fazlasıyla usta göründüğü barizdi. Atın dizginlerini Rakan'ın ellerine bırakırken hafifçe gerildi ve Rakan'ın göğsünün sırtına yapışmasını sağladı. Bunu yaparken bir yandan da sırıtması beni bile gülümsetmişti.

En azından hâlâ eğlenebiliyor, diye düşündüm ormana doğru yola çıkarken. Artık Delhin gibi her anın keyfini çıkarabileceğimi zannetmiyordum. Benliğimde parçalanmış bir kalp ve onun alevine karışan bir ruh vardı. Mutluluğumun katili ise şimdi peşinde olduğum adamdı.

Babamın, Miras'ın, Pawrin'in, hatta Kalisa'nın kanı onun ellerindeydi. Kalbimin etrafa saçılan her parçasında Fenris'e duyduğum

Ninova

nefret vardı. İntikam arzusu, kafamda net olarak düşünebildiğim tek şeydi. Tüm savaşlardan daha kaotik, tüm katillerden daha can alıcı bir nefret. Kimse ve hiçbir şey tarafından dizginlenemez, durdurulamazdı.

Fenris'in canına kıydığımda bu duygular yok olmayacak, sadece başka şeylerin de içeride yer almasına izin verecekler di. Ona karşı hissettiğim nefret dengesiz fakat ebediydi. Öldürücü ancak yine de beni hayatta bırakacak kadar zalimdi.

Kendimizi ormanın güvenli kollarına bıraktığımızda yol ve ağaçlar da tıpkı diyar gibi karanlığa bürünmüştü. Çoğu kişinin adım atmaya dahi korkacağı orman bizi kollarına almış koruyordu. Karanlıkla bir huzur ve rahatlama da sindi içime.

Bu noktadan sonra hiçbirimizin can sağlığı ve güvenliği kesin değildi. Sırada ormanı geride bırakıp şehre giriş vardı. Geçmişte en büyük güvencem olan sokaklara girdiğimizde artık buraların benim için ne kadar tehlikeli olduğu kafama dank etti. Bir zamanlar umudu yakalamamı sağlayan insanın artık en büyük düşmanım olduğunu fark ettim. Dostlarıma gelebilecek zararlardan çok korkuyordum ancak en büyük çekincem Fenris'in karşısında çaresiz kalmaktı. Bacağımdaki hançere elimi dayadım ve ne olursa olsun Fenris'in canımı almasına izin vermeyeceğimi hatırlattım kendime. Bu kendimi öldürmem anlamına gelse bile.

"Endişelenme," dedi Nathan yavaşlattığı atı yanıma yaklaştırırken. "Her şey yolunda gidecek."

Güldüm. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Ben geleceği görmüyorum Euria, neler olacağını bilemem. Ama sana inanıyorum."

Peçesini indirerek kızarmış dudaklarını görünür kıldı. Bir eliyle kavradığı parmaklarımı dudaklarına götürdü. Açıktaki tenime yavaşlayan adarımızın ritmine uyum sağlayarak hafif bir buse kondurdu. "Seni koruyacağıma yemin ettim. Korkma."

Elimi nazikçe çekip tekrar dengemi sağladım. "Korkmuyorum." Bu bir yalandı. Korkuyordum ancak buna ihtiyacım vardı. Bu duyguyu savaşırken ve karar verirken kullanacaktım.

Ninova

Deniz Dikeni isimli çiçek dükkânına yaklaştığımızda dikkat çekmemek için atlarımızı biraz öteye bıraktık. Büyük bir tehlike anında canımızı kurtarmak adına koşup yetişebileceğimiz kadar yakın, şüphe uyandırmayacak kadar uzaktaydı atlarımızı bıraktığımız yer.

"Kamari'yi de yanımıza almalıydık." Delhin saçlarını örmeye koyuldu attan indiği gibi.

Başımı şiddetle iki yana salladım. "O küçük kızı tehlikeye atamazdık."

Nathan önce kollarını, ardından da bacaklarını öne arkaya esnetti. "Pekâlâ, mümkün olduğu kadar ayrılın birbirinizden ve kimseyle konuşmayın."

Ellerimi vücuduma yapışık silahların üzerinde, kılıcımın kabzasında gezdirdim. Onları hissetmek bana güven veriyor, cesaretimi toplamama yardımcı oluyordu.

"Buradan sağ çıkamazsak şerefime birkaç kader kaldırın." Sored eliyle selam vererek çatılardaki gözcüleri hedef almak üzere yolunu ayırdı. Sırtımı dikleştirip kaşınan avuçlarıma birer silah yerleştirdim.

"Destek ister misin Ayışığı?" Nathan sırtını duvarlardan birine dayayarak avuçlarını karın hizasında birleştirdi. Parmaklarını sıkıca birbirine kenetlediğinde onları bir basamak gibi kullandım. Ayağımın tabanı, Nathan'ın ellerini bulduğu anda kollarının kuvvetiyle kendimi çatıda buldum. Sessiz hareket edebilmesine şaşırmıştım doğrusu. Bir muhafız gibi eğitim görmesine rağmen tahmin ettiğimden daha fazla benziyordu bir suikastçıya. Yine de beni yukarı çıkardıktan sonra benim onu çatıya çekme ihtimalim olmadığını bildiği için gülümseyip kendine farklı bir yol aramak üzere sokağın aşağısına ilerledi.

Tüm adamlarımın, en az Fenris'in adamları kadar güçlü ve zeki olmasını umut ediyordum. Operasyonun ilk aşamasını sağ salim atlatabilmemiz için çatılardaki düşmanların etkisiz hale getirilmesi şarttı. Bunun için Rakan ok ve yay kullanmaya gönüllü olmuştu. Onun peşinden koşturan Delhin'in de muhafıza yardım edeceği düşünüldüğünde birkaç okun parçalayamayacağı boğaz yoktu. Sonuçta karşımıza çıkacak hiçbir adamın üstünde bir zırh yoktu.

Ninova

Saniyeler sonrasında bir çatının nemli, duman kokulu bacasının soğuğuna yaslamışken diğer çatılara göz atmaya çalışıyordum. Bir yandan da kulak kesilmiştim çünkü bu karanlıkta hareket eden gölgelerin hangi tarafa ait olduğunu kestirmek zordu.

Çok geçmeden Deniz Dikeni'nin etrafındaki tüm çatılardan inlemeler eşliğinde yığılan vücut sesleri geldi. Biraz durup dinledikten sonra Rakan'ın sesi duyuldu. "Etraf temiz."

Bağırmamış olmasına rağmen durum güncellemesi hepimizin kulağına ulaşmıştı. Şehir sanki bugün ayrı bir sessizdi. Bu gece yaşanacaklardan haberleri varmış gibi tüm ruhlar sokakları terk etmişti. Şansın bizden yana olduğunu düşünerek Deniz Dikeni'nin önüne gittim.

Quiel bizden önce dükkâna ulaşmıştı. Elindeki iki ince çelik çubukla kilitle oynuyor, çubukları bir sağa bir sola itiriyordu. Delhin, Rakan, Sored ve Nathan kapının barış içinde açılmasını beklerken derin bir nefes verdim.

"Ah, hadi ama!" Quiel'i omzundan tutup çektikten sonra var gücümle bir tekme savurdum. Kapı açıldı. Eh, geldiğimizden haberleri yoksa da artık vardı.

İçerisi henüz suikast tehdidiyle karşılaşmamış bir haydudun zihni kadar boştu. Durgun çiçekler, kıpırtısız mumlar... Ancak mumların altında biriken ıslaklıktan uzun süredir yandıkları anlaşılıyordu. Görünürde kimse olmasa da az önce vardı. O halde nereye kaçmışlardı?

Nathan ve Rakan iki elleriyle kapıyı kaldırıp kenara çektiler ve içeri girebilmemiz için yolu açtılar. Deniz Dikeni'nin doğu cephesinden giriş yapmıştık. İçerideki ahşap zemin ıslak olmamasına rağmen kaygandı. Pelerinimin başlığını indirerek yavaş ve dikkatli adımlarla önden girdim. Karanlık ve sessizdi dükkân. Mumlar dışında ışık almıyordu. Biraz daha dikkatli dinlersem ekibimin heyecanlı kalp atışlarını duyabilirmişim gibi hissediyordum.

Dükkândaki çiçekler yüzünden incelenecek çok fazla yer vardı. Ekibime dönerek başımla etrafı kolaçan etmelerini işaret ettim. Sonunda gri bulutlar dağılmaya, ayın buz mavisi ışığını serbest bırakmaya karar vermişti. Kapının ötesindeki şehir, terk edilmiş bir

Ninova

harabeyi andırıyordu. Bulanık, gri taşlardan ibaretti yalnızca.

Çiçek dükkânını her kim yönetiyorsa dağınık biri olduğu barizdi. Tecrübelerimi göz önüne aldığımda genellikle botanikçilerin, çiçekçilerin ve şifacıların tamamı fazlasıyla düzenli olurdu. Acayip tohumları daha acayip özlerle karıştırmaktan muazzam bir zevk almalarına rağmen tüm deneyleri kontrollü yaparlardı. Böylece faydalı bir sonuç elde ettiklerinde bunu nasıl becerdiklerini bilirlerdi. Bu nedenle etrafa baktığımda bu çiçek dükkânının gerçekten de bir çiçek dükkânı olarak kullanılmadığından emin oldum.

Peçemi herhangi bir zehirle karşı karşıya kalmamız ihtimaline karşı burnumun iyice yukarısına çektim ve ağzımı tamamen kapattığından emin oldum. Ahşap zeminin üzerinde usulca ilerleyip dar dükkânı adımlarken dikkatli davranmaya çalışıyordum. O sırada bir çiçek dükkânına ait olmasının tuhaf olacağı geniş, ahşap bir gardırop dikkatimi çekti. Mandallı bir kilidi olmasına rağmen kilitli değildi. Yalnızca kapakları örtülüydü. Hançerimi elimde hazır bekleterek dolabın içinden gelebilecek sesleri dinlemek üzere hafifçe eğildim. Nefesimi tutarak dolapta gizlenmiş birinin olup olamayacağını anlamaya çalıştım.

Dolabın kapısı açılıp içinde saklanan karartı üzerime saldırdığında hedefi alnımdı. Hazırlıklı olduğum için vaktinde geri kaçmış olsam da savrulan kapıyı omzumla karşılamak zorunda kalmıştım. Sarsılmamdan fırsat bulan karartı tereddüt etmeden tekrar üzerime atıldı. Beni sert, ahşap zemine deviren kişinin yüzünü bile göremeden altında kaldım. Sırtımı sertçe çarpınca canım yandı ancak belli etmemek için yüzümü kıpırdatmadım bile. Bu sürprizleri seven eleman her kimse, altı kişilik bir gruba tek başına saldırması büyük aptallıktı. Nathan'ın veya diğerlerinin görmemi engelleyen, her yerime bir perde gibi inen uzun, siyah saçları üzerimden almasını bekledim ancak kimse bana yardım etmiyordu. Üstüme savurduğu kısa boylu hançerin çizgisinden kıl payı kaçarken diğerlerinin de saldırıya uğramış olduğunu fark ettim. Tam olarak sayamamakla birlikte herkesin karşısına bir kişi denk gelmişti. Vazoların dizili olduğu yarım dolaplarda saklanıyor olmalılardı tüm sıra boyunca. Altıya karşı altıydık.

Kilosundan ve vücudundan bir kız olduğunu tahmin ettiğim sa-

Ninova

vaşçıyı iterek geriye savurdum ve tek hamlede ayağa kalktım. Çifte hançerlerimi çekerken sıcak havayı iki defa yardım. Karşımdaki kız özgüvenli bir gülümsemeyle önüne düşen siyah, açık saçlarını geriye attı. Benden birkaç santim uzundu. Yüzünde yara izleri vardı ve teni uzun süredir yıkanmamış gibi kirliydi. Suratında yara izleri vardı. Küçük ama derin izler.

Siyah gözlerinin üstünde kalın kaşları, saçları gibi koyu dudakları vardı. Onu incelediğimi fark ettiğinde hızlı ve bulanık bir hareketle üzerime saldırdı. Darbelerinden kaçarken aynı zamanda dostlarımın kendini kaybettikleri savaşta doğranmamaya çalışıyordum. Ortalıkta sağa sola savrulan on iki silahın arasında kalmamak güçtü. Alan hepimizin rahat bir şekilde savaşabilmesi için fazlasıyla dardı ve tek yanlış hamlem düşmana değil, kendi takımıma zarar verebilirdi. Kılıcıma davranmadığım için çok mutlu oldum ve direkt kılıçlarını çekmiş olduklarını fark ettiğim dört muhafıza baktım. Gözlerimi devirirken, *Muhafızlar*... diye düşündüm. Elbette tüm eğitimlerini kılıçlarla aldıkları için tercihlerini ondan yana kullanmışlardı. Aralarından sadece Delhin hançerlerini çekmeye karar vermişti.

Dikkatimi dükkânın metal çınlamalarıyla dolu alanından ayırıp karşımdaki kıza verdim. Yabancının dizlerime doğru yaptığı darbeden zıplayarak kaçtım ve aldığım ivmeyi kızın suratına tekme atmak için kullandım. Yere savrulan kız dudaklarından akan kanı elinin tersiyle temizledikten sonra tükürdü ve hızla tekrar ayağa kalktı. Gülümsüyordu. Yanındaki tuhaf giyimli takım arkadaşı neredeyse onun üstüne basacaktı. Bana savurduğu darbeleri savuşturup kızı duvara sıkıştırırken bir yandan da ortalığı kesiyordum. Tıpkı onun gibi bıçaklara bürünmüş, çeşit çeşit silah kuşanmış bir grubun tuzağına düşmüştük. Herkes benim kadar iyi dayanıyordu ancak karşımızdaki insanlar her kimse oldukça iyi eğitimlilerdi ve senkronize savaşıyorlardı. Uzun süredir birlikte çalışıyor olmalılardı. Aksi takdirde krallığın en iyi savaşçılarını bu kadar uzun süre meşgul tutmalarına imkân yoktu.

Kızı dolapların olmadığı, boş bir köşeye sıkıştırdım ve ileri doğru fırladım. Yan tarafa doğru hızla hareket etti ancak tam olarak olmasını istediğim noktaya geldiğinin farkında değildi. Silahını

Ninova

kendi bileğinde döndürerek yere düşmesini sağladıktan sonra onu kollarımın arasında hapsettim ve hançerimi boğazına dayadım. Savunmasız kalan genç kız hareket etmiyordu çünkü konuşsa bile gırtlağıyla bitişik duran metalin onu keseceğini biliyordu.

"Herkes silahını bıraksın!" diye seslendim odaya tüm gücümle. Metallerin çarpışmasının sesi hızla kesilirken ortam gergin bir sessizliğe büründü. Tüm yüzler bana dönmüştü. Peçeleri hâlâ takılı duranlar hariç herkesin ifadesi durgundu. Liderleri olduğunu tahmin ettiğim kızın canını öne sürdüğümü fark eden ekibi arkadaşlarımdan yavaş yavaş uzaklaştı.

O sırada Rakan'ın kötü yaralandığını ve kolunun kanadığını gördüm. Eliyle kapattığı yarasına bacağındaki bir yarık daha eşlik ediyordu. Delhin'i arkasına almış, kıza saldıran adamı da kendi adamının yanına itmişti. Bir yandan Delhin'i korumaya çalışırken diğer yandan dövüşe devam etmişti. Muhtemelen bulunduğu yer merdivenlere yakın olduğu için ortama hâkim olamamış, ihtiyacı olan mesafeleri ayarlayamayarak kendini yeterince savunamamıştı. Kanamalara biraz daha dikkatli baktığımda ölümcül olmadıkları sonucuna vardım. Hâlâ sapasağlam ayakta duruyor olması da bana devam etmem gerektiğini anlatıyordu.

"Silahlarınızı bırakmanızı söyledim!" diyerek tekrar ettim sözlerimi ve ellerinde en ufak bir metal parçası kalmayana kadar bekledim. Tüm bıçaklar ve hançerler yere atılırken ekibim çevrelerinde bekledi. Quiel zemindeki tüm silahları, bıçakları, hançerleri ve hatta küçük zehir şişelerini topladı. Dükkânın bir köşesinden bulduğu büyük bir çuvalın içerisinde biriktirdiği metal parçaları son derece ağır ve taşıması zor görünüyordu. Onlara ihtiyacımız olmayacaktı ancak şu an yapmamız gereken şey hiçbirinin kesici bir alete elini sürmemesini sağlamaktı.

Nathan'a kafamla işaret verdiğimde Sored'in sırt çantasından büyük ve güçlü bir halat çıkardılar. O ipi yanımıza aldığımız için ne kadar akıllıca davrandığımızı fark ettim. Tek başıma çıktığım gecelerde, ekstra yük olacağını düşünerek asla yanıma böyle şeyler almazdım. Sadece silahlarımı konuşturur, diğer her konuda doğaç-

Ninova

lama yapardım.

Delhin'le Nathan halatı parçalara ayırarak herkesi odanın ortasında yere oturtarak bağlamaya başladılar. Tüm gücümle kontrol altında tuttuğum kız hariç.

Tek kaldığından emin olduğumda sırtını duvara çarptım ve hepimizin suratını görmesini sağlayarak birkaç adım geri çıktım. Vücuduna onlarca bıçak yerleştirmiş olan bu kızın uzun, dümdüz siyah saçları ve kocaman, yuvarlak gözleri vardı. Küçük olmasının yanında top gibi duran burnunun üzerinde silik çiller ve sol kaşının kenarında, diğerlerine göre daha fazla belli olan bir parmak boyunda yara izi vardı. Kız zamanında kötü dövüşlere maruz kalmış olmalıydı ancak en azından hiçbir gözünü kaybetmemişti. Şakaklarından biri mordu. Dudakları kan içindeydi. Bu hediyeleri ona bırakan kişi ben olmalıydım.

"Sen kimsin?" diye sordum istediğim tüm cevapları önüme serecekmiş gibi. Dudaklarının bir kenarı kıvrılırken başını dik tuttu ve ağzını bile açmadı. Muzip ve hınzır bir ifadesi vardı. Gülümsediğinde suratından yaramazlık akıyordu. Ona yaklaştım ve sivri uçlu bıçağımı vücudunda gezdirdim. Keskin metal kumaşların üzerinde dans ederken kız bir yandan gözleriyle elimi izliyor ancak hareket etmiyor ve duruşunu bozmuyordu.

"Sorduğum sorulara cevap vermezsen hiç hoş şeyler olmayacak."

Gözlerindeki kararlılık son derece vazgeçilmez görünüyordu. Fenris'in adamları iyi dövüşçüler olmalarına rağmen ona karşı bu kadar sadık olacaklarını düşünmüyordum. Konu canlarını kaybetmek olduğunda öterlerdi. Paraya karşılık ihanet ederlerdi. Onlar suçlulardan, haydutlardan oluşan bir orduydu. Onurları yoktu.

Ancak bu kız farklıydı. Ona vereceğim zarar umurunda değil gibiydi. Bana cevap vermektense ölmeyi tercih edecek gibi duruyordu, bu yüzden farklı bir yol izlemeye karar verdim. Yerde oturan adamlarına şöyle bir göz attım ve aralarında gezmeye, onlara rasgele darbeler savurmaya başladım. Kız yalnızca birinde irkildi, yalnızca birine saldırdığımda gözlerindeki korkuyu gördüm.

Üzerinde diğerlerinin siyah kıyafetlerinin aksine kırmızı bir ceket

Ninova

vardı. Sert görünümlü ceketin yakasının üzerinde belli belirsiz olan sakalları, dolgun dudakları ve gözleri vardı. Sağ gözü normal, kahverengi bir gözdü ancak sol gözü için aynısını söyleyemezdim. Sol gözünde bir çarpı işareti vardı. Derisi tamamen yüzülmüş, çarpının ortası gözbebeğine denk gelecek şekilde kör edilmişti. Ancak gözü yerindeydi. Yalnızca renksiz, gri bir toptan ibaretti.

Diğer meymenetsiz suratlara kıyasla daha karizmatik duran bu adama yaklaştım. Koyu kahve, kısa saçlarını tüm gücümle kavradım ve boynunu görünür hale getirdim. Bıçağım dövüşçünün esmer teninde dans ederken yüzünü zorla ayakta dikilen yabancıya çevirdim. Endişeyle gözleri açılan siyah saçlı kıza baktım. "Kendi canın umurunda olmayabilir ama en azından savaşçılarının ölmesini istemezsin."

Hâlâ konuşmuyordu ancak birkaç damla kan gelecek kadar güç uyguladığımda aniden bağırdı. "Dur!"

Tüm vücudu gerilen savaşçıyı rahat bırakarak dehşet içindeki siyah gözlerin karşısına geçtim. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Gülümsedim.

Tam öğrenmeye can attığım soruyu tekrar soracaktım ki ağzımı açtığımda Delhin hızlı adımlarla yanıma gelerek lafları boğazıma tıktı. "Bir dakika, ben senin kim olduğunu biliyorum."

Şaşkınlıkla ona döndüm. Bir açıklama yapmasını bekliyordum. "Sen Gecenin Gölgesi'sin."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırarak bir siyah saçlı kıza bir Delhin'e baktım. Neler olup bittiğini anlamıyor, kimin ininde pusuya düşürülmeye çalıştıklarını çözemiyordum. Delhin'in sesi küçümseyici veya tehdit altındaymış gibi değil, hayranlıkla çıkmıştı. Bu Gecenin Gölgesi kimin nesiyse onu daha önceden duymuş veya görmüş olmalıydı.

"Kim?" diye sordum sıkılgan bir surat ifadesiyle.

"Gecenin Gölgesi." Bu sefer konuşan Delhin değil, kızdı. "Bir zamanlar buraların en ünlü suikastçısı bendim. Gümüş Firari beni

Ninova

tahttan indirene kadar." Gümüş Firari derken bakışlarını vücudumda gezdirdi. Gözlerinden de okunduğu üzere kim olduğumu biliyordu. "Gerçek adım Ethel," diyerek devam etti.

Delhin tekrar söze girerek konuşmamı engelledi. "Yaptığı toplu katliamlarla bilinir Gecenin Gölgesi. Ona bir hedef verildiğinde sadece hedefi değil, çevresindeki her şeyi de yok eder. Son iki-üç senedir adını çok az duyuyorduk ancak daha öncesinde Malthazar'ın yakalamaya çalışıp asla beceremediği bir hedefti. Bizi de defalarca peşinden yollamasına rağmen hiçbir zaman izini yakalayamadık. Malthazar'ın ekstra bir ilgisi vardı onun üzerinde çünkü Gecenin Gölgesi'nin kime saldıracağı, kimin arkasından iş çevireceği belli olmuyordu. Bir sonraki hamlesini kimse tahmin edemezdi. Bizi peşinden az koşturtmadı. Son zamanlara doğruysa efsaneleri daha az duymaya başladık ve yavaş yavaş Gecenin Gölgesi de diğer her isim gibi solup gitti."

"Burada ne halt ediyorsun o halde Ethel?" diye sordum sinirli bir tavırla. Delhin'in anlattığı masallar umurumda değildi. Karşımda gerçek bir hükümdar olsa bile aklımda tek amaç vardı. Buraya Fenris'i bulmaya ve öldürmeye gelmiştik. Çoluk çocukla ve sebepsiz yere bana saldıran bu ne olduğu belirsiz çeteyle uğraşmaya vaktimiz yoktu. Tamamen boşuna dikkatimizi dağıtmış, vaktimizi çalmış ve enerjimizi harcamışlardı.

Ellerini saçlarında gezdiren Ethel nazik hareketlerle yürümeye başladı. "Halletmemiz gereken bazı şeyler vardı, asıl sen burada ne yapıyorsun Gümüş Firari? Malthazar'ı temizleyip tahtını o gri saçlı çocuğa bıraktıktan sonra piyasadan çekildiğini zannediyordum." Gözleri ölümcül, sözleri bir bıçak kadar keskindi.

"Amaç o değildi," diyerek kısa bir yanıt verdim. Bu çakma suikastçıya neden cevap verdiğimi bile bilmiyordum. Sinirim tepeme çıkarken ve sabrım taşmak üzereyken odadaki herkesi kılıcıma dizmemek için zor duruyordum.

"Hadi ya," diyerek kanla koyu kırmızıya dönmüş dudaklarını bükü genç kız. "Demek ki düşündüğüm kadar efsanevi değilmişsin."

Ninova

Sıkıntıyla hâlâ elimde tuttuğum hançerlerden birini yerine yerleştirdim ve boşta kalan elimle alnımı ovdum. "Buradan gitmeniz gerekiyor," dedim sert bir tonda.

Kocaman gözlerini etrafta gezdirdi, ardından sırıtarak bana döndürdü. Alaycı tonuna rağmen içi dışı bir birine benziyordu. Belki de birazcık kafayı sıyırmıştı. "Ne yani, Ocreya'nın en güçlü çete liderlerinden birinin yuvasında senin gibi bir ismi yalnız mı bırakalım? Bu yeraltı dünyasına yakışmaz Firari."

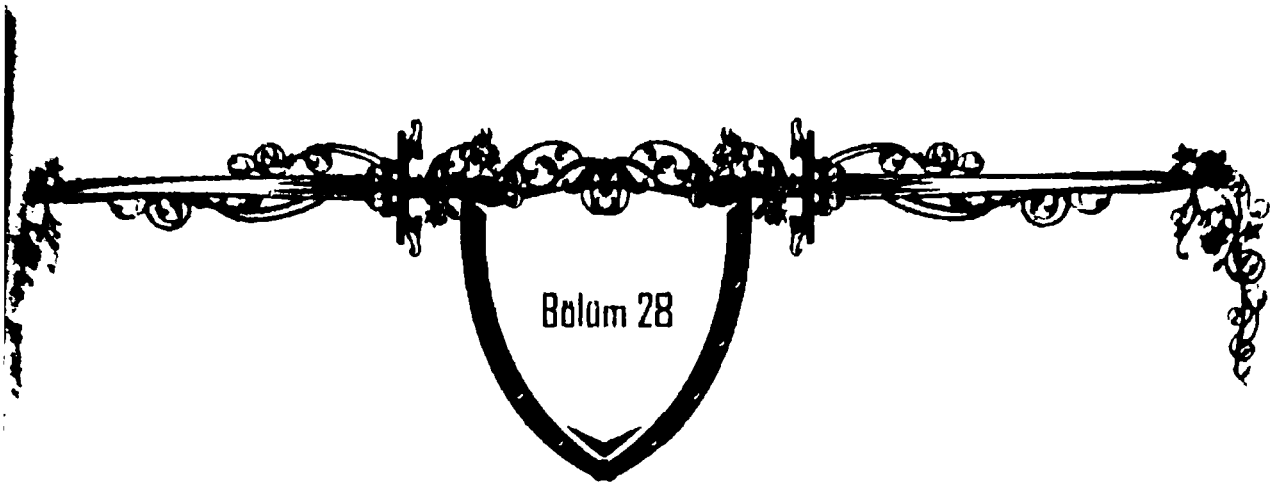
"Yardımınıza ihtiyacım yok Gölge. Tek ihtiyacım olan şey buradan defolup gitmeniz," dedim ve sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Ayrıca daha az önce bizi öldürmeye çalışmadınız mı yoksa ben halüsinasyon mu gördüm? Seni yenmeseydim burada iki seksen yatıyor olacaktım." Ellerimden birini belime koyup diğer elimle ekibimi işaret ettim. "Hepimiz iki seksen yatıyor olacaktık!" diye devam ettim sinirle.

Tükürüklerim ortalığa saçılıyor, öfkeyle yayılan sesim odada yankılanıyordu. Kimse konuşmuyor ve bize müdahale etmiyordu ancak Delhin benim yakalayamadığım bir şeyi yakalamıştı. "Az önce bahsettiğin kişi kim?" diye sordu tüm dikkatini Ethel'a yönelterek.

Çete lideri derken kastettiği kişiyi soruyordu. Bunu fark edemediğim ve aniden parlayan öfkemle dikkatimi dağıttığım için kendime kızdım. Yanıt beklediğimiz Ethel ellerini göğsünde birleştirdi. Gözlerini kırpıştırarak cilveli bir şekilde başını bir sağa bir sola yatırdı. "Tabii ki de Fenris'ten."

Bu sefer dehşetle gözleri açılan kişi ben olmuştum. "Onun için mi çalışıyorsun?" diye sordum elimdeki kabzayı sıkarken. Ağzından çıkacak tek kelime onu orada parçalara ayırmama yeterdi.

"Hayır." Ethel gülümsedi. "Buraya onu öldürmeye geldim."

HARAP MAHZEN

"Yani o pislik şu anda burada mı?" diye sordu Delhin.

Yaşamasına izin verme, diye haykırdı içimdeki ses. *Her neredeyse bul onu. Öldür, mahvet. Hemen şimdi.*

Sesin yankısı iliklerime kadar işledi. İçimdeki öfkeyi kavurdu. Ağzımı kıpırdatamıyordum sanki. Yüzüm uyumuş, dudaklarıma bir hareketsizlik yayılmıştı. Öldürme içgüdüsünü engelleyemiyordum.

Fenris'in yakınımda, bu merdivenlerin ötesinde olması fikri gerilmeme sebep olmuştu. Bunun üzerine Ethel başını onaylar şekilde salladı. "Onu buraya kadar takip ettik. Bir süredir peşindeydik. İçeri sızmayı da başardık ancak çok fazla ilerleyemeden siz geldiniz."

"O halde çatıdakiler..." diye mırıldandı Delhin sessizce.

"Benim adamlarımdı, evet." Ethel başını yan yatırıp kaşlarını çattı.

"Eh, kusura bakma." Gülümsedim.

"Sizi duyduktan sonra tatlı bir sürprizle karşılamaya karar verdik." Eğilip havadan bir öpücük attı. "Kabul et Firari, senin de hoşuna gitti." Kızın alaycı ses tonu asla titremiyor, boş konuşmaya bir an olsun ara vermiyordu.

"Seni yenme kısmı keyifliydi, haklısın."

Flörtöz bir şekilde sırıttıktan sonra tek gözünü kırptı.

"O halde merdivenlerin sonunda ne olduğunu siz de mi bilmiyorsunuz?" Soruyu soran Delhin'di.

Ninova

Ethel dudaklarını büzdü. "Öncesinde içeriye bir adamımı yollamıştım zaten. Bizzat gitmesem de nelerle karşılaşacağımız konusunda bilgim var. Fenris gibi güçlü bir liderin inine etrafı kolaçan etmeden inecek kadar aptal değilim."

Delhin'le birbirimize baktık ancak konuşmadık. Ethel sessizliğimizi eğlendirici bularak hafifçe kıkırdadı. Gülerken büyük gözleri kısılıyor, gür kirpikleri titreşiyordu.

İçimi çekerek sinir bozucu kıza sırtımı döndüm ve odanın ortasında daire çizerek yürümeye başladım. Herkes beni izliyor olmalıydı ancak ben yere bakmayı tercih ediyordum. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

"Peki hiç bir tutsak gördünüz mü?" diye sorduktan hemen sonra parmağımla Delhin'i işaret ettim. "Şuna benzeyen bir tane."

Ethel duraksayıp düşündü. "Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, ince dudaklı dünya tadısı bir çocuktan mı bahsediyorsunuz? Doğrusunu söylemek gerekirse hayatımda karşılaştığım en centilmen erkek olabilir."

"Evet!" diye haykırdım heyecanla.

Gülümsedi. "Dane'i kurtaralı günler oluyor. Benim kendi merkezimde tedavi altında. Sen şu söz ettiği ikizi olmalısın. Benziyorsunuz ama senin ismini o kadar çok dile getirmedi. Her fırsatını bulduğunda Kalisa isimli sevgilisinden bahsedip duruyor. Bıktık doğrusu."

Delhin hiçbirimizin onu durdurmasına şans bırakmayacak bir hızla atılıp Ethel'a sarıldı. Kollarını etrafına gererken bedeni sarsılıyordu. Ağlıyor olmalıydı. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," diye sayıklarken kızı daha da sıkmaya başladı.

Ethel'ın nefeslerinin kesilmeye başladığını fark ettiğimde elimi Delhin'in titreyen omzuna yerleştirdim. "Delhin, kızı öldürmenin Dane'e yararı olacağını sanmıyorum."

Delhin burnunu çekerek kızı bıraktı ve geri çekildi. Serbest kalmasıyla tökezleyen Ethel ise birkaç defa öksürdükten sonra gülümsemesini tekrar yerine yerleştirdi. Delhin'in sakinleştiğinden ve bir başka ani hareketle bulunmayacağından emin olduktan sonra siyah saçlı kıza döndüm.

Ninova

"Buradan defolup gitmeniz ve Dane'i vermeniz karşılığında ne istiyorsun?"

Genç kız sırıttı. "Hiçbir yere gitmiyorum Firari. Dane'i istediğiniz zaman alabilirsiniz, o umurumda değil ve o kadar zarar görmüş bir insanı koz olarak kullanmaya niyetim yok. Ancak ne kadar uzun süredir güç topladığımı ve Fenris'i öldürmek istediğimi bilmiyorsun. Yeraltı dünyası beni ruh hastası, soğukkanlı bir seri katil haline getirmiş olabilir ama ben hiçbir zaman pes eden biri olmadım."

Ne yapacağımı bilemez halde takımıma göz gezdirdim. Nathan'ın ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Zaten sayımız azdı. Fenris'e karşı durmak için yeterli güce sahip değildik. Böyle bir fırsatı elimin tersiyle itmem aptallık olurdu. Üstelik Ethel dövüşte hiç de fena değildi. Adamları da aynı şekilde. En azından kan dökülecekse önce onlarınkinin dökülmesini sağlayabilirdik.

"Seç birini," dedim Ethel'a dönerek.

Kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Yanına yaklaştım ve nefesini hissederek gözlerinin içine baktım. İfademin tehditkâr olmasına özen gösteriyordum. "O geçide beraber girmek istiyorsan kabul ama yanına sadece birini alabilirsin. Diğerleri Delhin'le burada kalacak ve daha sonra merkezinizin yerini göstereceksiniz bize." Delhin'e döndüm. "Bu gece buradan sağ ayrılmazsak Ethel'ın tüm adamlarının da aynı kaderi paylaştığından emin ol."

Delhin başıyla onayladığında bir kez daha Ethel'ın siyah gözlerine kilitlendim. "En ufak bir oyun çevirdiğini fark edersem hiçbirinizin gözünün yaşına bakmam. Yapabileceklerim hakkında en ufak bir fikrin yok."

Ethel'ı korkutmak, geri bastırmak, hatta belki bu görevden vazgeçmesini sağlamak için söylemiştim bu sözleri ancak umduklarımın hiçbiri gerçekleşmedi. Ethel boğazında küçük bir kesik açtığım adamı gösterdi. "Onu istiyorum."

Benimle pazarlık yapmaya bile çalışmamıştı. Sored'e kafamla işaret ederek güçlü görünüşlü koyu tenli savaşçıyı çözmesini istedim.

Ninova

Adam halatların yaralamış olduğu bileklerini ovarak ayağa kalktı. Koridora açılan merdivenlerin girişini gösterdim. Ethel hışımla seçtiği savaşçının elini tuttu ve gösterdiğim köşeye gidip eğilerek büyük bir zarar görmediğinden emin olmaya çalıştı. Tahmin ettiğim üzere ona beslediği hisler vardı.

Nathan ile Sored yerdeki adamların bağlarını güçlendirirken Rakan'ın yanına giderek iyi olduğundan emin oldum. Nathan bütün bu süre boyunca ağzını açmamış, hiçbir kararım hakkında yorum yapmamıştı. Gözleri endişeliydi ancak bana güvendiğini de görebiliyordum.

"Sanırım merdivenlerden devam edeceğiz," dedim Ethel'a soru sorar gibi.

Ethel başıyla onayladı. "Buradan Girdap Geçidi'ne gireceğiz. Uzun, silindir şekilli ıslak bir tünel. Tünelin sonu Harap Mahzen'e açılıyor. Orada Fenris'in adamları bekliyor olacak. Onları atlattıktan sonraysa son aşama, Taç Sığınağı. Fenris biz varana kadar kaçmazsa onu orada bulacağız."

Sözlerini bitirene kadar bekledikten sonra silahlarını doldurduğumuz çuvalı işaret ettim. "İstediğiniz kadarını alın," diye emrettim ikiliye.

Ethel'ın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ancak sevgilisi için aynısını söyleyemezdim. "Hadi Ho-jin," diye mırıldandı adamın buz gibi bakışlarını üzerimden çekmek için. Eh, en azından adını öğrenmiştim.

"Onun kusuruna bakma, gerek olmadıkça konuşmaz," diye açıkladı Ethel kıkırdayarak ve Ho-jin'in yanağına ulaşabilmek için hafifçe zıplayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Ho-jin'in tek yanıtı, delici ve tehditkâr bakışlarına birkaç saniye ara vermek oldu.

Geçide girmeden önce herkesin hazır olduğundan emin oldum. Nathan'ın boyundan daha alçak olan tavan son derece basık görünüyordu ve geçidin eni ise en fazla iki kişinin sığabileceği kadardı. Böyle bir durumda tek sıra halinde ilerlememiz çok daha mantıklı olacaktı ancak önce kim gidecekti? Ethel'a hiç güvenmiyordum ama Fenris'in tarafındaymış gibi de hissetmiyordum. Gerçekten de çatlak

Ninova

bir yanı vardı ve bunu samimiyetle yansıttığına inanıyordum. Diğer bir yandan karanlık koridorun öteki ucuna ulaştığımızda nelerle karşılaşacağımıza dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Üstümüze onlarca ok yağabilir, koca bir ordu bize saldırabilirdi. Ethel'ın daha önce de burada bulunduğu düşünüldüğünde önden kızın gitmesi daha mantıklıydı.

Ho-jin pala görünümlü silahını sırtına yerleştirmek için kırmızı ceketini çıkardığında savaşçının tüm göğsünün ve kollarının dövmelerle kaplı olduğunu fark ettim. Bazıları anlamsız şekillere benzerken bazıları çeşitli silahların çizimleriydi. Aynı zamanda birkaç yazı da vardı aralarında ancak hiçbiri bizim dilimizde değildi. Göçmen olmalıydı. Ancak uzak krallıklardan, Batı Wisteria'dan gelse bile zaten tüm diyarda yalnızca ortak dil kullanılıyordu. Eski dilleri konuşan çok az kişi kalmıştı.

"İlk kim gidiyor?" diye sordu ceketini tekrar giyerken.

Takım arkadaşlarıma şöyle bir göz attıktan sonra Ethel'a döndüm. "Gönüllü olmak ister misin?"

Akışkan hareketlerle asil bir reveransta bulundu. "Memnuniyetle Firari."

Ho-jin'in elini tutarak ilerlemeye çalıştığında bileğinden yakaladım. Başımı hayır dercesine iki yana salladım. "Ho-jin, Nathan'ın arkasından gelebilir. Senin ardında ben olacağım."

Ethel tam bağırıp çağırmak ve itiraz etmek için ağzının açmıştı ki Ho-jin sakinleştirici bir şekilde yüzünü kavradı. Kalın, güçlü parmakları kızın çenesinde gezdi. "Sorun değil güzelim. Öteki tarafta yine yanında olacağım." Hemen ardından Nathan'ın yanına geçmesine izin vermeden hemen önce kızı belinden tutarak kendine çekti ve dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu.

Ho-jin tiksintiyle karışık, küçümsemeyle harmanlanmış nefret dolu bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra sevgilisinin yanından uzaklaştı. Hepimiz içeri girmesini bekleyerek Ethel'a döndük. Genç kız ilk adımı atarken derin bir nefes aldı ve kararlı bir şekilde ilerledi.

Ninova

Ahşap duvarlar bir süre sonra yerlerini üst üste dizilmiş taşlara bırakmıştı. Attığımız her adımda hava soğuyor gibi hissediyordum ve vücudunu büzüştüren siyah saçlı kızın halinden de anladığım kadarıyla gerçekten de serinliyordu. Gidecek tek istikamet olmasına rağmen hepimiz temkinli ilerliyor, taşların arasından birileri fırlayıp bizi tuzağa düşürecekmiş gibi davranıyorduk. Uzun süredir hiç bu kadar diken üstünde hissetmemiştim. Kurtların inine girmek için fazlasıyla hevesli bir grup koyundan farksızdık.

Yerlerde çukurlar ve çıkıntılar vardı. Hiçbirimiz bir şey söylemiyor, sesimizin yankılanmasından çekinerek nefesimize bile dikkat ediyorduk ancak böylesine karanlık ve deli edici bir yolculuğu bu şekilde geçirmek gerçekten de katlanılmazdı. Yerdeki büyük taş parçalarından birine ayağım takıldığında tökezledim ve dengemi kaybetmek üzereyken Nathan kolumun altından tutarak beni yakaladı. Dengemi tekrar sağlayan genç muhafızın yüzüne döndüğümde kaşlarının hiç olmadığı kadar çatık, gözlerinin karanlık olduğunu gördüm. Tünel karanlık olmasına rağmen nemli duvarlardan belli belirsiz yansıyordu ışık. Başını hafifçe, *İyisin, devam et*, dercesine salladı ve tekrar önüme dönmem için yüreklendirdi beni. Nathan'ın koruyucu tavrı ve bedenini arkamda bir kalkan gibi germesi birkaç gün önceki geceyi anımsattı bana.

Bir antrenmanın ardından sürekli tırnaklarımı kemirdiğimi fark eden Nathan odama kadar bana eşlik etmişti. Tam ona veda edip iyi geceler dileyecekken kapıda durmuş, bana kocaman sarılmıştı. Günlerdir, kimseyle kurmadığım bu yakın temasa ne kadar ihtiyacım olduğunu onun sayesinde fark etmiştim. Gözlerimi kapatıp varlığına deli gibi acıktığım bu genç adamın, eski dostumun kokusunu içime çekerken yanaklarımın iç kısmını ısırarak ağlamamak için zorlamıştım kendimi.

Nefesimin daraldığını hisseden muhafız, tereddüt etmeden elini başımın arkasına yerleştirmişti. Bana daha iyi, daha güvende hissettirmek istediğine emindim. Ama elinden gelen bir şey olmadığının da farkındaydı. "Yanındayım Ayışığı," diye mırıldanmıştı gözlerimin içine bakarak. Geriye çekilip yüzüme daha rahat bakmak

Ninova

istediğindeyse bedenine doladığım kollarımı sıkmış, gitmesine izin vermemiştim. Ağlamayacağımdan emin olana kadar bana bakmasını istemiyordum. Nathan bile olsa, kimsenin bu kadar zayıf düştüğüm bir ana tanıklık etmesine göz yumamazdım. Ben Euria Vaseva'ydım. Güçlüydüm. Ağlamazdım.

Dakikalar boyunca odamın kapısının önünde, ayakta dikilmiştik. Göz göze gelemeden etraftaki hizmetkârların tuhaf bakışlarıyla karşılaşmıştım. Neden ayakta, birbirimizi kucaklar halde durduğumuzu sorguluyor olmalılardı. Onları suçlayamazdım.

En sonunda geri çıkmasına izin verdiğimde göz göze gelmiştik ve ağzımdan tek cümle çıkmıştı: "Çok yoruldum Nathan."

Parmaklarını çenemde, ıslanmış yanaklarımda gezdirmişti. "Biliyorum."

Hafifçe gülümsedikten sonra eğilip dudaklarının nazikçe alnıma dokundurmuştu. Sıcaklığı tenime yayılırken gözlerimi kapatmıştım.

"Biraz konuşmak ister misin?" diye sormuştu Nathan. "Belki uykun gelene kadar çatıda oturabiliriz."

Minnettar bir şekilde başımla onayladıktan sonra beraber çıkabilmemiz için elini yakalamıştım ancak Nathan duraksayıp, "Odamda bir şey unuttum, seninle orada buluşuruz."

Yalnız başıma çıktığım çatıda kısa bir süreliğine de olsa rahatladığımı hissetmiştim. Güneş, dorukların ve denizlerin ardında çökmüştü. Güneşin son sıcak dokunuşları da dağların ötesinde kaybolmuş, geriye yalnızca günbatımının ardında bıraktığı lacivert bulutlar kalmıştı. Doğudan saldırıya geçmiş olan karanlık, tüketici bir yoğunlukla şehre çökmüştü. Rüzgârsa tepeleri ve kiremitleri keskin bir bıçak gibi kesip geçiyordu.

Yalnızca birkaç saat önce gördüğüm güneş hayal meyal hatırlayabildiğim bir rüyaydı sanki. Mumlar bile bu rüzgâra dayanamamış, alevlerini saklamışlardı. Kış çok yakında Ocreya'yı da ele geçirecekti. Yağmurlar yaklaşan soğuğun habercisiydi.

Kuru dalların yerini alacak buzların çatırtılarını işitebiliyordum o an bile. Nathan'ın çatıya adım atışının çıtırtısı da bir anda bu

Ninova

orkestraya dahil olmuştu. Başını eğmiş bir karartı gibi yanıma yürürken komik görünüyordu. Geniş omuzları, tıraşlı çenesi ve uzun boyuyla sessiz olmaya çalışması savaşçının ciddiyetini bozuyordu.

En sonunda yanıma oturmayı başarmıştı muhafız ve beraber ayışığıyla aydınlanan şehri ve evlerin bacalarından tüten dumanı izlemeye başlamıştık. Esinti zayıflamış, ince saçlarımı yumuşak bir şekilde Nathan'ın omzuna uçuşturuyordu.

"Odandan ne aldın?" diye sormuştum ona dönmeden. Rüzgâr kelimelerimi ona taşıyacak kadar güçlü ancak kaçırıp götürmeyecek kadar usluydu. Kaldırdığı elini gözümün kenarından görmüştüm.

Dalgalanan saçlarını elleriyle geriye atarak yanından mendile sarılmış yuvarlak bir cisim ve ona kıyasla daha uzun, ince bir kutu çıkarmıştı. "Senin için," dediğinde hafif görünüşlü cismi elime bırakmıştı. Katlanmış kumaşı dikkatle açtığımda karşıma taze, küçük bir ekmek çıkmıştı. Gülümserken gözlerinin içi gülüyordu genç adamın. "Eski günlerdeki gibi."

İçimi ısıtan bu davranışını en samimi tebessümümle yanıtlamıştım ve kabarık, taze ekmeği dikkatle ikiye bölmüştüm. Bir parçası diğerinden daha büyük kalmıştı, büyük parçayı Nathan'a uzatmıştım.

Büyük bir ısırık aldıktan hemen sonra diğer kutuyu işaret etmiştim. "Peki o ne?"

Nathan nazikçe ince, uzun kutuyu açmıştı. Bir karıştan birazcık daha uzun olan bir hançerdi kutudaki ama sıradan bir hançer değildi. Fenris'in bana, onunla savaşırken kullanmam için verdiği hançerdi. Zehirli bir madde göstermiş, hançer bana saldıracakmış gibi irkilmiştim.

"Onu neden getirdin?" diye sormuştum kaşlarımı çatarak.

Özellikle görev öncesi bu hançeri kullanmamı umuyorsa delirmiş olmalıydı. "Ondan sonsuza kadar kurtulman için," diye mırıldanmıştı genç muhafız.

Şaşırmıştım. "Anlayamıyorum."

Kutuyu ikimizin bacaklarının arasına bırakıp ekmeğinden küçük bir ısırık almıştı. Düşünceli bir ifadeye sahipti. "Birkaç gün sonra

o canavardan sonsuza kadar kurtulacaksın Euria, buna şimdi kolyeden kurtularak başlayabilirsin," demişti.

Hafifçe gülmüştüm ancak neşeli değil, mutsuz bir gülüştü bu. Kalbimdeki kederi, zihnimdeki umutsuzluğu temsil ediyordu. "Ya başaramazsak? Ya onu zamanında bulamazsak? Ters gitme olasılığı olan çok fazla etken var Nathan, tecrübesiz bir takım olacağız."

Başını iki yana sallarken sırıtmıştı. "Hayır. Yanına almak istediğin insanlar tecrübesiz. Hiç beraber çalışmadığımız, tanımadığım insanlar. Sen ve ben ise ömrümüz boyunca beraberdik. Bizden daha deneyimli bir ikili düşünemiyorum."

Ağzımda döndürdüğüm lokmayı zar zor yutmuştum. Ona değil, parmaklarıma ve ekmeğime odaklanmıştım. Görüş alanıma onun eli girdiğinde dizimi kavramıştı. "Vakit geldiğinde başarılı olacağız Euria. Kendine ve arkadaşlarına güven." Kutuyu alıp dizlerimin üzerine bırakmıştı. "Ve ondan kurtul."

Aslında konu hançer değildi. Nathan, Fenris'le bir bağım kalmayacağından ve zamanı geldiğinde her şeyin olması gerektiği gibi gideceğinden emin olmamı istiyordu. Başarılı olmak için en önemli şey kendime olan güvenimi kazanmamdı ve hançeri attığım zaman bana bunu hissettirdiğini bilecekti. İşlemeli, keskin hançeri kutudan nazikçe çıkarmıştım, parmaklarımın arasında gezdirmiş, ona son bir kez bakmıştım. Hançerin metal yüzeyinden yansıyan görüntüme bakmıştım sonra. Daha derinlere indiğimde ise burada Fenris'le ilgili anılarımın yattığını görmüştüm. Tanışmamız, birbirimizin hayatını defalarca kez kurtarmamız, beni ilk öptüğü an, bana ihanet ettiği günkü yüzü... Hepsi gözlerimin önünden geçerken dikkatlice ayağa kalkmıştım. Koluma verdiğim tüm gücümle hançeri çatıdan uzağa, metrelerce öteye fırlatırken ruhumun bir parçası da ondan ayrılmış gibiydi.

Nathan'ın yüzünde gururlu bir gülümseme yerleşmişti. "İşte benim Ayışığı'm."

Dudaklarımı ıslatıp yerime oturmuştum ve başımı geniş omzuna yaslamıştım. "Savaş anında ne olursa olsun emirlerime karşı gelmeni istemiyorum."

Ninova

Derin bir nefes almıştı. "Senin hayatınla sözüne karşı gelmek arasında bir seçim yapmam gerekirse prensesimi kurtarmayı seçerim Euria."

Hayır dercesine sallamıştım başımı. "Ben senin sadece arkadaşın değilim Nathan, aynı zamanda sadık olduğun vârisim. Bana itaat etmekten başka çaren yok."

Hafifçe gülüp başını eğmişti. "Dene ve gör bakalım."

Alınmışçasına geri çekilmiş, "Bana söz ver," demiştim.

Gözlerini gözlerime kilitlerken kıpırdamamıştı. "Hayır."

Bu şekilde inat etmesine şaşırmıştım. "Nathan bu konuda bana söz vermen gerekiyor."

Hâlâ aynı sert bakışlarla süzmüştü yüzümü. "Hayır dedim Euria. Bu ülkeme ihanet etmek anlamına gelse bile sonuna kadar seni koruyacağım. Sana bir şey olmasına izin vermektense tüm krallığı karşıma almaya hazırım. Varsın ihanetten idam edileyim."

Gözlerim koyu kahverengi saçlarında, esmer gözlerinde dolaşmıştı. Kalın kaşlarına ve sert kıvrımlara sahip çenesine bakmıştım. Ardından da dudaklarına. Sonra onları pas geçerek yanağına doğru yaklaşmıştım ve yeni çıkan sakalları dudaklarıma batsa da yumuşak bir öpücük kondurmuştum.

Nathan yutkunup gülümsemişti. "Ekmeğini bitir prenses, o enerjiye ihtiyacın olacak."

Soğuktan uykum gelene ve dayanamayacak hale düşene kadar orada oturmuştum. Canım odama dönmek ve uyumak istemiyordu, bu yüzden son gücüme kadar Nathan'la muhabbet edip karanlık gökyüzünün altında gülmüştüm. Onun omzunda uyuyakalmadan önce hatırladığım son şey gözlerimin ucundan kayıp giden ay ve onunla aydınlanan genç muhafızın suratıydı.

Girdap Geçidi'nin eni hâlâ aynı darlıkla devam ediyor olsa da tavan yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde yokuşlar ve dönüşler yoktu. Etrafı acemice açılmış bir tüneli andırsa da dengesi mükemmel ayarlanmıştı. Karanlıkta yol bulmak için tasarlanmış bir geçitti burası. Yalnızca düz gittiğiniz sürece dilediğiniz yere

ulaşıyordunuz. Ancak kötü yanı, kaçacak yer olmamasıydı. Arkamızdan ve önümüzden sıkıştırıldığımız anda işimiz biterdi.

"Hey Firari," diye fısıldadı Ethel başını arkaya çevirerek. Sadece benim duyabileceğim bir sesle konuşuyordu.

"Evet?"

"Yolun sonuna vardığımızda o orospu çocuğunu hangimiz öldüreceğiz?"

Hiç tereddüt etmeden sorduğu bu soru karşısında afallamadan edemedim. "Onu benden önce öldürmeye kalkarsan sadece Fenris'i değil, seni de kılıcımdan geçiririm Gölge."

Kız nefesleri arasında hafifçe kıkırdadı ve siyah, gür saçlarını bana doğru savurdu. "Sevdiğim birçok insana zarar verdi o. Yıllardır peşindeyim. Bence paylaşabiliriz."

Şaşkınlıkla duraksadım. "Yıllardır mı?"

Kafasını evet dercesine salladı ve omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı. "Yıllardır."

"Sen gerçekten de kafayı yemişsin!" diye bağırdım bir fısıltı ne kadar yüksek olabilirse.

"Biliyorum," diye cıvıldadı neşeyle. "Bir ara sen de denemelisin!"

Bu deli kıza nereden bulaştığımı sorgularken bir yandan da Fenris'in ölümünü ellerimden alamayacağını teyit etmek istedim. "Cidiyim. Ona dokunma Ethel. O benim."

Kafasını edalı bir şekilde salladı. "Birazcık öldürsem?" Dudaklarını da büzmüştü.

"Hayır," diyerek sert bir şekilde çıkıştığımda küçük bir çocuk gibi sessizce ofladı. Bu halleri bana biraz Kalisa'yı hatırlatmıştı. Ethel kadar neşeli olmasa da en az onun kadar azimli ve gözü kara olduğu kesindi.

Tünel daralmaya devam ederken bizi daha da kambur yürümeye ve duvarlara sürtünmeye zorladı. Ben eğildikçe vücudumu saran kemerler geriliyor, etimi sıkıyordu. Hava serinlemekten geri durmazken ellerim üşümeye başladı ve artık ulaşmayı diledim içimden. Dirseklerimi etrafa çarpmamak için vücuduma yakın tutuyordum

Ninova

ama buna rağmen sağa sola sürtmekten ve yara almaktan kaçınamıyordum. Ben bu bedenle bile bu haldeyken devasa Nathan'ın neler yaşadığını ancak tahmin edebiliyordum.

Karanlık azalmaya, yerini loş bir turuncu renge bırakmaya başladığında kalbim de güm güm atmaya başladı. İleri attığım her adımda kan vücudumun uç noktalarına hücum ediyordu. Yerin metrelerce altında ters gitmesi mümkün olan çok fazla şey vardı ve kaçmak istesek bile kaçma imkânımız yoktu. Kim can verecek olursa olsun, her şey burada son bulacaktı bu gece. Ya o ya bendim. Başka bir seçenek yoktu.

Attığımız büyük adımlar, kulaç boyutlarından karışlara düşerken hızımızı yavaşlattık. Ellerim buz gibi olmuş, dirseklerim aşınmıştı. Ethel'la dövüşürken bir alev topuna dönen vücudum artık soğuktu ve terim uçup gitmişti. Daha da ilerlediğimizde Ethel aniden durdu ve sadece başını yana çevirerek arkasına baktı.

"Geldik sayılır," diye mırıldandı. "Herkes hazır mı?"

Başımı kararlı bir şekilde salladım ve nefeslerini ensemde hissettiğim Nathan'ın da aynı şeyi yaptığını tahmin ettim. Arkasındaki herkesten onay alan suikastçı bana döndü. Tek kaşını kaldırdı. "Bana güveniyor musun?"

"Kesinlikle hayır," derken kafamı iki yana salladım.

Ethel'ın dudakları iki yana kıvrılırken kız muzipçe gülümsedi. "Eh, zannettiğim kadar salak değilmişsin."

Son birkaç metreyi daha tamamladığımızda teker teker tünelden çıktık. Derin bir nefes aldığımda yeniden dikleşen sırtım bana minnettardı. Kollarımı kaldırıp boynumu nazikçe çevirdim ve gerindim. Hızla etrafı incelemeye koyuldum. Vardığımız alan, yaklaşık üç metre yüksekliğe sahip bir odaydı. Bir mahzen beklememe rağmen düşündüğüm kadar dökküntü değildi. Duvarlar topraktandı ve hoş bir kokuya sahipti. Etrafta koyu kırmızı renkte bayraklar asılıydı ve üstlerine son derece vahşi görünümlü kurt figürleri işlenmişti. Bu siyah ve altın rengi iplerle dikilmiş olan kurtlar hoş veya asil değil, son derece korkutucu görünüyordu. Dişleri kocamandı ve ağzından fırlayan salyalar bile işlenmişti. Alan bomboştu. Altın rengi geniş bir

kapıya açılan merdivenlerden başka hiçbir şey yoktu. Tabii merdivenlerin başında bize kilitlenmiş olan çok sayıdaki savaşçıyı saymazsak.

"Hapı yuttuk," dedi Quiel arkamızdan.

"Hadi ya, nereden anladın?" diyen Sored kılıcını çekerken Quiel cevap vermek için fazla meşguldü. Hepimizin ilk yaptığı şey silahlarımıza davranmak oldu ki en doğru karar buydu. Buradan tüymemizin imkânı yoktu. Kaçış yoluna tekrar giremezdik. Girmemeliydik de, buraya bir amaç için gelmiştik. Hepimiz risklerin farkındaydık. Tek yol savaşmaktı.

Merdivenin basamaklarında, başında ve sonunda dizilmiş olan adamlar kılıçlarını, baltalarını ve tüm bu silahlar yetmezmiş gibi mızraklarını çekti. Kafaları karışmıştı ancak o kapının ardında her ne varsa onu korumaya kararlıydılar. Bizim kim olduğumuz umurlarında bile değildi, onlar öldürmek için yetişmişti. Elbette Fenris'in emrinde olan savaşçılardan merhamet beklemek aptallık olurdu. Saldırmadan önce duraksamaları bile şaşırtıcıydı.

Küçük ordu üstümüze bir metal seli gibi yığılırken hepimiz gardımızı aldık ve çarpışmaya hazırlandık. Aramızdan hiç kimse kaçmıyor, geri basmıyordu. Kişi başına en az beş kişi düşüyordu ancak her birimizin de beş kişiyle dövüşecek kadar gücü vardı. En azından öyle umut ediyordum.

Üstüme gelen ilk adamın elinde bir mızrak vardı ve hiç tereddüt etmeden göğsümü hedef almıştı. Havayı delip geçen mızraktan kıl payı kurtuldum ve sırtımı boşluğa vererek pozisyon aldım. Adamların hiçbirinde koruma veya zırh yoktu. Sadece vücutları ve ellerindeki silahlardan ibarettiler; bu da işimizi son derece kolaylaştırıyordu.

İlk düşmanımı indirdikten sonra göz ucuyla Nathan'a baktım. Birden fazla savaşçı tarafından sıkıştırılmış olan genç adam bir tekmeyle kendine yer açarken kılıcını savurdu ve ona saldırmak için koşan adamın boğazından geçirdi. Adamın gözlerindeki can yok olup giderken bedeni yere devrildi. Nathan hiç duraksamadan tekmelediği adama döndü ve zar zor ayakta durarak bu sefer karnını deşti. Adamın kanı hem yerleri hem de genç muhafızı yıkarken

Ninova

bedeni Nathan'ın üzerine devrilmişti. Nathan bunu fırsat bilerek kan fışkırtan cesedi düşmanların ikisinin üzerine fırlattı ve adamların yoldaşlarının altında ezilmesini, suratlarının yoğun, kırmızı sıvıya bulanmasını sağladı. Onu hiç bu kadar vahşice dövüşürken görmemiştim. Her zaman asaletini korurdu ve birebir dövüşmeyi tercih ederdi. Şimdi ise kafesinden yeni çıkmış, saldırmaya yer arayan bir canavar gibiydi.

Arkamdan birinin haykırdığını duyduğumda hızla ona döndüm ve üstüme nişan alınan kılıç darbesini son anda savurdum. Adamlar kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki beklenmedik bir saldırı şansını bile bağırarak yok ediyorlardı. Kılıç ona uyguladığım darbeyle yere saplandı ancak adam durmadı ve üstüme gelmeye devam etti. En sonunda beni merdivenlere kadar sürdüğünü fark ettim. Yanına iki arkadaşı daha katıldığında kaçabilecek yerim yoktu.

Tüm mücadele yeteneğimi üstlerinde harcamaya devam ederken bir yandan da derin derin nefes alıp veriyordum. "Hadi ama beyler, üçe karşı bir sizce de biraz adaletsiz değil mi?"

Karşımdaki yüzler çirkinliklerinden hiç ödün vermedi ve yorulduğumu anladıklarında daha da güçlü saldırdılar. Kollarım titremeye, parmaklarım kontrolünü kaybetmeye başlamıştı ki adamlardan birinin kafası ortadan ikiye ayrılıverdi. Ardından diğerinin göğsünden geçen kılıcın ucunu gördüm ve üçüncü adamın hak ettiği darbeyi ben indirdim. Devrilen vücutların arkasından Ethel çıktı. "Rica ederim Firari."

Hiç tereddüt etmeden beni kurtarmış, ölmeme izin verebilecekken yardım etmeyi seçmişti. Niyeti gerçekten de beni kandırmak olsa bunu yapmayacağını tahmin ettim. *Belki de ondan bu kadar şüphelenmemeliyim,* diye düşündüm. Ardından gözlerimin önünde Fenris ve Kalisa belirdi. İkisi de hayatımı kurtarmıştı. İkisi de ölmeme izin verebilecekken bana yardım etmeyi seçmişti. Pek çok kez. İkisi de bana ihanet etmişti.

Kalp atışlarım hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Yerler kopmuş vücut parçaları, kan ve cesetlerle dolmuştu ancak savaş bitmemişti. Ethel bu sefer Ho-jin'in üstüne gelen savaşçılardan birini durdurmak

Ninova

üzere ona doğru koştu ve ben de fırsattan istifade Nathan'ı kontrol ettim. Alnı ter içindeydi, cildi parlıyordu ve yüzünde parçaladığı etlerden sıçramış kan damlaları vardı.

Göz göze geldiğimizde, "Ayışığı!" diye bağırdı can verircesine. Gözleri hemen omzuma sabitlenmişti. Arkama bakıyordu, beni bir tehdit için uyarıyor olmalıydı.

Hızla sırtımı döndüm ancak ölümcül darbeden kaçınmayı başarsam da tüm vücudumu kurtaramadım. Mızrağının keskin ucu bacağımın derisini yüzerken ters tarafa doğru zıpladım. Hiç durmadan tekrar kaldırdığı mızrak son hızla üzerime gelirken bir kılıç sayesinde yön değiştirdi. Nathan.

"Gidin," diye mırıldandı genç muhafız, beni korumak için adamla dövüşmeye devam ederken.

"Ne?" Şaşkınlıkla toparlanıp doğruldum.

Parlak gözleri karşısındaki adama kilitlenmişti. "Burada zaman kaybediyoruz. Adamları üstümüze salma sebepleri bizi oyalamak, muhtemelen Fenris şu an başka bir delikten kaçmaya çalışıyor. Onun peşine düşmelisin. Hem de hemen."

Mızraklı adamın boynuna güçlü bir darbe sapladı ve adam yere düşerken bana döndü. "Ethel'ı al ve git. Biz de burada işimiz bittikten sonra peşinizden geliriz." Derin bir nefes vererek otoriter sesini yumuşattı. "Söz."

Dudaklarımı düşünceyle dişlerimin arasına aldım. Nathan, Rakan, Quiel, Sored ve Delhin'i arkamda bırakmak istemiyordum ancak muhafız söylediklerinde haklıydı. Burada geçen her saniye Fenris uzaklaşıyor olabilirdi ve onu elimden kaçırmaya hiç niyetim yoktu. Esmer gözlere bakarken başımı onaylar şekilde salladım. "Dikkatli olun, bir şeyler ters giderse kaçmaya bakın."

Nathan elini yanağıma koydu ve şakağımın hemen kenarına hızlı bir veda busesi kondurdu. "Sen de Ayışığı," diye kulağıma fısıldadı.

Ethel'la göz göze geldim ve *haydi* dercesine merdivenleri işaret ettim. Düşüncelerimi okur gibi gitmemiz gerektiğini, diğerlerini ise adamları oyalamak adına burada bırakmamızın şart olduğunu

Ninova

anlamıştı hemen. Soru sormadı. Ho-Jin'e son bir kez bakıp onu arkada bırakmak için onay aldı ve iki metrelik savaşçının başını sallamasının ardından yanıma koştu.

Dostlarımızı arkamızda bırakarak hızla çıktık merdivenleri.

İntikam için koştum.

Tacımı, tahtımı korumak, ülkemi pisliklerden temizlemek için koştum.

Kaybettiğim insanların ruhlarını huzura kavuşturmak için koştum.

Tüm dünyamın başıma yıkılmasına sebep olan canavarın hayatına son vermek için koştum.

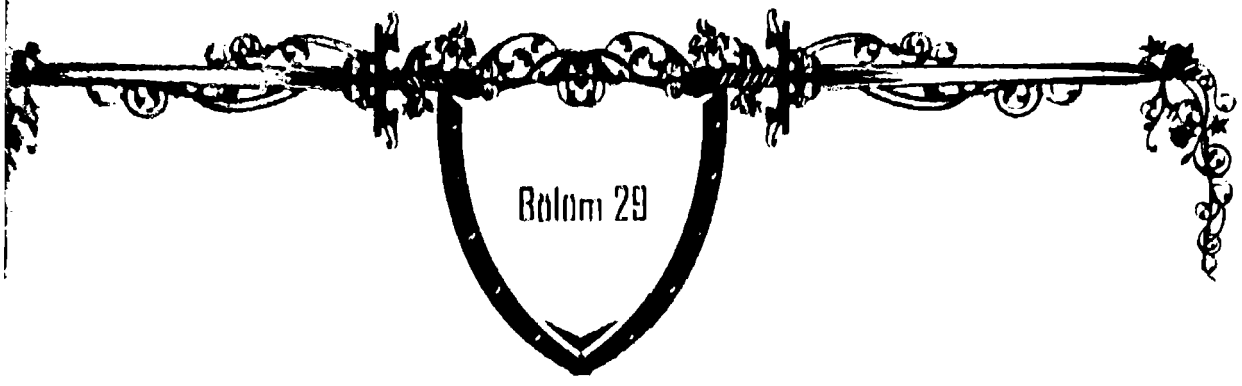
Bir üst kat, tıpkı Ethel'ın bahsettiği gibi bir kral tacının simgesiyle süslenmiş bir kapıya sahipti. İki davetsiz misafire kapalıydı. Arkamızdan kimsenin çıkmaması için temkinli davranmış olmamıza rağmen buna gerek olmadığını aşağı baktığımda anlamıştım. Nathan, Ho-jin, Sored, Quiel, Rakan ve Delhin yan yana dizilmiş, kendilerini savaşçılarla merdivenin başlangıcı arasında etten ve kemikten bir barikat haline getirmişlerdi. Kararlılıklarına bakılırsa kimseyi geçirmeye niyetleri yoktu.

Ethel kolumdan yakalayarak kapıya varmamız için iteledi. Üst kattaki girişe vardığımızda beni bırakarak ileri atıldı. Konuşmalarımızın son bulduğu, devamında ne olduğunu bilmediğimiz nokta burasıydı. Ethel hiçbir şekilde isabetli bir bilgi verememişti bu kapının ardı için. Neyle karşılaşacağımıza dair tahminlerimiz olsa da bunların hiçbiri kesin değildi.

Harcadığım enerjiyi biraz dengelemek için derin bir nefes aldım. *Sonunda,* diye düşündüm. *Sonunda Fenris'in canını alacağım noktaya vardım.*

Kılıcımı elimde dik bir şekilde tuttum ve Ethel kapıyı güçlü bir tekmeyle açtı.

Ninova

KAOSUN KRALI

Kapı gürültüyle savruldu. Üstümüzde herhangi bir koruma, zırh yoktu. Ancak suikastçıların zırha ihtiyacı olmazdı zaten. Onların sevdiği savaş formu esneklikti. İnsanların darbelerinden metal kalkanlarla değil, kıvrak zekâlarıyla kaçarlardı.

Taç Sığınağı isimli yer sığınağa pek benzemiyordu, daha çok bir taht odasını andırıyordu. Uzun, derin bir salondu ve etrafa açılan hiçbir koridor görünmüyordu. Yeraltında olduğumuz için ışık kaynağı olarak meşaleler ve yeşil renkli mücevherler kullanılmıştı. Tepemizde de duvarlardakinin aynı yeşilinden taşlarla süslenmiş bir avize vardı.

Tünelden çıktığımızda ve o merdivenleri aştığımızda görmeyi beklediğim yer böyle bir yer değildi. Tüm şehrin altına kazılmış sığınak, şaşırtıcı derecede temiz ve süslüydü. Bir ziyafet salonu olsa şaşırmazdım doğrusu. Duvarlarda hiç resim olmamasının yanında simsiyah kumaş parçaları birer bayrak gibi kesilmiş, meşalelerin altına asılmıştı. Bu siyah bayrakların üzerine bir kurt silueti vardı. Kurdun koyu yeşil gölgesinin altındaysa kan kırmızı bir "F" harfi işlenmişti.

Soğuk ve gergin havada yoğun bir kan kokusu vardı. Güneş görmediği için sürekli serin olmalıydı ve alevler geniş alanı ısıtmaya hiç ama hiç yeterli değildi. İçeride, arkamızda bıraktığımızdan başka hiçbir kapı, hiçbir kaçış yolu göremiyordum.

Meşalelerde dalgalanan alevlerin ışığıyla içerideki herkesin gölgesi dans ediyor, onlara uyum sağlıyordu. Dans eden gölgelerse hemen

Ninova

odanın ortasındaki bir tahtın üstünde oturan Fenris'le iki yanında duran pelerinli adamlara aitti. İkisi de ellerini karınlarında birleştirmişlerdi ve hareketsizlerdi.

Fenris şaşırmış veya korkmuş görünmüyordu. Aksine bizi karşısında gördüğüne sevinmiş gibiydi. Saçları darmadağın görünüyor, göz altları mosmor duruyordu. Yüzü umutsuzlukla çökmüştü ve bunu iyileştirmek için hiçbir şey yapmamış gibiydi. Genç adam kilo vermiş, dudaklarının rengi solmuştu. Simsiyah bir gömlek, altına da aynı renk bir pantolon giymişti. Üstündeki her kıyafet parçası tertemizdi. İlk defa giyilmiş gibi görünüyorlardı. Âdeta benim için hazırlanmış gibi görünüyordu.

Neden kaçmamıştı? Neden daha fazla adamını toplamamıştı. Elbette başa çıkabileceğimiz sayıdan çok daha fazlası duruyordu karşımızda ancak yine de savaşı kazanma ihtimalimiz vardı. Fenris'in işini riske bırakması mantıksızdı. Kaygı kafamın içinde uğuldarken göğsüme bir sızı yayıldı. Gecenin en karanlık olduğu zamanda gelmiştik. Şüphesiz ki farkında olmadığımız şeyler dönüyordu ancak önemli değildi. Bir savaş sözü verilmişti. Bir dövüş. Onlarca ölüm ama bir intikam.

Fenris'in söyleyecek şeyleri olduğunu anlamam uzun sürmedi. Her anı, her yüzleşmemizi dramatikleştirme konusunda ısrarcıydı. Onu son gördüğüm andan bu yana fazlasıyla değişmiş olmasına rağmen gözlerindeki bakış birazcık olsun değişmemişti. Bana ihanet ettiği gün baktığım o gözlerin aynısı duruyordu karşımda. Aynı nefret dolu yeşil gözler, güç tutkusuyla kavruluyor, hepimizi yakıp yıkacak bir tiksintiyle parıldıyordu. Yalancı gözlerinde görebiliyordum hepsini. Bakışlarımız buluştuğunda kibirle sırıttı. "Merhaba Euria."

Ethel hemen yanımda duruyor, gözlerini bile kırpmıyordu. Kaşları çatılmış, pürdikkat etrafı gözlemliyordu. Silahlarına sıkıca sarılmıştı. O kadar hareketsizdi ki nefes alıp verdiğinden bile emin değildim.

"Seni görmek çok güzel," diye devam etti Fenris. "Ben de ne zaman öfkene yenik düşüp aptalca bir şey yapacağını merak ediyordum."

Ninova

Gözlerimi devirdim ve duygularımı bastırmaya çalıştım. "Seni cehennemin dibine yollamadan önce son bir kez karşılaştığımıza sevindim." Elindeki kadehi işaret ederek kaşlarımı çattım. "Bitirmek isteyebilirsin."

Sözlerimdeki nefret neredeyse hayatta gibiydi. Biri onu tutup çekebilecek, bir bıçakla kesebilecek gibi. Kafamdaki sesler, *Koş!* diye bağırıyordu. *Koş ve işini bitir.* Ama sanırım Fenris'in dövüşmeden önce söylemek istediği birkaç şey vardı.

Bacak bacak üstüne atmıştı ve son derece rahat bir şekilde oturuyordu tahtında. Kafasını geriye attığında griyle karışık sarı saçları hareketine itaat ederek yüzünü belirginleştirdi. Parmağını kaldırıp bana yöneltti. "Senin neden burada olduğunu çok iyi biliyorum." Ardından gözlerini kıstı, başını hafifçe yatırıp Ethel'a döndü. "Peki ya sen?"

Ethel kılıcını yere saplayarak dik bir duruş sergiledi. Bir kolunu kabzasına dayayarak kalçasını hafifçe yana kaydırdı. Hareketi dalgalı ve akışkandı. Konuşurken gülümsüyordu. "Seni öldürmeye geldim."

Fenris kısa bir kahkaha attı. "Sıraya girsen iyi olur güzelim. Önce prensesimle randevum var."

Oturduğu yerden kalkmıyor, elindeki kadehi olduğu yerde döndürmek dışında kılını bile kıpırdatmıyordu. Sanki bu gece olacak her şeyi kabullenmişti. *Ya da planlamıştı.* Bu kadar sakin kalmasının başka bir ihtimali yoktu. Kafasında ne tilkiler döndüğünü, ne planlar kurduğunu merak ettim. Ne yaşanacağını ikimiz de bilmiyorduk ancak oynadığımız bu ölümcül oyunda sadece birimiz sağ kalacaktı.

Onu izlediğimi fark ettiğinde sırıttı. "Kazanacağımı biliyorsun."

Gülümseyerek kılıcımı yere attım. Metal sesleri sığınağın boş duvarlarında yankılanırken derin bir nefes aldım ve çift hançerlerimi çektim. Kınlarından özgür kalan ölümcül dostlarımın çınlaması serin havayı kesti. "Gücün yeterse."

Genç adam umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti ve sadece simsiyah pelerinlerden oluşan iki adama seslendi. Duygusuz gözleri kısılmıştı ve eliyle havayı tokatladı. "Öldürün."

İki adam yanından ayrılarak üstümüze yürümeye başladı. İkisi de en az iki metre boyunda, devasa savaşçılardı. Tıpkı Malthazar gibi kocaman vücutları, anormal kasları vardı. Fenris'in bu iki adamı özel olarak seçtiği belliydi. Dikkatli baktığımda ikisinin de birer kelleuçuran olduğunu fark ettim. *Herkes de kendine bir kelleuçuran bulup duruyor,* diye düşündüm. *Eskiden onları bulmak, hele ki kiralamak hiç de kolay bir şey değildi.*

Boyunlarının hemen atlından başlayan vahşi dövmelerin tüm vücutlarına yayıldığını tahmin ettim. Aynı durum yara izleri için de geçerliydi. Adımlarını atarlarken kılıçlarını çektiler ve pelerinlerinin altında parlayan metallerin yansımasına takıldı gözlerim. İkisinde de son derece kaliteli gözüken zırhlar vardı. Üstüne üstlük birbirleriyle senkronize hareket ediyorlardı. Attıkları adımların mesafesi ve süresi bile aynıydı. Aynı eğitimden geçtikleri şüphesizdi. Kimbilir yalnızca çıplak elleriyle kaç can almışlardı...

Yüzleri sertti ancak bakışları ifadesizdi. Aynı anda pelerinlerini çıkarıp odanın ortasına attılar. Ethel'a, "Bu pek iyi gözükmüyor," diye mırıldandım.

Bana dönmeden konuştu. "Buna nereden vardın Firari? İki tane devasa adamla dövüşeceğimizden mi yoksa burada kapana kısılmış oluşumuzdan mı?"

Ben cevap veremeden iki adam saldırıya geçti. Aramızdaki mesafeyi kapattıklarında gözlerim zemini kesti. Düz alan, beyaz mermerden yapılmıştı ve halıları yoktu. Metal sesleri. Nefes sesleri. Ayak sesleri. Kalbimde atan intikam tutkusunun alevi. Zihnimde yanan öldürme isteği. Her geçen saniye, bu sesler biraz daha yükseliyordu.

Yeni savaş eşime bakıp sırıttım. Adil bir dövüşte iki kelleuçuranın duvarları kanımızla boyaması işten bile değildi ama şanslıydık çünkü suikastçılar adil dövüşmezdi. Adalet çoğunlukla onların işi değildi. Kelleuçuranların zayıf noktalarını bulduğumuz anda hançerlerimiz parmaklarımızın arasından uzanacak, boyunlarında bir yarık açacaktı.

İlk darbeyi vurmak üzere karşıma gelen adama yaklaştım ve hızla ileri atıldım. Bir elimi adamın başlığının hemen altından boynuna uzatışımın beklenmedik bir saldırı olduğu kelleuçuranın kalkan

Ninova

kaşlarından belliydi. Normalde savaştığı kişilere benzemeyeceğimi anlamıştı. Bu da bildiği ve öğrendiği tüm taktikleri bir kenara bırakmasına sebep olacaktı.

Kelleuçuranın kolları bir anda beni dirseğimden ve bileğimden vurdu, bu da özenli olmasına rağmen sarsılmaya açık hamlemin bozulmasına sebep oldu. Kelleuçuran boşluğa kayan kolumu kendi kolunu etrafına dolayarak hapsetti ve boştaki elini karnımı yumruklamak için kullandı. Üç kez.

Mideme korkunç bir ağrı yayılırken hançerimi düşürmemek için onu sıkı sıkı kavradım. Dengemi sağlamak için adama yaslanarak nefes almaya çalıştım ve saydım. *Bir, iki, üç... Acı geçici. Onlar acı çekene kadar acıyı hissetmeyeceksin...*

Doladığı kolunu kendimi kaldırmak için kullandım ve dizimi kelleuçuranın kasıklarına denk getirdim. Onunla beraber devrilirken başımın arkasını sert mermere çarpmış olmama rağmen acıyı hissetmedim bile. Darbeyi neyin yumuşattığını bilmiyordum. Belki de yalnızca vücudum sonunda zihnime uyum sağlamaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra nefes nefese kalmıştım. Lanet olası kelleuçuranlar tahmin etmediğim kadar ısrarlı dövüşçülerdi. Karşımdaki savaşçı zarar görüyor ama buna rağmen dimdik karşımda duruyordu.

Göz ucuyla soluma dönerek partnerimi kontrol ettim. Zavallı Ethel'ın da benden pek bir farkı yoktu. Fenris ise metal tahtından bizi zevkle izliyor, gözleri kocaman açılmış vaziyette gülümsüyordu. Ağzının öldürülme fikrimle sulandığına bahse girerdim.

Silahlar çarpışırken vücudumun neredeyse her yerine darbe almıştım. Bazıları savunmak için yüzüme atılan yumruklar, bazıları son anda kaçtığım halde isabet eden kesiklerdi. Nefesim kesilmiş, gözlerim buğulanmaya başlamıştı. İçime çektiğim havayla göğüskafesim sızlıyor, omuzlarımdan sırtıma doğru her nokta yanıyordu.

Biraz soluklanmak ve kendime gelebilmek için sırtımı kapı tarafına vererek geri çıktım. Ethel da kendi rakibinin geçici bir süreliğe de olsa dövüş dışı kalmasını fırsat bilerek yanıma zıpladı. Aramızda temkinli bir mesafe bırakarak cıvıldadı. "Nasıl gidiyor Firari?"

Ninova

"Muhteşem!" diye yanıtladım neşeyle. "Sanki karnımın içinde lanet olası bir elmas var ve önüme çıkan herkes yumruklayarak onu dışarı çıkarmaya çalışıyor." Gözlerimi devirerek burnumdan derin bir nefes aldım. Göğsüm hızla kalkıp inerken kusmamak için dişlerimi sıkıyordum. Normalde ağzımın içi kan dolsa bile midem bulanmazdı ancak karnıma o kadar fazla darbe yemiştim ki her şey dışarı çıkmak için çabalıyordu şimdi.

"Hadi ama Euria! Bu kadar kolay pes etmiş olamazsın!" diye bağırdı Fenris, bir anda salonun öteki tarafından ellerini çırparak.

Ethel ağzının kenarından akan kanı elinin tersiyle silip attı. "Şu piç kurusuna ulaşma vakti geldi Firari. Toparla kendini."

"Sabırsızlanmaya başladım. Şu ikisinin işini bitirin artık!"

Fenris'in emri üzerine kelleuçuranlar bir kere daha harekete geçti. Adamlarının ikisinin de ağzından ses çıkmıyor, canları yandığında bile tepki vermiyorlardı. Ruhsuzlarmış gibi dövüşüyorlardı. Rakibimin gerinerek kolunu arkaya yatırdığını fark ettiğim anda başımı yatırarak kafamın hemen üstünden geçen keskin metalden son anda kurtuldum. Sıyırıp geçen bıçağın dikkatleri dağıtmasını fırsat bilerek ileri atıldım. Kelleuçuranı devirmeye çalışarak vücuduna sarıldım ancak bana attığı dirsekle kendimi yerde buldum. Kan tadı tüm ağzıma yayılırken kabzama daha da sıkı sarıldım. Kendimi zeminden kurtararak doğruldum ve ağzımdaki yoğunlaşmış kanı tükürdüm. Güçlü kolumla tekrar saldırdım.

Boyunun avantajını kullanan dövüşçü bu sefer beni boğazımdan yakaladı ve metrelerce öteye fırlattı. Görüşüm giderek kararıyor, etrafımdaki her şey dönüyordu. Kendime gelmeye çalışırken ölümcül bir hasar veremediğim adam durdu ve bekledi. Bana son bir darbe vurabilirdi ancak bunu yapmayı tercih etmedi. Bir şeylerin tuhaf olduğunu fark ettiğimde tahta baktım ve Fenris'in orada olmadığını fark ettim.

Koca cüsseli adamın etrafından dolaşarak odanın duvarlarına hızlıca göz attım. Boş raflar iki ayrı tarafa doğru kaydırılmıştı. *Bir geçit.*

"Ethel!" diye bağırdım tereddütsüz bir şekilde. "Fenris tüymüş."

Gücünün son damlalarını tüketen genç kız şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Git!"

Odanın öteki tarafına koşup adamın arkamdan gelmesini sağladım. Amacım zaman kazanmaktı. "İkisiyle birden baş edemezsin Ethel!" diye seslendim metrelerce öteye.

Uzaktaydım ama Ethel'ın özgüvenle dolu sırıtışını bu mesafeden bile görebiliyordum. "Git Firari, Fenris'i yakalamak daha önemli."

Başka bir emre ihtiyacım yoktu. Yere bırakılan pelerinlerden birini kaptım ve duraksamadan peşimdeki adama saldırdım. Bir kalkan gibi kullanacakmış gibi yaptım siyah kumaşı ve adam bunu yedi. Kılıcım pelerinin içinden geçirdiğinde kumaşı büzdüm ve kılıcını elinden düşürmesini sağladım. Aldığım ivmeyle uzağa fırlattım metali. Adam nereye düştüğüne bakmak için kafasını çevirdiğinde ise ellerimi yere koyarak zıpladım ve iki topuğumu birden yüzüne geçirdim. Bu Ethel'a biraz dinlenme şansı verirdi.

Fenris'in girdiği gizlenmiş geçide doğru koştum ve karanlık tünele hızla adım attım. Karşıma ne çıkacağına dair en ufak bir fikrim olmamasına rağmen bu umurumda değildi. Şansıma tünelin birkaç kolu yoktu, yalnızca dümdüz ilerliyordu. Dönüşleri olmasına rağmen hiç bölünmüyordu ve bu da bana gidilecek tek bir yön bırakıyordu. Yavaşlamam için hiçbir sebep yoktu.

İleri. Daha hızlı.

Soluksuz şekilde koşarak kollarımı ve bacaklarımı kesen çıkıntıları umursamadan ışıksız tünelin sonuna vardım. Geniş, metal bir kapağı kaldırdığımda kendimi karanlık bir sokakta buldum. Fenris gözlerimin önünde dikiliyor, oraya bağlamış olduğu bir atın iplerini çözmeye çalışıyordu.

Dışarı o kadar hızlı fırlamıştım ki geldiğimi duymaması imkânsızdı. Sertçe bana döndü. "Hadi ama Euria, sen böyle bir kız değilsin," dedi. "Sen bir prensessin. Katil değil."

Kendimi zar zor delikten yukarı çıkardım ve yolun tam ortasında, azılı düşmanımın karşısında dimdik durdum. "Prenses değilim. Artık bir kraliçeyim. Babamı öldürerek o prensesin de sonunu getirmiş oldun. Geriye yalnızca senin kâbusun olacak kraliçe kaldı."

Ninova

Hançerlerimi tekrar ellerime aldığımda kılıcını çekti. Okları bitmiş veya onları kaybetmiş olmalıydı çünkü taht odasında bile onları rahatça kullanabilecekken bunu yapmayı tercih etmemişti. "İlk tanıştığımızda tavernaya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun Euria?"

Elbette hatırlıyordum ancak sessiz kalarak gözlerimi kıstım.

Hafifçe güldü. "O zaman sana Fenris isminin vahşi canavar anlamına geldiğini söylemiştim. Bu da bir yalandı." Kılıcını bileğinin etrafında çevirerek sırıtmaya devam etti. Ağır ağır konuşarak beni daha fazla sinirlendirmeye çalışıyor, üstelik karşı koyamadığım bir şekilde başarılı oluyordu bu konuda.

"Fenris isminin asıl anlamı..." diye devam etti, "...Kaosun Kralı. Eski Perin dilinde isminin merhamet anlamına geldiğini söylemiştin. Ancak anlaşılan tüm eski dillerin bilgisine sahip değilsin." Ayıplarcasına diliyle cık-cıkladı. "Koskoca bir prensesin Miath efsaneleri hakkında bilgisi olmaması trajik. Uzun zaman önce tüm diyarı kargaşaya sürükleyen bir kralın ismiymiş Fenris. Geceleri kurda dönüşen, vahşi bir kral. Ardından yıllar boyunca Kaosun Kralı diye bahsedildi ondan."

"Bunu bana neden anlatıyorsun Fenris?"

"Ocreya'nın son vârisini öldürmeden önce kayıtlara geçmesini istedim sadece." Hafifçe kıkırdadı. "Sen Ölümün Kraliçesi'sin, bense Kaosun Kralı. Trajik."

Üzerime koştuğunda tüm vücudum baştan aşağı heyecanla doldu. Kılıcını bana doğru savurdu. Hançerlerimi çapraz hale getirip darbesini engellediğimde suratlarımızın arasında iki karıştan az bir mesafe vardı. Yeşil gözleri parıldıyor, cılız saçları ter içinde uçuşuyordu. Tekrar geriye çekilip bir darbe daha savurdu. Bu sefer zıplayarak kaçındım. Reflekslerim yavaşlamıştı ancak hâlâ onunla dövüşecek atikliğe sahiptim. Sol omzunun hemen üstüne indirdiğim darbe yüzünden bana dehşetle baktı. Yara kanarken hançerimin kabzasını kavradım ve bir an bile acımadan geri çektim.

Çıkardığım hançerin açtığı delikten kan fışkırırken Fenris yana doğru sendeledi. İçgüdülerim ona defalarca vurup hızlıca öldürmemi söylerken başka bir ses, *Yavaş*, diye seslendi. *Tadını çıkar.*

Ninova

Acı yüzünden dikkatinin dağılmasından yararlandım ve dizinin üstüne sert bir tekme indirdim. Yere yığılan Fenris'in kılıç tutmayan eli dik olarak taşlara çarptığında çatırdayan kemiklerin sesi kulağıma kadar gelmişti. Kırılmış olmalarına imkân yoktu. Bu sefer hançerlerimden birisinin kabzasıyla burnunu hedef aldım. Fışkıran kanlar gömleğini boyarken öksürdü. Soluk soluğaydı ve gözleri kısılmıştı. Bakamıyor, konuşamıyordu.

"Euria!" diye bağırdı biri ben arka arkaya vurmaya devam ederken. Fenris yerde bir ceset gibi yatıyor, kıpırdayamıyordu. Ağzından, burnundan, kulaklarından, kafasından, her yerinden akan kanlar yeri kana boyuyordu.

Sesin kaynağına baktığımda çıktığım delikten sırayla beliren yüzleri gördüm. Ethel, Nathan, Sored, Rakan, Delhin, Quiel ve Ho-jin. Hepsi son derece yıpranmış ve bitkin görünüyordu. Kıyafetleri ve ciltleri kanla kaplıydı. Ama hayattaydılar. Hepsi hayattaydı.

Bana seslenen Nathan'dı ancak yüzü bembeyazdı. Diğerlerine nazaran çok daha berbat haldeydi. Üzerindeki kanın kime ait olduğu belli değildi. Kendini her zaman yaptığı gibi bir kalkan olarak kullanmış olmalıydı. Dostları ve adamları yerine kendisi göğüs germişti tüm darbelere. Beni gördüğüne sevinmiş ve rahatlamıştı ama yüzündeki gülümseme uzun sürmedi. Gözlerindeki ruh çekilirken ayakta durma yeteneğini kaybetti ve dizlerinin üzerinde yere çöktü.

"Nathan!" diye bağırdım ve hızla nemli, soğuk sokağın zemini arşınlayarak yanına vardım. Kurbanlarının kanlarıyla yıkanmış olan yanaklarını kavradım ellerimle ve gözlerinde bir yaşam görmeyi bekledim.

"Sorun yok," diye mırıldandı. "Sadece biraz sarsıldım."

Konuşurken karnını tutuyordu. Parmaklarının arasından sızan kanı o sırada fark ettim. Biz yanlarından ayrıldıktan sonra zorlanmış olmalılardı ve muhtemelen tüm yük genç muhafızın üstüne binmişti. Beni rahat hissettirmek istercesine gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Git ve yapman gerekeni yap."

Başımı onaylar şekilde salladım. O iyi olacaktı. Çok geçmeden saraya dönecektik ve yaralarını iyileştirecektik. Nathan dayanıklı bir savaşçıydı.

Ninova

Ayağa kalktım. Fenris'e döndüm. Hâlâ yerde yatan canavarın suratı bize çevrilmişti. Artık hızlı hareket etmem gerektiğini anlamıştım ancak Ethel bileğimden kavrayarak beni durdurdu. Eli sıcacıktı. "Bekle. Ona son bir kez bakmak istiyorum."

Sözleri Fenris'in kahkahalara boğulmasına sebep olmuştu. Kan püskürürken kahkahası, sarsıcı öksürüklerle bir oldu. "Euria'nın neden burada olduğunun gayet iyi farkındayım ancak bu orospunun kim olduğunu biri bana açıklayabilir mi?"

Ethel buz gibi bir sesle konuştu. "Ben, olmayı umduğun kişiyim." Biraz ileri çıkıp Fenris'in tam karşısında durdu.

"Dramatik bir konuşma yapmaya geldiysen inan, hiç sırası değil," diye mırıldandı Fenris karnını kavrayarak.

Ethel yüksek sesle konuşmak zorunda kalmamak için birkaç adım daha ilerledi. Fenris önce ayaklarını, sonra gözlerini inceledi kızın. "Ne istiyorsun manyak kadın?" diyerek tükürdü bir anda. Sesinde genzine kan dolması sonucu oluşan boğuk bir ton vardı.

Ethel elindeki silahları bir kenara fırlatıp Fenris'in önünde diz çöktü. Deri çizmeleri kızın hareketiyle taş zeminde gıcırdadı. "En son ne zaman karşılaştığımızı hatırlıyor musun?"

Fenris kaşlarını çattı. "Hayır."

"Son karşılaşmamızda ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Öfkeli bir nefes verdi. "Senin kim olduğun hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

"Benden çaldın," diye başladı Ethel, Fenris'in yemyeşil gözlerine bakarken. Alnın ortasına işaretparmağıyla vurarak ne kadar aşağılık bir durumda olduğunu tarttı.

"Kusura bakma ama ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum. Şu arkadaki kızın sevdiklerini öldürdüm, ona ihanet ettim. Konu sadece senden çalıyor olmamsa biraz rol çalıyor gibisin."

"Hepsi bu değil," diye devam etti Ethel nazikçe gülümseyerek. "Annemi ve babamı öldürdün."

"Ben çok fazla kişi öldürdüm güzelim. İnsanlar inşa eder, ben yok ederim. İnsanlar sever, ben öldürürüm. Dediğim gibi, konu

intikamsa sıraya girmen gerekecek. İnsanlar insanları öldürür. Biraz sonra şu beyaz saçlı prenses de beni öldürecek."

"Yazık," diye mırıldandı Ethel ve bir kahkaha koyuverdi. "Hâlâ kim olduğuma dair bir fikrin yok, öyle değil mi?"

Fenris'in gözleri soru işaretleriyle dolu olsa da bizim de ondan aşağı kalır yanımız yoktu. Bu ikilinin arasında neler döndüğüne dair en ufak bir tahmin yürütemiyordum.

Ethel hüsranla kıkırdadı. "Büyük talihsizlik."

Ardından ayağa kalkarak sırtını gerdi ve Fenris'e üstten bakarak dibinde dikildi. "Ben Gecenin Gölgesi'yim. On üç sene önce anne ve babasından koparılmış, sokaklara atılmış bir yetimim. Tüm ailesinin gözleri önünde öldürüldüğünü gören bir trajediyim. Abisi tarafından iki defa düşünülmeden terk edilen bir kardeşim." Biraz duraksadı. "Senin gelmiş geçmiş en büyük korkunum."

Bunun üzerine Fenris'in yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ethel?"

Ethel gülümsedi. "Selam kardeşim."

Ho-jin hariç hepimiz şok olmuştuk. Fenris'in kayıp kardeşi hakkında anlattığı her şey doğruydu, gerçekten de bir kız kardeşi vardı ve sokaklarda yetişmişti. Bana ihanet ettikten sonra geçmişi hakkında söylediği şeylerin de yalan olduğunu tahmin etmiştim ve Ethel'ı bulmak için hiç uğraşmamıştım. Her konuda yalan söyleyen birinin kardeşi hakkında da palavra sıkması işten bile değildi. Sonuçta beni etkilemek ve zihnimle oynamak için başvurmadığı yol yoktu.

Küçücük bir kız olarak tek başına neler yaşadığını, hangi şartlar altında büyüdüğünü ancak tahmin edebilirdim. Peki ya ağabeyine olan bu nefreti nedendi? Sadece onu aramadığı, kurtaramadığı için olamazdı. Hepimiz için doğruları söyleme ve onlarla yüzleşme vakti gelmişti. Fenris'in arkasından tonlarca yalan uydurabilirdi ancak o da karşısındayken ağzından çıkacak kelimeler sadece gerçeklerdi.

"Sana ne anlattı bilmiyorum Firari ama ailemizin ölümünden sorumlu olan tek kişi Fenris." Ailesini tuzağa düşürdüğünü veya gizli tutulması gereken önemli sırları ifşa ettiğini tahmin ettim. Ethel'ın ağzından dökülen sözler ise çok daha kötüydü.

Ninova

"Yedi yaşındayken anne ve babamızı kendisi bizzat öldürdü. Kahvaltıya oturduğumuz mutlu bir sabaha uyanmıştık ancak sevgili ağabeyimin başka planları vardı. Tek bir bıçak, tüm hayatımızı mahvetmeye yetti." Konuşurken genç kızın sesi titremiyor, gözleri biraz olsun dolmuyordu.

"Sıra bana geldiğindeyse cesaret edemedi," diye devam etti. "Zaten çok küçük olduğumu ve onu hatırlamayacağımı düşünmüş olmalıydı. Tüm evi ateşe vermeden önce beni gördüğü ilk evin kapısının önüne bıraktı. Geleceğini ve beni alacağını söyledi ancak bu onu son görüşümdü."

Sözlerine devam etti ancak bu sefer gülümsüyordu. "Ben de biricik ağabeyime hak ettiği dersi vermeye karar verdim ve senelerimi onun peşinde geçirdim. İtiraf etmeliyim ki Malthazar ölene kadar gerçek bir ipucu yakalayamamıştım ancak o lideri öldüren adamın ismi tüm yeraltı dünyasında yankılandı. Eh, gerisini de tahmin edebilirsiniz."

Duyduklarımı sindirmekte zorluk çekiyordum. Fenris'in kötü biri olduğunu biliyordum ancak hayatın onu bu hale getirdiğini zannediyordum. O ise hayata böyle gelmişti. Canavarların hepsi sonradan canavar olmuyordu belli ki. Fenris insanların zannettiği kadar şeytani biri değildi, çok daha fenasıydı.

Tekrar Fenris'e döndüğümde acı içinde kıvranan genç bir adam gördüm. Güçlü olduğunu zanneden o gaddar canavardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Karanlıkta parlayan kanının içinde yüzüyordu. Birkaç adım atarak kalan herkese arkamı döndüm ve Fenris'e yaklaştım. Yüzünü net görebilmek için birkaç adım uzağında duruyordum. "Son bir sözün var mı?" diye sordum hançerimi çekmeden önce.

Fenris delirmiş gibi kahkahalar atmaya ve sarsılmaya başladı. Sesi sokaklarda yankılanıyor, çarpılmış vücudu sert zeminde sekiyordu. "Asla ders almıyorsun, değil mi Euria?" diye mırıldandı gülüşlerinin arasından. "Sevgi zayıflıktır," dedi ve ben neler olup bittiğini anlayamadan kıvrılmış bedeninin altından kısa bir ok ve yay çıkardı. Ben yanına varamadan nişan aldığı oku serbest bıraktı.

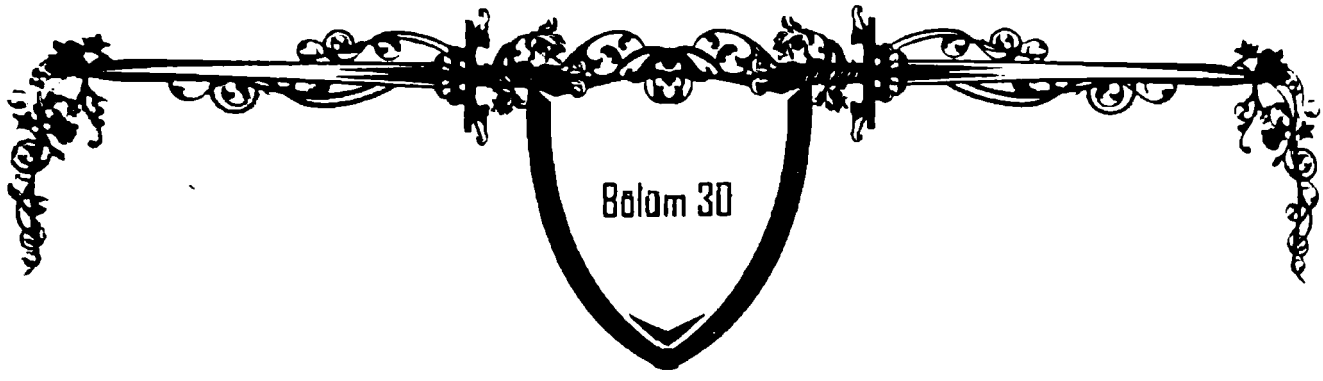
Ninova

Aynı hızla hançerimi fırlattım ancak geç kalmıştım, ölümcül ok çoktan yola çıkmıştı.

Hançerim Fenris'in tam kalbine saplandığında kaçmak için okun yolunu hesapladım ancak kaçmama gerek kalmamıştı çünkü hedefi ben değildim.

Dizlerinin üzerinde duran Nathan'dı.

Ninova

CESARETİN ARMAĞANI

Karanlıktan aniden bir gölge fırladı. Nathan'ın önüne uçarken gözle takip edilemeyecek kadar hızlıydı. Dikkatlerimizi çektiği şüphesizdi. Kararttı doğrudan havayı kesip geçen oku hedefliyordu. Nathan'ın göğsüne sırtını yapıştırarak soğuk zeminde kaydı ve kıl payı kurtardı onu. Rüzgârla bir oldu, saldırıyı kucakladı ve okun göğsüne isabet etmesine izin verdi.

Nathan irkilmesine rağmen çabuk toparlandı. Siyah pelerini yüzünden bir gölgeden farksız cismi kucakladı içgüdüsel bir hareketle. Ellerini öne uzatırken bedenin yere düşmesine engel oldu.

"Nathan!" diye bağırdım çaresizce. Anında aramızdaki mesafeyi fırtına gibi kat edip yanına vardım. O kadar hızlı koşmuştum ki saçlarım bir pelerinden farksız, bayrak gibi dalgalanmıştı kendi yarattığım rüzgârla. Dizlerimin üstünde kayarak Nathan'ın ve kollarındaki gölgenin dibinde durdum. Kalbimin son sahibine, Nathan'a bir şey olması korkusuyla elim ayağım birbirine karışmıştı. Soğukkanlılığım anında beni terk edip gitmişti. Paniğe kapılmış, kaygıyla dolmuştum ama Nathan iyiydi.

Nathan iyi. Bir şeyi yok.

Nathan'ın iyi olduğundan emin olduktan hemen sonra sıkı sıkı tuttuğu kararttının homurdandığını duydum. Kim kendini Nathan'ı kurtarmak için feda ederdi ki? Kendimi bunun cevabına hazırlarken elimi kaldırıp pelerininin başlığını açtım. Karşımdaki yüzün, canımı bu kadar yakacağını tahmin etmezdim.

Ninova

Delhin tepki verme konusunda benden daha hızlı davrandı. Dizlerinin üzerine düşerken, "Zedy!" diye âdeta kükredi.

Nathan'ın ve Delhin'in arasında Zedy'nin delinmiş, oluk oluk kanayan göğsüne bakarken nefesimin kesildiğini hissettim.

"Zedy! Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye haykıran Delhin onun başını ellerinin arasına aldı. Hâlâ hayattaydı. Lüle lüle sarı saçları, Delhin onu sarstıkça sarsılıyordu. "Onu saraya götürmeliyiz!" diye haykırdı Delhin. "Çabuk, acele edin! Kamari bunu düzeltebilir! Henüz çok geç değil!"

Ancak kimse hareket etmedi. Zedy konuşmaya çalıştığında öksürdü ve dudaklarının kenarından bir damla kan sızdı. Boynu kaskatı kesilmişti. Gözleri cam gibi olmuş, elleri titriyordu. Titreyen ellerini içgüdüsel bir şekilde yakalayıp nazikçe sıktım. Pelerinin boşta kalan kısmını aceleyle büzüştürüp okun saplandığı alanın etrafını baskılamak için kullandım. Bir elim Zedy'nin soğumaya yüz tutmuş parmaklarını ısıtmaya çalışırken diğer elim onun kanıyla kırmızıya bulandı.

"Neden yaptın bunu Çilli? Sarayda kalman gerekiyordu," dedim nefes almaya çalışırken.

Zedy'nin verdiği nefesin buharı gökyüzünde bir bulut gibi asılı kaldı. "Onun kalan tek dostun olduğunu biliyordum. Daha fazlasını kay-kaybetmeni istemedim."

Bir kere daha öksürdüğünde eğilip alnımı onunkiyle birleştirdim. Gözlerimden kurtulan yaşın onun yanağına düştüğünü hissettim. "Tek dostum o değil, sen de benim dostumsun."

Zeminin ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissediyordum. Sessizliği, kesik nefesleri canımdan can alıp götürüyordu. Onu nasıl rahat ettirebileceğimi düşünüp durdum. Soluklarının kesildiği saniyelerin hepsini umut ederek geçirdim. *Lütfen,* diye yalvardım. Kime yalvardığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. *Zedy'ye bir şey olmasın. Bu gerçek olmasın. Zedy iyi. O iyi. Ona bir şey olmayacak. Ona bir şey olamaz. Lütfen, lütfen, lütfen... O daha bir çocuk...*

Delhin, Zedy'nin yanaklarını okşayıp bir kere daha haykırdı. "Yapabiliriz. Onu saraya yetiştirebiliriz."

Ninova

Rakan olacakları kabullenmiş gibi Delhin'in arkasına geçip ellerini onun omuzlarına yerleştirdi. "Pek sanmıyorum Delhin."

Delhin başını iki yana sallarken şiddetle haykırdı. "Hayır!" Zedy'nin gevşek bedenini kaldırmaya çalışırken dengesini kaybederek kaydı. Derin bir nefes aldıktan sonra bir kere daha söyledi aynı kelimeyi, bu sefer sessizce. "Hayır."

Ağzımı açtım, gözlerimi yumdum ve ciğerlerimi taze havayla doldurup Zedy'nin elini daha sıkı tuttum. Deli gibi titreyen elleri daha sakindi. Nabzı yavaşlamıştı.

Ethel yanımıza yaklaştığında Zedy'nin dikkatini çekti. Daha önce tanışmamış ikili belirgin bir şekilde birbirlerini inceledikten sonra Zedy gözlerini kısıp gülümsedi. "Ölüm, sandığımdan güzelmiş."

Hülyalar arasında kaybolan çocuğun gözleri ağır ağır kapanırken başı yana doğru, Delhin'in avuçlarına düştü. Delhin burnunu çekerek ellerini sabit tutmaya devam etti.

Ezici bir ağırlık hissediyordum göğsümde. Çilli'nin serbest kalan parmaklarını bırakmak istemiyordum. Bir uyuşukluk hissi tüm bedenimi katman katman sararken düşüncelerimde kaybolmamak için zor duruyordum. Körelttiğim duygular yüzeye çıkmak için çırpınıp dururken onları engellemeye çalışmak tüketiciydi. Bunda ne kadar başarılı olabildiğimi bile anlayamıyordum.

Zedy gözlerini bir kere daha açamayacak kadar zayıf düşmüştü. Nathan'ın kollarının altında küçük bedeni kıvrılmış bir haldeydi. Biraz önce havaya karışan nefesleri silinip gitmişti. Burnu zar zor hareket ediyordu. Sekiz güçlü kalp atışının arasında zayıflayan kalbinin yalnızlığına ölümcül bir sükûnet hâkimdi.

Kurtulmayacaktı. Delhin bile biliyordu bunu. Zedy son nefesini verene kadar hiçbirimiz konuşmadık. Hareket etmedik. Ölüm tüm sevdiklerimi aldığı gibi Zedy'yi de gözlerimin önünde alıp götürürken ona teşekkür bile edemediğimi fark ettim. Çok daha fazlasını hak etmişti. Çok daha iyisini. Bunu değil. Kesinlikle bunu değil.

Delhin, dostunun artık yaşamadığını anladığında haykırarak ağlamaya başladı. Bağırıyor, çağırıyor, etrafa yumruklar savuruyordu çaresizce.

Zedy'yi Nathan'ın kollarında bırakarak ayağa kalktım. Birkaç adım geri çıktım. Tutarlı düşünemiyordum. Korkuyordum. Yorgundum. Kafam karışıktı ve inanılmayacak kadar yıpranmıştım. Fenris ona hançerimi fırlattığımda ölmüştü ama bu beni rahatlatmıyordu. Kimse zihnimin içindeki bu kasırgadan kurtaramıyordu beni. Hani burada sonlanacaktı her şey? Hani bitecekti artık?

İçimde büyük bir keder yangın gibi yayılıyordu. Karanlık her yerden kalbimi kuşatırken onun tarafından yutulmamak imkânsızdı. Lime lime ediyordu içimdeki alev beni. Bu bölünmeye karşı direnmek zordu. Yorgundum. Bitkindim. Tükenmiştim artık.

Bırak, kendi kararıydı, dedi içimdeki ses.

"Hayır," diye fısıldadım ona. "Çilli'yi kurtaramadım. Kurtarabilirdim."

Fedakârlık bir kraliçe için şarttır. O olmasaydı Nathan'ı kaybedecektin. Bunun seni zayıf düşürmesine izin verme.

"Sevdiklerimi koruyamıyorsam kraliçe olmanın ne anlamı var?"

Sevdiğin kalmadı, ki. Unutma, senin sevgiye ihtiyacın yok. Tıpkı onun dediği gibi, sevgi zayıflıktır.

"Hayır!" diye haykırdım. "Yanılıyorsun! O da yanılıyordu. Bu doğru değil." İçimdeki o sesin yıkımı bir ordu gibi üzerime çullandı. Durmaya niyeti yoktu.

Sen bir hükümdarsın. Kendine gel. Hükümdarlar zayıf düşmez.

"Zayıf değilim," diye yanıtladım ama kendi söylediğime inanmıyordum bile. Kaybetmenin acısı bir kere bulmuştu beni. Etimi kemiğimi vahşice birbirinden ayırıyordu.

Hükmetmenin ilk şartı sevgi ya da merhamet değildir, canının yanmasına izin verme. Kaybettiğin insanların acısı yalnızca bir illüzyondan ibaret. Yok et.

"Neyi?"

Acıyı yok et.

Ninova

"O kadar insan öldü. Annem, kız kardeşim, ablam, babam, Kalisa, Zedy." Göğsümdeki baskı yüzünden doğru düzgün düşünemiyordum. Herkes ölüyordu. Etrafımdaki herkes, kalbimin her bir parçası ölüm tarafından esir alınmaya mahkûmdu. Ama onları korumayı çok istemiştim. Elimden geleni yapmıştım. Belki de biraz daha fazlasını yapmalıydım.

İnsanlar ölümün onları yalnızca bir kez gördüklerine inanırdı ama bu doğru değildi. Ölüm bana pek çok kez baktı. En sık karşılaştığı kişi bendim belki de ve bunun ağırlığı muazzam olduğu gibi gücü de bir o kadar benzersizdi. Başımı iki yana sallayarak bu düşünceyi zihnimden kovdum. Bu kadar insan kaybetmek, beni güçlendirmemişti. Güçlendirmemeliydi.

Sayının bir önemi yok. Başta onları sevmeyi seçen sensin. Şimdi de onlar için hiçbir şey hissetmemeyi seç.

Gözlerimi sımsıkı yumarak zihnimde yankılanan delici sesi kovmaya çalıştım.

Sevgi zayıflıktır. Bir kere daha kanıtlandı. Bunu inkâr edemezsin.

"Bu doğru değil. Yalnızca karışmış kafamın bir parçasısın sen. Acıyla başa çıkabilmem için ürettiğim bir savunma mekanizmasısın." Ellerimi şakaklarıma dayayarak ovmaya başladım. Sanki yeterince ovarsam sesin kaybolmasını sağlayabilirdim.

Bu kadar sevmeseydin acı çekmene de gerek kalmazdı.

"Kapa çeneni." Hışımla kendi etrafımda döndüm.

Asla dersini almıyorsun değil mi Euria? Ben doğruları söylüyorum, bunu sen de biliyorsun. Sevgiyi bir kenara bırak.

"Hayır." Sevgiyi bir kenara bırakırsam elimde insanlığıma dair hiçbir şey kalmazdı. Bunu yapamazdım. Tutunduğum son dalı da bizzat kıramazdım.

Bırak yoksa asla gerçek bir hükümdar olamazsın. Sürekli acı çeken bir hükümdar mı olmak istiyorsun?

"Ben..."

Etrafındaki herkes ölüyor. Ama etrafında kimse kalmazsa kurtulursun.

Ninova

"Nathan'ı bırakamam." En yakın dostuma, bu hayatta en fazla güvendiğim kişiye veda edemezdim. O yanımda olduğu sürece her zaman sırtımı dayayabileceğim bir duvar olacaktı. Kendimi kaybeder gibi hissettiğimde o girdaptan çekip kurtaracaktı beni.

Bırakabilirsin. Hatta bizzat kendin öldür. Böylece kaybedeceğin kimse kalmaz.

"Nathan'ı seviyorum."

Seni aptal.

İçimdeki ses öfkeli bir haykırışla zihnimi terk edip gitti. Bıraktığı boşluğu kısa süreliğine dinlenmek için kullandım. Yutkundum. Nefes aldım. Gitmişti. Gittiği için minnettardım.

Suçluluk duyuyor, başarısız olduğumu hissediyordum. Onları kurtaramamıştım. Zedy'yi kurtaramamıştım. İntikamlarımı alsam da hepsi bana pahalıya patlamıştı. Verdiğim yanlış kararların, acele hamlelerin hesabını ödüyordum. Hak etmiştim.

Artık intikam alınacak kimse kalmamıştı.

Suçlu kimse kalmamıştı.

Ama kimse kahraman değildi. İntikamımı almaya yardım edenler de, buna sebep olanlar da yalnızca bu kader sarmalının bir parçasıydı. Aklımdan isimler geçiyor, kaybettiğim ve bizzat öldürdüğüm insanların yüzleri gözlerimin önünde beliriyordu. Birer birer.

"Ayışığı."

Gözlerimi açtım. İki elini de uzatmış olan Nathan'ı buldum karşımda. Beni tutmak istiyordu. Kanla boyanmış parmaklarımın arasında geçirdi kendi parmaklarını. Gözleri bulanık bakıyordu. Zihnimi toparlamak için gözlerimi kırpıştırdım ve sırtımı dikleştirdim.

Nathan bir eliyle dirseğimi nazikçe okşadı. "Çok üzgünüm."

"Ben de," dedim. Söylenecek başka bir şey yoktu. Sevilenler kaybedilir, insanlar üzülürdü. Dünyanın düzeni buydu.

Ethel kollarını önünde bağlamış bir şekilde zıplayarak yanıma geldi. "Kaybın için çok üzgünüm Firari."

"Teşekkür ederim."

Ninova

"Şu anda sırası olmadığını biliyorum," derken utangaç bir şekilde dudaklarını büzdü. Kelimelerini özenle seçmeye çalışıyormuş gibi gözlerini etrafta gezdiriyordu. "Ama aklıma takılan bir konu var."

Başımla onaylayarak devam edebilmesi için cesaret verdim.

"Biri bana sana neden prenses diye seslendiklerini ve tüm şu saray muhabbetinin ne olduğunu açıklayabilir mi?"

Sorusu karşısında biraz afallamıştım. Nathan'a baktığımda genç muhafız omuzlarını silkmekle yetindi. *Karar senin*, der gibiydi. Böyle giderse tüm çetelerin kimliğim hakkında bilgisi olacaktı ancak Ethel'a güvenmeyi seçtim.

"Ben Ocreya Prensesi, tahtın son vârisi Euria Vaseva'yım."

Ethel gözlerini hızla kırpıştırıp bir süre duraksadıktan sonra gülümsedi. "Bak, herkesin kayıpla başa çıkma şekli farklıdır, anlıyorum ama az önce arkadaşını kaybetmiş biri için şaka yapmanın vakti mi Firari?" Dalga geçtiğimi düşünüyordu.

"Ethel, Euria doğruyu söylüyor. O Ocreya'nın prensesi."

Bunun üzerine kız küçük bir kahkaha attı. "Aynen! Ben de Irithel ve Drystan Asano'nun kızıyım aslında. Ethel Asano. Memnun oldum." Tanışmak ister gibi elini uzattığında bir eline bir gözlerine baktım. Elini hızla çekip cebine yerleştirdi.

Uzun süren bir göz yarışının ardından gözlerini kıstı. "İmkânsız." Sonunda gerçeği kabul etmişti.

"Sen bir prensessin," diye bir kere daha doğrulama ihtiyacı hissetmişti. Söylediklerine inanamıyormuş gibi cümlesini bitirdiği gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Başımla onayladıktan sonra gözlerimi ağır ağır denizin zıt yönüne, sarayıma çevirdim. Gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Buraya gelirken kötü olayların habercisi gibi gerilen bulutlar dağılmıştı. Bulutlar olmadığı için ormanın ardındaki sarayın kulelerinin en tepeleri gözle görülebilirdi. Dağların başlangıçları ise belirsizdi. Sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen ormanın yeşil bulutu bunu engelliyordu.

"Gelip kendi gözlerinle görmek ister misin?"

Saraya dönüş yolculuğumuz tahmin edebileceğimizden çok daha uzun sürdü. Daha erken bir saatte saraya varmak istesem de bunu yapamayacağımızın farkına varmıştım. İlk durağımız Ethel'ın üssü olmuştu çünkü Dane'i de yanımıza almamız gerekiyordu. Delhin ikiziyle kavuştuğu an ona yapışmış, bir daha da bırakmamıştı. Onu kimse suçlayamazdı.

Dane de ikizini bir saniye olsun bırakmadı ama onun bir türlü bırakmadığı bir başkası daha vardı. Düşüncelerinde sıkıca tutunduğu biri. Kalisa.

Kalisa'nın nerede olduğu sorduğu ilk sorulardandı. Hepimize tek tek bakıp onu aramızda göremeyince, "Kalisa nerede" diye sorabildi sadece. Yaşananları tahmin bile edemiyordu.

Ona gerçeği söyleyebilirdik. Her şeyi anlatabilirdik. Kendisinin yaşamda bir şansı olsun diye Kalisa'nın ülkesine ve dostlarına ihanet ettiğini, bir dostu tarafından ölüm emri verilirken bir başka dostu tarafından öldürüldüğünü anlatabilirdik. Ama öyle yapmadık. Ortaya planlı olmayan bir yalan atarak günler önce çarpışırken düştüğünü söyledim. Dane gerçekleri hak ediyordu ama ne zamandan beri hak ettiğimizi alıyorduk ki? Yeterince acı çekmişti. Onu bir diğerine hazırlarken elimizden geldiğince hafiflettik acıyı. En azından bu kadarını yapabilirdik.

Sokaklarda ilerlerken atlarla yolculuk yaptığımız için dikkat çekiyorduk. Gözleriyle bizi takip ediyor, çocuklarını kenarlara çekiyorlardı. Hatta koşarak kaçanlar bile olmuştu. Bu durum şaşırtıcı değildi. Sored hariç hepimiz cehennemden fırlamış gibi görünüyorduk.

Ocreya halkının dedikoduculuğundan haberim vardı. Hakkımda söylenenleri fazla umursamasam da etkileri felakete yol açabilirdi. Bazı insanlar Ocreya Prensesi ile Gümüş Firari arasındaki benzerlikleri birleştirmeye başladığı anda hapı yuttum demekti. Ancak bu zaten Gümüş Firari'nin son gecesiydi. Bundan sonra kayıplara karışacaktı. Bir daha şehrin sokaklarında cirit atmayacaktı.

Ninova

Hayatlarında biraz renk arayan halkın burunlarını sokma çabasını görmezden gelerek ormanın girişine varmayı başardık. Bundan sonra yalnızca patikadan ilerleyecek, ardından da saraya varacaktık.

Yolu saraya düşen herkesi kontrol eden muhafızlar, özellikle babamın ölümünün ardından çok gerilmişlerdi. Tanımadıkları, kukuletalı insanları kılıçlarıyla bir tavuk gibi şişlemekten asla çekinmeyecek haldeydiler. Bu yüzden tehlikeye mahal vermemek adına en önden giderek başlığımı indirmiştim. Ormanın girişinden sonra yüzümü görmeleri o kadar da önemli değildi.

Nathan tek başına at süremeyecek kadar bitkin düştüğü için onu arkamda tutmuştum tüm yol boyunca. Kafası omzuma yaslanmış, zar zor kavrayan kolları belime sarılmıştı. Parmaklarının birbirine sıkıca kenetlendiğinden emin olmak için ellerimle yönlendirmem gerekmişti. Sarsıldıkça daha da zayıf hale düşen genç muhafız üst bedeninin tamamını sırtıma yaslamıştı. Evimize kadar ikimizin yükünü de üstlenmiştim.

Saraya adım attığımız anda tüm ekibim için yiyecek bir şeyler hazırlanmasını emrettim. Sıcak bir yahni ve yumuşak, taze ekmekler. Odama varana kadar üstüme yapışmış kanlı kıyafetleri saklamak için uğraşmadım bile. Kimliğimi saklamaktan gına gelmişti. Ve onların artık tek hükümdarı, kraliçeleriydim. Çok yakında tacımı takacaktım. Beni sorgulayamayacaklardı.

Odamda geçirdiğim birkaç dakikanın sonunda Ethel uğradı kapıma. "Tüm bunların gerçek olduğuna ancak kendi gözlerimle görsem inanırdım," diye mırıldandı bir yandan sırıtırken.

Gülümseyerek karşılık vermek istesem de yapamadım. Gülümsemek Zedy'ye ihanet etmek gibi geliyordu. Rakan, Delhin için Zedy'nin cenazesini pelerinlerle sarmış, saraya kadar getirmişti. Bu gece onun için bir anma töreni yapılacaktı. Bir cenaze daha. Bir veda daha. Veda etmekten bıkmıştım.

"Biliyor musun, seninle mükemmel bir ikili olabiliriz. Başımıza ne gelirse gelsin, ikimizin gücünü birleştirerek tüm Ocreya'nın gücünü elde edebiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Böyle bir şey olmayacak."

Ninova

Yüzü hayal kırıklığıyla asılırken sakin tavırlarla gelip yanıma oturdu. "Ama neden? Çok yeteneklisin. Zekisin. Yılların birikimine sahipsin. Tüm bunların boşa gitmesini mi istiyorsun?"

"Son görevimdi bu. Fenris'i öldürmek, tahta çıkmadan önce yapmak istediğim, yapmam gereken son şeydi. Benliğim tamamlandı artık. İntikamlar sona erdi. Hiç düşmanım kalmadı."

"Ya daha fazlası gelirse?" Ellerini bilmiş bir tavırla beline yerleştirdi.

"Gelmeyecek. Ocreya'nın bir kraliçeye ihtiyacı, benim de yerine getirmem gereken sorumluluklarım var."

Ethel anlayışla başını salladıktan sonra geri çekildi. "Pekâlâ, o halde yeraltı dünyasını senin için kuşatırım."

"Aslına bakarsan," Başımı kaldırıp kızın gözlerinin içine baktım. "Tahta çıktığım anda Ocreya'da ne haydut ne de suikastçı kalacak Ethel. Hepsinin temizlendiğinden emin olacağım."

Ağzı açılırken kaşları dehşetle çatıldı. "İyi ama..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. "Kurtulma, saklanma şansınız olmayacak. Bu yüzden sana bir teklifim var." Bana saldırmaya kalkışma ihtimaline karşı ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledim. Onu ve Ho-jin'i saraya çağırmamın sebebi aslında bu teklifi yapmaktı. Şehre dönmelerinin ölüm anlamına geleceğini bildiklerinden emin olmak istemiştim. Ordumun gazabına uğrayacaklarsa bu kendi kararları olmalıydı.

"İsterseniz, sen ve Ho-jin, saray muhafızlarına katılabilirsiniz. Elbette öncesinde uzun süreli, zorlu bir eğitimden geçmeniz gerecek ancak fiziksel ve stratejik anlamda ikinizin de yeterli olduğunu düşünüyorum. Size diğerlerine vadettiğimden fazlasını veremem ancak en azından canınız güvende olur."

Ethel kararsız, hatta içine düştüğü durumdan rahatsız görünüyordu. "Buna Ho-jin'le konuştuktan sonra karar vereceğim."

Bu ikisi için de büyük bir değişiklikti, şu ana karar alıştıkları tüm düzen tamamen değişecekti. Birbirlerine sahip olmalarının dışında orada da bir aileleri olmalıydı. Sevdikleri savaşçılara veda etmek

Ninova

demekti benim teklifime verecekleri olumlu bir yanıt. Onları adalete, belki de ölüme terk edecekleri anlamına geliyordu.

"Elbette," dedim. "Ancak uzun sürmesin."

Ethel odamı terk ettiğinde burada bambaşka bir insan olarak var olduğumu fark ettim. Aylardır, hatta yıllardır çabaladığım her şey sonunda bitmiş, özgürlüğüme kavuşmuştum. Ama ne pahasına başarmıştım bunu? Güvenmiş, ihanete uğramış, insanlara olan güvenimi yitirmiştim. İnsanlar benim yüzümden ölürken onları kurtaramamıştım. Her şey sonra ermişti, evet ama kalbimdeki acı, zihnimdeki savaş yeni başlıyordu.

Kapıyı kapatarak yastığımı aldım ve sesimi bastırması için suratımı gömdüm. Haykırdım, bağırdım ve çığlık attım. İçimde bastırdığım tüm duyguların, acının ve de yorgunluğun çıkmasını sağladım. Yastığı yumrukladım, odanın içinde defalarca döndüm ve elime gelen her şeyi ortalığa fırlattım.

Bunları neden yaptığımı bilmiyordum, yine de iyi hissettirmişti. Buz gibi olan parmak uçlarım tenime değdiğinde irkildim. Kan ve çamurla dolu olan kıyafetlerime bakıp soyunmaya karar verdim. Gözlerim şişmiş, derim birçok yerinden morarmaya başlamıştı bile. Ağzımda geçmeyen bir kan tadı vardı. Kapağından destek alarak gardırobumun önünde dikildim ve derin bir nefes aldım. Aldığım her nefeste kemiklerim ağrıyor, bir acı dalgası bedenime saplanıyordu. Zar zor giyindikten sonra elimi yüzümü yıkadım ve düğüm olan saçımı açmaya koyuldum.

Tepemdeki kitaplığın üzerinde, Ocreya'nın tarihini anlatan bir kitabı buldu gözlerim. İnsanlığın mücadelelerini, taht savaşlarını, uzun beyaz saçlarımızın efsanelerini anlatan kitaptı bu. Atalarımın zaferlerini anlatıyordu. Üzerinde lacivert deriden kaplaması vardı.

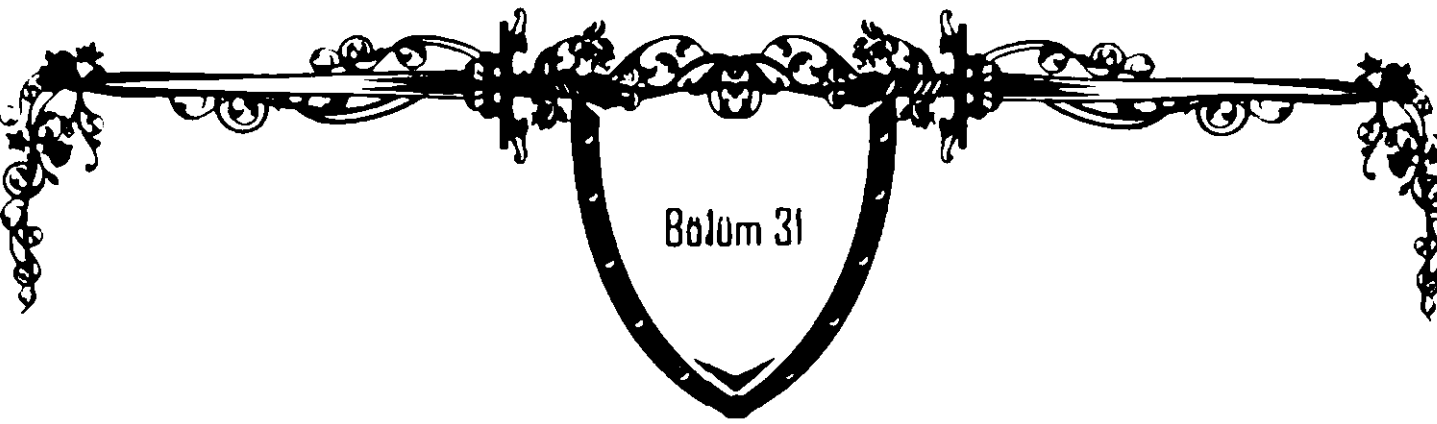
Toplumumuzun en yaşlı hükümdarı olan anneannem, yani Kraliçe Muiria Vaseva hakkında olan bölüm kitabın en uzun bölümüydü. Okurken otoriter sesinin yankılarını, hatta ejderhaya benzeyen kanatlı elbiselerinin çizimlerini görebilirdiniz. Geçmiş yıllarda bize açılan savaşları ve krallığımızın küçülmesine sebep olan sınır krallıklarına karşı verdiğimiz mücadeleleri de atlamıyordu bu kitap.

Ninova

Var olduğumuz andan itibaren Nothersea ve Krazir krallıklarıyla olan çekişmelerimiz destansı bir şekilde alınmıştı kaleme. Topraklarımızı nasıl fethettikleri, ticaret yollarımızı kapattıklarını, aileme çektirdikleri acıları detaylıca yazmışlardı. Hakkımız alınmıştı. Ocreya çok daha büyük bir krallık olabilecekken bir köşeye sıkıştırılmış, imparatorluğun kurulmasıyla ise savaşlara kesin bir yasak getirilmişti. Bu dönemde açılmaya çalışılan bir savaş, bizzat imparatorluk tarafından engelleniyor, sert önlemler alınarak başlamadan bitiriliyordu.

Doğanın kurallarının bir noktada tekrar edeceğini biliyordum. Yirmi dört krallığın hüküm sürdüğü bir diyarda savaşların olmaması ve barışın sonsuza kadar korunması imkânsızdı. Eninde sonunda birileri bu tarihi sınırlara meydan okuyacak, yeniden büyük bir savaşın başlamasını sağlayacaktı. İki soru vardı: Bunu yapan kim olacaktı ve ne zaman yapacaktı?

Ninova

TACIN BEDELİ

Günler sonra...

Çok da büyük olmayan, adını yosunların bitiş noktalarından alan bir kraliyet hayal edin. Yemyeşil ağaçların, görkemli bir ormanın ve mutlu bir halkının olduğu, birbirinden hoş, güzelliklerle bezenmiş bir kraliyet. Bu ülkede çok ama çok mutlu bir ailenin üç kızlarıyla birlik, barış ve huzur içinde hüküm sürdüğünü.

Aile kızlarına o kadar düşkün bir aileydi ki vârislerine gözleri gibi bakmışlardı. En küçüklerini kaybettikleri zaman katilini bulmadan önce pes etmişlerdi. En büyüklerini ise yirmi dört krallığın ölümüne savaşacağı bir oyuna göndermişlerdi. Bunu yaparken tüm vârislerini mutluluk içinde, sevgiyle yetiştirmişler, gelecekte iyi birer kraliçe olabilmeleri için ellerinden geleni yapmışlardı. Geriye yalnızca ortanca kız kaldığındaysa hiçbir şeyin planlandığı gibi gitmediğini, iplerin kader tarafından belirlendiğini anlamak zorunda kalmışlardı. Ya da bir noktada başarısız olduklarını.

Önce küçük kız kardeşinin öldürülmesiyle intikam arzusuyla büyüyen ortanca kızın annesi de öldürüldüğünde kalbinin bir parçası kopmuş, düşmanlarının ayaklarının altında ezilmişti. Kız kaybettiği her bölgeyi, intikamla kavurmuştu. Sevdiklerinin yokluğunu kendisine verdiği sözlerle doldurmuştu. Kimse sevdiği insanlara zarar veremeyecekti. Kimse yaptıklarının cezasını çekmeden elinden kurtulamayacaktı.

Böylece ortanca kız kendine yeni bir kimlik edinmişti. Gümüş Firari denmişti ona. İsmini kendisi değil, düşmanları koymuştu.

Gümüş Firari kendini bu kimliğe adamış, yıllarca eğitmişti kendini. Suçluları öldürmüştü. Geceleri şehri fethetmiş, haydutlara korku salmıştı. Yeraltı dünyasının en büyük liderinin izini sürmüştü. Annesinin ve küçük kız kardeşinin başına gelenlerin başkasına yaşatılmayacağından emin olmak istemişti. Gizli gizli saraydan kaçarak, kimsenin altından kalkamayacağı cinayetler işlemişti. Sadece prenseslerin değil, suikastçıların da en güçlüsü haline gelmişti.

Koruduğu, sevdiği, kendini yuvasında hissettiği halkının gözünde nahif, zarif bir leydiyken geceleri onların korkulu rüyası olmuştu. Aldığı canlar ve verdiği cezalardan sonra tüm kraliyette anılmıştı ismi. Kararları keskin, kılıçları o kadar deliciydi. Kimsenin kaderinden kaçmasına izin vermemişti.

Ancak tek savaş, yeraltı dünyasıyla kraliyet arasında değildi. Prensesin içinde devam eden bir savaş da vardı. Ve bir kahraman çıkıp bu savaşta ona yardım edebileceğin iddia etmişti. Bu kahramanın gri-sarı saçları, yeşil gözleri vardı ve prenses bu güçlü, sevgi dolu kahramana güvenmeyi seçmişti. Bu hatası, kalbinin bir parçasının daha kopup gitmesine sebep oldu.

Prenses atını, anne yarısı hizmetkârını, babasını ve arkadaşını kaybetti. Bir daha kavurdu kalbinin parçalanan kısımlarını intikamla. Bir kere daha doldurdu o boşlukları intikam yeminleriyle. Bir zamanlar onu karanlık deliklerden çıkarıp yardımın umudunu aşılayan kahraman, en büyük düşmanı haline geldi.

Prensesin acısı o kadar büyümüş, o kadar tüketici bir hale gelmişti bu işe bir son vermesi gerektiğine karar verdi. Ekibini topladı. Kızın kalbinde sevgiyle bulunan insanlar artık birer cesetten ibaretti. Umut sonsuza dek orayı terk etmişti, geriye yalnızca bastırılmış, örtülmeye çalışan bir intikam arzusu bırakmıştı.

Prenses tutundu bu arzuya, uğradığı ihanetin intikamını almaya odaklandı. Onu hayatta ve ayakta tutabilecek tek şey buydu çünkü. Arkadaşlarının varlığıyla, babasının verdiği güvenle ve halkının gelecekte edineceği sevgisiyle çıktı son görevine. Son yakın

Ninova

arkadaşını da bu görevde kaybedeceğini bilememişti. Kalbinin son kalan küçük parçası da ikiye bölünüverdi. Bir kısmı toz olup giderken kalan son parça dayanmaya çalıştı.

Geriye dönüp baktığımda o çaresiz kızı değil, tüm yaşadıklarının sonunda hayatta kalmayı başarmış kraliçeyi görüyordum artık. Yaptığım ve yaşadığım her şey getirmişti beni bugün olduğum kişi haline. Hiçbirinden pişmanlık duymuyordum. Sevdiklerimi koruyamadığım doğruydu ama bir kraliçe için fedakârlık yapılırdı. Hayatta kalmayı başarmıştım. Dersimi almıştım. Güçlenmiştim.

Uskal asasını kaldırırken bakışlarını seyirciler üzerinde gezdirdi. Salon sessizdi. Zaman bir türlü geçmiyor, tacın hazırlıkları bitmiyordu. Elindeki asayı, büyülüymüş de yanlış yere dokunduğu anda bir felakete yol açabilecekmiş dikkatle tutuyordu Uskal. Ocreya'nın gümüş renkli tacı, lacivert bir yastığın üzerinde beni bekliyordu. Metal halka ona uzatıldığında Uskal boğazını temizledi.

"Prenses Euria Vaseva, hükmünüz boyunca hepimize yol gösterin. Bilgeliğiniz daim, hükmünüz ebedi olsun. Koruyun ve kollayın. Seçimleriniz doğru olsun, kararlarınızın selim alınması sağlansın."

Güçlü bir sesle haykırdı. "Tahtın tek vârisi," derken tacı, asasını sol eline alarak kavradı. "Euria Vaseva, Kral Vitkung Halrod Vaseva'nın ikinci büyük kızı, ablanızın vefatı sebebiyle krallık sizindir. Taht sizindir. Taç sizindir."

Yutkunarak başımı kaldırıp taca baktım. Bebek mavisi rahip kıyafetlerine bürünmüş Uskal'ın elinde kaderin bir oyunu gibi parlıyordu. Salondaki tüm gürültüyü içine çekip yutuyordu sanki. Sessizliğin hâkimiyeti bende değil, onlardaydı. Tacın başıma yerleşmesini bekleyen kalabalıktaki tüm nefesler tutulmuş, gözler kocaman açılmıştı.

Uskal yavaşça bir adım atıp tacı iki eliyle kavradı. Salonun tüm duvarını fethetmiş mozaik desenli pencereden gelen rengârenk ışık huzmesi bulunduğum yeri aydınlatıyordu. Ve taç bana yaklaştıkça ışığımızı paylaşıyorduk. Güneş ışınlarının denk geldiği küçük gümüş taşlardan fırladı aydınlık, tüm salon parıldarken bazı şaşkınlık ve hayranlık nidaları yükseldi.

"Ocreya Prensesi Euria Vaseva, kalbinizi, gücünüzü ve aklınızı krallığınıza adıyor, sorumluluklarınızı kabul ediyor musunuz?"

Yutkundum. "Evet, ediyorum."

Kalbimi, halkımı mutlu etmeye adıyorum.

Gücümü, krallığımı yüceltmeye adıyorum.

Aklımı, kusursuz bir hükümdar olmaya adıyorum.

Varlığımı ise gelecekteki tüm düşmanlarımı yok etmeye, her birini teker teker ezmeye adıyorum.

Uskal başıyla onayladı. Tacı nazikçe başımın üstüne yerleştirdi. "Herkes Kraliçe Euria Vaseva'yı selamlasın! Hükmü daim olsun! Gerçek ve adil Kraliçe Euria Vaseva!"

Salondakiler az önce şahit oldukları anın büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışırken alkışlar başladı. "Çok yaşa Kraliçe Euria!"

"Çok yaşa Kraliçe Euria!"

"Çok yaşa Kraliçe Euria!"

"Çok yaşa Kraliçe Euria!"

"Çok yaşa Kraliçe Euria!"

Uskal'la kalabalık bıkana kadar dileklerin, bağırışların ve tezahüratların devam etmesine izin verdik. Ardından Uskal eliyle işaret ederek tahta yönlendirdi beni. Gümüş renklerle döşenen taht, mavi ve lacivert taşlardan yapılmış, tahtın kenarlarına kırmızı metallerle bir çerçeve gerilmişti. Son derece gösterişli ve kişiliğime uygun görünüyordu. Tahtın sağında ve solunda bir insan boyu kadar yükseklikte iki mermer kulenin üzerinde tam da emrettiğim gibi iki mavi minder bulunuyordu. İkisinin de üzerinde birer taç vardı. Babamın ve annemin taçları.

Hükmümün kalanında bana onlar eşlik edecek, bedenleri burada olmasa bile taçları yaşananlara şahitlik edecekti. Bana rehber olacak kimse yokken yalnızca taçların varlığı bile onlar yanımdaymış gibi hissettiriyordu. Sırtımı tahtın gösterişli koltuğuna yaslarken gözlerimi salondaki kalabalıkta gezdirdim.

Taç giyme töreninin ilerleyen saatlerinde resmi kısım atlatılmış, herkesin eğleneceği vakitler gelmişti. Taç giyme törenimin kasvetli

Ninova

olmaması için elimden geleni yapmıştım. Kimsenin içimdeki yası görmesine gerek yoktu.

Krallıktaki soylular ve saray halkı orkestra eşliğinde neşeyle dans ederken bana yalnızca onları izlemek düşmüştü. Ethel ve Ho-jin ekiplerini uyarmış, kendilerine adil ve zararsız meslekler edinmelerini söylemişlerdi. Kabul edenler şehri terk etmişti. Kabul etmeyenlerse Ethel ve Ho'jin ile çatışmaya girmişti. Uzun bir mücadelenin sonunda Ethel ile Ho-jin ellerinden geleni yapmış ve saraya dönmüşlerdi. Saray muhafızlarına katılma teklifimi kabul etmişlerdi ardından da. Elbette aynı teklifi Dane'e de yapmıştım. Delhin bir muhafız olmak istemese de şifacılık eğitimi alabileceğinden bahsetmişti. Böylece Kamari'yle beraber şifacılarla çalışacak, kendini geliştirecek ve ikizinden ayrı kalmayacaktı.

Herkes olduğu yerde dönüp cıvıltıyla tepinirken gözlerimi üzerlerinde gezdirdim. Rakan, Delhin'i dansa kaldırmıştı. Ethel da Dane'le dans ediyordu. Ho-jin iki kolunu bağlamış, bir koruma gibi dans pistinin kenarında bekliyordu. Ancak tanıdık yüzler bu kadar değildi. Kamari ve annesi de katılmıştı törene. Kamari'yi dansa kaldıran ise Nathan'dı. Zavallı muhafız kızla dans edebilmek için iki büklüm olmuş, dizlerinin üzerinde dans etmemek için zor duruyor gibiydi.

Onları izlediğimi fark ettiğinde Kamari'nin kulağına bir şeyler fısıldadı ve küçük kız zıplayarak annesinin yanına gitti. Nathan ise belini dikleştirip derin bir nefes verdikten sonra bana döndü. Çok fazla yaklaşmadan karşımda durdu. "Bir dans lütfeder misiniz kraliçem?"

Hafifçe gülümseyip onay almak için Uskal'a döndüm. Danışmanım bıkkın gözlerle ve asık suratıyla başını hafifçe salladı. Muhtemelen önümüzdeki yıllar boyunca benim gibi acemi bir prensesle nasıl başa çıkacağını düşünüyordu. Nathan'la dans etmemi uygun gördüğünü anladığım anda hızla tahtımdan kalkıp platformdan indim ve Nathan'ın davetkâr şekilde uzattığı sıcacık elini kavradım.

Dansa başladığımızda güvenli kollarında kendimi rahat hissediyordum. "İyi olduğuna eminsin, değil mi?" diye sordum omuzlarına

Ninova

bakarak. Kamari elinden geleni yapmış olsa da Nathan'ın vücudu çok fazla darbe almıştı. Hareket ederken arada bir irkiliyor, canı yanmış gibi dişlerini sıkıyordu.

"Harika hissettiğim söylenemez ama Kamari olmasaydı ayakta bile duramazdım. Kız ayaklı bir mucize."

"Evet," dedim Kamari'ye bakarak. Göz göze geldiğimizde heyecanla elini kaldırıp salladı. Ben de gülümseyerek yanıt verdim kıvırcık saçlı, neşeli miniğe.

Bir süreliğine sessiz kalıp Nathan'la geçirdiğim vaktin tadını çıkarmaya koyuldum. Ona herkesin önünde sarılmamak, başımı boynuna gömmemek için zor duruyordum ama burada olması bile yeterliydi. Benim Nathan'ımdı o. İlişkimiz ciddi bir yola girmeyecek olsa bile her zaman yanımda olacağını biliyordum. Ve onun arkamda olduğunu bildiğim sürece her şey daha kolay olacaktı. Arkadaşlar dertleri paylaşarak azaltmak, mutluluğu ise paylaşarak çoğaltmak için vardı. Ne olursa olsun, hayat önünüze hangi engeli getirirse getirsin bunu aşmanızı sağlarlardı.

Bir süre sonra yanımıza bir çift yaklaştı. Daha önce tanıştığımızı sanmıyordum ancak simaları tanıdık geliyordu. Kadının yuvarlak bir yüzü, neredeyse kırmızı diyebileceğim gözleri, yürüdükçe gür bir pelerin gibi dalgalanan, sağlıklı uzun siyah saçları vardı. Dudakları kanla besleniyormuş gibi kıpkırmızı, teniyse güneşten haberi yokmuşçasına beyazdı. Kırmızı, gösterişsiz olmasına rağmen herkesin dikkatini çekmesine yetecek kadar şık bir elbise giymişti. Ellerinde siyah dantel eldivenler vardı.

Eşinin ise giysileri tam bir soylu takımından ibaretti. Bordo yeleğinin üzerine bindirilmiş onlarca çelik halka ışıltılı ve şık düğmeler vardı. Tıpkı Nathan gibi uzun boyluydu. Birazcık incelediğimde otuzundan fazla olamayacağını tahmin ettim. Geniş, ince dudaklarından, sert, sivri bir burnu ve upuzun siyah saçları vardı. Tek sorun bir soyluda olmayacak yara iziydi. Sol gözünün üstünden elmacıkkemiğine doğru inen derin bir çizikti. *Soyluların kolay kolay yara izi olmaz,* diye düşündüm ancak ardından kendi iç sesime güldüm. *Ben kimim ki konuşuyorum?*

Ninova

Keskin bakışlı adam nazikçe gülümsedi ve önce beni, sonra bir beyefendi gibi dik duran Nathan'ı selamladı. "Majestelerini bir dans için çalabilir miyim?"

Nathan soru sorar gibi baktığında gözlerimi yavaşça kapattım ve Nathan elimi bırakarak bu yara izli soylunun kollarına bıraktı beni. Onun eşi de Nathan'ın partneri olmuştu. Hantalca yabancının ellerini yakaladım ve gözlerinin içine baktım. "Sizi daha önce gördüğümü sanmıyorum lordum."

"Ah, ben bir lord değilim. Ocreya'da da yaşamıyorum," dedi yabancı, ritme uyum sağlayarak. "Adım Zaiden Regheena."

"Yara izinden tahmin etmeliydim." Zaiden Regheena bizzat imparatorluğun çalışanı, Asano ailesinin en güvendiği insanlardan biriydi. "Ruhların Zalimi'ni taç giyme törenime getiren nedir?"

Zaiden burada olduğuna göre Nathan'la dans eden genç kız da Saige Nerth olmalıydı. *İmparatorluk Kılıcı.*

Zaiden başını geriye atarak siyah bukleleri yüzünden çekti. İmparatorluk için kâhinin izini sürüyoruz ve elbette adı geçen insanların da peşindeyiz. Susmak bilmeyen kâhini ve diyar için tehlike arz eden herkesi en kısa sürede yakalamamız isteniyor."

"Ve kâhini sarayımda arıyorsunuz çünkü..." Cümleyi tamamlaması için sustum.

"Yolumuzun üzeriydi." Zaiden gülümsedi. Üstü kapalı cevaplar vermesi beni daha da huzursuz etmişti. Biraz düşündükten sonra haklı olabileceğine karar verdim. Kâhin en son Krazir'de görülmüştü ve Nothersea'den geliyorlarsa buraya uğramaları mümkündü. Ancak bu güzergâhın üzerinde ilerlerken taç giyme törenime denk gelmeleri pek muhtemel görünmüyordu.

Tereddüt ederek, "Sarayımda veya krallığımda şüphelendiğiniz biri mi var?" diye sordum.

Zaiden hafifçe gülerek yanıtladı sorumu. "Kral Halrod birkaç hafta önce imparatorluğa bir mektup göndermiş. Çevresinde anlayamadığı şeylerin olduğunu, kötü güçlerin Ocreya'yı ele geçirdiğini anlatmış mektubunda. Sizin de bu tehditlerden biri olduğundan bahsediyor aslına bakarsanız majesteleri."

Ninova

"Babamı öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?"

"Bu çok ciddi bir suçlama. Babanızı öldürdüğünüzü düşünmüyorum. Babanızın bir sebepten dolayı sizden korktuğunu düşünüyorum. Babanız uzun yaşadı majesteleri. Kendini tehlikeye atacak tehditleri anlayabilecek kadar uzun."

"Saçmalık," dedim öfkeyle. "Boğazında imparatorluğun tasmasıyla dolaşan bir adam beni asılsız suçlamalarla hedef gösterip kendi sarayımda tehdit edebileceğini mi zannediyor?"

"Yanlış anladınız majesteleri." Zaiden rahatsız olmuş gibi etrafa bakınıp sesini alçaltı. "Yalnızca krallığınızda her şeyin yolunda gittiğinden ve bu şekilde devam edeceğinden emin olmak istiyoruz. Bir adamınızı yargılamadan infaz etmişsiniz. Adil bir yargı sürecinden geçirmemiş, asılmasını sağlamamışsınız bile. Kanunları biliyorsunuz."

Gözlerimi kısıp yalnızca ona baktım.

"İmparatorluk bizi birer elçi olarak gönderdi, tehdit olarak değil."

"Elçiliği yanlış anlamışsınız. Barış için gelen bir elçi karşısındaki hükümdarı tehdit etmeye kalkmaz. Hele asılsız suçlamalarınız hakkında konuşmuyorum bile. Madem benden şüpheleniyorsunuz kanıtlarınız olsun."

"Buna hiç gerek yok majesteleri. Hava kararmadan önce yeniden yola çıkacağız. İmparatorluğun ve diyarın sadık elçileri olarak Ocreya'da her şeyin yolunda gittiğini bildireceğimizden emin olabilirsiniz."

"Güzel," dedim sertçe. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ardından emin olmak için boğazımı temizleyip sakinleştim. "Diyarda güvenle seyahat etmeniz için ihtiyacınız olanları sarayımdan temin edebilirsiniz. İmparatorluğun elçileri misafirimizdir."

En azından bu aramızdaki buzları biraz olsun eritebilirdi. Ancak bir anda hava o kadar gerilmişti ki kocaman bir buz kütlesini tek bir mumla eritmeye çalışıyor gibiydim. İnsanlara sert çıkışlar yapmamayı aklıma kazımalıydım. İnsanlar beni suçlasa da eninde sonunda başarısız olacak, masumluğum ortaya çıkacaktı nasıl olsa. Bundan

Ninova

sonra Firari değil, tacına layık olmaya çalışan bir kraliçe ve hükümdardım.

Tören sona erdiğinde ve herkes sarayı terk ettiğinde ben de odama çekilmeyi tercih ettim. Bir zamanlar suikastçı kıyafetlerime bürünüp atladığım, kaçış yolum olan pencerenin pervazına tutundum. Gözlerimi ufka yönelttim ve yavaş yavaş batan güneşin yokluğuyla beraber laciverdle grinin arasında bir renge dönüşen şehre göz attım. Beni yıldırmak, bana pes ettirmek için çaba sarf eden, sayısız kere zarar veren sokaklarda gezdirdim gözlerimi. Onlar bana mutlu bir son vermemek için uğraşmışlardı ancak ben zaferimi kendi ellerimle bizzat kazanmıştım.

Kapı çalındığında bacaklarım pelte gibi olduğu için kapıyı açacak gücü bulamadım kendimde. "Girin!" diye seslendim yorgun boğazımın izin verdiği kadar. Bu akşam o kadar fazla kişiyle muhabbet etmiş, o kadar fazla tebriki kabul etmiştim ki artık konuşmak bile istemiyordum.

Kapı nazikçe açılırken karşımda Nathan'ı buldum. Tüm saray yorgun düştüğünden çoktan yatakta olduğu için sessiz hareket etmeye çalışıyordu. İçeri girip kapıyı ardından kapatırken nazik davrandı ve yanlış insanları uyandırmamak için elinden geleni yaptı. Onun içeri girmesini beklerken ben de yatağıma oturdum. Şöminedeki ateş sönmek üzereydi ancak odaya yeteri kadar ışık veriyordu. Gözlerim çoktan karanlığa alıştığı için her şeyi net şekilde görebiliyordum.

Nathan yatağımın kenarına yönelerek hareketsiz şekilde durdu. Loş ışıkta zırhının üzerinde olmadığını seçebiliyordum. Yalnızca belindeki kılıç duruyordu. Yeleğinden kurtulmuş, gömleğinin üst bağcıklarını açmıştı. Şarap gibi kokuyordu. O da ziyafetin tadını çıkarmıştı elbette.

"İyi geceler," diye fısıldadı.

"Hoş geldin," diye fısıldadım.

Komodinin üzerindeki mumlara uzanarak birkaç tanesini yaktım ve yanıma oturması için yer açtım.

Ninova

"Ah," dedi ellerini aceleyle kaldırarak. "Gideceğim. Yalnızca iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ne kadar olabilirsem o kadar iyiyim." Hafifçe güldüm dördüncü mumu yakarken. "İnsanların tebriklerini kabul etmekten harap oldum. Bugün kaç kere 'Teşekkürler' dediğimi bilmiyorum bile! Tabii sen şarap kadehlerinle oldukça mutlu görünüyordun. Kraliçe sana emanetken sarhoş olmak nasıl bir duygu?"

"Sarhoş değilim!" diye fısıltıyla azarladı beni Nathan ve yanıma gelip oturdu. Onun bir anda çökmesiyle yerimde hafifçe zıplamıştım. Yatağımın kırılmadığını umarak derin bir nefes aldım.

"Sen artık bir kraliçe oldun Euria."

"Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Kıkırdadı. "Demek istediğim, artık eskisinden daha önemli bir isimsin. Düşmanların tek başına hüküm süren bir kraliçenin zaaflarını ona karşı kullanmak isteyecektir. Henüz yeni tahta oturmuş, yalnız bir hükümdar kolay hedeftir. Elbette ne kadar akıllı olduğunun farkındayım. Kurnazsın, soğukkanlı ve asilsin. Herhangi bir tehdidi kolayca fark edebileceğine eminim ancak bu demek değildir ki herkes farkında. Diğer krallıklarda ismin çok yakında geçecek ve eşinin olmadığı da duyulacak."

"Nathan," dedim kaşlarımı çatarak. "Lafı geveliyorsun. Sadede gel."

"Haklısın," dedikten sonra derin bir nefes alarak ellerini göğsünde birleştirdi. "Demek istediğim Euria, seni tehlikeye düşürecek zayıflıkların hepsini yok etmek istiyorum. Senin güvenliğin benim hayatımın merkezi. Seni korumanın yollarını düşünmediğim tek bir gün yok." Duraksayıp boğazını temizledi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi düşünmediğim bir gün bile yok."

Derin bir nefes aldıktan sonra başımı hafifçe yan yatırıp gülümsedim. "Ben de seni seviyorum Nathan."

Ama Nathan söylediğime öfkelenmiş gibiydi. "Hayır, hayır, anlamıyorsun. Euria. Seni seviyorum. Sana âşığım."

Kalbimin durma noktasına geldiğine yemin edebilirdim. Sonsuz kışların dondurucu soğukluğu tüm bedenimi eline geçiriverdi.

Ninova

"Aynı duyguları paylaştığını söylemek zorunda değilsin," diye devam etti. "Ancak zaten sallantıda olan bir krallığın, yıkılmak üzere olan tahtında oturuyorsun. Daha kötü hale gelmeden önce sana yardım etmeme izin ver Euria. Bırak bu çatlak noktaları senin için onarayım."

Sesindeki ciddiyet başımın dönmesine sebep oluyordu. Loş ışıkta gözlerine bakarken bakışlarındaki endişeyi görebiliyordum. Dudaklarımı ısırdıktan sonra cesaretimi toplayıp konuştum. "Anlayamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Evlen benimle Ayışığı."

"Nathan," diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. Gergin şekilde birleştirdiği parmaklarını nazikçe tutup iki avcumun arasına aldım. İkimizin de kafası karışıktı ancak ne istediğimi, ona karşı ne hissettiğimi biliyordum. "Nathan, ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Seni çok seviyorum. Bu dünyadaki her şeyden çok hem de. Sen benim en değerlim, geriye kalan tek ailemsin. Dostumsun. Eşim değilsin. Sana bir dost olarak ihtiyacım var, kral olarak değil."

"Ama..." diye karşı çıkacak gibi oldu Nathan ancak onu durdurdum.

"Endişeleniyorsun."

"Evet."

"Acemiliğimi ve yalnızlığımı bana karşı kullanmalarından endişe ediyorsun ama buna gerek yok Nathan. Güçlüyüm ben. Tahtıma da, krallığıma da sahip çıkabilirim."

Nathan ayağa kalktı ve benden uzaklaştı. Ellerini gömleğine silerken son derece huzursuz görünüyordu. Düzeltmek istediği hiçbir yanlışı düzeltememiş gibi sinirli bir hali vardı. Pencereye doğru yürüdü. Şöminenin önünden geçti, ardından ters yönde devam etti öfkeli adımlarına. En sonunda masamın önünde durup bekledi.

"Eira'nın kolyesini mi saklıyorsun hâlâ?"

Zihnimin köşesinden gelen bir şimşek göğsümü dağladı. Tüm bitkinliğimin bir anda vücudumu terk ettiğini hissettim. Durdum. Derin bir nefes aldım. Eira'nın kolyesinden haberi olması imkânsızdı. Eira'nın yarım ay şeklindeki kolyesini o gece hediye etmiştim ablama. Kendini öldürmeden önce. Başka kimse görmemişti.

Sabah cesedini bulan da bendim. Kimsenin haberi yoktu. Kimsenin haberi olamazdı. O gece Elra'yı gören tek kişi bendim. Ancak..

"Sen," diye tısladım türeyerek. "Bunu nereden biliyorsun?"

Nathan gözlerini kolyeden ayırıp başını çevirdi. "Elra'nın kolyesi olduğunu mu? Birkaç kez görmüş olmalıyım. Tanıdık geldi."

Yutkundum. İmkânı yoktu. "Onu yalnızca bir gece taktı Nathan. O gece."

"Sanmıyorum. O halde sen bana anlatmış olmalısın." Sesi hafifçe çatlamıştı.

"Anlatmadım. Bunu şu ana kadar anlattığım tek kişi var, o da ölü."

Nathan bekledi. Bir kere daha kolyeye baktı. Elleri titriyor gibiydi. Çok geçmeden omuzları da sarsılmaya başladı ve kafasını çevirip bana döndü. Gülüyordu.

Elra'nın cesedi gözlerimin önünde belirdi. Boğazındaki morluklar zihnimden geçip gitti. Ortalığın dağınık olmasının sebebi buydu o gece. Yalnızca kendini öldürmeden önce paniklediğini, bir tür sinir krizi geçirdiğini düşünmüştüm ama mesele bu değildi.

Elra mücadele etmişti.

Elra kendini öldürmek istememişti.

Savaşmış ve kaybetmişti.

O ölmemişti.

Öldürülmüştü.

Nathan ablamı öldürmüştü.

Başım dönüyordu. Ayakta duracak gücü bulamıyordum. *Nathan olamaz,* diye düşündüm kendi kendime. *Nathan yapmaz. Nathan benim ablamı öldürmüş olamaz. O benim tek dostum.*

Tek ailem.

Tek dostum.

Tek düşmanım.

Katil.

Ablamın katili.

Başından beri amacı buydu. Ablamı öldürdüğü anda taht bana geçecekti. Sıradaki varis ben olacağım için krallığın başına da ben oturacaktım. Taç benim olacaktı. Nathan başından beri bunu

Ninova

planlamıştı. Krallığa sahip olmak istemişti. Tek sorun ablamdı, onu da ortadan kaldırmıştı. Hem de kimse anlamadan. Nathan'ın bağlılığı bana değildi. Bir gün sahip olacağına inandığı tacaydı.

"Daha az şarap içmeliyim." Kılıcını çekerek hızla bana doğru atıldı.

Acıyı yok et Euria.

Nathan üzerime doğru gelirken hızla yürüyordu. Eteklerimi savurarak odamdaki tozu havalandırdım ve savurduğu darbeden kaçmaya çalıştım. Kendimi savunmam gerekiyordu. Ancak üzerimde kalın bir elbise varken bir tane bile silahım yoktu. Silahım olmadan Nathan gibi becerikli bir savaşçıyı yenmem imkânsızdı. Bana doğru bir kere daha atıldığında geriye sıçradım ve eteğime takılarak yere düştüm. Çıkan gürültüye rağmen kimse gelmedi. Ayak sesleri bile yoktu. Herkes yorgundu. Herkes uyuyordu. Kimse yardıma gelmeyecekti.

Yardıma ihtiyacın yok. Ayağa kalk. Savaş.

Şöminenin ışık huzmesinin gözüne vurmasıyla parlayan bakışlarını gördüm Nathan'ın. Güç arzusu yatıyordu orada. İhanet yatıyordu. Yalanlar yatıyordu.

Sürünerek ayağa kalktım ve biraz daha geriye kaçtım. Nathan havayı keserek bir hamlede daha bulundu. Beni çok iyi tanıyordu. Onu yenmeme imkân yoktu. Yapacağım her şeyi önceden bilecekti.

Bu yüzden çözümü oyalanmakta ve odamdan kaçmakta buldum. Nathan beni ters yönde sıkıştırsa da sırtımı kapının olduğu tarafa verebilmek için çabaladım. Sarsıldım. Bir kere daha yeri boyladım. Kılıcın ucu belimi kesti. Yerler kan oldu. Ancak güçlüydüm. Zekiydim. Bununla başa çıkabilirdim.

Bir kere daha dik durduğumda Nathan öfkeyle soludu. Zihnimin zonklamaları ve bedenimin titremesine karşı koyarak savunma pozisyonu aldım. Nathan kılıcını savurdu ve bir darbe daha savurdu. Ölümcül bir darbe kıl payı kurtulmamla boş havada süzüldü. Ancak ikinci darbeden kaçamadım. Bir darbe daha vurduğunda artık önümü göremiyordum. Bulanık bakışlarım Nathan'ı zar zor seçebiliyordu. *İşim bitti*, diye düşündüm. Ama içimdeki ses aynı fikirde değildi.

Güçlüsün. İçindeki güce ulaş. Sen bir hükümdarsın. Bu kadar kolay yenilemezsin. Ayağa kalk Euria.

Güçlüsün.

Güçlüsün.

Güçlüsün.

Nathan'ın ölümcül darbesinin bedenimi bulmasını beklerken gözlerim kılıcın metal ucunun parıltısıyla çarpıştı. Kalbimden bir yıldırım yağmuru çıktı ve tüm bedenimi fethetti. Avuçlarımı yaktı, parmaklarımı parçaladı. Göğsümden kollarıma, kollarımdan ellerime uzanan dalga cayır cayır yanmamı sağladı.

İçindeki güce ulaş.

Ortalıkta masmavi bir alev parlarken sonumun geldiğini ve bundan sonra yaşamayacağımı kabullenmiştim. Cehennemin her zaman kırmızı alevlerden oluşacağını düşünmüştüm. Mavi olması şaşırtıcıydı.

Güçlü ol.

Kemiklerimin lime lime olduğunu hissederken bu mavi fırtınanın içinde havayı ellerimle ittim.

Onu serbest bırak.

Parmaklarımı kılıcın ucunun denk geldiği yere içgüdüsel bir şekilde gererken gözlerimi yumdum. Dudaklarımı sımsıkı kapattım.

Bitti. Başardın.

Saniyeler sonra mavi alevlerden gelen ışık gitmişti. Minicik bir huzme haricinde karanlıktı. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. Sağ avcumun içinde mavi kıvılcımlar çakıyordu. Halı alev almış, aynı mavi tonda yanmaya başlamıştı. Nathan biraz uzağımdaydı.

Dizlerimin üzerinde doğrulurken gözlerimi kırpıştırdım ve her şeyi doğru gördüğümden emin olmaya çalıştım. Nathan yerde yatıyordu. Kılıcı elinden fırlayıp gitmişti. Alev çıkmayan sol parmaklarımı uzatıp boynuna bastırdım. Nabzı yoktu. Ancak tuhaf olan, bedeninde hiçbir yara izinin olmamasıydı.

Avuçlarımdan mavi alevler çıktığına şahit olmuştum az önce. En yakın arkadaşımın ve tek dostumun tahtta hak iddia edebilmek için ablamı öldürdüğünü öğrenmiştim. Ardından da beni öldürmeye çalışmıştı. Savaşı kaybetmişti ancak anlamadığım bir kısım vardı. Nathan'ı yakarak öldürmediysem nasıl öldürmüştüm?

ACILARIN HÜKÜMDARI

"Uskali" diye seslendim rahmimin kolluğunda sırtımı dikleştirerek. "Bana kehanetten bir daha bahset."

"Karanlık geleceğin zamanı belli değil majesteleri. Yalnızca bir tahmin. Kaderin bir parçası. Bizi dahil edebilir de geçebilir de. Ancak söylentilere göre diyarın doğusunda karanlığın ele geçirdiği, nerhamerin adını bile geçirmeyecek dehşetli bir güç doğacakmış. Savaş çılgınlığıyla çıktığı yolu intikam açlığıyla körükleyen hükümdar tüm diyara büyük acılar yaşatacakmış. Onu görenler koşarak kaçacak, çılgınlar gibi saklanacak yer arayacakmış. Dengesizliğin, vahşetin, ölümün temsili olacakmış bu hükümdar. Bu yüzden ona Acıların Hükümdarı diye seslenilecekmiş."

Bana daha önce defalarca kez söylenmişti kehanetlerin gerçek olmadığı. Kendime de defalarca tembihlemiştim Gümüş Firari'yi arkamda bırakacağımı. Ancak Gümüş Firari zamanla gerçek kimliğimi oluşturmuştu. Gümüş Firari bendim ve kendimi geride nasıl bırakabilirdim? Euria Vaseva da benim zihnime ait olan bir varlıktı. İkisini birbirine bağlamalı, tüm hükümdarlardan güçlü olmalıydım. Bu yüzden Gümüş Firari ile Euria Vaseva birleşecek, kadim kâhinlerin kehanetlerini gerçekleştirerek Acıların Hükümdarı olarak anılacaktı.

Sonunda aklını başına topladın, diye fısıldadı o ses yine. *Artık seni kimse aşamayacak. Kimse ezemeyecek. Önünde durmaya bile cesaret*

Ninova

edemeyecekler. Ve biz savaşmaya devam edeceğiz. Bizi öldürebilecek kimse kalmayana kadar. Hepsini mahvedeceğiz.

Gülümseyerek elimi salladım. Uskal başıyla onaylayarak taht odasını terk etti. Ben de muhafızlarıma işaret verdim ve bu sabah toplanmasını emrettiğim ordumu selamlamak üzere balkonun yolunu tuttum. Öldürülmüş, dövülmüş, harcanmış, kukla edilmiş, tacımla, tahtımla, kalbimle oynanmış, hainliğe uğramış bir hükümdardım ben. Savaşmaya devam eden bir kadın. Hakkını elde edene kadar pes etmeyecek, tüm diyara ıstırap çektirmeye devam edecek bir kadın. Hikâyelerde bana acımasız diyeceklerdi. Canavar diyeceklerdi belki de. Ama haklı olduğumu biliyordum. Her nefesimde her şeyin yoluna gireceğini fısıldamıştım kendime.

Acıların Hükümdarı, diye seslendi ses. *Hiçbiri senin hatan değildi. Onların hatasıydı. Sen karanlıkların hükümdarısın. Kanların hükümdarısın. Acıların Hükümdarı'sın.*

"Evet," diye yanıtladım sesi. "Bu hikâye iyi olduğunu inkâr eden bir iyinin kötüye dönüşmesi hakkında."

Pes etme. Kazanacağız. Bu savaşı biz başlattık, biz bitireceğiz. Bizi yıkamazlar.

"Bizi yıkamazlar," diye tekrar ettim balkona çıktığım anda.

Elimi uzatarak ordumu selamladım. Ellerimin ucunda koca bir diyar, avcumun içinde ölümcül bir savaş meydanı, parmaklarımda yanmaya hazır alevler vardı. Ordumun kılıçlarındansa kan akıyordu. Bir adım attım ileri.

"Kraliçeniz adına! Hükümdarınız adına! Bizden alınanları geri almak adına! Kendinizi adadığınız hükümdara kaybettiklerini geri vermek adına! İntikam adına savaşmaya hazır mısınız?"

Ordumdan bir ses dalgası yükseldi.

İşte böyle. Herkesi mahvetmeye hazır ol Acıların Hükümdarı.

Kılıçlar çınladı. Atlar heyecanla tepindi. Askerlerim haykırdı. Vakit gelmişti. Beklediğim fırsatı yakalamış, gücü elde etmiştim.

"Bozguna uğratın hepsini! Kimseye acımayın! Bundan sonra kimseye acımak yok. Merhamet yok."

Ninova

Kan ve kılıç, acı ve merhamet, Euria ve Firari.

Dönüp balkonda asılı duran bedene baktım. Nathan iki kolundan bağlanmış, elleri ve yüzü morarmış, kokmaya yüz tutmuştu. Yanımdaki muhafızdan kılıcını alıp hiç tereddüt etmeden uçurdum eski dostumun kellesini. Ordum tezahürata başladı aynı anda. Batan güneşin altında, savaşa hazır askerlerimin gücünü kalbimde hissedebiliyordum.

Dehşet saraydan ayrılacak, önüne gelen herkesi yakıp yıkarak Nothersea ve Krazir krallıklarına doğru çıkacaktı yola. Ölen askerlerin, savaşmaya çalışan sivillerin cesetleri süsleyecekti patikaları. Yüzleri unutulup gidecekti. Savaşçılar, muhafızlar, askerler, demirciler, nalbantlar, suikastçılar, çiçekçiler, kitapçılar, fırıncılar, kadınlar, çocuklar... Hiçbirine acınmayacaktı. Onlar benim acı çekmemi izlemişti. Artık izleme sırası bendeydi.

Derin bir nefes aldım. Gücümü topladım. Göğsümdeki sızıyı azat ettim. Ellerimi iki yana açarak mavi alevlerin parmaklarımda gezinmesine izin verdim ve fısıldadım: "İleri."

Gök gürledi.

Karanlık yükseldi.

Sarayın duvarları sarsıldı.

Ordumun ölümcül haykırışları tüm diyarı titretti.

Doğru yolda olduğumu biliyordum çünkü bunu bizzat kendim öğrenmiştim.

Sevgi zayıflık değildi.

Sevgi ölümdü.

Duzenleme
Ny.ozlem

SON BİR SÖZ...

Bindiğimiz atlar Krazir yolunu tutmuş nal sesleri eşliğinde yol alıyor, Zaiden dizginleri fazla çekmemeye çalışırken dengesini sağlama konusunda uğraş veriyordu. Tüm maceramız boyunca at bindiğimiz kısımların hayranı olduğu söylenemezdi. Onların karizmasını çizmek için ekstra çaba sarf ettiklerini düşünüyordu.

Rüzgâr, ağacı olmayan bu alanda sıcak güneşin ısısını batıya taşıyordu. Altımızdaki topraklar denizin nemine rağmen kuru hissettiriyordu. Ağaç sınırı tepenin dibinde başladığı için burada yalnızca yeşil yapraklı kısa çalılar ve taze çimler vardı. Uzaklardan bir derenin şırıltısı duyuluyor, ağaçsız alan yüzünden güneşin altında çıplak kalan kuşlar sıcaktan ötemiyorlardı.

Harabeleri geçmiş, dağınık sınır köylerini aşmıştık ve en sonunda yalnızca gezginlerin geçtiği çiftliklerin bile bilmediği patikalara ulaşmıştık. Kışın gelişiyle hava eskisi kadar boğucu değildi. Atlarımız daha yavaş yoruluyor, nadiren nefes nefese kalıyorlardı.

Sonunda Ocreya'nın sınırlarını aşmıştık ve bu yüzden biraz dinlenmeye hakkımız olduğunu düşünsem de oyalanamazdık. Ordular çok yakında peşimizden gelecekti. Elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu.

"Biraz yavaş olsana Siyah Kuğu," dedi Zaiden sallana sallana bana yetişmeye çalışırken.

Krazir şehrini gözeten dağların tepesinde dikildik ve gözlerim şehrin üzerinde gezindi. Rüzgâr, simsiyah saçlarımı savuruyor, onları

Ninova

bir pelerin gibi dalgalandırıyordu. "Güzel," diye mırıldandım şehre bakarken. "Yakında savaşa girecek olması çok yazık."

Zaiden'ın kahkahası hırıltılıydı. "Eh, burayı yuvamız yapmak isterdim prenses ancak görev önce gelir. Diyar yepyeni bir döneme giriyor. İki krallık da imparatorluğun bir parçası olmasına rağmen müdahale edemiyoruz. Kâhini bulmamızın da pek fayda sağlayacağını sanmıyorum."

"En azından lehimize kullanabiliriz."

Euria Vaseva'nın tahta çıkışından hemen sonra yeni Ocreya Kraliçesi'nin sıradan bir hükümdar olmadığı çıkmıştı ortaya. Pes etmeyecek olmasını asıl sorun zannederken bir de bu gelmişti başımıza. Günler süren araştırmalarımıza rağmen onu engellemenin bir yolunu bulamamıştık. Vaseva, krallığında ona karşı çıkmaya çalışan herkesi teker teker evlerinden aldırmıştı. Mantıksız hareket ediyor, verdiği kararlara karşı gelinmesinin bedelini ölümle ödetiyordu. Aradığımız şeyi bulmadığımız her an daha fazla insan ölüyor, diyarın hali daha da kötüleşiyordu.

Euria Vaseva durdurulamıyordu çünkü bir yeteneğe sahipti. Parmaklarından alev çıkıyordu ancak bu mavi alevler kimseye dıştan zarar vermiyordu. Bir ışık oyunu gibi gözüken bu alevlerin etkisinin sonucu çok geçmeden ortaya çıkmıştı. Hedefinin kalbini içeriden kavuruyordu. Avcunda o alevleri gördüğünüz anda kalbinize veda etme vakti geldi demekti. Bunu yapması için tek gereken şey ellerini açması ve hedefini görmesiydi.

Zaiden gülümsedi. "Şu kâhin yüzünden hepsi. İmparatorluk sarayında oturup çaylarımızı içip Asano bebeklerine baksak olmazdı sanki." Krazir'i izlerken siyah gözleri parlıyordu.

"Tabii tabii," diye kıkırdadım Zaiden'ı çocuklarla hayal ederken. Rykel ilk doğduğunda Zaiden onu kucağına aldığı her seferinde ağlamıştı. Hatta ilk karşılaşmalarında üstüne işediğinden oldukça emindim. Zaiden, beş yaşına gelmesine rağmen hâlâ Rykel'den birazcık da olsa korkuyor, onun yanında gözünü üstünden ayırmıyordu.

"Haksız mıyım Saige? Üstüme atların pislemesindense Asano bebeklerini tercih ederim. En azından asiller."

"Şşş, sana demedi." Yerinde kıpırdanan atımın boynunda

Ninova

gezdirdim parmaklarımı. "Bu kadar meraklıysan dönebilirsin. Ben görev devam ederim."

"Olmaz." Zaiden omuzlarına kadar uzayan siyah saçlarını geriye attı. "Seni yalnız bırakmam."

Uzun süredir kâhinin peşinde olmamıza rağmen birçok kez pahrracılar yüzünden vakit kaybetmiştik. Kısa bir süre önce aldığımız mesaj bizi Krazir'e getirmişti. Bundan önceyse Ocreya'da biraz vakit geçirmiştik.

İmparator Drystan Asano'dan gelen mektubu okuyup anlamlandırmak fazlasıyla zor olmuştu çünkü Drystan'ın el yazısı berbattı. Bunu düşününce durup gülümsedim. Bundan yalnızca beş, hayır altı yıl önce genç prens ne taca ne de tahta sahipti. Bana zorla pembe bir elbise giydirdiklerinde beni neşelendirmek için uğraşmış, güldürene kadar durmamıştı. İyi bir insandı. İyi bir babaydı. İyi bir eşti. İyi bir hükümdardı. Onlara yardımcı olmak için elimizden geleni yapıyorduk ve yapacaktık.

"Neye gülümsüyorsun öyle Siyah Kuğu? Yoksa beni mi hayal ediyorsun?"

"Evet." diye mırıldandım derin bir iç çekerek. "Şu tepeden aşağı yuvarlansan ne komik olurdu diye düşünüyordum."

Zaiden dudaklarını büzüp burnunu kırıştırdı. Tam bir ömür törpüsüydü.

"Kızıl Kılıç ordusuyla aynı güzergâhı kullanıyoruz. Çok yakında bu çayırlar taze cesetlerle örtülecek. Özellikle şu ilerideki dereye bir bak. Kırmızı akmaya başlayacak kanlar yüzünden."

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. *Diyar aşkına*, diye düşündüm. *Lütfen tüm bunlar yaşanmadan önce bu savaşı engellemenin bir yolunu bulalım.*

"Hadi devam edelim, belki yolumuzun üzerinde bir fiçı biraya denk geliriz de kurtulursun bu karamsarlığından." Atımın dizginlerini elime alarak dereye çevirdim.

Zaiden'ın yeniden atının kontrolünü ele almasını seyrettim. Bir prense, bir imparatorluk adamına göre kesinlikle iyi at binemiyordu.

"İyi bir plan. Hem belki şehre inmişken bir şeyler de yeriz." Kocaman göbeği olan bir fırıncaymış gibi eliyle karnının üzerinde daireler çizdi. "Karnım kazınıyor."

Ninova

YAZAR NOTU

Kitabı bitirmediyseniz bu not sizin için sürpriz bozucu olabilir, bu nedenle lütfen bu notu kitabı bitirmeden önce okumayın.

Tüm okurlarıma ve perilerime kocaman bir merhaba! Birlikte Wisteria Serisi'nin ikinci kitabına veda etmiş bulunuyoruz.

Wisteria Diyarı'nda geçen ikinci kitapta sizlerle beraber tüm diyarın nasıl büyük bir uçuruma sürüklendiğini okuduk. Tüm serinin kötü karakteri ve ana düşmanı Euria'nın nasıl bu noktaya geldiğini, aslında kötü karakteri okuduğunuzu belli etmeden okutmak istedim sizlere. Euria'nın aslında bu hikâyenin ana düşmanı olduğunu doğrudan anlatmadım. Kendiniz, tarafsız bir şekilde keşfedin istedim.

Acıların Hükümdarı, yani Euria Vaseva artık diyar için çok büyük bir tehdit. Durdurulması gerekiyor ancak bir yandan da diyarın her noktasında özel güçler ortaya çıkarken ve kaos tüm diyara yayılırken Euria'nın yıkıcı gücüne karşı koymak çok zor.

Üçüncü kitapta ise hikâyenin, ilk kitapta çok yakından tanıdığımız Saige Nerth tarafından anlatılacağını son bölümden anlamışsınızdır zaten.

O zaman Saige'le Zaiden'ın kâhinin peşinde koşturduğu üçüncü kitapta, bu ikilinin heyecan dolu serüvenleriyle yeniden buluşmak üzere!

Hepinizi çok seviyorum!

TEŞEKKÜR

Daha ilk kitabımı heyecanını atlatamamışken ikinci kitabımıza kavuştuğumuza inanamıyorum. Öncelikle imza günlerimde benimle konuşarak veya sosyal medya hesaplarıma mesaj atarak ilk kitap hakkındaki heyecanınızı ve ikinci kitabı ne kadar merakla beklediğinizi anlattığınız için çok teşekkür ederim sevgili okurlarım. Sizlerle konuşmak, size sarılmak, sizi dinlemek bu hayatta beni en mutlu ve huzurlu hissettiren şeylerden biri. Bana ne kadar huzurlu hissettirdiğinizi tahmin bile edemezsiniz. Umarım kocaman ailemiz sonsuza kadar bu kadar güzel olmaya devam eder. Bu yüzden ilk teşekkürüm sevgili okurlarıma, perilerime, sizi tahmin edebileceğinizden daha fazla seviyorum ve bu sevgi her geçen gün daha da büyüyor.

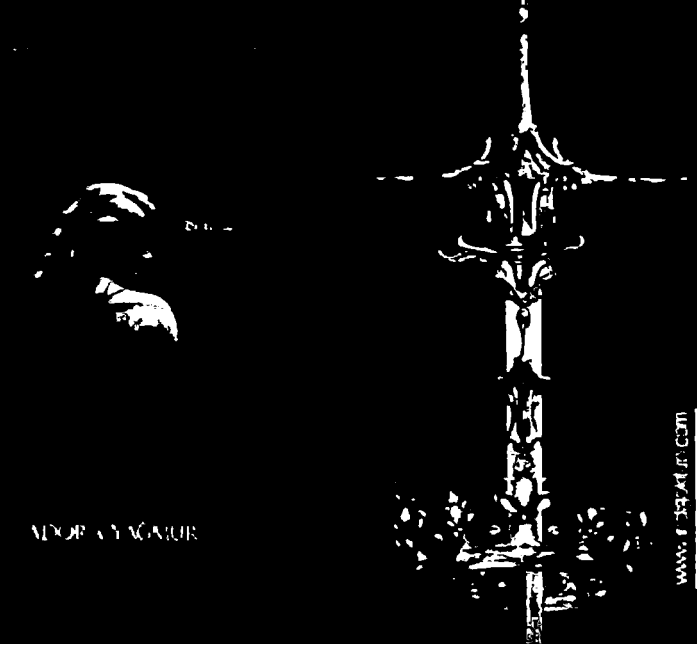
İkinci teşekkürüm, kitabım çıktığı andan bu yana desteğini biraz olsun esirgemeyen aileme. Tüm sorunlarıma anında koşan, dışarıdan kahve söylediğimde, "Evde kahve yok mu Yağmur?" diyerek kafama terlik fırlatan biricik annem ve her akşam bölüm yazarken havuç doğrayıp getiren, seyahatlerimde bana eşlik eden, kamera kullanımında ustalaşan babam. Her şey için çok teşekkür ederim.

Üçüncü teşekkürüm dostlarıma ve erkek arkadaşıma. Her buluşmamızda saatlerce kitaplarımı, aklımdaki fikirleri ve kurgularımı anlatırken asla bıkmadan dinleyen, anksiyete krizleri geçirdiğimde beni rahatlatan, ne zaman ihtiyacım olsa orada bulunan Serenay ve Naz. Sosyal medya editörlüğümü yapan, ne zaman sevdiği bir karakteri öldürsem bana kızan ve buna rağmen hikâyemdeki soru işaretleri hakkında her zaman yardımcı olan Damla. Beta okurlarım, tüm ters köşelerde çığlıklar atan, telefonumu mesajlara boğan neşe topum Yasemin ve tekrara düştüğüm kelimeler yüzünden krizler geçirse de hepsini itinayla çeşitlendiren sabır küpüm Begümay. Ve elbette desteğini biraz olsun eksik etmeyen, yaptığı her işi anında bırakıp beni

Wisteria Diyarı, İmparatoriçe Irithel Asano ve İmparator Drystan Asano tarafından barış içinde yönetiliyordur ancak ortaya çıkan bir kâhin tüm diyarın huzurunu bozmaya kararlıdır. İmparatorluk ise kâhinin ortaya çıktığı Ocreya Krallığı'nı yakından izlemeye başlar.

Ocreya Krallığı, Vaseva ailesi tarafından yönetiliyordur. Krallığın vârislerinden biri olan Euria Vaseva, annesini ve küçük kız kardeşini kaybettikten sonra onların intikamını almak üzere yıllar boyunca en usta dövüşçüler tarafından eğitilmiş, kendini bir suikastçı haline getirerek on sekiz yaşında Ocreya Krallığı'nın en ünlü suikastçısı olan Gümüş Firari kimliğine bürünmüştür.

Hedefine çok yaklaştığı sırada babası Kral Halrod, Gümüş Firari denen suikastçının yakalanmasını emredince Euria kendini intikamı ile tahtı arasında son derece zor bir durumun ortasında bulur. Bir seçim yapması şarttır. Ya suikastçı kimliğini terk edip tahta geçecektir ya da intikam peşinde koşarken tacından olacaktır.

THG
0218760
VLG

Yetişkin Okurlar İçindir!

ISBN: 978-625-6772-36-6
9 786256 772366

indigo
indigokitap

Kapak İllüstrasyon: Ahmet Uzun